

အိပ်မက်

မဂ္ဂဇင်း

BURMESE
CLASSIC

ဗုဒ္ဓ၊ ဓမ္မ၊ သံဃာ
ဥပုသ်၊ ဝါဆို၊ ဝါခနင်

အိန္ဒိယ

မိတ္တူရင်း

ကျော်ကျော်ဆွေ

စုစည်းတင်ဆက်သည်။

အတွဲ (၂၀) အမှတ် (၂) ၊ နိုဝင်ဘာလ ၊ ၂၀၁၆ ခုနှစ်

၁၉၉၇ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလတွင် စတင်ထုတ်ဝေသည်။ မိုးဆန်းပန်းစာပေ၊ Dear Marry (Myanmar) တိုက်(၉) ၃၀၁ ပိတောက်လမ်း၊ ယုရန်ပလာစာ၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မှ ပြည်လုံးကျွတ်ဖြန့်ချိပါသည်။ ပုန်း-ဝေငှာ ၂၀၀၇၆၀

အတိုင်ပင်ခံပညာရှင်များ

အမျိုးသားစာပေဆုရ စာရေးဆရာကြီးဌေးမောင်
အမျိုးသားစာပေဆုရ စာရေးဆရာကြီး ဒေါက်တာချစ်စံဝင်း
အမျိုးသားစာပေဆုရ စာရေးဆရာကြီး သောင်းဝေဦး

စာတည်းအဖွဲ့

ကိုကိုဆွေဆွေ
ဝိုးသိမ် BE (Electronic)
အိမြတ် BE (Civil)

ခေါင်းစီးစာလုံး

ပန်းချီတင်ထွန်း

အမှတ်တံဆိပ်

ပန်းချီတင်ရွှေချို

မျက်နှာဖုံးသရုပ်ဖော်

ထွန်းအောင်ကျော်မြင့်

ကွန်ပျူတာစာမီ

မွေးမွေးနဲ့အဖွဲ့ (အနာဂတ်ကမ္ဘာ)

အုပ်ချုပ်ရေးမှူး

ဇွဲး B.sc (Chem)

စာမျက်နှာဖွဲ့စည်းမှု

မွေးမွေး၊ မျိုးဟန် (အနာဂတ်ကမ္ဘာ)

လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်ပန်းချီဒီဇိုင်းအဖွဲ့

မောင်မောင်သိုက်၊ ကျော်ဦး၊ ဝိုးဒီလွန်း၊ ဝိုးဝေ
ဝိုးအောင်၊ ငွန်းအောင်ကျော်မြင့်၊ စောနိုင်ထူး၊
ပန်းချီချစ်ဦး (ပုသိမ်)၊ ပန်းချီစက္ကူ

ဖြန့်ချိရေး

ရန်ကုန်-ကျော်သိန်းစာပေ၊ ဇွဲးစာပေ
စောဦးစာပေ၊ နေစေးစာပေ၊ ကိုလတ်စာပေ၊
ပန်းရွက်ဝေစာပေ၊ ဗြိတ်စာပေ၊ မြသော်တာစာပေ
အောင်ကျော်စာပေ၊ အမေအိမ်စာပေ၊
ဦးတင်စိုးစာပေ၊ သီတာနီလာစာပေ
မွန်လေး-နဂါးစာပေ၊ မော်လမြိုင်-ကျော်ကျော်စာပေ၊
တောင်ကြီး-ဂါရုစာပေ၊ မိလျှံစာပေ၊
ပဲခူး-သင်္ဃာစာပေ၊
ခေတ္တရာစာပေ-သထုံ၊ သော်တာစန်းစာပေ-နေပြည်တော်၊ ပျဉ်းမနား၊

ထုတ်ဝေသူ - ဦးချစ်ကျော်ကျော် (၁) ဦးကျော်ကျော်ဆွေ (၀၁၁၅၆၆) ၁၉/၂၁၊ ကျောင်းလမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ပြနယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းနှင့် အုပ်စုပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ခင်ဝင်းဆင့် (၀၀၄၂၄၆) ရွှေမင်းအောင်ဆက် အမှတ်-၂၃၊ ရွှေဝါထွန်းလမ်း၊ သုဝဏ္ဏ၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာဖုံးနှင့်အတွင်း CIP: (Eagle)၊ စောင်ရေ - ၁၀၀၀၊ တန်ဖိုး - ၂၀၀၀၊ စာအုပ်ချုပ် - ရှက်၊ (တင်ထွန်း) ၁၁၄၀၁၁

ပန်းချီကျော်လွင်သင်း၊ ချစ်ဆန်း (၅၂၈) ပြုံးပျော် (ဝသန်) အထူးကူညီသည်။

www.burmeseclassic.com

မာတိကာ

အနန္တအနန္တဂိုဏ်းဝင်	၅	ဗဟုသုတရစေဖို့	၆၆
အထွေထွေအကျဉ်းချုပ်	၁၁	သက္ကရာဇ်ပြောင်းလဲမှု	
တရားဝင်ကျမ်းဂန်ကြည့်စေချင်လို့ပါ	၁၂	ဘာကြောင့်နတ်ရွာရတာလဲ	
အနုပညာ	၁၃	တရားရသွားသောအခါ	
အနုပညာ	၁၄	ကျွန်းသန်း	၇၀
အနုပညာ	၁၅	တန်ဖိုးရှိ	
အနုပညာ	၁၆	ကိုယ့်ထံပြန်ခြင်း	
အနုပညာ	၁၇	ကိုယ့်ပြုလုပ်ကံ	၇၅
အနုပညာ	၁၈	ကိုယ့်ပြုလုပ်ကံ	
အနုပညာ	၁၉	ကျောခိုး ခါးနာရောဂါ	
အနုပညာ	၂၀	ကျောက်တပ်ကျောက်တပ်ခြင်း	၈၀
အနုပညာ	၂၁	၅ ပါး ဆင်ရတာနာ	
အနုပညာ	၂၂	ဆင်လို့နှင့်ဆရာကောင်း	၉၀
အနုပညာ	၂၃	ပြည်တွင်းပရ	
အနုပညာ	၂၄	စိုးထွန်း(တော်လက်)	၉၅
အနုပညာ	၂၅	ပျော်စရာနေသောသူ	
အနုပညာ	၂၆	ကျွတ်သွားသော ဒေါ်ဇီးကွက်	
အနုပညာ	၂၇	မကျေညီမိမိ	၉၈
အနုပညာ	၂၈	ဒေါက် ... ဒေါက် ... အနီကပ်စဉ်းပေး	
အနုပညာ	၂၉	ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များ သိထားသင့်သော	
အနုပညာ	၃၀	အရှင်ဗုဒ္ဓရဟန်းတော်	၁၀၀
အနုပညာ	၃၁	သက္ကရာဇ်(ညောင်ဦး)	
အနုပညာ	၃၂	နက္ခတ်(၁၂)သွယ် အောက်တိုဘာလ ၂၀၁၆ အတွက်	
အနုပညာ	၃၃	နတ်မျက်စိဆရာအောင်စိုး	၉၃
အနုပညာ	၃၄	(B.Sc)	

မာတိကာ

တတယ်လေ့လာကြည့်ပါ			မေမေအတွေးထဲမှာ	
နတ်မျက်စိသရာအောင်စိုး	သင့်ကားနဲ့ပိတ်ရဲ့ဘဝကဏ္ဍ	၁၀၀	ကြည်ကြည်ကျော်	သမီးလေးက အချစ်ကိုတွေ့ပြီတဲ့လား
	ထူးထူးခြားခြား		(ရင်တွင်းပုံရိပ်)	
မြတ်စကြာ	ဂျွန်စား	၁၂၀		ဘုရားဖူးရင်းကုသိုလ်ယူ
	ကျောက်တံတားမြို့ခေါ် ကသာမြို့နှင့်		မင်းဆက်ပိုင်	အတောက်တောင်
ခင်ခင်လှ(အင်းစိန်)	ကမ္ဘာကျော်စာရေးဆရာကြီး	၁၂၅		လောကဓံ (၈) ပါး
	လျှော့ချအော်ဝဲလ်		ကျော်မြင့်မြတ်(ပျဉ်းမနား)	ဆည်းဆာအကုန်ပုံတော်
	မေတ္တာသုတ်တော်အခွမ်းအံ့မခန်းစရာပင်			
ကျော်စိုး(ပုံရွာ)	သတ္တမသည်သာ စွမ်းနိုင်ရမယ်	၁၄၂	သောင်းစဉ်း	မြန်မာနိုင်ငံတော်ကုမ်းကျေးဇူးအကြောင်း
	ဘုရားဖူးဆောင်းပါး			ဘဝအမောပြေ
ချစ်ဆန်းသစ်	အယ်မကျလေးဌာန	၁၅၂	ကျွန်ုပ်နိုင်ငံစစ်အောင်	တပ်မတော်သားဘဝ
	ရဲမြတ်မဟာမိတ်မာတည် (၄)			ရုပ်ပြုံးရူးသည့်မျှား
				ကျေးလက်ပရ
မောင်နှင်းဆွေ	ပစ်တိုင်းနှင့် မြကျောက်စိစား	၁၆၄	တင့်ထူး(လေယူဝတီ)	အပိုတက်လောဆည်ဆာချို
	ဝတ္ထုရှည်စဆုံး			
မောင်ကြည်ဝါနိုး	တစ်သက္ကတည်သောအခါ	၁၇၆	ခွန်သက်တင်ဆန်း	နေချိုးသီလကျော်ထင်
(သာယာကုန်း)				ရက်ရက်စက်စက်
၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလအတွင်း (၇) ရက်သားသမီးများအတွက်			အောင်ဆုပိုင်	အသက်ပြင်းသော တရုတ်
ကုမ္ပဏီသယံတို့အတွက်	ဘာကိုဆောင်လိုချင်လဲ	၁၉၁		အသေဝန်ခံစာ ဗာလန်
လေအေးတေသီဆရာတို့			ကျော်အေးရွှေ	ရုပ်တောင်းသည့်အနုပညာ
	သီတင်းလည်းကျွတ်ပေါင်းများပြီ			
မာမာ(လှည်းဆိပ်)	အကိုနဲ့မိနော်	၁၉၄		

အနန္တောအနန္တဂိုဏ်းဝင်

ဟောပြောရေးစာပေ ပေန်စေ

ရွှေစံရတနာပယ်စောင်ကြီး
ရေးသားပူဇော်သည်။

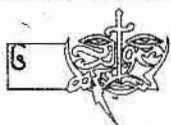
ရေးသားခဲ့ဖူးပါသည်။ “မာကျေးဇူး ကျွန်ုပ်သည် ကျေးဇူးရှင် ဆပ်ဖူးကြစေချင်” ဆိုသည့် ခေါင်းစဉ်ဖြင့် ဖေဖေဝင်းနှင့် မေမေကောင်းတို့၏ မေမေနှင့် ဖေဖေတို့ကို မိမိတတ်စွမ်းသ၍ အကြောင်းများကို လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ် ပြန်လည်၍ကျေးဇူးဆပ်ခဲ့ပုံများကို မဂ္ဂဇင်းကြီး၌ ယခင်လများစွာက အကျယ်တဝင့် ရေးသားခဲ့ပါသည်။

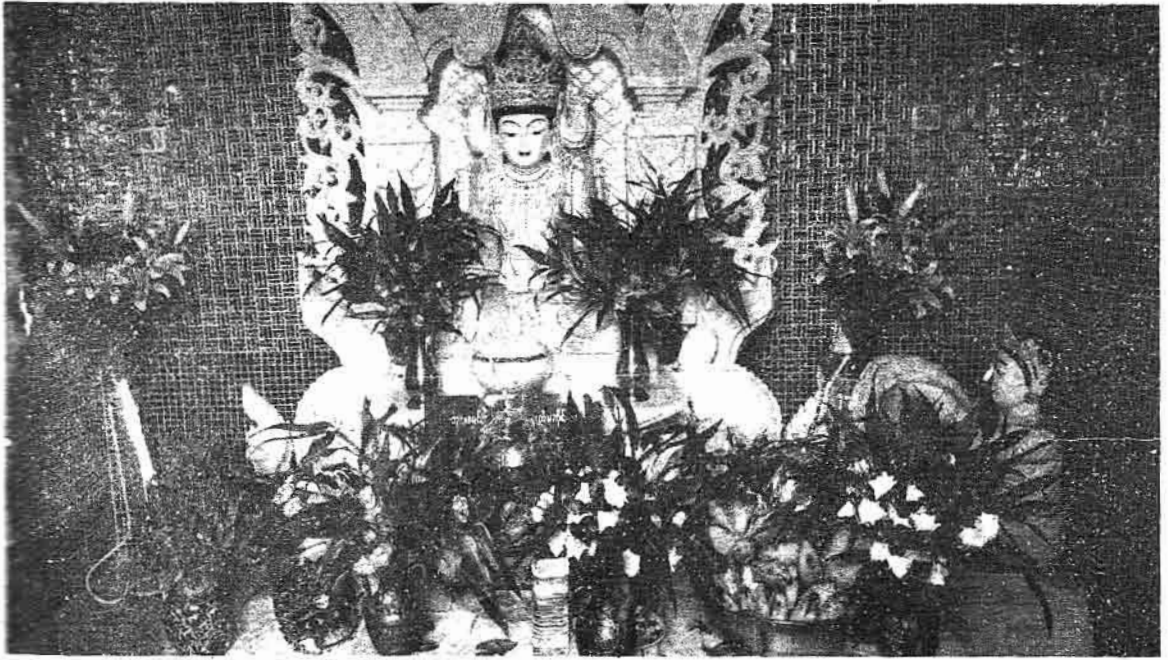

ဖခင်ကြီး ခန္ဓာဝန် ချသွားသည်မှာ ယခုနှစ် အောက်တိုဘာလ (၈)ရက်ဆိုလျှင် (၂၄)နှစ် ပြည်မည်ဖြစ်ပြီး ယခုလာမည့် စက်တင်ဘာလ (၃)ရက်နေ့ တိတိပြည့်မည်ဖြစ်ပါသည်။

ရွှေကုမ္ပဏီ ပူဇော်ယုတ္တော်ကြီးကို နှစ်စဉ်ကျင်းပသည့်ရက်ဖြစ်သည့် (၉)ရက်၊ (၉)လ နေ့သည် ဘုရားရှင်ကြီး၏ တန်ခိုးတော်များကို အများ စတင်သိရှိသောနေ့ကို ယူ၍ သတ်မှတ်ကျင်းပခဲ့ခြင်း ဖြစ်သော်လည်း မိခင်၊ ဖခင်တို့၏နှစ်ပတ်လည် နေ့များနှင့် ရက်မသွေမကွာလေး ဖြစ်နေသည်ကပင် မိဘများအတွက် အထူးကုသိုလ်ပြုပေးရောကန်နေပါသည်။

မိဘများကို နှစ်ပတ်လည်နေ့ရောက်မှ ဆွမ်းကလေးကပ်ပေး၊ အမျှဝေပေးခြင်းသည် မိဘများ၏ သားသမီးများ အပေါ်ထားရှိခဲ့သော အနန္တမေတ္တာ၊ အနန္တကျေးဇူးတရားများကို မလေးစားရာရောက်လှပါသည်။ အဖေနေ့၊ အမေနေ့ရောက်မှ အဖေဓာတ်ပုံ၊ အမေဓာတ်ပုံ

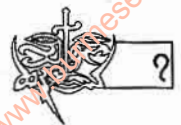

များနှင့် စာများရေးပြီး လွမ်းကြတာလည်း
သိပ်ပြီးသဘာဝကျသည်ဟု မထင်မိပါ။
နေ့စဉ် ဖေနေ့၊ အမေနေ့
ဖြစ်နေရပါမည်။ ဖဝါးလက်နှစ်လုံး၊
ဗုဒ္ဓလက်နှစ်သစ်အရွယ် မရောက်မီ
နောက်မှာ ရှိစဉ်ကတည်းက ဖြူသလား။
ညည်းသလား၊ မသိရသေးသော ရင်သွေး
လေးကို မဘာများကကြိုတင်မျှော်လင့်
ပြီး ချစ်ခြင်းမေတ္တာအပြည့်ဖြင့် စောင့်
ရှောက်လာခဲ့ကြပါသည်။ မွေးလာ
ပြီးတော့လည်း အထူးတလည် ဂရုစိုက်
ပြီးခဲ့ကြပါသည်။

တဖြည်းဖြည်းကြီးပြင်းလာ
လေ စားစရိတ်များက ကြီးလာလေ
မိဘများရုန်းကန်ရလေ ဖြစ်ပေသည်။
သို့သော် မောရမုန့်၊ ပန်းရမုန့်မသိ
ချစ်မြဲစောင့်ရှောက်မြဲသာ ဖြစ်ပေတော့
သည်။
မိဘကျေးဇူးများကား ရေးမ
ကုန်၊ ပြေမကုန်၊ ဆပ်မကုန်နိုင်ပါပေ။
ကျေးဇူးတရားကို သိရန်ခက်လှပါသည်။
သိပြန်တော့လည်း ကျေးဇူးရှိပါသည်ဟု
ဖော်ထုတ်ပြောကြားပြီးသော်လည်း
ဆပ်နိုင်ဖို့က ခက်ပြန်ပါသည်ဟု ရေး

သူကောင်းများ ပြောကြားခဲ့သည်ကို
မှတ်သားရဖူးပါသည်။ ထိုအထဲတွင်
မပါခဲ့ဘဲကျေးဇူးရှင်များ၏ ကျေးဇူးကို
အမြဲအောက်မေ့သတိရပြီး နှုတ်မှလည်း
တဖွဖွပြောကာ၊ အချိန်အခါမရွေး
ကျေးဇူးဆပ်နေပြီ မိမိစိတ်ကိုလည်း
ကျေးဇူးရှင်ကို မပြစ်မှားရဘူး။ သူ
ကျေးဇူးကို ဆပ်ရမယ် ဆပ်ရမယ်ဟု
အမြဲတမ်း နှိုးဆော်ထားသည့် စိတ်
ကောင်း၊ စေတနာကောင်းလေး ရှိနေ
တာကိုပင် ဝမ်းသာပီတိဖြစ်မိပါသည်။
ရတနာမြတ်သုံးပါးပြီးလျှင်

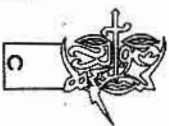

ကျေးဇူးအကြီးဆုံးက မိဘနှစ်ပါးဖြစ်ပါ
သည်။ မိဘနှစ်ပါးသည် ခင်ပွန်းကြီး
ဆယ်ပါးရှိထားဝင်များထဲတွင် နေရာတော်
တော်များများတွင် ပါဝင်နေပါသည်။
မိခင်သည် သားသမီးလေးများ လူ့ဘဝ
ရောက်ရန် ၎င်း၏ဝမ်းကြာတိုက်တွင်

နေရာထိုင်ခင်း ပေးရပါသည်။ မိခင်၏
ဝမ်းထဲတွင် ကိုးလနေပြီး ဆယ်လမြောက်
မှ ဖွားရသဖြင့် မိမိကိုနေရာထိုင်ခင်းပေး
သူ နေရာပေးသူ ကျေးဇူးရှင်ဖြစ်ပါသည်။
အာဟာရအတွက်လည်း မိခင်စားပြီးသမျှ
အစားအစာများထဲမှ ချက်တိုင်က

တစ်ဆင့်သားသမီးထံ အာဟာရရှိပေး
ပါသည်။ အစားအစာကျွေးသူ ကျေးဇူးရှင်
လည်း ဖြစ်ပြန်ပါသည်။

ကျောင်းမနေမီ ကလေးလေး
ဘဝ မိဘများက ကကြီး၊ ခခွေးမှ စသင်
ပေးကြပါသည်။ ကျွန်ုပ်ကို ဖေဖေဝင်းက
အလီများသင်ပေးခဲ့သည်ကို သတိရမိ
ပါသည်။ ထိုင်တတ်ခါစ ကတည်းက
မိဘများက သားသမီးကလေးများကို
ဘုရားစင်၊ ဘုန်းကြီး၊ ရဟန်း၊ မိဘ၊
ဆရာများနှင့် တွေ့လျှင်လက်အုပ်ကလေး
များချီစေပြီး ဦးတော်၊ ဦးတော်ဟု
သင် ပေးခဲ့ လေသဖြင့် လောကီ၊
လောကုတ္တရာ ဆရာသမားအဖြစ်လည်း
စာရင်းဝင်သွားပြန်ပါသည်။ မိဘဆိုသည်
မှာ သားသမီးများထက် သီလ၊ သမာဓိ၊
ပညာသာလွန်ပြီးသူများဖြစ်၍ သီလ၊
သမာဓိ ၊ ပညာနှင့်ပြည့်စုံသူ သူတော်
ကောင်း စာရင်းဝင်လည်း ဖြစ်နေပြန်
ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ခင်ပွန်းကြီးဆယ်ပါး
ထဲတွင် မိဘများသည် ဘုရား၊ ပစ္စေကာ
ဗုဒ္ဓ၊ ရဟန္တာနှင့် သံဃာတော်များ

အလွသာဝက၊ မဟာသာဝက၊ အရှင်မြတ်
 နှစ်ပါးဆိုသည့် (၄)ပါးမှ လွဲ၍ ကျန်သော
 (၆)ပါး၊ စလုံးတွင် မိဘကိုပြစ်မှား
 ဖော်ကားသူ ကျေးဇူးကန်းသူသည်
 ခင်ပွန်းကြီးဆယ်ပါးမှ အမျိုးအစား (၆)
 မြစ်သည် မိခင်၊ ဖခင်၊ လောကီဆရာ၊
 သောကုတ္တရာဆရာ၊ သီလ သမာဓိ
 ဘွဲ့နှင့်ပြည့်စုံသူ သူတော်ကောင်း၊
 ကျေးဇူးရှိခဲ့ဖူးသော ကျေးဇူးရှင်ကြီးများ
 နှိုသည့် ကျန်သောခင်ပွန်းကြီးဆယ်ပါး
 နှိုထီးဝင်များထဲမှ (၆)ပါးစလုံးကို
 ပြစ်မှား ဖော်ကားလိုက် သည်နှင့်အတူတူ
 ခင် ဖြစ်ပေတော့သည်။ ဆယ်ပါးဂိုဏ်း
 ခင်များထဲမှ (၆)ပါးစလုံးကို ပြစ်မှား
 ဖော်ကားလိုက်သည်နှင့် အတူတူပင်ဖြစ်
 ပေတော့သည်။

ခင်ပွန်းကြီးဆယ်ပါးအား
 ခြံမှသူတို့ ကြုံရမည့်ဒဏ် ၁၀ ပါးကို
 ခြံမှရှောင်က ဤသို့ဟောကြားတော်မူခဲ့
 သည်။ ထိုဒဏ် (၁၀) ပါးမှာ-
 ပြင်းထန်သော ဦးခေါင်းနာ
 စသည့် ဝေဒနာများဖြစ်ခြင်း။

၂။	ပိုင်ဆိုင်သော ပစ္စည်းဥစ္စာများ	၉။	စည်းစိမ်ဥစ္စာ အခြွေအရံများ
	ဆုတ်ယုတ်ပျက်စီးခြင်း။		ပျက်စီးခြင်း။
၃။	လက် ခြေ ပြတ်ခြင်း။	၁၀။	နေရာတိုက် အိမ်မီးလောင်
	လက်အင်္ဂါပျက်စီးခြင်း။		ပျက်စီးခြင်း။
၄။	ကုသ၍ မရနိုင်သည့်ကြီးလေး		ပစ္စုပ္ပန်ဘဝ၌ ထိုဒဏ် (၁၀)
	သော ရောဂါများဖြစ်ခြင်း။		ပါး သင့်မည့်အပြင် သေလွန်သောအခါ၌
၅။	ရူးသွပ်ခြင်း၊ စိတ်မတည်မငြိမ်		လည်း အပါယ်ငရဲသို့ ကျရောက်နိုင်ပေ
	ဖြစ်ခြင်း။		သည်။
၆။	မင်းပြစ်မင်းဒဏ်ခံရခြင်း။		ခင်ပွန်းကြီး ဆယ်ပါးအား
၇။	မတရားသဖြင့် စွပ်စွဲခံရခြင်း။		ပူဇော်သူတို့ ရရှိမည့်အကျိုး (၁၀)ပါးမှာ
၈။	ဆွေမျိုးကောင်း၊ မိတ်ဆွေ	၁။	အစားအစာမရှားပါးခြင်း။
	ကောင်း မရရှိခြင်း။	၂။	ရောက်ရာအရပ်၌ လေးစား

ပူဇော်ခံရခြင်း။

၃။ ရန်သူမှူးဝါးပါးနှင့် ကင်ဆေးခြင်း။

၄။ လူချစ်လူခင်ပေါများခြင်း။

၅။ ပ ရီ သ တ် အ လ ယ် တင်တယ်ခွာနေနိုင်ခြင်း။

၆။ ကောင်းသတင်းဂုဏ် ကောင်းတောခြင်း။

၇။ အချွေအရံများခြင်း။

၈။ စီးပွားဥစ္စာဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ခြင်း။

၉။ ဘေးဒုက္ခ ကြုံ သော် အကူအညီ ရရှိခြင်း။

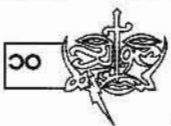
၁၀။ သားကောင်း၊ သမီးကောင်း ရရှိနိုင်ခြင်းတို့ ဖြစ်ပါသည်။

တရားကိုယ်ကောက်ဖြစ်ဆိုပါ

လျှင် ခင်ပွန်းကြီးဆယ်ပါး ဂိုဏ်းဝင်များကို သိရှိအောင် လေ့လာမှတ်သားထားရ

ပါမည်။ ထိုခင်ပွန်းကြီးဆယ်ပါး၏ ကျေးဇူးတရားကိုလည်း အထပ်ထပ်

အောက်မေ့သတိရကာ အမြဲပူဇော် ကန်တော့နေရမည်ဖြစ်ပါသည်။

ပြစ်မှားသူတို့ ခံရမည့်ဒဏ်	ဝစီကံ၊ မနောက်တို့ဖြင့် လုံးဝမပြစ်မှား	စကားကို သုံးနှုန်းခြင်းမှာ ကျွန်ုပ်တို့တွင်
ဆယ်ပါးသည် အင်မတန်ကြောက်စရာ	မစော်ကားမိအောင် ထိုခင်ပွန်းကြီး	နေ့စဉ်ထမ်းဆောင်ရသည့် တာဝန်များ
ကောင်းလှသကဲ့သို့ ပူဇော်ကန်တော့	ဆယ်ပါးရှိသော်လည်းတို့အား မိမိ	ကျင့်စဉ်များက များပြားလှသဖြင့်
သူများရှိမည့် အကျိုးစာများကလည်း	စွမ်းအားရှိသ၍ ကျေးဇူးဆပ်နိုင်အောင်	ထိုလုပ်ငန်းစဉ်များပြီးအောင် ဆောင်ရွက်
များပြားလှ အဖိုးတန်လှပါသည်။	ကြီးစား ကြစေဖို့ တိုက်တွန်းလိုပါသည်။	ပြီးမှ ခင်ပွန်းကြီးဆယ်ပါး ပူဇော်
ထို့ကြောင့် စာဖတ်နေကြသူ ဓမ္မမိတ်ဆွေ	ရွှေကံကူ ဘုရားရှင်ကြီး	ကန်တော့ပွဲကလည်း အခမ်းအနား နှင့်
အပေါင်း (သိပြီးသူတွေလည်း အများ	ကြွလေရာ မြို့ရွာတော်တော်များများတို့	သေသေချာချာရွတ်ဆို ပူဇော်လှူဒါန်း
အပြား ပါကြပေမည်) တို့သည်	တွင် ခင်ပွန်းကြီးဆယ်ပါး ပူဇော်ကန်	ရသဖြင့် အနည်းချေး အချိန်တစ်နာရီခန့်
ခင်ပွန်းကြီးဆယ်ပါး ရိုသ်ဝင်များအပေါ်	တော့ပွဲများကို အပင်ပန်းခံပြီး ဆောင်	ကြာပါသည်။ ထိုတစ်နာရီအတွင်း
အထူးသဖြင့် မိဘများအပေါ်၌ ကာယကံ၊	ရွက်ပေးပါသည်။ အပင်ပန်းခံဆိုသည့်	ပူဇော်သူများကိုလည်း အာရုံတစ်ပါး

စိတ်ဆွေးစေဖို့ မိမိဆောင်ရွက်နေသည့်
တရားဓမ္မကုသိုလ်ပွဲ၌သာ စိတ်ကို နှစ်
ထားဖို့ တိုက်တွန်းပြောဆိုရပါသည်။
အချိန်ကုန်ပြီး အကျိုးမရှိဖြစ်မှာ စိုးရိမ်၍
တိုက်တွန်းပြောဆိုရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

မြို့ရွာတော်တော်များများမှ
ရွှေကံ ကူ သာဝကများကလည်း
အားတက်သရော ပါဝင်ကန်တော့ကြ
ပါသည်။ ကျွန်မတို့က၊ ကျွန်တော်တို့က
အတိအကျပဲ ကန်တော့ဖူးတာ။ အခုလို
ခင်ပွန်းကြီးဆယ်ပါးကို တစ်ပါးစီ၊ တစ်ပါး
စီ ရည်ညွှန်းပြီး ကန်တော့ပေးတာ
ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဟု ပြောကြသလို၊
မိဘ၊ ဆရာသမားများဖြစ်သူများကလည်း
မယ်တော်ကြီးတို့က ဒီလိုခင်ပွန်းကြီး
ဆယ်ပါးကို ပူဇော်ကန်တော့ပေးပြီး
အကျိုး၊ အပြစ်တွေကို ခွဲခြားပြီးပြောပြ
ပေးတော့ ကျွန်နော်၊ ကျွန်မတို့ရဲ့ တပည့်
သားမြေးလေးတွေ ကုသိုလ်နဲ့ အကုသိုလ်
ကို ခွဲခြားသိသွားပြီး သူတော်ကောင်း
စိတ်ထားလေးတွေဝင်ပြီး လိမ္မာရေးခြား
ရှိလာလို့ ဝမ်းသာကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဟု

ပြောကြားသူများကိုလည်း အများအပြား
ကြုံတွေ့၍ ပင်ပန်းရကျိုးနပ်လှပါသည်။
ကျွန်ုပ်က ဘယ်အရပ်ကို
ရောက်ရောက် ဘယ်သူတွေတွေ့စကား
ကို မှန်ကန်စွာပြောဆို၍ မိမိအလုပ်ကို
သာ ဖြောင့်ဖြောင့်မတ်မတ် လုပ်ကိုင်
တတ်ပါသည်။ မိဘကို ရိုသေပါ။ လုပ်
ကျွေးပြုစု ပါ။ ကျေးဇူးမကန်းကြနှင့်။
တို့များ ဒီလို အေးအေးချမ်းချမ်း
သာသာနာပြု နေနိုင်တာ ရတနာမြတ်
သုံးပါး၊ အနန္တငါးပါး၊ ခင်ပွန်းကြီးဆယ်ပါး
၏ ကျေးဇူးဖြစ်တယ်ဟု တဖွဖွပြောပြ
ဖြစ်ပါသည်။

မိဘတွေကို မပြုစုလိုက်ရလို့
အခုမှ နောင်တရပါတယ်ဆိုသည့် အမျိုး
အစားထဲတွင် မပါဝင်ခဲ့ပါ။ တွေးမိတိုင်း
မိခင်ကြီးကို ပြုစုစောင့်ရှောက် ကျေးဇူး
ဆပ်ခဲ့ရသည်တို့ကို ပြန်တွေးတိုင်း ပီတိ
ဖြစ်ရပါသည်။ မိခင်ကြီးအမေကောင်း
မျက်စိမှိတ်သွားချိန်ကစ၍ ယနေ့တစ်နေ့
မျှ မပျက်မကွက် မိဘကျေးဇူးဆပ်သော
ကျင့်စဉ်ကို ပူဇော်ခဲ့ပါသည်။ တခြားကိစ္စ

မလုပ်ဖြစ်တာ ရှိချင်ရှိပါမည်။
ကျေးဇူးဆပ်သည့် ကျင့်စဉ်တရား
များကို မပူဇော်ခဲ့သော ညတစ်ည
မရှိခဲ့ပါ။
ထို့ကြောင့် ကျေးဇူးများဆပ်
ဖေ့နှင့်မေ ဆိုသော ခေါင်းစဉ်အတိုင်း
ရေတွက်၍မကုန်နိုင်အောင် ကြီး
များပြားလှပါသည့် မိခင်၊ ဖခင်တို့
ကျေးဇူးတရားများကို သိအောင်ကြိုး
သိပြန်တော့ ဆပ်နိုင်ရန်ကြိုးစား။ ဆပ်
လည်း ဆပ်နိုင်ကြပါစေဟု မွန်မြင်
သော ပတ္တနာအောင်ဆု ပြုလိုက်ရ
သတည်း။

ဖြူစင်မေတ္တာဖြန့်ဝေပါသည်။

ရွှေကံကူသာသနာပြု
မယ်တော်ကြီး

တကယ်ကျင့်ကြံကြည့်စေချင်လို့ပါ

အိုးပိုင်အိမ်ပိုင်နေရအောင်

ဆုပြည့်ရတနာခင်

အတွဲ (၂၀) အမှတ် (၂) ၊ နိုဝင်ဘာလ ၊ ၂၀၁၆ ခုနှစ်

အိုးပိုင်၊ အိမ်ပိုင် မရှိခဲ့လို့လဲ
စိတ်အားမငယ်ပါနဲ့။ စိတ်ဓာတ်မကျပါနဲ့။
မျှော်လင့်ချက် ကင်းမဲ့နေတယ်လို့လဲ၊
မယူဆပါနဲ့။

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တစ်ယောက်
အနေနဲ့ ကံ၊ကံ၏အကျိုးကို ယုံကြည်ပါ။
ကောင်းမှုနဲ့ ကုသိုလ်ကိုလည်း နေ့စဉ်
ပြုလုပ်ပေးပါ။ ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာ
နေ့စဉ်ပြုရင် အကျိုးပေးချိန်တန်လျှင်
အကျိုး မချကုန်ပေးပါလိမ့်မည်။

ကျွန်မကိုယ်တွေ့ဖြစ်ရပ်လေး
ကို လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ် စာဖတ်ပရိသတ်
များအား ရေးသားအသိပေးချင်မိလို့ပါ။

ကုသိုလ်နဲ့ကောင်းမှု နေ့စဉ်
ပြုလုပ်တဲ့အတွက် အိုးပိုင်၊ အိမ်ပိုင် မရှိ
တဲ့ ကျွန်မဘဝ အခုသင့်တင့်တဲ့ အိမ်
ခန်းလေး တိုက်ခန်းလေးတစ်ခန်း
ကိုယ်ပိုင်ဘဝကို ရရှိခဲ့ပါပြီ။

ရတနာ (၃)ပါးနဲ့ အနန္တငါးပါး
ကို ဆည်းကပ်ရှိသေသူ၊ အလှူအတန်း
ဒါန၊ သီလ အမြဲလုပ်ဆောင်နေတဲ့သူ

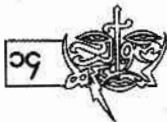
တစ်ယောက်ဟာ အကျိုးပေးရန်
အကြောင်းထင်ရမယ့် အချိန်နဲ့အခါကျ
ရောက်ရင် ကော်မုချအကျိုးပေးတယ်
ဆိုတာ ယုံကြည်ကြပါ။ အဓိကကတော့
စိတ်ပါပဲ။ စိတ်ဖြူမှီကတော့ အဓိကပေါ့။
ကိုယ်တတ်နိုင်သော အတိုင်းအတာနဲ့
ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာတော် အရှင်
သူမြတ်ကို သဒ္ဓါတတ်အားသ၍ ဆွမ်း
ဆေး၊ ပစ္စည်းလေးပါး လှူဒါန်းခြင်း၊ ကျီး
ကြက်၊ ခိုး၊ ခွေး အစရှိသော တိရစ္ဆာန်
များကို အစာကျွေးမွေးခြင်း ကိုယ့်ထက်
အဆင်မပြေသူတို့ကို တတ်နိုင်သ၍
စောင့်ရှောက်ခြင်းတွေဟာ တစ်နေ့ကိုယ်
အလိုချင်ဆုံးဆိုတဲ့အရာကို သင့်တင့်စွာ
ရရှိမှာ ကော်မုချပါ။

ကျွန်မတို့မိသားစုလေးဟာ
အမေအပါအဝင် (၄)ယောက်ပေါ့။
မောင်လေး (၂)ယောက်နဲ့ ကျွန်မက
အကြီးဆုံးပါ။ အားလုံးအလုပ်ကိုယ်စီ
ရှိကြပါတယ်။ သင့်တင့်တဲ့ဝင်ငွေတွေ
လည်း ရှိကြပါတယ်။ သို့သော်လည်း
ရန်ကုန်မှာ အိုးပိုင်အိမ်ပိုင်တော့ မရှိပါ

ဘူး။ နှစ်စဉ် နှစ်ချုပ်နဲ့ နေခဲ့ရတဲ့ဘဝက
(၁၀)စုနှစ်တစ်ခုစာ ရှိခဲ့ရပါပြီ။

ကျွန်မကတော့ ကုမ္ပဏီကြီး
တစ်ခုရဲ့ အလတ်တန်းအဆင့်စာရင်းကိုင်
တစ်ယောက်ပါ။ မောင်လေး (၂)
ယောက်ကလည်း ဌာနဆိုင်ရာနဲ့
ပုဂ္ဂလိကဘဏ်တစ်ခုမှာ စာရေးဝန်ထမ်း
တွေပါ။ အမေကတော့ အသက်ကြီးပြီဆို
တော့ ဘာမှ မလုပ်တော့ပါ။ ဝန်ထမ်း
ဆိုတာကတော့ အပိုဝင်ငွေ မရှိဘူးပေါ့။
သို့သော် ရတဲ့ဝင်ငွေကို လောက်ငှအောင်
သုံးပါတယ်။ သုံးသင့်တာ သုံးပါတယ်။
လှူနိုင်သလောက် လှူပါတယ်။
ကုသိုလ်နဲ့ ကောင်းမှုကို အမြဲထားရ
အမေနဲ့ ကျွန်မ အမြဲပြုပါတယ်။
ဒါကြောင့်ပဲ မတောင့်မတ၊ မကြောင့်မကျ
နေကြရပေမယ့် နယ်က တက်လာက
တည်းက ကိုယ်ပိုင်အိမ်နဲ့ကတော့
မနေရသေးပါဘူး။

နေ့စဉ်၊ ညစဉ် ဘုရားရှိခိုးတိုင်း
လည်း အိုးပိုင်၊ အိမ်ပိုင်လေးနဲ့ မိသားစု
နေပါရစေဘုရားလို့ ကျေးဇူးတော်ကြီးမား

တော်မူသော ဘုရားရှင်ကြီးများကို ဆု
တောင်းမိပါတယ်။

(၃၁)ဘုံ ကျင်လည်ကြကုန်
သော ဝေနေများစွာ သတ္တဝါတို့ကိုလည်း
မေတ္တာဝိုသ အမျှပေးဝေပါတယ်။
လောကကို စောင့်ရှောက်သော လောက
ပါလနတ်မင်း(၁) ဦးများကိုလည်း မေတ္တာဖို့
တိုင်တည်ဆုတောင်းပါတယ်။ အားလုံးကို
အမျှပေးဝေပြီးမှ ညစဉ်အိပ်စက်ပါတယ်။

တစ်ညသောအခါမှာပေါ့ အိပ်
မက် မက်ပါတယ်။ အိပ်မက်ထဲမှာ
အသက် (၄၀)ဝန်းကျင် သီလရှင်ဆရာ
လေးတစ်ပါးကို မက်ပါတယ်။ ဆရာလေး
က အိပ်မက်ထဲမှာ “ဒါယိကာမကြီး အိုး
ပိုင်အိမ်ပိုင်နဲ့နေဖို့ အကြောင်းဖန်လာပြီ။
ဒါကြောင့် ယခုအိပ်မက်ပေးပြီး ပြောရ
တာပါ။ ဒီတော့ အခုဆရာလေးပြောတဲ့
ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်အား ရည်စူးပြီး အဓိဋ္ဌာန်ပြု
ပြီး အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ပါ”

ကျွန်မလည်း အင်မတန်
ဝမ်းသာသွားတယ်။ ကျွန်မအလိုချင်ဆုံး
အဖြစ်ချင်ဆုံး အိမ်ခန်းလေးတစ်ခန်း

ကိုယ်ပိုင် အိမ်ကလေးအတွက်ဆိုတော့
အတိုင်းမသိ ဝမ်းသာမိပါတယ်။

“ဒါယိကာမကြီး ဆရာလေး
ပြောတဲ့အဓိဋ္ဌာန်ကို ဝင်ဖြစ်အောင် ဝင်၊
လုပ်ဖြစ်အောင် လုပ်ပါ။ ကိုယ့်လို အိမ်
ပိုင်မရှိသေးတဲ့ သူတွေကိုလည်း လက်
ဆင့်ကမ်းပြီး မျှဝေပေးပါနော်”

“ဒါယိကာမကြီး သေသေချာ
ချာမှတ်ထားပါ”

“အပတ်စဉ် တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း
နံနက် (၇)နာရီမှ (၉)နာရီအချိန်အတွင်း
အိမ်တော်ရာဘုရား တနင်္ဂနွေထောင့်မှာ
အောင်သပြေ (၁၁) ညွန့်၊ အုန်း (၁၁)
ညွန့်၊ ဆီမီး (၁၁)တိုင်၊ နံသာတိုင် (၁၁)
တိုင် သွားရောက်ပူဇော်လှူဒါန်းပြီး ဆု
တောင်းရမှာက “ဘုရားတပည့်တော်
သည် ယခုအိမ်ပွားနေရတဲ့ဘဝမှ ကိုယ်
ပိုင်အိမ်ခန်း (၁)ခန်း အချိန်အခါကျရင်
တပည့်တော် ရိုးသားစွာ ပိုင်ဆိုင်ရပါလို့
ဇာတိ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးများ
ထံ ဆုတောင်းပါ။ ဘုရားရှိခိုး (၅)ပါး
သီလခံယူဆောက်တည်ပြီး မေတ္တာသုတ်

(၁၁)ခေါက် ပူဇော်ပါ။ ပြီး ဘုရားဝင်း
ထဲမှာရှိတဲ့ အိမ်ရာနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အိမ်
တော်ရာဘိုးဘိုးကြီး နတ်နန်းသွား ဘိုး
ဘိုးကြီးအား ဆီမီး(၃) တိုင်၊ အမွှေး (၃)
တိုင် ပူဇော်ပြီး ဆုတောင်းပါ”

“တပည့်တော်မ အိုးပိုင်၊ အိမ်
ပိုင် ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် အချိန်အခါကျရင်
ရရပါလို့အလို့ ဆုတောင်းပါ”

“နောက် ဤကမ္ဘာမြေကြီးအား
စောင့်ရှောက်ကုန်သော ဝသန်ဇန္ဓကုတ်
မင်းကြီးအား ဆုတောင်းတိုင်တည်ပါ။
“ဒါယိကာမသည် အချိန်နှင့်အခါကျရင်
ဤမြေကြီးပေါ်တွင် အိုးပိုင်၊ အိမ်ပိုင်နဲ့
နေရပါလို့အလို့ ဆုတောင်းပါ။ ဒါယိကာ
မကြီး ဆရာလေး ပြောတဲ့အတိုင်း
အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ပါ”

“အိမ်မှာ ညစဉ် မေတ္တာသုတ်
(၁)ခေါက် “အရဟံသိန္နိ ဘဂဝါ” (၁၀၈)
ခေါက် ဘုရားရှင်ကြီးများကို ပူဇော်ပါ”
“နေ့စဉ် အချိန်ရတိုင်း (၂၄)

ပစ္စည်း ပစ္စည်းအကျဉ်းကို အမြဲမပြတ်
ပူဇော်နေပါလေ”

ထိုအဓိဋ္ဌာန်အား မိန့်ကြားပြီး အိပ်မက်ထဲက ဆရာလေးလည်း ပျောက်သွားတယ်။ ချက်ချင်းနီးပြီး စာရွက်နဲ့ သေသေချာချာ မှတ်သားထား လိုက်ပါတယ်။

ကျွန်မအဖြစ်ချင်ဆုံး ကိစ္စဆို တော့ အိပ်မက်ထဲက ဆရာလေးရဲ့ အဓိဋ္ဌာန်ကျင့်စဉ်အတိုင်း မပျက်မကွက် (၁)နှစ်နီးပါး ကျင့်ကြံအဓိဋ္ဌာန်ပြုခဲ့တာ ပေါ့။

သည်နောက်ပိုင်း ထူးခြားမှု တွေ ကြီးကြီးမားမား ရှိလာခဲ့ပါတယ်။ မထင်မှတ်တဲ့ အရာတစ်ခုက ငွေကြေး ကြီးကြီးမားမား ရလာခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်မတို့ ကုမ္ပဏီက ထိုနှစ် မှစပြီးတော့ ဝန်ထမ်းတွေကို ကံစမ်းမဲ အစီအစဉ် ဗလာမပါပေါ့။ ကံထူးရင် ကံထူးသလိုရမယ့် အထူးဆုတွေလည်း ပါတာပေါ့။ ဝန်ထမ်းကလည်း ရာနဲ့ချီပြီး ရှိတာလေ။ ကံစမ်းမဲကလည်း အခြား အသုံးအဆောင် ပစ္စည်းအပြင် ငွေသား ကံစမ်းမဲလည်း ပါတယ်။ အထူးဆု (၃)

ဆုမှာ ငွေသားဖော်ပြထားခြင်း မရှိပါဘူး။ အထူးဆုပေါက်သူဟာ သူ့ဌေးနဲ့တိုက် ရိုက်တွေ့ပြီး သူပေးချင်တဲ့ အတိုင်းအတာ ငွေကြေး (၁)ခုကို ချီးမြှင့်မှာ ဖြစ်ပါ တယ်။

ကျွန်မကလည်း တကယ်ကို ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးတို့ရဲ့ တန်ခိုးတော် ဂုဏ်ကျေးဇူးကြောင့်ရယ်၊ နတ်မြတ်နတ်ကောင်းနတ်အပေါင်းတို့ စောင့်ရှောက်မှုရယ်၊ မိဘကို ရှာဖွေ ကျွေးမွေးနေတဲ့ သားသမီးဖြစ်တာကြောင့် ရယ်လို့ ယုံကြည်ပါ။

ကျွန်မရဲ့ ကုမ္ပဏီက အထူးဆု နံပါတ် (၂) ပေါက်ပါတယ်။ ထိုခေတ် ထိုအခါက ငွေ ၇၅ သိန်း ကံထူးစွာ ရခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်မအလွန် ဝီတိဖြစ်ဝမ်းသာ မိပါတယ်။ တန်ယုအိမ်ခန်း (၁)ခန်းဆို ထိုခေတ်ထိုအခါက သိန်း ၁၀၀ ကျော် ရင် ရပါတယ်။

အမေက စည်းစနစ်နဲ့ ကုတ် ကပ်စုထားတဲ့ ပိုက်ဆံနဲ့ ကံထူးစွာရတဲ့

ပိုက်ဆံနဲ့ပေါင်းပြီး ကိုယ်ပိုင်အိမ်ခန်း (၁) ခန်း လက်ဝယ်ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရခဲ့ပါပြီ။

အိပ်မက်ထဲက ဆရာလေးမိန့် မှာတဲ့အတိုင်း အိုးအိမ်ပိုင်ဆိုင် အဓိဋ္ဌာန် အား လူတိုင်းလက်လှမ်းမီသလောက် ဖြန့်ဝေပေးနေခဲ့ပါတယ်။

ယခုလဲ နာမည်ကြီး လျှို့ဝှက် ဆန်းကြယ်မဂ္ဂဇင်းကြီးမှာ ရေးသားတင် ဆက်လိုက်ရပါတယ်။

အိုးအိမ်မပိုင်သေးသူများ အိုး ပိုင်၊ အိမ်ပိုင် အမြန်ရပါစေ... မှတ်ချက်

သကျဓမ္မရံသီအိမ်တော်ရာ ဘုရားသည် ခြုံမကျောင်းလမ်း၊ ဒဂုံမြို့ နယ် အမျိုးသားကဇာတ်ရုံအနီးတွင် တည်ရှိပါတယ်။

ဆုပြည့်ရတနာခင်

ဗုဒ္ဓဂုဏ်ရည်စာပန်းသီ

ကြီးမားသော ထိုမေတ္တာ

စကြာရှင်

အတွဲ (၂၀) အမှတ် (၂) နိုဝင်ဘာလ ၂၀၁၆ ခုနှစ်

မြတ်စွာဘုရားရှင် လက်ထက်
တော် အခါကဖြစ်ပါသည်။ ကောသလ၏
သမီးတော် ဝေဒေဟီ မင်းသမီးသည်
ဗိမ္ဗိသာရမင်းနှင့် စုံဖက်တော်မူပြီးလျှင်
ကိုယ်ဝန်တည်နေတော်မူ၏။ မိဖုရားသည်
ကိုယ်ဝန်ရင့်မာလာသော အချိန်၌
ဗိမ္ဗိသာရမင်း၏ လက်ယာပုဆစ်ဒူး၊
သွေးကိုသောက်လိုသော ချင်ခြင်းထူးခြား
စွာ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ မိဖုရားသည်လည်း
ထိုချင်ခြင်းကို မနှစ်သက်သည်သာ
ဖြစ်၍ ဗိမ္ဗိသာရမင်းအား ထုတ်ဖော်ပြော
ကြားခြင်း မပြုဘဲ၊ ကျိတ်မှိတ်ဖြေဖျောက်
၍သာ နေရာရှာ၏။ သို့သော် ထိုချင်ခြင်း
မပြေသောအခါ စားမဝင်အိပ်မပျော်
ဖြစ်လာပြီးလျှင် ကျုံ့လှဲဖျော့တော့၍
လာရာ မင်းသည်မိဖုရားအတွက် စိုးရိမ်
ပူပန်မိသဖြင့် သမားဟူးရားအကျော်
အမော်တို့အား ဆင့်ခေါ်၍မိဖုရား၏
ကျန်းမာရေးကို စစ်ဆေးစေပါသည်။
ထိုအခါသမားဟူးရားတို့က “အသင်
မင်းကြီး မိဖုရားကြီးတွင် အခြားသော
ရောဂါ အထူးအထူးမရှိပါ။ ကြီးမားသော

ချင်ခြင်းဖြစ်ပွားနေပါ၏။ ထိုချင်ခြင်းကို
ဖြည့်ဆည်းပေးလျှင် ချက်ခြင်းပင်
ကျန်းမာလာပါလိမ့်မည်”ဟု လျှောက်
တင်ကြ၏။ ထိုအခါ ဗိမ္ဗိသာရမင်းက
“ထိုသို့ဆိုလျှင် ထိုချင်ခြင်းကို အလျှင်
အမြန်ပြည့်စေ”ဟု အမိန့်ချုတ်တော်မူရာ၊
သမားဟူးရားတို့က မိဖုရားကြီး၏
ချင်ခြင်းမှာ ဤအရာဖြစ်ပါသည်ဟု
လျှောက်တင်ကြ၏။

ဗိမ္ဗိသာရမင်းလည်း မိဖုရား၏
ချင်ခြင်းကို ကြားသိရသောအခါ တုန်
လှုပ်သွားမိပြီး နိမိတ်ဖတ်ဗေဒင်ဆရာ
ပုဏ္ဏားတို့ကို ဆင့်ခေါ်စေပြန်ပြီး ထို
ချင်ခြင်း၏ နိမိတ်ကိုကောက်စေ၏။
“အသင်မင်းကြီး မိဖုရားကြီး၏ ဝမ်းတွင်း
မှ ပဋိသန္ဓေသည် သားယောက်ျားလေး
ဖြစ်ပေ၏။ ဤသားယောက်ျားလေးကို
ကိုယ်ဝန်ကိုမဖျက်ချပဲ မွေးမြူမည်ဆိုပါက
အသင်မင်းကြီးအား သတ်မည်သူပင်
ဖြစ်ပါသည်။ ထိုကြောင့် မိဖုရားကြီး၌
ဤကဲ့သို့သော ချင်ခြင်းဖြစ်ပေါ်ရခြင်းဖြစ်
ပေသည်။ ဤချင်ခြင်းကို အသင်
မင်းကြီးမှ မဖြည့်ဆည်းလျှင် ဤသားငယ်

သည် အောင်မြင်စွာမွေးဖွားလာမည်
မဟုတ်ပါ”ဟု လျှောက်တင်ကြ၏။

ဗိမ္ဗိသာရမင်းသည် သား
သော အသံကိုကြားလိုက်ရသောအခါ
မိဘမေတ္တာ၏ ဝီတိအဟုန်သည် နှလုံး
သားတွင် နွေးထွေးစွာခံစားဖြစ်ပေါ်လာ
ပြီးလျှင် အရွယ်ရောက်ခါမှ သတ်လိုက်
သတ်စေတော့၊ သားတော်၏ မျက်နှာ
တွေ့ချင်၊ မြင်ချင်လှသည်ဖြစ်၍ မိဖုရား
ချင်ခြင်းကိုပြည့်ဝစေအံ့ဟူ၍ မင်းချင်
ယောက်ျားတို့ကို ခေါ်ယူပြီးလျှင် ယာ
ဘက် ပုဆစ်ဒူးမှ သွေးကိုဖောက်စေပြီး
လျှင် ရွှေခွက်၌ခံယူစေ၍ မိဖုရားကြီးအား
တိုက်စေ၏။ မိဖုရားကြီးသည် မင်း၏
ဆန္ဒအရ သောက်လိုက်ရသော်လည်း
ဤကိုယ်ဝန်ကို အလိုမရှိပါ။ လူကြားလို့
မသင့်လျော် သားက အဖေကို သတ်
သည်ဆိုခြင်းမှာ နောင်ရာဇဝင်သမိုင်းပါ
ရိုင်းပေလိမ့်မည်။ ဤကိုယ်ဝန်ကို နှိပ်
နယ်စေ၏။ ထိုအကြောင်း ဗိမ္ဗိသာရ
မင်းကြီး ကြားသိသောအခါ မိဖုရားအား
ဥယျာဉ် သို့အသွားရဟု တားမြစ်ပြန်ပြီး
လျှင် ကိုယ်ဝန်ကို အထူးထိန်းသိမ်း

ဤမတ်ကြရန် လူအများကို တာဝန်
အပ်စောင့်ကြပ်စေ၏။

ထို့နောက် မိဖုရားအား
“ချစ်စွာသောမိဖုရား ငါ၏သားသည်
ဦးကိုသတ်၍ မင်းအဖြစ်ကိုယူသည်
ဆိုခြင်းအံ့။ ထိုသို့သည် တစ်နေ့တွင်
ဆိုရာ နာရ သေရသောအခါ ဤထီးနန်း
စည်းစိမ်တို့ကို စွန့်လွှတ်ထားရှိခဲ့ရမည်သာ
ဖြစ်ပါ၏။ ထို့ကြောင့် ငါတို့အဖို့ရာ
သားအတွက် စိုးရိမ်ကြောင့်ကျရန်မရှိ။
သား၏ရန်ကို ငါသည် ပူပင်ခြင်းမရှိ။
သားသည်သား၏ မျက်နှာကိုသာ မြင်လို
ဆွေလိုပါ၏။ မိဖုရား ငါ၏ဆန္ဒကို ကူညီ
လော့။ သားတော်လေးကို ငါ့အားတွေ့
မြင်စေပါလော့။ ကိုယ်ဝန်ပျက်စေသော
အမှုကိုလုံးဝမပြုပါလင့်”ဟု မှာကြား
တော်မူရာ မိဖုရားလည်း ကောင်းပါပြီဟု
ခံခံ၏။ သို့သော် မင်းကြီးမသိအောင်
ဦးဝန်ကိုဖျက်မြဲသာ ဖျက်လျှက်ရှိ
သော်။

ဤသို့ဖြင့် ၉ လလွန်၍ ၁၀
လစေ့သောအခါတွင်တော့ သားတော်
လေးကို ကောင်းမွန်စွာ ဖွားမြင်ပါတော့

သည်။ အမည်မည်ခေါ်သောအခါ
မမေးဖွားမီကတည်းက အဖသတ်မည့်
သားဟု ကြိုတင်သိရှိထားကြသည်
ဖြစ်၍ အတတ်သတ်ဟူသော အမည်
တွင်လာခဲ့၏။ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီး၏ ဖခင်
မေတ္တာကြီးမားပုံကို တိုင်းသူပြည်သား
တို့သည် ပြောဆိုချီးမွမ်း၍ မလုပ်နိုင်
အောင် ရှိကြပြီးလျှင် ချစ်ခင်မြတ်နိုး
ကြည်ညိုလေးစားသော မနစ်မြို့နိုင်ဖြစ်
ကြရ၏။ သို့သော် ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီး
သည်ကား သားတော်လေးအား ချစ်၍
မဝနိုင်အောင်ရှိနေပါ၏။

ဗိမ္ဗိသာရ မင်းကြီးသည်
မြတ်စွာဘုရားရှင်အား အလွန်တရားမပင်
ကြည်ညိုသူဖြစ်ပါ၏။ မြတ်စွာဘုရား
ဘုရားမဖြစ်မီ အလောင်းတော်ဘဝ
တောထွက်တော်မူခါစအချိန်တွင် ရာဇာ
ဂြိုဟ်ပြည်အတွင်းသို့ဆွမ်းခံကြွတော်
မူစဉ် ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးသည် နန်းတော်
လေသာပြတင်းမှ တွေ့မြင်လိုက်ရာ
အလောင်းတော်၏ တင့်တယ်ပြေပြစ်
တော်မူလှသော ရုပ်ဆင်းသွင်ပြင်ကြောင့်
လူလော၊ နတ်လော၊ ဝိဇ္ဇာလော မခွဲခြား

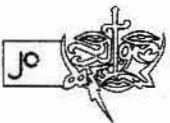
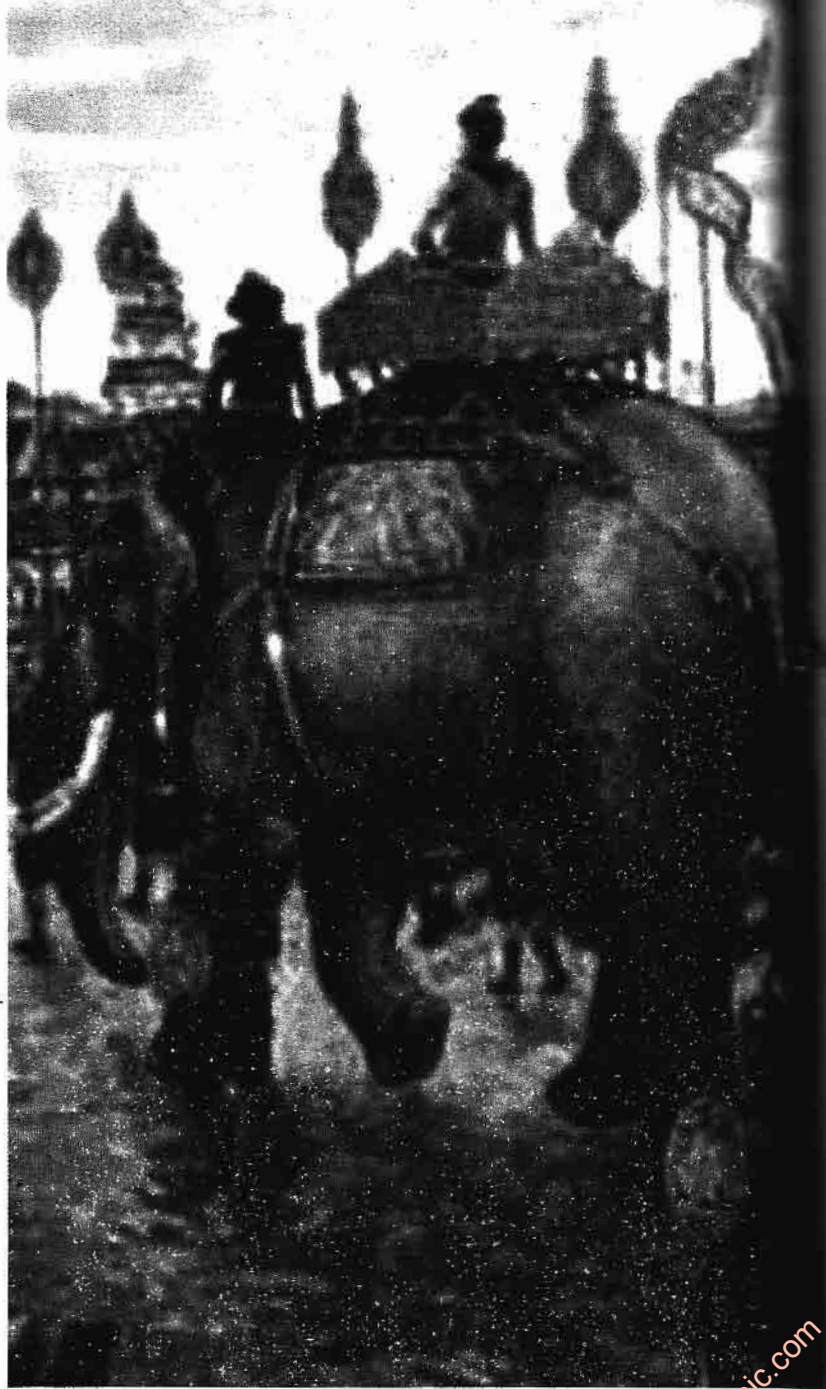
နိုင်အောင်ဖြစ်ရ၍ မင်းချင်းတို့အား
အလောင်းတော်၏ နောက်မှ တိတ်
တဆိတ် လိုက်လံစုံစမ်းစေ၏။ လူသား
စင်စစ်ဟု စုံစမ်းသိရှိရသောအခါ
ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးကိုယ်တိုင် အလောင်း
တော် ခေတ္တနေထိုင်ရာ ပဏ္ဍဝတောင်
သို့လိုက်သွားခဲ့ပြီး အသင်၏အရွယ်သည်
ငယ်ရွယ်နုနယ်ပျိုဖြစ်ပါသေး၏။ မင်း
စည်းစိမ်ကို ခံစားသင့်ပါ၏။ ထို့ကြောင့်
ကျွန်ုပ်၏တိုင်းပြည်ကို တစ်ဝက်ပေးပါအံ့။
ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ်
မင်းလုပ်ပါ”ဟု တိုင်းပြည်ကိုပေးအပ်၏။

ထိုအခါ အလောင်းတော်မှ “
အသင်မင်းကြီး ကျွန်ုပ်သည် ကပိလဝတ်
ပြည်ရှင် သုဒ္ဓေါဒန မင်းကြီး၏သားတော်
ဖြစ်ပါသည်။ မင်းစည်းစိမ်ကို အလိုမရှိ
ဘုရားအဖြစ်ကို အလိုရှိ၍ တောထွက်
လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်”ဟုဆိုရာ “အရှင်
ဘုရား ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိပါလျှင်
တပည့်တော်ထံ အရင်ဦးဆုံး ကြွရောက်
ချီးမြှင့်တော်မူပါဘုရား”ဟု လျှောက်ထား
၏။ ထို့ကြောင့် ဗိမ္ဗိသာရမင်းသည်
မြတ်စွာဘုရားနှင့် မိတ်ဟောင်း ဆွေ

ဟောင်း၊ ဒါယကာရင်း၊ ဆရာရင်းဖြစ်
ပေ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည်
အလောင်းတော်ဘဝက ပေးခဲ့သောဂတိ
အတိုင်း ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်တော်
မူသောအခါ ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ဗိမ္ဗိသာရမင်း
ထံ ဦးစွာကြွရောက်တော်မူလာ၏။
ဗိမ္ဗိသာရမင်းသည် မြတ်စွာဘုရားရှင်အား
အလောင်းတော်ဘဝမှာပင် ကြည်ညို
လှသည်ဖြစ်ရာ ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်
တော်မူသောအခါ၌ ကြည်ညိုမှုမှာ
ဆိုဖွယ်ရာမရှိပြီဖြစ်ပါ၏။ မြတ်စွာဘုရား
ရာဇဂြိုဟ်ပြည်တွင်ရှိနေသရွေ့ အမြဲတမ်း
ဆွမ်းဝတ်ပြု၏။ မြတ်စွာဘုရားရှင်၏
ကျောင်းတော်သို့လည်း ညနေချမ်း
အချိန်တိုင်း ပန်း၊ ဆီမီး စသည်လှူဖွယ်
တို့ဖြင့်သွားရောက်ပြီး တရားတော်တို့ကို
နာကြား၏။ ဗိမ္ဗိသာရမင်းသည် မြတ်စွာ
ဘုရားရှင်အား တစ်နေ့မပြတ် လှူဒါန်း
ခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ တရားတော်များ
နာကြား၍လည်းကောင်း နေ့စဉ်နှင့်အမျှ
မြတ်စွာဘုရားရှင်နှင့် တွေ့ဆုံနေခွင့် ရရှိ
နေလျက်သာရှိပါ၏။

ထိုသို့ဖြင့် တစ်ခုသော နံနက်
တွင် မိမိသာရမင်းကြီးသည် မြတ်စွာ
ဘုရားရှင်နှင့်တကွ ရဟန်းတော်တို့အား
နန်းတော်တွင်ပင့်ဆောင်၍ ဆွမ်းနှင့်တကွ
သော ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်တို့ ဆက်ကပ်
လှူဒါန်း၏။ မြတ်စွာဘုရားရှင်သည်
ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီးသောအခါ ဆွမ်းနှင့်
ဆက်စပ်သော အနုမောဓနတို့ကို ဟော
ကြားတော်မူလျက် ရှိပါ၏။ ထိုစဉ်
အထိန်းတော်တို့သည် အဇာတသတ်
မင်းသားလေးအား ဝတ်ကောင်းစားလှများ
စတ်ဆင်ပြီး နံ့သာတို့ လိမ်းကြံလျက်
မိမိသာရမင်းလက်ထဲသို့ ထည့်လိုက်ကြ
၏။

ထိုအခါ မိမိသာရမင်းသည်
သားကိုချစ်သောစိတ်ကြောင့် သားကို
သာလျှင် ရယ်ရွှင်အောင် မြှူချောနေတော့
၏။ မြတ်စွာဘုရားဟောကြားနေသည်
ကိုပင် မေ့လျော့ပြီး သားကိုအာရုံစိုက်
နေရာ မြတ်စွာဘုရားမှ "မြတ်သောမင်း
ကြီး သားနှင့်တရားကို ခွဲခြားလော့။
သားသည် သမုဒယ စွဲလမ်းခြင်း တဏှာ
ဖြစ်၍ အပါယ်သို့ဆွဲချမည် ဖြစ်ပေ၏။

ထိုအပြင် သမုဒယဟူသည်မှာ ရန်သူပင်
ဖြစ်ပေ၏။ တရားသည်ကား သံသရာဝဋ်မှ
ကယ်တင်နိုင်ခြင်း ဖြစ်၍ ကောင်းသော
မိတ်ဆွေနှင့် တူပါ၏။ အသင်သည်
မိမိအား သတ်မည်ဟု သိလျက်နှင့်ပင်
သားအပေါ်ချစ်ခြင်း မေတ္တာတရားသည်
ကြီးမားလှပေ၏။ ရှေးမင်းတို့သည်ကား
ထိုသို့ မဟုတ်ပြီ။ မိမိအား ရန်ပြုမည်
သားကို မိမိတို့နှင့် အတူတူမနေစေဘဲ
အဝေးမျှက် ကွယ် တစ် နေရာတွင်
ချုပ်နှောင်ထားစေ၏။ မိမိတို့ ကွယ်လွန်
သောအခါမှသာ မင်းအဖြစ်ကို ရယူ
စေ၏"ဟု မိန့်ကြားတော်မူ၏။

မိမိသာရမင်းကြီးသည် ထို
အကြောင်းကို ကြားနာလို၍ "ဘုန်းတော်
ကြီးလှပါသော မြတ်စွာဘုရား တပည့်
တော် အား သနားသောအားဖြင့်
ထိုအကြောင်းကို ဟောကြားတော်မူပါ
ဘုရား"ဟု လျှောက်တင်ရာ မြတ်စွာ
ဘုရားရှင်သည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ထုသ
ဇာတ်တော်ကြီးကို မင်းနှင့် မင်းပရိသတ်
အပေါင်းတို့အား ဤသို့ဟောကြားတော်
မူခဲ့ပေ၏။

ရှေးလွန်လေးပြီးသော အခါ
သမယတစ်ခု၌ ဗာရာဏသီပြည်တွင်
ဗြဟ္မဒတ်မင်း အုပ်ချုပ်စိုးစံတော်မူလျက်
ရှိချိန်၌ ဘုရားလောင်းသည် မြတ်သော
ပုဏ္ဏားမျိုး၌ ဖြစ်ရပြီး မင်းသားအပေါင်း
နှင့် မှူးကြီး၊ မတ်ကြီး၊ စစ်သူကြီးတို့၏
သားများကို ဗေဒင်သုံးပုံ၊ နိမိတ်ကောက်
နက္ခတ်တာရာ အတတ်၊ ဆင်အတတ်၊
မြင်းအတတ်၊ လေး၊ မြား၊ ဓား၊ လှံ၊
မီးပေါက်စသော လက်နက်အတတ်၊
ယန္တရားအတတ်၊ စစ်ချီ၊ စစ်ထိုးအတတ်
အစရှိသော အဋ္ဌာရဿ တစ်ဆယ့်
ရှစ်ရပ်တို့ကို သင်ကြားပေးရသော
တက္ကသိုလ်ဆရာကြီး ဒိသာပါမောက္ခ
ဖြစ်ရပေ၏။

ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီး၏ သား
သည်လည်း ဘိနစ် အရွယ်သို့ရောက်
ရှိသောအခါ တက္ကသိုလ်သို့ရောက်ရှိ
လာပြီးလျှင် အဋ္ဌာရဿ တစ်ဆယ့်ရှစ်ရပ်
တို့ကို သင်ကြား၏။ မင်းသာသည်
ဘုရားလောင်း ဒိသာပါမောက္ခထံ၌
ပညာကို ကြိုးစား သင်ယူရာ ခုနစ်ပြည့်
ချိန်၌ အလုံးစုံသော ပညာတို့ကို ကော

ငွေစွာတတ်မြောက်ပြီဖြစ်ပေ၏။

သင်ကြားသမျှသော တပည့်

များအားလုံး အားရကျေနပ်ဖွယ်ရှိ၍
ဒိသာပါမောက္ခကြီးမှ ကျောင်းဆင်းပွဲ
ပြုလုပ်ပေး၏။ ထိုအခါ တပည့်တို့သည်
ဒိသာပါမောက္ခကြီးအား တစ်ဦးချင်းစီ
ရိုသေစွာ ကန်တော့ကြရာ ဘုရားလောင်း
ပါမောက္ခကြီးမှ တစ်ဦးခြင်းစီလိုအပ်သလို
မှာကြားဆုံးမခြင်းများပြုပြီးမှ တစ်
ယောက်ချင်း ထွက်ခွာစေ၏။ ထိုသို့ဖြင့်
အစဉ်လိုက် တစ်ဦးချင်းစီ ကန်တော့
ကြရာ မင်းသား၏ အလှည့်သို့ရောက်၍
မင်းသားလည်း ဆရာအားရိုသေစွာ
ရှိခိုးကန်တော့လေ၏။ ဘုရားလောင်း
သည် မင်းသားကန်တော့လျက်ရှိနေချိန်
အတောအတွင်းကလေးမှာပင် မင်းသား
အား အင်္ဂုဏ်နည်းဖြင့် ကြည်ရှုတွက်
ချက်လိုက်ရာ မင်းသားသည် မင်းအဖြစ်
ကို ရရှိမည့် ဘုန်းရှင်၊ ကံရှင်ဖြစ်ပေ၏။
သို့သော် မင်းအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိသော
အခါတွင် သားတော်တစ်ပါးရရှိမည်။
ထိုသားဟော်သည် မင်း၏အကျိုးကို
မပြု၊ တစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ် အရွယ်သို့

ရောက်သော် အဖကိုသတ်၍ ထီးနန်းကို
ယူမည့်သူဖြစ်ပေ၏။

ထိုအကြောင်းကို သိလိုက်ရ
သောအခါ ဘုရားလောင်းသည် “အသင်
မင်းသား၊ ခေတ္တစောင့်ဆိုင်း ပါဦး”
ဟုပြောပြီးလျှင် ဂါထာလေးပုဒ်ကို
အလျှင်အမြန် စီရင်လိုက်ပြီးလျှင်
ထိုဂါထာတို့ကို တစ်ထိုင်တည်းဖြင့်
အတတ်သင်ပေးလိုက်၏။ “အသင်
မင်းသား ယခုအချိန်မှ စ၍ ဤဂါထာ
တို့ကို မမေ့မလျော့စေရန် တစ်နေ့မပြတ်
ရွတ်ဖတ်ထားပါလော့။ အသင်သည်
မလွဲမသွေ မင်းအဖြစ်ကို ရရှိပေလိမ့်မည်။
မင်းဖြစ်သောအခါ၌ သားယောက်ျားလေး
ရရှိလိမ့်မည်။ ထိုသားတော်တစ်ဆယ့်
ခြောက်နှစ်အရွယ်သို့ ရောက်သည်နှင့်
အသင်သည် နေ့စဉ်ပွဲတော်တည်သော
အခါ၌ ပထမ ဂါထာကို အသံထွက်၍
ရွတ်လော့။ မင်းပရိသတ် စုံလင်စွာခစား
သောအချိန်၌ ဒုတိယဂါထာကို ရွတ်
ပြဿန နန်းဆောင်အတက် စောင်းတန်း
ဦး၌ ရောက်သောအခါတိုင်း တတိယ
ဂါထာကို အသံထွက်ရုံ ရွတ်လော့။

အိပ်ဆောင်သို့ ဝင်ရောက်ပြီး သလွန်
မတက်မီ တံခါးစုံတွင် ရပ်သောအခါ၌
စတုတ္ထဂါထာကို အသံထွက်၍ ရွတ်လော့။
ဤကိစ္စသည် အသင်မင်းသားအတွက်
အလွန်အရေး ကြီးလှပါ၏။ မည်သည့်
အတွက် ဤဂါထာတို့ ရွတ်ဖတ်ရန်
အရေးကြီးသည်ဆိုခြင်းကို အသင်
မင်းသားကိုယ်တိုင် သိရှိလာမည်ဖြစ်ပါ
၏။” ထိုအခါ မင်းသားသည် ဆရာအား
ဝန်ခံကတိပြုပြီးလျှင် ဗာရာဏသီပြည်သို့
ထွက်ခွာလာခဲ့ သည်။

တိုင်းပြည်သို့ ပြန်လည်ရောက်

ရှိလာသောအခါ ခမည်းတော်မင်းကြီးမှ
အိမ်ရှေ့မင်းသား အရာသို့ အပ်နှင်းတော်
မူရာ မင်းသားသည် ကြီးမြတ်သောမင်း၏
စည်းစိမ်တို့ကို ခံစားပြီးလျှင်ချမ်းသာစွာ
နေထိုင်ရပေ၏။ ဆရာမှာကြားလိုက်သည့်
အတိုင်း ဂါထာ ၄ ပုဒ်ကို နေ့စဉ်
ရွတ်ဖတ်၍နေခဲ့ရာ အိပ်ရာတစ်ရေးနီး
အိပ်ချင်မှူးတူးဖြစ်နေသော အခါမျိုးမှာပင်
ထိုဂါထာတို့ကို စဉ်းစားစရာမလို အထစ်
အငေါ့ မရှိရွတ်ဆိုနိုင်သည့် အထိ
ကျေညက်လျက်ရှိနေခဲ့ပြီဖြစ်ပေ၏။

ထိုသို့ဖြင့် အချိန်တိုကုန်လွန်လာခဲ့ရာ
ဆည်းတော်၊ မယ်တော်တို့သည်လည်း
အရွယ်သက်တမ်းစေ့သောအခါ နတ်ရွာ
သို့လားရောက်ကြ၏။ တိုင်းပြည်၏
ထုံးတမ်းစဉ်လာအတိုင်း အိမ်ရှေ့မင်းသား
သည် ဗာရာဏသီထီးနန်းကို တက်တော်
မူပြီးလျှင် ဖခင်၊ ခင်္ဘွားအမည်တော်အတိုင်း
ဗြဟ္မဒတ်ဟူသော ဘွဲ့အမည်ကိုခံယူ၍
ဘိတ်သိတ်သွန်းလောင်းတော်မူ၏။

အိမ်ရှေ့မင်းသား ဘဝကတည်း
က သားတော်တစ်ပါး ရရှိထားရာ
မင်းအဖြစ်သို့ရောက်ရှိချိန်၌ သားတော်
သည်ပင် အရွယ်အတော်ရောက်ရှိနေပြီ
ဖြစ်ပေ၏။ နှစ်များမကြာမီမှာပင် သား
တော်သည် ၁၆ နှစ် အရွယ်သို့ ရောက်
ရှိလာရာ ထုံးတမ်းစဉ်လာအတိုင်း
သားတော်အား အိမ်ရှေ့မင်းအရာသို့
ထားရှိလိုက်၏။ ဆရာမှာကြားလိုက်
သည့်အတိုင်းလည်း မပျက်မကွက် သူ
အချိန်နှင့် ဂါထာလေးပုဒ်ကို အသံ
ထွက်၍ ဌာန်ကရိုဏ်းကျနစွာ ရွတ်ဆို
တော့၏။

သာမန် မင်းသားဘဝနှင့်
အိမ်ရှေ့မင်း၏ဘဝသည် အစစ အရာရာ
ခြားနားလှပါ၏။ အိမ်ရှေ့မင်းသည် မင်း၏
စည်းစိမ်ဥစ္စာ၊ အခြွေအရံ ဩဇာအာဏာ
ထက်ဝက်မျှပင် ရရှိသည်ဖြစ်ရာ ကြီးမား
သော ဘဝအနေအထားပင် ဖြစ်ပါ၏။
ယခုအိမ်ရှေ့မင်းသားသည်လည်း သာမန်
မင်းသားငယ်အဖြစ်မှ အိမ်ရှေ့ မင်းအဖြစ်
သို့ ရောက်ရှိလာသည်ဖြစ်ရာ မခံစားဖူး
သော စည်းစိမ်ဥစ္စာ ဩဇာအာဏာတို့
ရရှိလိုက်သောအခါ မာန်မာနတက်၍
ခက်ထန်လှပေ၏။

တစ်နေ့တွင် မင်းသားသည်
၎င်း၏အခြွေအရံ အသင်းအပင်းတို့နှင့်
မင်း၏ ဥယျာဉ်၌ ပျော်ပါးလျက်ရှိစဉ်
ဘုရင် ထွက်ကြွတော်မူလာသည်ကို
လှမ်း၍မြင်တွေ့လိုက်ရ၏။ ရှေ့နောက်
ဝဲယာ ရှေ့တော်ပြေး၊ ကွမ်းတော်ကိုင်း၊
ရေတော်ကိုင်း၊ စစ်သည်တော်များ၊
အဖျိုးတော်များ၊ အမတ်ကြီးများ၊ ဝန်ကြီး
များ၊ ပုဏ္ဏားဖြူ၊ ပုဏ္ဏားညိုများ၊ မောင်းမ
မိသံ၊ ရံရွေတော်များ၊ အခြွေအရံ

ပရိသတ်များတို့ဖြင့် မင်္ဂလာဆင်တော်
ပေါ်တွင် ရွှေထီးဆောင်းလျက် ရွှေပုခက်
ဖြင့် တခမ်းတနား ကြွချီတော်မူလာရာ
၌ လမ်းနံဘေးဝဲယာမှ ငြိည့်ငြိညားတို့က
လည်း မိမိတို့နေအိမ်ရှေ့မျက်နှာစာများ
တွင် သဲဖြူခင်း၊ ရာဇမတ်ကာ၊ ငှက်ပျော
ပင်ရှင်၊ ကြံပင်ရှင်တို့ စိုက်ထူကြပြီး
မြေတွင် တဘက်ကလေးများ ခင်းကာ
သောင်းသောင်းဖျူဖျူ ရှိခိုးကန်တော့ကြ
ကုန်၏။

ထိုအခါ အိမ်ရှေ့မင်းသည်
ငါ၏စည်းစိမ်သည် ငါ့မည်းတော် မင်း၏
စည်းစိမ်နှင့် နှိုင်းစာသော် မိုးနှင့်မြေသာ
ဖြစ်ပေ၏။ နွားခြေရာခွက်နှင့် ပင်လယ်
သမုဒ္ဒရာသာဖြစ်ပေ၏။ ပိုးစုန်ကြူးနှင့်
ဖိုးလမင်းသာဖြစ်ပေ၏။ ငါ၏ စည်းစိမ်
သည် ဘာမှမဟုတ်ပါကလား။ ငါသည်
ဤစည်းစိမ်မျှကို ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်လှ
ပြီထင်မှတ်၍ မာန်မာနတက်ခဲ့မိ၏။
ရှက်ဖွယ်ပင်ကောင်းလေစွ။ ငါသည်
ဤစည်းစိမ်မျှဖြင့် မတင်းတိမ်သင့်
ဤစည်းစိမ်သည် ဘာမှမဟုတ်သေးပါ။

လာ။ မင်း၏ စည်းစိမ်ကိုရရှိမှ လူဖြစ်
 ကိုး နှစ်မည်ဖြစ်ပေ၏။ ထိုသို့အတွေးရိုင်း
 တို့ ဝင်ရောက်လာပြီး ၎င်း၏အခြေအရံ
 တို့အား ထိုအကြောင်းကိုပြောပြရာ
 ၎င်းတို့သည် သခင်အကြိုက် လိုက်တတ်
 သော မင်းမြှောင်တို့ဖြစ်ရာ “အသင်
 မင်းသားသည် ဉာဏ်အမြော်အမြင်
 ကြီးမားလှပေ၏။ အသင်မင်းသား၏
 ဘုန်း၊ လက်ရုံးတို့သည် အိမ်ရှေ့အရာမှန်
 မရှိသင့် မင်းအဖြစ်နှင့်သာ ထိုက်တန်လှ
 ပေ၏။ ဤလောက၌ မင်းအပေါင်းတို့သည်
 အသက်အရွယ်ကြီးရင့်၍ အိုစာသောအခါ
 မှသာ မင်းအဖြစ် ရရှိကြသူတို့များပြားလှ
 ပေ၏။ မင်းတို့၏ စည်းစိမ်ချမ်းသာ
 သည်ကား ငယ်ရွယ်သော အချိန်မှသာ
 အပြည့်အဝ ခံစားနိုင်မည်ဖြစ်ပေ၏။
 အသင်မင်းသား၏ စိတ်ကူးမှန်ကန်လှပေ
 ပါ၏။ အသင်မင်းသား မင်းအဖြစ်ကို
 လျင်မြန်စွာ ရယူပါလော့”ဟု အိမ်ရှေ့
 မင်းသား၏ အကြိုက်လျှောက်တင်ကြ၏။
 အိမ်ရှေ့မင်းသားသည် ထို
 အချိန်မှစ၍ မင်းအဖြစ်ကိုရရှိရန် အမျိုး

မျိုးတွေးတောကြံစည်တော့သည်။ ခမည်း
 တော်ထံတောင်းကြည့်မည် စိတ်ကူး၏။
 ပေးမည်မဟုတ်ပါ။ မိမိ၏ စိတ်အကြံကို
 သိရှိသွားပြီး ကြိုတင်ကာကွယ်မှုများ
 ပြုလုပ်လျှင် မိမိအဖို့ ပိုမိုခက်ခဲသွား
 ပေလိမ့်မည်။ ထို့အပြင် မိမိအား ဖမ်းဆီး
 ချုပ်နှောင်၍ အိမ်ရှေ့အရာမှ ဖယ်ရှားပစ်
 လိုက်လျှင် ဒုက္ခပင်ရောက်ရဦးမည် ဖြစ်
 ပေ၏။ မင်းအား လုပ်ကြံ၍ လုယူခြင်း
 သည်သာ အကောင်းဆုံးသော နည်းလမ်း
 ဖြစ်ပေသည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ မင်းအား
 ပွဲတော်အတူတည်စဉ်တွင် အဆိပ်ခတ်
 သတ်မည်ဟု ကြံရွယ်လိုက်၏။
 ထိုသို့ဖြင့် မင်းသားသည်
 အဆိပ်ကို ကိုယ်နှင့်မကွာ ဆောင်ယူ
 ထားပြီးလျှင် မင်းနှင့်အတူတကွ ပွဲတော်
 တည်ရမည့်အခွင့်အခါကို စောင့်ဆိုင်း၍
 နေ၏။

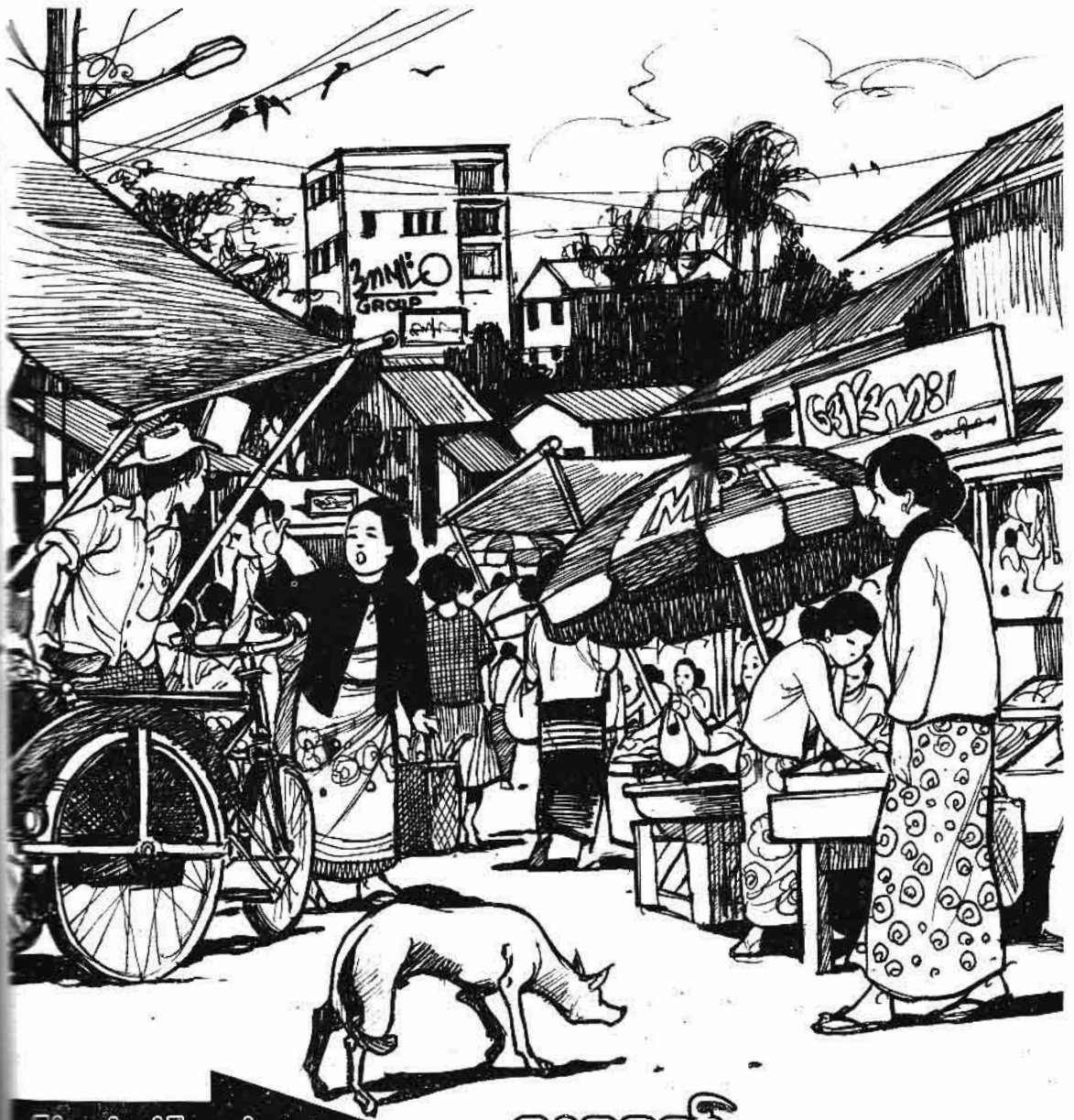
ထိုသို့ဖြင့် နောက်တစ်နေ့
 ညစာပွဲတော်တည်ချိန်တွင် မင်း၏အနီး၌
 ထိုင်ခွင့်ရရှိ၏။ ထမင်းဝိုင်း၏ ဘေးပတ်
 လည်တွင်လည်း အခြေအရံအစာစာင့်

အရှောက်များ ဝိုင်းနေရာအတော်ပင်
 သတိထား၍ လှုပ်ရှားရမည်ဖြစ်သည်။
 မိမိသည် သားတော်အရင်းဖြစ်နေ၍သာ
 ခမည်းတော်နှင့်တကွ လူအားလုံးတို့
 သင်္ကာမကင်း မဖြစ်ကြခြင်းဖြစ်သည်။
 အခြားသူတစ်ဦးသာ တာဝန်ပေးအပ်ပါက
 ထမင်းပွဲအနီးပင် ကပ်၍ရမည်မဟုတ်ပါ။
 ယခုမိမိသည်ပင် မည်သူကမျှ မိမိအား
 သံသယမဖြစ်ကြသော်လည်း ကိုယ့်
 လိပ်ပြာကိုယ်မလုံဖြစ်နေမိ၍ ရင်တို့
 တထိတ်ထိတ်ခုန်လျက် ရှိနေပြီးလော့
 တို့ပင် ပြန်လျက်ရှိပါ၏။ ဤကိစ္စ သိရှိ
 ရိပ်မိသွားခဲ့လျှင် မအောင်မြင်ခဲ့လျှင်
 မိမိ၏ အသက်နှင့်ကိုယ် အိုးစားကွဲမည်
 ဖြစ်၍ အသက်နှင့်ရင်း၍ ခွန်စားရသော
 အလုပ်ဖြစ်ပါသည်။

စကြာရှင်

ရှေ့လဆက်ဖတ်ပါ။

ပြန်လည်ဖော်ပြအမှတ်တရ

သုခဇော်

စီးပွားရှာနည်း ကြီးပွားနည်း

အတွဲ (၂၀) အမှတ် (၂) ၊ နိုဝင်ဘာလ ၊ ၂၀၁၆ ခုနှစ်

ကျွန်ုပ်သည် နေ့စဉ် ဗေဒင်
ဟောခန်း၌ ဟောပြောနေစဉ် လာရောက်
မေးမြန်းကြသူပေါင်းများစွာ၌ မိမိ
မည်သည့် ကုန်ပစ္စည်းမျိုး သိုလှောင်
ရမည်နည်း၊ ယခုနှစ် ဘာပစ္စည်း
ဝယ်ရောင်းလှောင်သော် မြတ်မည်နည်း။
မည်သည့်အရပ်ဒေသတို့၌ အကျိုးပေး
မည်နည်း။ အကျိုးရှိမည်နည်း။ နိုင်ငံ
ရပ်ဝေး ဆက်သွယ်သော လုပ်ငန်း
(သွင်းကုန်၊ ထုတ်ကုန်)၌ မည်သည့်
ကုန်ပစ္စည်းမျိုး တင်သွင်းရမည်နည်း။
မိမိနိုင်ငံမှ မည်သည့်ကုန်ပစ္စည်းကို
ကမ္ဘာ့ဈေးကွက်သို့ တင်သွင်းရောင်းချ
ရမည်နည်း။ စားပွဲကြီးတွေ တည်ထောင်
သင့်သလား။ ဟိုတယ်ကြီးတွေ ဆောက်
သင့်သလား။ ကုန်မျိုးစုံ စတိုးဆိုင်ကြီးတွေ
ဖွင့်သင့်သလား။ ကုမ္ပဏီကြီးတွေ တည်
ထောင်သင့်သလားဟူသည့် “လားပေါင်း
များစွာသော မေးခွန်းတို့ကို မေးမြန်းကြ
ကုန်၏။

မိမိနိုင်ငံအား နိုင်ငံခြားငွေ

ရှာပေးလိုသော မျိုးချစ်ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကလည်း
နိုင်ငံရပ်ခြားသွား၍ အလုပ်လုပ်ရန်
သင့်မ သင့်။ မည်သည့်နိုင်ငံနှင့် အကျိုး
ပေးမပေး စသည်တို့လည်း မေးမြန်း
ကြကုန်၏။ သူတို့မေးမြန်းသော နိုင်ငံ
များတွင် အရှေ့ဖျား၊ အနောက်ဖျား၊
အာရှတိုက်၊ ဥရောပတိုက်စသည့် ကမ္ဘာ
နိုင်ငံအသီးသီးလည်း ပါကြကုန်၏။
ဤသို့သော် စီးပွားရေးနှင့်
ပတ်သတ်ကုန်သော မေးခွန်းပေါင်းများ
စွာကို မေးမြန်းကြကုန်၏။ လူအမျိုးမျိုး
တို့ကလည်း သိလိုကြကုန်၏။
ကျွန်ုပ်သည် လက်လှမ်းမီသ၍
စာအုပ်၊ စာတမ်း၊ စာပေ၊ ဂျမ်းဂန်တို့အား
ရှာဖွေရပေတော့သည်။ ရှာဖွေသည်
ဆိုရာ၌လည်း သာမန်ကာလ၌သာ ဖတ်ရ၊
လေ့လာရသည်မဟုတ် နားလည်စေရန်
အထပ်ထပ်ဖတ်ရ၏။ သေချာပြီဟု
ခိုင်မာသောအခါ ခုနစ်ရက် သားသမီး
တို့နှင့် မြန်မာလူမျိုးများ ကြီးပွားစေရန်
ရေးသားရလေတော့၏။

ယခုနည်းသည် အလွန်လွယ်

၏။ ရေးတတ်၊ ဖတ်တတ်၊ ဂဏန်း
ပေါင်းတတ်၊ နှုတ်တတ်၊ စာဖတ်ရုံမျှနှင့်
တတ်ကျွမ်းနိုင်သည်။ မိမိ၏ စီးပွားရေး၌
ပါးရှင်းစကားပုံကဲ့သို့ ဉာဏ်ပညာရှိဆုံးနှင့်
အကောင်းဆုံးဖြစ်ရန် ပြုလုပ်နိုင်စွမ်း
ရှိသွားလိမ့်မည်။

ယခုရေးသားပြသမည့်နည်းမှာ

လွယ်ကူရှင်းလင်း တိုတောင်းသောနည်း
ဖြစ်သည်။ လောကီပညာဟူသမျှ လွယ်
ကူပါသည်။ သို့သော် မသိမူဟူသော
အဝိဇ္ဇာဖုံးထားသော် မြူနှင်းလေးများ
ကျ နေချိန် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်ရ
သကဲ့သို့ သေးသေးမွန်မွန်ပါးပါးလေသာ
ဖြစ်သော်လည်း မမြင်နိုင်ချေ။ ဤကဲ့သို့
ပင်တည်း။

မြန်မာဗေဒင်နည်း စစ်စစ်ဖြစ်

ပါသည်။ ရှေးနှစ်ပေါင်းများစွာ ထိန်းသိမ်း
လာခဲ့သော နည်းကောင်းဖြစ်၍ ကြီးပွား
လိုသူများ၊ ဗေဒင်ဝါသနာရှင်များ၊ မိမိ
ကံကြံ့မှာ မိမိတွက်ရန်အတွက် ရှေးနှစ်
နည်းအတိုင်း အလင်္ကာများ၊ တွက်နည်း
များရေးသားပြပါမည်။

သင်သည် ဤနည်းကိုရသော အခါ တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်သော ပတ္တမြား ရတနာသကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ကုက္က သယ လွယ်အိတ်ရသကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ လိုတရတတိုင်းဖြစ်၏။ ဟု ရှေး ပညာရှိများ မိန့်ဆိုခဲ့သည်ကို ကြားနာ ခဲ့ရပေ၏။ သင့်အတွက်လည်း အကျိုး ဆောင်နိုင်ပါလိမ့်မည်ဟု ကျွန်ုပ် ယုံကြည်၏။

“အသက်တည်ထ၊ နဝမဗ္ဗ၊ မြောက်ပြီးခါမှ၊ အဌတစ်ဖန်၊ စားပြန်ရစ်ခု၊ ဆာသရူလော၊ တစ်စုသေန၊ နှစ်တန် ပြုစွာ၊ သုံးမှာ အစို့၊ ကြွင်းဘိစတုရာ၊ ဒီကွီထ တည၊ သုညာနရတိ၊ ပစ္ဆိပဉ္စ၊ ဆံကာဉတတ္တ ရာ၊ သတ္တာပါယပ်၊ ဤရစ် ရပ်ကို ရှာအပ် စီးပွားလာဘ်ရများသည်၊ နတ်သားဗိုလ်လူ အကျိုးတည်း”

(သတ်ပုံရေးမှ)

အဓိပ္ပာယ်မှာ မိမိတွက်လိုသူ၏ ဆုတောင်းသောအသက်ကိုတည်ပါ။ နဝမဗ္ဗ (၉) ဖြင့် မြောက်ပါ။ (ဂ) ၃ နှင့်စားပါ။ (၁) မှ အစဉ်လိုက် (၁) အထိကြွင်းသော

အကြွင်း (ဂ) မျိုးရလိမ့်မည်။ ရသော အကြွင်း (ဂ) မျိုးကို တစ်ခုစီ ဟောထား သောနည်းဖြစ်သည်။ ဤကိန်းသည် တစ်နှစ်တစ်ခါ ပြောင်း၏။ မိမိရောက် သက် အလိုက် အကျိုးပေးကို သိနိုင်ပေ သည်။

ဥပမာ ။ အသက် (၃၆)

နှစ်ရှိသူ ဆိုပါစို့။

အသက် တွက် သောအခါ

(၃၅) နှစ်ပြည့်ပြီးသည်နှင့် (၃၆) နှစ်ဟုယူဆရ၏။ (၃၆) နှစ်ပြည့်ပြီး သည်နှင့် (၃၇) နှစ်ဟု ယူဆရ၏။ မွေး လ၊ မွေးရက်ကျော်သော နောက်နှစ်ဟု ယူဆရမည်။

ထိုသူ၏အသက်

နဝမဗ္ဗ

၃၆ နှစ်

x ၉

၃၂၅

၇၂

၁၀၄၄

၁၃၀

၈

၁၀၄၄

၈

၂၄

၂၄

၄

၀

၄

ထိုကြောင့် အသက် (၃၆)

နှစ်ရှိသူအား တွက်သော် (၄) ကြွင်း လေသည်။ ဤသို့တွက်ရ၏။

(၁) ခုအကြွင်းအဟော

(၁) ကြွင်းသောနှစ်၌ အရှေ့

ဖျား နိုင်ငံများ၊ အရှေ့မြောက်အရပ် များသည် စီးပွားဖြစ်လေ၏။ တနင်္ဂနွေ နှစ်၊ အိမ်စသည့် အရောင်းအဝယ် လုပ်သော် ကောင်းသည်။ ဥ၊ အုန်းများ လည်း အကျိုးပေးသည်။ စားအုန်းဆီ၊ အထည်အလိပ်များ၊ အိမ်ဆောက်ပစ္စည်း များ၊ ရောင်းဝယ်သော် အကျိုးပေး၏။

အလှကုန်လုပ်ငန်းများ၊ အလှအပ လုပ်ငန်းများ ကောင်း၏။ နိုင်ငံရပ်ဝေး ဆက်သွယ်သွားလို သူများသည် ကမ္ဘာ အရှေ့မြောက်ဒေသ(သို့) အင်္ဂလိပ် အက္ခရာ (A.I.J.Q.Y)စ၍ စာလုံးပေါင်း သော တိုင်းပြည်များနှင့် အကျိုးပေး၏။ မြန်မာပြည်တွင်း၌ စီးပွား ကုန်သွယ်လို သော် အရှေ့မြောက်ဒေသမြို့ ရွာများနှင့် ဆက်သွယ်လုပ်ကိုင်ရ၏။

(၂) ခုကြွင်းအဟော

(၂) ကြွင်းသော၍ အရှေ့အရပ် နိုင်ငံများ၊ အရှေ့အရပ်များသည် စီးပွား ဖြစ်လေ၏။ တနင်္လာနံ ကျောက်၊ ပုလဲ၊ ကားစသည်များ အရောင်းအဝယ်လုပ် သော်ကောင်းသည်။ ကားအရောင်းအဝယ် သမားလုပ်သော်ကောင်းသည်။ (က၊ ခ၊ ဂ၊ ဃ၊ င) တို့နှင့် ပြုလုပ်သင့်သည်။ ခရီးတိုသွားခြင်း၊ မကြာခဏခရီးသွား ခြင်းဖြင့် စီးပွားဖြစ်စေသည်။ ကုမ္ပဏီများ တည်ထောင်သင့်သည်။ ငါးမွေးမြူရေး၊ ကြောင်၊ ငှက်၊ ခွေးမွေးမြူရေးများ

အကျိုးပေးသည်။ အဆောက်အုံ ကန်ထရိုက် လုပ်သင့်သည်။ နိုင်ငံ ရပ်ဝေးနှင့် ဆက်သွယ် ၍ ကျောက်များ၊ ကားကိုယ်စားလှယ်များ၊ ခရီးသွား အေဂျင်စီများ၊ ကျောက်ခဲကန်ထရိုက် များ၊ ပုလဲမွေးမြူရေးများ၊ အကျိုး ဆောင်လုပ်ငန်းများ စတင်ပြုလုပ်ခြင်းဖြင့် စီးပွားတိုးတက်လာလိမ့်မည်။ ကမ္ဘာ အရှေ့ ဖျားဒေသ၊ အရှေ့အရပ်တိုင်းပြည် များ (သို့) အင်္ဂလိပ်အက္ခရာ (B.K.R.D. M.T) နှင့်စသော တိုင်းပြည်များ သွား ရောက် စီးပွားရှာခြင်း၊ ဆက်သွယ်ရောင်း ဝယ်ခြင်းများ လုပ်သင့်သည်။ မြန်မာနိုင်ငံ အတွင်း စီးပွားဆက်သွယ်လိုသော် အရှေ့အရပ် ကောင်းသည်။

(၃) ခုကြွင်းအဟော

(၃) ခုကြွင်းသောနှစ်၌ အရှေ့ တောင်အရပ်နိုင်ငံများ၊ အရှေ့တောင် အရပ်များသည် စီးပွားဖြစ်လေ၏။ စက်ပစ္စည်း၊ ဆန်၊ ဆီ၊ ဆား၊ လျှပ်စစ် ပစ္စည်းများ ရောင်းဝယ်သိုလှောင်သော်

အကျိုးပေး၏။ ဆီစက်၊ ဆန်စက်၊ တွင်ခုံများ တည်ထောင်သင့်သည်။ စက်ရုံသုံး ပစ္စည်းပေးသွင်းခြင်း၊ စက်သုံး ဆီများ ရောင်းဝယ်ခြင်း ပြုသင့်သည်။ ရတနာလုပ်ငန်း၊ စိန်၊ ပတ္တမြားကောင်း သည်။ နိုင်ငံရပ်ခြားမှ တင်သွင်းလိုသော် စက်ကိရိယာအမျိုးမျိုး၊ စာအုပ်စာပေ၊ ဆီအမျိုးမျိုး (ဆီဟူသည် စားသုံးဆီ၊ စက်ဆီအကုန်ပါသည်။) စည်သွတ်ဘူး များ၊ မှာယူသင့်သည်။ ဓာတုဗေဒဆေးဝါး များလည်း အကျိုးပေးသည်။ စစ်တပ်နှင့် ပတ်သက်သော ကန်ထရိုက်လုပ်ငန်း၊ ရာရှင်ပေးခြင်း စသည်တို့လည်း ပြုလုပ် နိုင်သည်။ ကမ္ဘာအရှေ့တောင် အရပ်ရှိ တိုင်းပြည်နိုင်ငံများ (သို့) အင်္ဂလိပ် အက္ခရာ (C,G,I, S,U ,V,W) တစ်လုံး နှင့်စသော တိုင်းပြည်များ၌ စီးပွားရှာခြင်း၊ ဆက်သွယ် လုပ်ကိုင်ခြင်းများဖြင့် စီးပွား ရေးများ တိုးတက်လာလိမ့်မည်။

(၄) ခုကြွင်းအဟော

(၄) ခုကြွင်းသောနှစ်၌

တောင်အရပ်နိုင်ငံများ၊ တောင်အရပ်
များသည် စီးပွားဖြစ်လေ၏။ ဗုဒ္ဓဟူးနံ
ရွှေ၊ လှေ၊ လှည်းစသည် ယာဉ်ပစ္စည်း
အကျိုးပေးသည်။ ရတနာ ပစ္စည်းအမျိုး
မျိုး ရေထွက်ကုန်ပစ္စည်း မော်တော်ယာဉ်၊
ရေယာဉ်၊ အနေးယာဉ်၊ အမြန်ယာဉ်
အားလုံးအကျိုးပေးသည်။ နိုင်ငံရပ်ခြားမှ
အလှကုန်များ၊ ရေနံနှင့်ပတ်သတ်သော
ပစ္စည်းများ၊ ယာဉ်များ၊ ရုပ်ရှင်ကားများ
စာပေများ တင်သွင်းသင့်သည်။ မြန်မာ
နိုင်ငံမှလည်း အနုပညာပစ္စည်းများ၊
အလှအပ ပစ္စည်းများ၊ ရတနာများတင်ပို့
ရောင်းချသင့်သည်။ တည်းခိုရိပ်သာများ၊
ညှော်ကြိုလုပ်ငန်းများ ပြုလုပ်သော စီးပွား
တိုးတက်၏။ ကမ္ဘာတောင်အရပ်ရှိ တိုင်း
ပြည်၊ မြို့များ (သို့) အင်္ဂလိပ် စာလုံးပေါင်း
(E, H, N, X, B, K, R) စသော
တိုင်းပြည်၊ မြို့စသည်တို့၌ လုပ်ငန်းလုပ်
ခြင်း၊ ဆက်သွယ်ခြင်းဖြင့် စီးပွား
ဖြစ်စေနိုင်ပါသည်။ မြန်မာနိုင်ငံတွင်း
(ပြည်တွင်း) ဆက်သွယ်လိုသော တောင်
အရပ်ဒေသများ အကျိုးပေးလေ၏။

(၅) ခုကြွင်းအဟော
(၅)ကြွင်းသောနှစ်၌ အနောက်
နိုင်ငံများ၊ အနောက်အရပ်များ စီးပွား
ဖြစ်လေ၏။ ကြာပတေးနံ (ပ.ဖ.ဘ.ဗ
မ) တို့ အကျိုးပေး၏။ ပဲမျိုးစုံရောင်းဝယ်
သင့်သည်။ ရွှေထည်ပစ္စည်းလုပ်ငန်းများ
ပြုသင့်သည်။ စာပေထုတ်ဝေသင့်သည်။
အနုပညာထုတ်လုပ်သော လုပ်ငန်း
အကျိုးပေး၏။ မော်တော်ထောင်ခြင်း၊
သင်္ဘောထောင်ခြင်း ပြုသင့်၏။ နိုင်ငံရပ်
ခြား ဆက်သွယ်သော လုပ်ငန်း၊ ပိတ်စ
အမျိုးမျိုး ရောင်းဝယ်တင်သွင်းက
အကျိုးပေး၏။ ခြံမြေအရောင်းအဝယ်
လုပ်ငန်း၊ မြေဝယ်ခြင်းဖြင့် ငွေကြေးများ
အဆများစွာပွားများ လာနိုင်သည်။
လုပ်ငန်း၌ အမျိုးသမီးများ ခန့်ထားကပ်၍
သင့်တော်သည်။ ပုလင်းလုပ်ငန်း၊ မှန်
လုပ်ငန်း၊ ဖန်ထည်ပစ္စည်း စသည်တို့
လည်း ရောင်းဝယ်လုပ်ကိုင်သင့်သည်။
ကမ္ဘာ အနောက်ခြမ်းနိုင်ငံများနှင့် ဆက်
သွယ်ခြင်း သွားရောက်လုပ်ကိုင်ခြင်းများ
အကျိုးပေး၏။ အနောက်နိုင်ငံများ (သို့)

အင်္ဂလိပ်စာလုံး (C, G, L, S, D, M,
T) နှင့်စသော မြို့ရွာတိုင်းပြည်များ
အကျိုးပေး၏။ မြန်မာနိုင်ငံအတွင်း
အနောက်ဘက်အရပ်ရှိ မြို့ရွာဒေသသို့နှင့်
ဆက်သွယ်လုပ်ကိုင် ဆောင်ရွက်သင့်
သည်။
(၆)ခုကြွင်းအဟော
(၆) ကြွင်းသောနှစ်၌ မြောက်
အရပ်နိုင်ငံများ၊ မြောက်အရပ်များ စီးပွား
ဖြစ်ထွန်း၏။ သောကြာနံ (သ၊ ဟ)
စသည်များ အကျိုးပေး၏။ သံ၊ သွပ်၊
သစ်များ ရောင်းဝယ်သင့်သည်။ ရပ်ဝေး
နှင့် ဆက်သွယ်လုပ်ကိုင်သင့်သည်။
စားပွဲရုံ ဖွင့်သင့်သည်။ (စားသောက်ဆိုင်)
စားသောက်လုပ်ငန်း၊ စည်သွတ်စသည်
ပြုလုပ်သင့်သည်။ အဖျော်ယမကာ
လုပ်ငန်း လုပ်သင့်သည်။ အချိုမှုန့်၊ ရေ
ထွက်ကုန်ပစ္စည်း၊ ကြက်သွန်များ
လှောင်သင့်သည်။ ကင်ပွန်းသီး လှောင်
သင့်သည်။ သစ်၊ စားသောက်ကုန် နိုင်ငံ
ရပ်ခြား ပို့သင့်သည်။ ကုန်သည်ကြီး

လုပ်ငန်း လုပ်ဆောင်သော အကျိုးပေး သည်။ စိန်ထည်ပစ္စည်းဝယ်သော မြတ် မည်။ သစ်စက်၊ သံစက်၊ ပန်းကန်စက်၊ ကော်စက်၊ စားသောက်ကုန် ထုတ်လုပ် သော စက်ရုံများတည်ထောင်သင့်သည်။ ပွဲစားလုပ်ငန်း၊ အကျိုးဆောင် လုပ်ငန်း လုပ်သင့်သည်။ စားသောက် ကုန်နှင့် ပတ်သက်သော ကုမ္ပဏီတို့၌ ရှယ်ယာ ဝင်ခြင်း၊ ရှယ်ယာဝယ်ခြင်းဖြင့် အကျိုးရှိ လိမ့်မည်။ ကမ္ဘာ့မြောက်ဘက်ရှိ နိုင်ငံများ (သို့) အင်္ဂလိပ်စာလုံး (U, V, W, C, G, L, S) နှင့်စသော တိုင်းပြည်မြို့များ၌ လုပ်ငန်းလုပ်ကိုင်ခြင်း ဆက်သွယ်ခြင်း ဖြင့် အကျိုးပေး၏။ မြန်မာနိုင်ငံအတွင်း မြောက်အရပ်မြို့များနှင့် ဆက်သွယ် လုပ်ဆောင်သင့်သည်။

(၇) ခုကြွင်းအဟော

(၇) ကြွင်းသောနှစ်၌ အနောက် တောင်အရပ်များ စီးပွားဖြစ်ထွန်း၏။ လူမျိုးခြားနှင့်ပတ်သက်သော လုပ်ငန်း များလုပ်သင့်သည်။ သယံဇာတပစ္စည်း

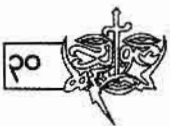
တွင်းထွက်ပစ္စည်း၊ မြေအောက်ပစ္စည်း များ ရောင်းဝယ်သင့်သည်။ ကန်ထရိုက် လုပ်ငန်း၊ အဆောက်အဦ ဆောက်လုပ် ခြင်း အကျိုးပေးသည်။ ရတနာတွင်းများ တည်ထောင်သင့်သည်။ သတ္တုတွင်းများ ပြုလုပ်သင့် သည်။ ရော်ဘာခြံများ စိုက်ပျိုးသင့်သည်။ ရေနံများ ပြုလုပ်သင့် သည်။ ရွှေများဝယ်ယူထား သင့်သည်။ ဖိနပ်လုပ်ငန်းများ၊ ထီးလုပ်ငန်းများ လုပ် သင့်သည်။ ဖိနပ်ဆိုင်၊ ထီးဆိုင်၊ အထည်ဆိုင် ဖွင့်သင့်သည်။ ထိဆိုင်ကြီး များ ဖွင့်သင့်သည်။ အကျိုးပေး၏။ နားကြားကိရိယာများ၊ ခြေတု၊ လက်တု ကိရိယာများ ရောင်းဝယ်သင့်သည်။ မီးသွေး၊ မီးဖို(လျှပ်စစ်) မီးသွေးနှင့် ချက်သော သံဖြင့်ပြုလုပ်သော အကုန်ပါ သည်။ လျှပ်စစ်ကြိုး၊ လျှပ်စစ်ပစ္စည်း ရောင်းဝယ် လှောင်ထားသင့်သည်။ ကမ္ဘာ့အနောက်တောင်အရပ် နိုင်ငံများ (သို့) အင်္ဂလိပ်စာလုံး (B, F, K, R, P, O) နှင့်စသော တိုင်းပြည် မြို့များနှင့် ဆက်သွယ်လုပ်ကိုင်သင့်ပေ၏။

(၈) ခုကြွင်းအဟော

(၈) ခုကြွင်းအဟောနှစ်၌

အနောက်မြောက်အရပ်နိုင်ငံများ၊ အနောက် မြောက်အရပ်များ စီးပွားဖြစ်ထွန်းလေ၏။ ဖိနပ်လုပ်ငန်းများ၊ ရွှေကျင်ခြင်း၊ ရွှေ ရာခြင်း၊ ဓာတ်သတ္တု ရှာဖွေခြင်း၊ ဒန်အိုး ဒန်ခွက်စက်ရုံများ၊ ၎င်းလုပ်ငန်းများဖြင့် စီးပွားရေး ကောင်းလိမ့်မည်။ ရေထွက် ပစ္စည်း၊ ရေအောက်ပစ္စည်း အကျိုးပေး၏။ ခရုခွံ၊ ကမာခွံ၊ ပုလဲစသည်များ နိုင်ငံခြား သို့ တင်ပို့ ရောင်းချသင့်သည်။ အုတ် ဖုတ်ခြင်း၊ မီးသွေး ဖိုထောင်ခြင်း ပြုလုပ် သင့်၏။ အပ်ချုပ်ဆိုင် ထောင်သင့်သည်။ အထည်ဆိုင်ကြီးများ ပြုလုပ်သင့်သည်။ ပန်းပုရုများ ရောင်းဝယ်သင့်သည်။ လောင်းကစား၊ ထိများ အကျိုးပေးသည်။ ကမ္ဘာ့အနောက်မြောက်အရပ်ရှိ တိုင်းပြည် များ (သို့) အင်္ဂလိပ်စာလုံး (A, I, J, F, P) နှင့်စသော တိုင်းပြည် မြို့များ၌ လုပ်ငန်းလုပ်ကိုင်ခြင်း ဆက်သွယ် လုပ်ကိုင်ခြင်းများ အကျိုးပေးသည်။

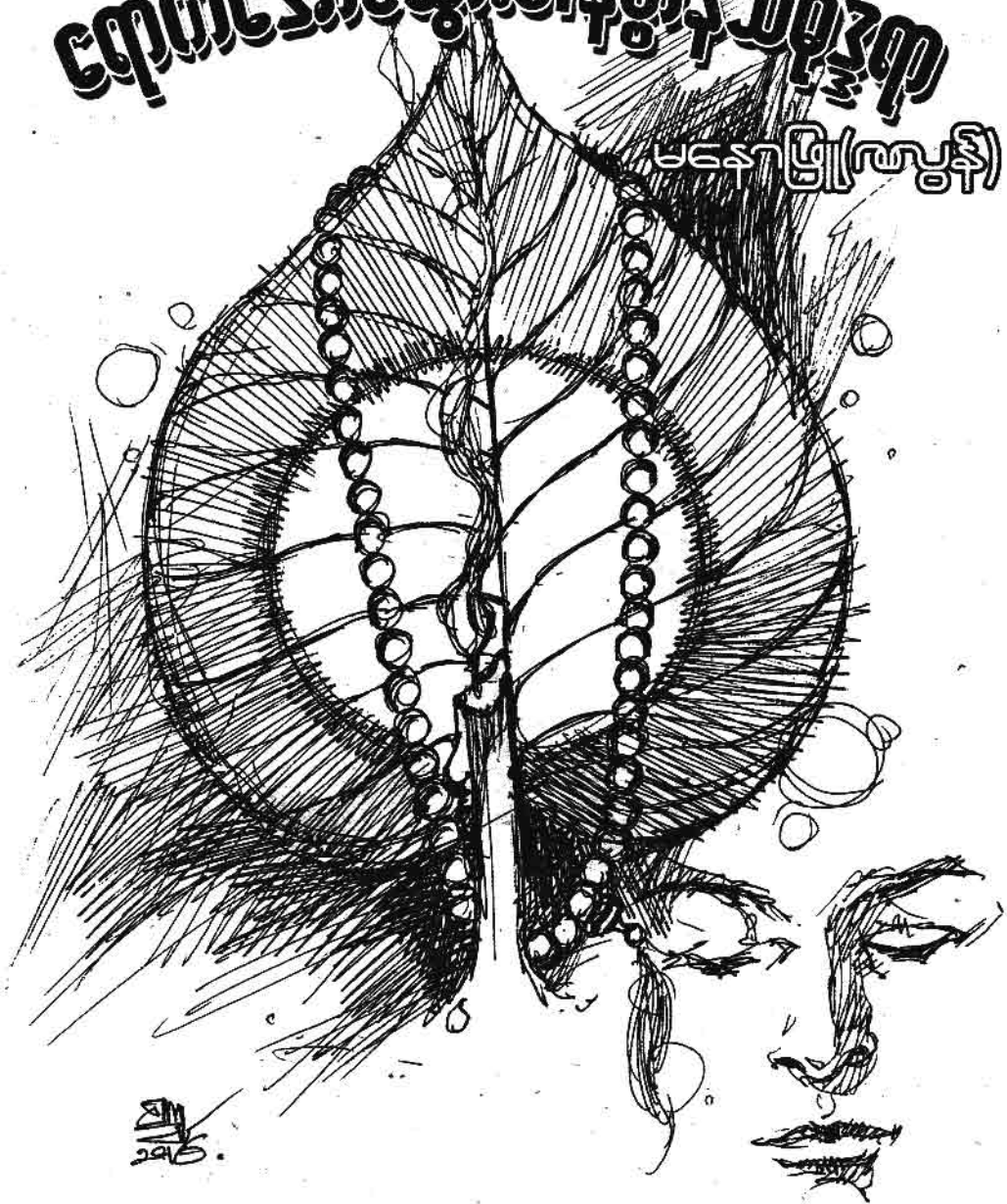
သုခဇော်

ဤအတိုင်းကျင့်ကြံမယ်ဆိုလျှင်

ရေတံအောင်သွားပါ၊ နို့ဗွန်သမုဒ္ဒရာ

မနောဠါ(ဇာပုနီ)

ဂင်္ဂါမြစ်ကမ်းတွင် မြတ်စွာ
ဘုရားရှင်နှင့် တပည့်ရဟန်းတို့အတူတကွ
ရှိနေကြစဉ် ဂင်္ဂါမြစ်ကြောတွင် မျောလာ
သော သစ်တုံးကြီးကို ဘုရားရှင်က
တပည့်ရဟန်းတို့အားညွှန်ပြကာ...

“ရဟန်းတို့၊ ဂင်္ဂါမြစ်ရေ
အလျဉ်ဖြင့် မျော၍လာသော သစ်တုံး
ကြီးကို သင်တို့မြင်ကြကုန်၏လော”ဟု
မေးမြန်းတော်မူလေသည်။

“အရှင်ဘုရား... မြင်ကြပါ
သည်ဘုရား”

“ရဟန်းတို့၊ အကယ်၍
သစ်တုံးကြီးသည် ဤမှာဘက်ကမ်းသို့
မရောက်ခဲ့လျှင် ဟိုဘက်ကမ်းသို့လည်း
မရောက်ခဲ့ပါလျှင်၊ ရေလယ်ခေါင်၌လည်း
မရောက်ခဲ့ပါလျှင်၊ ကုန်းပေါ်၌လည်း
မနစ်မြုပ်ခဲ့ပါလျှင်၊ ကုန်းပေါ်၌လည်း
မတင်ခဲ့ပါလျှင်၊ လူတို့ကလည်း မဆယ်
ယူခဲ့ပါလျှင်၊ နတ်တို့ကလည်း မဆယ်
ယူခဲ့ပါလျှင်၊ ဝဲကလည်းမစုပ်ယူခဲ့ပါလျှင်၊
သစ်တုံး၏အတွင်း၌ မဆွေးမပုပ်ခဲ့လျှင်
ထိုသစ်တုံးသည် သမုဒ္ဒရာသို့ကိုင်သည်။
သမုဒ္ဒရာသို့ကိုင်သည်၊ သမုဒ္ဒရာသို့

“ရဟန်းတို့၊ ဤမှာ
ဘက်ကမ်း ဟူသည်မှာ
အတွင်း အာယာတန
ခြောက်ပါးဖြစ်သည်။
အတွင်း အာယာတန
ခြောက်ပါးဖြစ်သည်။
အတွင်းအာယာတန
ခြောက်ပါးဆိုသည်မှာ
မျက်စိ၊ နား၊ နှာခေါင်း၊
လျှာ၊ ကိုယ်၊
စိတ်တို့ဖြစ်သည်။
အတွင်းအာယာတန
ခြောက်ပါးတည်း...”

ရှိုင်းသည်ဖြစ်လတ္တံ့။ ထိုသို့ဖြစ်ခြင်းသည်
အဘယ်ကြောင့်နည်း။

“ရဟန်းတို့၊ ဂင်္ဂါမြစ်၏ ရေ
အလျဉ်သည် သမုဒ္ဒရာသို့ညွှတ်သည်။
သမုဒ္ဒရာသို့ကိုင်သည်၊ သမုဒ္ဒရာသို့ရှိုင်း
သည်ဖြစ်သောကြောင့်တည်း”

“ဤနည်းတူ သင်တို့သည်
လည်း ဤမှာဘက်ကမ်းသို့ မရောက်ခဲ့ပါ
လျှင်၊ ဟိုမှာဘက်ကမ်းသို့ မရောက်ခဲ့ပါ
လျှင်၊ ရေလယ်၌မနစ်မြုပ်ကြပါလျှင်၊
ကုန်းပေါ်၌ မတင်ကြပါလျှင်၊ လူတို့
မဆယ်ယူကြလျှင်၊ နတ်တို့မဆယ်ယူ
ကြပါလျှင်၊ ဝဲမစုပ်ယူကြပါလျှင်၊ အတွင်း
၌ မဆွေးပုပ်ကြလျှင်၊ သင်တို့သည်
နိဗ္ဗာန်သို့ ညွတ်ကုန်သည်။ နိဗ္ဗာန်သို့ကိုင်
ကုန်သည်၊ နိဗ္ဗာန်သို့ရှိုင်းကုန်သည်ဖြစ်
လတ္တံ့။ ထိုသို့ဖြစ်ခြင်းသည် အဘယ်
ကြောင့်နည်း”

“ရဟန်းတို့၊ ကောင်းစွာ
မြင်ခြင်း သမ္မာဒိဋ္ဌိသည် နိဗ္ဗာန်သို့ရှိုင်း
သည်ဖြစ်သောကြောင့်တည်း”ဟု မိန့်
ကြားတော်မူလေသည်။

မြတ်စွာဘုရားရှင်၏ လေးနက်
ထုသောဒေသနာသည် ပုထုဇဉ်တို့၏
ထူပြိုင်းသောနားအတွက် ရှုပ်ထွေးလှ
သည့် ခက်ဆစ်များဖြစ်နေခဲ့ပါသည်။
သစ်တုံး မြစ်ကမ်းတို့သည်ပင် မြတ်စွာ
ဘုရား၏ ဓမ္မစာသင်ခန်း တစ်ခုဖြစ်နေ
သည်။ လွတ်လပ်စွာ မေးမြန်းခွင့်
ဆွေးနွေးခွင့်ရှိလေသည်။ ရဟန်းတစ်ပါး
က ဘုရားရှင်အား လျှောက်ထား
မေးမြန်းပါသည်။

“အရှင်ဘုရား၊ ဤမှာဘက်
ကမ်းဟူသည် အဘယ်ပါနည်း။ ထိုမှာ
ဘက်ကမ်းဟူသည် အဘယ်ပါနည်း။
အလယ်၌နှစ်မြှတ်ခြင်းဟူသည် အဘယ်
ပါနည်း။ ကုန်းပေါ်၌တင်မှု ဟူသည်
အဘယ်ပါနည်း။ လူတို့ဆယ်ယူမှု ဟူ
သည် အဘယ်ပါနည်း။ နတ်တို့
ဆယ်ယူမှုဟူသည် အဘယ်ပါနည်း။
ဝံ့စုပ်ယူမှုဟူသည် အဘယ်ပါနည်း။
အတွင်း၌ ပုပ်ဆွေးမှုဟူ သည် အဘယ်
ပါနည်းဘုရား။”

မြတ်စွာဘုရားက...

“ရဟန်းတို့ ဤမှာဘက်ကမ်း
ဟူသည်မှာအတွင်း အာယာတနခြောက်
ပါးဖြစ်သည်။ အတွင်းအာယာတန
ခြောက်ပါးဖြစ်သည်။ အတွင်း အာယာ
တနခြောက်ပါးဆိုသည်မှာ မျက်စိ၊ နား၊
နှာခေါင်း၊ လျှာ၊ ကိုယ်၊ စိတ်တို့ဖြစ်သည်။
အတွင်းအာယာတန ခြောက်ပါးတည်း
ဟူသော ဤမှာဘက်ကမ်းတွင် သောင်
တင်နေပါက သမုဒ္ဒရာတွင်းသို့ အဘယ်
မှာမောနိုင် ရောက်နိုင်ပါမည်နည်း။”

“ဟိုမှာဘက်ကမ်းဆိုသည်မှာ
အပြင်အာယာတန ခြောက်ပါးဖြစ်သည်။
အပြင်အာယာတန ခြောက်ပါးမှာ
အဆင်း၊ အသံ၊ အနံ့၊ အရသာတွေ့ထိ
စရာနှင့် ကြံတွေးစရာတို့ဖြစ်သည်။
အတွင်းအာယာတန ခြောက်ပါးတွင်
စွဲလမ်းကြီးစွာ ဆိုက်ကပ်နေမိတတ်
သကဲ့သို့ တော်ရုံ တန်ရုံရန်းမထွက်နိုင်။
အပြင်အာယာတန ခြောက်ပါးကလည်း
ဆိုက်ကပ်ချင်စရာ ဆွဲအားပြင်းလှသည်။
အတွင်းအာယာတန ကမ်းဖြစ်စေ၊
အပြင်အာယာတနကမ်း ဖြစ်စေ ကပ်

မိလျှင် သမုဒ္ဒရာသို့ စီးမျော နိုင်စရာ
အခွင့်အရေးသိပ်မရှိတော့ပေ။

“ရဟန်းတို့ ရေလယ်၌နှစ်မြှပ်
ခြင်း ဆိုသည်မှာ နှစ်သက်စွဲမက်မှု “နန္ဒီ
ရာဂ”တည်း။ အဆင်း၊ အသံ၊ အနံ့၊ အရ
သာ၊ တွေ့ထိစရာတို့အား စွဲလမ်းနှစ်သက်
မိလျှင် သမုဒ္ဒရာထဲထိရောက်အောင်
မျောပါစီးဆင်းရန် ခက်ခဲလှပေသည်။”

“ကမ်းပေါ်တင်သည် ဆိုသည်
မှာ ထောင်လွှားမှုမာနတည်း။ မာန်မာန
များရှိ နေလျှင်လည်း နိဗ္ဗာန်သမုဒ္ဒရာတွင်း
စီးမျောနိုင်ခြင်းမရှိဘဲ မာနကမ်းပေါ်
တင်နေပေမည်။ ရဟန်းတို့ လူတို့ဆယ်
ယူသည် ဆိုသည်မှာ ဤသာသနာတော်၌
ရဟန်းသည် လူတို့နှင့်ရောနှောသည်
ဖြစ်၍ အတူတကွ ရောနှောနေခြင်းဖြင့်
ခင်မင် ရင်းနှီးမှု နှစ်သက်မှုရှိ၏။ အတူ
တကွစိုးရိမ်မှုရှိ၏။ လူတို့ချမ်းသာသော်
ရဟန်းလည်း ချမ်းသာ၏။ လူတို့ဆင်းရဲ
သည်ရှိသော် ရဟန်းတို့ဆင်းရဲ၏။
လူတို့၌ပြုဖွယ် ကိစ္စတို့ ပေါ်ပေါက်လာ
သည်ရှိသော် ရဟန်းသည် ထိုကိစ္စတို့၌

ပြုဖွယ်ကိစ္စကို ပေါ်ပေါက်လာသည်ရှိသော်
ရဟန်းသည် ထိုကိစ္စတို့၌ ဝင်ရောက်
ကူညီခြင်း၊ အားထုတ်ခြင်းတို့ပြု၏။
ဤသို့ဖြစ်မှုကို လူတို့ဆယ်ယူခြင်း
ခံရသည်ဟုဆိုလိုသည်။

“နတ်တို့ဆယ်ယူသည် ဆို
သည်မှာ ဤသာသနာတော်၌ အချို့သော
ရဟန်းသည် ငါသည်ဤသီလအားဖြင့်
လည်းကောင်း၊ ဤခြံမြို့အကျင့်အား
ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဤအကျင့်မြတ်အား
ဖြင့် လည်းကောင်း၊ နောင်ဘဝတွင်
ထင်ရှားသော နတ်သော်လည်းကောင်း၊
မထင်မရှားသောနတ်သော်လည်းကောင်း
ဖြစ်ရလိမ့်မည်ဟု တစ်ခုခုသော နတ်
ဘဝ၊ နတ်အဖြစ်ကို တောင့်တ၍
အကျင့်မြတ်ကို ကျင့်သုံးသည်ရှိသော်
(နတ်ဖြစ်လိုမှုကို ဤသို့တောင့်တမှုကို
နတ်ဘုံဆယ်ယူသည် ဟုဆိုလိုပါသည်။”

“ရဟန်းတို့ ဝံ့စွန်သည်ဆိုခြင်း
မှာ ကာမဂုဏ်အာရုံငါးပါးတို့၌ မက်မော
နေခြင်းကို ဆိုလိုသည်။”

“အတွင်း၌ ပုဂံဆွေးမှုဆိုသည်

“အတွင်း၌
ပုဂံဆွေးမှုဆိုသည်မှာ
ဤသာသနာတော်၌
အချို့သော ရဟန်းသည်
သီလမရှိ၊ ယုတ်ညံ့သော
သဘောရှိ၏။
မစင်ကြယ်သည်ဖြစ်၍

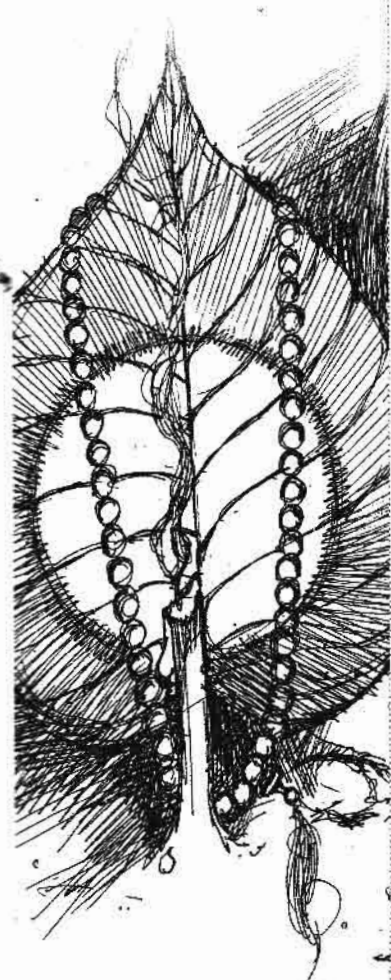

မှာ ဤသာသနာတော်၌ အချို့သော
ရဟန်းသည် သီလမရှိ၊ ယုတ်ညံ့သော
သဘောရှိ၏။ မစင်ကြယ်သည်ဖြစ်၍
ယုံမှားအပ်သော အကျင့်ရှိ၏။ ဖုံးလွှမ်း
အပ်သော အမှုရှိ၏။ ရဟန်းမဟုတ်ပါပဲ
လျက် ရဟန်းဟုဝန်ခံ၏။ အကျင့်မြတ်ကို
ကျင့်သုံးသူမဟုတ်ပါဘဲလျက် အကျင့်
မြတ်ကိုကျင့်သုံးသူဟု ဝန်ခံသည်။ ထိုသူ
တို့မှာ အတွင်းပုပ်၏။ ကိလေသာဖြင့်
စိစွတ်၏။ အမှိုက်သရိုက်ကဲ့သို့ဖြစ်၏။
ဤသည်ကိုအတွင်း၌ ပုဂံဆွေးသည်ဟု
ဆိုလိုသည်။”

နေ့စဉ်ဘဝထဲမှာ ပေါ်လော
မျောရင်း လူမှုနယ်ပယ်၏ ဝင်္ကဿာက
ဆယ်ယူလိုက်၊ ပစ္စည်းဝတ္ထုလာဘ်၊
ဂုဏ်ပ ကာသနကျော်ဇောမှု တရား
တွေကလည်း တပ်မက်စရာ ကောင်းလှ
သည်။ ပင်လယ်ကမ်းခြေကို ဆိုက်
ရောက်ရန် မေ့လျော့သွားစေ၏။

ကောင်းတဲ့ဘုံဝင်ကို ရောက်ချင်
၍ ကျင့်သောရဟန်းများလည်း ရှိသည်။
သံသရာက မကျွတ်မလွတ်သေးဘဲ

သုဂတိဘဝ တစ်ခုခုကို တပ်မက်လိုချင်
သော ရဟန်းတို့အား နတ်တို့ဆယ်ယူခြင်း
ခံရသဖြင့် နိဗ္ဗာန်တည်းဟူသော
သမုဒ္ဒရာထဲသို့ လိုရာခရီးရောက်အောင်
မပျောနိုင်။ ရေစီးတွင် ပျောပါနေသော

သစ်တုံးကြီး မနစ်မြုပ်ဖို့အတွက် အတွင်း
မပုပ်ရန် အရေးကြီးဆုံးဖြစ်သည်။
အတွင်းပုပ်၍ ကြေမွဆွေးမြေ့သွားလျှင်
သမုဒ္ဒရာထဲ ဘယ်လိုမှ ရောက်နိုင်တော့
မည် မဟုတ်ပေ။

နိဗ္ဗာန်သည် ဘုရားရှင်
ရည်ညွှန်းတော်မူသော ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာ
ဖြစ်သည်။ ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာဆီရောက်
အောင်သွား မည်ဆိုလျှင် ကမ်းမတင်
သောင်မတင်၊ ရေလယ်မမြုပ်၊ ဝဲမစုပ်၊
မဆွေးမပုပ်ပဲ စီးပျောသွားရန် လိုပေ
သည်။ လူဆယ်လည်း မခံရ၊ နတ်ဆယ်
လည်း မခံရမှဖြစ်ပေမည်။ အဓိကမှာ
ရဟန်းများ လိုက်နာရမည့် အချက်၊
ရှောင်ကြဉ်ရမည့်အချက်များကို သတိ
တရားဖြင့် နေထိုင်ကျင့်ကြံနိုင်ရန် ဆုံးမ
ဩဝါဒပေးခြင်းဖြစ်သည်။

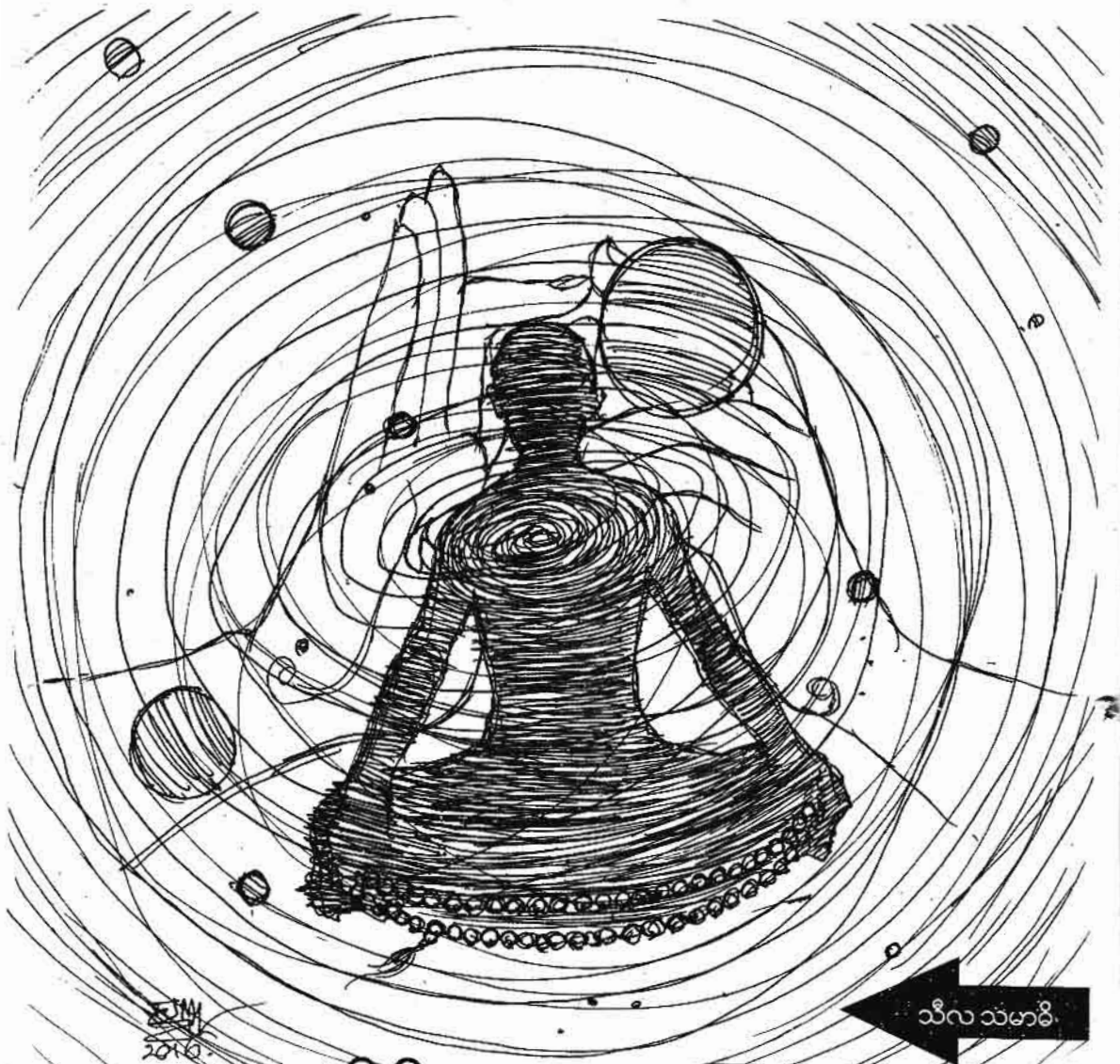
ယခုခေတ်ကြီးထဲတွင် ကာမ
ဂုဏ်အာရုံများ၏ ဆွဲငင်အား ပစ္စည်း
လာဘ်လာဘများ၏ ဆွဲဆောင်မှု၊ ဂုဏ်
ပကာသနများ၊ ကျော်ဇောမှုများ၊
လူများနှင့်ရောထွေး နေမှုများကြောင့်

လူဆယ်မှုများကို ကြံ့ကြံ့ခိုင်ခိုင် ရင်ဆိုင်
ရင်း တရားကျင့် ကြံနေကြသော ရဟန်း
များကား အမှန်တကယ် ချီးမွမ်းထိုက်
လှပေသည်။ အနှောင့်အယှက်အန္တရာယ်
များကို ကျော်ဖြတ်နိုင်ပြီး နိဗ္ဗာန်ပင်လယ်
သမုဒ္ဒရာကြီးထဲသို့ လွတ်လွတ်ကင်းကင်း
ပျော်ပါနိုင်၊ ဆိုက်ရောက်နိုင်ကြပါစေဟု
ဆန္ဒပြုမိပါသည်။

မြတ်စွာဘုရား ဟောသော
တရားတော်ကို ဆရာတော်အရှင် ပုညာ
နန္ဒက ဤသို့တစ်ဖန်ဟောကြား မှတ်
သား စေခဲ့ပါသည်။

“ဟိုဘက်သည်ဘက်၊ ရေ
လယ်ချက်နှင့် ကျွန်းထက်မတင်၊ လူ
တွင် မဆယ်၊ နတ်မဆယ်တည်း၊ ဝဲဝယ်
မမြုပ်၊ ဆွေးမပုပ်သော်၊ သမုဒ္ဒပင်လယ်
ရောက်လိမ့်တည်း။

မနောဖြူ(လေ့ဂ်)

ပုဒ္ဂိုလ်အနာထပိတံသုဋ္ဌေးအားဟောကြားတော်မူသည့်
လောကီချမ်းသာခြင်းလေးမျိုး

ဓမ္မသီတာရ ဆရာမောင်

သာဝတ္ထိပြည်မှန်တွင် တော
ဝန်ကျောင်းတော်ကြီးကို ဆောက်လုပ်
လှူဒါန်း၍ မြတ်စွာဘုရားထံပါး ဝတ်
မပျက်ချဉ်းကပ်၍ တရားဓမ္မ နားကြား
လေ့ရှိသော အနာထပိဏ်သူဌေးသားကြီး
အား မြတ်စွာဘုရား အမြဲဆုံးမလေ့ရှိ၏။
လောကီတရား လောကုတ္တရာတရားများ
ကိုလည်း လမ်းညွှန်တော်မူ၏။

လောကီစည်းစိမ် ခံစားလျက်
လောကီစီးပွား ရှာဖွေနေကြရသော
သာမန်အိမ်ထောင်ရှင်များတွင်လည်း
ချမ်းသာခြင်းတရား လေးပါးရှိကြောင်း
ထည့်သွင်းဟောကြားတော်မူ၏။

၎င်းတို့မှာ...

ပထမချမ်းသာခြင်း

တရားမျှတသော နည်းလမ်း
များကို အခြေပြုခြင်း လုံလောက်သော
ဥစ္စာပစ္စည်း ရရှိအောင်ပြုခြင်း လုံခြုံစိတ်
ချအောင် သိုမှီးနိုင်ခြင်းသည် ပထမချမ်း
သာခြင်းမည်၏။

ဒုတိယချမ်းသာခြင်း

တရားမျှတလုံလောက်စွာ
သိုမှီးထားပြီးသော ပစ္စည်းများကို မိမိ
ကိုယ်တိုင် သုံးစွဲခြင်း၊ အိမ်သူ၊ အိမ်သား
တို့အား ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ကျွေးမွေးနိုင်ခြင်း၊
အဆွေအမျိုးတို့အား ဝေငှပေးကမ်းနိုင်
ခြင်း စသည်တို့အား ဒုတိယချမ်းသာခြင်း
မည်၏။

တတိယချမ်းသာခြင်း

ကြွေးမြီးကင်းရှင်းအောင် မျှတ
စွာ၊ ရောင့်ရဲစွာ ရပ်တည်နေထိုင်နိုင်ခြင်း
သည် တတိယချမ်းသာခြင်းမည်၏။

စတုတ္ထချမ်းသာခြင်း

ကာယကံ၊ ဝစီကံ၊ မနောကံ
တို့ကို လုံခြုံစွာထိန်းသိမ်း၍ အပြစ်ကင်း
မဲ့စွာ နေထိုင်နိုင်ခြင်း၊ မကောင်းမှုအမျိုး
မျိုးတို့မှ ရှောင်ကြဉ်နိုင်ခြင်းသည်
စတုတ္ထ ချမ်းသာခြင်းမည်၏။

အထက်ပါ အချက်အလက်

များကို ဟောကြားပြီးနောက် မြတ်စွာ

ဘုရားသည် သူဌေးကြီးအား ထပ်မံ
ရှင်းလင်းတော်မူပြန်သည်မှာ...

“သူဌေးကြီး အထက်အချက်

တွေထဲက ပထမချမ်းသာခြင်းမှ တတိယ
ချမ်းသာခြင်းအထိ ချမ်းသာခြင်းများမှာ
လောကီအကျိုး ချမ်းသာမှုသာဖြစ်တယ်။
စတုတ္ထ ချမ်းသာခြင်းမျိုးကတော့
လောကုတ္တရာချမ်းသာနဲ့ နှိုင်းယှဉ်ရင်
ဆယ့်ခြောက်ပုံ တစ်ပုံလောက်ပင်
တန်ဖိုးမရှိလှကြောင်း” ရှင်းလင်းမြှောက်
ကြားတော်မူသည်။

ရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်းသက်သက်

စည်ပင်ချမ်းသာခြင်းထက် သီလ၊
သမာဓိ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်စေသော နာမ်
ပိုင်းဆိုင်ရာ တိုးတက်မှုကို အထူး
လိုလားတော်မူသည်။

ဓမ္မသီတဂူဆရာမောင်

မစားရတဲ့

ဆွမ်းတော်နပ်

ပြည့်စုံ(သွေးသောက်)

ဆရာသုခက “ရဟန်းမစားရသော ဆွမ်းတစ်နပ်” ရုပ်မြင်သံကြားဇာတ်လမ်းရိုက်သွားတာ နိုင်ငံခြားက မြန်မာတွေဆီတောင် အခွေတွေ ပျံ့နှံ့ရောက်သွားတယ်လို့ ကြားရသဗျာ။

ဆရာသုခ ဘာလုပ်လုပ် အတိုက်အခိုက်ကတော့ အမြဲပေါ်လာတတ်တဲ့အတိုင်း “ရဟန်းမစားရသော ဆွမ်းတစ်နပ်” နာမည်ကို ရဟန်းဆိုတာ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးတာပဲ ပြောကြရေးကြတယ်ပေါ့။

(သည်ဆောင်းဟေမန် ရိုက်ခဲ့တုန်းက ကျော်ဆွေကာလသား ရောဂါကြောင့် နှုသွားတာကို ဆရာဝန်တစ်ယောက် ဆေးပညာ ရှုထောင့်ကနေ V.P ဖြစ်တိုင်း မနှုနိုင်ဘူး။ Repros ဖြစ်သွားတာ၊ တစ်သောင်းမှာ တစ်ယောက် လောက်ပဲ ရှိတယ်လို့ သတင်းစာကနေ ရေးဖူးတယ်)

ဆရာဘက်က ချေပသူများကလည်း ဆွမ်းစားကျောင်း ရေးကြပြောကြ

တာကကောတဲ့ တိုးတက်ရေးသတင်းစာမှာ နေ့စဉ်ဖော်ပြခဲ့တုန်းက ဘာသံမှ မကြားရဘဲ မိုးမိုး(အင်းလျား)ရဲ့ “ရွှေတိဂုံကိုမြင်သည်” ကျတော့ ဘုရားဆိုတာ ဖူးတွေတာလို့ပဲ ပြောရ၊ ရေးရမယ်လို့ ဘယ်သူကမှ ထောက်မပြခဲ့ကြတဲ့အပြင် ရေသူကိုတောင် ကျွန်တော်ပြောချင်တာက ဒါတွေ အဓိကမဟုတ်ဘူး။ ပြီးခဲ့တဲ့ အမျိုးသားအောင်ပွဲနေ့က ကျွန်တော်တို့ အင်္ဂါနေ့တိုင်း ဆရာတက်တိုးကြီး အမှူးပြုတဲ့ စာရေးဆရာတွေတွေ့ဆုံ အာလူးဖုတ်ကြ၊ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အားမနာတမ်း ဝေဖန်ကြ၊ အဲဒီလူမလာရင်လည်း သူ့အတင်းချကြနဲ့ စိန်ပန်းပြာစာအုပ်ဆိုင်က ကျွေးတာကို သွားဖြ၊ နားဖြစာ။ တက်တိုးကြီးကစ တက္ကသိုလ် မြတ်သူတို့၊ ထွန်းလှိုင်တို့ကဆိုရင် သူတို့ ဒါမစားဘူး၊ မသောက်ဘူးဆိုပြီး အလှူရှင်ကျွေးတာကို ဂျိုးများပြီး သူတို့စားချင်တာကို မှာကျွေးခိုင်းတတ်ကြတဲ့ လူတွေကိုး စာရေးဆရာသီဟ (ဗိုလ်ကြီးမြတ်ဝင်း) ရော ဆိုင်ရှိစီရီ အငှားထွက်ကြတဲ့

ဆိုင်ရှင်တွေကပါ အမျိုးသားနေ့ ဗိုလ်ချုပ် ရွေးပိတ်မှာမို့ အကြိုရက်မှာ ဘုန်းကြီးငါး ပါးပင့်ပြီး ဆွမ်းကျွေးမှာမို့ အားလုံးလာခဲ့ ကြပါ။ တရားမနာချင်ကြသူဆိုလည်း ဘုန်းကြီးတွေ ပြန်ကြပြီး ချိန် ၁၁ နာရီ လောက်မှ လာခဲ့ကြပါလို့ ဖိတ်လိုက်တယ်။ အဲဒီနေ့မှာ ကျွန်တော်နဲ့ ကိုမြတ်သူတို့ “ကိုးခြောက်ကိုးသုံး” ကိုယ့်ခြေထောက် ကိုယ်သုံးပြီး သွားကြတယ်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာပဲ စိန်ပန်းပြာက ပြန်ထွက်လာတဲ့ ဖိုးထွန်းလှိုင်ကိုတွေ့တော့ သူက စပ်ဖြဖြနဲ့ “ဆွမ်းမကျွေးဖြစ်ဘူးဗျ၊ လက်ဖက်ရည်လောက်တော့ ကျုပ်တိုက်နိုင်တယ်၊ လိုက်ချင်လိုက်ခဲ့ကြ” လို့ ပြောပြောဆိုဆို သုတ်ခြေတင်သွားလေရဲ့။

ဒီနေ့ စောစောစီးစီး သူကြိုက်တတ်တဲ့ အဆီဘူးစားပြီးမှ နောက်သွားတာလားပေါ့။ သူ့နှုတ်သီးကိုကြည့်အကြော်ဆီ ပေနေတာ မတွေ့ရ၊ သွားကြားထိုးတံ ကိုက်ထားတာလည်း

မတွေ့ရတော့ သူ့အမှန်ပြောတာနေမှာပဲ။

ကိုမြတ်သူက လမ်းမှာ သူ့အိမ်က အဘွားကြီးကို ကာပြန်ခဲ့တယ်။ ဒီနေ့ အိမ်ထမ်းစားရတာ ရိုးနေလို့ ဆွမ်းကျွေးဖိတ်ထားတာ သွားစားမယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်လို့ ပြောသေးတယ်။

ကျွန်တော်ကလည်း အိမ် အောက်ထပ်မှာ ယောက်ဖတွေ လာဖွင့် ရောင်းနေကြတဲ့ “ကော်ရည်ခေါက်ဆွဲ” စားသွားဖို့ မနီနီငြိမ်းက ခေါ်တာတောင် လက်ခံပြပြီး...

“ကော်ရည်ခေါက်ဆွဲ နေ့တိုင်း စားနေရတာ ရိုးနေလို့ ဆွမ်းကျွေးသွားစား ကြမှာလို့” ပြောခဲ့သေးတယ်။

နှစ်ယောက်သား အိမ်ကိုကာ ပြန်ပြီး ထွက်လာခဲ့ကြတာ ဟုတ်ပါ။ ထွန်းလှိုင်ပြောတဲ့အတိုင်းပဲ “စိန်ပန်းပြာ” က ဆွမ်းကျွေးဖိတ်ထားပြီး ဆွမ်းကျွေး မလုပ်ဖြစ်လို့တဲ့ ရောက်နေတဲ့ ဧည့်သည် တွေကို လက်ဖက်ရည်တိုက်လွှတ်နေ တယ်။

ထူးထူးဆန်းဆန်း ဆွမ်းမိဖို့ ရောက်လာတဲ့ ဧည့်သည်နှစ်ယောက်က တော့ မြေနီသစ္စာရဲ့ ဧည့်သည်စာရေးဆရာ ဆွေမြင့်နှင့် အမျိုးသမီး စာရေးဆရာမ တန်မောက်ပါပဲ။ ကိုမြေနီကတော့ ရထား မဆိုက်သေးလို့ ရောက်မလာသေး ဘူး။ ဒီပြင် ဆရာတက်တိုးသား မြသိန်း စိန်သွေး၊ ဖိုးညာဏ်တို့လည်း မတွေ့ရသေး ဘူး။

ဗိုလ်ကြီးမြတင်လည်း သူ့သမီး ကြုံဖို့ရာ ရှိသေးဟုဆိုပြီး နှုတ်ဆက်ထွက် သွားလေရဲ့။ တန်တော့ ဧည့်သည်တွေ ဖိတ်ထားပြီးမှ ဆွမ်းကျွေးပျက်သွားလို့ မျက်နှာပူထင်ပါ။

ကျွန်တော်နဲ့ မြတ်သူလည်း တိုက်တဲ့ လက်ဖက်ရည်ခွက် ယူမော့ပြီး ပြန်ထွက်လာခဲ့ရတယ်။ အပြန်မှာ ဗိုလ် ဆွန်ဟက်လမ်းကဖြတ်ပြီး အနောက်တော လမ်းတို့က မြတ်နိုင်နဲ့ လူသုံးလေးယောက် ထွက်ထိုင်နေကြတာ တွေ့တာနဲ့ အင်း ကိုယ့်လူ အင်္ဂါနေ့အစား ဒီနေ့ပြောင်းလုပ် သလား”လို့ မေးနေတော့ မြတ်နိုင်က

“မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီလိုပဲ မနက်ဆို ထိုင်နေ ကြ”ဟုဆိုပြီး ကျွန်တော့်ကို လက်ဖက် ရည်တိုက်သေးတယ်။ မြတ်သူကတော့ လာသွားပြီ။ သူ့ကိုတောင် လမ်းမှာပြော သေးတယ်။

“ဆွမ်းမစားဖြစ်တော့ ကျွန်တော့် သမီးဆီ လိုက်ခဲ့ပါလား”

“ဘယ်မှာလဲ”

“အင်းယားကခြံမှာလေ”

“ဟာ... အဝေးကြီးပဲ၊ နေပါ စေတော့” ဆိုပြီး လမ်းခွဲထွက်သွားပါလေ ရော”

နောက်တစ်နေ့ သူနဲ့ပြန်ဆုံကြ တော့ ကိုယ့်လူ မနေ့က ဝမ်းရေး ဘယ်လိုဖြေရှင်းလိုက်သလဲလို့မေးတော့

“ချစ်တီးထမင်း ဝင်စားတယ် လေ”

“ဘယ်လောက်ပေးရလဲ”

“ခုနစ်ရာပါ ခင်ဗျားကော”

သမီးဆီ သွားစားသေးလား”

“မစားဖြစ်ဘူးဗျာ။ နေကလည်း ပူနေ၊ နေကလည်းမြင့်နေတော့ သမီးတို့

လည်း စားပြီး သောက်ပြီး တန်ကြတော့

အဲဒီနေ့က သင်ခန်းစာရခဲ့

(အဲဒီနေ့က ထမင်းကြမ်းနှင့် ချဉ်ပေါင်

မယ်ဆိုပြီး အိမ်ကိုပြန်ပြီး မနီချက်တဲ့ တယ်။

ကြော်နဲ့ပဲ ဗိုလ်ဖြည့်လိုက်ရတယ်လေ။)

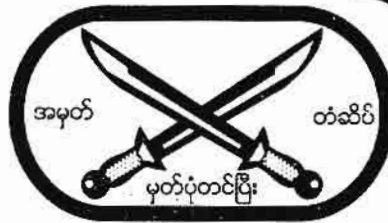
ထမင်းပဲ စားလိုက်ရတယ်ဗျ"

ချဉ်ပေါင်ကို ကာပြန်လို့

ပြည့်စုံ(သွေးသောက်)

ဆရာမကြီး

ဒေါ်ခင်နုယု

ဓားတံဆိပ်

ငှက်ဖျားဆေး

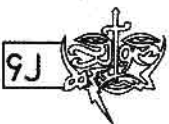
အမှတ်-၁၉/ ၂၁၊ ကျောင်းလမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်မြို့

တိုင်းရင်းဆေးဝါးယာယီမှတ်ပုံတင်အမှတ် - 0610Y008484

အမှောင်ထဲက ကယ်တင်ရှင်

ဗဟု ကယ်တင်ရှင်၏ ဂေဇာနည်

အတွဲ (၂၀) အမှတ် (၂) : နိုဝင်ဘာလ ၊ ၂၀၁၆ ခုနှစ်

ကိုကိုကြီးလည်း “
 အတင်ရှေ့ပါ...
 ဘယ်ရောက်နေမှန်း
 မသိဘူးကွာ” ဟု
 ပြောလိုက်ရာ
 လေချွန် သံသည်
 နားနားမှတစ်ဆင့်
 ရွှေတူတူသို့
 “ခွ” ခနဲမြည်၍
 သွားလေသည်။

ခေတ်ကာလ၊ အချိန်ကာလ
 သည်ကား ပြည်တွင်းရောင်စုံ သူပုန်များ
 သောင်းကျန်းချိန်၊ အောက်မြန်မာနိုင်ငံ
 ဖြစ်ကျွန်းပေါ် ရောဝတီတိုင်း၊ ဝါးခယ်မ
 မြို့နယ်အတွင်းရှိ ကျေးရွာကြီးများတွင်
 လည်း ရဲဘော်ဖြူ ပြည်သူ့ရဲဘော် အလံ
 ဖြူ အလံနီ၊ ကွန်မြူနစ်များ စသဖြင့်
 ဂိုဏ်းဂဏထာပါတီများ ကွဲပြားနေကြသည်။
 ထိုအထဲတွင် ကိုကိုကြီး၊ ကိုကိုလတ်၊
 ကိုကိုထွေးတို့ ညီအစ်ကိုတစ်တွေ
 ကလည်း ပြည်သူ့ရဲဘော် အဖွဲ့ဝင်များ
 အဖြစ် တက်ကြွစွာ လှုပ်ရှားနေကြသည်။
 အဘိုး၊ ဖခင်တို့ လက်ထက်ကပင်
 တစ်နယ်လုံး ချစ်ကြောက်ရိုသေကြရ
 သည့် သူကြီးများ၊ အထူးသဖြင့် ဖခင်
 ဘက်က သူကြီးမျိုးရိုး၊ မိခင်ဘက်က
 လည်း လယ်ဧကပေါင်းများစွာကို
 ပိုင်ဆိုင်သည့် သူဌေးမျိုးရိုး၊ ညီအစ်ကို
 သုံးယောက်ကလည်း ထိုခေတ်က
 ဆယ်တန်းအထိ တက်ရောက်ခဲ့သူ၊
 ရုပ်ရည်ရှုပကာနှင့်လည်း ပြည့်စုံကြသည်။

ရွာကြီးထဲတွင် ကျွန်းအိမ်ကြီးနှင့်
 တင့်တယ်စွာ နေကြ သူများ ဖြစ်ကြ
 သဖြင့် ကွန်မြူနစ်ဆိုသည့် အဖွဲ့ဝင်များ၏
 မုန်းတီးမှုကို ခံကြရသူများ ဖြစ်သည်။
 မိမိလက်သော်မျှ မညီမျှသည့် ကံကို
 တလောကလုံးမှ လူများအားလုံး ဆင်းရဲ
 ချမ်းသာမရွေး သာတူညီမျှ ရှိရမည်
 ဆိုသည့် ကွန်မြူနစ်ဝါဒီ နိုင်ငံရေး
 သမားများသည်ကား ကိုကိုကြီးတို့
 မိသားစုကို ပစ်မှတ်ထား၍ ချောင်းမြောင်း
 တိုက်ခိုက်မှုကို မကြာခဏ ပြုလုပ်လေ့ရှိ
 သည်။

ညီအစ်ကိုသုံးယောက် အပါ
 အဝင် အဖွဲ့ဝင်များသည်လည်း ကံ
 ကောင်းနေချိန်နှင့် ကြုံသဖြင့် အမြဲ
 လွတ်မြောက်နေကြသည်။ ရွာအတွင်း
 ကွန်မြူနစ်သတင်း ပေးသူများကလည်း
 ရှိသလို၊ ရဲဘော်ဖြူ၊ ပြည်သူ့ရဲဘော်
 အဖွဲ့ဝင် သတင်းပေးများကလည်းရှိသည်။
 တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မယုံကြည်ကြရသည့်
 အခြေအနေမျိုးဖြစ်သည်။ တစ်နေ့ ထို
 တစ်နေ့ကား ရွာဦးကျောင်းတွင် ဆရာ

တော်ကြီးနှင့် ကိုကိုကြီးတို့ အဖွဲ့ဝင်များ
အချို့တို့ ရပ်ရွာအကြောင်း ဆွေးနွေး
တိုင်ပင် နေချိန်တွင် ကွန်မြူနစ်အဖွဲ့များ
လက်နက်များကို ကိုင်ဆောင်၍
ရုတ်တရက် ဝင်ရောက်စီးနင်းလိုက်သဖြင့်
အငိုက်မိ အဖမ်းခံလိုက်ကြရသည်။
ပြတင်းပေါက်မှ ခုန်ချလွတ်မြောက်သွား
သည့် သူများလည်းရှိသည်။

ဖမ်းမိသွားသူများမှာ ကိုကိုကြီး
တို့ ညီအစ်ကိုသုံးယောက်နှင့် ကိုကိုကြီး
သူငယ်ချင်း ကိုတင်တို့ပင်ဖြစ်သည်။
ဆရာတော်ကြီးကိုတော့ ဘာမျှမလုပ်ဘဲ
ကိုကိုကြီးတို့ အုပ်စုကို ဖမ်းခေါ်သွားခဲ့
သည်။ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက် သွားသူ
များကလည်း ရွာသို့ ပြန်ပြေး၍ လူစုပြီး
ပြန်လည်ခုံခံလှယူရန် ပြင်ဆင်၍ အမြန်
လိုက်လာကြသည်။ ကွန်မြူနစ်အဖွဲ့သည်
ခေါင်းဆောင်ကိုကိုကြီးနှင့် ကိုတင်ကို
အဓိက ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်သွားခဲ့သည်။
ကိုကိုလတ်နှင့် ကိုကိုလေးတို့ကို လတာ
ပြင် နုံးမြေထဲတွင် ခေါင်းပဲဖော်၍
တစ်ကိုယ်လုံးကို ကြိုးတုပ်၍ မြုပ်ထားခဲ့

မိမိ ယခုကဲ့သို့
အသက်ရှင်ခြင်းမှာ
သူငယ်ချင်းကိုတင်၏
မမြင်ရသော
လေချွန်သံကြောင့်ပင်
ဖြစ်ကြောင်း
ကိုတင်အတွက်
ရည်စူး၍
အလှူဒါနများ
ပြုလုပ်လှူဒါန်း
ပေးလေတော့သည်။

သည်။ ဒီရေတက်လာလျှင် ရေနစ်၍
သေစေရန်ဖြစ်သည်။ သို့သော် နောက်မှ
အမြန်လိုက်လာသည့် အဖွဲ့မြင်၍ ကယ်
နိုင်သဖြင့် အသက်ချမ်းသာရာ ရခဲ့ကြ
သည်။

ကိုကိုကြီးနှင့် ကိုတင်ကို
လက်ပြန်ကြိုးတုပ်၊ မျက်နှာကိုပိတ်စည်း
၍ ခေါ်ဆောင်သွားသည်မှာ မည်သည့်
နေရာသို့ရောက်၍ မည်သည့်အချိန်မှန်း
ပင် မှန်းဆ၍ မရနိုင်အောင် ရှိနေသည်။
သူတို့ တက်ဆိုသည့် နေရာတက်၊
ကျော်ဆိုသည့် နေရာကျော်နှင့် လူတွေ
လည်း ဗိုက်ဆာကာ နုံးချိနေပေပြီ။
မျက်နှာစည်းထားသည်ကို ဖယ်လိုက်
သည့်အချိန်တွင် ကိုကိုကြီးတို့နှစ်ယောက်
လှေကြီးတစ်စင်းပေါ်တွင် ရောက်နေကြ
ပြီး ပတ်ပတ်လည်၌ သေနတ်ကိုင်လူများ
ဝိုင်းရံ၍ ချိန်ထားသည်ကို တွေ့လိုက်ကြရ
သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝှမ်းတွင်လည်း
လမိုက်ညကဲ့သို့ မည်းမှောင်နေသည်။
ကောင်းကင်တွင် ကြယ်လေးများ၏
အလင်းရောင်ကိုသာ မြင်တွေ့ရပြီး

လရောင်ကို မမြင်ရပေ။ လှေကြီးကို ရေလည်ခေါင်ဆီသို့ မောင်းနှင်သွားပြီး နောက် ကိုကိုကြီးနှင့် ကိုတင်ကို ခြေ လက်များတုပ်နှောင်ပြီး လှေနှုတ်ခမ်းသား ပေါ်တွင် တင်ထားကာ သိလိုသမျှကို မေးမြန်းလေသည်။ အနောက်မှလည်း သေနတ်များဖြင့် အဆင်သင့် ချိန်ထား ကာ သူတို့ သိလိုသမျှကို မေးမြန်းပြီး သေနတ်ဖြင့် ပစ်ချ၍ ရေထဲသို့ ပြုတ်ကျ သေစေရန် အနေအထားဖြစ်သည်။

ကိုကိုကြီး၏ အတွေးထဲတွင် သူတို့၏ လက်ထဲတွင်တော့ အသေမခံ နိုင်၊ အခွင့်အလမ်းရလျှင် ရေထဲခုန်ချရန် ကြံစည်နေသည်။ ကံကောင်းထောက်မစွာ ဖြင့် လေတစ်ချက်အဝှေ့တွင် သစ်သား တိုင်တစ်ခု ပြုတ်ကျသွားသည်ကို အားလုံးအာရုံရောက်နေချိန်တွင် ကိုကို ကြီးသည် ရေထဲသို့ နောက်ပြန်လှန်ချ လိုက်သည်။ ရေထဲ အရောက်ရှိသမျှ အားကိုသုံး၍ လက်နှင့်ခြေကို ရုန်းလိုက် ရာ ခြေထောက်တွင် ချည်ထားသော ကြိုးပြတ်ထွက်သွားလေသည်။ မြစ်ဝ

ကျွန်းပေါ်သားလည်းဖြစ်၊ ရေနင့်နီးသည် နေရာတွင် ငယ်စဉ်ကပင် ကြီးပြင်းခဲ့ကြ ၍ ရေကူးရေငုပ် အလွန်ကျွမ်းကျင်သူ များ ဖြစ်ကြရာ၊ လက်နှစ်ဖက် ကြိုး မပြတ်သော်လည်း ခြေကိုသုံး၍ ရေ အောက်ငုပ်သွားခြင်း၊ အားကုန်ခြေခတ် ၍ လှေကြီးနှင့်ပေးရာသို့ ကူးခတ် သွားလေသည်။ လှေပေါ်မှလည်း ရေထဲ သို့ သေနတ်များဖြင့် တခိုင်းခိုင်း ပစ်ခတ် နေကြလေသည်။ မှောင်မှောင်မဲမဲနှင့် လှေပတ်ပတ်လည်ကို ထင်ရာမြင်ရာ မှန်းဆပစ်နေကြသည်။ ကိုကိုကြီးလည်း လှေနှင့်ဝေးရာ သေနတ်ကျည်ဆံ လွတ် ရာလောက်အရောက်တွင် ရေထဲမှ ခေါင်းဖော်၍ အသက်ရှူကာ ရေထဲတွင် ကိုယ်ဖော့နေလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် လှေကြီးဆီမှ ဆဲသံ၊ ဆိုသံများနှင့် ကိုတင်၏“ကျွန်တော် ကို မပစ်ပါနဲ့ ကျွန်တော်ကို မပစ်ပါနဲ့ဗျာ” ဆိုသည့် တောင်းပန်သံများ ကို ခပ်သဲ့သဲ့ ကြားလိုက်ရသည်။ မကြာမီတွင် သေနတ်သံများ တခိုင်းခိုင်း ထွက်ပေါ်လာ

ကာ ကိုတင်၏ “အား”ခနဲ အော်သံနှင့် အတူ ရေထဲသို့ ဝုန်းခနဲ ပြုတ်ကျသွား သံများကို ကြားလိုက်ရလေသည်။ ငယ်သူငယ်ချင်း ကိုတင်အတွက် စိတ် မကောင်းခြင်းကြီးစွာ ဖြစ်လိုက်ရလေ သည်။ သို့သော်လည်း မိမိလွတ်မြောက် လာပြီး ဆက်လက် ဘယ်သို့ ခရီးဆက်၊ ဘယ်သွားရမည်မသိ စဉ်းစားနေစဉ် အဝေးတစ်နေရာမှ လှေကလေးတစ်စင်း တဖြည်းဖြည်း လှော်ခတ်လာသံကို ကြား လိုရသည်။ အသာနားစွင့် ငြိမ်နေ၍ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ကရင်အမျိုးသား၊ သားအဖနှစ်ဦး ငါးဖမ်းထွက်လာသည့် လှေဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရသည်။ လှေ လေးဆီသို့ ဖြည်းညင်းစွာ ကူးသွားပြီး မိမိသည် ဒုက္ခသည် တစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း၊ ဖမ်းဆီးခံလာရရာမှ ထွက်ပြေးလွတ် မြောက်လာသူ တစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း စသည်ဖြင့် အကျိုးအကြောင်းပြောပြ၍ အကူအညီတောင်းရာ ထိုသားအဖ နှစ်ဦးမှလည်း ကူညီပေးလေသည်။ လက်မှ ကြိုးများကိုဖြတ်ပေးပြီး လှေ၏

နံဘေးမှခို၍ လိုက်လာရာ လှေကြီးနား အရောက်တွင် လှေကြီးဆီမှ “လူတစ်ဦး မြောသွားတာ တွေ့မိလား” မေးမြန်းသံ ကြားရသည်။ ကရင်သားအဖက မတွေ့ကြောင်း ပိုက်ချရန်လာသည့် လှေဖြစ်ကြောင်းပြော၍ ဆက်လက်လှော်ခဲ့လေသည်။ လှေကြီးနှင့် မမြင်ရတော့သည့် နေရာဝေးဝေးသို့ရောက်လျှင် ကိုကိုကြီးအား ကမ်းသို့ကပ်ပေးပြီး ကမ်းပေါ်သို့ တက်စေသည်။ ကိုကိုကြီးလည်း ကရင်သားအဖအား ကျေးဇူးတင်ကြောင်းပြောပြီး မှောင်ကြီးမဲမဲ ခြေဦးတည့်ရာသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

တစ်နေရာ အရောက်တွင် မောလဲမော၊ ခြေထောက်လည်း ညောင်းနေ၍ မြေကြီးပေါ် ပက်လက်လှန်ချ အနားယူနေရင်း မိမိတစ်ယောက်ထဲ ဘယ်ရောက်မှန်းမသိ၊ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ကိုတင့်ကိုလည်း သတိရဝမ်းနည်းကာ မျက်ရည်မျှကျလာသည်။ “အတင့်ရေ မင်းဘယ်ဆီ ရောက်သွားပြီလဲကွာ” ဟု ဝမ်းနည်းသံဖြင့် တီးတိုးရေရွတ်နေမိ

သည်။ ထိုစဉ် အနားတစ်နေရာမှ လေချွန်သံ “ရွှီ”ခနဲ ကြားလိုက်ရသည်။ မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက် ရှိသည် အထင်နှင့် ခေါင်းထောင်ကြည့်လိုက်ရာ ဘာမှမမြင်ရဘဲ ပတ်ဝန်းကျင်ပတ်ပတ် လည် မဲမှောင်နေသည်ကိုသာ တွေ့ရလေသည်။ ဆက်၍ ပြန်လှဲချပြီး ငြိမ်၍နား နေရာ “ရွှီ”ဟူသော လေချွန်သံကို ကြားရလေသည်။ ကိုကိုကြီးလည်း “အတင့်ရေ ငါ... ဘယ်ရောက်နေမှန်း မသိဘူးကွာ” ဟု ပြောလိုက်ရာ လေချွန်သံသည် နားနားမှတစ်ဆင့် ရှေ့တူတူသို့ “ရွှီ”ခနဲမြည်၍ သွားလေသည်။

ကိုကိုကြီးလည်း လေချွန်ရာ နောက်သို့ အပြေးလိုက်လေသည်။ မှောင်မှောင်မဲမဲနှင့်ပြေးရင်း ရပ်ရင်း “ရွှီ”ခနဲ လေချွန်သံကြားရင်း ထိုလေချွန်သံ နောက် ဆက်လိုက်ရင်း ပါးစပ်ကလည်း “အတင့်ရေ မင်းကူညီပေးတာ ကျေးဇူး တင်ပါတယ်ကွာ” ဟုပြောရင်း တစ်ညလုံး ဘယ်အချိန်၊ ဘယ်နေရာ ရောက်မှန်းမသိ ပြေးလွှားနေရလေသည်။ လေချွန်သံ၏

ခေါ်ဆောင်ရာနောက်သို့ ကိုကိုကြီးတစ်ယောက် လိုက်ပါလာရာ နံနက်ရောင်နီလာချိန်တွင် အလွန်မောပမ်း အားကုန်လာ၍ လဲကျလေတော့သည်။ ကျန်ရှိသမျှ အင်အားလေးနှင့် ခေါင်းထောင်ကြည့်လိုက်ရာ မီးရောင်မိန့်မိန့်လေးများ ကို ခပ်ပျဉ်းမြင်ရလေသည်။ လူသံ၊ ခွေးဟောင်သံ၊ ကြက်တွန်သံများကိုလည်း ခပ်သဲ့သဲ့ ကြားရလေသည်။ နားထောင်ရင်း ကြည့်ရင်းနှင့် ကိုကိုကြီးတစ်ယောက် သတိလစ် မေ့မြောသွားလေတော့သည်။

ကိုကိုကြီးတစ်ယောက် မည်မျှ ကြာအောင် သတိလစ်သွားသည်မသိ၊ ပြန်၍သတိရလာသောအခါ အနားတွင် ဆရာတော်ကြီးတစ်ပါးနှင့် ရွာလူကြီးများ ကို တွေ့ရသည်။ ရွာနားစပ်တွင် လဲနေသည်ကိုတွေ့၍ ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ ခေါ်လာခဲ့ကြကြောင်း သိရလေသည်။ ကိုကိုကြီးက မိမိသည် မည်သည့်ရွာမှ ဖြစ်ကြောင်း ကွန်မြူနစ်များ ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်ခြင်း ခံရကြောင်း၊ မိမိမည်သို့ လွတ်မြောက်လာကြောင်း ဤရွာသို့

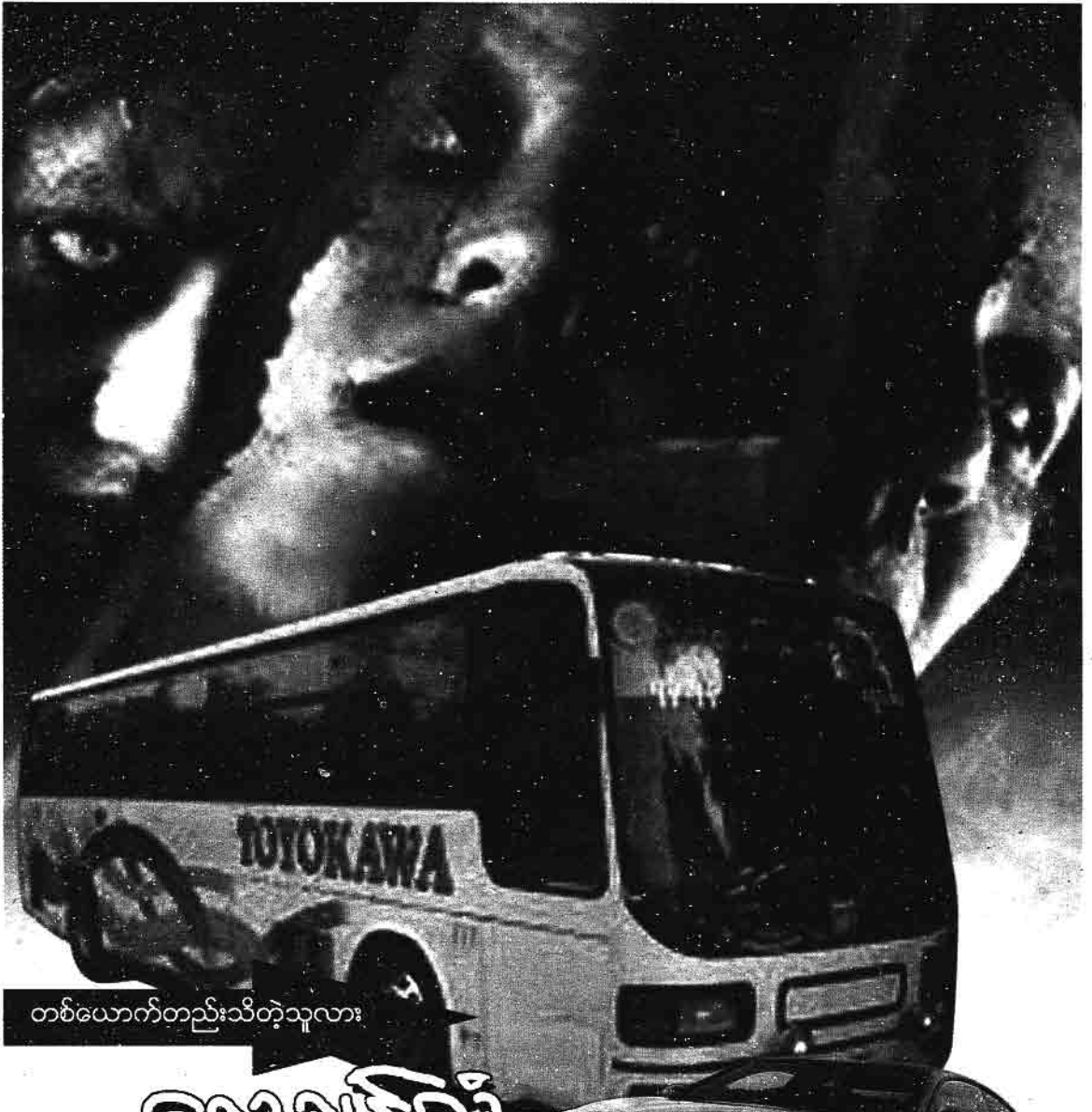
လေချွန်သံဖြင့် ရောက်လာကြောင်း ပြောပြလေသည်။ တရားနာပရိသတ်၏ သာဓုခေါ်သံအဆုံး၊
 စသည်ဖြင့် ပြောပြလေသည်။ မိမိ ယခုကဲ့သို့ အသက်ရှင် ကိုကိုကြီးက “အတင့်ရေ အမျှ...အမျှ
 ထို့နောက် ကိုကိုကြီး နေထိုင် ခြင်းမှာ သူငယ်ချင်းကိုတင့်၏ မမြင်ရ အမျှ”ဟု အမျှဝေသံအဆုံးတွင် “၍”
 ရာရွာသို့ လှည်းများဖြင့် လိုက်ပို့ပေးကြ သော လေချွန်သံကြောင့်ပင် ဖြစ်ကြောင်း ဟူသော လေချွန်သံကြီး ပေါ်ထွက်လာ
 လေသည်။ ကိုတင့်အတွက် ရည်စူး၍ အလှူဒါနများ ကာ အသံတိုး၍ ဖြည်းဖြည်း ပျောက်
 ကိုကိုကြီးလည်း နေထိုင် ပြုလုပ် လှူဒါန်းပေးလေတော့သည်။ ကွယ်သွားလေတော့သည်။
 ရာရွာသို့ ပြန် ရောက်ပြီး ဖြစ်ပျက်ပုံကို ဆရာတော်ကြီးများ၏ တရားသံအဆုံး။

မာလာ

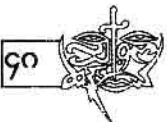
Emily
 Floral Service
Ei Myat Chit Kyaw

☎ : 09-5036602, 09-5172150
 🌐 : www.facebook.com/EmilyFloralServiceandgift
 📍 : No.301/9, Padank Street, Yuzana Plaza, Mingalar Taung Nyunt Tsp, Yangon.

တစ်ယောက်တည်းသိတဲ့သူလား

လေ့ကျင့်သိ
စဉ်စိမ့်ဒား

အတွဲ (၂၀) အမှတ် (၂) ၊ နိုဝင်ဘာလ ၊ ၂၀၁၆ ခုနှစ်

(၁)

ကြီးကြာသည် ပစ္စည်းများကို
နေရာချရင်း တိုက်ခန်းလေးကို လှည့်
ပတ်ကြည့်လိုက်သည်။

“မဆိုးပါဘူး နေလို့ဖြစ်ပါတယ်
ခြောက်လတော့ နေရာမှာပဲ” ဟု နှုတ်မှ
ပြောလိုက်လေ၏။ ကြီးကြာရောက်နေ
သော တိုက်ခန်းလေးမှာ လှည်းတန်း
ကမာရွတ်တွင်ရှိပြီး အခေါ်ဖြစ်သူ၏
အခန်းဖြစ်၏။ အဒေါ်က နေပြည်တော်မှာ
တာဝန်ကျနေပြီး ပိတ်ထားသောအခန်းကို
ရန်ကုန်နိုင်ငံခြားဘာသာ တက္ကသိုလ်တွင်
သင်တန်းတက်ရမည့် ကြီးကြာအား
နေခွင့်ပေးခြင်းဖြစ်၏။ တိုက်ခန်းလေးမှာ
လေးလွှာတွင်ရှိပြီး ဈေးနှီးသင်တန်း
တက်ရမည့်နေရာနှင့် နီးခြင်းကြောင့်
ကြီးကြာနေရန် ရွေးချယ်လိုက်လေ
သည်။

မီးဖိုခန်းတွင်ရှိ ဘေစင်တွင်
ထက်ဆေးရင်း နောက်ကျောခြင်းကပ်
တိုက်ခန်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။

“ဒေါ်လေး . . .
ကျောချင်းကပ် အခန်းမှာ
လူမရှိဘူးလား”
“ဂြိုဟယ်လေ
တက္ကသိုလ်ဆရာ
လူမျိုးကြီးနေတယ်။
ကိုဝဏ္ဏလေ။
ဟဲ့ . . . နေဦး
ဧည့်သည်နဲ့တူတယ်
နောက်မှ
ဆက်ပြောကြမယ်”

ခြောက်ပေခန့်သာ ကွာခြား၍ တိုက်ခန်း
နှစ်ခန်းမှာ အလွန်နီးကပ်နေပြီး မှန်
တရုတ်ကပ်များကြားမှ တစ်ခန်းကိုတစ်
ခန်း ကောင်းကောင်းမြင်ရလေသည်။

“အလို . . . ဟိုအခန်းက ပရိ
ဘောဂတွေလည်း မရှိဘူး ရှင်းနေတာပဲ
လူမနေဘူးထင်ပါရဲ့” ဟု ကြီးကြာတွေ
လိုက်မိသည်။

ကြီးကြာသည် ပစ္စည်းများ
နေရာချပြီး ရေမိုးချိုးလိုက်၏။ စား
သောက်ရန်နှင့် ပစ္စည်းအချို့ကို လှည်း
တန်းဈေးတွင် သွားဝယ်ရင်း ဈေးမှပန်း
များကိုဝယ်၍ ဝေနေအောင်ထိုးပြီး ပန်း
အချို့ကို ညှော်ခန်း၊ အိပ်ခန်း၊ မီးဖိုခန်းထဲ
တွင် ထားလိုက်၏။ ကြီးကြာသည် ဌာန
မှ အရာရှိတစ်ဦးဖြစ်ပြီး အပျိုကြီးလည်း
ဖြစ်ကာ စည်းကမ်းကြီးသူ ဗီဇကြောင်
သူဟု ဌာနမှ သတ်မှတ်ထားကြ၏။

ကြီးကြာကလည်း မိမိရပ်ရည်
မိမိ၏ရာထူး အရှိန်အဝါဖြင့် တော်ရုံ
ယောက်ျားလောက်တော့ အရေးကိုမစိုက်
ချေ။

ညနေ ခြောက်နာရီခန့် နေညို
ညို မှောင်ရီသန်းချိန်တွင် ညစာစားရန်
ပြင်ဆင်ပြီး ဘေစင်၌ လက်ကို စိမ်ပြေ
နပြေဆေးရင်း ကပ်ရပ်အခန်းကို လှမ်း
ကြည့်လိုက်မိသည်။ အင်္ကျီအဖြူဖြင့်
အမျိုးသားတစ်ဦးသည် ကြိုးကြာနည်းတူ
ဘေစင်တွင်လက်ဆေးရင်း ကြိုးကြာသံ
သီချင်းကို လေချွန်နေလေသည်။ ထိုသူ
သည် ခေါင်းငုံ့ထား၍ ဆံပင်ရှည်များ
နဖူးပေါ် ဝဲကျနေသော်လည်း ထူထဲနက်
မှောင်သော မျက်ခုံး၊ မျက်လုံးများကို
မြင်တွေ့နေရသည်။ နာတံမြင့်မြင့်၊ မေးရိုး
ကားကားဖြင့် ကြည့်ကောင်းလှ၏။
ကြိုးကြာကြည့်နေသည်ကို မသိသလို
အေးအေးဆေးဆေးနေရာမှ ခေါင်းမော
လိုက်သောအခါ ကြိုးကြာရင်ခွင်သွားလေ
သည်။

“ဟဲ့ . . . လူမင်းပါလား”
ကြိုးကြာတီးတိုး ရေရွတ်လိုက်လေသည်။
လူမင်းသည် ကြိုးကြာအကြိုက်ဆုံး
မင်းသားဖြစ်၏။

(၂)

အိပ်ရာဝင်ခါနီး သွားတိုက်ရင်း
ဟိုဘက်ခန်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်သော
အခါ တစ်ခန်းလုံးမဲမှောင်နေပြီး လူအရိပ်
အရောင်မျှ မမြင်ရချေ။ မီးဖိုခန်း၏
တရုတ်ကပ်မှန်များကတော့ ညနေက
အတိုင်း ဖွင့်ထား၏။

“အို... တစ်ခန်းလုံး မှောင်မဲ
နေတာဘဲ မီးလည်းမဖွင့်ဘူး ဒီအချိန်
တော့ မအိပ်လောက်သေးဘူး လျှောက်
လည်ပြီးနေမှာပေါ့”

ကြိုးကြာကတွေးရင်း ပြုံးလိုက်
မိသည်။ ကြိုးကြာတော့ ဟိုဘက်အိမ်ကို
အကြီးအကျယ် စိတ်ဝင်စားမိလေပြီ။

သင်တန်းနှင့်အိမ် ပြေးလွှား
ရင်း အချိန်တွေ ကုန်ဆုံးလာခဲ့၏။ ညနေ
စောင်း ဘေစင်တွင် ဆေးကြောရင်း
ဟိုဘက်အိမ်က လူမင်းနှင့် အမြဲဆုံဆည်း
၏။ လူမင်းသည် ဘယ်အခါမှ ကြိုးကြာ
ကို လှမ်းမကြည့်ဘဲ မျက်လွှာချထား၏။
ဒါကိုပဲ ကြိုးကြာအသည်းတွေ ယားနေမိ
သည်။ ဒီဘက်က အသံတွေ ပေးနေတာ
တောင် လှမ်းမကြည့်ချေ။

“တော်တော်ကြီးကျယ်ပါလား
တစ်ချက်လောက် လှမ်းကြည့်လိုက်စမ်း
ပါ။ နောက်တစ်ခါ ပြန်မကြည့်ဘူးဆိုရင်
ကြိုးကြာမက တစ်သက်လုံး အပျိုကြီး
လုပ်ပစ်လိုက်မယ်သိလား” ကြိုးကြာက
အသံမထွက်ဘဲ ကြိမ်းဝါးလိုက်၏။

ညမအိပ်မီ ဒေါ်လေး(အခန်း
ပိုင်ရှင်)နှင့် ဖုန်းပြောဖြစ်၏။

“ဒေါ်လေး... ကျောချင်းကပ်
အခန်းမှာ လူမရှိဘူးလား”

“ရှိတယ်လေ တက္ကသိုလ်ဆရာ
လူပျိုကြီးနေတယ်။ ကိုဝဏ္ဏလေး။ ဟဲ့
နေဦး ဧည့်သည်နဲ့တူတယ် နောက်မှ
ဆက်ပြောကြမယ်”

ဒေါ်လေးသည် ပြောပြောဆိုဆို
ဖုန်းချသွားလေသည်။ ကြိုးကြာက လက်
ကလေးမြှောက်ပြီး ကိုယ်ကိုတစ်ပတ်
လှည့်ပြီး ကလိုက်မိသည်။ “လူပျိုကြီးတဲ့”
ကြိုးကြာပျော်သွားလေသည်။ မာန်မာန
များ ဖုံးလွှမ်းနေသော ကြိုးကြာ၏
မေတ္တာပန်းကလေးသည် သူနဲ့တွေ့မှ
ပွင့်လန်းလာတော့သည်။

နေ့စဉ် ညနေ ၆ နာရီ ထိုးခါး
နီးတိုင်း မီးဖိုဘောင်တွင် ပန်းကန်ဆေး
ရင်း ဟိုဘက်အခန်းမှ လူမင်းနှင့်
မျက်နှာချင်းဆိုင်ရလေသည်။ ကြီးကြာက
ထိုအချိန်ကို အမြဲစောင့်နေ၏။ ဒီနေ့
လည်း ဆုံရပြန်ပြီလေ။ အင်္ကျီအဖြူရောင်
ကလွဲရင် ဘာအရောင်မှ မဝတ်သော
“သူ”သည် ရှင်းသန့်နေ၏။ ဒီနေ့ ထူးခြား
စွာမော့ပြီး ကြီးကြာကို လှမ်းကြည့်လာ
၏။ ကြီးကြာအသည်းနှလုံးတွေ တဆတ်
ဆတ် တုန်သွားလေသည်။

“အို . . . မျက်နှာကလည်း
ညှိုးနေပါလား မျက်လုံးတွေကလည်း
ရီဝေဝေနဲ့ မရွှင်မလန်းနဲ့ကွယ် နေမှ
ကောင်းရဲ့လား”

ကြီးကြာတွေ့နေစဉ် “သူ”
ခေါင်းပြန်ငုံသွားလေသည်။ ဆက်ကြည့်
ရန် မသင့်လျော်၍ ကြီးကြာလှည့်ထွက်
လာခဲ့၏။ မျက်လုံးထဲတွင် နှမ်းလျှလျ
သူ့အသွင်က စွဲထင်သွားလေသည်။

“သူ”သည်
အင်္ကျီအဖြူရောင်
တစ်မျိုး တည်းဝတ်ပြီး
ရီဝေဝေမျက်လုံးများဖြင့်
ကြည့်တတ်သည်။
ကြီးကြာငှက်တို့ရဲ့
မိုင်ထောင်ချီခရီးစဉ်ဆိုသော
ကြီးကြာသံ တေးသွားကို
အမြဲလေချွန်တတ်သည်။

(၃)

ယနေ့ အိမ်ပြန်နောက်ကျ၍
ညစာအတွက် ဟင်းနွေးနေစဉ် ချိုမြ
သော လေချွန်သံ ကြားလိုက်ရသည်။
လေချွန်သံသည် ပီသကြည်မြဲနေပြီး
ခင်မောင်တိုး၏ “ကြီးကြာသံ” သီချင်း
တေးသွားဖြစ်၏။ ခေါင်းလေးပင့်ပြီး
လေချွန်သံသာရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်
သည်။

“ဘုရား... သူပါလား” အံ့သြ
စွာလှမ်းကြည့်ပြီး ကြီးကြာကြည့်နားစွာ
ပြုံးပြလိုက်လေသည်။ “သူ”သည်
ကြီးကြာကို ရွန်းရွန်းစားစားကြည့်ပြီး
“ကြီးကြာငှက်တို့ရဲ့ မိုင်ထောင်ချီခရီးစဉ်”
လေဆက်ပြီး ချွန်နေလေသည်။ ဒီလိုနှင့်
ဓာတ်လမ်းစခဲ့ကြလေသည်။

ကြီးကြာသည် ညစာစားရန်
ပြင်ဆင်ပြီး ထမင်းပန်းကန်လေးကို
မြှောက်ပြကာ

“စားပြီးပြီလား စားပါဦး” ဟု
လှမ်းပြောလိုက်ရာ “သူ”က ခေါင်းခါပြ
၏။ ထိုညက တစ်ညလုံး ကြီးကြာသည်

သူ့ကိုမြင်ယောင်ရင်း အိပ်မပျော်နိုင်ခဲ့ချေ။
 “သူ”သည် အင်္ကျီအဖြူရောင် တစ်မျိုး
 တည်းဝတ်ပြီး ရီဝေဝေ မျက်လုံးများဖြင့်
 ကြည့်တတ်သည်။ ကြိုးကြာငှက်တို့ရဲ့
 မိုင်ထောင်ချီခရီးစဉ်ဆိုသော ကြိုးကြာသံ
 တေးသွားကို အမြဲလေ့ချွန်တတ်သည်။

နာရီတွေ၊ ရက်တွေ ပြောင်း
 သွားတိုင်း ကြိုးကြာ၏ သံယောဇဉ်ကြီး
 ကလည်း တိုးတိုးပြီး ရစ်ပတ်မိလေပြီ။
 ကျောင်းကအပြန်တွင် အဝတ်အစားမလဲ
 နိုင်သေးဘဲ မီးဖိုခန်းသို့ ပြေးဝင်ကာ
 သူ့အခန်းကို မျှော်ကြည့်ရသည်။ သူ့ကို
 တွေ့ရင် အမောပြေသွားသော်လည်း
 မတွေ့ပါက ရင်မောရလေသည်။

ကြိုးကြာနေသော အခန်းတွင်
 အနောက်ဘက်၌ ဝရံတာ သေးသေးလေး
 ရှိပြီး သံပန်းကြဲကြွကာထား၏။ မီးဖိုခန်း
 နံရံတွင် မှန်တပ်ထားသော ပြူတင်း
 ပေါက်ကျယ် နှစ်ပေါက်ပါ၏။ ဟိုဘက်
 ခန်းတွင် ဝရံတာမပါဘဲ နံရံတွင်
 တရုပ်ကပ်မှန် တပ်ထားသော ပြူတင်း
 ပေါက်ကျယ်ကြီး ရှိပြီး မှန်ချပ်နှစ်ချပ်

“ထူးဆန်းပါပေတယ်။
 လောကကြီးမှာ
 အလင်းရောင်
 မကြိုက်တဲ့လူလည်း
 ရှိသေးတာပဲနော်”

ပြုတ်နေသောကြောင့် မြင်ကွင်းမှာ
 ရှင်းနေ၏။

ကြိုးကြာကြည့်နေစဉ် လေချွန်
 သံ ကြားလိုက်ရပြီး “သူ”ကို မြင်လိုက်ရ
 သည်။ ထူးခြားစွာ လက်တစ်ဖက်မြှောက်
 ပြီး ပြုံးပြလာသည်။ ကြိုးကြာသည်
 ပျော်ရွှင်ကြည်နူးစွာဖြင့် ပြန်ပြုံးပြကာ

“စားပြီးပြီလား”ဟု လှမ်းနှုတ်
 ဆက်လိုက်သည်။ “သူ”သည် ပြူတင်း
 ပေါက်နား ကပ်လာပြီး “ကိုယ်က ညစာ
 မစားဘူးကွ”

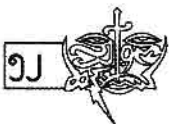
“အို... ဥပုသ်စောင့်တာလား”
 သူသည် အသံထွက်အောင် ရယ်လိုက်
 ပြီး

“မဟုတ်ရပါဘူးကွာ မစားဖြစ်
 တာပါ”

“စားရမှာပေါ့ ရှင့်ကိုကြည့်ရ
 တာလဲ ကျန်းမာရေး မကောင်းသလိုဘဲ
 ဖြူလျော်လျော်နဲ့”

သူ့ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ ပြုံးနေ
 လေသည်။

“ကဲ... ညစာစားလိုက်ပါဦး”

ကွာ သိပ်နောက်ကျနေမယ်”

ကြိုးကြာသည် ခေါင်းလေး
ညိတ်ပြပြီး အိမ်ထဲဝင်ခဲ့လေသည်။

(၄)

နေဝင်တိမ်တောက်ချိန်များမှာ
နှစ်ယောက်သား စကားလက်ဆုံ ပြော
သည့်ရက်တွေ အချိန်များလာခဲ့သည်။
သူ့ဘက်က ဘယ်လိုနေမှန်း မသိသော်
လည်း ကြိုးကြာကတော့ သူ့ကို
သံယောဇဉ်တွေ တိုးပြီးရင်းတိုးရင်း
တွယ်တာလာမိသည်။ သူသည် စကား
နည်းနည်းပဲပြောပြီး ကြိုးကြာပြောသမျှ
ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် နားထောင်နေ
တတ်သည်။

“ညဘက် ဘာလို့ မီးမဖွင့်တာ
လဲဟင်”

“ကိုယ်အလင်းရောင် မကြိုက်
ဘူးကွ”

“ထူးဆန်းပါပေတယ် လောက
ကြီးမှာ အလင်းရောင် မကြိုက်တဲ့လူ
လည်း ရှိသေးတာပဲနော်”

သူနှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် ပြုံးလေ

သည်။

“ကျွန်မ သင်တန်းပြီးတော့မယ်
နေပြည်တော် ပြန်ရဖို့နီးလာပြီ”

“ကိုယ်လိုက်လည်လို့ရမလား”

သူ့စကားကြောင့် ကြိုးကြာပျော်သွား၏။

“အိုး... ရတာပေါ့ တကယ်
ပြောတာနော်”

“တကယ်ပါကွာ ကိုယ့်ဆန္ဒ
အရ ဆိုရင်” သူ့စကားကို တစ်ဝိုင်း
တစ်စရပ်ပြီး ခေါင်းငုံ့လိုက်သည်။

“သူ... ဘာပြောချင်တာပါ
လိမ့်” ကြိုးကြာနားမလည်နိုင်တော့ပါ။

“ဪ... ဒုက္ခ... ဒုက္ခ
ကိုရီးယား တတ်လမ်းထဲကလို ငါကပဲ
စပြောရတော့မယ်ထင်တယ်”

“ကျွန်မက မန္တလေးကပါ
အခု နေပြည်တော်ရုံးမှာ တာဝန်ကျနေပါ
တယ်။ ကဲ... သူ့အကြောင်းပြော”

“ကိုယ့်အကြောင်းက စိတ်ဝင်
စားစရာ မရှိပါဘူးကွာ တက္ကသိုလ်က
ကထိက မိသားစုမရှိဘူး။ ကိုယ်ကတစ်

ယောက်တည်းသမားပါ။

“ကိုယ့်အကြောင်း ကိုယ်ပြော
တာလည်း တက်တက်ကြွကြွ မရှိလိုက်
တာ” ဟု ကြိုးကြာတွေးလိုက်မိသည်။

“လူကြည့်တော့လည်း အသား
အရေက ဖြူလျော်လျော် မပွင့်တပွင့်နဲ့
ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲလေ”

“နေပြည်တော် လိုက်လည်မှာ
တကယ်နော်။ ဒေါ်လေးနဲ့လည်း သိနေ
တာပဲ သွားမယ့်ရက်သေချာရင် ပြော
မယ် သိလား”

ကိုဝဏ္ဏသည် ပြုံးမြဲမြဲဖြင့်
ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

(၅)

သင်တန်းဆင်းပွဲနေ့ဖြစ်၍
ခင်နာပြီးမှ ကြိုးကြာအိမ်ပြန်ရောက်လေ
သည်။ ကြိုးကြာသည် အဝတ်အစား
မလဲနိုင်သေးဘဲ နောက်ဖေးဝရံတာလေး
သို့ပြေးကာ ဟိုဘက်အခန်းကို လှမ်း
ကြည့်လိုက်သည်။ တစ်ခန်းလုံး မှောင်မဲ
နေပြီး ပြင်းထန်သော အသက်ရှူသံ

ထုံးထွေးသတ်ပုတ်သံ၊ ထိုးသံ၊ ရိုက်သံ
များကြောင့် ကြိုးကြာသည် အံ့ဩ
တကြီးဖြင့် လက်ကိုင်အိတ်ထဲမှ ဖုန်းကို
ထုတ်ကာ မီးဖွင့်ပြီး ထိုးကြည့်ရင်းနှုတ်မှ
လည်း “ကိုဝဏ္ဏ . . . ကိုဝဏ္ဏ” ဟု
လှမ်းအော်လိုက်၏။ မီးရောင်အောက်တွင်
ယောက်ျားနှစ်ယောက်သည် သဲသဲမဲမဲ
သတ်ပုတ်နေကြ၏။ အကျီအဖြူနှင့်လူမှာ
ကိုဝဏ္ဏဖြစ်ပြီး ကျန်တစ်ဦးမှာ ထောင်
ထောင်မောင်းမောင်း၊ ဆံပင်တိုတို၊
အကျီရောင်ရင့်ရင့်ကို ဝတ်ထားပြီး
ဓားရှည်ကို ကိုင်ကာ ကိုဝဏ္ဏအား
သတ်ပုတ်နေ၏။

ကြိုးကြာသည် ရင်တထိတ်
ထိတ်တုန်ကာ အံ့ဩတကြီးဖြင့် မီးကို
ဆက်တိုက်ထိုးထား၏။ ကြိုးကြာကြည့်နေ
စဉ် လူစိမ်းသည် ကိုဝဏ္ဏ၏ လက်ပြင်
ကို ဓားဖြင့်ထိုးလိုက်နိုင်ရာ ကိုဝဏ္ဏသည်
စူးစူးဝါးဝါး တစ်ချက်အော်လိုက်၏။
ဓားရှည်သည် ကိုဝဏ္ဏ၏ လက်ပြင်မှ
ရင်ဘတ်အထိ ထိုးဖောက်သွားပြီး
ကိုဝဏ္ဏသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လဲကျ

သွားလေသည်။ လူစိမ်းသည် ခြေကို
ကား၍ ရပ်ကြည့်နေရာမှ ကိုဝဏ္ဏ
ငြိမ်သက်သွားသောအခါ လှည့်ထွက်
သွားလေသည်။

ကြိုးကြာသည် မြင်ကွင်းကို
မှင်သက်ပြီး ကြည့်နေရာမှ အားကုန်
အော်လိုက်လေသည်။

“လာကြပါဦး ကိုဝဏ္ဏကို
ဓားနဲ့ထိုးသွားပြီ သေပါပြီ လာကြပါ”

ကြိုးကြာအော်ရင်း ဟစ်ရင်း
တုန်ရင်းစွာဖြင့် “၁၉၉” ကို ဖုန်းဆက်လိုက်
လေသည်။ အိမ်ရှေ့ခန်းတွင် တဆတ်
ဆတ်တုန်နေသော ခန္ဓာကိုယ်ဖြင့်
မျက်ရည်ပေါက်ပေါက်ကျပြီး

“ဖြစ်ရလေ ကိုဝဏ္ဏရယ်
ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ” ဟု ကြိုးကြာရေရွတ်နေ
လေသည်။

၁၀ မိနစ်ခန့်အကြာတွင်
ကြိုးကြာ၏ အခန်းတံခါးကို တတုန်တုန်
ထုပြီး

“ရဲတပ်ဖွဲ့ကပါ တံခါးဖွင့်ပါ” ဟု
ခေါ်သံကြားရ၍ ကြိုးကြာ တံခါးပြေးဖွင့်

လိုက်သည်။ အခန်းထဲသို့ ရဲနှစ်ဦးနှင့်
ရပ်ကွက်လူကြီးဖြစ်သူတို့ ဝင်လာကြလေ
သည်။

“ဖုန်းဆက်ထားလို့ပါ ဘာများ
ကူညီပေးရမလဲ”

ဒုရဲအုပ်က ယဉ်ကျေးစွာ မေး
လေသည်။

“ကျွန်မ ခင်ကြိုးကြာပါ
နောက်ဘက်အခန်းက ကိုဝဏ္ဏကို”
ကြိုးကြာဆက်မပြောနိုင်ဘဲ ဆတ်ဆတ်
တုန်ပြီး ရှိုက်နေမိ၏။ ရဲနှစ်ဦးသည်
နောက်ဘက်ခန်းသို့ ဝင်သွားပြီး လက်နှိပ်
ဓာတ်မီးဖြင့် ထိုးကြည့်ရင်း ပြန်ထွက်လာ
ကာ ကြိုးကြာရှေ့တွင် ထိုင်လိုက်ကြ
သည်။

“နောက်ဘက်ခန်းမှာ ဘာမှ
မတွေ့ပါဘူးခင်ဗျာ ဒေါ်ကြိုးကြာ အမြင်
မှားနေသလား”

“ကျွန်မ သေချာကိုမြင်တာ
ကိုဝဏ္ဏကို လူတစ်ယောက်က ဓားနဲ့ထိုး
လိုက်တာပါ”

ရဲအုပ်ဘေးတွင် ထိုင်နေသော

ဆံပင်ဖြူဖြူဖြင့် ဦးလေးကြီးသည်
“ဟင်း”ခနဲ သက်ပြင်းမောကြီးကိုချပြီး
ဝင်ပြောလိုက်၏။

“ထူးဆန်းတာတွေတော့
ဖြစ်နေပါပြီ မယုံနိုင်စရာပါပဲ။ လွန်ခဲ့တဲ့
ငါးလလောက်က အခု သမီးပြောတဲ့
အခန်းမှာ သတ်မှု ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။
အဲဒီအခန်းမှာနေတဲ့ ကထိကဦးဝဏ္ဏကို
ဓားနဲ့ထိုးသတ်သွားတာပါ။ အခုဖြစ်တာ
မဟုတ်ပါဘူး။ လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးလကပါ။
တရားခံလည်း မမိသေးဘူး” ကြိုးကြာ
သည် မျက်လုံးပြူး၊ မျက်ဆံပြူးဖြင့်
ရှင်းပြနေသော ဦးလေးကြီးကို လှမ်း
ကြည့်လိုက်၏။

“ခါဆို... ကျွန်မ မြင်ခဲ့တာ
တွေက ဘာတွေလဲဟင်”

“ရှင်းပြလို့မရတဲ့ လျှို့ဝှက်ဆန်း
ကြယ်မှုတွေပေါ့ကွယ်”

(၆)

ကြိုးကြာသည် တစ်ညလုံး
အိပ်မရတော့ဘဲ ဖြစ်စဉ်များကို စဉ်းစား

လေချွန်သံ တိုးတိုးလေး
ကြားလိုက်ရ၍
ကြိုးကြာနှုတ်မှ
“ကိုဝဏ္ဏ”ဟု
ခေါ်လိုက်လေသည်။

နေမိသည်။ နေ့စဉ် တွေ့မြင်နေရသော
ကိုဝဏ္ဏသည် ဘာလဲ လူမဟုတ်ဘူးလား။
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကြိုးကြာကတော့ ကိုဝဏ္ဏ
ကို သံယောဇဉ်ရှိနေဆဲ ဒီအမှုကို စုံစမ်း
ကြည့်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

ကြိုးကြာသည် ကမာရွတ်
ရဲစခန်းသို့သွား၍ တာဝန်ကျ ခုရဲအုပ်ထံ
စုံစမ်းမေးမြန်းလေသည်။ မနေ့ညက
ထူးဆန်းသောဖြစ်စဉ်ကို ကြားသိထား
သော ခုရဲအုပ်က အကျယ်တဝင့် ရှင်းပြ
လေသည်။

“ကိုဝဏ္ဏဟာ အရှုပ်အရှင်းမရှိ
တဲ့ တက္ကသိုလ်ကဆရာပါ။ တစ်ဦးတည်း
နေပြီး အဖေမရှိတော့ပါဘူး။ အဖေ
ကတော့ မန္တလေးမှာ သမီးနဲ့နေပါတယ်။
အမေဘက်က သီပေါမင်းရဲ့ အနွယ်တော်
လို့ သိရပါတယ်။ စုံစမ်းရသလောက်
တော့ မိသားစုပိုင်ဆိုင်ခွင့် ကိစ္စလို့
ထင်ရပါတယ်။ ကိုဝဏ္ဏရဲ့ မိခင်ဟာ
မိသားစုပိုင် နန်းဆက်ရတာနာ ပစ္စည်းအား
လုံး ရထားပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့လည်း
ဖြစ်နိုင်ချေ ရှိသူတွေကို စုံစမ်းဆဲပါပဲ”

ကြိုးကြာ၏ တောင်းဆိုမှု

ကြောင့် ကိုဝဏ္ဏ အသတ်ခံရစဉ်က ရိုက်ထားသော မူခင်းဓာတ်ပုံများကို ကြည့်ခွင့်ရပြီး ကြိုးကြာဓာတ်ပုံ ရိုက်ယူထားလိုက်လေသည်။ နေ့စဉ် ကြိုးကြာနဲ့ တွေ့ဆုံခဲ့ရတဲ့အတိုင်း ဆံပင်မတိုမရှည်၊ မျက်ခုံးကောင်းကောင်း၊ မေးရိုးကားကား နှင့် လူချောတစ်ယောက်ပါပဲ။ ကြိုးကြာသည် ဒုရဲအုပ်ကိုနှုတ်ဆက်ပြီး သူမကို အချိန်မရွေး ဆက်သွယ်ပေးပါရန် သူမဘက်ကလည်း ထူးခြားမှုရှိတိုင်း ဆက်သွယ်ပါမည်ဟု ဖုန်းနံပါတ်တောင်းပြီး ပြောထားခဲ့လေသည်။

ကြိုးကြာပြန်တော့မည် ပစ္စည်းများသိမ်းဆည်းပြီး ဝရံတာလေးကိုထွက်ကာ ဟိုဘက်ခန်းသို့ ငေးကြည့်နေမိသည်။ ထိုစဉ်

“ရိုးမပေါ် ဖြတ်ကျော်ရင်း မိုင်ထောင်ချီပုံနေပြီ” တေးသွားအလိုက် လေချွန်ရင်း ကိုဝဏ္ဏသည် ပြုတင်းပေါက်နားကပ်လာပြီး လက်ပြနုတ်ဆက်လိုက်၏။ ကြိုးကြာသည် ကိုဝဏ္ဏကို စိမ်းစိမ်း

ကြည့်ရင်း

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ကိုဝဏ္ဏရယ်” ဟု ဆွေးဆွေးမြေမြေ ရေရွတ်လိုက်မိ၏။

“ကြိုးကြာပြန်တော့မယ် နှုတ်ဆက်ပါတယ်” ကိုဝဏ္ဏသည် ပြုံးမြဲမြဲဖြင့်

“ကိုယ့်ကိုခေါ်မယ်ဆို လိုက်မယ်လေ”

(၇)

Taxi ငှားပစ္စည်းတွေတင်ပြီး အောင်မင်္ဂလာ အဝေးပြေးကိတ်သို့ ထွက်လာသော ကြိုးကြာနဲ့ဘေးမှ

“ရိုးမပေါ် ဖြတ်ကျော်သွားရင်း ကြိုးကြာငှက်တို့ရဲ့ မိုင်ထောင်ချီခရီးစဉ်” ဆိုသော ချိုလွင်ပီသသည့် လေချွန်သံ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။ Taxi မောင်းသူသည် အံ့သြတကြီးဖြင့် နောက်ကြည့်မှန်ထဲမှ ကားနောက်ခန်းတွင်ထိုင်နေသော ကြိုးကြာကို လှမ်းကြည့်ကာ

“အစ်မ လေချွန်နေတာ

လာ”

ကြိုးကြာသည် နှုတ်ခမ်းလေးကို စုထော်ပြီး

“ဟုတ်တယ်လေ ကျွန်မ လေချွန်တာ ဝါသနာပါတယ်”

“ဗျာ... တော်တယ်အစ်မ။ တော်ရုံယောက်ျားလေးတောင် လေချွန်တတ်တာ မဟုတ်ဘူး” ဟု ချီးကျူးလေသည်။

လေချွန်သံ ရပ်သွားပြီဖြစ်၍ ကြိုးကြာလည်း နှုတ်ခမ်းမထော်ရတော့ပါ။

“ဪ... သူတကယ် လိုက်လာတာပဲ” ဟုတွေးရင်း ကြိုးကြာပျော်သွားရသည်။ ကြိုးကြာပြန်ရင် သူလိုက်မည်ဆို၍ ကားလက်မှတ်နှစ်စောင် ကြိုဝယ်ထား၏။ နှစ်ခုတွဲ ပြုတင်းပေါက်ဘက် ခုံတွင် ကြိုးကြာဝင်ထိုင်ပြီး နံဘေးခုံပေါ်သို့ လက်ပွေ့အိတ်လေး တင်ထားလိုက်၏။ ကားထွက်ခါနီးမှ ပြာရီပြာရာတက်လာသော ခပ်ဝဝ အမျိုးသားတစ်ဦးသည် ကြိုးကြာကို တွေ့လိုက်သောအခါ

ဝမ်းသာအားရဖြင့် ကြီးကြာထိုင်နေရာသို့
ကိုယ်ကြီးကိုင်ပြီး နှုတ်ဆက်လေသည်။

“ဒေါ်ခင်ကြီးကြာ သင်တန်းပြီး
သွားပြီလား။ ခင်ဗျားမရှိတော့ ရုံးမှာ
ပျော်စရာ မကောင်းဘူးဗျာ ပြန်လာတာ
ဝမ်းသာတယ် ဟား... ဟား... ဟား”

ပါးစပ်ကြီးဖြပြီး နှုတ်ဆက်နေရာမှ

“အလာလား ဘာလဲဟာ ပေါင်
ကိုဆွဲလိမ့်တယ် နာလိုက်တာဗျာ”
အလွန်တကြားအော်ပြီး ကြီးကြာဘေးခုံ
ကိုကြည့်ကာ ထော့ကျိုးကျိုးဖြင့် သူ့ခုံရို
ရာ ဝင်သွားလေသည်။

ကြီးကြာကတော့ ဘယ်သူ
လက်ချက်လဲဆိုတာသိပြီး ပြုံးမိလေ
သည်။ နေပြည်တော် ရောက်သောအခါ
ကြီးကြာတို့ဌာနမှ လာကြိုသောကားဖြင့်
ဆွဲလိမ့်ခံရသူပါ အတူပြန်လာကြရာ
ထိုသူက ပေါင်ကိုပွတ်မဆုံး ဖြစ်နေ၏။

ကြီးကြာအိမ်ပြန်ရောက်ပြီး
ညအိပ်မပျော်မီ ဝရံတာဦးရပ်ပြီး ငေးမော
နေမိသည်။ ထိုစဉ် လေချွန်သံ တိုးတိုး
လေး ကြားလိုက်ရ၍ ကြီးကြာနှုတ်မှ

“ကိုဝဏ္ဏ”ဟု ခေါ်လိုက်လေသည်။

“ကိုယ်လေ မင်းအနားမှာ
အမြဲရှိပါတယ် မကြောက်နဲ့နော် ကိုယ့်
ကို ကူညီပါကွာ” ကြီးကြာက တိုးဖွဖွ
လေး ပြန်ပြောလိုက်၏။

“မကြောက်ပါဘူး ကိုဝဏ္ဏရယ်
ကြီးကြာ ကူညီပါ့မယ်”

(ဂ)

ကိုဝဏ္ဏသည် ကြီးကြာအနား
တွင် အချိန်ပြည့်ရှိမနေဘဲ ရုတ်တရက်
လေချွန်သံလေးပေးပြီး ရောက်လာလေ့ရှိ
သည်။ ကြီးကြာကလည်း ကိုဝဏ္ဏ
ရောက်လာမည့်အချိန်ကို မျှော်နေမိပြီး
လေချွန်သံ ကြားလိုက်ရပါက ပျော်မြူး
သွားလေသည်။ ကိုဝဏ္ဏသည် လူသတ်
သမားနောက် ခြေရာကောက်နေခြင်းဖြစ်
၍ နေရာအနှံ့အပြား သွားနေ၏။

ရုံးပိတ်ရက် သုံးရက်ဆုံသော
ကြောင့် ကြီးကြာမန္တလေးသို့ ပြန်လာခဲ့
လေသည်။ မှန်လုံ Express ကားကြီးပေါ်
တွင်

“မိုင်ထောင်ချီ ယုံလေပြီ

ကြီးကြာငှက်တို့ရဲ့ မိုင်ထောင်ချီခရီးစဉ်”
လေချွန်သံကြောင့် ကိုဝဏ္ဏပါလာမှန်း
သိလိုက်ရသည်။ မန္တလေးရောက်ပါက
ကိုဝဏ္ဏ၏မိခင်ကို သွားတွေ့ဆုံမည်ဟု
ကြိုးကြာဆုံးဖြတ်ထားလိုက်သည်။
ကြိုးကြာစီးလာသော ကားကြီးသည်
တငြိမ်ငြိမ် မန္တလေးသို့ ဦးတည်မောင်း
လာ၏။ ကိုဝဏ္ဏသည် ကြီးကြာနားနားသို့
ကပ်ကာ

“လှည့်မကြည့်နဲ့နော် ကြီးကြာ
ရဲ့ ညာဖက်တစ်ခုံကျော်မှာ ကတုံးကေနဲ့
သားရေဂျာကင်ဝတ်ထားတဲ့သူဟာ
ကိုယ့်ကိုသတ်သွားတဲ့ လူသတ်သမား
“ငင်မောင်”ပဲ ကမာရွတ်ကရဲအုပ်
“နေလင်း” ကို ဖုန်းဆက်လိုက်ပါ”

ကိုဝဏ္ဏ စကားကြောင့် ကြီး
ကြာကိုယ်သည် မတ်ခနဲဖြစ်သွားပြီး
ကမာရွတ် ရဲစခန်းသို့ Message ပို့လိုက်
၏။

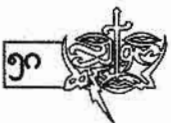
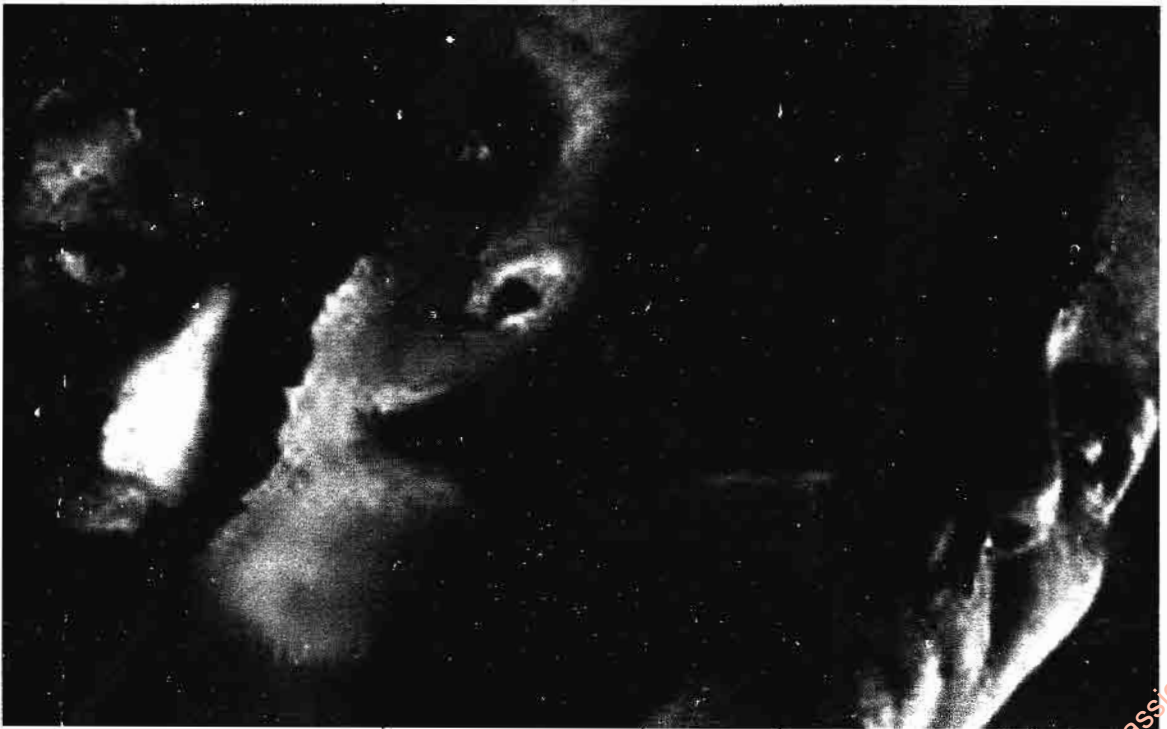
ကြီးကြာစီးလာသော ကားကြီး
သည် မိတ္ထီလာသို့ ရောက်သောအခါ

ခေတ္တနားသဖြင့် ခရီးသည်များ ဆင်းကြ
လေသည်။ ဂျာကင်နှင့်လူသည် ကျောပိုး
အိတ်ကြီးကိုလွယ်ပြီး ကြိုးကြာဘေးမှ
ဆင်းသွားလေသည်။ ထိုသူသည် ကား
ဘေးမှဆင်းပြီး မနီးမဝေးတွင် ရပ်ထား
သည့် စလွန်းကားကြီးပေါ်သို့ တက်သွား
၏။ ကြိုးကြာသည် ရင်ကိုမကာ ဘုရား
တပြီး

“သူသွားတော့မှာ၊ ပြေးတော့

မှာ ရဲတွေ မြန်မြန်ရောက်လာပါတော့”
စလွန်းကားကြီးသည် ထိုသူ
ကားပေါ်ရောက်သည်နှင့် စက်နှိုးပြီးထွက်
လိုက်ရာ ငါးပေခန့်သွားပြီး ထိုးရပ်သွား
လေသည်။ ယာဉ်မောင်းသည် အမျိုးမျိုး
ကြိုးစားနိုင်သော်လည်း နီးမရဖြစ်နေရာ
ဂျာကင်နှင့်လူသည် တောက်တစ်ချက်
ခေါက်လိုက်ပြီး ကားပေါ်မှဆင်း၍ လမ်းမ
ကြီးပေါ်သို့ ဦးတည်၍ ခပ်သွက်သွက်

လျှောက်သွားလေသည်။ ကြိုးကြာထိုင်နေ
သော ကားကြီးနားအရောက်တွင်
ဂျာကင်နှင့်လူကို တစ်ယောက်ယောက်
ဆွဲလိုက်သကဲ့သို့ ယိုင်သွားပြီး လူတစ်
ဦးတစ်ယောက်နှင့် လုံးတွေ့သတ်ပုတ်နေ
သကဲ့သို့ လက်သီးနှင့်ထိုး ခြေနှင့်ကန်ဖြင့်
လှုပ်ရှားနေလေသည်။ ထိုသူ၏ ထူးဆန်း
သော လှုပ်ရှားမှုကြောင့် ခရီးသည်
တချို့ အံ့သြစွာ ဝိုင်းကြည့်နေကြ၏။

ဣာကင်နှင့်လူသည် နှုတ်မှ မာန်သွင်းသံ
များထွက်လျက် အသည်းအသန်
သတ်ပုတ်နေလေသည်။ ကြိုးကြာ
ကတော့ ကိုဝဏ္ဏလက်ချက်မှန်း
သိလိုက် ပြီ။

ထိုစဉ် ရဲကားတစ်စီး ဝေါခနဲ
ထိုးဆိုက်လာပြီး ကားပေါ်မှ ရဲသုံးဦး
ပြေးဆင်းလာကာ တစ်ကိုယ်တော်
သတ်ပုတ်နေသည့် လူကို ဝိုင်းဖမ်းဆီး
လိုက်ပြီး နောက်ပြန်လက်ထိပ် ခတ်
လိုက်လေသည်။ ထိုလူသည် နှာခေါင်း
သွေးများ ယိုကျပြီး မျက်နှာတစ်ခုလုံး
နီရဲရောင် ကိုင်းကာ အဖမ်းခံရခြင်း
အတွက် ဆွေ့ဆွေခနဲ ခံပြင်းနေလေသည်။

ကြိုးကြာသည် သက်ပြင်းမော
ကြီးချလိုက်ပြီး ရဲကား ထွက်သွားသည်ကို
ငေးကြည့်နေမိ၏။ မန္တလေးသို့ ဆက်
လက်ထွက်လာသော ကားထဲတွင်
ကြိုးကြာသံ တေးသွားအလိုက် လေချွန်
သံက လွှမ်းမိုးသွားလေသည်။

(၉)

ကိုဝဏ္ဏတို့၏ တိုက်ကြီးထဲသို့
ဝင်လာသော ကြိုးကြာကို ကိုဝဏ္ဏ၏
မိခင်နှင့် အစ်မဖြစ်သူတို့က လှိုက်လှိုက်
လှဲလှဲ နွေးနွေးထွေးထွေး ကြိုဆိုကြလေ
သည်။ ညွှန်ခန်းနံရံပေါ်တွင် ကိုဝဏ္ဏ၏
လူတစ်ရပ်စာ ဘွဲ့ဝတ်စုံဖြင့် ပန်းချီကား
ကြီးသည် ခန့်ညားဝံ့ထည်စွာရှိနေပြီး
ကြိုးကြာကိုအပြုံးဖြင့် ဆီးကြိုနေလေ
သည်။

“မနက်ဖြန် သားလေးအတွက်
သံယာအပါးတစ်ရာကို ဆွမ်းကျွေးပြီး
သင်္ကန်း၊ ထီး၊ ဖိနပ် လှူဒါန်းဖို့ စီစဉ်ထား
ပါတယ်။ သမီးကိုယ်တိုင် ရေစက်ချ
အမျှဝေပါ”

ကိုဝဏ္ဏ မိခင်ကြီး၏ စကား
ကြောင့် ကြိုးကြာသည် အသံနုလုံးထဲ
တွင် နှင့်ခနဲ ခံစားလိုက်ရပြီး စကား
မပြောနိုင်၍ ခေါင်းလေးညှိတ်လိုက်၏။

စာသင်တိုက်ကြီးတွင် ကိုဝဏ္ဏ
အတွက် ရည်စူးလှူဒါန်းသော ဆွမ်းကျွေး

တရားနာအပြီးတွင် ကိုဝဏ္ဏ၏ မေမေ၊
မမကြီးနှင့် ကြိုးကြာတို့သုံးဦးက ရေစက်
ချပြီး အမျှဝေကြလေသည်။

အလှူပွဲပြီးဆုံး၍ ကျောင်းပရ
ဝဏ်အတွင်းရှိ ကံ့ကော်ပင်ကြီးအောက်ရှိ
ခုံတန်းလျားတွင်ထိုင်ပြီး ကြိုးကြာတို့သုံး
ဦး ခံစားချက်ကိုယ်စီဖြင့် ငြိမ်သက်နေကြ
သည်။ ထိုစဉ် ပီသကြည်မြဲသော
လေချွန်သံလေးကို ကြားလိုက်ကြရသည်။

“မိုးဦးဝင်ရောက်တဲ့အခါ ရိုးမ
ပေါ်ဖြတ်ပျံရင်း မြေဥက်ဘက်ကို ဦးတည်
လှည့်ကာ သားပေါက်ရာအရပ်ဆီ မိုင်
ထောင်ချီပြန်လေပြီး ကြိုးကြာငှက်တို့ရဲ့”

လေချွန်သံများသည် တဖြည်း
ဖြည်းတိုးသွားပြီး နောက်ဆုံး၌ ပျောက်
ကွယ်သွားလေသည်။ ကြိုးကြာက
ရင်ထဲ၊ အသံနုလုံးထဲမှ ထွက်လာသော
အသံဖြင့်...

“သူသွားပြီ” ဟု ဆိုလိုက်လေ
သည်။

စိန်စိန်အေး

ဘဝကန္တာရထဲက ဟာသများရည်စက်များ

ခွန်သက်တင်ဆန်း

ဝိဒ္ဓါဝရာ

SM/ 2016

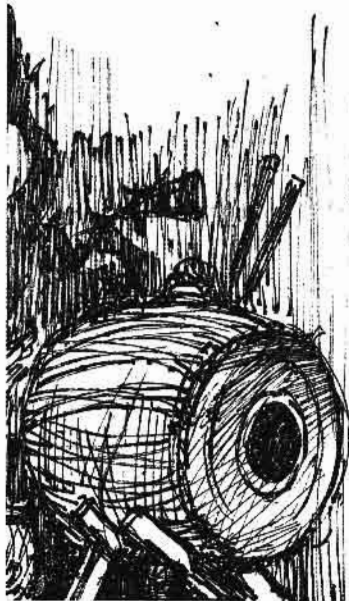

ကလေးများ ပျော်ရွှင်နေကြသည်။ တပ်ရင်းဘောလုံးကွင်းအတွင်း ဇာတ်စင်ထိုးထားပြီး ဇာတ်စင်ဘေးတွင် ဈေးဆိုင်တန်းများ စည်ကားနေသည်။ ပွဲကြည့်ရန်အတွက် အိမ်ထောင်သည် လိုင်းအတွင်းမှ သားသမီးများလည်း နေရာကောင်းရရန် ပွဲခင်းတွင် ဖျာများ ခင်းကြသည်။ ပွဲခင်းထဲမှာပင် ဆော့ကစားနေကြ၏။

ရှောန်းမှ ပြန်လည်ဝင်ရောက်လာသော တပ်မတော်သားများကို ဖျော်ဖြေမည့်ပွဲဖြစ်သည်။ ကချင်ပြည်နယ် စစ်ဆင်ရေးတွင် ရှစ်လကျော်ကြာမြင့်စွာ တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ကြသော စစ်သည်များ၊ စစ်သည်များအတွက် စိုးရိမ်ပူပန်ရင်မောခဲ့ရသော ဇနီး၊ သားသမီးများအားလုံး စိတ်အပန်းဖြေစေရန် ရည်ရွယ်သည်။

ယခု လာရောက်ဖျော်ဖြေမည့် အဖွဲ့သည် မော်ကျွန်းမြို့ ဂီတပဒေသာ ကပွဲဖြစ်သည်။ ရှောန်းပြန် စစ်သည်များကို ဖျော်ဖြေချင်လွန်း၍ မော်ကျွန်းမှ ဖျာပုံသို့ လာရောက်မည်ဖြစ်သည်။ ဂီတ

“ကိုသိန်းတန်...
 ကိုသိန်းတန်ဖိုး...
 သဘောပေါ်
 တက်ခွဲမယ်နော်”
 “မတက်ခွဲနဲ့ ဖိုး...
 အို... တက်ခွဲပါနဲ့။
 ဪ... ဒီကလေးမ
 ပြောရခက်လှပါလားကွာ”

ပဒေသာ ကပွဲနှင့်အတူ ဌာနချုပ်တပ်ခွဲနှင့် သေနတ်ကိုင်တပ်ခွဲ ၅ ခွဲတို့မှ စတုဒီသာ ကျွေးမွေးမှုကို မလွှပ်များထိုးပြီး ကျွေးမွေးကြမည်။ ကျွေးမွေးမည့် အမယ်မတူညီစေဘဲ ကြိုက်နှစ်သက်သည့် မလွှပ်တွင် ဝင်ရောက်စားသုံးနိုင်ကြသည်။ ထိုအချိန်က နယ်လှည့်ပြည်သူ့ဆက်ဆံရေးတပ်များမှ လာရောက်ဖျော်ဖြေမှုများ နည်းပါးသဖြင့် မိသားစုများ ပွဲငတ်နေကြသည်။ တပ်ရင်းပတ်ဝန်းကျင် ကျေးရွာများမှလည်း ပွဲကြည့်ရန် လာကြလိမ့်မည်။ အပျော်များ စီးဆင်းနေပြီး ပျော်ရွှင်နေကြသော လူအုပ်စုများ လှုပ်ရှားနေကြပုံကို ကြည့်ရှုနေရသည်ပင် ကြည်နူးခြင်းပီတိ ဖြစ်မိပါသည်။

xxx

တပ်ရင်းရုံးတွင် ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲနှင့် ပက်သတ်၍ အစည်းအဝေး လုပ်ခဲ့သည်။ အောင်မြင်စွာ ကျင်းပနိုင်ရေး တာဝန်များ ခွဲဝေပေးသည်။ ဇာတ်စင်ဆောက်လုပ်ရေး တာဝန်၊ ပွဲကျင်းပရေးတာဝန်၊ ကျွေးမွေး

ရေးတာဝန်၊ ကြိုဆိုည့်ခံရေးတာဝန်၊ စည်းကမ်းထိန်းသိမ်းရေး တာဝန်များပေးပြီး စီစဉ်ထားသည်။

ကြိုဆိုည့်ခံရေး တာဝန်ယူရသော ကျွန်တော်၏ ဆောင်ရွက်ရမည့် တာဝန်မှာ ဖျာပုံသင်္ဘောဆိပ်မှ ကြိုဆိုလာပြီးလျှင် ဇာတ်စင်တွင်တစ်ဖွဲ့ အရာရှိရိပ်သာတွင် တစ်ဖွဲ့ ခွဲ၍ထားသည်။ အမျိုးသမီးများကို သီးခြားစီစဉ်ပေးရသည်။ ကျွေးမွေးရေးအဖွဲ့နှင့် ဆက်သွယ်ပြီး စာရေးကိစ္စ စီစဉ်ပေးသည်။ အာဓိရပ်များကို လိုအပ်သလို ထိန်းသိမ်းညှိညွှတ်သွားဖို့ တပ်ရင်းမှူးမှ မှာကြားထားပါသည်။

မော်ကျွန်းပဒေသာကပ္ပ အဖွဲ့အင်အားမှာ ခုနစ်ဆယ်လောက် ပါဝင်သည်။ နံနက်စာ ကျွေးမွေးသည်အထိ အဆင်ပြေပါသည်။ အားရပါးရ ဖျော်ဖြေကြမည်ဟု သူတို့အချင်းချင်း ပြောနေကြသော စကားသံများကိုလည်း ကြားနေရသည်။ ဒီညတော့ ပွဲကြီးပွဲကောင်း ကြည့်ရမည် ထင်ပါသည်။

xxx

ဖျာပုံမြစ်ကြီးမှာ အရာရှိရိပ်သာဘေးမှ စီးဆင်းနေပါသည်။ ပင်လယ်နှင့်နီးသော ဒေသဖြစ်၍ ဒီရေအတက်အကျ ပေါ်မူတည်ပြီး ရေစီးကြောင်းက ပြောင်းလဲနေသည်။ ဖျာပုံမြစ်အတွင်းတွင် ပဲ့ထောင်များ လူစီးစက်လှေများ၊ ငါးဖမ်းစက်လှေများ သွားလာနေကြသည်။ ငါးဖမ်းစက်လှေများပေါ်တွင် လော်စပီကာများတင်၍ အသံချဲ့စက်များ ဖွင့်သွားကြသည်။ တွံတေးသိန်းတန်၊ ဟင်္သာတထွန်းရင်တို့၏ သီချင်းများ၊ ဇာတ်လမ်းများ ကောလိပ်လျင်နေဝင်းတို့ပါဝင်သော ကက်ဆက်ဇာတ်လမ်းများ အများဆုံးဖွင့်ကြသည်။ ရေစန်တွင် မောင်းနှင်သွားသော ငါးဖမ်းစက်လှေများဆိုလျှင် စက်လှေပေါ်မှဖွင့်သော အသံချဲ့စက်မှ တွံတေးသိန်းတန်၏ အသံကို...

“အဲ... လေးစားအပ်ပါသော တေးချစ်သူများကို အဲ... ကျွန်တော် အခု သီဆိုဖျော်ဖြေမယ့် တေးသီချင်းလေးက တော့ ဖိုလမင်းကို အောင်သွယ်ခိုင်းမယ်”
ထိုမျှလောက်အထိသာ ကြား

ရပြီး စက်လှေမှာ မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားလောက်အောင် ရေစီးက မြန်လှပါသည်။

ရေတက်နှင့် ကြုံလျှင်တော့ တွံတေးသိန်းတန်၏ “ကိုယ်ရယ်၊ စိုးရယ်၊ တိုးတိုးရယ်” ဓာတ်ပြားဇာတ်လမ်း ပြီးဆုံးသော်လည်း စက်လှေမှာရှိနေဆဲ၊ ဆန်တက်နေဆဲ

“ကိုသိန်းတန်... ကိုသိန်းတန် စိုး... သင်္ဘောပေါ်တက်ခဲ့မယ်နော်”
“မတက်ခဲ့နဲ့ စိုး... အဲ... တက်ခဲ့ပါနဲ့ ဪ... ဒီကလေးမ ပြောရခက်လှပါလားကွာ”

ရိပ်သာမှမြစ်ဘက်သို့ ဆောက်ထားသောညှို့ဆောင်လေးတွင် တွံတေးသိန်းတန်၏ ဇာတ်လမ်းတွင် စီးပျောခံစားနေစဉ် မော်ကျွန်းဖျော်ဖြေရေးအဖွဲ့မှ ညှို့သည်တစ်ဦး ရောက်လာပါသည်။

“ဗိုလ်ကြီးက ညှို့ခံရေး တာဝန်ခံလားဗျာ”
“ဟုတ်ပါတယ်”
အသက် လေးဆယ် ကျော်

ဂင်တိုတိုနှင့် ဆံပင်ကို ခပ်တိုတိုညှပ်ထား
သူတစ်ယောက်...

“အာဖီရပ် နည်းနည်းလိုချင်လို့
ဗိုလ်ကြီးဆီမှာတောင်းလို့ ပြောတဲ့
အတွက်ပါ”

“ကျွန်တော်က ယမကာအချိန်
ကြမှ တိုက်မလို့ပါ ခုတော့”

“ဒီလိုပါ... ကျွန်တော် အသံ
နည်းနည်းနာနေလို့ ဆေးလေးနဲ့ ရော
သောက်ချင်လို့ပါ ဒါမှလည်း ညကျရင်
အဆင်ပြေမှာလေ”

ကိုဂင်တို၏ လက်ထဲတွင်
ဆေးဟုပြောသော အမှုန်များ ထည့်ထား
သည်။ လျက်ဆားလိုလို၊ ကိုးပါးဆေးလို
လို...

“ဪ... ရပါတယ်
ကျွန်တော်နဲ့ လိုက်ခဲ့ပါ”

အရက်ကောင်တာရှိရာသို့
ခေါ်လာခဲ့သည်။ အာဖီရပ်တစ်လုံးအား
ဖွင့်ဖောက်ပြီး ဖန်ခွက်အတွင်းသို့
နှစ်ပက်ခန့် ထည့်ပေးလိုက်သည်။

ကိုဂင်တို မျက်နှာဝင်းလက်

ကိုဂင်တို ထွက်သွားပြီးမှ
သူ၏ နောက်ကျောကို
ကြည့်ပြီး စဉ်းစား
နေမိသည်။
ဒီလူ့ဘယ်လိုသိချင်းတွေ
ဆိုမှာပါလိမ့်။
တံတေးသိန်းတန်၊
ဟင်္သာတထွန်းရင်တို့လို
မြန်မာသံစဉ်တွေများလား။

သွားသည်။ ခွက်ထဲသို့ အရက်ထည့်နေ
သော ကျွန်တော်၏ လက်ပင် မဆုတ်
ရသေးမီ တတ်ခနဲ လှမ်းယူလိုက်သည်။
အရက်ခွက်အတွင်း ရေပင်မရောတော့ဘဲ
ဂလုခနဲနေအောင် အရှိန်ပြင်းစွာ မော့ချ
လိုက်တော့သည်။ ပြီးမှ လက်ဝါးအတွင်း
မှ ဆေးဟုပြောသော အမှုန်များကို
လက်ညှိုးအား တံတေးခွက်ပြီး တို့ကာ
တို့ကာနှင့် ပလွတ်ပလွတ်မြည်အောင်
စုတ်၍နေသည်။ နှုတ်ခမ်းအား လျှာနှင့်
ပလပ်ပလပ်မြည်အောင် သပ်ပြီးမှ

“ရင်ထဲကို ပူဆင်းသွားတာပဲ
ကောင်းလိုက်တာ ဗိုလ်ကြီးရာ အသံနာ
လိုက် မဖြစ်ဘူးလေ”

“ဒါပေါ့ဗျာ အနုပညာသမား
တွေဆိုတော့ အသံက အရေးကြီးတာ
တော့ ဒါနဲ့ ဒီည ဘာသီချင်းများ ဆို”

စကားပင် မဆုံးလိုက်

“ဆေးလေးကုန်သွားအောင်
ဆက်သောက်လိုက်ချင်လို့ နည်းနည်း
လောက်”

ကျွန်တော်လည်း အရက်နှစ်

ပက်ကို ခွက်ထဲသို့ ထပ်မံပြီး ထည့်ပေး
လိုက်ပြန်သည်။ ယခုတစ်ခေါက်တော့
နည်းနည်းအိမ်ရှေ့ရသွားသည်။ လက်ဖဝါး
ပေါ်က အမှုန်တွေကိုတော့ လက်ညှိုးလေး
တံတွေးဆွတ်ပြီး တို့ကာတို့ကာနှင့် စုတ်
နေရသည်ကို အားမရတော့ဘဲ လျှာ
ကြမ်းကြီးနှင့် ပလပ်ခနဲမည်အောင်
ကောက်၍ ယက်လိုက်သည်။ ပြီးသည်
နှင့် ရေပင် မရောက်ဘဲ ခွက်ထဲမှ
အရက်များကို မော့ချလိုက်ပြန်ပါသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဗိုလ်ကြီး။
တပ်မတော်ကထုတ်တဲ့ အရက်တွေက
သောက်လို့ကောင်းတယ်နော် ဆေး
လည်း ဖြစ်တယ် မဟုတ်လား။ သွား
လိုက်ပါဦးမယ်”

အရက်လေးပက်ကို ရေမရော
ဘဲ သောက်ထားသော်လည်း ကိုက်တိုမှာ
ပုံမပျက်ပေ။ ယမကာ တော်တော်ရင့်နေ
သည့်ပုံပဲ။ သာမန်လူသားဆို လျှာလိပ်နေ
လောက်ပြီ။

ကိုဂင်တို ထွက်သွားပြီးမှ
သူ၏ နောက်ကျောကိုကြည့်ပြီး စဉ်းစား

နေမိသည်။ ဒီလူ ဘယ်လိုသီချင်းတွေ
ဆိုမှာပါလိမ့်။ တွံတေးသိန်းတန်၊
ဟင်္သာတထွန်းရင်တို့လို မြန်မာသံစဉ်
တွေ များလား။ စိုးပိုင်၊ ပလေးဘွိုင်း
သန်းနိုင်၊ မြန်မာပြည်သိန်းတန်၊ ဗစ်တာ
ခင်ညိုတို့လို ခေါ်ပေါ်တေးသီချင်းတွေ
များလား။ မင်းအောင်၊ အနိုင်တို့လို
အလွမ်းတေး သီချင်းများလား။ ညကျမှပဲ
သေချာစွာ နားထောင်ကာ အားပေး
ရပေတော့မည်။ သူ့ခမျာ မနွေက
ဖျော်ဖြေတုန်းက သီချင်းဆိုရတာတွေများ
လို့ အသံနာသွားတာ ဖြစ်ပေမည်။
ထွေရာလေးပါး စဉ်းစားမိပြီး အရာရှိ
ဝိပဿာအနီး မြစ်ကမ်းဘေး စေတီလေးမှာ
ဆည်းလည်း ခတ်သံများကြောင့် သတိ
ပြန်ဝင်လာခဲ့တော့သည်။

မော်ကျွန်းမြို့မှ ဂီတပဒေသာ
ကပွဲကြီး ရှေ့တန်းပြန်များကို ဖျော်ဖြေရန်
ပဏာမတီးလုံးများဖြင့် စတင်တီးခတ်
နေပါပြီ။ အချိန်ကလည်း ညကိုးနာရီခန့်
ရှိနေပြီပဲ။ တပ်ခွဲလိုက်ကျွေးသော
စတုဒီသာများတွင် စစ်သည်များ

မိသားစုများ အားပါးတရ စားသောက်ရန်
ညနေ ခြောက်နာရီမှ ညကိုးနာရီအထိ
အချိန် ပေးထား၍ ညကိုးနာရီကျော်မှ
ပွဲစဖြစ်သည်။ စတုဒီသာများ ကျွေးရာ
တွင် အမယ်စုံလှသည်။ မုန့်ဟင်းခါး၊
နန်းကြီးသုပ်၊ ပေါင်မုန့်အုန်းနို့ဆပ်။
ကောက်ညင်းပေါင်း (အကြော်စုံနှင့်)၊
ဒံပေါက်၊ အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲ ကြိုက်နှစ်
သက်ရာကို ကြိုက်သည့် တပ်ခွဲ၌ ဝင်
ရောက်စားသုံးနိုင်ကြသည်။ ပျော်စရာပါပေ။

ညနေပိုင်း ယမကာ အစီ
အစဉ် ပြီးသည့်နောက် ကျွန်တော်၏
တာဝန်ပြီးဆုံးသွားပါသည်။ ထို့ကြောင့်
လည်း ပွဲခင်းအတွင်း ပွဲကြည့်ရန်
ရောက်နေပါပြီ။

“မင်္ဂလာညချမ်းပါရှင် ရွှေပွဲကြွ
လာကြတဲ့ လေးစားရပါသော ရှေ့တန်း
ပြန် တပ်မတော်သားများနှင့် မိသားစု
များကို မော်ကျွန်းဂီတ ပဒေသာကပွဲ
သဘင်မှ စတင်ဖျော်ဖြေပါတော့မယ်ရှင်”

ပွဲငတ်နေကြသော တပ်မိသား
စုလည်း ငြိမ်ကြသွားသည်။ ပဒေသာ

ကပွဲသည်လည်း အစီအစဉ်အလိုက်
ကပြဖျော်ဖြေကြသည်။ ပညာရှင်များ
မဟုတ်ဘဲ ဝါသနာရှင်များဆိုသော်
လည်း အထူးကြိုးစားထားမှုကြောင့်
ကြည့်ရှု၍ ကောင်းပါသည်။

ပွဲစပြီးချိန်မှ နှစ်နာရီခန့် ကြာ
သည်တွင် အကပဒေသနှင့် တေးသီချင်း
သီဆိုမှုများလည်း တော်တော်လေး
ပြီးသွားပေပြီ။ ပွဲကြည့်နေရင်းမှ ညနေက
ကိစ္စများ အတွေးထဲဝင်လာသည်။ ဟုတ်
ပေသားပဲ။ ကျွန်တော်၏မိတ်ဆွေ ကိုဂင်
တိုတစ်ယောက် မတွေ့ရသေးပါလား။
အကမှာလည်းမပါ။ အဆိုမှာလည်းမတွေ့။
လာလိမ့်ဦးမည်ဟုထင်ပြီး စောင့်နေသော်
လည်း ပွဲကသာ ပြီးခါနီးပြီ။ ကိုဂင်တို
အလှည့်က မရောက်သေး။

စိတ်မရှည်နိုင်တော့ ရင်ထဲက
မတင်မကျ ဖြစ်နေတာကို ဖြေရှင်းဖို့
ဇာတ်စင်အနီးကို လာခဲ့လိုက်သည်။
ကိုဂင်တိုကို လိုက်၍ရှာမိသည်။ ဇာတ်
စင်ပေါ်တွင်လည်းမရှိ၊ ဇာတ်စင်နောက်
တွင် လည်းမတွေ့၊ ဘယ်ရောက်နေပါလိမ့်

အောင်မယ်...

အောင်မယ်...

ခြောက်လုံးပတ်ကိုများ

ဘယ်ညာလှိုဏ်း

စခွန်ပိတ်နေပုံများ

မာန်ဖီနေတဲ့ခြင်္သေ့ကြီး

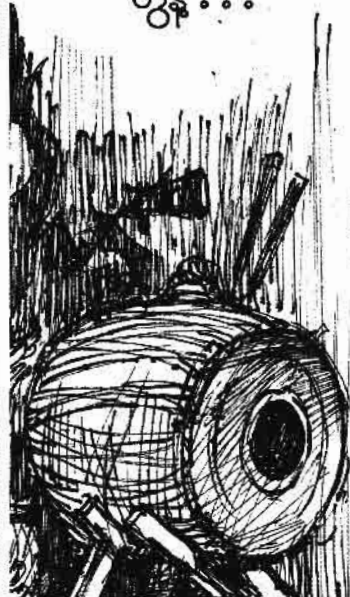
လှိုလှို ကိုယ်မှာတော့

သူများ

သီချင်းဆိုမလားလို့

မျှော်လိုက်ရတာ

ဟွန်း...

ရှာစရာနေရာဆိုလို့ တီးဝိုင်းနေရာသာ
ကျန်တော့သည်။ တီးဝိုင်းအတွင်း ကြည့်
လိုက်စဉ်မှာတော့

တွေ့ပါပြီ ကိုဂင်တိုကို တွေ့
လေပြီ။ ဩ... သကောင့်သားက
ခြောက်လုံးပတ် ခိုးတီးနေပါလား။ ဒါဆို
ရင် ခိုးဆရာပေါ့။

အောင်မယ်... အောင်မယ်
ခြောက်လုံးပတ်ကိုများ ဘယ်ညာလှိုဏ်း
စခွန်ပိတ်နေပုံများ မာန်ဖီနေတဲ့ ခြင်္သေ့
ကြီးလိုလို ကိုယ်မှာတော့ သူများသီချင်း
ဆိုမလားလို့ မျှော်လိုက်ရတာ ဟွန်း။

xxx

နှစ်ကာလတွေ ကြာမြင့်ခဲ့ပေပြီ။

အဆိုတော်လိုလို အသံနာ
သည်ဟု အကြောင်းပြုပြီး လျက်ဆားလေး
တို့ကာတို့ကာနှင့် အာမီရစ်လေးပက်
ညာသောက်သွားသော ဒီဆရာ
ကိုဂင်တို ကိုတော့ အမြဲသတိရနေဦးမည်
ဖြစ်ပါတော့သည်။

နလုံးစိတ်ဝမ်း အေးချမ်းကြပါစေ။

ခွန်သက်တင်ဆန်း

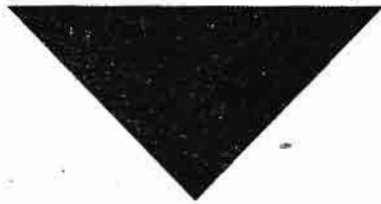

ဗဟုသုတရစေမို့

သက္ကရာဇ်မြတ်မင်းတွေ အကြောင်းနတ်ဗုဒ္ဓစံရတနာ
ဆရာဝင်း(သာကီဒွယ်)

သက္ကရာဇ်မြို့သည့်

ဘုရင်တွေ

သက္ကရာဇ်မြို့တံနက်မှာပင်

နတ်ရွာစံရသည့်ကိစ္စကို

အထူးစိတ်ဝင်စားပါသည်။

ဘယ်လိုပုဂ္ဂိုလ်က

မကျေနပ်၍

အပြစ်ပေးသလား၊

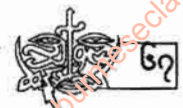

သက္ကရာဇ် ၁၄၈ ကို ဖြို၍ ထိုနတ်မှစပြီး သာသနာသက္ကရာဇ် တစ်နှစ်ဟု ဘုရင်အာဏာတသတ်မင်းနှင့် ရှင်မဟာ ကဿပရဟန္တာကြီးတို့က သတ်မှတ်ခဲ့ရာ

မှ သာသနာသက္ကရာဇ် စတင်ဖြစ်ပေါ်လာ ပါသည်။

မြန်မာဘုရင်များသည် သာသနာသက္ကရာဇ်ကိုပင် အသုံးပြုလာကြရာ သရေခေတ္တရာနိုင်ငံ ခွတ္တဘောင်မင်းကြီးမှ စ၍ မင်းဆက် ၉ဆက်မြောက် သာသနာသက္ကရာဇ် ၄၂၄ တွင် သီရိရာဇ်မင်းကြီး နန်းတက်ခဲ့သည်။ ထိုမင်းလက်ထက် သက္ကရာဇ်မြို့ရာ သက္ကရာဇ်မပြု၍ မူလ သာသနာသက္ကရာဇ်ကိုပင် ဆက်လက် အသုံးပြုခဲ့ကြသည်။ သီရိရာဇ်မင်းကြီး သည် သက္ကရာဇ်မြို့သည့်နှစ်တွင်ပင် နတ်ရွာစံသည်။ သက္ကရာဇ် ၆၁၇ ခုနှစ် တွင် သရေခေတ္တရာ၌ သုမုနွရီမင်း နန်းတက်သည်။ ထိုမင်းသည် သာသနာသက္ကရာဇ် ၆၂၂ ကိုဖြစ်သည်။ သက္ကရာဇ် အတို ၂ နှစ်မှစပြီး မှတ်သားစေသည်။ သုမုနွရီမင်းသည် အသက် ၁၇ တွင် နန်းတက်ပြီး နန်းစံ ၇ နှစ်၊ သက်တော် ၂၄ နှစ် သက္ကရာဇ်မြို့ပြီးနှစ်မှာပင် ကံတော်ကုန်သည်။

ပုဂံမင်းဆက် ၂၀ ဆက်

မြန်မာမူနယ်ပယ်တွင် သက္ကရာဇ်သုံးမျိုးရှိပါသည်။ မဟာသက္ကရာဇ်၊ သာသနာသက္ကရာဇ်၊ ကောဇောသက္ကရာဇ်၊ မဟာသက္ကရာဇ်သည် ဂေါတမမြတ်စွာဘုရား မဟာသက္ကရာဇ် ၆၈ ခုနှစ်တွင် ဖွားမြင်တော်မူသည်။ မဟာသက္ကရာဇ် ၁၄၈ ခုနှစ် ကဆုန်လပြည့်နေ့တွင် ပရိနိဗ္ဗာန်စံဝင်တော်မူသည်။ ရှင်မဟာ ကဿပရဟန္တာ အရှင်မြတ်ကြီးသည် ဘုရင်ကြီး အာဏာသတ်နှင့် တိုင်ပင်တော်မူပြီး ထိုနှစ် ဝါခေါင်လပြည့်ကျော် ၅ ရက်နေ့မှစပြီး ခုနှစ်လတိုင်တိုင် ပထမသံဃာယနာတင်တော်မူသည်။ သံဃာယနာတင်ပြီး သောအခါ ဘုရားသာသနာသည် နှစ်ပေါင်း ၅၀၀၀ တည်မည်ဟု ထားရစ်ခဲ့ရာ လက်ရှိ အသုံးပြုနေသည့် မဟာသက္ကရာဇ် ၁၄၈ ထည့်ပြီးတွက်လျှင် နှစ်ပေါင်း ၅၀၀၀ နှင့် ကိုက်ညီမည်မဟုတ်သဖြင့် နောင်လာ နောက်သားတို့ အမှတ်အသား လွယ်ကူစေရန် ရှိရင်းစွဲ

မြောက် သယံဇာတမင်းခေါ် ပုပ္ဖာမင်း
စောရဟန်း မင်းလက်ထက်တွင်
သက္ကရာဇ် ၅၆၀ နှစ်ကိုဖြိုသည်။
သက္ကရာဇ်တို့ ၂ နှစ်ဟု မှတ်သားစေပြန်
သည်။ ထိုနှစ်ကာလမှစ၍ ကောဇာ
သက္ကရာဇ်ဟု မှတ်သားခဲ့ကြသည်။ ယခု
ကျွန်ုပ်တို့ အသုံးပြုနေသော ကောဇာ
သက္ကရာဇ်မှာ ပုပ္ဖာစောရဟန်းမင်းကြီး
လည်း သက္ကရာဇ်ပြုသည့် နှစ်မှာပင်
နတ်ရွာစံကြောင်း မှတ်သားရပါသည်။

ဤကဲ့သို့ ဘုရင်ကြီးတွေ
သက္ကရာဇ်ဘာကြောင့် ဖြိုကြသည်ကို
ကျွန်တော် လက်လှမ်းမီသလောက်
လေ့လာကြည့်သည့်အခါ တိုင်းပြည်
ကံကြမ္မာနိမ့်သည်အခါ ဒေါဒေါရသင်္ကန်း
ကြုံတဲ့အခါ ယတြာချေသည့်အနေဖြင့်
သက္ကရာဇ်ဖြိုကြတဲ့အကြောင်း ပတ္တမြား
ဆရာတော်ဟောင်း ဦးတင်အောင်ကျော်မှ
ပြောကြားသည်ကို မှတ်သားခဲ့ရဖူးပါ
သည်။ ထိုင်းနိုင်ငံသည် သာသနာ
သက္ကရာဇ်ကိုပင် အစဉ်တစိုက် အသုံးပြု
လျက် ရှိသည်။ ကျွန်တော်သည်

သက္ကရာဇ်ဖြိုတယ်ဆိုတာ

အချိန်ကို

မိမိကြိုက်သလို

ပြုပြင်ခြင်းသာဖြစ်တယ်။

အချိန်ကို

ပြုပြင်ချင်သလို

ပြုပြင်လို့

မကျေနပ်လို့

အရေးယူ

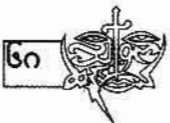
အပြစ်ပေးတာပါ။

သက္ကရာဇ်ဖြိုသည့်ဘုရင်တွေ သက္ကရာဇ်
ဖြိုတဲ့ နှစ်မှာပင် နတ်ရွာစံရသည့်ကိစ္စကို
အထူးစိတ်ဝင်စားပါသည်။ ဘယ်လို
ပုဂ္ဂိုလ်က မကျေနပ်၍ အပြစ်ပေးသလား။

ဒါမှမဟုတ် တိုက်ဆိုင်မှုပဲလားဆိုတာ
သိချင်လာပါသည်။ ထို့ကြောင့်
ကျွန်တော့်ကို ဗေဒင်ကူညီဟောပေးသည့်
မန်ဟန သမဟာအနန္တတန်ခိုးရှင်ကြီးကို
မေးလျှောက်ရာ တန်ခိုးရှင်ကြီးက...

“အချိန်အခါဆိုတာ ဤကမ္ဘာ
မြေနေ့ကို အကြောင်းပြုပြီး ဖြစ်ပေါ်
ရတာဖြစ်တယ်။ အချိန်ကို ကိုယ့်သဘော
နဲ့ကိုယ် လျော့မပစ်သင့်ဘူး။ လူ့လောက
နယ်ပယ်မှာ အချိန်သည် အလွန်အရေး
ကြီးတယ်။ နှစ်၊ လ၊ ရက်၊ နာရီဆိုတဲ့
အချိန်ကာလကို အခြေပြုပြီး ကမ္ဘာ
လောကကြီးနဲ့ လူ့လောကကြီးမှာ
တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး နားလည်လွယ်ကူအောင်
သတ်မှတ် ပြောဆိုကြရတာဖြစ်တယ်။
ဒါကြောင့် အချိန်ကိုမပြင်သင့်ဘူး။ အချိန်
ကို လျော့ပစ်ချင်တဲ့မင်းတွေကို မဟာ
စကြာဝဠာစောင့် နတ်မင်းကြီးက အပြစ်
ပေးအရေးယူတာဖြစ်မယ်။ ဤကဲ့သို့
အချိန်ကိုပြုပြင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို မဟာ
စကြာဝဠာစောင့် နတ်မင်းကြီးက
အလွန်စိတ်ဆိုးပါတယ်...”

ကျွန်တော် မဟာစကြာဝဠာ
စောင့် နတ်မင်းကြီးကို ပင့်လိုက်ပါတယ်။
အစိမ်းရောင် မဟာစကြာဝဠာစောင့်
နတ်မင်းကြီး ကြွလာပါတယ်။ ကျွန်တော်
တို့ ပါဝင်နေထိုင်တဲ့ နေမိသားစုတစ်ခုကို
စကြာဝဠာတစ်ခုသို့ သတ်မှတ်ပါတယ်။
အဲဒီလို နေမိသားစုပေါင်း သန်းနဲ့ချီပြီး
ရှိတဲ့ အစုအဖွဲ့ကြီးတစ်ခုကို မဟာစကြာ
ဝဠာ တစ်ခုလုံးခေါ်ပါတယ်။ မဟာစကြာ
ဝဠာကြီးတွေဟာတစ်ခုနဲ့တစ်ခု အာကာသ
ဟင်းလင်းပြင်ကြီးတွေခြားပြီး တည်ရှိနေ
ကြပါတယ်။ ယခုကြွလာတဲ့ အစိမ်းရောင်
မဟာစကြာဝဠာစောင့် နတ်မင်းကြီးက
ကျွန်တော်တို့နေထိုင်တဲ့ စကြာဝဠာ
အကျုံးဝင်တဲ့ မဟာစကြာဝဠာစောင့်
နတ်မင်းကြီးပါ။

ကျွန်ုပ်။ ။မဟာစကြာဝဠာ
စောင့်နတ်မင်းကြီး ယခုကြွရောက်လာ
တာကို ဝမ်းမြောက်စွာ ကြိုဆိုပါတယ်။
ကျွန်တော့် တို့ မြန်မာ့သမိုင်းမှာ
သက္ကရာဇ် ဖြူတဲ့ မင်းသုံးပါးရှိတယ်လို့
ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီမင်းတွေကတော့ သီရိ

ရာဇ်မင်း၊ သုမုန့်ရီမင်း၊ ပုပ္ဖားစောရဟန်
မင်းတို့ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီမင်းတွေက
သက္ကရာဇ်ဖြူလို့ သက္ကရာဇ်ဖြူတဲ့နှစ်မှာပဲ
နတ်ရွာစံခဲ့ကြရပါတယ်။ အဲဒီ နတ်မင်း
ကြီးက သက္ကရာဇ်ဖြူတာကို မကျေနပ်လို့
အပြစ်ပေးတယ်ဆိုတာ မှန်ပါသလား။

မဟာစကြာဝဠာစောင့်
နတ်မင်းကြီး။ ။ မှန်ပါတယ်။
ကျွန်ုပ်။ ။ ဘယ်လို
အကြောင်းကြောင့် မကျေနပ်တာပါလဲ။

မဟာစကြာဝဠာစောင့်နတ်မင်း
ကြီး။ ။ သဘာဝတရားကြီးဟာ
အချိန်ကိုက် သဘာဝဖြစ်ပေါ်နေတယ်။
ဒီဖြစ်စဉ်က သာမန်ရုပ်ဝတ္ထုဖြစ်စဉ်တွေနဲ့
မတူဘူး။ နေနဲ့ကမ္ဘာနဲ့ ပေါင်းစပ်ပြီးတော့မှ
ဖြစ်တည်ရတာဖြစ်မယ်။ သက္ကရာဇ်ဖြူ
တယ်ဆိုတာ အချိန်ကို မိမိကြိုက်သလို
ပြုပြင်ခြင်းသာဖြစ်တယ်။ အချိန်ကို
ပြုပြင်ချင်သလို ပြုပြင်လို့ မကျေနပ်လို့
အရေးယူအပြစ်ပေးတာပါ။

ကျွန်ုပ်။ ။ မဟာစကြာဝဠာ
စောင့်နတ်မင်းကြီး အသင်နတ်မင်းကြီး

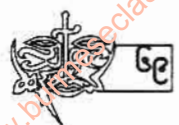
အုပ်ချုပ်တဲ့ ဤမဟာစကြာဝဠာကြီး
အတွင်းမှာ ယခုကဲ့သို့ သက္ကရာဇ်ဖြူတဲ့
မင်းတွေ ရှိခဲ့ပါသလား။ ရှိခဲ့လျှင်လည်း
ဘယ်လိုအပြစ်ပေးပါသလဲ။

မဟာစကြာဝဠာ စောင့်နတ်
မင်းကြီး။ ။ ကျွန်ုပ်ရဲ့ မဟာစကြာဝဠာ
ကြီးအတွင်း ကမ္ဘာသုံးခုမှာ သက္ကရာဇ်
ဖြူတဲ့ မင်း (၁၅) ပါးရှိခဲ့တယ်။ အဲဒီ
ဘုရင်ကြီး ၁၅ ပါးလည်း ယခုလို
အပြစ်ဒဏ်ပေးခဲ့တာပါပဲ။

ကျွန်ုပ် ။ ။ အရှင်နတ်
မင်းကြီးအုပ်ချုပ်တဲ့ မဟာစကြာဝဠာကြီး
အတွင်းမှာ လူသားရှိကမ္ဘာ ဘယ်လောက်
ရှိပါသလဲ။

မဟာစကြာဝဠာစောင့်နတ်
မင်းကြီး။ ။ကျွန်ုပ်အုပ်ချုပ်တဲ့ မဟာ
စကြာဝဠာကြီးအတွင်းမှာ လူသားရှိတဲ့
ကမ္ဘာ ၇၉ ကမ္ဘာရှိပါတယ်။

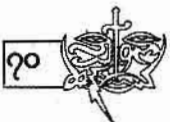
သတ္တဝါများ ကျန်းမာချမ်းသာကြပါစေ
ဆရာဝင်း(သာကီနွယ်)

တရားရသွားသောအခါ

ဟန်ကိုပပ်စိုး

ရွှေမျှင်သန်း

အတွဲ (၂၀) အမှတ် (၂) ၊ နိုဝင်ဘာလ ၊ ၂၀၁၆ ခုနှစ်

ဟန်ကိုယ့်ဖို့ဆိုသော စကား

နှင့်အညီ။

လူအများစုတွေသည် ကိုယ့်
အတွက်၊ ကိုယ့်အသက်နှင့် ပက်သတ်
လျှင် ဟန်ရေးဆောင်ကြသည်ဖြစ်၏။

မရှိငှာကို ရှိသလို၊ မသိတာ
ကို သိသလို၊ မတတ်တာကို တတ်သလို
ကြောက်ရွံ့တာကို၊ မကြောက်ရွံ့သလို
အမျိုးမျိုးပင် ဟန်ရေးဆောင်ကြသည်ဖြစ်
၏။ (ဟန်ကိုယ့်ဖို့၊ ဟန်သူဖို့)ဆိုသော
စကားရှိ၏။

အ မှ န် တ က ယ် လည် :

ဟန်ဆောင်ရမည့် နေရာတွေမှာ
ဟန်ဆောင်ရမှာပင်ဖြစ်သည်။ စကားနိုင်
ပြောစာတွင်လည်းကောင်း၊ လည်စယ်
လုပ်ကျွန်းရာတွင်လည်းကောင်း၊ သတ္တိ
ခြင်း ပြိုင်ရာတွင်လည်းကောင်း၊ သူတစ်
ပါးနှင့် ပြိုင်ဆိုင်ကြတဲ့ အခါမျိုးတွင် မိမိ
အနိုင်ရဖို့အတွက်ကိုတော့ ကျန်ဆောင်
ပြောဆို ပြုလုပ်ကြရမှာပဲဖြစ်၏။ နောက်
ဆုံး မနိုင်လို့ ရုံးကာမှ ရုံးရောဆိုပါဖို့။

ဟန်ဆို သော်ငြားလည်း

ဉာဏ်ရှိဖို့လည်း

လိုနေသေး၏။

သို့သော် နေရာတကာတိုင်းမှာ
တော့ ဟန်ဆောင်ကာ ပြုလုပ်ရှားနေလို့
မရပါပေ။ ဟန်ဆောင်မှုဆိုတာ တအင်
သာရ၏။ ထာဝရ မပီပြင်နိုင်ပါပေ။

၎င်းဟန်ဆောင်ခြင်းနှင့်
ပက်သတ်၍ လူတစ်ယောက် ပြောဖူး
သည်။ သူမကောင်းမှုတစ်ခု လုပ်ခဲ့မိ၍
ပိုင်ရှင်မိလို့ ထွက်ပြေးရတဲ့အခါတွင်

သူ့မှာ ဘာလက်နက်မှလည်း မပါဘူး
တဲ့။

ထိုအခါ သူ့နောက် လိုက်လာ
သူတွေက သူ့အနည်းကို ရောက်လာတဲ့
အခါမှာ သူသည် ဝတ်ထားသီး၊ ပုဆိုးကို
ချွတ်ခြုံလိုက်ပြီး၊ ပုဆိုးခြုံတွင်းလာနေ။
ပုဆိုးကို လက်ညှိုးနဲ့ ထိုးထောက်ထား
လိုက်သတဲ့။ နောက်ပြီး သူ့အနည်း
ရောက်လာသူ လူတွေကို သူပြောလိုက်
တာက

ဟေ့ကောင်တွေ မင်းတို့တစ်
ယောက်မှ ငါ့အနား မကပ်ကြနဲ့။ ငါက
တော့ မထူးတတ် ခင်းရမှာပဲ။ ငါ့ပါတာနဲ့
ခုခံရမှာပဲ။ ကပ်ရဲရင် ကပ်ကြပေတော့။

ထိုသို့ပင် သူက ရုပ်တည်ကြီးနဲ့
ပုဆိုးကို လက်ညှိုးနဲ့ထောက်ကာ
ဓားပမာဟန်ဆောင်ပြီး ခြိမ်းခြောက်လွှတ်
လိုက်တဲ့အတွက် သူ့နောက်ကို လိုက်
လာကြသူများ ပြန်သွားကြရောတဲ့။
အမှန်တော့ ထိုအချက်သည် ဉာဏ်နှင့်
ဟန်ဖက်လိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်၏။ ဟန်ဆို
သော်ငြားလည်း ဉာဏ်ရှိဖို့လည်း လိုနေ

သေး၏။

ထိုအခါ နောက်ဇာတ်တစ်
ဇာတ်မှာတော့...

ဗာရာဏသီပြည်တွင် ဗြဟ္မ
ဒတ်မင်းစိုးစံစဉ် ဘုရားလောင်းသည်
ဗြဟ္မဒတ်မင်း၏ သားတော်ဖြစ်၍ ပဉ္စာ
ဂုဓမ္မသားဟု မှည့်ခေါ်၏။ ၎င်းမင်းသား
သည် တစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်အရွယ်သို့
ရောက်သည်ရှိသော် ဂန္ဓာရတိုင်း
တက္ကသိုလ်ပြည်တွင် ဒီသာပါမောက္ခ
ဆရာထံ၌ မင်းသားတို့ တတ်အပ်သော
တစ်ဆယ့်ရပ် ပညာများကို သွားရောက်
ခါ သင်ကြားလေ၏။

ထိုစဉ် မင်းသားသည်
တက္ကသိုလ် ဆရာထံမှ ပညာများ စုံလင်
စွာ သင်ကြားတတ်မြောက်တဲ့အခါတွင်
ဗာရာဏသီပြည်သို့ပြန်ရန် ဆရာထံ
ခွင့်ပန်တော့၏။ ဒီတော့ ဆရာဖြစ်သူ
ကလည်း ခွင့်လွှတ်တဲ့အပြင် တပည့်
ဖြစ်သူကိုပင် လက်နက်ငါးမျိုးကိုပါ
ပေးအပ်လိုက်သေး၏။ ၎င်းလက်နက်များ
ကတော့ လမ်းခရီးတွင် ဘေးရန်အန္တရာယ်

ငါ့ဝမ်းထဲမှာ
ဝရဇိန် လက်နက်
ဗြဟ္မာစက်ရှိတယ်။
ငါ့ကို သင်စားလျှင်
သင်လည်း သေလိမ့်မည်။
နှစ်ယောက်စလုံး
ပျက်သုဉ်းသွားမှာကို
ငါသိ၍ ငါမကြောက်...

ရာယ်များ တွေ့ကြုံခဲ့ပါလျှင် ကာကွယ်
ဖို့ပင် ဖြစ်၏။

ဒါကြောင့် မင်းသားသည်
ဆရာပေးသော လက်နက်ငါးမျိုးကို
ယူငင်ကိုင်ဆောင်ကာ သူ၏တိုင်းပြည်
ဗာရာဏသီကို ပြန်လာခဲ့လေသည်။
ထိုအခါ လမ်းခရီးတစ်နေရာ တောအုတ်
တစ်ခုမှာလည်း ဘီလူးကြီးတစ်ကောင်က
ကြီးစိုးနေလေ၏။

တောအုတ်အတွင်း ဖြတ်သန်း
သွားလာသူများကို ဖမ်းဆီး၍ စား
သောက်နေလေသည်။ ဘီလူး၏ကိုယ်
သည် ထန်းပင်လောက်မြင့်ပြီး ဦးခေါင်း
က အိမ်လုံးလောက်ရှိကာ အချွန်
အတက်များ ပေါက်နေ၏။ မျက်လုံး
ကလည်း သပိတ်လုံးလောက်ဖြစ်၍
အစွယ်နှစ်ချောင်းကမူ ငှက်ပျော်ဖူး
လောက်ပင် ဖြစ်နေ၏။ ဘီလူးသည်
မင်းသားကိုမြင်လျှင် ဘီလူး ကိုယ်ထင်
ပြကာ မင်းသားကိုဖမ်းရန် ဟန်ပြင်လေ
တော့၏။

ထိုအခါ ဘုရားလောင်းမင်း

သားသည် တုန်လှုပ်ခြင်းမရှိဘဲ ကိုယ်ကို ကြုံကြုံရှပ်၍ ကေသရာဇာ ခြင်္သေ့မင်း ကဲ့သို့ ရဲတင်းစွာ ဘီလူးကိုမော့ကြည့်ပြီး သူ၏နှုတ်မှလည်း...

“သင်သတိနှင့် ငါ့ထံလာခဲ့ သင့်ကို အဆိပ်လူးမြားနဲ့ ပစ်ပြီးသတ် မည်”

ယင်းသို့ပြော၍ ချက်ခြင်းသေ စေနိုင်သော အဆိပ်လူးမြားကို လေးမှာ တပ်ဆင်ကာ ပစ်လွှတ်လေသည်။ ဒါပေ တဲ့ မြားတို့သည် ဘီလူး၏အမွှေးကိုသာ ထိစေ၏ ကိုယ်တွင်းကို မပေါက်ပေ။ ထို့နောက် မြားတစ်စင်းပြီးတစ်စင်း ပစ်လွှတ်သော်လည်း အားလုံးသော မြား တို့သည် ဘီလူး၏ ကိုယ်တွင်းကို ထွင်းဖောက်၍ မဝင်ခဲ့ပေ။

ထိုစဉ် ဘီလူးသည် ရှေ့ကို တစ်လှမ်း တိုးလာလေ၏။ ဒီတော့ မင်းသားက ထပ်ကာ...

“သင် ရှေ့တိုးနှင့်။ သင့်ကိုငါ သန်လျက်နှင့်ခုတ်မည်”

ယင်းသို့ ပြောဆိုကာ မင်းသား

သည် သန်လျက်ကို ဆွဲကိုင်ကာ သန်လျက်နဲ့ ခုတ်ပြန်၏။ ဒါပေတဲ့ ဘီလူးအသားကို မထိပေ။ ဒါကြောင့် မင်းသားသည် ခတ်ရင်း လှံတံများဖြင့် ပစ်ထိုးပြန်၏။ ဒါပေတဲ့လည်း ၎င်း လက်နက်များသည် ဘီလူး၏ကိုယ်တွင်း ကို မရောက်ပေ။ ဘီလူးကိုယ်မွှေးများ ဖြင့်သာ ငြိကပ်နေ၏။ နောက် မင်းသား သည် ဆောင်ပုတ်နှင့် ရိုက်နှက်ပြန်သော် လည်း ဘီလူးက မဖြံ့ပေ။

ဤသို့ဖြင့် လက်နက်ငါးမျိုးတို့ ကုန်စေသော်လည်း မင်းသားသည် ကြောက်ရွံ့ခြင်းဟန်ကို မပြသေးပါ။ ထို့အတူ သူ၏နှုတ်မှပင် ဟန်ကိုယ်ဖို့ဖြင့် ပြောဆိုကြုံးဝါးပြန်၏။

ဒီမယ် . . . အသင်ဘီလူး ငါသည် လက်နက်အားကိုးဖြင့် ဒီတော့ အသင်ရှိရာ အရပ်ကို ဝင်ခဲ့ခြင်းမဟုတ်။ ငါ... သင့်ကို မကြောက်သေးပေ။ သင် ငါ့ကြောင်း သိစေရမည်။

ထိုသို့ နှုတ်မှ ကြုံးဝါးသံနှင့် အတူ ဘီလူးကို သူ၏ လက်များ၊ ခြေ

များဖြင့် ထိုးကြိတ်ကန်ကြောက်နေပြန် ၏။ ထိုအခါ ဘီလူးကတော့ မမူပါပေ။ ဒါပေတဲ့ ဘီလူးက စဉ်းစား၏။

အင်း . . . ဒီလူသားသည် သာမညလူသား မဟုတ်ပေ။ ယောက်ျား အာဇာနည်ပေတည်း။ သူ... ဘာကြောင့် ငါ့ကို မကြောက်သလဲဟုတွေးကာ မင်းသားကိုပင် မေးလေ၏။

“သင်... ဘာကြောင့် ငါ့ကို မကြောက်တာလဲ ပြောစမ်း”

ဒီတော့... မင်းသားကလည်း ရုပ်တည်ကြီးနှင့်ပင်...

“အသင့်ကို ငါ... ဘာကြောင့် ကြောက်ရမှာတုန်း။ ငါ့ဝမ်းထဲမှာ ဝရဇိန် လက်နက် ဗြဟ္မာစက်ရှိတယ်။ ငါ့ကို သင်စားလျှင် သင်လည်း သေလိမ့်မည်။ နှစ်ယောက်စလုံး ပျက်သုဉ်းသွားမှာကို ငါသိ၍ ငါမကြောက်...”

ယင်းသို့ မင်းသားက သူ၏ နှလုံးသားမှ ဉာဏ်လက်နက်ကို သုံးလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေ၏။ ထိုစကားကို ဘီလူးကြားလျှင် အနည်းငယ် တုန်လှုပ်

သွား၏။ ဒါကြောင့် ဘီလူးတွေတောလေ
သည်မှာ...

အင်း... ဟုတ်နိုင်ပေမည်။
ထိုလူ ပုဂ္ဂိုလ်ထူးဖြစ်နိုင်၏။ သူဝမ်းထဲမှာ
ဝရဇိန်လက်နက်ရှိသတဲ့။ သူ့ကိုစားလျှင်
ငါလည်း သေမည်တဲ့။ ဒီတော့ သူ့ကို
ငါမစားရလျှင်နော့။ ငါတော့ အသေမခံနိုင်
ဟု တွေးမိတာကြောင့် ဘီလူးစိတ်ပြောင်း
သွားကာ မင်းသားကို ပြောလိုက်တာ
က...

“အသင်လူသား သင့်ကို
ငါမစားလိုတော့။ သင်သွားလိုရာကိုသာ
သွားပေတော့။ ငါလည်း ငါသွားလိုရာကို
သွားတော့မည်”

ထိုသို့ ဘီလူးကြီးက မင်းသား
ကို သွားခွင့်ပြုလိုက်သလို သူလည်း
သူသွားလိုရာကိုသွားဖို့ ဟန်ပြင်လိုက်လေ
တော့၏။ ဒါကတော့ ဟန်ကိုယ့်ဖိုဆိုသော
စကားနှင့်ပက်သတ်၍ ဘုရားလောင်း
မင်းသားသည် အင်အားကြီးမားလှ၍
အမွှေးအမျှင် ထူပြေလှသော ဘီလူးကြီး
ကို လက်နက်ငါးမျိုးတို့ဖြင့် ဖြိုခွင်းသော်

လည်း မအောင်မြင် မသေကျေခဲ့၍
နောက်ဆုံး စိတ်ပညာလက်နက်နှင့်
ဟန်မပျက် ကြံဆောင်တိုက်ဖြတ်တော့
မှ...

ဘီလူးစားခြင်းက လွတ်
မြောက်ခဲ့သော ဟန်ကိုယ်ဖိုသာခက
ဇာတ်လမ်းတစ်ခုလိုသာ မှတ်ယူလိုက်ကြ
ပါစို့။

ထိုအခါ ယခုတင်ပြသည့်
ပဉ္စာဂဓဇာတ်၏ အဆုံးပိုင်းကတော့
ဒီတော့ ဆိုပေမယ့်လည်း မင်းသားက
ဘီလူးကိုက တရားစကား ပြောကြားလို
သေးတာကြောင့် မသွားသေးပဲနော်။

“အေး . . . ငါသွားမည်။
သို့သော် မသွားခင် သင့်ကို ပြောလိုသေး
တာက သင်သည် ရေးဘဝက
အကုသိုလ်ပြုခဲ့လို့သာ ယခု အသားစား
ဘီလူး ဖြစ်နေသည်။ ဤဘဝမှာ ခုလို
အကုသိုလ်တွေသာ ဆက်၍ ပြုလုပ်ကျူး
လွန်နေလျှင် သင်သည် အမှောင်ထဲက
လာပြီး အမှောင်ထဲကိုပင် ပြန်သွားရပေ
မည်”

ပါဏာတိပါတာကံမည်သည်
ငရဲ၊ တိရစ္ဆာန်၊ ပြိတ္တာဘုံတို့မှာသာ
ဖြစ်တတ်သည် စသဖြင့် ငါးပါးသော
သီလတို့၏ အကျိုးအပြစ်များကိုပါ
ဆက်လက်ဟောပြော၍ ဆုံးမစကားများ
ပြောကြားလိုက်လေ၏။ ထိုစဉ် ဘီလူး
ကြီး အမြင်မှန်ရကာ ဘုရားလောင်း
ပဉ္စဂဓ မင်းသားထံတွင် ငါးပါးသီလကို
ခံယူလိုက်လေတော့၏။

ဘီလူးကြီးအား ထိုသို့ပြောဆို
ပြီးသောအခါမှပင် မင်းသားသည် သူ၏
ငါးပါးသော လက်နက်တို့ကို ကိုင်ဆောင်
ယူငင်ကာ သူ၏တိုင်းပြည် ဗာရာဏသီ
ပြည်သို့ ပြန်ခဲ့သလို ဘီလူးကြီးလည်း
နောင်တတရားရကာ ထိုနေ့မှစ၍ သူ
အသက်သတ်ခြင်းကို ရှောင်ကြဉ်လိုက်
လေတော့၏။

ရွှေမျှင်သန်း

ကိုယ့်ထံပြန်ခြင်း

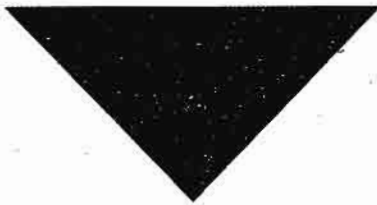
ကိုဘုန်းဝေ

ကိုယ်ပြုသည့်ကံ

ထွန်းကျော်သည် ဓားမြှောင်
တစ်လက်အား အမြဲတမ်း သိုဝှက်ကိုင်
ဆောင်လေ့ရှိသည်။ မိုက်ရူးရဲသကဲ့သို့
လူစိတ်မရှိသည့် နေရာတွင် နှစ်ယောက်
မရှိပေ။ လူလူချင်း အပေါ်၌လည်း
နိုင်လျှင် အနိုင်ကျင့်တတ်၏။ တိရစ္ဆာန်
များ အပေါ်တွင်လည်း ရက်ရက်စက်စက်
ပြုမူတတ်၏။ ပြီးခဲ့သည့် နှစ်ကပင်
သူ့အိမ်ဝိုင်းအတွင်း ဝင်လာသည့် ဝက်
တစ်ကောင်အား စိတ်ဆိုး၊ မာန်ဆိုး
ပလိုင်းယာနှင့် ကောက်ထုပစ်ခြင်းကြောင့်
ပလိုင်းယာ လက်ကိုင်တစ်ချောင်း
ဝမ်းဗိုက်သို့ စိုက်လျက်ကြီးနှင့် ဝက်မကြီး
သည် ဟိုပြေးသည်ပြေး ပြေးလျက်နှင့်
မနက်ပိုင်းမှ ညနေပိုင်း အတွင်းမှာပင်
ထိုဝက်ကြီးခမျာ ဝက်ပေါက်ကလေး
ရှစ်ကောင်နှင့်ပင် သေဆုံးသွားခဲ့ရ၏။

သူ့မှာ သူ့လုပ်ရပ်နှင့်သူ
လျော်ကြေးမပေးရဲဘဲ မနေဝံ့သဖြင့်
ဝက်မကြီး သေဆုံးမှုအတွက် ငွေငါး
သောင်း လျော်ကြေးပေးလိုက်ရ၏။
ထိုလျော်ကြေးငါးသောင်း ပေးလိုက်ရမှု

ရွာထဲတွင် မိုက်ကန်းသည့်
နေရာတွင်လည်းကောင်း၊
ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသည့်
နေရာတွင်လည်းကောင်း၊
ယုတ်မာညစ်ပတ်သည့်
နေရာတွင်လည်းကောင်း၊

သူ့အား မည်သူမျှ
မယှဉ်နိုင်ကြချေ။

အတွက် ထေမိစေရန် သူက တစ်ဖက်
ရွာမှ နွားတစ်ကောင်အား ခိုးယူပြီး နွား
သူခိုးလက်သို့ သူက ငွေပေါ်အဖြစ်
သူကုန်သည့် ငွေငါးသောင်းနှင့်ပင်ပြန်၍
လှစ်လှစ်ကလေးပြန်၍ ရောင်းချပစ်လိုက်
လေ၏။ ထိုအကြောင်းခြင်းရာအား

ကျွန်တော်တို့ ရွာအတွင်းမှာ မသိသူများ
ရှိသကဲ့သို့ သိသူများလည်း တစ်ခွန်းတစ်
စ ရှိခဲ့ကြ၏။ ထိုသို့ သူများထဲတွင်
ကျွန်တော်တစ်ယောက်လည်း ပါဝင်ခဲ့
၏။

လူက မိုက်ကန်းကန်း ကျွတ်
ဆတ်ဆတ်။ စာရိတ္တက ဘာမျှမရှိ။
ဤကြားထဲ အရက်က သောက်သေး
သည့်အခါ ဆိုဖွယ်ရာ မရှိတော့ပေ။
သူ့အကြောင်း ကျွန်တော်အပါအဝင်
တစ်ရွာလုံးသိ၍ တစ်ရွာလုံးမှ ရှောင်ကြဉ်
ကြ၏။ သူနှင့် တစ်စုံတစ်ရာ ပက်သတ်
လိုမှု မရှိကြပေ။ သူတကာနွား၊ သူ့ယာ
ခင်းအတွင်းသို့ ဝင်လာသည့်အခါ ဓားနဲ့
နီးလျှင် ဓားနဲ့ခုတ်တတ်သလို တုတ်နှင့်
နီးလျှင်လည်း တုတ်နှင့်ပစ်ခတ် ရိုက်
ပုတ်ပစ်ဖို့ ဝန်လေးတတ်သူ မဟုတ်ပေ။
ထို့ကြောင့် ဤနေရာမျိုးတွင်လည်း
သည်းခံတတ်မှု တစ်စက်တစ်လေမျှ မရှိ
ကြောင်း နာမည်ကြီးလှ၏။ ရွာထဲတွင်
မိုက်ကန်းသည့် နေရာတွင်လည်းကောင်း၊
ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသည့် နေရာတွင်

လည်းကောင်း၊ ယုတ်မာညစ်ပတ်သည့်
နေရာတွင်လည်းကောင်း၊ သူ့အား
မည်သူမျှ မယှဉ်နိုင်ကြချေ။ ဤသည်ကို
အဟုတ်မှတ် အခွင့်ကောင်းယူ၍ ရွာသို့
ပတ်ဆဲတတ်သေး၏။

“ဟေ့ . . . မိုက်တဲ့ကောင်
ထွက်ခဲ့။ ငါတောင်ပိုင်းသား မြောက်ပိုင်း
သူကို ယူထားသော ဘယ်ကောင်မှ ဂရု
မစိုက်လို့ ယူထားတာ”

“ဒုန်း”

“ဂွမ်း”

“ဝုတ် . . . ဝုတ် . . . ဝုတ်”

“ဝုတ် . . . ဝုတ် . . . ဝုတ်”

ကျွန်တော်တို့ အရှေ့မြောက်
ပိုင်းတွင် လူများက မဖက်လို၍ သည်းခံ
ငြိမ်ကုပ်နေကြသော်လည်း ခွေးများကမူ
သည်းမခံသလို ငြိမ်ကုပ်၍လည်း မနေ
ပေ ဝါးလုံးထိုးဟောင်ကြ ဟိန်းကြ၏။

“ဗျောင်း”

“ဒိုင်း”

“ဘယ်အိမ်က ခွေးဟောင်တာ
တုန်း။ နမပေး ခွေးတွေ . . . သတ္တိရှိရင်

ထွက်ခဲ့စမ်း။ ခေါင်းပြတ်သွားမယ်။
ခွေးဆိုရင်လည်းရတယ်။ လူဆိုရင်လည်း
ရတယ်။ လာခဲ့ ထွက်ခဲ့စမ်း”

အံ့ဩဖွယ်ကောင်းသည်ကား
သူယောက္ခမများအားလည်း ခွေးလေး
ချေးနိုင် နိုင်လွန်းနေခြင်းဖြစ်၏။ လူ
ဝတ္ထုများအရ အပြစ်ရှိသကဲ့သို့ ပတ်ဝန်း
ကျင် အမြင်တွင်လည်း အလွန်အကျဉ်း
တန် အကြည့်ရဆိုးလှသည်။ တစ်ပိုင်း
လုံသို့ ရွာရိုးပတ်၍ လိုက်လံဆဲဆိုနေခြင်း
သည်လည်း လူစည်းကမ်းအရ လုံးဝ
အဓိပ္ပာယ် မရှိပေ။ ကျွန်တော်တို့
တစ်ပိုင်းလုံးမှ သူများနာ မော်မကြည့်ဝံ့၊
ကြောက်ရွံ့နေကြသကဲ့သို့ အထင်ရှိဟန်
တူလေ၏။

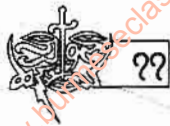
xxx

“ဟေ့ကောင် . . . ငဘုန်း
ဒီကောင် မင်းတို့ ဒီပိုင်းမှာ နေတိုင်းဆူ
နေတာပဲလား”

“အေး . . . နေတိုင်း မဟုတ်
ရင်တောင်မှ တစ်ပတ်တစ်ခါလောက်
တော့ ဆူတယ်ကွ”

“အင်း . . . ဒီကောင်လည်း
တစ်ခုကွပဲ ငါက နားပူတတ်တယ်ဗျ”
ညနေ ခုနစ်နာရီ အချိန်ခန့်

တွင် ကျွန်တော့်အိမ်သို့ လာရောက်
စကားပြောနေသော စံမင်းသည် လမ်း
ဘက်မှ တစ်ပိုင်းလုံးအား ပတ်၍
ပြဿနာရှာ အော်ဟစ်ဆဲဆိုနေသည့်
ထွန်းကျော် အနေအထား မျက်ဝါးထင်
ထင် တွေ့မြင်ရပြီး ထိုသို့ ပြောဆို
လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း
ဖြစ်သူ စံမင်းသည် ကျွန်တော့်ထက်
စိတ်ဆတ်သူဖြစ်၏။ လူလူချင်း မတူသေး
လျှင် ငွ်ခံတတ်သူ မဟုတ်ပေ။ ယခု
ထွန်းကျော် ပတ်တရောင်လမ်းအတိုင်း
အော်ဆဲနေခြင်း သည် ကျွန်တော်တို့
နေထိုင်ရာ အရှေ့မြောက်ပိုင်းမှီသာဖြစ်၏။
သူနေထိုင်သည့် သူပိုင်းတွင်သာ ဤချိုး
မျိုး ကြောလား။ မောလား လာလုပ်ပါက
ခွင့်ပြုသည်ခံမည့် အနေအထား မရှိပေ။
ကျွန်တော် ထိုသို့တွေးတောနေစဉ်မှာပင်
“ငဘုန်း . . . ငါ . . . ပြန်တော့
မယ်ကွာ။ စကားပြောရတာ ဒီည

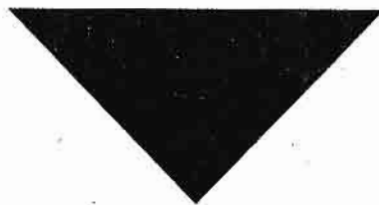
အကုသိုလ်ဝင် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ပါ
တယ်”

စံမင်းသည် ထိုသို့ပြောပြီး
ဆတ်ခနဲ ထိလိုက်ခြင်းကြောင့်
ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ ထင်ခနဲ မသင်္ကာစိတ်
နှင့်အတူ စံမင်းအား အချိန်မီ တားလိုက်
ရ၏။

“သူငယ်ချင်း မင်းခုမှ ရှစ်နာရီ
တောင် မထိုးသေးဘူး။ အစောကြီးရှိသေး
တယ် မပြန်ရသေးဘူး”

“ဖယ်ပါ ငါ့ကိစ္စရှိလို့ပါကွ”
“ဟေ့ကောင်... မင်း အဲဒီ
လိုမလုပ်နဲ့ အလကားနေ အလကား”

ကျွန်တော် ထိုသို့ပြောပြီး
လက်အတင်းအကြပ် ဆွဲထားသည့်
အကြားမှ စံမင်းရုန်းသေး၏။ ကျွန်တော်
စံမင်းအကြောင်း သိနေသူမို့ လုံးဝလွတ်
မပေးပေ။ ကျွန်တော်က မည်သို့မျှ
မလွှတ်တော့မှသာလျှင် မတတ်သာသည့်
အဆုံး စံမင်း ပြန်ထိုင်လေ၏။ စံမင်း
ကား ထိုမျှထိအောင် အနေအထား
ရှိသူဖြစ်၏။ ကျွန်တော် သူငယ်ချင်းဖြစ်

ကျွန်တော်တို့ရွာသည်

အစဉ်အလာအရ

အလွန်နတ်ကြီးသည့်

ရွာတစ်ရွာဖြစ်သည်ဟု

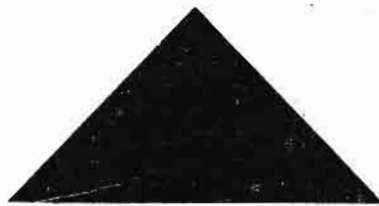
ရွာသူ၊ ရွာသားများက

ယုံကြည်ကြ၏။

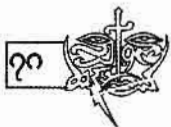
မီးမလောင်သည်မှာ

ဆယ့်ငါးနှစ်နီးပါးမျှ

ရှိလေပြီ။

သူ စံမင်းအား ဘာမဟုတ်သည့်
ထွန်းကျော်နှင့် ပြဿနာတစ်စုံတစ်ရာ
မဖြစ်စေလိုပေ။ ထို့ကြောင့် စံမင်းအား
လည်း သူစိတ်ဝင်စားသည့် တော
အကြောင်းနှင့် ပဲခူးရိုးမသွားဖို့
အကြောင်းများ သာသာထိုးထိုး
လမ်းပြောင်းပြောဆို နေရပြီ။ မပြီးနိုင်
မစီးနိုင် လမ်းဖက်မှ အော်ဟစ်ဆဲဆို
တိုင်းထွာသွားသည့် ထွန်းကျော်၏ အသံ
အားလည်း မြန်မြန် ဝေးဝေးရောက်လျှင်
သို့မဟုတ် မြန်မြန် တိတ်လျှင်လည်း
တိတ်ဆိတ်သွားဖို့ တစ်ဖက်ကထိုင်ရင်း
ဆုလောင်းပေးနေရ သေး၏။ ဤကိစ္စ
မျိုးများ၌ စံမင်းက ကျွန်တော့်ထက်
လက်တွေ့ကျသူ လက်သွက်သူဖြစ်၏။
ထွန်းကျော်နှင့် သွားရောက် ပတ်သက်
လိုက်ပါက စံမင်းအတွက် ရန်မအေး
နိုင်ပေ။ ထွန်းကျော်သည် ကောက်ကျစ်
၏။ စဉ်းလဲ၏။ ထို့ကြောင့် စံမင်းအနေနှင့်
ထွန်းကျော်နှင့် ဖက်ဖြစ်က ခွေးရူးနှင့်
ဖက်ကိုက်ရ သကဲ့သို့သာ ရှိလေမည်။
အရူးသာလျှင်ရှိ၏။ အနိုင်မရှိနိုင်။

တအောင် အကြာတွင် ကျွန်တော် ဆုတောင်းပြည့်သွား၏။ ထွန်းကျော်အသံ တိတ်သွားလေသည်။

“ရွာထဲမှာ လူတွေနေတာကွ။ ဒါမျိုး မဖြစ်သင့်ဘူးကွာ။ သည်းခံစမ်းပါ။ လူတစ်ယောက်ဟာ သူ့အကြောင်းတရား နဲ့သူပဲ”

“သူ့အကြောင်းတရားတော့ သူပေါ့ လောလောလတ်လတ် ကျန်တဲ့ လူတွေ စော်ကားသလို ဖြစ်နေတာ ကြီး”

ကျွန်တော် သူငယ်ချင်းစံမင်း သည် ဤမျှလောက်ပြောဆို ကိစ္စပြီးသွား ၍ တော်သေး၏။ ထိုနောက် ကိုးနာရီ ထိုးခါနီးမှပင် ကျွန်တော့်အိမ်မှ ပြန်ထွက် သွား၏။ ဒါက ပထမည နောက်နှစ်ည တွင်လည်း ထွန်းကျော်သည် ပထမည ကဲ့သို့ပင် လမ်းဘက်မှနေ၍ တစ်ပိုင်းလုံး ရှိ လူများအား သူ့ဆဲသလို ကိုယ့်ဆဲသလို သူ့ရန်လုပ်သလို၊ ကိုယ့်ရန်လုပ်သလိုနှင့် အော်ဟစ်ဆဲဆို တိုင်းထွာမြဲသာဖြစ်၏။ ပထမညကဲ့သို့ပင် လူများကား

သည်းခံကြ၏။ လူများကပင်မက ခွေးများကသာ သည်းခံသွားကြသကဲ့သို့ ရှိ၏။ ဟောင်သံ၊ ဟိန်းသံ မကြားရတော့ ထွန်းကျော်အား သည်းမခံလျှင် ရွာစောင့် နတ်ကသာ သည်းခံဖို့ရှိ၏။

ကျွန်တော်တို့ရွာသည် အစဉ် အလာအရ အလွန်နတ်ကြီးသည့် ရွာ တစ်ရွာဖြစ်သည်ဟု ရွာသူ၊ ရွာသား များက ယုံကြည်ကြ၏။ မီးလောင်သည် မှာ ဆယ်ငါးနှစ်နီးပါးမျှ ရှိလေပြီ။ ကျွန်တော်တို့ရွာသည် အလွန်အိမ်ခြေစိပ် သည့် ရွာကြီးဖြစ်၏။ တချို့အိမ်များဆိုလျှင် တစက်မြိတ်ချင်းများပင် ထိစပ်နေကြ သည်။ မီးလောင်ပါက တောက်လျှောက် ကူးသန်းသွားနိုင်၏။ ထိုယုံကြည်မှုနှင့် ထိုအဖြေက လွန်ခဲ့သည့် ခြောက်လ ကျော်ကျော် ခုနစ်လလောက်က ကိုတင်ညွန့် အိမ် မီးလောင်ရာမှ အတိ အလင်းပင် ယုံကြည်လက်ခံလာကြသည့် အဖြေဖြစ်၏။ မီးလောင်သည်ကား နေ့ခင်းတစ်နာရီခန့် တကယ်ပူပြင်း ခြောက်သွေ့လွန်းသည့် အချိန်ကောင်း

ဖြစ်သည်။ နေ့ခင်းနေ့လယ်သည် ရွာမှ လူများသည် အလုပ်အကိုင် သွားနေကြ သည်မို့ လူအင်အား အလွန်နည်းလွန်း သည့် အချိန်ဖြစ်၏။ ထို့ထက် ပို၍ ဆိုရသော် ထိုအိမ်စုများသည် တစ်အိမ် နှင့်တစ်အိမ် တံစက်မြိတ်များ ထိစပ်နေ ကြသည့် အိမ်စုဖြစ်သည်။ အခြားအိမ် များသို့ ကူးစက်လောင်ကျွမ်းဖို့ အလွန် ကောင်းလှသော်လည်း ထိုတစ်အိမ်တည်း သာ လောင်ကျွမ်းမီးငြိမ်းကိစ္စ ပြီးသွား ရသည်။ ရွာသူ၊ ရွာသားများ ယူဆ ယုံမှတ်ကြသကဲ့သို့ ထိုကိစ္စများတွင် မတော့ အလွန်အံ့သြဖွယ် တွေးတော ဖွယ် ကောင်းလှပေ၏။

တစ်ဖန် ရွာနယ်နိမိတ်နှင့် ရွာအတွင်းအပြင်၌လည်း အလျော်မကန် စော်ကားမော်ကား ပြုလုပ်လာပါက ကိုယ့်ရွာ၊ ရွာသားဆိုလျှင် အတော်အသင့် သည်းခံတတ်သေး၏။ တစ်ရပ်သူ၊ တစ်ရပ်သားများဆိုလျှင် လုံးဝသည်းခံ လေ့မရှိကြောင်း ယုံကြည်ကြလေသည်။ ထိုသို့ ယုံကြည်နေကြခြင်းသည်လည်း

အကြောင်းမဲ့ ယုံကြည်နေခြင်းတော့
မဟုတ်။ ထင်ရှားသည့် အကြောင်းများ
ရှိဖူး။ ကြုံဖူးခဲ့ကြသည့်အတွက် ထိုသို့
ယုံကြည်နေကြခြင်းဖြစ်၏။

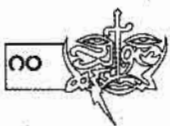
ရွာသူ၊ ရွာသားတို့၏ ထိုယုံ
ကြည်မှုအရဆိုလျှင် ယခု ထွန်းကျော်
ရွာသို့ပတ်၍ အော်ဟစ်ကြိမ်းမောင်း
စော်ကား၊ မော်ကား ပြုလုပ်နေခြင်း
သည် တစ်ခုခုက ဖြစ်ဖို့တော့ ကောင်းလှ
၏။ သို့သော် ထွန်းကျော် ဘာမျှမဖြစ်။
ယုတ်မာနိုင်၏။ ကောက်ကျစ်နိုင်၏။
သောက်နိုင်၏။ အော်ဟစ်၍လည်း
ဆဲဆိုကြိမ်းမောင်းနိုင်၏။ အံ့ဖွယ်ကောင်း
သည်ကား အလုပ်က ဘာမျှ မည်မည်ရရ
မရှိ။ သို့သော် သားမယားနှင့် ယောက္ခမ
များအား အသေခံ ခြင်းဖြစ်၏။
ဤအဖြစ်သည် ထွန်းကျော်အတွက်
အလွန်ဘုန်းကြီး၍ပင်လော၊ မည်သူမျှ
ခွဲခြားမသိနိုင်ပေ။ သူ့သမီးယု၍
ယောက္ခမများနှင့် တစ်ဝိုင်းတည်း စုပြုံ
နေကြသော်လည်း ထိုဝိုင်းတိုက်၌ သူက
ဘုရင်တစ်ဆူဖြစ်၏။

ထိုဝိုင်းတိုက်မှ လူတို့သည်
လည်း သူ့ယောက္ခမ နှစ်ယောက်မှအစ
အားလုံးသဘောကောင်း၍ ရိုးအသူများ
ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ထွန်းကျော် ထိုမျှ
အသက်ရှူပေါက် ချောင်နေခြင်းဖြစ်၏။
ထိုလူစုများထဲတွင် သူ့ကဲ့သို့ ဂြိုဟ်တစ်
ကောင်ပါပါက ထွန်းကျော်နှင့် တကယ့်
မလွယ်ကြော ဖြစ်သွားနိုင်၏။ သို့သော်
ထွန်းကျော်သည် လွန်ခဲ့သည့် ဆယ်နှစ်
ခန့်ကပင် ယခုအချိန်အထိ မာနေဆဲသာ
နေဆဲဖြစ်၏။ ပေါင်းသင်းတော့လည်း
ရွာတွင်းမှ လူများထက် ရွာနီးချုပ်စပ်မှ
ခွေးလေကြမ်းဝိုးများအား အမြတ်တနိုး
ပေါင်းသင်းသူဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ရွာထဲမှ
သူများအား သူက လူမထင်ဖြစ်နေခြင်း
လည်း ဖြစ်ပုံရ၏။ သူက ထိုလူများအား
လူမထင်သကဲ့သို့ ထိုလူများမှလည်း
သူ့အား လူထင်မည် မဟုတ်ပေ။ သူနေ
ထိုင်သည့် အိမ်ဝိုင်းနှင့် ကျွန်တော်တို့
မိသားစု အိမ်ဝိုင်းကား တစ်ဆက်တည်း
မနီးသော်လည်း အကြောင်းကြီးငယ်
ကိစ္စတစ်ခု ဖြစ်လာပါက အော်သံဟစ်သံ၊

ဆူသံပူသံ၊ ငိုသံယိုသံမှအစ ရယ်သံမော
သံအထိ အားလုံးကြားရ၏။ ထို့ကြောင့်
ကျွန်တော်သည် ထွန်းကျော်အကြောင်း
သူ့ယောက္ခမ၊ သားမယား၊ မိသားစု
အကြောင်း သိနေရခြင်းဖြစ်၏။ ကြားမြင်၊
တွေ့ကြုံနေရခြင်းကြောင့် မသိချင်၍
လည်း မရနိုင်ပေ။

“ငါ့ကြက်မကို ဘယ်သူခိုးစား
တာတုန်း သူခိုးတွေ၊ ကြက်ရိုးမျက်ပြီး
သေလိုက်စမ်းပါတော်။ မရှိမဲ့ ရှိမဲ့
ကြက်မကိုမှ ခိုးစားရတယ်လို့”

တစ်ညနေတွင် ကျွန်တော်တို့
အိမ်၏ အနောက်ဘက်မှ မလုံး၏
ပေါက်ကွဲသံက ပေါ်ထွက်လာပြန်၏။
ဟုတ်တော့ဟုတ်သည် မလုံးသည်
ဆင်းရဲနွမ်းပါးသူဖြစ်၏။ ခိုးစားသူကလည်း
အပျော်ခိုးစားသည်ဖြစ်စေ မည်သည့်
အကြောင်းကြောင့် ခိုးစားသည်ဖြစ်စေ
မလုံး၏ကြက်ဟု သိရိုးမှန်လျှင် ခိုးမစား
သင့်ပေ။ သို့သော် ခိုးစားသူကလည်း
ထိုမျှမစဉ်းစား လက်မရှောင် တွေ့ကရာ
ကြက်အား ခိုးစားခြင်းကြောင့် မလုံး

ကံစမ်းမဲပေါက်ပြီး ထိုမျှဒေါပွနေခြင်းဖြစ်
၏။

“သူခိုးတွေ ငါ့ကြက်မကို
ခိုးစားတာ ဘယ်သူတွေတုန်းပြော
မပြောရင် ဆရာနဲ့လုပ်မယ် အံ့ဖတ်ဆို
မယ်ပြင်နေ”

ထိုညနေ ဆည်းဆာအလှအပ
တရားအား ကျွန်တော်ကျောင်းမှ
ပြန်လာခိုက် ရေမိုးမချိုးသေးဘဲ ပြတင်း
ပေါက်မှ ရှုစားနေခြင်းကြောင့် ဓာတ်ရှင်
ကြည့်နေရသကဲ့သို့ အားလုံးအတိုင်သား
မြင်နေရ၏။ ကြက်မအတွက် အလွန်
ဒေါသအိုး ပေါက်ကွဲနေသော မလုံး
ထဘီမလျက် အရှေ့အနောက် ခေါက်တုံ့
ခေါက်ပြန် လျှောက်ရင်း ပြောဆိုရင်း
လုပ်လျက်ရှိ၏။ ထို့နောက် မကြာပေ
အရှေ့မှ အနောက်လျှောက်၍ ထွန်း
ကျော်တို့ အိမ်ရှေ့အရောက်တွင်
ပြဿနာတက်သံများ ကြားလာရ၏။

“သူတကာ ပစ္စည်းကိုမှ
အချောင်အောက်မေ့တဲ့ မသာတွေ
ထီဆုကြီး ပေါက်လိုက်စမ်းပါတော်”

“ခင်ဗျား . . . ဘယ်သူကို
ရိပ်စောင်းပြောနေတာတုန်း မလုံး။ ကျုပ်
အိမ်ရှေ့ ဖြတ်မဆူနဲ့ ကျက်သရေယုတ်
တယ်”

“ဟဲ့... ငါက အကြောင်းမဲ့
သက်သက် ဆူတာမဟုတ်ဘူး အကောင်
ရဲ့။ ငါ့ကြက်မ ပျောက်ပါတယ်ဆိုမှ နင်
ကျက်သရေရှိအောင် ငါက ဆူပြရဦးမှာ
လား”

“မဆူနဲ့ဗျာ မကြားချင်ဘူး။
ဒါက ရွာထဲ၊ ရပ်ထဲ”

“သူခိုးက လူပြန်မအော်နဲ့
(သူခိုးက လူပြန်မဟစ်နဲ့ဟူ၍ ဆိုလိုခြင်း
ဖြစ်၏။ မလုံး ထိုသို့ပြောတတ်ခြင်း
ကြောင့် ထိုသို့ ပြောခြင်းဖြစ်၏။) အဲဒီ
အသိကို နင်သိဖို့ပဲလိုတယ်။ သူတကာ
ကို ဆရာမလုပ်နဲ့။ ငါပြောတာက ခိုးစား
သူကိုပြောတာ၊ နင်ဟုတ်ရင်နာ မဟုတ်
ရင် မနာနဲ့”

မလုံး၏ ပြောင်မြောက်သည့်
ထိုစကားများကြောင့် ထွန်းကျော် အာအာ
အအ ဘာမျှ ပြန်မပြောနိုင် ဖြစ်သွားလေ

၏။ မလုံးကား မရှိမဲ့ ရှိမဲ့ ကြက်မကြောင့်
ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် ဟူသကဲ့သို့ ရှိလေ၏။
ထို့ကြောင့် ထွန်းကျော်အား ထိုမျှ စွာစွာ
လန် ပြန်ပြောခြင်းဖြစ်၏။ မလုံးအခြေ
အနေကြောင့် ထွန်းကျော်ဒေါသထွက်
လာရုံမက မလုံးအား ရိုက်နှက်ဖို့အတွက်
တုတ်ကိုဆွဲ၍ ပြေးထွက်လာလေ၏။
ညနေခင်း အချိန်သည် မှောင်စပျိုး
မလာသေးသည့် အတွက် အားလုံး
ရှင်းလင်းပီပြင်စွာ မြင်တွေ့ကြားနေရ၏။
ထိုအချင်းအရာအား...

ကျွန်တော် ကြည့်ရှုနေသကဲ့သို့
ပတ်ဝန်းကျင်မှလည်း ရုတ်တရက်မို့
မဆိုင်သလို သတိလက်လွတ် ကြည့်ရှု
လျက်ရှိလေ၏။ မည်သူမျှ မတားမြစ်ကြ
ပေ။ မိန်းမသားဖြစ်သည့် မလုံးလက်တွင်
မည်သည့်လက်နက်မျှ မပါပေ။ လမ်းပေါ်
တွင် ထွန်းကျော်၏ မိုက်ကန်းမူလုပ်ချက်
ကြောင့် မလုံးခံရဖို့သာ ရှိလေ၏။
ထိုအချိန်တွင် အနောက်မှ အရှေ့သို့
မျက်နှာမူ၍ မနေမလျင် တုတ်ကို
ဆောင်၍ ထွက်လာသည့် ထွန်းကျော်

အား မမျှော်လင့်သည့် အဖြစ်အပျက်
သည် လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်းမှာပင်
ဖြစ်ပေါ် သွားလေတော့သည်။

“ဖျောင်း... ဖျောင်း...ဖျောင်း
ဖျောင်း...ဖျောင်း”

“ဘဲ့”

“ဝုန်း”

“ဒိုင်း”

“အင့်”

ထွန်းကျော်အိမ်တွင်းမှ ပြေး
ထွက်လာခိုက် သူ့နောက်ကျောမှ လမ်း
ပေါ်တွင် အရှေ့မှ အနောက်သို့ ဝါးလုံး
ထိုး ကြောက်ရွံ့စွာ ပြေးထွက်လာသည့်
နွား ပေါက်သုံးကောင်အနက်မှ နွားတစ်
ကောင်သည် တုတ်နှင့် နောက်ကျောပေး
နေသည့် ထွန်းကျော်အား အရှိန်ပြင်းပြင်း
နှင့် တွန်းတိုက်နှင်းချေ သွားလေတော့၏။
ထွန်းကျော် ထိုနွား၏အရှိန်နှင့် အတိုက်
အခံ လိုက်ရမှုကြောင့် မလုံး၏ ခြေ
ထောက်ခြေသို့ ဒလိမ့်ကောက်ကွေး
ကျသွားလေတော့၏။ တုတ်တခြား လူ
တခြားပင်။

ထွန်းကျော် မှောက်သွား၏။
လူမုန်း လုံးဝမသိတော့ လျှပ်တစ်ပြက်
အတွင်း ဖြစ်ပျက်လိုက်သည့် အဖြစ်
အပျက်သည် ယုံနိုင်စရာ မရှိလောက်
အောင် ဖြစ်သွားလေ၏။ နွားကြီးတစ်
ကောင်၏ နောက်မှ တလကြမ်းလိုက်လံ
ခွေမှုကြောင့် ကြောက်လန့်တကြား ပြေး
ထွက်လာသည့် နွားပေါက်သုံးကောင်
စလုံးသည် ထွန်းကျော်အား တစ်ကောင်
သာလျှင် တက်နှင်းသွား၍ တော်သေး၏။
သုံးကောင်စလုံးသာ တက်နှင်းသွားပါက
ထွန်းကျော် စိစိညက်ညက်ကြေ၍
သေဆုံးသွားနိုင်သည်။

မလုံးဒေါသ ပြေပျောက်ရုံမျှ
မက ထိုနေရာတွင် မရှိတော့က။ အခြား
လူများမှ သွေးအလူးလူးနှင့် မှောက်
လျက် လဲကျနေသည့် ထွန်းကျော်အား
ဆွဲထူ၍ ပြုစုကြရသည်။

“ဟေ့ကောင်... ထွန်းကျော်
ထွန်းကျော်”

ထွန်းကျော်ကား ခေါ်မရသေး။
မေ့ပြောနေဆဲဖြစ်၏။

“ဟာ... လုပ်ကြပါ။ ရင်ဘတ်
နဲ့ ဒူးခေါင်းကို ဖြတ်နှင်းသွားတာ၊
ဒူးခေါင်းကျိုးပြီထင်တယ်။ ဆေးရုံမှီမှဖြစ်
မယ်”

သို့နှင့် ထွန်းကျော်အား
တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးထွက်လာသည့် နွားတို့
၏ ကြမ္မာငင်မှုနှင့် ဆေးရုံသို့ လှည်းနှင့်
သယ်ဆောင် သွားကြရလေသည်။
ကျွန်တော် ကြည့်ရုံနေသည့် ထိုမြင်ကွင်း
သည် မလုံးအတွက် ရင်တမမဖြစ်ရာမှ
တစ်ဆင့် မမျှော်လင့်ဘဲ ထွန်းကျော်
အတွက် ရင်တလျှပ်လျှပ် ဖြစ်သွားရလေ
တော့၏။ ထွန်းကျော်၏ ကံကြမ္မာကား
စက္ကန့်ပိုင်း၊ မိနစ်ပိုင်း အတွင်းမှာပင်
ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ဖွယ် အပြောင်းလဲ
ကြီး ပြောင်းလဲသွားရလေတော့၏။
နောက်နှစ်ပတ်ကျော် သုံးပတ်ရှိ၍
ထွန်းကျော်ခြေတစ်ချောင်း ဖြိုင်ဖြိုင်ကျိုး
သွားရ၍ ချိုင်းထောက်နှင့် ဒုက္ခိတတစ်
ယောက် ဖြစ်သွားရသော်လည်း အလျော်
မရရှိပါပေ။

ကိုဘုန်းဝေ

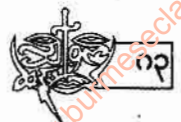

ကျော်ရိုး ခါးနာရောဂါ

ကျောက်တပ်ကျောက်တည်ခြင်း

ဒေါက်တာလွင်လွင်(ဆေး-၂)

အတွဲ (၂၀) အမှတ် (၂) ၊ နိုဝင်ဘာလ ၊ ၂၀၁၆ ခုနှစ်

ကျောက်ကပ်

အလေ့အထ

(၃) ယူရစ်အက်ဆစ်ကျောက်ဖြစ်က

ကျောက်ကပ်ဟာ ခန္ဓာ

ကျောက်ကပ်ဟာ အပူပိုင်း

နေရာ

ကိုယ်တွင်း အညစ်အကြေး စွန့်အင်္ဂါ တစ်စုံဖြစ်ပြီး ဝမ်းဗိုက်အပေါ်ပိုင်း အနောက်ဘက်မှာ တည်ရှိတယ်။ ပုံသဏ္ဌာန်က ပဲစေ့ပုံရှိပြီး ယင်းရဲ့ တာဝန်က ခန္ဓာကိုယ်အတွင်းရှိ အရည် နှင့် ဓာတ်ဆားများကို ထိန်းသိမ်းထားပြီး ခန္ဓာကိုယ်အတွင်းမှ အဆိပ်အတောက် များ စွန့်ထုတ်ပေးတဲ့လုပ်ငန်း။ ကျောက် ကပ်ဟာ သွေးကြောများ ပြွန်ငယ်များနဲ့ ဆံချည်မျှင် သွေးကြောများနဲ့ဖွဲ့စည်း ထားတယ်။ ကျောက်ကပ်က စစ်ထုတ် လိုက်တဲ့ အရည်နဲ့ ဓာတ်ဆားများက ကတော့ချွန်ပုံဏ္ဌာန် ပြွန်ငယ်များမှ တစ်ဆင့် ဆီးပြွန်အတွင်းဝင်ရောက်ကာ ဆီးအိမ်အတွင်း ရောက်ရှိသွားတယ်။

ဒေသ နေထိုင်ကြသူတွေမှာ ဖြစ်တယ်။ ချွေးထွက်များလို့ အလုပ်ကြမ်းလုပ်သူ များ ပင်လယ်စာ၊ ငါးပိ၊ ငါးခြောက်၊ ငံပြာရည်နှင့် ဆားဓာတ်များ တဲ့ အစား အစာများ နှစ်ရှည်စားသုံးကြရင်၊ သောက်ရေထဲ ထုံးပါဝင်မှုများရင်၊ ကွမ်းစားများရင်၊ အသက်ကြီးတဲ့အခါ သွေးတိုးရောဂါ (၅၀%)နှင့် ကျောက် ကပ် ရောဂါ (၂၀%) တွေရှိပါတယ်။ ရေသောက် နည်းရင် ဆေး

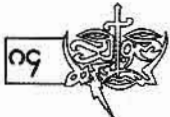
- (၁) ကျောက်ကပ်ထဲ နေရာအနှံ့ အပြား၊
(၂) ဆီးပိုးပြွန်တစ် လျှောက်နေရာ အနှံ့အပြား၊
(၃) ဆီးအိမ်တွင်းနေရာမှ လက္ခဏာ
(၁) အလွန်အမင်းခါးနာခြင်း၊
(၂) ရုတ်တရက်ဗိုက်အောင့်ခြင်း၊
(၃) ဆီးသွားရခက်ခြင်း၊
(၄) ဆီးကျဉ်းဆီးအောင့်ခြင်း။

အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့်

- စေတယ်။ ဆီးလမ်းကြောင်းရောင်ခြင်း၊ ဆီးပိုးဝင်ခြင်းတို့မှလည်း ကျောက်တည် ခြင်း ဖြစ်စေနိုင်ပါတယ်။ အဖြစ်များဆုံး
(၁) အောက်ကလိတ်ကျောက်၊
(၂) ကယ်ဆီယမ်ကျောက်၊

ကျောက်ကပ် ကျောက်စတည်ရင် ကျောက်ကပ်က သူ့ရဲ့လုပ်ငန်း ကောင်းစွာ မလုပ်နိုင်လို့ ဆီးများလာ တယ်။ ညဘက် အကြာခဏ ဆီးသွား တယ်။ အစမှာ မျက်နှာဖောရောင်ပြီး နောက်မှာတစ်ကိုယ်လုံး ဖောရောင်တယ်။ ကျောက်တည်ခြင်း လေ့လာတဲ့အခါ ယူရစ်အက်ဆစ်ကြောင့် ကျောက်တည် ခြင်းများတယ်။

ကျောက်ကပ်မှာ ကျောက်တည်ရင် ကျောက်များရဲ့ ပိတ်ဆို့မှုကြောင့် ကျောက်ကပ်က သူ့ရဲ့တာဝန်ကို အပြည့် အဝ မဆောင်ရွက်နိုင်တော့ဘူး။

ကိုယ်ဝန်ဆောင်အချို့မှာ

ကျောက်ကပ် ကျောက်တည်
ခြင်း ဖြစ်တတ်တယ်။ ကွမ်းစား၊
ကွမ်းသွေးရည် ပျို့ချသူများ ကျောက်
တည်ခြင်း ဖြစ်စေတယ်။ ကိုယ်ဝန်ဆောင်
အမျိုးသမီးများ ဆီးသွား နည်းခြင်း၊
ဆီးသွားရာမှာကျန်ခြင်း၊ ကျပ်ခြင်းဖြစ်ရင်
မိသားစုဆရာဝန်နဲ့ စမ်းသပ်စစ်ဆေး
ကုသမှုခံယူသင့်တယ်။

နောက်ဆက်တွဲရောဂါများ

ကျောက်ကပ်၌ ကျောက်တည်
ရာမှ သွေးထဲယူရစ် အက်ဆစ်များလာပြီး
ခြေဆစ်၊ လက်ဆစ်များမှ၊ ယူရစ်အက်
ဆစ်များ စုပုံလာပြီး ဂေါက်(Gout)
ရောဂါဖြစ်လာတယ်။ အစားအစာများမှ
ကယ်လဆီယမ်ဖော့ စဖိတ်တတ်၊ ကယ်
လဆီယမ်အောက်ဆဲ လိတ်ကတ်များ
စုပ်ယူပြီးဆီးထဲကို စွန့်ပစ်ခြင်းကြောင့်
ကယ်လဆီယမ်တတ် များ စုပုံလာကာ
(Hyporcahiu) ရောဂါဖြစ်လာတယ်။

ကျောက်ကပ်မှ

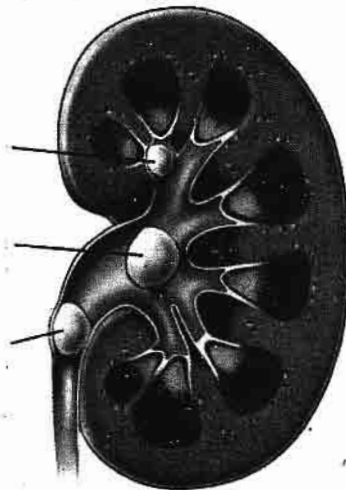
ကျောက်တည်လူနာများနဲ့

အသင့်တော်ဆုံးအစာမှာ

ကျောက်ဖရုံသီးဟင်းချိုနှင့်

အုန်းစိမ်းရည်

သောက်ခြင်းဖြစ်တယ်။

ကျောက်တည်ခြင်းရောဂါ

ခံစားရတာ ကြာလာတာနဲ့အမျှ ဆီးပြွန်
အတွင်း အက်ဆစ်ဓာတ်များလာပြီး
ဟိုက်ပါသိုင်းရွိုက်ရောဂါနဲ့ ယူရီယား
များတဲ့ရောဂါ၊ ကျောက်ကပ်အားနည်း
ခြင်းတို့ဖြစ်လာပါတယ်။ အူလမ်းကြောင်း
ရောင်ရမ်းခြင်းဖြစ်စေတယ်။

စမ်းသပ်ခြင်း

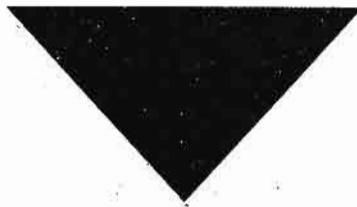
စီတီရိုက်ခြင်း၊ အာထရာ
ဆောင်းရိုက်ခြင်း၊ ဓာတ်မှန်ရိုက်ခြင်း
(ကိုယ်ဝန်ဆောင်အမျိုးသမီးများအား
ဓာတ်မှန်ရိုက်ပါ။ ဆီးထဲမှ ကျောက်
ဝင်ခြင်းရှိ၊ မရှိစစ်ဆေးခြင်း၊ ဆီးအရောင်
စစ်ဆေးခြင်း၊ ဆီးစစ်ဆေးရာမှာ ကျောက်
ပါဝင်မှုတွေရှိရပါက ကျောက်တည်ခြင်း
ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ဆီးရဲ့အရောင်က နို့
အရောင်လို ဖြူနေရင် (သို့) အနည်နှစ်
များရှိနေရင်၊ ကျောက်တည်ခြင်း ဖြစ်နိုင်
ပါတယ်။

ကျောက်ကပ် ကျောက်တည်သူများ
မစားသင့်အစားများ

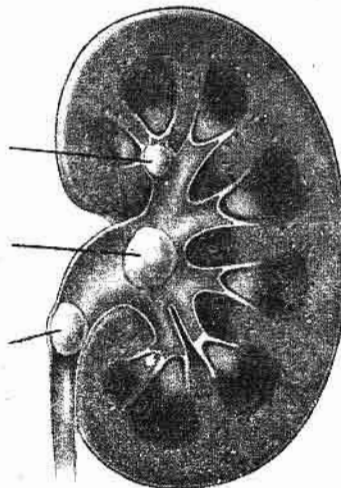
နို့နှင့် နို့ထွက်ပစ္စည်းအမျိုးမျိုး
ငါးပိ၊ ငါးခြောက်၊ ငံပြာရည်၊ အနီရောင်
အသားများ ဖြစ်တဲ့ အမဲသား၊ သိုးသား၊
ဆိတ်သား၊ ကြက်ဆင်သား၊ ပင်လယ်စာ
ဖြစ်တဲ့ ပင်လယ်ခရု၊ ဂုံ၊ ပုစွန်၊ ကဏန်း၊
ပင်လယ်သတ္တဝါများရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ
မီးစုန်းထဲမှာပါတဲ့အတွက် ပျက်စီးစေ
တယ်။ အရက်၊ ဘီယာ၊ ပြုပြင်ဖန်တီး
ထားတဲ့ အချိုရည်မျိုးစုံ၊ ကော်ဖီ၊
လက်ဖက်ရည်၊ ချောကလက်၊ ဟင်းနု
နယ် အလွန်အကျွံ မစားသင့်ပါ။
တာရှည်ခံ ငါးသေတ္တာ၊ ကြက်၊ ဝက်အူ
ချောင်း၊ အသားလုံး၊ အသားပြား၊
အသင့်စားခေါက်ဆွဲ၊ တညင်းသီး၊
ကွမ်းယာနှင့် ဘီယာသောက်ခြင်းတို့ဟာ
ကျောက်ကပ်နှင့်မတည့်ပါ။

သင့်တင့်စားသင့်အစား

ကြက်သား၊ ငါးကြင်၊ ငါးခူ၊
ငါးရံစတဲ့ ရေချိုငါးများ အိုမီဂါ (၃)

ကျောက်ကပ်
ပျက်စီးစေမယ့်
“တညင်းသီး”
ရှောင်ရမယ်။
တညင်းသီးတစ်လုံးဟာ
ကျောက်ကပ်ဆဲလ်
တစ်လုံးပျက်စီး။

ဖက်တီး၊ အက်ဘပေါတဲ့ ငါးများ (ဆဲလ်
မွန်၊ တူနာ၊ ပက်ကာရယ်၊ ဆခင်းငါးများ)

မုန်လာဥနီ၊ မုန်လာဥဖြူ၊
ဂေါ်ဖီထုပ်၊ ပန်းဂေါ်ဖီ၊ ကန်စွန်းဥ၊ ခရမ်း
သီး၊ ပန်းငရုတ်ပွ၊ ရွှေဖရုံသီး၊ ကျောက်ဖရုံ
သီး၊ အစိမ်းရောင်ဟင်းသီး၊ ဟင်းရွက်များ
ဖြစ်တဲ့ မြင်းခွာရွက်၊ ကန်စွန်းရွက်၊
မုန့်ညင်းဖြူ၊ ကညွတ်။

သင့်တင့်သောအသီး

စတော်ဘယ်ရီ၊ ဘယ်ရီသီး၊
သဘောသီး၊ ပန်းသီး၊ ဖရုံသီး၊ နာနတ်သီး၊
သခွားမွေ့၊ သရက်သီး၊ တရုတ်ဆီးသီး၊
ချယ်ရီသီး၊ သံပရာသီး၊ ကြက်သွန်နီ၊
ကြက်သွန်ဖြူ၊ နေကြာစေ့၊ ဖရုံစေ့၊
သစ်ကြာစေ့။

စားသုံးသင့်တဲ့အဆီ

သံလွင်ဆီ၊ နေကြာဆီ၊
ဟင်းရွက်ဆီ၊ နှမ်းဆီ၊ ပဲပိစပ်ဆီ။

မစားသုံးသင့်တဲ့အဆီ

စားအုန်းဆီ၊ ဝက်ဆီ၊ တိရစ္ဆာန်
မှရတဲ့ အဆီများမသုံး သင့်ပါ။

ကျောက်ကပ်မှ ကျောက်တည်

လူနာများနဲ့ အသင့်တော်ဆုံးအစာမှာ
ကျောက်ဖုရသီးဟင်းချိုနှင့် အုန်းစိမ်းရည်
သောက်ခြင်းဖြစ်တယ်။

ကျောက်ကပ်ရောဂါ အန္တရာယ်
ကြီးမားလာပြီး တိတ်တဆိတ် လူသတ်
ရောဂါအဖြစ် တင်စားခေါ်ခံခဲ့ရတဲ့ ရောဂါ
ဖြစ်ပါတယ်။ ရောဂါမဖြစ်ရအောင် ရေ
များများသောက်ရမယ်။ ရောဂါမဖြစ်မီ
ကြိုတင်ကာကွယ်ရမယ်။ ဆီးသွားချင်ရင်
အောင့်မထားရပါ။ ဆီးအလွယ်တကူ
စွန့်ပေးရမယ်။ ကျောက်ကပ်ပျက်စီး
စေမယ့် “တညင်းသီး”ရှောင်ရမယ်။
တညင်းသီးတစ်လုံးဟာ ကျောက်ကပ်
ဆဲလ် တစ်လုံးပျက်စီး။

နေ့စဉ် အားကစားနာရီဝက်

အပြေး၊ လမ်းလျှောက်၊
စက်ဘီးစီး၊ ရေကူး၊ လုပ်သင့်ပါတယ်။
သည်လိုကိစ္စရပ်များ ရှောင်ခြင်း၊ ဆောင်
ခြင်းက ကျောက်ကပ် ကျောက်တည်ခြင်း
မှ ကင်းဝေးပါတယ်။

ကျောရိုးခါးနာရောဂါ

(Low back pain)

လူ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးတစ်ခုလုံး
သွားလာလှုပ်ရှားနိုင်ဖို့၊ လည်တိုင်ရိုး၊
ကျောရိုး၊ ခါးရိုးပိုင်းတို့ အလွန်အရေး
ကြီးတယ်။

လည်တိုင်ရိုး (၇)ဆစ်၊ ကျော
ရိုး (၁၂)ဆစ်၊ ခါးရိုး(၅)ဆစ် စုစုပေါင်း
လည်ကုပ်ရိုးမှ ပြီးညောင့်ရိုးအထိ ခန္ဓာ
ကိုယ်ကို ထိန်းမတ်ပေးတဲ့ အရိုးအဆစ်
ပေါင်း (၂၄)ဆစ်ရှိတယ်။ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခု
လုံး နာကျင်ကိုက်ခဲနေပြီ။ ရောဂါရှာမရ
ဖြစ်နေမည်ဆိုရင် ခန္ဓာကိုယ်ထိန်းမတ်ပေး
ထားတဲ့ ကျောရိုးကြောင့်ဖြစ်တယ်။

ကျောရိုးခါးရိုးဟာ တစ်ဆက်
တည်းရှိနေလို့ ကျောရိုးနဲ့ဆိုင်တဲ့ ရောဂါ
ကင်းရင် ခါးနာရောဂါကင်းစင်နိုင် မယ်။
ခန္ဓာကိုယ် သွက်သွက်လက်
လက် သွားလာလှုပ်ရှားနိုင်ဖို့ ကျောရိုး
သန်မာ သန်စွမ်းနေအောင် ကာကွယ်
စောင့်ရှောက်ကြရမယ်။ ကျောရိုးကို

ကာကွယ်စောင့်ရှောက် ထိန်းသိမ်းခြင်းက
ခါးနာရောဂါကို ကာကွယ်ပြီးသား ဖြစ်
တယ်။ ကျောရိုးထိခိုက်မှု မဖြစ်အောင်
ခန္ဓာကိုယ် ဘက်ညီအောင် ထိန်းသိမ်း
ထားရမယ်။

အလေးအပင် ပစ္စည်းများကို
မ,တဲ့အခါ ခါးကိုင်ပြီး မ,မပဲ၊ ထိုင်ပြီးမရ
မယ်။ အနိမ့်အမြင့် အတက်အဆင်းပြုတဲ့
အခါ ခန္ဓာကိုယ်လှုပ်ရှားမှု ဆင်ခြင်ရမယ်။
ကြာကြာခါးကုန်းပြီး လုပ်ရတဲ့အလုပ်
ဆင်ခြင်ရမယ်။

ခန္ဓာကိုယ်လှုပ်ရှားမှု

နေ့စဉ် အထိုင်များတဲ့ဝန်ထမ်း
များဟာ အလုပ်ချိန်ရှိသမျှ ရုံးစားပွဲမှာ
ထိုင်နေရလို့ ကြွက်သားများ လှုပ်ရှား
မှုနည်းပြီး ကျောရိုးနှင့် ခါးပေါ်ဝန်ပိ
လာစေနိုင်တယ်။ ထိုအခါကျောရိုးနှင့်
ခါးကြံ့ခိုင်မှု အားနည်းလာပြီးစေပြီး တစ်
ကိုယ်လုံးရှိအကြောအခြင်များ နာကျင်
ကိုက်ခဲလာစေနိုင်ပါတယ်။

ဘယ်လို အနေထားမျိုးမဆို

ခါးကို ပြောမတ်အောင် ထားရမယ်။ သက်ကြီးရွယ်အိုများ ဖြစ်ရင်ပိုမိုဆင်ခြင် သတိထားသင့်တယ်။ ကျောရိုးနှင့်ခါး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်စေဖို့ အကောင်းဆုံး နည်းလမ်းများမှာ -

(၁) သွားလာလှုပ်ရှားတဲ့အခါ အလုပ် လုပ်ကိုင်တဲ့အခါ ကျောရိုးနှင့်ခါး မထိခိုက်ရ အောင် အတွင်းဒဏ် မဖြစ်ရ အောင် ဂရုစိုက်ထိန်းသိမ်းရ မယ်။

(၂) ပုံမှန် လမ်းလျှောက်ခြင်း၊ ခပ် သွက်သွက် အပြေးလျှောက် ခြင်း ပြုလုပ်ရမယ်။

(၃) နေ့စဉ် ခေါင်း၊ ခါး၊ ခြေ လက်လှေ့ကျင့်ခန်း (ရွှေ့ပြေး လမ်းလျှောက်၊ စက်ဘီးစီးနှင့် ရေကူးခြင်းများ) လှုပ်ရှား ဆောင်ရွက်ပေးသင့်သည်။ အိပ်စက်အနားယူရင် ခါးကို ပြောမတ်အောင်ထားပြီး အိပ်စက်ရ မယ်။ ကြာရှည်ညောင်းညာတဲ့ အလုပ်မျိုး

လုပ်ကိုင်ရရင် အလုပ်ချိန်နှစ် နာရီပြီး တိုင်း လက်၊ ခြေဆန့်၊ ခါးဆန့် လှုပ်ရှားမှု လုပ်ပေးရမယ်။ သိသိသာသာ နာကျင် လာရင် မိသားစုဆရာဝန်နှင့် ပြကာ ဆေးကုသမှု ခံယူသင့်ပါတယ်။

ကိုယ်ကာယ လေ့ကျင့်လှုပ် ရှားမှုဟာ ရောဂါပေါင်းစုံနဲ့ ခန္ဓာကိုယ် အဆစ်အမြစ် ကိုက်ခဲမှုပါမကျန် ရောဂါ မှန်သမျှ ချမ်းသာရစေနိုင်တယ်။ တကယ့်လက်တွေ့မှာ လူနည်းစုသာ လုပ်ကြတယ်။

လူအများက အချိန်ပိုမရလို့ ရာသီဥတုမကောင်းလို့ အကြောင်းမညီ ညွတ်လို့ ရောဂါတစ်ခုခု ဖိစီးခံနေရလို့

ဆင်ခြင်ပေးကာ ရှောင်ရှားတတ်တယ်။ (၂၁) ရာစုမှာ နည်းပညာ ထွန်းကားလာတာနဲ့အမျှ ဟီစီကြည့်ခြင်း ကွန်ယူတာနှင့် အလုပ်လုပ်ခြင်း ဖေ့ဘွတ်များ၊ အင်တာနက်ထိုင်ခြင်း၊ အထိုင်များတဲ့ ရုံးကိစ္စများ တိုးပွားလာ ခြင်းစတဲ့ အကြောင်းကိစ္စများပြားနေစဉ် အညောင်း မိမိနဲ့မသိ အညောင်းမိနေကြ

တယ်။ ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားမှု တစ်နေ့ တခြား လျော့နည်းလာလို့ ကြွက်သား အင်အားနည်းလာပြီး အဆီထူလာခြင်း၊ အဝလွန်ရောဂါ၊ အဆစ်အမြစ်များ ညောင်းညာကိုက်ခဲလာပြီး ခါးနာ၊ ခုနား ဖြစ်ခြင်း၊ သွေးလွှတ်ကြောများ မာကျော လာစေပြီး ယင်းနဲ့ဆက်စပ်တဲ့ အခြား ရောဂါမျိုးစုံ ဆက်နွှယ်ဝင်လာစေခြင်း ဟာ နောက်ဆက်တွဲ ကျန်းမာရေး ဆိုးကျိုးများ ဆက်ပြီးဖြစ်လာဦးမှာ ဖြစ် တယ်။

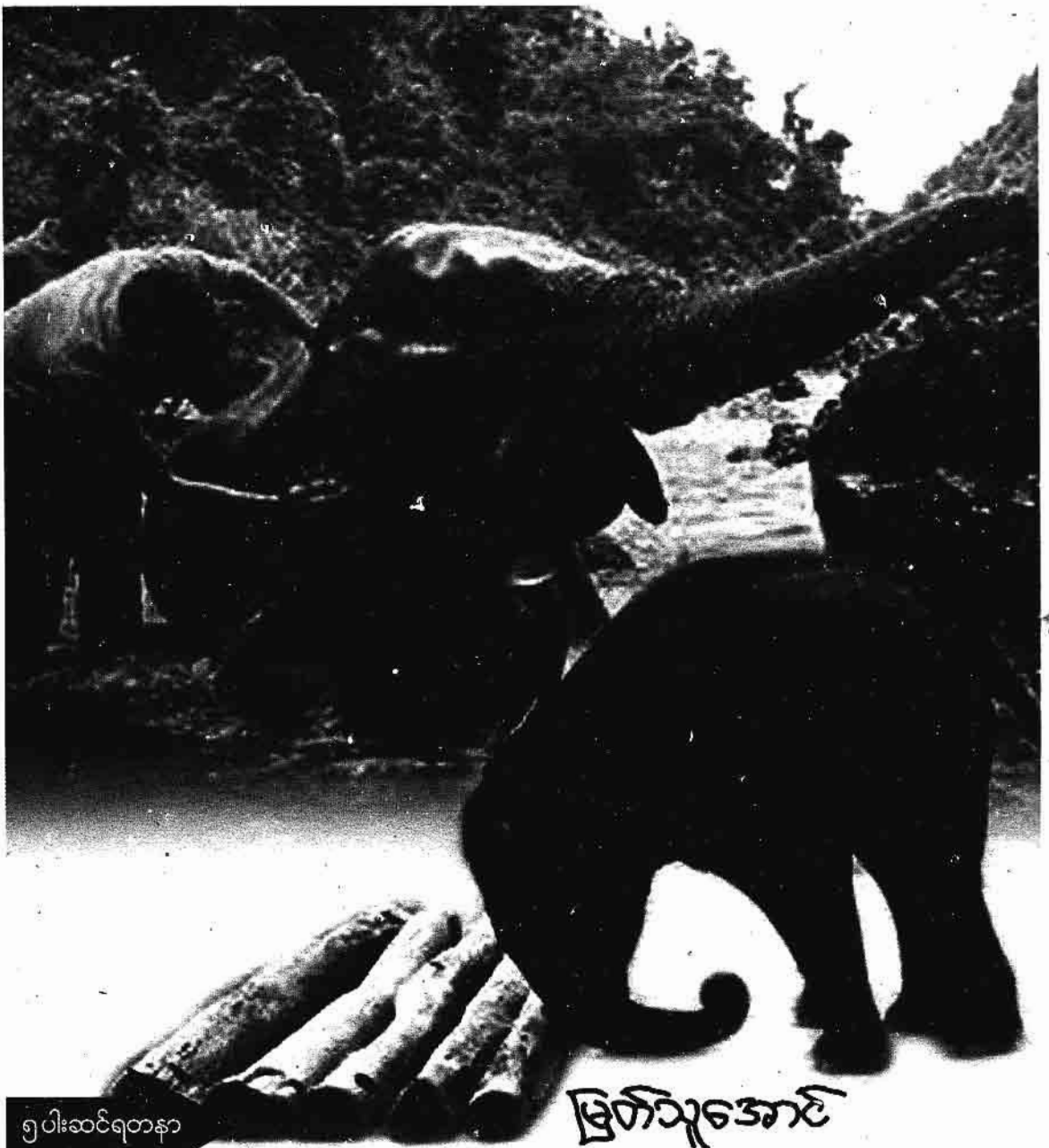
ခါးနာရတဲ့အကြောင်းရင်း

- (၁) ရုံးတာဝန်များ နိမ့်စွဲဝတ်ထားဆောင် နေကြရတဲ့ရုံး ဝန်ထမ်းများ
- (၂) ကြာရှည်စွာ အညောင်းမိတတ်တဲ့ အလုပ်မျိုး လုပ်ကိုင်နေသူများ
- (၃) အလေးအပင်များကို ချီမ ရွှေ့ ပြောင်းနေတဲ့ ကာယလုပ်သားများ
- (၄) ယာဉ်မောင်းနှင့် အပ်ချုပ်သည်များ
- (၅) သူနာပြုများ

- (၆) နေကလေးထိန်းဆရာ၊ ဆရာမများ ဆရာ၊ ဆရာမများဟာ မိမိတို့နဲ့ အရပ် ချက်မှာရှိပြီး ခန္ဓာကိုယ် ထိန်းကျောင်း
- (၇) ပုံစံတစ်မျိုးတည်းနဲ့ နှစ်ကာလ အမောင်း မညီမျှတဲ့ကလေးငယ်များ ပေးနေရတယ်။ ဒါကြောင့် လှုပ်ရှားမှုမှန်
- ကြာရှည် အလုပ်လုပ်ကိုင်နေ နေ့စဉ်ရက်ဆက် ခါးကိုကိုင်ညွတ်ပြီး သမျှ ကျောရိုးနှင့် ခါးရိုးနဲ့မကင်း
- ကြသူများဖြစ်တယ်။ သွန်သင်ထိန်းကျောင်း သင်ကြားပေး ဆက်စပ်လျက်ရှိတယ်။ ခါးမကောင်းလျှင်
- ကိုယ်လက်လှုပ်ရှား လေ့ကျင့် ခြင်းနဲ့ ကလေးများကို ချောမြူ၊ ချီမ ဘယ်အလုပ်မှ ထိထိ ရောက်ရောက်
- ခန်းလုပ်တဲ့အခါ - နေခြင်း။ ထို့ကြောင့် ခါးကိုက်၊ ခါးနာ မလုပ်နိုင်တော့ပါ။ နားရမယ်။
- (၁) လေကောင်းလေသန့်ရတဲ့ သမျှ ခါးမတ်ထားရမယ်။ မှာ ရှေ့ဘက်ကို ငိုက်ပြီးထိုင်ရတဲ့ အနေ
- နံနက်ပိုင်းကို ဦးစားပေးရွေး အထားကြောင့် ကျောရိုးအဆစ်များ
- (၂) နေရောင် နုနု အောက်မှာ ခါးမနာအောင် နေထိုင်သွားနည်း အပေါ် ပျက်စီးယိုယွင်းမှုများကို ဖြစ်စေ
- လေ့ကျင့်ခန်း လှုပ်ရှားပေးခြင်း မည်သူမဆို တစ်ကြိမ်မဟုတ် နိုင်တဲ့ ဆိုးကျိုးများဖြစ်စေတယ်။
- က နေရောင်ခြည်မှ ကျန်းမာ တစ်ကြိမ် အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် ခါးနာ ပျောက်ကင်းစေဖို့ ထိုင်
- ရေးအတွက် အရေးကြီးတဲ့ ခါးနာဖူးသူချည်းဖြစ်တယ်။ ခါးနာရောဂါ ပြီးအလုပ်လုပ်ရတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို မတ်
- ဗီတာမင်ဒီဇာတ်ကို ရရှိနိုင် ရလျှင် တော်တော်နှင့် ရောဂါမပြတ်နိုင်ပါ။ မတ်ထား အိပ်ခြင်း။ သွားလာလှုပ်ရှား
- သည်။ နေရောင်ခြည်ကြောင့် ကောင်းလိုက် ပြန်ပေါ်လာလိုက်နဲ့ အလုပ်လုပ်တဲ့အခါ အလေးအပင်မတဲ့
- ရောဂါပိုးများ ကင်းစင်နိုင်ပါ သံသရာ လည်နေတတ်တယ်။ ခါးနာရ အခါ ကျောရိုးနှင့်ခါးကို ဒဏ်မဖြစ်အောင်
- တယ်။ တဲ့ အကြောင်းရင်းထဲမှာ ပုံစံမကျတဲ့ အရိုးအဆစ်မလွဲအောင် ဆင်ခြင်ပြီး
- (၃) လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်တဲ့ နေရာ ချီမသယ်ပို့များကြောင့် ခါးနာခြင်းဖြစ်ရ ကာကွယ်နေထိုင်သွားရမယ်။ နာကျင်ရင်
- ဟာ အနံ့အသက်ကင်းပြီး တာကြောင့် ခါးနာမဖြစ်အောင် သတိနဲ့ အကိုက်အခဲ ပျောက်ဆေးသောက်ရ
- သန့်ရှင်းကျယ်ဝန်းတဲ့ နေရာ ဆင်ခြင်နေထိုင်သွားရမှာ ဖြစ်တယ်။ မယ်။
- ဖြစ်ရမယ်။ ဆူးခလုတ်မရှိ။ လူ့ခန္ဓာကိုယ်တည်ဆောက်မှု
- နေ့ကလေးထိန်းကျောင်းမှ မှာ ခါးဟာ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးရဲ့ ဗဟို

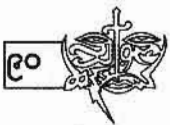
ဒေါက်တာလွင်သန့်(ဆေး-၂)

၅ ပါးဆင်ရတနာ

မြတ်သူအောင်

ဆင်ပိဗ္ဗာနှင့်ဆရာတောင်း

အတွဲ (၂၀) အမှတ် (၂) ၊ နိုဝင်ဘာလ ၊ ၂၀၁၆ ခုနှစ်

ဆင်အုပ်ကြီးဦးနီမှာ ဆင်ကို
ကိုယ်တိုင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်၍
ကြိုးဝိုင်းသစ်တောမှ ဆင်အမျိုးမျိုး
အကြောင်းကို ကိုယ်တွေ့မျက်မြင် သိရှိ
နေသူဖြစ်သည်။

ထိုမျှသာမက စာပေကျမ်းဂန်
များမှလာသော ဆင်အမျိုးမျိုး
အကြောင်းကိုလည်း လေ့လာသိရှိထားသူ
ဖြစ်။ ကျွန်တော် ကြိုးဝိုင်းသစ်တောကို
ရောက်လျှင် ဆင်အုပ်ကြီး ဦးနီထံသို့
သွားရောက်ကာ ဆင်အကြောင်းကို
ဆွေးနွေး မေးမြန်းလေ့ရှိပါသည်။

တပေါင်းလဖြစ်၍ ညဉ့်လေ
အေးက တိုက်ခတ်လျက်ရှိသည်။ မိုး
သက်၊ မိုးငွေ့ကို မရသေး။ အိမ်ရှေ့မှ
ပိတောက်ပင်က တစ်ပင်လုံး ရွက်ကြွေ
ကာ ယခုမှ ရွက်နုများ ပေါ်ခါစရှိသည်။
ရွက်နုများသည် တဖြည်းဖြည်း စုံ၍ထွက်
လာမှ ဖူးတံများပါ ပါလာမည်ဟု ယူဆ
ရလေသည်။

ဆင်အုပ်ကြီးဦးနီက ပိတောက်

သတ္တဝါများတွင်
လူများကဲ့သို့ပင်
မိမိနာမည်ကိုခေါ်လျှင်
သိတတ်
နားလည်တတ်သော
သတ္တဝါများရှိသည်။
ထိုသတ္တဝါများတွင်
ဆင်သည်လည်း
အသိဉာဏ်ရှိသော
သတ္တဝါဖြစ်၍
လူတို့အတွက်
အသုံးတည့်ကြခြင်းပင်
ဖြစ်သည်။

ပင်ကြီးကို ငေးကြည့်ရင်း...

“တို့... အခု... သစ်ထုတ်
လုပ်ရေးစခန်းမှာ ဆင်တွေကို အသုံးဝင်
တာတောင်မှ ဆင်တွေကို ညှဉ်းပန်းရာ
မကျအောင်ကြည့်ပြီး နိုင်တဲ့ဝန်ကို ထမ်း
ခိုင်းရတယ်။ ရှေးအရင်တုန်းကဆို ဆင်
တွေဟာ လူအကျိုးကို တော်တော်
ဆောင်ရွက်ခဲ့ရတာ”ဟု ပြောသည်။

“မြန်မာရာဇဝင်ထဲမှာလည်း
ဆင်တွေအကြောင်းက မပါမဖြစ်ပါတယ်
နော် ဦးနီ”

ကျွန်တော်က ဝင်ပြောမိသည်။

“ပါတာပေါ့ကွာ ဆင်ရေး မြင်း
ရေးဆိုတာ ရှေးက ဘုရင်တွေ စစ်တိုက်
တဲ့အခါ အရေးကြီးတဲ့ စစ်သုံးပစ္စည်းတွေ
ထဲမှာ ပါတတ်ပေါ့”

“အဲဒါ . . . လူတွေက
လေ့ကျင့်ပေးလို့ပေါ့နော်”

“ဟုတ်တယ်လေ ဆင်ရိုင်း
တွေကို ဖမ်းရတယ်။ ဆင်တွေဟာ
ဘုရင်တပ်မတော်မှာ အရေးကြီးတဲ့
တိုက်ပွဲဝင် ယာဉ်တွေအဖြစ် သုံးခဲ့ကြ

တယ်။ ပြီးတော့ တောလမ်းခရီးကို သွားရာမှာလည်း ဆင်တွေကိုသာ အားကိုးခံကြရတာကိုး”

“ဒါဆို... ရှေ့ခေတ်ကတည်းက ဆင်ထိန်းတွေ ဆင်ကိုယဉ်အောင် လုပ်တဲ့သူတွေက ရှိနေကြတာပေါ့နော်”

“ရှိတာပေါ့ ရာဇဝင်အထောက်အထား လိုက်ရှာရင်တော့ အများကြီးပေါ့လေ။ အခု... ဒီကြိုးဝိုင်းသစ်တောမှာ ဆင်တွေကို ကျုံးသွင်းမိန်းသင်တာ တွေ တယ်မို့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ တွေပါတယ်။ စနစ်တကျပဲ သင်ကြားပေးကြပြီး ဒီကျင့်တဲ့ ကျင့်စဉ်တွေကို မှတ်ပုံတင်စာအုပ်မှာ ရေးသွင်းတာလည်း တွေ့ရပါတယ်။ သူတို့ မွေးနေ့၊ မွေးရက်တွေကို အမှတ်စဉ်နဲ့ ပေးထားတယ်နော်”

“ဟုတ်တယ်လေ အမှတ်စဉ်နဲ့ တင်မကဘူး ဆင်တွေကိုပါ အမည်ပေးထားရတယ်။ ဆင်တွေကို အမည်ပေးတာကတော့ ခုမှ မဟုတ်ဘူး။ ရှေးတုန်းကတည်းက ရာဇာဓိရာဇ် အရေးတော်ပုံ

မှာပါတယ်လေ။ ဆင်တော်ငရက်နွဲ့တို့၊ ဘာတို့ နာမည်ပေးထားတာ မတွေ့ဘူးလား”

သတ္တဝါများတွင် လူများကဲ့သို့ပင် မိမိနာမည်ကိုခေါ်လျှင် သိတတ်နားလည်တတ်သော သတ္တဝါများရှိသည်။ ထိုသတ္တဝါများတွင် ဆင်သည်လည်း အသိဉာဏ်ရှိသော သတ္တဝါဖြစ်၍ လူတို့အတွက် အသုံးတည့်ကြရခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်ရောက်သည့်နေ့က ကြိုးဝိုင်းသစ်တောတွင် ရွှေညိုဆိုသော ဆင်ကို မိန်းသင်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“ရွှေညို... ထိုင်...ထိုင်” ဟု ပြောရုံနှင့် ရွှေညိုက ထိုင်ပေးသည်။ သူ့ကိုယ်ပေါ်မှ ဆင်း၍တက်၍ ရနိုင်ရန် ရှေ့ဦးကိုထောက်ကာ လည်တိုင်ကို ဝပ်ပေးသည်မှာ ချစ်စရာ၊ သနားစရာ ကောင်းလှ၏။

ဆင်ကိုသင်ကြားသော ဆင်ဆရာတို့က ရွှေညိုကို မည်သည့်ဆင်ဦးစီးထံရောက်ရောက် ခိုင်းသမျှဆောင်ရွက်

ကာ လိမ်လိမ်မာမာနေစေရန် သင်ကြားရာတွင် အရေးကြီးလှသည်။

ထိုင်ခြင်း၊ ထခြင်းကို အားကစား

သင်တန်း၍ ဆရာသင်သကဲ့သို့ ရွှေညိုနှင့်အတူ ဆင်လေးငါးကောင်ကို သင်ပေးရာ အခြားဆင်များက ရွှေညို လုပ်သလို ညီညီညာညာ လိုက်လုပ်သည်ကို တွေ့ရသည်မှာ ကြည့်၍ကောင်းလေသည်။

ထိုအဖြစ်အပျက်ကို တွေးမိသောကြောင့် ကျွန်တော်က ဆင်အုပ်ကြီးဦးနီကို...

“ဦးနီ ဆင်တိုင်းက အဲဒီလို သင်ကြားပေးရင် လိမ္မာကြတာပဲလား”

ဦးနီက ကွမ်းကိုဝါး၍တွေးရင်း...

“ထို့... လူတွေလိုပေါ့ကွာ။ လူတွေလည်း စာတွေပေတွေ ကောင်းကောင်းသင်တဲ့ လူမသင်တဲ့ လူရှိသလိုပေါ့။ ဆင်တွေမှာလည်း ဆင်ဆို၊ ဆင်ကောင်းတွေ ရှိတာပေါ့။ ဘယ်လိုဆင်မျိုးမှ ဆင်ကောင်းပီသတယ် ဆိုတာကို အင်းဝခေတ် ဘုရင်မင်းခေါင် လက်ထက်

www.burmeseclassic.com

က သက္ကရာဇ် ၈၈၂ ခုနှစ်မှာရေးတဲ့
“ရှင်မဟာသီလဝံသ”ရဲ့ ရာဇဝင်ကျော်ထဲ
မှာ ဆင်ကောင်းဆိုတာ ဘယ်လိုဟာဆို
တာ ရေးထားတယ်”

ကျွန်တော်က စိတ်ဝင်စား
သောကြောင့်...

“ဘယ်လို... ဆင်ကောင်းရဲ့
လက္ခဏာကို ရေးထားလဲဗျာ သိပါရစေ”
ဟုပြောသည်။

ဆင်အုပ်ကြီး ဦးနီက သူ၏
စာအုပ်စင်မှ “ရာဇဝင်ကျော်” စာအုပ်
တွင် ညှပ်၍ မှတ်ထားသော စာရွက်
ကလေးနေရာကိုပြကာ “ဒီမှာကြည့်လေ”
ဟုပြောရာ အောက်ပါအတိုင်း ဖတ်ရှုရ
လေတော့၏။

ဆင်ကောင်း

အင်္ဂါငါးပါးရှိသော ဆင်ပြောင်
ကိုလျှင် မင်းတို့စီးတန်သော ဆင်မင်း၏
ခြေလက်အင်္ဂါနှင့် တူသည်ဟူ၏။
အင်္ဂါငါးပါးကား...

၁။ ဆင်ထိန်းပြုလိုသရွေ့ ဆို
သရွေ့ကို နာနာသိသည်တစ်ပါး

စစ်မြေ၌ရောက်သော်လည်း
ဆင်ကို သတ်တတ်၏။ မြင်း
ကို သတ်၏။ ရထားကို ဖျက်
တတ်၏။ ဆင်စီး၊ မြင်းစီး၊
ရထားစီး မလွတ်သူဟူသမျှကို
သတ်တတ်၏။ ဤသို့ သက်
ညဉ်းတတ်သော ဆင်လည်း
တစ်ပါး။

၃။ သူ့ရန်သူနှင့် မတွေ့သော်
ရှေ့နောက် ခြေဦးခေါင်းပါး
နားအစွယ် နာမောင်းအမြီး
ဆင်စီးတို့ကိုလည်း စောင့်
ရှောက်နိုင်၏။ ဤသို့ကာကွယ်
စောင့်စည်းနိုင်သော ဆင်
လည်း တစ်ပါး။

၄။ စား၊ လှံ၊ လေး၊ မြား၊ မီးပေါက်
ပုဆိန် စူးရှသရွေ့ကိုလည်း
သည်းညည်းခံနိုင်၏။ စည်
ကြီးသံ၊ ခရသင်သံ၊ တံပိုင်း
သံ၊ မီးပေါက်သံ၊ ကြိမ်းမောင်း
ကြွေးဟစ်သံတို့ကိုလည်း
အလန့်တကြားမရှိ တည်တံ့

ခံနိုင်၏။ ဤသို့ သည်းခံနိုင်
သည့် ဆင်တစ်ပါး။
ရေတောတောင် ကုန်းကျင်း
စသော သွားသာသောအရပ်၊
မသွားသာသော အရပ်တို့၌
ဆင်ထိန်းနှင့်သောအတိုင်း
ရှေ့ရာ မဆုတ်မနစ်သွားတတ်
သော ဆင်လည်းတစ်ပါး။

ဤသို့သော ဆင်ရတနာကား
မင်းစီးတန်သော ဆင်တည်း။ ဤကား
ဆင်လက္ခဏာတည်း။
ကျွန်တော်က ထိုဆင်ကောင်း
လက္ခဏာကိုဖတ်၍...

“ဒါဆို... အဲဒီလို ဆင်
ကောင်းလက္ခဏာဖြစ်ဖို့ ဆင်ကိုလေ့ကျင့်
သင်ကြားပေးတဲ့ ဆရာက အရေးကြီး
တာပေါ့နော်”ဟု ပြောမိ၏။

“ဒါပေါ့ဗျာ။ ဆင်လိမ္မာဖြစ်ဖို့ဆို
တာ ဆင်ဆရာကောင်းရှိမှပေါ့။ လူဖြစ်ဖြစ်၊
သတ္တဝါဖြစ်ဖြစ် လောကမှာ ဆရာဟာ
အရေးကြီးဆုံးပေါ့”ဟု ဆိုလေတော့၏။

မြတ်သူအောင်

ပြည်တွင်းပရ

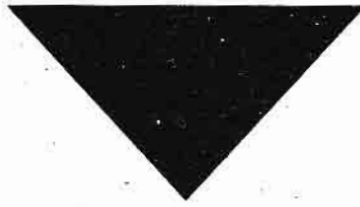
စိုးဝဠိဝတ်လေတို့ အမိသားကြက်သားယူနိုင်ကံစားနေသောသူရဲ

ကန်တောင်၊ ရွှေကွက်ရပ်သည်
စဉ်းကျိုးမြို့နယ်ထဲတွင် ပါဝင်ပြီး၊ ကျဉ်
တောက်ပေါက် ရွှေကွက်ရပ်၏ အရှေ့
ဘက်တောင်ရိုး အရှေ့ဘက် ငါးမိုင်ခန့်
သေးကွာ၏။ ယခင်ကတော့ ငါးကြားဘေး
ကွက်ရပ်ပေး မှ တောင်ကြောကို ပတ်
တက်ရသော ၊ ဝမ်းကြောင်းက ခုနစ်မိုင်
လောက်ဝေး၏။

ယခုအခါ ထက်ရည်လင်
ကုမ္ပဏီက ဒေသဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်မှု
အတွက် ဘုရားတည် ကျောင်းဆောက်
ပေးသလို လမ်းကြောကိုလည်း
ယခင်လူသွား လမ်းသာ အသုံးပြုသော
မြက်လမ်းကို ကားလမ်းအဖြစ် တိုးချဲ့ပေး
သဖြင့် ကန်တောင်နှင့် ကျဉ်တောက်
ပေါက် ငါးမိုင်သာ ဝေးတော့သဖြင့်
သွားရေး လာရေး လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေး
လွယ်ကူချောမွေ့စွာ သွားလာနိုင်ပြီဖြစ်၏။

ယခု ကားလမ်းမဖောက်မီက
တောင်ပေါ်မြက်လမ်း ဖြစ်သဖြင့်
မတ်ဆောက်ခက်ခဲပင်ပန်းစွာ သွားလာရ

“ကိုကတုံး . . . တော်
ငါးကြင်း
အကြီးတစ်ကောင်ကို
အရက်နဲ့
လဲသောက်လိုက်သလား၊
အစိတ်သား လောက်ရှိတဲ့
ငါးတစ်ကောင်
ပျော့နေတယ်”

သလို ငါးတော၊ သစ်တော ထူထပ်မှု
ကြောင့် မသမာသူများ၏ အန္တရာယ်တို့
တွေ့ကြုံရမှု၊ လူယက်ခံရမှု၊ အသတ်ခံရမှု
ပင် ရှိခဲ့ရ၏။

ထိုစဉ်က ကျဉ်တောက်ပေါက်
ထွက်ရပ်မှ ကန်တောင်ရွှေကွက်ရပ်ကို
ဈေးရောင်းသွားကြသူ တစ်နိုင်တစ်ပိုင်
ဈေးသည်လေးများက ငါးယောက်၊ ဆယ်
ယောက် အစုဖွဲ့ပြီး မနက်အစော သုံး
နာရီ၊ လေးနာရီကသွားပြီး ညနေ
လေးနာရီတွင် ကန်တောင်ရပ်ကွက်မှ
ပြန်ဆင်းလာကြသည်မှာ ဈေးသည်
လေးများ၏ နေ့စဉ် အလုပ်တစ်ခုဖြစ်၏။

ယနေ့မနက် သုံးနာရီလောက်
တည်းက ကြက်သားရောင်းသူ အရှာသီ
အမဲသေးရောင်းသူ ဆာလာဘီ၊ ငါး
ရောင်းသူ သိန်းသိန်းဦးနှင့် ယောက်ျား
ဖြစ်သူ ဦးကတုံး၊ ဆိတ်သားရောင်းသူ
ခါလာဘီတို့ ငါးယောက်အစုအဖွဲ့သည်
ကန်တောက်ကွက်ရပ်သို့ မနက်အစော
ငါးနာရီရောက်ရန် ထွက်ခဲ့ကြ၏။

ကန်တောင်ပေါ် တက်ရသဖြင့်

မောပန်းလာ၏။ မမောကခံနိုင်ရိုးလား
ခေါင်းပေါ်တွင် သားငါးထည့်သော
တောင်းများကို သယ်ယူပြီး မတ်စောက်
စွာ တက်ရသဖြင့် တောင်ထိပ်ရောက်သည်
နှင့် ခြေကုန်လက်ပန်းကျလှနည်း ဖြစ်
ကုန်ရသဖြင့် အရိပ်အာဝါသ ကောင်း
လှသော ပိတောက်ပင်ကြီးအောက်တွင်
တောင်းများကိုချပြီး တစ်ထောက်နားကြရ
၏။ အမောပြေမှ ကန်တောင်ဈေးသို့
ခရီးဆက်ကြရ၏။

ကန်တောင်ဈေး ရောက်သည်
နှင့် မိမိတို့ပါလာသော သားငါးများကို
ဗန်းထဲထည့်ကာ ခင်းကျင်းလိုက်ကြ၏။

“ကိုကတုံး... တော် ငါးကြင်း
အကြီးတစ်ကောင်ကို အရက်နဲ့ လဲ
သောက်လိုက်သလား၊ အစိတ်သား
လောက်ရှိတဲ့ ငါးတစ်ကောင် လျော့နေ
တယ်”

သိန်းသိန်းဦးက ကိုကတုံးကို
စွပ်စွဲပြောဆိုလိုက်မှုကြောင့်...

“ဒီမိန်းမနယ်ဗျာ လူကို သူခိုး
လာစွပ်စွဲနေသေးတယ် အမောမှ မပြေ
သေးဘူး”

“တော်... မယူလို့ ဘယ်
ယောက်ျားက ယူမှာလဲ”

“သိန်းသိန်းဦး နင့်ပါးစပ်ပိတ်
ထားစမ်း”

“အောင်မယ်... တော်မယူ
ဘယ်သူယူမှာလဲ”

“သိန်းသိန်းဦး ဆက်မပြောနဲ့
တော့ ငါဒေါသ မဖြစ်ချင်ဘူး”

သိန်းသိန်းဦးတို့ လင်မယား
ပြဿနာဖြစ်နေစဉ်...

“ဟောတော့... ကြက်တစ်
ကောင် လျော့နေတယ်။ အိမ်မှာ
တောင်း ထဲထည့်ထားတုန်း ခွေးများ
ဆွဲသွား သလား မသိဘူး”

အရှာဘီအသံ ပေါ်ထွက်လာ
သလို...

“ဟော... ငါလည်း အမဲသား
ပိဿတွဲတစ်တွဲ လျော့နေတယ်”

ဆိတ်သားရောင်းသူ ခါလာဘီ

နားကြသလား”

ဖြစ်ရမယ်”

တစ်ဦးသာ ဆိတ်သားပျောက်ရသည်
အသံ မကြားရပေ။ ငါးယောက်ဈေးသည်
အစုသည် ပြဿနာကိုယ်စီ ရှိနေစဉ်
ဈေးဝယ်သူများ ရောက်လာသောကြောင့်
ပြဿနာခဏ ငြိမ်သက်သွားပုံရ၏။

xxx

သားငါးရောင်းသော ဈေးသည်
အစုအဖွဲ့ ငါးယောက်ပါလာသော သားငါး
များချခင်းပြီး မနေ့ကလိုပင် အမဲသား
ငါး ကြက်သားများသာမက ဆိတ်သား
သည်ပါ သည်တစ်ခါ ပျောက်ရလျော့
နည်းနေမှုကြောင့် တရားခံရှာမရ ဖြစ်နေ
ကြ၏။

ထိုစဉ် ငါးလာဝယ်သူ ကန်
တောင်မှ ဒေါ်သိန်းလှက ဈေးသည်များ
ပြဿနာကို ဖြေရှင်းပြီး တရားခံကို ဖော်
ထုတ်ပြောဆိုလိုက်၏။

“ညည်းတို့အဖွဲ့ ကန်တောင်
တက်ကာ ပိတောက်ပင်ကြီးအောက်

“ဟုတ်တယ်... ကျွန်မတို့
အဖွဲ့ အဲဒီအပင်ကြီးအောက် အလင်း
ရောင် မလာခင်နားနေကြ”

သိန်းသိန်းဦးက နှုတ်သွက်အာ
သွက် ပြောလိုက်၏။

“အေး... အဲဒီပြဿနာရင်း
မြတ်ပဲ”

“ရှင်... ဘယ်လို”
သိန်းသိန်းဦးက နားမလည်နိုင်
စွာနှင့် မေးလိုက်မှုကို...

“အဲဒီအပင်ကြီးက သရဲကြီးရှိ
တယ်”

“ဟင်”

“ဟယ်”

“အလိုလေး”

“အလာကယ်ပါ”

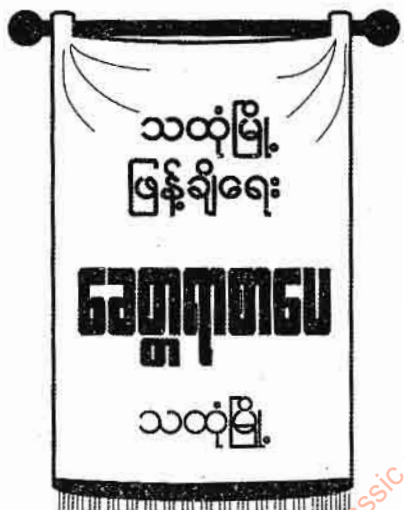
အံ့ ဩထိတ်လန့်သံများက
တစ်ပြိုင်တည်းလို ထွက်ပေါ်လာ၏။

“အေး... အဲဒီ သရဲကြီးက
ညည်းတို့ အသားငါးတွေ နှိုက်စားနေတာ

ယခုမှပင် တရားခံကို တွေ့မိ
ပြီး အားလုံးကြက်သီးထပြီး ကြောက်ရွံ့
တုန်လှုပ် နေကြပါတော့၏။

အပြန်ခရီးတွင် ငါးယောက်
သားသည် ပိတောက်ပင်ကြီးနား
ရောက်သည်နှင့် နောက်ကျသည်
ခြေထောက် သစ္စာဖောက်ဟု သဘော
ထားကာ မပြေးရုံတမယ် တောင်အောက်
သို့ သုတ်ခြေတင်နေသည်ကို သရဲကြီး
မြင်ကောင်း မြင်နေပါလိမ့်မည် ဖြစ်ပါ
ကြောင်း...

စိုးဝင့်(ဝက်လက်)

ကျွတ်သွားသောဒေါ်နီကွက်
မကွေးဥပဋ္ဌ
ဒေါက်-ဒေါက် အမှိုက်ပစ်ခွဲမလား

“ဒေါက်... ဒေါက်”

“ဂျိုး... ဂျိုး”

“ဂျုလောက်... ဂျုလောက်”

“လာပြီ... လာပြီ ခဏလေး”

စောင့်၊ နောက်ဖေးရောက်နေလို့”

“ဒေါက်... ဒေါက်”

“ဒေါက်... ဒေါက်”

“ဟိတ်... ဘယ်လိုဖြစ်နေ

သလဲ၊ လာပါပြီဆိုနေမှ ခဏစောင့်ဦး”

ကျွန်တော်လည်း ငဲ့လက်စ
ထမင်းအိုးကို ဒီအတိုင်းချထားပြီး အိမ်
ရှေ့ ပြေးထွက်လာခဲ့ရတယ်။

အိမ်ရှေ့နဲ့ မီးဖိုခန်းက ပေသုံး
ဆယ်လောက်ဝေးတယ်။ ကိုယ်က
အပေါ်ဆုံး ခြောက်လွှာဆိုတော့ ပျဉ်ခင်း
လေ။ တအားအမြန်ပြေးရင်လည်း
ခြေသံတုန်တုန်ကြောင့် အောက်ထပ်
အခန်းက “လူလိုအသိဘူးလား၊ ဖြည်း
ဖြည်းလျှောက်တာ မဟုတ်ဘူး” လို့
ရန်တွေခံရမှာကြောက်တောက ခြေဖွ
ပြေရတာ အိမ်ရှေ့တံခါးကို တော်တော်နဲ့
ရောက်နိုင်ဘူး။

အိမ်ရှေ့မှာ

ဘယ်သူမှမတွေ့

မျက်နှာချင်းဆိုင်

အခန်းကိုကြည့်တော့လည်း

သော့ခတ်ထားတာ

သော့ကြီးတန်းလန်း

တံခါးခေါက်သူက

ချက်ချင်းထွက်

ပြေးရအောင်လည်း ...

အိမ်ရှေ့က ညှပ်သည်ကလည်း

ဒီစက္ကန့်ပိုင်းကလေးကိုပဲ မစောင့်နိုင်ဘူး
ထင်ပါရဲ့။ တဒေါက်ဒေါက်၊ တဂျိုးဂျိုးနဲ့
အိမ်ရှေ့တံခါး ခေါက်နေရုံတင် အားမရ
ဘူး။ ကလန်ကိုလည်း တံခါးနဲ့ တအား

ရိုက်နေတော့တာပါပဲ။

“ဒေါက်... ဒေါက်”

“ဂျုလောက်... ဂျုလောက်”

“ဟာ... ဘယ်လိုဖြစ်နေ

တုန်း၊ ဖွင့်နေပါပြီဗျ၊ ဖွင့်နေပါပြီ”

ကျွန်တော်လည်း ဒေါပွပွနဲ့

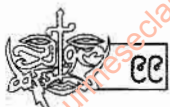
ထိုးထားတဲ့ ကလန်ကိုဖြုတ်ပြီး တံခါးဖွင့်
လိုက်မိတယ်။

“ဟိုက်... ဘာလဲဟာ ဘယ်

ရောက်သွားလဲ”

အိမ်ရှေ့မှာ ဘယ်သူမှမတွေ့
မျက်နှာချင်းဆိုင် အခန်းကိုကြည့်တော့
လည်း သော့ခတ်ထားတာ သော့ကြီးတန်း
လန်း တံခါးခေါက်သူက ချက်ချင်းထွက်
ပြေးရအောင်လည်း လေ့ခါးက ခြောက်
ဆယ့်နှစ်ထပ် ဘယ်လိုမှ မျက်စိမြင်ကွင်း
က မလွတ်နိုင် “ဘာလဲကွ” လို့ ညည်းညူ
ပြီး ငဲ့လက်စ ထမင်းအိုးဆီ ပြန်လာခဲ့ရ
တယ်။

အချိန်က နံနက်ဆယ်နာရီ
ဈေးသိမ်းချိန် ကျွန်တော်နေတဲ့တိုက်က
“ထီးတန်းဈေးကလေးအိမ်ရာ” ဈေး

လမ်းမပေါ်မှာရှိပြီး ပြေးကနေ ခြောက်
လွှာမျက်နှာချင်းဆိုင်နဲ့ဆိုရင် ၁၂ ခန်းတွဲ
ကျွန်တော့်အောက်က အခန်း
က ငါးစိမ်းရောင်းတယ်။ ညဆိုရင် ငါး
ထည့်တဲ့ တောင်းတွေကို လှေခါးပေါ်မှာပဲ
ထားတော့ ညီစော်ကတော့ ထာဝရ
နှုတ်ဆက်လျက်ပေါ့။

ရန်ကုန်အကျင့်က တစ်ခန်းနဲ့
တစ်ခန်း မျက်နှာချင်းဆိုင် ငါးပေသာ
ကွာပေမယ့် မမေးမပြော မထူးနေကြတာ။
ကိုယ်ဖြစ်ကိုယ်ခံပဲလေ။ တစ်ယောက်နဲ့
တစ်ယောက် အခေါ်အပြော လုပ်ခဲ့တယ်။
ဒီတော့ ကိုယ့်အခန်း ကိုယ့်တံခါးပိတ်ပြီး
နေပဲ။

တံခါးကို ဘယ်လိုလှူကလာပြီး
နောက်ပြောင်တဲ့သဘောနဲ့ ခေါက်တာပါ
လိမ့်လို့ အတွေးနဲ့ ထမင်းအိုးငဲ့ပြီး မီးဖို
ပေါ် တင်လိုက်ရတယ်။

ဒီလိုနဲ့ နံနက်ဆယ်နာရီထိုး
တိုင်း အိမ်ရှေ့တံခါးလာခေါက်တာ
လေးရက်ရှိသွားပြီ။ ကြာတော့ ဒီအသံကို
ဂရုလည်း မစိုက်မိတော့။ သူ့ဘာသာသူ

ခေါက်ချင်သလောက် ခေါက်ပေတော့ဆို
ပြီး နေလိုက်တာ။ တစ်နေ့ ဆယ်နာရီ
အထူးမှာ တံခါးလာခေါက်ပြန်ရော။
ကျွန်တော်ကလည်း ဒီအသံက ရိုးအီနေ
ပြီဆိုတော့ ဂရုမစိုက်တော့ဘဲ တီဗွီထိုင်
ကြည့်နေလိုက်တယ်။

ဟုတ်တယ်လေ။ တံခါးခေါက်
လို့ ဖွင့်ကြည့်လိုက် ဘယ်သူမှ မတွေ့တာ
ပဲဟာကိုး။

“ခေါက်... ခေါက်”
“ဂျိုး... ဂျိုး”
“ဂျုလောက်... ဂျုလောက်”
“ကိုညိုစိမ့်... ကိုညိုစိမ့်”
“ဟိုက်... ဒီတစ်ခါတော့

ညှော်သည့်ဖြစ်မယ်ဟ” လို့ တံခါးထဲဖွင့်
လိုက်တော့ လာ... လာ မြို့တော်သတင်း
ထောက် ကိုသုညကြီးပါလား။

“ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲဗျ။
ကျုပ်ရောက်နေတာ ကြာလှပြီ။ တီဗွီမှာ
ဘာတွေများ စိတ်ဝင်စားစရာတွေနေလို့လဲ”
သတင်းထောက် ကိုသုညက
အပြစ်တင်စကား ဆိုလိုက်တယ်။

“Sunday Talk က ဗဟုသုတ

လည်းရတယ်။ စိတ်ဝင်စားစရာလည်း
ကောင်းလွန်းလို့ ကြည့်နေတာပါဗျာ”

“ဘယ်လောက်ပဲကောင်း
ကောင်း ညှော်သည်လာတာဆိုတော့ ဂရု
စိုက်သင့်ပါတယ်ဗျာ”

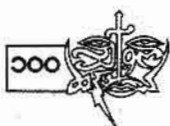
မြို့တော် သတင်းထောက်
ကိုသုညက လေ့ကား ၆၂ ထစ်
တက်လာရလို့ မောပြီးခေါ်သနဲ့ ဟောဟဲ
လိုက်တာ ကျွန်တော့်ကို အပြစ်တင်
တယ်။

ကျွန်တော်လည်း ရေခဲသေတ္တာ
ထဲက ရေအေးအေးကလေးယူပြီး ချပေး
လိုက်ပါတယ်။

“ကိုသုညရေ၊ အပြစ်တွေ
တအားတင်မနေနဲ့၊ လူတွေမှာ ကိုယ့်
အကြောင်းနဲ့ကိုယ် ရှိကြတယ်ဗျ။
အကြောင်းရင်းကို အရင်စုံစိမ်းပြီးမှ
အပြစ်တင်”

“ခင်ဗျား အကြောင်းအရင်းကို
ဆိုစမ်းပါဦး”

“ကျုပ်တံခါးကို နံနက်ဆယ်

www.burmeseclassic.com

နာရီမှာ လာလာခေါက်နေတယ်ဗျ။
တံခါးဖွင့်လိုက်တော့လည်း ဘာမှမတွေ့
ဘူး။

“ဟာ... ဟုတ်ပြီ ကိုညိုစိမ့်
ကျွန်တော် ခင်ဗျားတို့ လှေကားပေါ်
စတက်တက်ခြင်း သနပ်ခါးနဲ့ ထောင်းခနဲ
ရလိုက်တယ်ဗျ။ နောက်ပြီး ကျွန်တော်
နားထင်မွှေးတွေလည်းထောင်ပြီး
တစ်ကိုယ်လုံး ဖြန်းခနဲ ကြက်သီးတွေ
ထလာတယ် မိန်းမတစ္ဆေဖြစ်ရမယ်”

“ဗျာ... တစ္ဆေ မိန်းမတစ္ဆေ
ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေဗျာ တစ္ဆေ
ပဲပေါ့ဗျ။ ခင်ဗျားနဲ့ခင်တဲ့ အမျိုးသမီး
တစ်ယောက်ယောက်များ ဒီရက်ပိုင်း
အတွင်း မသေဆုံးဖူးဘူးလား။ သနပ်ခါး
နဲ့ပေးတော့ မိန်းမပဲပေါ့”

“ဟာ... ဟုတ်ပြီ ကိုသုည
ရေ ခင်ဗျားပြောမှ သတိရတော့တယ်”

“အင်း . . . လုပ်စမ်းပါဦး။
ဘာများလဲဗျ”

“ကျွန်တော်တို့ ဒီဈေးလေး

ရပ်ကွက်က အမှိုက်ပုံက လမ်းလျှောက်
တယ်ဗျ”

“ဟာဗျာ... ခင်ဗျားကလည်း
အမှိုက်ပုံက လမ်းလျှောက်ရတယ်လို့
ကတ်သီးကတ်သပ် ကိုညိုစိမ့်ရယ်”

“ဒီလို . . . ကိုသုညရဲ့
ကျွန်တော်တို့ ဈေးကလေးဈေးက ဈေး
သည်တွေက ညတစ်နာရီဆိုရင် ဈေးလာ
ခင်းကြပြီး နံနက်ကိုးနာရီခွဲ ဆယ်နာရီဆို
ရင် ဈေးသိမ်းကြတယ်။ အဲသလို ဈေး
သိမ်းတဲ့အခါမှာ သူတို့ရောင်းတဲ့
ငါးအကြေးခွံတို့၊ ကြက်ဝမ်းထဲက မစား
ရတဲ့ ကလီစာတို့၊ မကုန်တဲ့ပန်းတို့၊
ခရမ်းချဉ်သီးတို့ကို စည်းကမ်းမဲ့ ပစ်ကြ
တယ်”

“အဲဒီအမှိုက်ပုံက နံနက်ဆယ်
နာရီကနေ ညနေခြောက်နာရီထိ ရှိနေ
တော့ ပုပ်စက်က မခံနိုင်အောင် နံတာ
ဗျ။ အမှိုက်တစ်ခါပုံရင် စည်ပင်သာယာ
ရေးကား နှစ်ကြိမ်တိုက်ယူရအောင်ကို
များတာဗျ။ တစ်ရက်တလေ ကားလာ
မသိမ်းရင် အပုံခံရတဲ့တိုက်ကတော့

သေဖို့သာပြင်ပေတော့”
“ဒီတော့ . . . တိုက်တွေက

လူတွေက စာတင်ကြတယ်။ အဲဒီ
အမှိုက်ပုံကြီးက ထီးတန်းအိမ်ရာ တိုက်
တန်းတွေရဲ့ လှေကားရှေ့မှာ ပြောင်းပြီး
ပုံရတယ်။ ဒီတော့ တစ်နေ့တစ်နေ့
အမှိုက်ပုံကြီးက တောလမ်းထိပ်ကနေ
ဈေးကလေးမွှောရုံထိ လမ်းလျှောက်နေ
တော့တာပဲ။ အဲဒါကြောင့် လမ်းလျှောက်
တဲ့ အမှိုက်ပုံလို့ ပြောတာဗျ”

“ဪ... ရွှေရွှေပြီး ပုံရ
တယ်ပြောပါဗျာ။ နေရာအတည်တကျ
မရှိဘူးပေါ့နော်”

“ဟုတ်ပါ့... ကိုသုညရေ”

“ခါနဲ့... ဒီအမှိုက်ပုံနဲ့ ခင်ဗျား
ရဲ့ တံခါးခေါက်တာနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ
ကိုညိုစိမ့်ရဲ့”

“ဆိုင်ပါသကောဗျာ။ လှိုင်
သာယာက ဒေါ်ဦးကွက်ဆိုတဲ့ အသက်
လေးဆယ် ပတ်ဝန်းကျင်ရှိတဲ့ မိန်းမကြီး
က အဲဒီအမှိုက်ပုံကို အမှီသဟဲပြုပြီး
အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းနေတာဗျ”

“အလုပ်ရော ဖြစ်ရဲ့လားဗျ”

“အလုပ်ဖြစ်လားတော့ မသိ

ဘူး။ ယောက်ျားနှစ်ယောက် ယူထား

တယ်။ တစ်ယောက်ဝက်တွေမွေး။

ပါလာတဲ့ ပစ္စည်းအတိုအစရောင်း။

အဲသလို ရောင်းရတဲ့ ပိုက်ဆံကို

ယောက်ျားတစ်ယောက်က လှိုင်သာ

ယာမှာ ငွေတိုးပေး စားနေတာဗျာရေ”

“ဒါဖြင့်... အနေစုတ်ပေမယ့်

ရွှေထုပ်တဲ့ မြပုဝါပေါ့”

“ဟုတ်လိုက်လေဗျာ”

“ခင်ဗျားဟာကလည်း တံခါး

ခေါက်တာကို မရောက်တော့ဘူး”

“ရောက်ပါပြီဗျ။ ဒီလိုမျိုး

နံနက်ဆယ်နာရီဆိုရင် အဲဒီဒေါ်ဇီးကွက်

က ကျွန်တော်တို့ အခန်းတွေကို

တံခါးလိုက်ခေါက်ပြီး အမှိုက်ပစ်ဦး

မလားလို့ မေးတယ်။ ကျွန်တော်တို့က

အိမ်ပေါ်က စွန့်ပစ်ပစ္စည်းတွေကို

အမှိုက်ပုံထဲချ ငါးဆယ်၊ တစ်ရာပေးပြီး

သူ့ကို ပစ်ခိုင်းတယ်”

“ဟော... အခု သူသေသွား

တော့ အဲဒါကြီးကို စွဲလန်းပြီး ဆယ်နာရီ

ထိုးတိုင်း တံခါးလာခေါက်နေတော့တာပဲ

ဗျီး၊ အခုမှပဲ ကျွန်တော်လည်း သတိထား

မိတော့တယ်”

“ဒေါက်... ဒေါက်”

“ဂျလောက်... ဂျလောက်”

“ဗုဒ္ဓေါ... ဘာလဲဟ”

“အပြင်က တံခါးခေါက်တာဗျ”

ကိုသူညက တုန်တုန်ရင်ရင်နှင့်

ပြောတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ကြက်သီး

တွေ တဖြန်းဖြန်းထပြီး တံခါးကို ကြည့်

နေမိတယ်။

“ဒေါက်... ဒေါက်”

“ထဖွင့်လေဗျာ”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့”

ကျွန်တော် တံခါးဖွင့်လိုက်

တော့ ကျွန်တော်တို့ အောက်ထပ်က

အုန်းတင်ကိုတွေ့တယ်။

“ဆရာတို့ ပြောနေတဲ့ စကား

သံတွေကြားလို့ လာခဲ့တာ။ ကျွန်မတို့

တစ်ခန်းထဲဖြစ်နေတာမှတ်တာ၊ ကျွန်မ

တို့ တံခါးကိုလည်း လာလာခေါက်တယ်။

ဖွင့်ကြည့်ရင်လည်း ဘယ်သူမှ မတွေ့ရ

ဘူး။ အဲဒါ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”လို့

အုန်းတင်က မေးတယ်။ ဟုတ်ကဲ့။

စာဖတ်သူများခင်ဗျား။ ဒီဆောင်းပါးရေး

နေတဲ့အချိန် တနင်္ဂနွေနေ့ထိ ဒေါ်ဇီးကွက်က

တော့ ဝတ္ထုရေးမပျက် တံခါးခေါက်ဆဲပါ။

ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ ဘာ

ဆက်လုပ်သင့်သလဲလို့ ဆက်စဉ်းစား

မနေသင့်တော့ပါ။

သံယာတော်တွေ ပင့်ဖိတ်ပြီး

ဆွမ်းကျွေးပရိတ် တရားတော်နာကာ

ဒေါ်ဇီးကွက်ကြီးကို ရည်စူးပြီး အမျှ

အတန်း ပေးဝေရတော့တာပေါ့ခင်ဗျာ။

ဒါနဲ့ပဲ နောက်ပိုင်းမှာတော့

တဖြည်းဖြည်းနဲ့ တံခါးခေါက်သံက

ပျောက်ကွယ်သွားပါတော့တယ်။

ဒေါ်ဇီးကွက်ကြီး ကျွတ်လွတ်

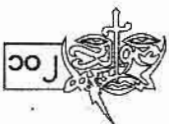
သွားတာလား။ တခြားနေရာဒေသကို

ပြောင်းရွှေ့ ရောက်ရှိသွားတာလားဆိုတာ

ကိုတော့ ဘယ်သူက သိနိုင်ပါ့မလဲ

ခင်ဗျာ။

မကျေညီစိန်

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များသိထားသင့်သော

ဤကဏ္ဍအဓိပ္ပာယ်

အရှင်ဥတ္တရသာရစာဆိုရှင်ဆရာတော်(ညောင်ဦး)

ယခင်လမှအဆက်

ခေါ်သလဲ”

ထားဘူးပါဘုရား။ ငယ်ငယ်ကမိဘတွေ

“ဒုက္ခိက္ခန္ဓရကပ်လို့ခေါ်ပါတယ်”

ပြောပြလို့သိခဲ့ရဖူးတာပါ”

ကပ်သုံးပါး

“ဟာ...ဟုတ်ပြီ...တုတ်၊

“ဒီလိုဆိုကပ်သုံးပါးဆိုက်

“ပျက်စီးခြင်းကိုပါဠိလို “ကပ္ပ”

ခါး၊ သေနတ်၊ ဗုံးစတဲ့လက်နက်မျိုး

ရောက်ခြင်းရဲ့ အကြောင်းတရား သုံးပါး

မြန်မာလို “ကပ်” လို့ခေါ်ဆိုတာ

အချင်းချင်းတိုးဝတ်၊ ပစ်ခတ်ခြင်းခံရ၍

ကိုကော ဒကာမိဘတွေက ပြောပြခဲ့ဖူး

တပည့်တော်တွေဘူးတယ် ဟုတ်ပါ

များစွာဆင်းရဲဒုက္ခရောက်ရွေ့သေကြေ

လား”

သလား”

ပျက်စီးခြင်းခံရတဲ့ ကပ်ကိုကော ဘာ

“ဒါတော့မပြောခဲ့ပါဘူး ဘုရား”

“ဟုတ်တယ်။ ကပ်ကလည်း

ကပ်လို့ခေါ်မလဲ”

“ဒါဆိုပြောပြမယ် နားထောင်”

သုံးပါး ရှိတယ်လေ။ ဒုက္ခိက္ခန္ဓရကပ်၊

“သတ္တန္တရကပ်လို့ခေါ်ပါတယ်

“အမိန့်ရှိပါဘုရား”

သတ္တန္တရကပ်၊ ရောဂန္တရကပ်တို့ကို ပြော

ဘုရား”

၁။ သတ္တဝါတွေ လောဘတရား

တာ မဟုတ်လား ဘုရား”

“ဟင်...ငါဒကာက တယ်

ကြီးမား လွှမ်းမိုးလာသောအခါ

“ဟ...ဒကာက ဒါတွေကြ

ဟုတ်ပါလား။ နောက်တစ်မျိုးမေးဦးမယ်။

မှာ၊ အစာရေစာ ငတ်မွတ်

အသိသားပါလား”

ပလိပ်ရောဂါ၊ ကာလရောဂါ၊ ကျောက်

ခေါင်းပါးခြင်းကပ်ကို ဆိုက်

“ဟဲ...ဟဲ...အရှင်ဘုရား

ရောဂါ စတဲ့ ရောဂါဝေဒနာတွေ

ရောက်တယ်။

ကလည်း တပည့်တော်ကို အထင်သေး

ကူးစက်ပြန့်ပွား၍ များစွာဆင်းရဲဒုက္ခ

၂။ သတ္တဝါတွေ ဒေါသတရား

လိုက်တာ။ ဒီလောက်တော့သိပါသေး

ရောက်ပြီး သေကြေပျက်စီးရတဲ့ကပ်ကို

ကြီးမား လွှမ်းမိုးလာသောအခါ

တယ်”

ကော ဘာကပ်လို့ခေါ်လဲ”

မှာ လက်နက်ဘေးလို့ ခေါ်တဲ့

“ဒါဆိုမေးဦးမယ်”

“ရောဂန္တရကပ်ပါဘုရား”

ကပ်ဆိုက်ရောက်လာတယ်။

“မေးပါဘုရား”

“ဒကာက အလာကြီးပါလား။

၃။ သတ္တဝါတွေ မောဟတရား

“အစာရေစာငတ်မွတ်ခေါင်းပါး

ဘယ်စာအုပ်တွေများ လေ့လာထား

ကြီးမား လွှမ်းမိုးလာသောအခါ

ခြင်းကြောင့် များစွာဆင်းရဲဒုက္ခရောက်

သလဲ ပြောစမ်းပါဦး”

မှာ ရောဂါဘေးကျ ရောက်

သေကြေပျက်စီးတဲ့ကပ်ကို ဘာကပ်လို့

“ဘယ်စာအုပ်မှ မလေ့လာ

ခြင်းဆိုတဲ့ ကပ်ဆိုက်ရောက်

လာတယ် . . . လို့ ဗုဒ္ဓ

ဘာသာအခြေခံ အဆင့်

စာအုပ်မှာ ကပ်ဆိုက်ရောက်ပုံ

ကို ဖော်ပြထားတာတွေရပါ

တယ်။

“ဒီလိုဆိုကပ်ကြီးသုံးပါး ဆိုက်

ရောက်ခြင်းရဲ့အကြောင်းတရားက

လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ တရားတွေ

ကြောင့်ပေါ့နော်”

“ဟုတ်တယ် ဒကာရ၊ သတ္တဝါ

တွေရဲ့သန္တန်မှာ အဲဒီတရားတွေလွှမ်းမိုး

လာရင် ကပ်ကြီးသုံးပါးဆိုက်ရောက်ရုံ

တွင်သာမကသေးဘဲ . . . ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး

တစ်ယောက်အနေဖြင့်လည်း ဒီတရားသုံး

ပါးထဲက လောဘနဲ့သေရင် ပြိတ္တာဘဝ

ကို ရောက်စေတတ်ပါတယ်။ ဒေါသနဲ့

သေရင် ငရဲဘုံဘဝကို ရောက်စေတတ်

ပါတယ်။ မောဟနဲ့သေရင်တိရစ္ဆာန်ဘဝ

ကို ရောက်စေတတ်ပါတယ်။ အဲဒါ

ကြောင့် “လောဘပြိတ္တာ၊ ဒေါသငရဲ

ဆင်းရဲအတန်တန် မောတိရစ္ဆာန်” လို့

ဆိုထားကြတာပါ”

“အရှင်ဘုရားအမိန့်ရို့တဲ့

စကားတွေကတော့ လိုက်နာမှတ်သား

သင့်တဲ့ စကားတွေချည်းပါပဲဘုရား”

“ကဲ...လိုက်နာမှတ်သားသင့်

တာအသာထား ရပ်ပြစ်ရှစ်ပါးကို

ဆက်ကြဦးစို့”

“မှန်ပါတုရား”

ရပ်ပြစ်ရှစ်ပါး

“ရပ်ပြစ်ဆိုတာ၊ မဂ်ဖိုလ်တရား

ရအောင်၊ အားထုတ်ခွင့်မရသေး အရပ်

ဖြစ်လို့ “ရပ်ပြစ်” ဟုခေါ်တာပါ”

“ဒါဆို ရပ်ပြစ်ရှစ်ပါးထဲရောက်

သွားသူဟာ၊ မဂ်တရား၊ ဖိုလ်တရား

တွေက မရနိုင်တော့ဘူးပေါ့နော်”

“မရနိုင်တော့ဘူးပေါ့ ဒကာ

ရယ်”

“ရပ်ပြစ်ရှစ်ပါးက ဘာတွေလဲ

မိန့်ပါဦး”

“ရပ်ပြစ်ရှစ်ပါးကို ဆောင်ပုဒ်နဲ့

ရှင်းပြမယ်”

“မှန်ပါတုရား”

“ဆောင်ပုဒ်။ ။ဘုရားပွင့်ခါး ပါယ်သုံးရွာ

နှင့်၊ ဒီယာယုနတ်၊ ဖြစ်လတ်ပစ္စုန်၊

မစ္ဆဉာဏ်ရှိ၊ ဉာဏ်မရှိသား၊ ဉာဏ်ရှိငြား

လည်း၊ ဘုရားမဖြစ်၊ ကျမ်းဂန်လုန်သည်

ရပ်ပြစ်ရှစ်ပါး၊ သရုပ်တည်း။

ဘုရားပွင့်ခါးပါယ်သုံးရွာ ဆိုတဲ့အဓိပ္ပာယ်

ကတော့ = ဘုရားပွင့်ဆဲအခါမှာ၊ ငရဲ

တိရစ္ဆာန်၊ ပြိတ္တာ၊ အပါယ်သုံးဘုံမှာဖြစ်

ရသူများကို ပြောတာပါ”

“ဒါဆို ဒီနေရာမှာ အသူရ

ကာယ်ကပျောက်မနေဘူးလားဘုရား”

“ဒီနေရာမှာ အသူရကာယ်ကို

ပြိတ္တာဘုံထဲမှာသွင်းယူရမှာပါ”

“ဒီလိုဆို ရပ်ပြစ်ရှစ်ပါးထဲ

အပါယ်သုံးပါးပါ ပါသွားပြီပေါ့နော်”

“ပါသွားပါတယ်”

“လေးခုမြောက်ဖြစ်တဲ့ ဒီယာ

ယုနတ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကကော ဘာကို

ပြောတာလဲဘုရား”

(၄) ဒီယာယုနတ်ဆိုတာ၊ အသက်ရှည်

တဲ့နတ်ဗြဟ္မာတွေကို ပြောတာပါ။ အဲဒီ

နတ်ဗြဟ္မာတွေက ဘုရားပွင့်ဆဲအခါမှာ

လွန်စွာအသက်ရှည်ကြပြီး ဘုရားရှင်ကို
မဖူးတွေ့နိုင်သော အသည်သက်ပြဟွာနဲ့
အရူပပြဟွာတွေဖြစ်ကြပါတယ်။

အသည်သတ်ပြဟွာသည်၊
ရုပ်ခန္ဓသာရှိ၍၊ နာမ်ခန္ဓာမရှိပါဘူး။ အဲဒါ
ကြောင့် ဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ ဘုရားပွင့်နေ
သော်လည်း တရားမနာနိုင်ကြပါဘူး။

“ဘုရားရဲ့တရားကို မနာယူနိုင်
ကြလို့ ဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေကို ရပ်ပြစ်ရှစ်ပါးထဲ
ထည့်ထားတဲ့သဘောပေါ်နေ”

“ဟုတ်တယ်ဒကာရဲ့။ ကဲ...
ဖြစ်လတ်ပစ္စုန်ကိုသွားကြစို့”

“မှန်ပါဘုရား”

(၅) ဖြစ်လတ်ပစ္စုန်ဆိုတာ = ဘုရားရှင်
နှင့် ရဟန်းသံဃာတော်များမရောက်နိုင်
သော အစွန်အဖျားကျတဲ့ တောကြို
တောင်ကြားအရပ်(ပစ္စန္နရစ်သား)ကို
ဆိုလိုတာဖြစ်ပါတယ်။

(၆) မိစ္ဆာဉာဏ်ရှိဆိုတာ၊ ဘုရားပွင့်ဆဲ
အခါနဲ့၊ သာသနာတည်ဆဲအခါမှာ မိစ္ဆာ
ဒိဋ္ဌိအယူရှိနေသူများကို ဆိုလိုတာဖြစ်
တယ်ဒကာရဲ့။

“ဉာဏ်မရှိသားဆိုတဲ့စကားက
ကော ဘယ်လိုလဲ ဘုရား”

(၇) ဉာဏ်မရှိသားဆိုတာ၊ ဘုရားရှင်
ဟောကြားခဲ့တဲ့တရားတွေကို သံဃာ
တော် အရှင်သူမြတ်တွေက နားလည်
သဘောပေါက်အောင်ဘယ်လိုပင် ဟော
ကြားသော်လည်းနားလည်လောက်တဲ့
အသိဉာဏ်ပညာ မရှိသူများကို ပြော
တာပါ။

“အဲဒီလို အသိဉာဏ်ပညာ
ကင်းမဲ့တဲ့ဘဝမျိုးကို ရောက်သွားမယ်
ဆိုရင် ဒီပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး
ချမ်းသာသုခနဲ့ပြည့်စုံဖို့ဆိုတာ အလွမ်း
ဝေးပေါ်နေဘုရား”

“ဟုတ်တယ် ဒကာရေ။ အဲဒီ
လိုဘဝမျိုးကို မရောက်ပါစေနဲ့လို့ ဆု
တောင်းရမှာပါ ဒကာရယ်”

“ဆုတောင်းနေရုံနဲ့ကော ဖြစ်
နိုင်ပါ့မလားဘုရား”

“အမှန်တော့ ဆုတောင်းနေရုံ
နဲ့လည်း မဖြစ်နိုင်ဘူး ဒကာရဲ့။
ကိုယ်ကလည်း ဒါန၊ သီလ၊

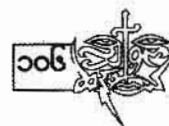
ဘာဝနာ သုံးဖြာပေါင်းစုမြတ်ကောင်းမှု
တွေကို ကြိုးစားဦးမှပေါ့ ဒကာရယ်။ ကဲ
အချိန်က နေ့ဆွမ်းစားဖို့တောင်နီးနေပြီ
ရေနောက်ကြဦးစို့ ဒကာရေ”

“မှန်ပါဘုရား”

(၈) နောက်ဆုံးတစ်ပါးက ဉာဏ်ရှိခြင်း
လည်း ဘုရားမဖြစ်တဲ့ဒါက ဘာကိုပြော
တယ်လည်းဆိုတော့၊ တရားတော်တွေ
ကိုတတ်သိနားလည်တဲ့၊ အသိဉာဏ်
ပညာတော့ရှိပါရဲ့ ဒါပေမဲ့ ဘုရားသာသ
နာမရှိတဲ့ လူဖြစ်နေသူများကို ဆိုလို
တာဖြစ်ပါတယ်။

“အဲဒါကြောင့်လည်း မြတ်ဗုဒ္ဓ

က ဘုရားသာသနာနဲ့ တွေ့ဖို့ဆိုတာလည်း
အလွန်တရာမှ ခဲယဉ်းလှပါ၏လို့ မိန့်
ခြေခဲ့တာမဟုတ်လား ဘုရား။ ယခုလို
ဘုရားသာသနာနဲ့တွေ့ပြီး လူ့ဘဝကို
ရရှိခိုက်မှာ စောစောကအရှင်ဘုရား
မိန့်ခဲ့တဲ့၊ ဒါနသီလဘာဝနာသုံးဖြာပေါင်း
စု မြတ်ကောင်းမှုတွေကိုမှ ကြိုးစားအား
ထုတ်မှုမရှိဘူးဆိုရင် လူဖြစ်ရကျိုးနပ်
လိမ့်မည် မဟုတ်ပါဘူးဘုရား”

“ဒါဆို ဒကာက ကုသိုလ်

ကောင်းမှုတွေကို အပြတ်ကြိုးစားအားထုတ် တော့မယ်ဆိုပါတော့”

“ဒီလိုတော့လည်း အာမဘန္တေ မခံဝံ့သေးပါဘူးဘုရား ဘာပြုလို့လည်း ဆိုတော့ . . . အရှင်ဘုရားထံမှာ အာမဘန္တေခံပြီး တပည့်တော်က ထက်ထက် သန်သန်ပြုလုပ်နိုင်ရင် တော်ပါရဲ့၊ မပြုလုပ်နိုင်ရင်၊ နှုတ်ကြွေးတင်နေမှာစိုးလို့ပါ။ ဒါပေမဲ့ တတ်နိုင်သမျှတော့ ကြိုးစားအားထုတ်မယ်လို့ လျှောက်ထားပါတယ်ဘုရား”

“ဒကာအနေနဲ့ အာမဘန္တေမခံနိုင်ဘူးဆိုတာ ဟုတ်မှာပါပဲ။ ဘာကြောင့်လည်းဆိုတော့ ဒကာတို့ လူ့ဘုံ၊ လူ့ဘဝ၊ လူ့ဌာနဆိုတာသားကျွေးမှု မယားကျွေးမှု လူမှုကိစ္စအဝဝတွေက ရှိနေသေးတယ်မဟုတ်လား။ ဒီလောက်အသိဉာဏ်နဲ့တာကိုပဲ ကျေနပ်ပါပြီ ဒကာရယ်”

“မှန်ပါဘုရား”

“ကဲ . . . ရန်သူမျိုးငါးပါးကို ဆက်ကြည့်ဦးစို့လေ”

ရန်သူမျိုးငါးပါး

“ရန်သူမျိုးငါးပါးဆိုတာ(၁)ရေ၊ (၂)မီး၊ (၃)မင်းဆိုး၊ (၄)ခိုးသူ၊ (၅)အမွေခံသားသမီးဆိုးကို ပြောတာမဟုတ်လားဘုရား”

“ဟုတ်တယ် ဒကာရဲ့၊ တချို့က ရန်သူမျိုးငါးပါးတွင် အမွေခံသားသမီးဆိုးနေရာမှာ မချစ်မနှစ်သက်သူကို ထည့်သွင်းထားကြတယ်။ ဒီအကြောင်းပတ်သက်ပြီး ရတနာဂုဏ်ရည်စာအုပ်မှာ ယခုလိုတွေ့ရတယ်။

မိမိက မုန်းနေရုံမျှဖြင့် ရန်သူမဟုတ်နိုင်အမွေခံ သားဆိုးသမီးသာလျှင် ရန်သူအစစ်ဖြစ်လေသည်လို့ ဖော်ပြထားတယ်”

“အဲဒီဖော်ပြချက်က မှန်လိမ့်မယ်ထင်တယ်ဘုရား။ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ အမွေခံသားဆိုးသမီးဆိုးကသာလျှင် မိဘကို မကြာခဏဒုက္ခပေးတတ်စုဆောင်းထားတဲ့ ပစ္စည်းများကို သုံးဖြုန်းတတ်တာကြောင့်လို့ ဆိုရမှာပါ”

“မှန်တာပေါ့ ဒကာရယ်”

“ရန်သူမျိုးငါးပါးပြီးရင်၊ ဝိပတ္တိ

တရားလေ့ပါး မဟုတ်လားဘုရား”
“ဟုတ်ပါတယ်”

ဝိပတ္တိတရားလေးပါး

ဝိပတ္တိဆိုတာ = ဖောက်ပြန်ချွတ်ယွင်းခြင်းကိုခေါ်တာပါ အဲဒါတွေကတော့။

၁။ မင်းဆိုးမင်းယုတ်အုပ်စိုးသည့်ကာလမှာ ဖြစ်ရခြင်းကို ကာလဝိပတ္တိလို့ခေါ်တယ်။

၂။ လားရာဂတိ ဖောက်ပြန်ပျက်စီးပြီး အပါယ်လေးဘုံမှာ ဖြစ်ရခြင်းကို ဂတိ ဝိပတ္တိလို့ခေါ်တယ်”

“ဒီနေရာမှာ တပည့်တော်မသိလို့မေးပါရစေ”

“ဒကာက ဘာကို မေးခြင်းတာလဲ”

“လားရာဂတိဆိုတာ ဘယ်နှမျိုး ရှိပါသလဲ”

“ပုထုဇဉ်သတ္တဝါမှန်သမျှ သေ

သောအခါမှာ(သွားရမည့်) လားရာ ဂတိ ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါချို့တဲ့ရခြင်းဆိုတဲ့ ဥပဓိပိ မှတ်ဖို့လွယ်ကူတဲ့ဆောင်ပုဒ်ကလေးပါ ပဲ
ဟာ ငါးမျိုးရှိပါတယ်။ အဲဒီငါးမျိုးကတော့၊ ပတ္တိ။ ဘုရား။

၁။ ဒေဝဂတိ = နတ်ပြည် ဗြဟ္မာ ကိုယ်မှုနုတ်မှုကို “ပယောဂ” “ဗျဿနတရားငါးပါးကို ခပ်
ပြည်သို့ရောက်ရခြင်း။ ဟုဆို၏။ အသိအလိမ္မာမရှိ သတိ၊ သုတ်သုတ်ကလေးသွားကြစို့ရဲ့။

၂။ တိရစ္ဆာနဂတိ = တိရစ္ဆာန် ဝိရိယလည်း မရှိဘဲ ပြုမူပြောမှ ကြံ “အရှင်ဘုရား ဆွမ်းဘုဉ်းပေးဖို့
ဘုံများသို့ ရောက်ရခြင်း။ စည်မှုကို ပယောဂ ဝိပတ္တိဟုဆိုပါတယ်။ အချိန်ကနီးနေပြီနော်”

၃။ ပေတဂတိ = ပြိတ္တာဘုံသို့ အဲဒါကြောင့် ရတနာဂုဏ်ရည်စာအုပ် “(၁၅) မိနစ်ခန့်တော့လိုပါသေး
ရောက်ရခြင်း။ မှာ “ဖောက်ပြန်ချို့ယွင်း၊ ပျက်စီးခြင်း တယ် ဒကာရယ်”

၄။ မနုဿဂတိ = လူပြည်သို့ ခေါ်လျှင် ဝိပတ္တိ ကာလဂတိ၊ ဥပဓိမှ “မှန်ပါဘုရား”
ရောက်ရခြင်း။ ပယောဂ၊ လေးဝမှတ်လောက်” လို့

၅။ နိရိယရတိ = ငရဲပြည်သို့ ဝိပတ္တိတရားလေးပါးကို အတိုချုပ်ဆောင် အရှင်ဥတ္တရ(ညောင်ဦး)
ရောက်ရခြင်းတို့ပါပဲ။ ပုဒ်ဖွဲ့ဆိုထားတာကိုတွေ့ရပါတယ်။ သိ ရှေ့လဆက်ဖတ်ပါ။

ဆရာမကြီး

ဒေါ်သိန်းယု

မားတံဆိပ်

ငှက်ဖျားဆေး

အမှတ်-၁၉/၂၊ ကျောင်းလမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်မြို့၊
တိုင်းရင်းဆေးဝါးယာယီမှတ်သတိအမှတ် - 0610Y008484

နက္ခတ်သိပ္ပံ နိဂုံးချုပ် အတွက် ဟောပြောချက် နတ်မျက်စိ ဆရာအောင်စိုး(B.Sc)

အတွဲ (၂၀) အမှတ် (၂) ၊ နိဂုံးချုပ် ၊ ၂၀၁၆ ခုနှစ်

တနင်္ဂနွေနတ်နက္ခတ်များ...

ခရီးဝေးရှိ၏ အိမ်တွင်းနေရာ
ထိုင်ခင်းတွက် ပူပန်ရမည်။ ခြေလက်
ဒဏ်ရာရမည်။ လူကြီးတွေ ငြိငြင်မယ်။
အရောင်းအဝယ် ကောင်း၏ အိမ်တွင်း
ရေးမသာမယာရှိမည်။ စားရေးသောက်
ရေးမှာ ငွေရှိသော်လည်း အခက်ခဲ
ရှိမည်။ အိမ်ထောင်ရေးမှာ မိမိပေါ်
နားလည်မှုလွှဲမှားနေမည်။ ငွေဝင်လာစရာ
ရှိသမျှ စက်ပစ္စည်းဝင်မည်။ အချစ်ရေးမှာ
လက်ဆောင်တစ်ခုကြောင့် အချစ်လမ်း
ပြောင့်ဖြူးရမည်။ ပညာရေးမှာ လက်တွေ့
ပါမှ အောင်မြင်မည်။

ယတြာ...လမ်းပြင်ရာတွင် လုပ်အား
လှူပါ။

တနင်္ဂနွေလူနတ်ကွတ်ဖွား.....

အပြောင်းလဲကြုံမည်။ လက်
ဆောင်ရမည်။ အဖျား အနာမကင်း
ဖြစ်မည်။ သင်တန်းတက်ရခြင်း ကြုံမည်။
ခေါင်းထိုး၊ ခေါင်းမူး၊ အကြောရောဂါ
ခံစားရမည်။ အိမ်မှာမြင်သမျှ ကြားသမျှ

ဒေါသဖြစ် စရာကြုံမည်။ ခြေလက်တွေ
ပါတတ်မည်။ အချစ်ရေးကို မိမိရဲ့
ပေါ်ဆဲခြင်း အလေး အနက်မထားခြင်းတို့
ကြောင့် ချစ်သူကောင်း ဆုံးရှုံးရကိန်း
မြင်၏။ ငွေပေးစရာပေါ်မယ်။ ပညာရေးမှာ
တိုးတက်လာမည်။

ယတြာ...လမ်း၊ မြောင်းတို့အား
တနိုင်တပိုင်လုပ်အားပေးပါ။

တနင်္ဂနွေဘီလူးနက္ခတ်ဖွား

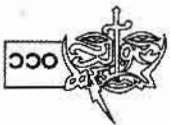
နာမည်ကောင်းရမည်။ လူကြီး
မြှောက်စားခြင်းခံရမည်။ ဘာသာရေး
တစ်ခုလုပ်ဖြစ်နေမည်။ မိတ်ဆွေတစ်ဦး
ကြောင့် ငွေရှုံးမည်။ မိဘတို့ရဲ့ ပြစ်တင်
ခြင်းခံရမည်။ အိမ်ထောင်ရေးမှာ အလို
အလိုက်လွန်း၍ ကမ်းတက်ခြင်းကြုံမည်။
အားကစားသမားများ အနုပညာရှင်များ
အောင်မြင်မည်။ အချစ်ရေးမှာ အချော
ကြိုက်သူအား မာမာထန်ထန်ဆက်ဆံနေ
မိသည်။ မိသားစုရှိသူတို့ ပင်လယ်ကမ်း၊
ရေကြောင်းလမ်းတို့ဖြင့် ဘုရားဖူး၊
အလည်ထူးရမည်။

ယတြာ...ရေသတ္တဝါတို့အား အစာ
ကျွေးပါ။ စာသင်ကျောင်းသားကျောင်းသူ
တို့အနေဖြင့် ရင်ခုန်စရာအဖြစ်တွေ့မှ
ဝေးဝေးနေပါစေ။

တနင်္လာနတ်နက္ခတ်ဖွား. . .

ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုး ကြီးမားချိန်
အလုပ်မှာ နေရာမရဖြစ်မည်။ ဘာပဲ
လုပ်လုပ်၊ ဘာပဲပြောပြော အပြစ်မြင်ချိန်၊
စကားများများပြောခြင်း ရှောင်ရမည့်
အချိန် မိမိဉာဏ်တွေ့ရွှင်သလောက်
ငွေဝင်မည်။ လူလိမ်တွေ့မည်။ လူရင်း
တွေ ဒုက္ခပေးမည်။ မိသားစုတွင်း
သံယောဇဉ်ကြီးများနှင့် ဂရုဏာတွေ
ရစ်ဖွဲ့ချိန်၊ အချစ်ရေးမှာ နားလည်မှု
လွဲမှားချိန်၊ ခေါင်းမူး၊ ခေါင်းကိုက်ခြင်း၊
ခြေလက်ကိုက်ခြင်းကြုံမည်။ ပညာရေး
စိတ်အေးအေးထား၍ ကျက်မှတ်လေ့လာ
ပါ။

ယတြာ...အိမ်ဘုရားရှင်မှာ မွေးနေ့တိုင်း
သစ်သီးစိန်ကုံးစိန်ကို လှူ၍ဆုတောင်းပါ။

တနင်္လာလူနတ်ကွတ်ဖွား...

အလှူဒါန လုပ်ရခြင်း၊
မိတ်ဆွေသစ်တိုးခြင်း၊ အိမ်တွင်းရေး
သာယာခြင်း၊ လူနာအပူသည် ရောက်
လာခြင်း၊ လုပ်ငန်းမှာ အပြိုင်တွေ့ရခြင်း၊
ရွှေ ငွေ လက်သွန်ခြင်း အစားအသောက်
အကောင်း စားရခြင်း မျက်နှာပွင့်ခြင်း၊
အလုပ်မှာပင်ပန်းပြီးမှ အောင်မြင်ခြင်း၊
အစာအိမ်၊ ခေါင်းတစ်ခြမ်း ကိုက်၊ ခါး
ကိုက်ခြင်းမျိုးများကြုံခြင်း၊ ပညာရေးမှာ
နည်းသစ်များရရှိခြင်း နည်းလမ်းကောင်း
ပေးသူများ ဆရာ၊ ဆရာမိတ်ဆွေ ရရှိ
ခြင်း ကြုံမည်။ မွေးနေ့တိုင်းအိမ် ဘုရား
မှာ ဆီထမင်း လှူရင်း ဆုတောင်းပါ။

အဆုတ်၊ ရင်ကြပ်ရောဂါရတတ်သည်။
အရောင်းအဝယ်မှာ လူမှုရေးတွေ့ရှုပ်ထွေး
လာမည်။ တပည့်တပန်းတွေကြောင့်
မိတ်ဖျက်မည်။ မိသားစုတွင် သားသမီး
တွေကြောင့် စိတ်ရွှင်လန်းရမည်။ ကား
မောင်း၊ ဆိုင်ကယ် စီးတာ ဂရုစိုက်ရမည်
အချိန်ပါ။ ငွေဝင်သော်လည်း ကျန်းမာ
ရေးကိစ္စ အထွေထွေကြောင့် ဆုတောင်း
မရ ဖြစ်နေမည်။ ဆရာကောင်းတွေ၍
ပညာရေးကောင်း ဖြစ်မည်။ အချစ်ရေးမှာ
လှူဂွက်ချက်တွေ ပေါ်မယ်။
ယတြာ...မွေးနေ့တိုင်း ဘုရားရှင်အား
မှန်စိမ်းပေါင်းကပ်လှူပါ။

ရောင်းပြီးမှ ငွေဝင်မည်။ မိသားစုတွင်း
မွေးထွေးကြချိန် အချစ်ရေးမှာ အလေး
မထား၍ ချစ်သူရဲ့ အမုန်းစကားကြားရအံ့
ပညာရေးမှာ၊ ရပြီးသားစာကို ပြန်ပြီး
ဂရုတစိုက်မွေးပေးပါ။
ယတြာ...ဘုရားတစ်ဆူဆူ၏ မွေးနံ
ထောင့်၍ သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပြီး “ကုဟံ”
သိဒ္ဓိ” ကိုးပတ်စိပ်ပါ။

အင်္ဂါနတ်နက္ခတ္တ...

တနင်္လာဘီလူးနက္ခတ္တ...

ကြိုးစားမှ ခိုးကြားနေမှ
အောင်မြင်ချိန် “နတ်ချိုလှူတစ်ပါး”
စကားအရ စကားပြော ခဲ့ဒီ၊ တုတ်ထိုး
အိုးပေါက်ပြောခြင်းရောင်ပါ။ လူကြီးရဲ့
လမ်းညွှန်မှု၊ စောင့်မခြင်းခံရမည်။ ရောဂါ
ရောက်မည်။ အိမ်တွင်းသက်ကြီးများ

အပြိုင်အဆိုင် များနေမည်။
မနာလိုကြားမှာ စိတ်ရှုပ်ထွေးနေမည်။
သည်းခံ၍အမြတ်ထွက်မည်။ အလုပ်မှာ
နေရာရမည်။ ဘုရားဖူးသွားရကိန်းမြင်
သည်။ ရွှေထွက်မည်။ အပူသည်ရောက်
လာမည်။ မိသားစုဝင်ထဲမှ တစ်ဦးဦး
ခရီးဝေးတစ်ခုဖြစ်ပေါ်မည်။ တစ်ခုခုကို

အင်္ဂါလူနတ်ကွတ်ဖွား...

နာမည်ကျော်ကြားမည်။ အလှ
အပပစ္စည်း လက်ဆောင်ရမည်။ ဗိုက်
ဒုက္ခပေးမည်။ အပျောက်အရှုများနေမည်။
လူကြီးမိဘ သက်ကြီးများ ကျန်းမာရေး
ဆိုးဝါးတတ်ပေ။ မိတ်ဆွေများနှင့် အချိန်
ကုန်နေမိသည်။ လူရင်းဒုက္ခပေးမည်။
တင်စီး၍စကားပြောသည့် အကျင့်ကို
ဖျောက်ပါ။ သင်တန်းတစ်ခု တက်ရောက်
ရမည်။ အိမ်ပြုပြင်ကိန်း နေရာဌာနအရွှေ့
အပြောင်း ပေါ်မည်။ လူပိုဝင်မည်။
အိမ်ထောင်ရေးမှာ ဆွေမျိုး ငွေကြေး
အကြောင်းပြု၍ စကားရှုပ်ထွေးမည်။

ငွေဝင်ကောင်းနေသော်လည်း စက်ဝိုင်း
ဆိုင်ရာ ထွက်ငွေကုန်နေမည်။ ချစ်သူထံ
မှ လက်ဆောင်ရမည်။ ပညာရေးမှာ
စာဖတ်ချိန်မှန်ဖို့ လိုပါမည်။

ယတြာ... “လောက ဝိဒူ” ဂုဏ်တော်ကို
၁၁ ပတ်နှုန်းဖြင့် နေ့စဉ်စိပ်ပါ။

အင်္ဂါနက္ခတ်...

မိမိစွမ်းအားမြင့်မားနေမည်။
တပည့် လက်အောက်ငယ်သားတွေ
ကြောင့် မျက်နှာပျက်စရာ ကြုံမည်။
အဆစ်အမြစ်၊ အကြောတွေ နာကျင်
ခြင်း ကြုံမည်။ ယာဉ်ကားစက်တပ်
ယာဉ်အမျိုးမျိုး သတိထားမောင်းရန်ချိန်
မင်္ဂလာအခမ်းအနား တက်ရောက်ရမည်။
ရာထူးအဆင့် ဆင့်တိုးခြင်း အရောင်း
အဝယ် ကောင်းမွန်ချိန်ပါ။ ဘုရားဖူးကိစ္စ၊
သာသနာရေးကိစ္စ ဆောင်ရွက်ရတတ်
သည်။ အစားအသောက်ခြင်း ကြုံရမည်။
အိမ်ထောင်ရေးမှာ သာယာမှုတွေ
ကြုံတွေ့ရချိန်၊ ထိန်းစိမ်းသင့်ချိန် ၅၃
အတွဲ ၇၃ တွဲ၊ ၈၄ တွဲတို့ဖြင့် ကံစမ်းပါ။

လေ။ အချစ်ရေးညံ့တတ်၏။
ယတြာ . . . နေ့စဉ် ပဋ္ဌာန်းကို ၂၇
ခေါက်နှုန်း နံနက်၊ ညပူဇော်ပါလေ။

ဗုဒ္ဓဟူးနက္ခတ်...

အပြိုင်အဆိုင်ကြားမှ တိုး
တက်မှုရမည်။ လူမျိုးခြားအကျိုးပြုမည်။
လူလိမ် လူကောက်တွေ့မယ်။ လုပ်ငန်း
တွင် ထင်ပေါ်မည်။ မိမိပတ်ဝန်းကျင်တွင်
ထင်ရှားမည်။ ရန်ပုန်းတွေတွေ့မည်။
သွေးထွက် သံယိုကိစ္စတွေ ပေါ်ပေါက်
မည်။ အိမ်ထောင်ရေးမှာ မာနချင်း
ပြိုင်နေလို့ ခပ်တင်းတင်းဖြစ်နေမည်။
ငွေဝင်၍ အပေါင်းအသင်းနှင့် အချိန်
ကုန်နေမိသည်။ အဖျားရောဂါ၊ အစာအိမ်
ရောဂါတွေ ခံစားရတတ်သည်။
အချစ်ရေးမှာ မတင်မကျ ဖြစ်နေမည်။
ပညာရေးမှာ အံ့သြဖွယ် အလွန်ကောင်း
နေမည်။
ယတြာ... နေ့စဉ် “ဗုဒ္ဓေါ” ၁၁ ပတ်စိပ်ပါ။

ဗုဒ္ဓဟူးလူနက္ခတ်ဖွား...

မင်္ဂလာကိစ္စကြားမည်။ လူ
ဝိုင်းမည်။ အကျိုးပြုမည်။ မိသားစုဝင်မှ၊
ဆေးရုံဆေးခန်း ပြသကိန်းရှိမည်။
မိတ်ဆွေဟောင်း၊ သံယောဇဉ်ဟောင်းနှင့်
ဆုံမိ၍ စိတ်မကောင်း သတင်းကြားရမည်။
အလုပ်ခွင်မှာ ရာထူးကိစ္စကြားရမည်။
ငွေကိစ္စအတွက် စိတ်ပူပန်ရမည်။ စက်
ပစ္စည်း အပျက်များမည်။ အိမ်သစ်နေရာ
သစ်ကြုံမည်။ အချစ်ရေးမှာ ကိန္နရီ
မောင်နှံလို အပျောက်မခံ။ အချစ်အဏ္ဏာရီ
များ ပြောဆိုနေမိသည်။ ပညာရေးမှာ
ရွှင်လန်းတက်ကြွနေမည်။
ယတြာ... “ဘဂဝါ” ကို ၁၀ ပတ်စိပ်ပါ။

ဗုဒ္ဓဟူးနက္ခတ်ဖွား...

ဂုဏ်တင့်တယ်မည်။ ထူးခြား
သော ဂန္ထိရပစ္စည်းဝင်မယ်။ နှလုံးရောဂါ
သွေးတိုးရောဂါ၊ အအေးမိအဖျားအနာ
ကြုံမည်။ သူများအိမ်ထောင်ရေးကြားမှာ
စေတနာမူဝေဒနာ ဝေဒနာမူပြဿနာ
ကြားညှပ်နေမည်။ ဘာသာရေးအာ...

ကြောင့် သက်သာရာရမည်။ လူကြီးတွေ
စောင့်ရှောက်မှုခံရမည်။ အချစ်ရေးမှာ
မှောင်သောလမ်းမှာ ချစ်ပန်းအိမ် တည်
မိချိန်၊ မိဘတို့ရဲ့ ငြိငြင်ခြင်းခံရမည်။
ငွေကိုအသုံးနှင့်အဖြုန်း ခွဲခြားသိတတ်ရန်
အချိန် ပညာရေးမှာ သင်၏။
ယတြာ . . . “အရဟံသိဒ္ဓိ”ကို ၉ ပတ်
နေ့စဉ်စိပ်ပါလေ။

ကြာသာပတေးသားနတ်နက္ခတ်ဖွား...

အနစ်နာခံခြင်း၊ သည်းခံခြင်း
အကျိုးခံစားရမည်။ ခရီးကောင်းရှိမည်။
ခြေနာ၊ ခါးနာမည်။ မိမိပတ်ဝန်းကျင်မှာ
စန်းပွင့်နေမည်။ အပူသည် လူမှုဒုက္ခ
သည် အိမ်ကိုရောက်မည်။ အိမ်ထောင်
ရေးမှာ စိတ်အနည်းငယ် ရှုပ်စရာပေါ်မည်။
စကားအတင်အကျ ဖြစ်ပေါ်မည်။ ငွေ
များ ကျန်းမာရေးကြောင့် ကုန်ကျများ
မည်။ တန်ဖိုးကြီးသော ပစ္စည်းများ၊
ပျောက်ရှု၊ ပျက်ဆီးကိန်းရှိ၏။ အချစ်ရေး
မှာ အပျော်ခရီး ထွက်ရတတ်၏။
ပညာရေးမှာ မိမိ စာကျက်ချိန်မှာ

တေးသီချင်းနှင့်ပူးကပ်နေခြင်း မျိုးရောင်
ပါ။
ယတြာ . . . မိမိမွေးနေ့ထောင့်မှာ
ရွှေသင်္ကန်းလှူပေးပါ။

ကြာသာပတေးသားလူနက္ခတ်ဖွား...

ပြဿနာကြားရောက်မည်။
ကူညီမည်သူတွေ့မည်။ လူမျိုးကြား
အကျိုးပေးမည်။ မျက်နှာပွင့်လန်းနေမည်။
ငယ်သူငယ်ချင်းနှင့်တွေ့မည်။ ရွှေထွက်
မည်။ ငွေစုဆောင်းမရ ဖြစ်မည်။
အိမ်တွင်းရေးမှာ စိတ်မြန်ကိုယ်မြန်
လုပ်သမျှ အမှားကြုံမည်။ လုပ်ငန်းမှာ
လူကြီးတွေအထင်လွဲခံရမည်။ ခရီး
အပြောင်းအလဲဖြစ်မည်။ ချစ်သူနှင့်
စကားအခြေအတင် ပြောရမည်။ ပညာ
ရေးတွင် မလိုလားအပ်သော ပွဲလမ်း၊
သဘင်၊ ကြည့်သည့်ပွဲများရှောင်ပါ။
ယတြာ . . . မွေးနေ့တွင် မိမိမွေးနံ
ထောင့်တွင် အောင်သပြေလှူပါ။

ကြာသာပတေးသီလူနက္ခတ်ဖွား...

ငွေဝင်မည်။ မင်္ဂလာကိစ္စ၊
အလှူကိစ္စဖြစ်မည်။ ရာထူးကိစ္စကြားမည်။
တစ်ဆင့်ဆင့်မြင့်တက်မည်။ စည်းကမ်း၊
တာဝန်၊ ထိန်းသိမ်းရမည်။ ကိုယ်ကျင့်
တရားရဲ့ စိန်ခေါ်မှုကြုံမည်။ စကားအရှုပ်
အရှင်းများ ချေပပြောဆိုအောင်မြင်မည်။
အမြင့်ပေါ်မှ ကျတတ်သည်။ ဝမ်း၊ ဇူး၊
ဆီးရောဂါဒုက္ခပေးမည်။ ခရီးအသွား
အလာ ကြုံမည်။ အိမ်မွေးမပြင်ဆင်ရမည်။
အရောင်းအဝယ်ကောင်းမည်။ ထိကံစမ်း
ပါ။ ၂၇၊ ၆၅၊ ၃၁၊ အတွဲများကို
ပန်းခြံဝန်းကျင် ဆိုင်များတွင် ထိထိုးပါ။
မေတ္တာရေးမှာ အနှောင့်အယှက်များ
ရှိနေပြီ။ မိမိနေအားဖြင့် မစွမ်းဆောင်
နိုင်သော အထစ်အငေါ့၊ အတားအဆီး
ပေါ်မည်။ ပညာရေးမှာ မိမိ ဝိသနာပါရာ၊
အနုပညာကို နေရာပေး ပန်းတိုင်
ပျောက်မည်။
ယတြာ . . မွေးနေ့တွင် ဘုရားတစ်ဆူဆူ
တွင် သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပါ။

သောကြာသောနတ်နက္ခတ်.....

ကြိုးစားမှုက အောင်မြင်မှုရ
စေမည်။ အမှုတစ်ခုနှင့်ပတ်သတ်မည်။
တစ်ဦးတည်း နေလိုစိတ်ဖြစ်နေမည်။
စက်ဟောင်းဝင်မည်။ မြေကိစ္စ၊ အိမ်ကိစ္စ
ပေါ်မည်။ မိမိအနေအထိုင် တည်ကြည်မှု
ကြောင့် မိမိကျင်လည်ရာ ပတ်ဝန်းကျင်
တွင် ဂုဏ်မြင့်နေမည်။ ဘာသာရေး
ကျင့်စဉ် ကောင်းတွေ့မည်။ ဆရာကောင်း
တွေ့မည်။ မိသားစုတွင်း သာယာနာဖွယ်
နေရက်များ ကြုံမည်။ မိဘအကြီးအကဲ
တို့ကို ကြင်နာမှု တိုးခါပြုစုလိုစိတ် ဝင်
လာမည်။ မီးလန့်ကိန်းရှိ၏။ ငွေလက်လွန်
မည်။ အချစ်ရေးမှာ ချစ်သူသစ်တွေ့မည်။
ပညာရှာသူတို့မှာ ခေါင်းထဲမှာ “စာ”
ကလွဲပြီး မည်သည့်ကိစ္စမှ အဝင်မခံရမည့်
အချိန်။

ယတြာ မိတ်ဆွေတစ်ဦးအား
ပြကွဒိန်တစ်ခု လက်ဆောင်ပေးပါ။

သောကြာသောလူနက္ခတ်.....

မင်္ဂလာရီသော သတင်း
ကောင်း ကြားရမည်။ မွေးရပ်မြေသို့
သာသနာပြု ခရီးသွားရမည်။ ရာထူး
နေရာကောင်းပေါ်မည်။ မိတ်ဆွေတွေ
မိမိအပေါ်ကောင်းနေမည်။ လူကြီးသူမရဲ့
မေတ္တာများ ရရှိမည်။ မိသားစုတွင်း
ငယ်ရွယ်သူတို့အတွက် စိတ်ရှုပ်ရမည်။
ထိကံစားပါ။ ၉၁ အတွဲ ၉၃ အတွဲ ၉၄
အတွဲ ၉၄ အတွဲများကို စေ့
အနီးဆိုင်များတွင် ထိုးပါ။ ခြေဆစ်နာခြင်း
ရောဂါဟောင်းပြန်ပေါ်ခြင်း ကြုံမည်။
ဆိုင်ရှိသူများ သူခိုးကိန်းကြုံမည်။ အချစ်
ရေးမှာ သင့်တင့်တင်ပါသည်။ ပညာ
ရေးမှာ စာကို အာရုံစိုက်သင့်ချိန်ပါ။

ယတြာ တန်ဆောင်းတစ်ခု တံမြက်
စည်း လှူပါ။

သောကြာသောဘီလူးနက္ခတ်.....

လူမှုရေးကိစ္စနှင့်လုံးထွေးနေ
မည်။ အဝတ်အစား လက်ဆောင်ရမည်။

သံယောဇဉ်ဟောင်း မိတ်ဆွေဟောင်းတို့
ပြန်တွေ့မည်။ ဘာသာရေးစကားတွေ
ပြောဖြစ်မည်။ ခြေအော်ရာ မျက်စိရောဂါ
ကုသရမည့် လူကြီးမိဘအတွက် စိတ်ပူ
ပန်ရမည်။ မိမိမှာ မိသားစုဝင်ပေါ်တစ်ဦး
မဟုတ်တစ်ဦးပေါ် မကျေမနပ်ဖြစ်နေမည်။
မိမိကြောင့် အိမ်ပူနေမည်။ လူငယ်များ
အပေါင်းအသင်းမှားချိန် ချစ်သူကိုမနေကာ
အပြုအမူတွေနှင့် ဒီနေ့အပြုအမူတွေ
သိသာစွာ ကွာခြားလာမည်။ ပညာရေး
အားမာန်တွေဝင်လာမည်။

ယတြာ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း
များတွင် ကံကော်ပင်များ စိုက်ရင်း
သန့်ရှင်းရေးကုသိုလ်ပြုပါ။

နေသောသမီးနတ်နက္ခတ်.....

နေအိမ်ပြောင်းလဲ၊ အလုပ်
အပြောင်းလဲ ကြုံမည်။ ယှဉ်ပြိုင်မှုများ
အနိုင်ရမည်။ ကိုယ်ပိုင်ဆုံးဖြတ်ချက်မှန်
မည်။ စာအုပ် လက်ဆောင်ရမည်။
သင်တန်းတက်ရမည်။ ဘဝအခြေကို

တက်မည်။ ငွေခံ အမြင့်ပိုင်းမျှမှာ ရှိနေသည်။ ရင်းနှီးသူနှင့်စကားများမည်။ လက်လွန်သော ပစ္စည်းတွေပြန်ရမည်။ မိသားစုတွင်း လျှို့ဝှက်ကိစ္စများ ပြင်ပသို့ ပေါက်ကြားမည်။ စာချုပ်စာတမ်း အရုပ်အထွေးပေါ်မည်။ ခရီးသွားရင်း မိတ်ဆွေတိုးပွားမည်။ အခြေအနေတွေ ကွာဟနေသည့်ကြားမှ သံယောဇဉ်က မီးအဖြစ် ပြောင်းလဲကိန်းရှိနေမည်။ အလုပ် တစ်ဖက်၊ ပညာတစ်ဖက်နှင့် ဘဝလမ်းကို ထွင်နေသူများအဖို့ ကံကောင်းနေမည်။

ယတြာ... “ပဋ္ဌာန်းအကျဉ်း” ကို နေ့စဉ် သက်စေ့ပူဇော်ပါလေ။

နေသာသမီးလူနက္ခတ်များ...

စုပေါင်း ခရီးသွားရမည်။ ဖင်လယ်ကမ်းခြေခရီးလည်း သွားရတတ်သည်။ မိဘနှင့်ဝေးနေရာမှာ အလုပ်အကိုင် ပညာရှာသူအဖို့ ပျော်ရွှင်ဖွယ်ရာ နှင့်ကြုံမည်။ အန္တရာယ်ကင်းရှင်းနေမည်။ မီးပွားရေး ထိပ်ပိုင်းမှ ပုဂ္ဂိုလ်များရဲ့

အကြံဉာဏ်ရလိမ့်မည်။ လူရင်းဒုက္ခပေးမည်။ အာရုံကြောရောဂါ အဆစ်အမြစ် ကိုက်ခဲခြင်း၊ သွေးရောဂါ ဒုက္ခပေးမည်။ ငွေကြေးအပူဝင်မည်။ လုပ်ငန်းမှာ ချောက်တွန်းခြင်းကြုံမယ်။ အားကစားသမားများ ဂုဏ်ဝင့်တယ်ချိန် ရွှေ၊ ရတနာဝင်မည်။ မိမိအိမ်ရှိ အဘိုး၊ အဘွားများ ကျန်းမာရေးညံ့မယ်။ အလှူမင်္ဂလာကိစ္စကြုံမည်။ အကျိုးပြုမည် ဆွေမျိုးလာရောက်မည်။ အချစ်ရေးတွင် အတွေ့အကြုံသစ်ကို ဖန်တီးမိမည်။ ပေါ့ပေါ့တန်တန်စာကို လေ့လာနေမိ၍ အရည်အသွေးလျော့ပါးမည်။

ယတြာ... “ပဋ္ဌာန်း” နေ့စဉ် ၂၇ ခေါက် ပူဇော်ပါလေ။

နေသာသမီးဘီလူနက္ခတ်များ...

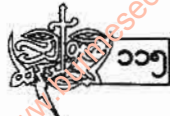
အိုးသစ်နေရာသစ် ရမည်။ လုပ်ငန်းမှာတစ်ချက်မှား၍မရ နာမည်ကျဆင်းကိန်းရှိ၏။ ပြောသလောက် မဟုတ်သော လူပုဂ္ဂိုလ်အနီးသို့ရောက်

တတ်၏။ ကိုယ်ဝန်ဆောင်ကိစ္စ မိမိပတ်ဝန်းကျင်မှာ ပေါ်ပေါက်မည်။ ထိုအခါ ထိကံစမ်းပါ။ ၇၁၊ ၇၉၊ ၇၀ အတွဲကို ဘူတာရုံ၊ ကားမှတ်တိုင်၊ ကားဂိတ်၊ သင်္ဘောဆိပ်တို့တွင် ထိထိုးပါ။ ရေဆိပ်တွင် အပျော်ရေကစားခြင်းရှောင်ပါ။ ဝေးကွာသော မိသားစုဝင်တစ်ဦးဦး ပြန်ဆုံဆည်းရမည်။ အချစ်ရေးမှာ အနိုင်ကျင့် ငွေညစ်ခြင်းများကို ရှောင်ပါ။ ပညာရေးမှာ မိမိလမ်းစဉ်တိုင်း ဆက်လက်ကြိုးစားပါ။ ရည်မှန်းချက် အောင်မြင်မည်။

ယတြာ... “သုဂတောဠါးချက်” ဂါထာကို နံနက်၊ ည သက်စေ့ပူဇော်ပါလေ။

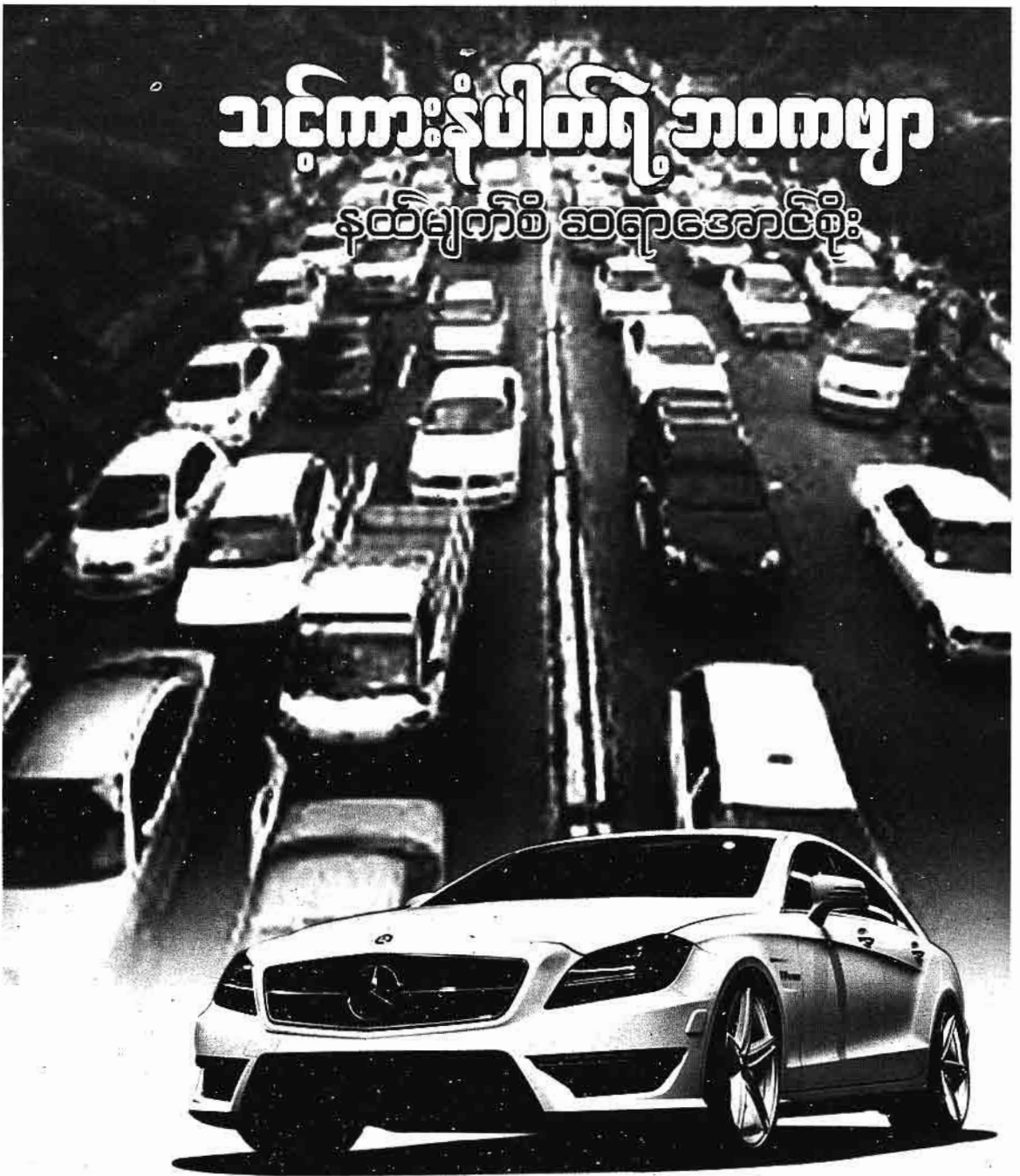
ဆရာနတ်မျက်စိအောင်စိုး(B.Sc)

(မော်လမြိုင်)

သင့်ကားနဲ့ပါတ်ရဲ့ အဝကယျာ

နဝင်မျက်စိ ဆရာဒေသနာစိုး

တံကယ်လေ့လာကြည့်ပါ

အတွဲ (၂၀) အမှတ် (၂) ၊ နိုဝင်ဘာလ ၊ ၂၀၁၆ ခုနှစ်

သင့်ကားနံပါတ်သည် “၃၁” ဖြင့် အဆုံး
သတ်သော်...

ယာဉ်မောင်းမမြဲတတ်၊ အင်္ဂါ
သာ၊ ဗုဒ္ဓဟူးသာ၊ ကြာသပတေးသာ၊
ယာဉ်မောင်းတို့နှင့် သင်၏အန္တရာယ်
ကင်း၏။ စိတ်ဓာတ်ကောင်းမွန်သည့်
ယာဉ်မောင်းရရှိစေရန် ယာဉ်မောင်းမြဲစေ
ရန်၊ ယာဉ်ပိုင်ရှင်အနေဖြင့် မိမိယာဉ်အား
အမွှေးတိုင်(နံ့သာတိုင်) ၅ တိုင်
စုစည်း၍ မီးထွန်းကာ ကားတစ်ပတ်ပတ်
အမွှေးနံ့ သာ ထွန်းညှိပေးသင့်၏။
နှုတ်မှလည်း၊ ဗုဒ္ဓေါ၊ ဓမ္မော၊ သံယော၊
သံ၊ ဓမ္မော၊ ဗုဒ္ဓေါ” ဟူ၍ မပြတ်ရွတ်ဖတ်
ပူဇော်နေပါ။ မိမိပိုင်ရှင်အနေနှင့် အခြေ
အနေမပေးပါက ယာဉ်မောင်းကိုယ်တိုင်
မှာမူ နေ့စဉ် ဆောင်ရွက်သင့်၏။ ကား
ခေါင်မိုးပေါ် အမျိုးသမီး အဝတ်အစား
အိတ်များ မတင်မိရန် သတိပြုပါ။ Taxi
ကားများအနေနှင့်ငွေဝင်စေရန် လာဘ်
ကောင်းစေရန် ငွေရောင်စက္ကူတွင် မိမိ
ကားနံပါတ် ရေး၍ မင်္ဂလာဆောင်ပွဲ၊
ထီးတင်ပွဲများ၊ အလှူပွဲများ ကြံချသော

ငွေစက္ကူတစ်ရွက်ကို ရအောင်ယူ၍
ယင်းငွေစက္ကူပေါ်တွင် ငွေရောင်စက္ကူကို
တပ်၍ တြိဂံပုံချိုး၍ နေ့စဉ် “မေတ္တ
သုတ်” သုံးခေါက်ရွတ် ဆိုရင်း ငွေရှာဖွေ
ရေးကိစ္စစတင်ပါ။ ဤ ယာဉ်နံပါတ်ပါ
ယာဉ်မောင်းတို့သည် စန်းပွင့်တတ်၍
မိမိ မိသားစုပေါ် သစ္စာရှိရန်လိုပေမည်။
လမ်းကြောင်းမှား ယာဉ်၊ စည်းပျက်ယာဉ်
တို့မှ မိမိအားနှုတ် ဖြင့်တိုက်ခိုက်လာခြင်း
ကို သည်းခံမှုပေးပါ။ အဘယ်ကြောင့်ဆို
သော် မိမိမှာသည်းခံစိတ်နှင့် မောင်းလေ၊
မေတ္တာစိတ်ဖြင့်၊ ဤနံပါတ်မျိုးကိုသာ
မီးပွားရှာသူမှာ တစ်ချိန်မှာယာဉ်မောင်းမှ
ယာဉ်ပိုင်ရှင် တစ်ဦးအဖြစ်သို့ ရောက်နိုင်
သောကံဇာတာရှင် တစ်ဦးဖြစ်နိုင်လို့ပါ။
အထူးသဖြင့် ဟိုင်းဝေးခရီးနှင့် ယာဉ်
အမျိုးအစားတို့မှာ မိမိနောက်ကားဘီး
များနှင့် ဘရိတ်တို့ကို အစဉ်စစ်ဆေး
သင့်ပါသည်။ ကားပေါ်တွင် သံဖြင့်ပြုလုပ်
သော ပစ္စည်းကို ဆောင်ထားခြင်း၊
တင်ဆောင်ကို အလျဉ်းမပြုအပ်။ ကား
မောင်းနေစဉ်တစ်လျှောက် “နတ်မှ

အရဟံဗုဒ္ဓေါ၊ ဓမ္မော၊ သံယော”
ဂါထာတော်ကို ရွတ်ဆိုရင် အိမ်ပြန်ခရီး
မှာ အိတ်ဖောင်းနေမှာ အသေအချာပါ
ပဲဗျာ။

၃၂ ဖြစ်သော်...

Taxi ကားဆိုက အကျိုးပြု၏။
အိမ်စီးကားဖြစ်က စီးပွားဖြစ်ထွန်း၏။
ရတနာရောင်းဝယ်ရေး လုပ်ငန်းရှင်များ
ရပ်ရှင်အနုပညာရှင်များ၊ တေးကဗျာရေးဖွဲ့
သူများ၊ အင်ဂျင်နီယာ၊ ဆရာဝန်များနှင့်
အကျိုးပြု၏။ မိမိဘဝကို အေးချမ်းစေ၏။
တင့်တယ်စေ၏။ ပရဟိတစိတ်ဓာတ်၊
စိတ်မျိုးထားနိုင်သူရဲလက်မှာ ဤကား
နံပါတ်အမျိုးအစားတွေ့ရ၏။ Taxi ဆရာ
များအနေဖြင့် ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်တို့
နှင့် အဆင်ပြေတတ်၏။ ခရီးသည်များ
မှာ ပညာတတ်များ၊ ရည်မွန်သူများ၊
ဘာသာရေးကို ဆောင်ရွက်နေသူများနှင့်
အများဆုံးဖြစ်နေတတ်သည်။ မိမိအနေ
နှင့် အများဆုံးဖြစ်နေတတ်သည်။ မိမိ
အနေနှင့် သန့်သန့်ပြန့်ပြန့်ရှိနေဖို့လို

သလို ကားကိုအစဉ်တောက်ပြောင်
သန့်ရှင်းနေအောင် လေ့လာနေဖို့လို
မည်။ မိမိကားရှေ့ခန်းတွင် ရွှေတိဂုံပုံတူ၊
ရုပ်ကြွပုံစံတူ စေတီငယ်တစ်ဆူ ကိုး
ကွယ်ထားသင့်သည်။ နံနက်တိုင်း
မေတ္တာသုတ်နှစ်ခေါက်ကို ကားစတင်
မထွက်ခွာမီ အမွှေးနံ့သာဖြန်း၍ ရွတ်
ဖတ်သင့်၏။ နောက်ကြည့်မှန်တွင်
ငွေပန်းဖြင့် ချိတ်ဆွဲပူဇော်ပါ။ ကားမောင်း
နေစဉ် “ဂုဏ်တော်ကိုးပါး”ကို အမြဲအာရုံ
ထားပါ။ အဝေးပြေးကား၊ ကုန်တင်ကား
များအနေဖြင့် မည်သည့်အကြောင်း
ပြချက်နှင့်မျှမှ အရက်သောက်ခြင်းကို
ရှောင်ရှားပါ။ တိရစ္ဆာန်အရှင်ကောင်များ၊
အသားသေတ္တာများ၊ အထူးသဖြင့် အမဲ၊
ဝက် (သုံးထပ်သား) အစိမ်းတို့ကို ပို့
ဆောင်နေမိပါက ယာဉ်မောင်းဘဝမှာ
အချိန်တိုသွားနိုင်သည့် ကားကြီးများ
လာတံ့ရွှင်ရန် သက်ဆိုင်ရာမြို့စောင့်၊ မြို့
ပိုင်ဘိုးဘိုးထံအပ်နှံပြသသင့်၏။ “သမ္မုဒ္ဓေ”
မပြတ်ရွတ်လေ ပင်စင်စားရွယ်ထိ ဘေး
မသိပါ။ ငွေဝင်အံ့။

၃၃ ဖြစ်သော...

ယာဉ်ကောင်း၊ ယာဉ်သန့်ဖြစ်
မည်။ အပျက်အစီးနည်းမည်။ ဉာဏ်
ကောင်းမည် ငွေရှာကောင်းမည်။ ယာဉ်
ပေါ်တွင် မိမိတို့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကို
မိမိယာဉ်ပေါ်တွင် စကားကျယ်ကျယ်
ကြမ်းတမ်းစွာ ပြုမူတာကို မပြုသင့်။
လာဘ်ပိတ်စေမည်။ အပိုင်းကွေ့ မောင်း
သော် စိတ်ရှည်ပါ။ မိမိယာဉ်မောင်း
နေရာတွင် အခြားသူများ အိပ်စက်ခြင်း
အမျိုးသမီး(မိမိအိမ်သားမှလွဲ၍) ဝင်ထိုင်
စေခြင်းမပြုသင့်။ လူနာများကို ဦးစားပို့
ပေးပါ။ ငွေမရချင်အဆုံးဖြစ်မည်။ နံနက်
တိုင်း ‘မိမိကားကိုရေသန့်ကို’ သိရသို့
ဂါထာကို ကိုးခေါက်ရွတ်ပြီး ကားတစ်စီး
လုံး ဖြန်းပေးပါ။ အဖိုးမတန်သော
မေ့ကျန် ပစ္စည်းများ မိမိနေအိမ်သို့
ယူဆောင် မသွားရ။ ကားတွင်း အဖိုး
မီးလုံးတွင် “ဝ”လေးလုံးကို အဖြူ
ရောင်ဖြင့် ရေးထားပါ။ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ရောက်
တိုင်း မိမိဝင်ငွေမှ လမ်းပေါ်မှ လေလွင့်
ခွေး၊ ပိုင်ရှင်မဲ့ခွေးများကို ထမင်း

အာဟာရ ဒါနပြုပါလေ။ ပုတီးကုံးလေး
တစ်ခု ချိတ်ဆွဲထားပါ။ ယာဉ်မောင်းအနေ
နှင့် မိမိနေအိမ် ဘုရားတွင် ကံကော်သား
ပုတီးဖြင့်...
“ဝရဗုဒ္ဓေါ၊ ဝရဓမ္မော၊ ဝရသံ ယော၊
ဝရိဿရော ဝရစေတော ဝရံ ဒေတု၊
ဝရေဟိမေ၊ ဝရံဝရံ” ဂါထာ တော်ကို
ပုတီးတစ်ပတ်နှုန်းစိတ်ပေးပါ။

ကုန်တင်ကားကြီးတွင် ရေး
လေ့ရှိကြသော “ဟွန်းမတီးနဲ့ ဖေကြီး
သိတယ်” စားသားမျိုး၊ “မကပ်နဲ့ နမ်းမိ
မယ်” စာသားမျိုးများ လုံးဝမသင့်တော်ပါ။
ကားဘီးကြီးနောက် အကာကိုအဖြူရောင်၊
အပြာရောင်တို့ဖြင့် မွမ်းမံပါစေ။ ယာဉ်
ပိုင်ရှင်များအနေဖြင့် ယာဉ်စီးခရီးသည်
များ ကုန်သည်များကို မေတ္တာပို့ခြင်း
အမှုကို နေ့စဉ်များများသင့်ကြောင်းပါဗျာ။

၃၄ ဖြင့်အဆုံးသတ်သော်...

အောင်ပွဲဝင်မည့် နွားပေါက်လို
စက်ကောင်းမည် ဉာဏ်ကောင်းမည်။
မိမိတတ်ကျွမ်း တတ်သလောက်သာ

စက်ချီယွင်းမည်။ ဝင်ငွေကောင်းမည်။
 ယာဉ်မောင်းသူများ၊ မေတ္တာရေးကံ
 ကောင်းမည်။ ယာဉ်ကြီးဖြစ်က မြို့ဝင်
 မြို့ထွက်တိုင်း မြို့စောင့်နတ်၊ မြို့ပိုင်နှင့်
 ယင်းမြို့သူ၊ မြို့သားအားလုံးနှင့် ရှိရှိသမျှ
 သတ္တဝါအားလုံးကို မေတ္တာပို့ကျင့်
 အလေ့အကျင့်ထားပါ။ အစားစားရင်း
 ဖုန်းဆက်ရင်း ခရီးဆက်နေခြင်း မပြု
 သင့်ပေ။ Gas ကားဖြစ်ပါက ဂတ်(စ်)
 ပိုက်လိုင်းကို မကြာခဏ ဂရုစိုက်ပါ။
 ယာဉ်ပိုင်ရှင်ကို အကျိုးပြုသော ကား
 နံပါတ်ပါပေ။ ယာဉ်မောင်းများမှာ
 အသားညိုညိုနှင့် အိန္ဒိယနွယ်ကဲ့သို့ ရုပ်
 ဆင်သော မြန်မာအမျိုးသားများနှင့်
 သင့်မြတ်၏။ ကားရေပိုင်းတွင် ရွှေတိဂုံ
 ပုံစံ နှင့် ကျိုက်ထီးရိုးပုံတော်များကို
 ကိုးကွယ်ထားပါ။ ကားမောင်းနေစဉ်
 သရဏဂုံ ၃ ပါးကို မပြတ်အာရုံပြု
 ရွတ်ဆိုပါ။ အချို့ရည်ဘူးတစ်ဘူးအား
 ရုပ်နားရာဆိုင်တို့တွင် ရဟန်းတို့အားဒါန
 ပြပါ။ အမြန်လမ်းတွင် ခရီးဝေးသွားရပါက
 ကွမ်းစား၍ ယာဉ်မောင်းလိုပါက

ထိုကွမ်းယာအား အဘတိုးမင်းခေါင်အား
 အာရုံပြုဆက်ကပ်၍ စားသုံးပါက ကွမ်း
 ကြောင့်ကွမ်းသီးခြင်း ထုံးပေါက်ခြင်း၊
 နှုတ်ထွက်ကြမ်းနေခြင်းမှ ကင်းဝေးပါ
 မည်။ မြို့တွင်း Bus ကား အမျိုးအစား
 ဖြစ်က ဘီးကိုဂရုစိုက်ရခြင်း၊ ယာဉ်
 နောက်လိုက်တို့မှာ ဖရုသာဝါစာ စကား
 မျိုး တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်၊
 တစ်ကားနှင့်တစ်ကားချင်း ပြောဆိုနေ
 ခြင်းကို နှစ်သက်မည်မဟုတ်ပါ။ Taxi
 ကားကိုပါ မနားတမ်း ပိုက်ဆံရှာခွင့်ရမည်။
 ခရီးသည် မပြတ်တမ်းရမည်။ Taxi
 ကားပိုင်ရှင်တို့မှာ ကားကိုနံ့သာရည်နှင့်
 ထိုသို့ရသဒွိဂါထာတော်ကို ၉ ခေါက်ရွတ်
 ပြီး ကားပတ်လည်ကို နေ့စဉ်ဖြန်းပါ။ ရရှိ
 သောဝင်ငွေမှ ဘုရားဖူးသွားမည့်ရဟန်း
 တော်များကို သဒ္ဓါဖြစ်ပေါ်သလို လှူဒါန်း
 ပါလေ။

၃၅ ဖြစ်က...

Taxi ကားဆရာအနေနှင့်
 ခရီးသည်အလိုကျ အမြန်မောင်းစေခြင်း။

လမ်းပြောင်းပြန်မောင်းစေခြင်း။ ဥပဒေနှင့်
 မကင်းသောကိစ္စများ - ဥပမာ ခိုးရာပါ
 ပစ္စည်းတင်မိခြင်း၊ မိန်းမခိုးခြင်း၊ ကား
 တင်ပေးခြင်း၊ ရန်ဖြစ်နေသောလင်မယား၊
 ပြဿနာဖြစ်နေသောအဖွဲ့၊ လူအုပ်ထဲမှ
 ခွဲထွက်ပြေးလာသော လူဆို၊ လူကောင်း
 မသိ၊ ဝေခွဲခြားခက်သော အခြေအနေ
 တွင်းရှိ ပုဂ္ဂိုလ်တို့အား သူ့အကြိုက်
 မောင်းပြေးထွက်ခြင်းမျိုး မပြုရာ။
 ခရီးသည်ကောင်းရရှိစေရန် တနင်္ဂနွေနေ့
 ကားရှေ့ခန်းတွင် အောင်သပြေထိုးရန်
 “ဟေမိတ္တ”ဂါထာတော်ကို ၉ ခေါက်
 ရွတ်ဖတ်ပါ။ လာဘ်ရွှင်မည့်ရက် ဖြစ်မည့်
 တနင်္လာနေ့တွင်မိတ် ကောင်းတွေ့ရန်
 “ဟေမိတ္တ”ဂါထာကို ၁၈ ခေါက်ရွတ်ပါ။
 အင်္ဂါနေ့တွင် အောင်သပြေထိုးရင်း
 “ဟေမိတ္တ”ဂါထာကို ၁၁ ခေါက်ရွတ်ရင်း
 မိမိမြို့ရွာတွင်ရှိ ၇ ရက်သားသမီးများအား
 မေတ္တာပို့ပါ။ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့တွင် ရွှေပန်း
 ကပ်လှူရင်း ဟေမိတ္တဂါထာကို ၁၅
 ခေါက် ပူဇော်ပါ။ ကြာသပတေး၊
 သောကြာ၊ စနေနေ့များတွင် စံပယ်ပန်း

ကုံးချိတ်ပြီး ဖော်မိတ္တဂါထာကို ၁၁	စဉ် မေတ္တာသုတ်တော်ကို ရွတ်ဖတ်ပွား	လက်ညှိုးနှင့်ရေးပြီး သမ္မုဒ္ဓေ ၉ ခေါက်
ခေါက်ရွတ်ဆိုရင်း မြို့စောင့်နတ်၊ လမ်း	ခြင်းဖြင့် သာယာသောခရီးလမ်းကြောင်း	ကို မောင်းသည့်နေရာတွင် ထိုင်၍ ရွတ်
စောင့်နတ်များကို မေတ္တာပို့ပါ။ Taxi	သဘောကောင်းသော ခရီးသည်နှင့်	ပေးပါ။ ကားပိုင်ရှင်အနေနှင့် သုဂတော
ဆရာများအနေဖြင့် ခရီးသည်ကို စောင့်	တွေ့ရတတ်ချေ၏။	ဂုဏ်တော်ကို ကားကိုရည်မှန်း၍ ၃၅
ရှောက်ပေးပါက သင့်ကားကို အချိန်များ	Express ကားများ၊ Bus ကား	ခေါက်ရွတ်ရင်း မေတ္တာပွားပါလေ။
စွာ ခရီးသည်ကို မစောင့်ရဘဲ အလျင်	များအနေနှင့် ကားမီးလုံးနှင့် လေကာ	
အမြန် ခရီးသည်များကို ရတတ်ကြောင်း	မှန်ကြီးကို နံသာရည် က·ယ ထာ·ဋ္ဌ	ဆရာနတ်မျက်စိအောင်စိုး(B.Sc)
ကိုယ်တွေ့ကြုံမှ သိရပါမည်။ ကားမောင်း	ဟူသော ကြီးလေးကြီး စာလုံးကို မိမိ	(မော်လမြိုင်)

မဂ္ဂဇင်း ရန်ကုန်ဖြန့်ချိရေး

ခြမ်း

စာပေ

အမှတ် (၁၆၃)၊ ၃၄-လမ်း (အထက်)၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ကျော်သိန်း

စာပေ

၃၂-လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

စောဦး

စာပေ

၃၁-လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

လူဝင်စား

ပြစ်ဝကြာ

ထူးထူးခြားခြား

အတွဲ (၂၀) အမှတ် (၂) ၊ နိုဝင်ဘာလ ၊ ၂၀၁၆ ခုနှစ်

ကျွန်ုပ်မှာ သမီးနှစ်ယောက်
ရှိသော်လည်း သူ့အို၊ သူ့အိမ်နှင့်
နေထိုင်နေကြပြီဖြစ်သည်။ အစ်မကြီးက
သူခင်ပွန်း အလုပ်တာဝန်ကျရာ နယ်မြို့
တစ်မြို့တွင် နေထိုင်လျက်ရှိသည်။

သမီးအငယ်မကတော့ ရန်ကုန်
၌ပင်နေသည်။ သူတို့လင်မယားသည်
အစက ကျွန်ုပ်၏ နေအိမ်၌ပင် သား
တစ်ယောက်၊ သမီးတစ်ယောက်ရသည်
အထိ နေထိုင်သွားလေသည်။

မကြာသေးမီက သူ၏ခင်ပွန်း
မိဘများက မြေကွက်တစ်ကွက် ထပ်
ဝယ်သဖြင့် ထိုမြေကွက်ရှိ နေအိမ်သို့
ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သမီးကြီးကလည်း သားတစ်
ယောက်၊ သမီးတစ်ယောက်ရပြီး သည်
ကလေးများပင် အလယ်တန်းကျောင်း
သား၊ ကျောင်းသူတွေ ဖြစ်နေပြီ။ နောက်
ထပ် ကလေးမရသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်
သည်။

သမီးငယ်သည်လည်း သူ

အစ်မလိုပင် သားတစ်ယောက်၊ သမီး
တစ်ယောက်နှင့် တန်နေသည်။

“သူတို့က မဆိုးဘူးနော်။
သားနဲ့သမီး နှစ်ယောက်တည်းမွေးရတာ။
ဘာပဲပြောပြော နိုင်နိုင်နင်းနင်းရှိတာပေါ့”

ဤသို့ ကျွန်ုပ်က သမီးနှစ်
ယောက် ကလေးမွေးဖွားမှုနှုန်းအပေါ်
ဝေဖန်သုံးသပ်မိလေသောအခါ ဇနီးဖြစ်
သူ ဒေါ်ကြင်က ကျွန်ုပ်အား ခေတ်မမီ
လိုက်ပုံများနယ်ဟူသော အကြည့်ဖြင့်
ကြည့်ပြီး ကော်ဖီမစ်ထုပ်ကို ဖောက်၍
ရေနွေးအသင့် ထည့်ပြီးသားသော
ဖန်ခွက်ထဲ လောင်းထည့်လိုက်ကာ...

“တော့လက်ရှိ အိုင်ကျူနဲ့
ဒီကနေ့ခေတ်မှာ အသုံးမကျတော့ဘူး။
သူတို့တွေ သားသမီး ဆက်မရတာ၊ မရ
လို့ မရတာမှ မဟုတ်တာဘဲ။ သားသမီး
မရအောင် တားဆီးထားကြရတာပဲ။
ဒါကို တော်နည်းနည်းမှ မစဉ်းစားမိဘူး
လား” ဟု နိမ့်ချပြောဆိုလျှင်ကား ကျွန်ုပ်
မှာ နာလိုခံခက် အမျက်ထွက်ရသည်မှာ
အမှန်။ သို့နှင့်...

“ရိပ်မိပါတယ်ကွာ” ဟု ပြန်၍
ပက်လိုက်ရလေသည်။

မကြင်က ကော်ဖီမစ်ကို ငွန်း
နှင့် မွှေခေါက်နေစဉ် ကျွန်ုပ်သည် ထိုင်
ရာမှ ထလိုက်မိလေသည်။

သည်တော့မှ ဒေါ်ကြင်က...

“ဘယ်လဲလို့ ကော်ဖီမစ်
မသောက်တော့ဘူးလား။ ဖျော်တုန်းက
ဖျော်ခိုင်းပြီး ကြောင်တောင်တောင်နဲ့” ဟု
ပြောလိုက်မှ ကျွန်ုပ်သည် ကော်ဖီသောက်
ဖို့ကို သတိရပြီး ပြန်ထိုင်လိုက်ရလေ
သည်။ ဒေါ်ကြင်က ကော်ဖီဖန်ခွက်ကို
လှမ်းပေးပြီး သမီးတွေ၊ သားသမီး
မွေးဖွားမှုစံနှုန်းကို ပြန်ဆက်သည်။

“သဘာဝကို အန်တုလို့ရနိုင်
လားတော်။ သားသမီးဝေးအောင် လုပ်
ရင်းက တချို့ သားသမီးလိုချင်တယ်
လည်းဆိုရော သားအိမ်ကသန္ဓေ မတည်
နိုင်တော့ဘူး။ တချို့ကျတော့လည်း သား
သမီး တားဆေးတွေက ကြက်၊ ဝက်၊
အသားထိုးဆေးတွေလို ကြာလေဝဝလေ
ဝလာပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို မသယ်နိုင်

ဖြစ်ကြတာကလား”

“အေး . . . မင်းပြောတာ အမှန်ပဲ။ ဒီကနေ့ အိမ်ထောင်သည် မိန်းကလေးတွေဟာ အလွန်ဝကြတာ အတော်များတယ်”

“အဲဒီကြားက ရောဂါတစ်မျိုး မျိုး ဝင်တတ်သေးတယ်။ ရောဂါတစ်မျိုး မျိုးဝင်လို့ ကုပြီဆိုလည်း သားသမီး မွေးသလောက် ကုန်ရတာပဲ။ သားသမီး မွေးတာက သိတတ်တဲ့ သားသမီးပါရင် ပါဦးမှာ။ ရောဂါကို ကုရတာက ပြန်ရဖို့ နေနေသောသော အခန့်မသင့်ရင် အသက်ကိုပါ ပေးလှူလိုက်ရတာ”

အခုတော့မှပဲ ကျွန်ုပ်တို့လင် မယား စကားပြော၍ ရသွားသည်။ သည်ရက် အတောအတွင်းမှာပဲ သမီး ငယ်ထံမှရော သမီးကြီးထံကပါ သား သမီး ကိုယ်ဝန်ရှိကြောင်း အငယ်မက သုံးလခွဲ အကြီးမက လေးလခွဲ ရှိနေကြ ပြီဆိုသော သတင်းစကားရောက်ရှိ၍ လာလေသည်။

“ကျန်းမာရေးအတွက်လို့

ပြောတာပဲ တော်ရဲ့၊ စိတ်ရှုပ်ပါတယ်။ အသက်ကြီးမှ ကိုယ်ဝန်ရှိရတယ်လို့”
ဒေါ်ကြင်က သူ့သမီးတွေ ကိုယ်ဝန်ရှိသည်ကို နှစ်လိုဟန် မတူ ပေ။

xxx

သမီးကြီးရော၊ သမီးငယ်ပါ ကလေးစီးဖွားလာသောအခါ အကြီးမက သမီးလေးမွေးသည်။ သမီးငယ်က အဖွား သားနှစ်ယောက်မွေးသည်။

သည်လို သူတို့သားသမီး မွေးဖွားလာသည်အထိ အကြောင်းတစ်ခု တစ်ရာ မရှိခဲ့။ သားကလေးမွေးသူ ကလည်း သမီးကလေးက အဖေတူသလို လို၊ အမေတူသလိုလို ချစ်စရာကောင်း လိုက်လေစွ။

အဖွားသားကလေးနှစ်ယောက် မွေးသူကလည်း အဖွားသားနှစ်ယောက်က ချစ်မွေးပါသည်။ တွေ့ကြတဲ့ လူတိုင်းက သည်အဖွား ညီအစ်ကိုကို ချစ်ကြ သည်။

မိမိတို့မှာလည်း အဖွားသား

ကလေး နှစ်ယောက်အပေါ်တွင် ချစ်ရ သော အချစ်သည် တစ်မျိုးတစ်ဘာသာ ထူးခြားနေသည်ဟု ပြောလာကြသည်။ သည်ကလေးတွေ စကား ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် ပြောတတ်သော အရွယ်သို့ ရောက်လာသော အခါတွင် ကား အကြောင်းရင်း ရှိလာလေတော့ သည်။

“အဖေ၊ အဖေ့မြေး နွေးနွေးက သူဟာ ကျွန်မတို့ ညောင်လေးပင်အဝင် ကားမှောက်ခဲ့တဲ့ ဘတ်စ်ကားမှာပါပြီး သေခဲ့ရတာတဲ့”

သမီးကြီးက ကျွန်ုပ်ကို ပြော လာ၏။

“ဒါဆို . . . လူဝင်စားပေါ့”

“ဟုတ်တယ်။ သူက အဲဒီတုန်း က တိုးရစ်ဂိုက်တဲ့ အင်္ဂလိပ်ဘာသာ စကား ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် ပြောတတ် တယ်တဲ့”

“အခုရော အင်္ဂလိပ်ကို နည်း နည်းပါးပါး မပြောတတ်ဘူးလား”

“အဲဒီလိုတော့ မပြောတတ်ဘူး

အဖေ။ နောက်တစ်ခု သူပြောတာကို
တော့ ကျွန်မတို့ လေ့လာသင့်တယ်”

“ဘာတုန်း... သမီးရဲ့”

“နွေးနွေးက သူတို့အိမ်
ရန်ကုန်က ကျောက်မြောင်းထဲမှာတဲ့။
အိမ်ရှေ့မှာ ကြောင်ရှာပင်ရှိတယ်တဲ့။
သူ့ယောက်ျားက ကိုမောင်မောင်လွင်တဲ့။
အဲဒီတုန်းက နောက်မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့
ရှုပ်နေတယ်လို့ပြောတယ်”

“ငါ့မြေးနွေးနွေးက သူ့ဘဝ
ဟောင်းကို ဒီလောက်ပဲ မှတ်မိသတဲ့လား။
အေးလေ စိတ်ဝင်စားစရာ တစ်ခုအဖြစ်
စုံစမ်းကြည့်သေးတာပေါ့”

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်သည် သမီးကြီး
နေထိုင်ရာ ညောင်လေးပင်က ပြန်လာ
ပြီး ကျောက်မြောင်းထဲသို့သွားကာ
ကျွန်ုပ်တို့ ပင်စင်မယူခင်က လုပ်ဖော်
ကိုင်ဖက် ရုံးအုပ်ကြီး အငြိမ်းစား
ဦးသောင်းလွင်ထံတွင် ကိုမောင်မောင်
လွင်ဆိုသူကို စုံစမ်းကြည့်သည်။ သူ့အိမ်
ရှေ့တွင် ကြောင်ရှာပင်ရှိကြောင်း ပြောပြ
လိုက်သောအခါ ဦးသောင်းလွင်

“ဪ... ဟုတ်ပြီ။ ဒီမောင်
မောင်လွင်လား။ ရှိတယ် ရှိတယ်။ သူက
ပညာတတ်ပါ။ မိဘက ချမ်းသာတော့
အလုပ်ကို ဟုတ်တိပတ်တိ မလုပ်ဘူး။
ကားပွဲစား အလုပ်တစ်ခုကိုတော့ စွဲစွဲ
မြဲမြဲ လုပ်တယ်”

“မှန်တာပေါ့။ သူ့မိန်းမ ခရီး
ထွက်ရင်း ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ပြီး ဆုံး
သွားတာ။ အဲဒီတုန်းက သူ့မိန်းမ မသိ
ဟာ သူ့အငယ်အနောင် နေနေတာ
ကြားလို့ အလုပ်က ခွင့်ယူပြီး မန္တလေး
ပြန်တာမှာ ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ပြီး
ဆုံးသွားတော့ မောင်မောင်လွင် ဟန်ကျ
သွားတာပေါ့။ လပိုင်းပဲ ရှိသေးတယ်။
နောက်မိန်းမ အိမ်ပေါ်ခေါ်တင်တော့တာ
ဝင်ကြွေးတွေပေါ့”

ကျွန်ုပ်မှာ အတော်ပင် တရား
ကျသွား၏။ ကျွန်ုပ်မိတ်ဆွေ ဦးသောင်း
လွင်က...

“မသိကီက လူဝင်စားဘဝနဲ့
ခင်ဗျားမြေး ဖြစ်နေတဲ့အကြောင်း မောင်
မောင်လွင်ကို အသိပေးမနေနဲ့တော့ဗျာ။

ဘဝတွေလည်း ခြားကုန်ပြီပဲ။ ဒီလို လူမျိုးကလည်း စိတ်ဝင်စားမယ် မထင်ပါဘူး” ဟု ပြောလေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း ကျွန်တော့် မြေးကလေးဟာ လူဝင်စားဟုတ်တယ်။ မဟုတ်ဘူး သိရရုံ အခုလို လာစုံငမ်းကြည့်တာပါ။ အခုလို သိရတော့ မြေးကလေး လူဝင်စားဖြစ်တဲ့ အကြောင်းကတော့ မှန်သွားတာပေါ့ဗျာ။ ဒီလောက်ပါပဲ”

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ယောက်သည် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် အတန်ကြာထိုင်ရင်း မိမိတို့ အလုပ်ခွင်မှာ ရှိကြစဉ်က ကြုံဆုံခဲ့ရသော အကြောင်းတရားတွေကို ပြန်၍ ပြောဖြစ်ကြလေသည်။

အတိတ်က အဖြစ်အပျက် အကြောင်းအရာများမှာ ပစ္စုပ္ပန်ကာလအတွက် ဘာမှအသုံးမဝင်လှဘဲ အခုလို ပြန်ပြောရုံသာ ဆိုသည့်အချက်ကို ကျွန်ုပ်သုံးသပ်လိုက်မိပါ၏။

xxx

“အဖေ သားကြီးက ကျွန်မကို ပြောတယ်။ ဟိုဘဝက သူ့အမေဆီ သွားချင်လို့တဲ့”

“ဟေ . . . နင့်မှာလည်း လူဝင်စား ပြဿနာနဲ့ တိုးပြန်ပြီလား။ နေစမ်းပါဦး နင့်သားကြီးက လူဝင်စားဆိုတော့ သားငယ်ကရော”

“သားငယ်ကတော့ လူဝင်စားလို့ မပြောပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သားကြီးက လူ့ဘဝမှာ သူ့ကြောက်ရတဲ့ လူတစ်ယောက်ရှိလို့ သားငယ်ကို အဖော်ခေါ်လာတာလိုပြောတယ်”

သမီးငယ်၏ လူဝင်စားအဖြစ်က ပိုပြီး ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး ဖြစ်နေလေသည်။ သူက ဘယ်သူ့ကို ဘာကြောင့် ကြောက်ပြီး အဖော်ခေါ်လာတာလဲဟု ကျွန်ုပ်တွေးနေရင်းမှ သမီးငယ်အား . .

“သူ့အမေ ဘယ်သူဆိုတာ နင့်သားကြီးက နင့်ကို ဘယ်လိုပြောပြသလဲ”

“ဒီအရပ်ထဲကပဲတဲ့။ သူ့အမေ အိမ်နောက်မှာ ချောင်းတစ်ခုရှိတယ်တဲ့။

သူ့အမေက ဒေါ်ချစ်မေတဲ့ စတိုးဆိုင်ဖွင့်တယ်တဲ့”

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်ဘေးတွင်ထိုင်

၍ နားထောင်နေသော ဇနီးဒေါ်ကြင်က

“ဒါဆို . . . တိုးချဲ့ကွက်က သစ်ကုန်သည် ဦးညီညီမိန်းမ ဒေါ်ချစ်များလား မသိဘူး” ဟု ပြောလေသည်။

“သူက ဒေါ်ချစ်မေဆိုတာမှ မဟုတ်တာဘဲ”

“ကျွန်မက သူ့နာမည်ရင်းကိုမှ မသိတာဘဲ။ ဒေါ်ချစ်မေ ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်နေမှာပေါ့ရှင်”

ဤသို့ဖြင့် သမီးငယ်က မွေးလာသော အမွှာသားနှစ်ယောက်အနက် သားကြီး၏ လူဝင်စားအကြောင်းနှင့် ပက်သတ်၍ အကြောင်းအရာ အချက်အလက် စုံစုံလင်လင်ကို သူ သယ်ဆောင်လာနိုင်ခဲ့လေသည်။

“ဒေါ်ချစ်မေဆိုတာ ဟုတ်တယ်။ ကျွန်မတို့က ဒေါ်ချစ်ပဲ သိနေလို့ သူ့နာမည် အပြည့်အစုံက ဒေါ်ချစ်မေတဲ့။ သူ့သားလေး မောင်မျိုးက စာ

အလွန်တော်တာတဲ့။ သူဦးလေး ကိုချစ်
တီးက သူသားထက် စာတော်မှာစိုးလို့
စာခေါ်သင်ပေးရင်း မောင်မျိုးကိုပဲ
စိတ်ညစ်လောက်အောင် စာမေးပြီး
ပြောဆိုရိုက်နက်လွန်းလို့ မောင်မျိုးက
ရေကန်ထဲ ဆင်းသေသွားတာလို့ပြော
တယ်။ မောင်မျိုးလေးက သူဦးလေး
စာမေးမှာကို အလွန်ကြောက်တာတဲ့”

“ကလေးဟာ ဆိုက်ကိုဝင်သွား
တာပေါ့။ အတော်စိတ်ပုပ်တဲ့ ဦးလေးပဲ။
ဒါလည်း သူတူပဲ။ သူ့သွေးပဲပေါ့။ သူသား
ထက် စာတော်သွားတော့ရော ဘာ
အရေးလဲ။ ဪ... စိတ်သဘောထား
တွေကလည်း ‘သေးသိမ်လိုက်ကြတာ။
ဒါကြောင့် သားကြီးက အခုဘဝမှာ လူ

တစ်ယောက်ကိုကြောက်လို့ အဖော်ခေါ်
လာတာပါလို့ ပြောတာကိုး”

သည်မှာ သမီးက ကျွန်ုပ်နှင့်
သူ့အမေကိုကြည့်ပြီး ကျွန်ုပ်ဘက်ပြန်
လှည့်ကာ...

“အဖေ”ဟု ခေါ်လိုက်လေ
သည်။

“ဘာလဲ... သမီး ဘာပြော
ချင်လို့လဲ”

ကျွန်ုပ်က သမီးငယ်တစ်ခုခု
ပြောချင်နေမှန်းသိ၍ လမ်းကြောင်းပေး
လိုက်၏။

သမီးငယ်က...
“သားကြီးလေ၊ အရင်ဘဝက

သူ့အမေကို တွေ့ချင်တယ်ဆိုတာ တွေ့

ပေးရင် ကောင်းပါ့မလားလို့”
“သားကြီးက အရင်ဘဝက

သူ့အမေနဲ့ ပြန်တွေ့ရင် သူဦးလေး
ကိုချစ်တီးနဲ့လည်း တွေ့ရတော့မှာ
သေချာတယ်။ ငါကတော့ အရင်ဘဝနဲ့

ပြန်ဆက်မပေးတာဘဲ ကောင်းမလားလို့။
သူတို့ လူဝင်စား ဆိုတာကလည်း

ဒီအရွယ်မှာသာ အခုလိုမှတ်မိပြီး ပြန်
ပြောတတ်တာပါ။ ကြီးလာတာနဲ့အမျှ

မျက်မှောက်ဘဝသာ အဓိကကျသွား
တော့တာပါပဲ။ သမီးရယ်”

ကျွန်ုပ် ပြောပြသည်ကို သမီး
ငယ်က လက်ခံလိုက်လေသည်။

မြတ်စကြာ

ရရှိပြတ်ဆန်းကြယ်မဂ္ဂဇင်း
ရန်ကုန်ဖြန့်ချိရေးနှင့် အထူးကိုယ်စားလှယ်

စောဦး **စာပေ**
၃၁-လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

ကျောက်တံတားမြို့၏ ကဿမြို့နှင့်

ကပ္ပာကျော်စာရေဆရာကြီး-ကျော်ချီအောင်လိ

ခင်ခင်လှ(အင်းစိန်)

အတွဲ (၂၀) အမှတ် (၂) ၊ နိုဝင်ဘာလ ၊ ၂၀၁၆ ခုနှစ်

၁၂၇

မြန်မာပြည်မြောက်ပိုင်း ရော	ထားသော မြစေတီဘုရား၊ ရွှေဂူကြီး	ကြီးများကလည်း ရေကြောင်းသွားလာရေး
ဝတီမြစ် အနောက်ဘက် ကမ်းပေါ်တွင်	ဘုရား၊ လေးထပ်ကျောင်းရှိ တာဝတိံသာ	အတွက် အဆင်ပြေကြသည်။ ယခု
တည်ရှိပြီး ၎င်းမြို့လေးမှာ စစ်ကိုင်းတိုင်း	စေတီပုထိုးများ အုန်းပင်၊ ထန်းပင်တို့၏	လမ်းပမ်းဆက်သွယ်ရေး ကောင်းမွန်၍
အသကြီး ကသာခရိုင်၊ ကသာမြို့လေးပင်	အလှ မြစ်ကမ်းတစ်လျှောက် သွားလာ	မန္တလေး၊ ကသာ၊ ဗန်းမော်၊ မြစ်ကြီးနား
ဖြစ်သည်။ ဒီမြို့လေးကို တစ်ချိန်သောအခါ	နေကြသော လှေသင်္ဘောများ၊ ကမ္ဘာ	အထိ ကားကောင်း မှန်လုံကားများက
က ကျောက်တံတားမြို့လေးဟု တင်စား	လှည့်ခရီးသည်များ စီးလာကြသော	ခရီးသွားများအတွက် စိတ်ချမ်းမြေ့စရာ
ခေါ်ဝေါ်ခဲ့ပါသည်။	ပြည်တွင်း သင်္ဘောကြီးများ ကသာသူ၊	ပင် ဖြစ်သည်။ ရောဝတီ မြစ်ကျယ်ကြီး၏
ကမ်းခြေ၏ သဘာဝအလှနှင့်	ကသာသားတို့၏ ငါးဖမ်းလှေများ	နောက်ခံဖက်ဆွတ် တောင်တန်းပြာကြီး
မြစ်ကမ်းနဖူးတွင် တည်ထားကိုးကွယ်	မန္တလေး၊ ကသာ၊ ဗန်းမော်သွား	နှင့် ရာဇဂြိုဟ်တောင် သူတော်တောင်များ
	သင်္ဘောကြီးများ ရှပ်ပြေး ခေါ် စက်လှေ	မှ တန်ခိုးကြီးဘုရားများ ပို၍ ကြည်ညို

အော်ဝ်အမြဲအနားယူရာ ကလပ်

စရာ ဖြစ်သည်။

ကျွန်မတို့ ဇနီးမောင်နှံမှာ နိုင်ငံတော်များများ ဖြစ်ကြပြီး ကျရာနေရာ ဒေသမြို့များသို့ တာဝန်ထမ်းဆောင်ကြပြီး ယခု အမျိုးသား တာဝန်ကျရာ ကသာ မြို့လေးမှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်ရင်း ဒီမြို့ လေးအကြောင်းနှင့် စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ အဖြစ်အပျက်၊ အကြောင်းအရာများ မိမိ တို့ နိုင်ငံတော်ကြီးကို ကိုလိုနီလက် အောက် ကျရောက်ခဲ့စဉ်က ကသာမြို့

လေးကို အင်္ဂလိပ် ကိုလိုနီတို့ အုပ်ချုပ်၍ အခြေစိုက် တပ်စွဲခဲ့ကြသည်။ သူတို့ နေထိုင်ခဲ့ကြသည့် အဆောက်အဦများ ယနေ့တိုင် တည်ရှိနေပါသည်။ အချို့ နေရာများသာ ပြောင်းလဲနေကြပြီး ကျန် နေရာများ ကျန်ရှိနေပါသေးသည်။ ဤမြို့ လေးတွင် နောင်တွင် ကမ္ဘာကျော် စာရေးဆရာတစ်ယောက် ကိုလိုနီခေတ် တွင် နေထိုင်သွားခဲ့ပြီး ပထမဆုံးဝတ္ထုဖြစ် သော (Burmese Days) မြန်မာပြည်နေရက်

များကို ဤမြို့လေးတွင် ရေးသားခဲ့သည့် အာဏာရှင်စနစ်ကို ဆန့်ကျင်ထားသူ မြန်မာ့လူမျိုးအပေါ် လူတန်းစားခွဲခြားကာ ဖိနှိပ်၊ အနိုင်ကျင့် ဂုတ်သွေးစုပ်နေသော အင်္ဂလိပ်အရင်းရှင် အရာရှိများ၏ ကိုလို နီစရိုက်ကို ပေါ်လွင်အောင် ရေးသားသူ ဘစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။ အင်္ဂလိပ်လူမျိုး တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး မြန်မာပြည်တွင် အိန္ဒိယပဋိညာဉ်ခံ ပုလိပ်ဖြစ်ပြီး ငါးနှစ် တာ အမှုထမ်းခဲ့သည့် မြန်မာပြည်တွင်

ကိုလိုနီခေတ်ဘုရားရှိခိုးကျောင်း(ရှင်ပေါလုအင်ဂလိကန်ဘုရားကျောင်း)

နေထိုင်ခဲ့စဉ် ရက်များအတွင်း ကိုလိုနီတို့ ဆုံး နေထိုင်ခဲ့သော ကသာမြို့လေး ကျန်းမာရေး ဌာနဖြစ်သည်။ အိန္ဒိယ
မြန်မာသယံဇာတများအား ခိုးဝှက်၍ ဖြစ်ပါသည်။ ဆရာဝန် ဒေါက်တာဘရာဆွာမိသည်
တိုင်းရင်းသားများအပေါ် ဖိနှိပ်သည်ကို ကသာမြို့လေးတွင် ကိုလိုနီ ဘာရာ အင်္ဂလိပ်ခေတ် ခရိုင်ဆရာဝန်
ကောင်းစွာသိလာပြီး ကိုလိုနီစနစ်ကို ခေတ် အဆောက်အဦများကိုလည်း မိမိ ကြီးဖြစ်ပြီး သူ့အိမ်မှာ ကလပ်ဝင်းနှင့်
အလွန်မုန်းတီးမှု အရှိန်အဟုန်ကြောင့် တွေ့မြင် သိရှိသလောက် စာဖတ်သူများ တဆက်တည်းဖြစ်ပြီး ယခု ကသာမြို့နယ်
ကိုလိုနီအရာရှိ ဘဝမှ နုတ်ထွက်ပြီး အား ဗဟုသုတရစေရန် ရေးသားရပါ စိုက်ပျိုးရေးရုံးနေရာ ဖြစ်နေပါသည်။
အင်္ဂလန်သို့ပြန်ပြီး စာပေလောကအတွင်း သည်။ အင်္ဂလိပ်ခေတ် ကသာခရိုင် ကမ်းသာကလပ် တင်းနစ်
သို့ ရောက်ရှိခဲ့သည်။ မြန်မာပြည် ဆေးရုံကြီး နေရာသည် ယခု မိခင်နှင့် ကွင်းသည် ကိုလိုနီခေတ်တွင် အင်္ဂလိပ်
နေရက်များ စာအုပ်မှ ကျောက်တံတားမြို့ ကလေးစောင့်ရှောက်ရေး အသင်းနေရာ အာဏာပိုင်များ အရင်းရှင်များ ပေါင်းစုံ
လေးဟု အမည်ပေးခဲ့သည်မှာ သူနောက် ဖြစ်ပြီး ပြင်ပလူနာဌာနသည် ကျောင်း ရာ ကလပ်ဖြစ်ပြီး စစ်အတွင်း မီးသင့်ခဲ့

ကသာမြို့ဟိုက်စကူးကျောင်း
ယခင်အင်္ဂလိပ်ကျောင်း

သော်လည်း အကုန်မပါခဲ့ပါ။ ၁၉၇၃ ခု
တွင် ကမ်းသာကလပ် အမည်ဖြင့် ဆက်
ဖွင့်ခဲ့သည်။ နောက်ပိုင်း မြို့နယ်သမဝါယမ
အသင်းအဖြစ် ပြောင်းလဲခဲ့သည်။ ကသာ
ကလပ်ဘေးရှိ ကမ်းသာတင်းနစ်ကွင်း
သည်လည်း ယနေ့ ကသာမြို့သူ၊ မြို့သား
များ ကစားနေကြသည်။ ကသာကွင်း
တင်းနစ်ကွင်း နှစ်ခုရှိပြီး မီးရထားအရေး
ပိုင် အိမ်အနီးအရာရှိ တင်းနစ်ကလပ်ရှိ
သည်။

အော်ဝဲလ်အမြဲ နားနေရာ
ကလပ်ဖြစ်ကြောင်း သိခဲ့ရသည်။ ယခု
ဝတီခင်စိန်လှိုင်၏ ၁၉၆၉ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်
လထုတ် လတ်လတ်ဝတ္ထုတွင် ကမ်းသာ
ကလပ်အကြောင်းကို ရေးသားခဲ့ဖူးသည်
ကို ဖတ်ခဲ့ရသည်။ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း
(ရှင်ပေါလုအင်ဂလိကန် ဘုရားရှိခိုး
ကျောင်းလေးသည်လည်း ကသာခရိုင်
အားကစားကွင်း (မိုင်ဒန်ကွင်း) ဘုရား
ကျောင်းသည် ယခုကသာမြို့ အမှတ်

(၄) ရပ်ကွက်တွင် ပါဝင်ပြီး လမ်းမတော်
လမ်းပေါ်တွင် တည်ရှိသည်။ ယခု
အဆောက်အဦမှာ နဂိုအဆောက်အဦ
မဟုတ်သော်လည်း မူလဖောင်ဒေးရှင်း
အတိုင်း အသစ်ပြန်လည် ဆောက်ထား
သည်။ ကသာမြို့ ဟိုက်စကူးကျောင်းမှာ
မိုင်ဒန်ကွင်း (ဂေါ်ရာစစ်ပုလိပ်ကွင်း)
ကသာမြို့မရဲစခန်း လမ်းမတော် လမ်းမ
ကြီး၏ အရှေ့ဘက် တစ်ဆက်တည်း
တည်ရှိသည်။ ၎င်းကျောင်းကြီးမှ ဦးကို

ကသာမြို့ကိုလိုနီခေတ်
ကသာတင်းနစ်ကွင်းအနီး ကလပ်အောက်ခန်း

ကိုလေး။ ဖ . ဆ . ပ . လ ဦးကျော်ငြိမ်း။ ပညာသမားများကို မွေးထုတ်ပေးခဲ့သည်။ မှားယွင်းခဲ့သော အိမ်နစ်လုံးရှိခဲ့ပြီး ပထမ
ကိုမောင်ကြီး (ဦးချစ်လှိုင်)။ ဦးအောင် အော်ဝဲလ်ရှိစဉ်က ဟိုက်စကူးကျောင်းမှ တစ်လုံးမှာ အင်္ဂလိပ်ခေတ် အရေးပိုင်
ကျော်မြင့် (ပြန်ကြားရေးကြီးဟောင်း) ထိုခေတ်က အင်္ဂလိပ်ကျောင်းဟု ခေါ်ကြ အိမ်ကြီးဖြစ်ပြီး ခရိုင်ဆရာဝန်ကြီးအိမ်
သိပ္ပံမှူးတင်၊ မောင်ဉာဏ်ဝန် (စာရေး သည်။ အင်္ဂလိပ်ခေတ် မြို့မရဲစခန်းမှာ ၏ တောင်ဘက်တွင်ရှိပြီး ဇုတ်ယအိမ်မှာ
ဆရာ၊ သတင်းစာဆရာ၊ အယ်ဒီတာ) လည်း ယနေ့အထိ နဂိုမူလအတိုင်း ဇရစ်ချောင် (ဇေယျာချောင်) ဆရာကြီး
ဝမ်းအိုးဝမ်းကျော်ဝင်းမောင်၊ ပန်းချီဦးဘ တည်ရှိနေပါသည်။ ယခင် အခွန်တော် ရွှေဥဒေါင်းနေခဲ့သည့် ရပ်ကွက်ရှိ အိမ်နီ
သော် (အငြိမ်းစား ဖွဲ့ပြီးရေး သိပ္ပံပန်းချီ သစ်တောဝန်အိမ်များ နှစ်ထပ်အုတ်တိုက် ကြီးဖြစ်သည်။ ၎င်းအိမ်ကြီးမှာ တစ္ဆေ
ကတိက) ပညာရပ်ဆိုင်ရာ ထူးချွန်သူ များလည်း ရှိနေပါသေးသည်။ ယခင် ခြောက်သည်ဟု နာမည်ကြီး၍ မည်သူမျှ
များ။ နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်များ၊ အနု ကျောချ်အော်ဝဲလ် နေထိုင်ခဲ့သည့် အိမ်ဟု မနေရဲခဲ့ပေ။ ကိုလိုနီခေတ် အဆောက်

အင်္ဂလိပ်ကိုလိုနီခေတ်ဆေးရုံနေရာများ

အညီများမှာ သာမန်မဟုတ်ဘဲ အကြောင်း
တစ်ခုနှင့် စပ်ဆက်ပတ်သက် နေကြပါ
သည်။ စာရေးဆရာကြီးတစ်ဦး ဤမြို့
တွင် နောက်ဆုံးနေထိုင်သွားကြောင်း
ဂျော့ချ်အော်ဝဲလ်၏ ပထမဆုံး ဝတ္ထုတွင်
ရေးသားထားသဖြင့် ကသာမြို့တွင်
ရှာဖွေခြင်းလည်း ပါခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မ
ယခု နေထိုင်သော

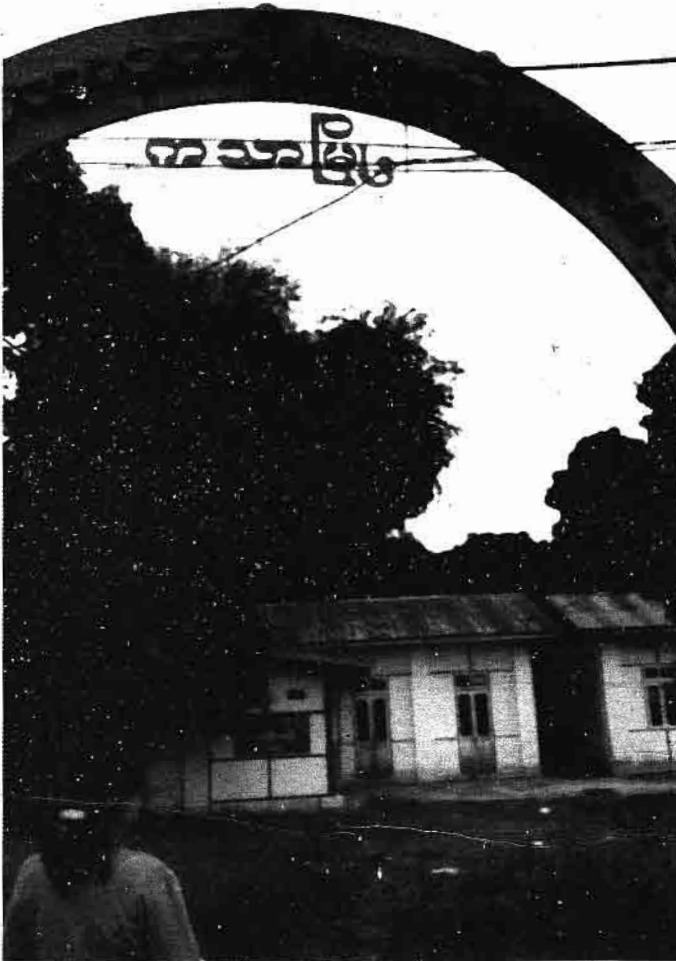
ဝန်ထမ်းအိမ်သည် မြို့နယ်
ရဲတပ်ဖွဲ့များ အဆက်
ဆက် နေထိုင်ခဲ့သည့်
အိမ်ဖြစ်ပြီး ဂျော့ချ်အော်
ဝဲလ် ရာဇဝတ်လေးခေါ်
ရဲဝန်ထောက် ဘဝဖြင့်
(၁၉၂၆-၂၇)တွင် နေထိုင်
ခဲ့သည့် အိမ်ဖြစ်ကြောင်း
သိခဲ့ရသည်။ ကျွန်မ
ပျော်ရွှင်ကျေနပ်မိခဲ့သည့်
အိမ်မှာ နှစ်ထပ်အိမ်
ပျဉ်ထောင် အိမ်မဲကြီး
ဖြစ်ပြီး အုတ်ခံပေါ်တွင်
တိုင်များ စိုက်ထူပြီး

ထူးထူးခြားခြား အိမ်ဖြစ်ပြီး နှစ် တစ်ရာ
ကျော် ဆင်ဝင်တံစက်မြိတ် နှစ်ထပ်အိမ်
ဖြစ်၍အောက် ဝရံတာ အခန်းတစ်ခုနှင့်
အပေါ်ထပ် လှေကားကြီးဖြင့် ပတ်
တက်ရသည်။ အိမ်ရှေ့ညောင်ခန်းကြီးနှင့်
မှန်ပြတင်း ပေါက်များအောက် သစ်သား
ဆွဲတံခါးများဖြင့် လေဝင်၊ လေထွက်

ကောင်းသည့် အခန်းကျယ်ကြီး နှစ်ခန်း
နှင့် နောက် ရေချိုးခန်း၊ အိမ်သာဟောင်း
များရှိပြီး နောက်ဖေးလှေကားရည်ကြီး
က ရှိနေပါသေးသည်။ သဘာဝသစ်
တောလေးပမာ နှစ်ကြီးပင်များ မြို့တွင်း
ဖြစ်နေပါပြီး သွားလာနေကြသော
လူများ အိမ်ပေါ်မှ မြင်တွေ့ရသည်

လမ်းမတော် လမ်းမကြီး
တည်ရှိပြီး မိုင်ခန့်ကွင်း
ယခင် ဂေါ်ရာပုလိပ်
စစ်ရေးပြကွင်းကြီးကို
တွေ့ရပါသည်။ နှစ်စဉ်
နိုင်ငံခြားသားများ လာ
ရောက်လေ့လာကြပြီး
အမှတ်တရ စားသောက်
ပွဲများ ပြုလုပ်ခဲ့ကြသည်။

ဂျော့ချ်အော်ဝဲလ်
နှင့် ပတ်သက်၍ သူ၏
ဘဝဇာတ်ခုံကို လေ့လာ
ရေးသားရပါသည်။ အော်
ဝဲလ်၏ အကြောင်းအရာ
များသည် စိတ်ဝင်စား

စရာ လေးနက်ဂုဏ် ယူစရာ မြန်မာ ကလောင်နာမည်ဖြစ်ပြီး အမည်အရင်းမှာ
 လူမျိုးအပေါ် ထားရှိသည့် စိတ်နေ ဗိုတီဟာရီမှာ အာသာဘလဲယား ဖြစ်
 စိတ်ထားများက သူရေးသားခဲ့သည့် သည်။ ဗြိတိသျှလက်အောက်ခံ အိန္ဒိယ
 မြန်မာပြည် နေရက်များက သက်သေ နိုင်ငံ ဘိယာပြည် ဗိုတီဟာရီမှာ အဘိုး
 တည်နေပါသည်။ ဂျော်ချ်အော်ဝဲလ်မှာ ချာလ်စ်ဘလဲယားဟာ ကြွယ်ဝတဲ့ တော

သူဌေးဖြစ်ပြီး ဂုဏ်သရေရှိ လေဒီမေရီနဲ့
 လက်ထပ်ခဲ့သည့် အော်ဝဲလ်၏ အဘိုး
 ချာလ်စ်အာသာဘဲယားက ခရစ်ယာန်
 ဘုန်းတော်ကြီး နောက်လိုက်ဖြစ်သည်။
 ဖခင်မှာ ဗြိတိသျှ ကိုလိုနီအိန္ဒိယ အရပ်
 ဘက် အုပ်ချုပ်ရေး ရဲဘော်ဌာန ဝန်ထမ်း
 လည်း ဖြစ်သည်။ အော်ဝဲလ် မိခင်မှာ
 အီဒါမေ ဘယ်ဘလဲယား (နီလီမော်ဝင်)
 ဖြစ်ပြီး မြန်မာပြည် မော်လမြိုင်သူ သူမ
 အဖေမှာ ပြင်သစ်သားက ဥရောပမှ
 အရှေ့ဖျားသို့ စွန့်စားရောက်ရှိ လုပ်
 ကိုင်သူ အော်ဝဲလ်မှာ အစ်မ နှစ်
 ယောက်ရှိပြီး အော်ဝဲလ်တစ်နှစ်သားမှာ
 အမေက သူ့အစ်မတို့ကိုပါ အင်္ဂလန်ကို
 ပြန်ခေါ်သွားကြတယ်။ အော်ဝဲလ်ဖခင်နှင့်
 မတွေ့ ကြတော့ပေ။

အော်ဝဲလ်၏ မိခင်အကြောင်း
 အရာများကို လေ့လာမိခဲ့သည်။
 အော်ဝဲလ်(ဘေး)တော် သူမှာ ပြင်သစ်
 လူမျိုးဖြစ်ပြီး ကျီအီးလီမော်ဝင်ဖြစ်သည်။
 လီမော်ဝင်အင် ကုမ္ပဏီဆိုပြီး မော်လမြိုင်
 မြို့တွင် အခြေချလာခဲ့သည်။ သစ်သား

လှေသင်္ဘောများ တည်ဆောက်ခဲ့သည်။ လူဝင်ဆန်သူဖြစ်ပြီး ပထမဇနီး ကွယ်လွန် တွင် ထားခဲ့သည့်အပြင် ကျောင်းထား
 မော်လမြိုင်မြို့တွင် ကွယ်လွန်ပြီး အိန္ဒိယ ပြီးနောက် အိမ်ထောင်ပြုပြီး သားသမီး ချင်သော်လည်း ငွေမတတ်နိုင် ဖြစ်ခဲ့
 ခြံတိသူ။ ဂျာမန်၊ ပြည်သစ်၊ အာမေနီး ကိုးဦး ထွန်းကားခဲ့ပြီး တစ်ယောက်မှာ သည်။ အော်ဝဲလ်ဟာ ငယ်စဉ်ကပင်
 ယမ်း၊ အမေရိကန်၊ တရုတ် ကုန်သည် အော်ဝဲလ်ရဲ့မိခင် အိဒါလီမော်ဝင်ပင် စာရေးဆရာ ဖြစ်ချင်သူတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့
 များ ကျက်စားရာ လီမော်ဝင်အင်ကမ္ဘာလီ ဖြစ်ပါသည်။ သူမမှာ မော်လမြိုင်မှာ သည်။ အော်ဝဲလ်အမေရဲ့ အစ်ကိုချားစ်
 မှာ အကြွယ်ဝဆုံး ဖြစ်လာသည်။ ကြီးပြင်းခဲ့သူဖြစ်ပြီး အင်္ဂလန်သို့ သား လီမော်ဝင်က ဂေါက်သီးသမားဖြစ်ပြီး
 လီမော်ဝင်တွင် သားနှစ်ယောက်က သမီးများဖြင့် ထွက်ခဲ့သည်။ အော်ဝဲလ် ဆုတွေ အကြိမ်ကြိမ်ရတော့ ကျောင်းအုပ်
 ဆက်ခံပြီး တစ်ယောက်မှာ အော်ဝဲလ်ရဲ့ ကို ငါးနှစ်သားအရွယ် ကွန်ဗင့်ကျောင်း ကြီးကသိ၍ အော်ဝဲလ်ကို အကူအညီပေး
 အဖိုးဖြစ်သူ ဖရန်ခ်လီမော်ဝင်ပင်ဖြစ်ပြီး ကို ပိုပြီး ပြင်သစ်သီလရှင်တွေ အုပ်ချုပ် ခဲ့သည်။ ငွေကြေးမတတ်နိုင် အမှတ်
 မော်လမြိုင်မြို့တွင် နာမည်ကောင်း တဲ့ ရိုမန်ကက်သလစ် ကွန်ဗင့်ကျောင်း မကောင်း၍ တက္ကသိုလ်တက်ခွင့် ပညာ

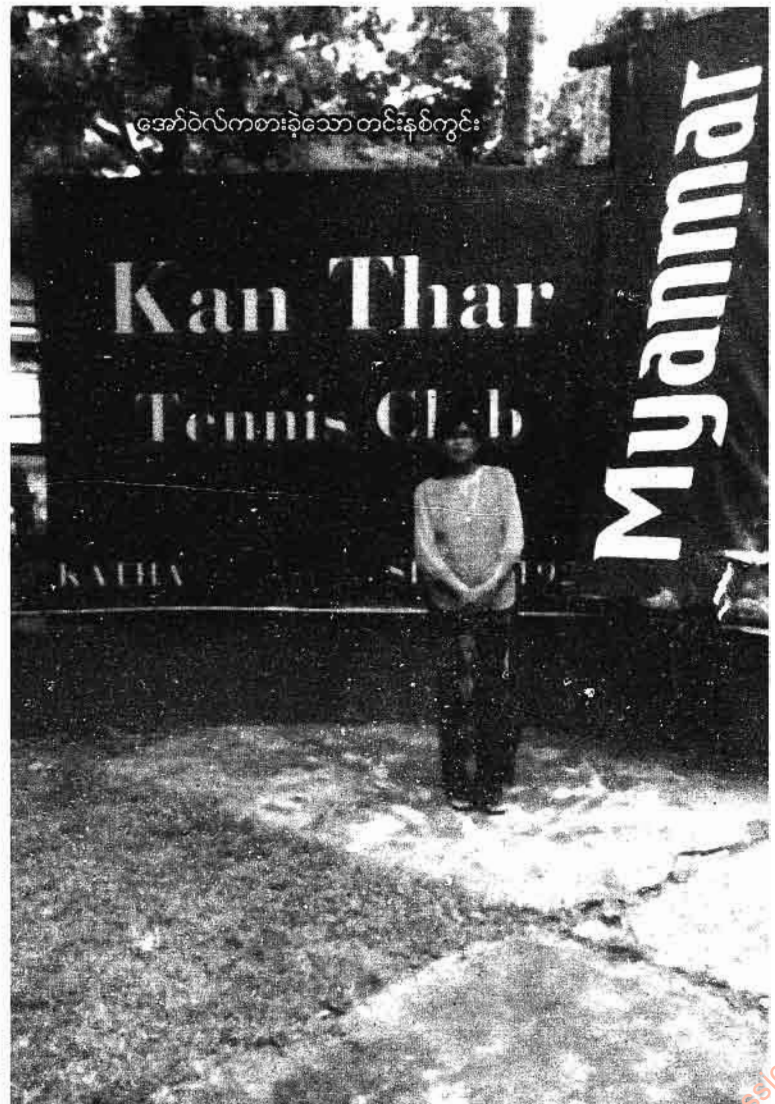

အော်ဝဲလ်နေခဲ့သော အိမ်ပေါ်မှ နိုင်ငံခြားသားများလေ့လာ

သင်ဆု မရခဲ့ပေ။ မိသားစုကတော့ အဲဒီ အချိန် ခေတ်စားနေတဲ့ ကိုလိုနီရဲတပ်ဖွဲ့ ပိုမို စိစဉ်ခဲ့ကြပြီး ဗြိတိသျှရဲအရာရှိလောင်း မရွေးချယ်ဘဲ ပထမဦးစားပေးဖို့ မွေး မိခင် မော်လမြိုင်မှာ နေခဲ့ဖူးတဲ့အားလျော် စွာ သူ့အမျိုးတွေရှိတဲ့ မြန်မာပြည်ကို ရွေးခဲ့သည်။ ၁၉၂၂ အောက်တိုဘာမှာ ဟီးယားဖိုရှိုင်းယား သင်္ဘောနှင့် စူးအက် တူးမြောင်း၊ သီဟိုဠ်ကျွန်းမှ အိန္ဒိယ လက်အောက်ခံ မြန်မာရဲတပ်ဖွဲ့ထံ ရောက်လာပြီး တစ်လအကြာ ရန်ကုန် ဆိပ်ကမ်းကိုရောက်ပြီး မန္တလေး ရဲသိပ္ပံ သို့ အပို့ခံရသည်။ သင်တန်းဆင်းသော အခါ အလုပ်သင် အရာရှိအဖြစ် မြစ်ဝ ကျွန်းပေါ်မှ မြောင်းမြမြို့သို့ အပို့ခံရ သည်။

၁၉၂၄ ခုနှစ်တွင် သူနဲ့ရွယ်တူ တွေ အင်္ဂလန် တက္ကသိုလ်တွေမှာ အော်ဝဲလ်မှာတော့ အင်ပါယာ တည် ဆောက်သူအဖြစ် တာဝန်ကျေခဲ့သည်။ နောက် ရန်ကုန်တစ်ဖက်ကမ်း တွဲတေး မှ ဒုရဲမှူးဖြစ်လာပြီး လူနည်းပြီး လူဦးရေ

နှစ်သိန်းလောက်သာရှိသော ဒေသကို ၁၉၂၅ စက်တင်ဘာလတွင် အင်းစိန် တာဝန်ယူခဲ့သည်။ ၁၉၂၄ ခု ရန်ကုန်တွင် ဂတ်ကို ရောက်လာခဲ့သည်။ ၁၉၂၆ လက်ထောက်ခရိုင်ဝန်အဖြစ်နဲ့ ရာထူး ဧပြီမှာ မိခင်နေခဲ့တဲ့ မော်လမြိုင်ကို တိုးပြီး သန်လျင်စခန်းကိုရောက်ပြီး ဘီ- ပြောင်းခဲ့ပြီး ပြဿနာရှိသောကြောင့် အို-စီ ရေနံချက်စက်ရုံ အဓိကရှိသည်။ မြန်မာပြည်အထက် ကသာသို့ ပို့ခံခဲ့ရ

သည်။

အော်ဝဲလ်သည် ကသာရဲစခန်း စနစ်သို့ အမုန်းဟာ အထီးကျန် ပုလိပ် မှာ ရှိနေစဉ်ကတည်းက မြန်မာပြည် ဘဝမှ တဖြည်းဖြည်း ရင့်သန်လာပြီး နေရက်များကို စတင်ရေးသားနေခဲ့သည်။ ပြောင်းလဲလာခဲ့တယ်။ သူမြင်ခဲ့ရတာ လေး ရေးသားထားသည်ကို ဖတ်ရှုမိခဲ့

ရသည်။ ရာဇဝတ်သားတစ်ယောက် ကြိုင်းစင်တက်ခါနီးလေး ကြိုးစင်ဆီသို့ လျှောက်လှမ်းသွားစဉ်လေးမှာ တွေ့ရတဲ့ ဖိုးရေ ဗွက်အိုင် တစ်ခုကို သူ့ခြေထောက် စိုမှာ၊ ပေမှာ စိုးရိမ်လို့ ကွင်းရှောင်သွား တယ်။ ဩ... မကြာခင် သေတော့ မယ့် ကြိုးပေးခံရမယ့် သူကတောင် သူ့ကိုယ်သူ ချစ်တတ်သေးတာပဲ။ လူချင်းတူကြတယ် ဘဝနဲ့ အကြောင်း အရာတွေကို သိခဲ့၊ ရေးခဲ့ဖူးသည်။

အော်ဝဲလ်သည် မြန်မာပြည်ကို ချစ်ခင်သူဖြစ်ပြီး မြန်မာဘာသာစကားကို ကောင်းမွန်စွာ လေ့လာတတ်မြောက် ကျွမ်းကျင်သူဖြစ်သည်။ မြန်မာပြည်တွင် နေစဉ် မြန်မာဘုန်းတော်ကြီးများနှင့် မြန်မာစကားများကို အပြန်အလှန် ပြောနိုင်ခဲ့ပြီး မြန်မာလူမျိုးတို့၏ အသွင် အပြင်ဖြင့် ချစ်ပြီးတယ်ဟု ယုံကြည်ပြီး သူ့ဒူးနှစ်ဖက်တွင် ဆေးမင်ကြောင် အပြာရောင်များ ထိုးခဲ့ကြောင်း သိခဲ့ရ သည်။ အော်ဝဲလ်ပုံမှာ အရပ်ရည်ရှည်၊ ပိန်ပိန်ပါးပါး အဝတ်အစားဝတ်ရင်း

ကလန်ကလားနဲ့ ပုံမကျ၊ ပန်းမကျ နေ့ရက်များတွင် ရေးသားထားသည်။
ဝတ်တတ်သည်။ တိရစ္ဆာန်များကို ချစ် မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၂၈၈ ခု (၁၉၂၆-
တတ်သူဖြစ်သည်။ အော်ဝဲလ် ကသာမြို့ ၂၇) ခုနှစ်က ကသာဂတ်တဲဆီသို့
တွင်နေစဉ်က ဝိဇ္ဇာဆိုသော ပုဂ္ဂိုလ် မသင်္ကာပူဖြင့် ထူးဆန်းသော လူကြီးတစ်
အကြောင်းကို သူ၏ မြန်မာပြည် ယောက်အား ပုလိပ်က ခေါ်လာခဲ့သည်။

နောက်ပိုင်း ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် အေးအေးဆေးဆေး တရားအားထုတ်နေ သူ ဖြစ်သည့်အတွက် ပုလိပ်အဖွဲ့မှ လွှတ်ပေးလိုက်သည်။

ထိုသူသည် စစ်ကိုင်းတိုင်းက ကသာခရိုင်နှင့် ကချင်ပြည်နယ်အစပ် နန့်စီးအောင်ရွာနှင့် စစ်ကိုင်းတိုင်း မော်လူးမြို့တွင်လည်း နေခဲ့သည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် ကသာတွင် အရူးတစ် ယောက်သဖွယ် နေရာအနှံ့ လျှောက်သွား တတ်သည်။ ကဆုန်-နယုန်လို ပူပြင်း သည့် ရာသီဥတုတွင် သွပ်ခေါင်မိုးပေါ် တွင် အိပ်စက်နေတတ်သည်။ ပြည်သူ တွေ ပူမယ့်အပူ ငိုကိုပူဟုလည်း မကြာ ခဏ အော်တတ်သည်။ ကသာမှ လူ အချို့နှင့်လည်း ဆုံခဲ့ဖူးကြောင်း သိခဲ့ရ သည်။ ငရုပ်သီး လှန်းထားသည့်နေရာမှ လက်တစ်ဆုပ် အပြည့်ယူစားပြီး ရေနွေး ပွက်ပွက် ဆူနေသောအိုးမှ ရေနွေးပူများ ခပ်သောက်သည်ကိုလည်း စာရေးဆရာ ကသာ ကိုညိုကိုနိုင်၏ အဖိုးကိုယ်တိုင် ဆုံတွေ့ခဲ့ဖူးကြောင်း သိခဲ့ရသည်။ ရွှေ

ကျောချ်အော်ဝဲလ်နေခဲ့သောအိမ်

ဒေါင်း နေထိုင်ခဲ့သော ဇရစ်ချောင် ပိုင်းတွင် ကမ္ဘာ့အထိကပါ သိရှိသွားသည့် ယာခင်းပြုလုပ် နေထိုင်ခဲ့ပြီး ၎င်းညောင်
ရပ်ကွက်တွင် သူတည်ထားသော စေတီ အလွန်ကျော်ကြားလှသော အဘဘိုးမင်း ပင်သာ တောင်ယာမှာ ယနေ့ ချောင်း
မှာ ရွာတွင်လည်း စေတီတည်ခဲ့သည်။ ခေါင်ဆိုသည့် ဝိဇ္ဇာကြီးပင်ဖြစ်သည်။ ဖြစ်လာပြီး ဒေါ်ကွားချောင်းဟု ခေါ်ကြ
သု၏ သတင်းမှာ ကျော်ကြားခဲ့သည်။ ဘိုးမင်းခေါင်၏ မွေးဖွားရာဇာတိမှာ သည်။
ကသာ မြို့တွင် အမှန် ဝိဇ္ဇာကို ကသာခရိုင် ထီးချိုင့်မြို့နယ် ဖတ်တဲရွာ ရှေးချ်အော်ဝဲလ်၏ မြန်မာ
စိတ်ဝင်စားခဲ့သည်။ သူ့ရဲ့ စာအုပ်တွင် မိခင်မှာဒေါ်ကွား၊ ဖခင်က ငယ်စဉ်မှ ပြည်နေရက်များမှ ဝိဇ္ဇာနှင့် ဆုံတွေ့ခဲ့ရပုံ
ရေးသားခဲ့သည်။ ကွယ်လွန်၍ မထင်ရှားခဲ့ပေ။ ဖခင်ဆုံးပြီး ကို ရေးသားရပါသည်။ ရှေးချ်အော်ဝဲလ်
ထိုဝိဇ္ဇာဆိုသည်မှာ အခြားသူ မိခင်ဒေါ်ကွားသည် သားငယ်နှင့်အတူ ဟာ ၂၀ ရာစုရဲ့ ဩဇာအကြီးဆုံး
မဟုတ် မြန်မာပြည်တွင်သာမက နောက် ညောင်ပင်သာရွာသို့ ပြောင်းရွှေ့လာပြီး စာရေးဆရာတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့သည်။

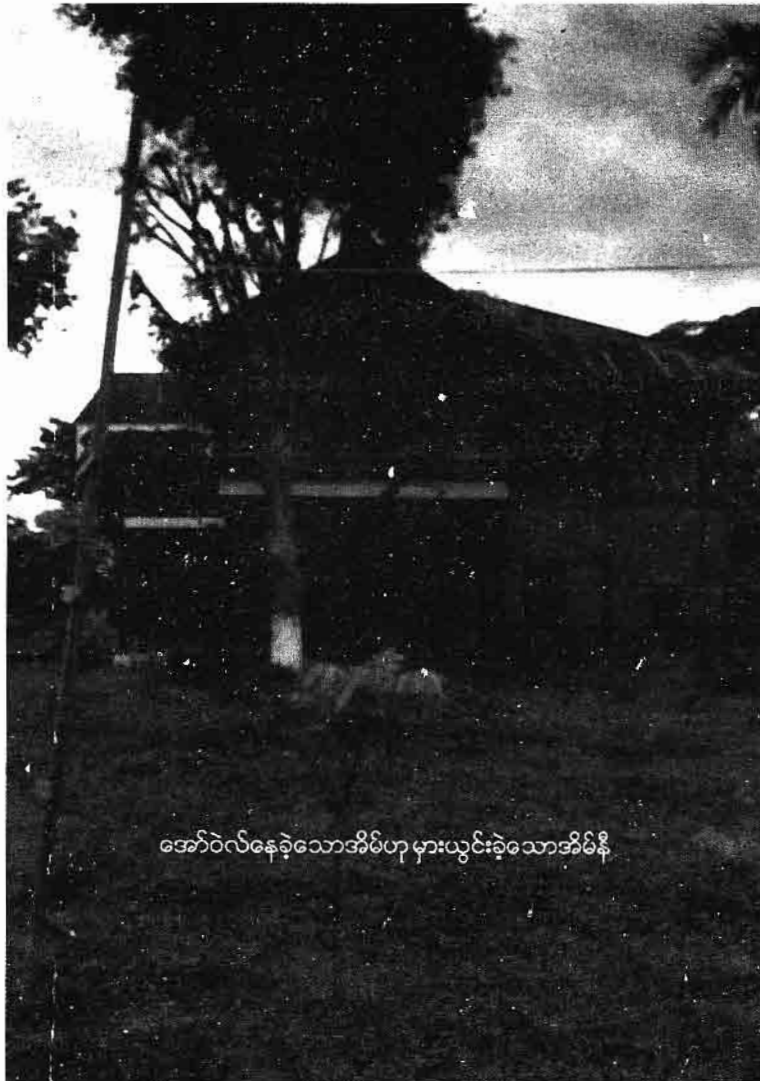

အော်ဝဲလ်အနားယူခဲ့သည့် အင်္ဂလိပ်အာဏာရှင်များ ပေါင်းစုံရာကလပ်

အော်ဝဲလ်သည် ၁၉၂၂ ခု၊ အောက်တို ဖြောင်း ရွှေတာဝန် ထမ်းဆောင်ပြီး ဘာလမှ ၁၉၂၇ ခု၊ ဇူလိုင်လအထိ နောက်ဆုံး ကသာမြို့တွင် ၁၉၂၆ ခု၊ ရဲဝန်ထမ်းအဖြစ် လာရောက် အမှုထမ်း ဒီဇင်ဘာမှာ ၁၉၂၇ ဇူလိုင်လအထိ ခဲ့သည့် မန္တလေး၊ မြောင်းမြ တွံတေး၊ ရဲဝန်ထောက် ဘဝဖြင့် တာဝန်ထမ်းခဲ့ သည်။ မြန်မာပြည်တွင် နေထိုင်စဉ်

မြန်မာပြည်အား ချစ်ခင်တန်ဖိုးထားခဲ့ သည့်အပြင် မြန်မာလူမျိုးကိုလည်း ခင်တွယ်သူဖြစ်သည်။ ကိုလိုနီတို့၏ ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်မှု မြန်မာလူမျိုးအပေါ် ရက်စက်မှုများကို ရွံ့မုန်းလာခဲ့ပြီး ရာထူး မှ အပြီးပိုင် နှုတ်ထွက်ပြီးခဲ့ပြီး ၁၉၂၇ တွင် ကျန်းမာရေးလည်း မကောင်းသဖြင့် အင်္ဂလန်သို့ပြန်ပြီး စာရေးဆရာဘဝဖြင့် ဆက်လက်ရှင်သန်ခဲ့ပြီး ကျော့ချ်အော်ဝဲလ် ကလောင်အမည်ဖြင့် မြန်မာပြည် နေရက်များ အရှေ့များ အတွေ့အကြုံများ ကိုရေးသားပြီး အဲနီးမဲ ဖမ်းတို့၊ နိုင်တီး ဒိတ်တိုဒိုတို့ကြောင့် ၂၀ ရာစု အလေးစား ခံရဆုံးအဖြစ် နာမည်ကျော်ကြား သတ်မှတ်ခံခဲ့ရသည်။ နောက်အော်ဝဲလ် ဟာ ၁၉၅၀ ခုနှစ်တွင် တီဘီအဆုတ် ရောဂါဖြင့် ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။

ကသာမြို့လေးသည် ကျော့ချ် အော်ဝဲလ် ရှိစဉ်ကပင် တည်ရှိခဲ့သော အဆောက်အဦများ သူရေးခဲ့သော စာအုပ်မှ ကျောက်တံတားမြို့လေးသည် မြန်မာပြည်ရှိ သူနောက်ဆုံး နေထိုင်သွား

အော်ဝဲလ်နေခဲ့သောအိမ်ဟု မှားယွင်းခဲ့သောအိမ်နီ

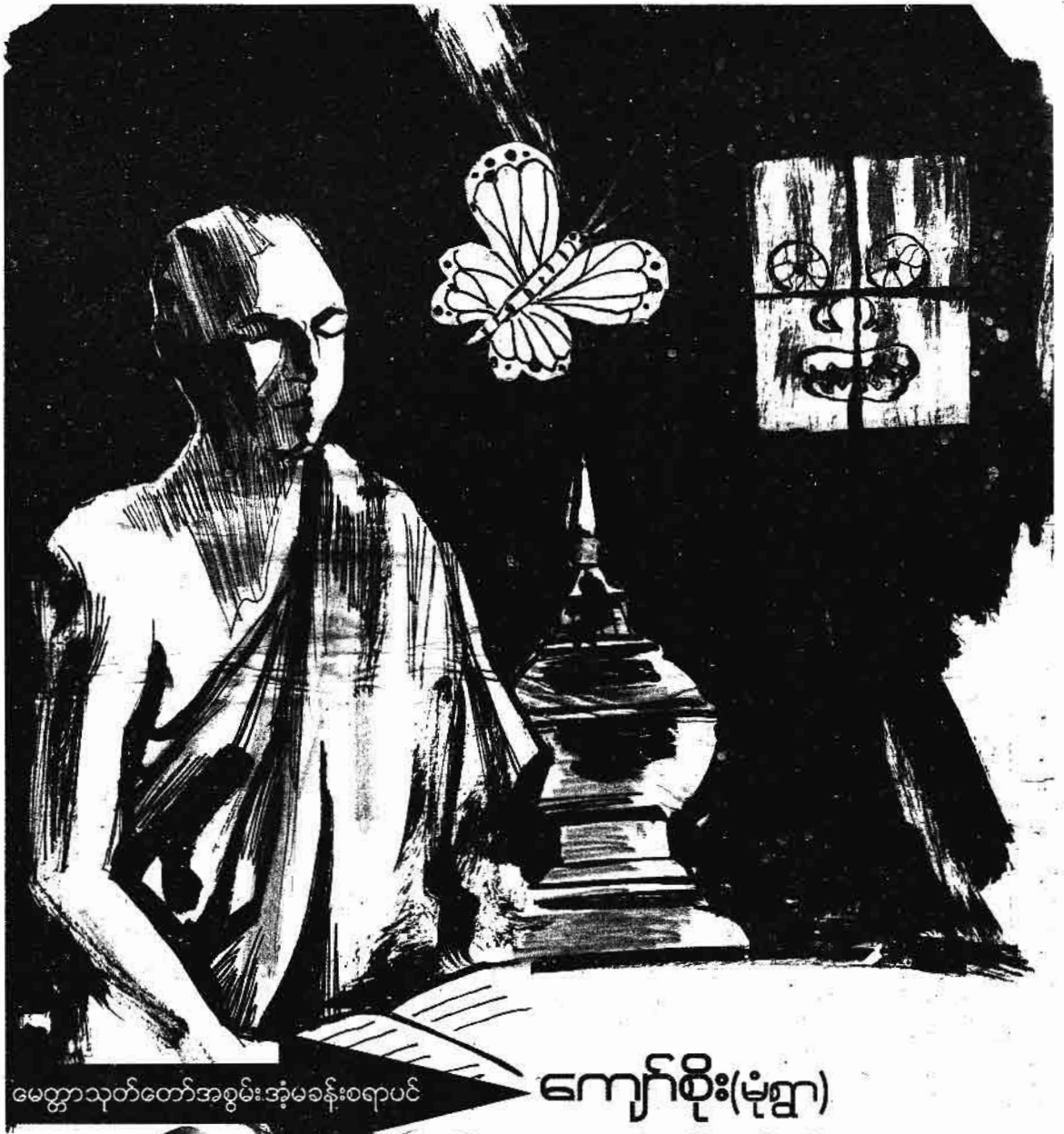
ရာ မြို့လေးဖြစ်ပြီး အကြောင်းအရာများ ကျောအော်ဝဲလ်၏ စာပေဘဝကို စတင်ခဲ့
 ကိုလိုနီခေတ် အငွေအသက်များ ရှိနေပါ သည့် မြို့လေးဖြစ်ပြီး ကမ္ဘာလှည့်ခရီး
 သေးသည်။ စာပေချစ်သူများ ကမ္ဘာ သည် နိုင်ငံတကာ မီဒီယာများ လာ
 တလွှားမှ လာရောက်ကြသည်မှာ နှစ်စဉ် ရောက်ကြသည်မှာ ကျွန်မကိုယ်တွေ့
 ပင်ဖြစ်သည်။ အင်္ဂလိပ်စာရေးဆရာကြီး ဖြစ်ပါသည်။ မြန်မာပြည် စစ်သမိုင်းများ

အား ပြောပြနေသလို ကသာမြို့လေးခေါ်
 ကျောက်တံတားမြို့လေးသည် စိတ်ဝင်
 စားစရာ မြို့လေးဖြစ်ပြီး ယနေ့တိုင်
 ကိုလိုနီခေတ် အဆောက်အဦများ နိုင်ငံ
 ခြားသားတို့ စိတ်ဝင်စားသော ဂျပန်
 သင်္ဘောကြီးများမှ တူးဖော်ရရှိသော
 ယနေ့ မီးသတ်ဌာနတွင် ချိတ်ဆွဲထား
 သည့် ကြေးခေါင်းလောင်းနှစ်ခုကို လာ
 ရောက်ကြည့်ရှုကြသည်။ ကသာမြို့လေး
 အား တစ်ချိန်သောအခါ ကိုလိုနီတို့
 နေထိုင်ခဲ့သည့် အဆောက်အဦများ
 ယနေ့တိုင် ရှိနေပါသေးသည်။ ကသာမြို့
 လေးခေါ် ကျောက်တံတားနှင့် ကျော့ချုံ
 အော်ဝဲလ် အကြောင်းအရာများကို
 ရေးသားနိုင်ရန် ကူညီသော ကသာစာရေး
 ဆရာ ကိုညိုကိုနိုင်အား အထူးကျေးဇူး
 တင်ရှိပါသည်။

တစ္ဆေမြောက်သည်ဟု နာမည်ကြီးသည့်အိမ်

ခင်ခင်လှ(အင်းစိန်)

မေတ္တာသုတ်တော်အစွမ်းအံ့မခန်းစာပင်

ကျော်စိုး(မုံရွာ)

မေတ္တာသညာ ခွမ်းနိုင်ရ၏

အတွဲ (၂၀) အမှတ် (၂) ၊ နိုဝင်ဘာလ ၊ ၂၀၁၆ ခုနှစ်

လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းငါးဆယ် ကျော် ခြောက်ဆယ်ကာလအတွင်းဝယ် မုံရွာမြို့၏ တောင်ဘက်ရပ်မိုင်အခန့် အကွာ ချင်းတွင်းမြစ်ရိုး နံဘေးတွင် “ဘောကဗေလ” ရွာဆိုသော ရွာကြီးတစ်ရွာ ထင်ရှားရှိခဲ့၏။ ထိုရွာကြီး၏ တည်ရာ မီရာဖြစ်သော ကျွန်းကြီးကိုလည်း ဘောကဗေလကျွန်းဟူ၍ ဗဗ္ဗုဒ္ဓိတိနိမိတ် ဆောင်ဆိုသကဲ့သို့ ခေါ်တွင်ကြလေ၏။ ထိုဘောကဗေလရွာကြီး ဖြစ်တည်မလာမီ အတိတ်ဆီက တောင်သူအချို့သည် ဝါးတဲငယ်ကလေးများထိုးကာ တောင်သူ လယ်ယာလုပ်ငန်းဖြင့် အသက်မွေးကြ လေသည်။ ထိုသောင်ခုံကျွန်းကြီးသည် နှစ်စဉ်လိုလိုပင် ချင်းတွင်းမြစ်ရေ လျှံ တက်သောကြောင့် မြစ်ရေကျချိန် နန်းမြေခဲအစရှိသော မြေဆီလွှာ မြေဩဇာများ ကျန်ရစ်ကာ၊ ပဲ၊ မြေပဲ၊ ကုလားပဲ အစရှိသော ကောက်ပဲသီးနှံ များ အလွန်တရာဖြစ်ထွန်းရရှိကာ တောင်သူများသည် ထိုကျွန်းကြီးပေါ်မှ မွေးနိုင်မခွာရက်ဆိုသလို တဖြည်းဖြည်း

ရွာတောင်တည်၍ နေထိုင်ကြရာမှ ဘောကဗေလရွာမှ အမည်နာမ သမုတ် ခေါ်ဆိုကြလေသည်။

ယင်းကဲ့သို့ ဘောကဗေလကျွန်း ရွာသူရွာသားများသည် တောင်သူ လယ်ယာလုပ်ငန်းက တိုးတက်နေသည့် အပြင် ကံမြင့်ရာ ကံဆင့်ဆိုဘိသကဲ့သို့ အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်း၊ ဇရပ်ကန်ကျောင်း များနှင့် ဖြစ်ပေါ်လာစေရန် အကြောင်း တရားမှာ အထက်အညာအရပ်မှ မျှော စုန်လာသော ရောမသစ်မာဖောင်ကြီး တစ်ဖောင်သည် မထင်မှတ်ဘဲ မိုးသက် လေပြင်းဒဏ်ကြောင့် ဘောကဗေလ ရွာသူ ရွာသားများသည် ဝါဆိုဝါခေါင်လအတွင်း က ပြတ်ကျကျန်ရစ်ခဲ့သော ပျဉ်းကတိုး သစ်ယာ၊ အင်ကြင်း ပိတောက်အစရှိသော သစ်မာများကို မြစ်ရေနည်းချိန်ဖြစ်သော တန်ဆောင်မုန်း၊ နတ်တော်လများတွင် တွေ့ရှိ ဆယ်ယူကြကာ နှစ်ခြင်းဆိုသလို ပင် အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်းများကို ဆောက် လုပ်နိုင်ကြလေတော့သည်။

ရွာအလယ်ပိုင်းလည်း ဘုန်း

တော်ကြီး ကျောင်းတစ်ကျောင်းကို ဆောက်လုပ်ကြကာ ဥပုသ်သီတင်းများ စောင့်ထိန်းကြလေသည်။

သို့သော် ရွာသူရွာသားများအဖို့ စိတ်မချမ်းမြေ့ဖွယ်ရာ အချက်တစ်ချက် မှာ ဘုန်းတော်ကြီးလေးဆက်မြောက် သည့် တိုင်တောင် ထိုဘုန်းကြီးကျောင်း တွင် စွဲမြဲစွာ ကျောင်းမထိုင်နိုင်ကြသည့် အချက်ပေတည်း။

ပထမဦးဆုံး ကျောင်းထိုင်သော ဘုန်းတော်ကြီးနှင့် ဒုတိယကျောင်းထိုင် ဘုန်းတော်ကြီးမှာ တစ်ပါးနှင့်တစ်ပါး ကိုးလလွယ် ဆယ်လခန့် ကွာခြား၍ ပျံလွန်တော်မူ သွားကြလေသည်။ အချို့ ရွာသူ ရွာသားများက “မမြင်ရတဲ့ အတွင်းရောဂါ တစ်ခုခုကြောင့် ပျံလွန် တော်မူတာပါ” ဟု ဝေဖန်ကြ၏။ အချို့ ပုဂ္ဂိုလ် ရိုးရိုးတန်းတန်း သွေးရောပယောဂ၊ လေပယောဂ မဟုတ်တန်ရာဟု သုံးသပ် ကြကုန်၏။

တတိယမြောက် ကျောင်းထိုင် ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးကမူ ပျံလွန်တော်

မူခြင်းမရှိဘဲ “ဒကာ၊ ဒကာမတို့ သိ
စေရန် ဘုန်းကြီးကတော့ ဒီကျောင်းမှာ
ဆက် လက်ကျောင်းထိုင်လို့ မဖြစ်တော့”
ပါဆိုသော စာတိုလေးတစ်စောင်ကို
ရေးပစ်ခဲ့ကာ ညတစ်ညတွင် ရွာသူ
ရွာသားများ မသိစေဘဲ အမည်မသိ
အရပ်ဒေသ တစ်ခုသို့ကြွလေသည်။

ယခုလည်းကွည့်ပါ။ စတုတ္ထ
မြောက် ကျောင်းထိုင်ဘုန်းတော်ကြီး ဦး
ကေတုမှာ ကျောင်းထိုင်၍ ငါးလခန့်
အကြာတွင် ရောဂါရှာဖွေမရဘဲ ရုတ်တ
ရက် ပျံလွန်တော်မူခဲ့ပါလေပြီ။ ထို
အကြောင်းခြင်းရာကို ဘောဂဗလရွာလူ
ကြီး၏ ရွာမိရွာဖများဖြစ်ကြသော ရွာ
သားကြီးသုံးလေးဦး စုဝေးပြောဆို နေကြ
လေသည်။ စကားပိုင်းတွင် သင်္ဂြိုဟ်ဆရာ
ဦးပေါ်ညွန့်က စတင်ပြီး...

“ရေဒကာကြီး ကိုရာမြင့်ရေ
ကျုပ်တို့ရွာလယ်ကျောင်းဘုန်းကြီး
ဦးကေတုတော့ မနေ့ညက ပျံလွန်တော်
မူသွားပြန်ပြီ ခင်ဗျာ”

ဦးပေါ်ညွန့်၏ စကားကိုကြားရ

လျှင် “ပရမတ်ဆရာမြ”ဟု အမည်တွင်
သော လူကြီးတစ်ယောက်က...

“အဲဒါခက်တာပေါ့ သင်္ဂြိုဟ်
ဆရာကြီး ကိုပေါ်ညွန့်ရဲ့ ဘုန်းကြီးသေ
ရွာကြော့တဲ့ ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တို့မလည်း
ဘုန်းကြီးပျံနပ်ပွဲဟော်လို့ အမောမပြေသေး
ဘူး။ အခုလည်း ဦးကေတုက ပျံလွန်
တော်မူပြန်ပြီဆိုတော့...”

“အင်း . . . ဒီတစ်ခါတော့
မတတ်နိုင်ဘူးဗျာ၊ လုပ်ငန်းပေါ်ချိန်မဟုတ်
ဘာမဟုတ်ဆိုတော့ ရွာသူရွာသားတွေနဲ့
တိုင်ပင်ပြီး အသင့်အတင့်လောက်သာ
ဘုန်းကြီး ပျံပွဲလုပ်ကြရုံရှိတာပဲ”

အထပ်ပါအမည်ရှိ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး
များတွင် ဦးပေါ်ညွန့်အမည်ရှိ ပုဂ္ဂိုလ်
ကြီးမှာ မတောက်တခေါက် သင်္ဂြိုဟ်
ဋီကာတတ်မြောက်ပြီး စကားအခွင့်ရှိတိုင်း
“သင်္ဂြိုဟ်ဋီကာက ဒီလိုဆိုတယ်”ဟု
သင်္ဂြိုဟ်ကျမ်းနှင့် ကိုင်ပေါက်တတ်
သောကြောင့် “သင်္ဂြိုဟ်ဆရာ ဦးပေါ်ညွန့်”
ဟု အမည်ရလေ၏။ ဆရာမြဆိုသူမှာ
လည်း ဝိပဿနာ စကားကိုတွင်တွင်

ပြောပြီး “ပညတ်ကိုခွာ၊ ပရမတ်ကိုရှာ၊
မြင်အောင်ကြည့်၊ အဲဒါမှ ဝိပဿနာညစ်
ဆိုက်တာ”ဟူ၍ စကားကို ကြီးကြီး
ကျယ်ကျယ် ပြောလေ့ရှိသောကြောင့်
“ပရမတ် ဆရာမြ”ဆိုသော နာမ
ဝိသေသနကို ပိုင်ဆိုင်ထားသူဖြစ်၏။

ထို ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများသည်
အသက်အရွယ်ကလည်း လေးစားထိုက်
သောအရွယ်၊ ပစ္စည်းဥစ္စာအားဖြင့်
ရှေ့တန်း ရောက်ပေါက်မြောက်သူများ
ဖြစ်ကြသည့်အလျောက် ဘုန်းတော်ကြီး
ဦးကေတု၏ ဘုန်းကြီးပျံစရာပန် ကျင်းပ
ရေးနှင့် နောက်ထပ်ကျောင်းထိုင် ဘုန်း
တော်ကြီးတစ်ပါး ယင့်လျှောက်ကင်မြှောက်
ရေးကို ဆွေးနွေးတိုင်ပင် နေကြလေ၏။

“ဘုန်းကြီးပျံ စရာပန်ကတော့
အကျဉ်းချုံးပြီး ပြီးစီးနိုင်တယ် ထားပါဦး
ဗျာ။ နောက်ထပ်ကျောင်းထိုင် ဘုန်းကြီး
ရဖို့ဆိုတာက အတော်မလွယ်ကူတဲ့
ကိစ္စပဲ။ အနီးပတ်နံကျင် ရွာတွေကလည်း
အကြောင်းသိဆိုမှတော့ ဘယ်ဘုန်းကြီး
ကမှ ကျောင်းထိုင်ချင်ကြမှာ မဟုတ်ဘူး”

www.burmeseclassic.com

“ဒါဆိုရင်လည်း သင်္ဂြိုဟ်ဆရာ
ကိုပေါ်ညွန့် သင်္ကန်းဝတ်ပြီး ကျောင်းထိုင်
လုပ်ဗျာ၊ ဆွမ်း၊ ကွမ်းကိစ္စအဝဝ ရပ်ရွာရဲ့
တာဝန်”

“အောင်မယ်လေးလေး...
မလုပ်လိုက်ပါနဲ့ဗျာ။ ဘာလဲ...ခင်ဗျား
တို့က ကျုပ်ကို လူ့ဘဝမှာ မမြင်ချင်
တော့ဘူးထင်တယ်။ တကယ်တမ်း
သင့်တော်တာက ဆရာမြကမှ ဘုန်းကြီး
ဂိုက်ကျတာဗျ”

“မထိုင်ရေးချ မထိုင်ဗျာ။
ဘာလဲ...ကိုပေါ်ညွန့်၊ ခင်ဗျားဘက်လှည့်
နေတဲ့မြားဦးကို ကျုပ်ဘက်လှည့်ပြီး
ချောက်တွန်းချင်လို့လား”

ဘောဂဗလရွာကြီး၏ ရွာမိ
ရွာဖ လူကြီးများသည် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး
ကျီစယ်နောက်ပြောင်ရင်း ဘုန်းကြီးပျံ့
စာပနကျင်းပရေးနှင့် ကျောင်းထိုင်
ဘုန်းကြီးအသစ်တစ်ပါး ရရှိရေးတို့ကို ပွဲဦး
ထွက် ဆွေးနွေးတိုင်ပင် နေကြလေသည်။

စတုတ္ထမြောက် ကျောင်းထိုင်
ဆရာတော် ဦးကေတု၏ ဘုန်းကြီးပျံ့

စာပနကို ဒေသအသုံးအနှုန်း (မသာကြီး
ချ) နှင့် ကိစ္စပြီးလိုက်ကြပြီးနောက်
ဦးပေါ်ညွန့်နှင့် ဆရာမြတို့ ခေါင်းဆောင်
သော ရပ်ရွာလူကြီးများသည် သုံးလေးလ
အကြာတွင် ကျောင်းထိုင်ပုဂ္ဂိုလ်
ဘုန်းကြီးတစ်ပါး အရာအဖွေထွက်ကြရ
လေသည်။ အနီးအနား ပတ်ဝန်းကျင်
ကျေးရွာရှိ ဘုန်းတော်ကြီးများကမူ
အထက်တွင် ဆိုထားခဲ့သည့်အတိုင်း
ဘောဂဗလရွာကြီး၏ ဘုန်းကြီးကျောင်း
အခြေအနေသင်းကို ကြားသိကြပြီး
ဖြစ်၍ မည်သူမျှ ကျောင်းမထိုင်ကြပေ။
နောက်ဆုံးတွင် ဦးပေါ်ညွန့်တို့အဖွဲ့သည်
ကနီမြို့နယ် ဝယာကျွဲတက် ကျေးရွာ
သုဿန်တွင် ဓူတင်တောရ ဆောက်
တည် သီတင်းသုံးနေသော ဆရာတော်
တစ်ပါးကို တွေ့ရှိလျှောက်ထား၍ လှေ
သမ္ဗန်ဖြင့် ပင့်ဆောင်လာခဲ့ကြပေသည်။
ဆရာတော်၏ ဘွဲ့အမည်မှာ ဦးဝါယ
မဖြစ်ပါချေ၏။

ဘုန်းတော်ကြီး ဦးဝါယမသည်
ဘောဂဗလကျေးရွာ ဘုန်းတော်ကြီး

ကျောင်းသို့ ရောက်ရှိပြီး သုံးလေးရက်
အကြာမှ နှုတ်မလုပ်သော ရွာသူရွာသား
တချို့၏ လျှောက်ထားချက်အရ
ဘုန်းကြီးများ ကြာရှည်မမြဲသော ဘောဂ
ဗလ ဘုန်းကြီးကျောင်း၏ သတင်းကို
စုံစုံစေ့စေ့ သိရလေတော့၏။ သို့သော်
ဘုန်းလှုပ် ကြောက်ရွံ့မှုတော့ မရှိပေ။

“ဒီမှာ ဒကာကြီးတို့ ဘုန်းကြီး
လည်း ဒီရွာရောက်မှ ဒီဘုန်းကြီးကျောင်းရဲ့
ဘုန်းကြီးမမြဲတဲ့ အဖြစ်ဇာတ်ကြောင်းကို
စုံစုံလင်လင် သိရပေတော့တယ်။ ဒါပေမဲ့
ဘုန်းကြီးက မကြောက်တတ်ပါဘူး။
လူဆိုတာ သေမျိုးချည်းပဲ မဟုတ်လား။
ဒကာအချို့ရဲ့ ပြောစကားအရဆိုရင်
တော့ ဒီကျောင်းဝင်းထဲမှ တစ်စုံတစ်ရာ
ရှိချင်လည်း ရှိမယ်ပေါ့လေ။ သို့သော်
လည်း ဘုန်းကြီးကတော့ အစစအရာရာ
သတိဝရီယနဲ့နေထိုင်မှာပါ။ ဆွမ်းကွမ်း
ကိစ္စ ပြည့်စုံအောင်သာ...”

“မှန်ပါဘုရား၊ ဆွမ်းကွမ်းတင်
မကပါဘူး၊ အခြားကိစ္စလိုအပ်ချက်မှန်
သမျှ အမိန့်ရှိပါဘုရား”

“အေး...အေး၊ ဒါဆိုရင် ကောင်းပြီ၊ ကျောင်းသားအဖော်အလှော် လည်း ဘုန်းကြီးမှာ မလိုအပ်ပါဘူး။ သုဿန်တောင် တစ်ပါးတည်း ဓူတင် ဆောက်တည်လာခဲ့သေးတာပဲ”

ဘောဂဗလရွာသူရွာသား တို့သည် တစ်နေ့သတင်းကြားနီး၊ တစ်ရက်မှာ သံတင်းကြားရနီးနှင့် ဘုန်းတော်ကြီး ဦးဝါယမ၏သတင်းကို နားစွင့်နေကြလေသည်။ သို့သော်လည်း ထိုဘုန်းကြီး ဘာမှ မဖြစ်ပါစေနှင့်ဟု တစ်ရွာလုံး ဆုတောင်းနေကြလေသည်။ ဘုန်းတော်ကြီးကလည်း အကင်းပါးသည်။ နေ့လယ်နေ့ခင်းဘက်တွင် အားပါးတရ ကျိန်းစက်သည်။ ညနေ နေဝင်မိုးချုပ် ရောက်လျှင် တံခါးကို မင်းတုပ်ချ၍ ကျောင်းကိုလုံခြုံစေသည်။ ကျောင်းဝင်း တံခါးကိုလည်း ပိတ်ပစ်လိုက်သည်။ အဝင်အထွက် မရှိစေရ။ အရေးအကြောင်း ရှိလျှင် သံချောင်းခေါက်မည်။ ထို့နောက် တွင် ဘုန်းတော်ကြီး ဦးဝါယမသည် ပန်းရေချမ်းကို မြတ်စွာဘုရားအား

အာရုံပြု၍ ကပ်လှူသည်။ ဆီမီးဖယောင်း တိုင်များကို ထွန်းညှိ၍ ဘုရားဝတ်တက်၊ ဝတ်ကပ်ပြုသည်။ သုံးဆယ့်တစ်ဘုံသား မြင်အပ် မမြင်အပ် ပုဂ္ဂိုလ်အပေါင်းအား ကောင်းမှုကုသိုလ်၏အဖို့ဘာကကို အမျှ ပေးဝေသည်။ ဤသို့ ဘုရားဝတ်ပြုပြီး ကာမှ ပက်လက်ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ် တွင် ထိုင်ပြီး မေတ္တာသုတ်ကို ဖြည်းဖြည်း မှန်မှန် သံနေသံထားနှင့် ရွတ်ဖတ်လေ သည်။ ဘုရားရှင်လက်ထက်တော်က ဖြစ်ရပ်တစ်ခုကို ဘုန်းကြီးဝါယမက စွဲစွဲမြဲမြဲ မှတ်သားထားသည်။

ရဟန်းငါးရာတို့ သစ်ရိပ်ဝါးရိပ် အောက်၌ တောရပ်ပိုဒို၍ ကမ္မဋ္ဌာန်း တရားအားထုတ်ကြစဉ် နတ်၊ ဘီလူး၊ ဖုပြိတ္တာသဘက်အစရှိသော ဝေမာနိက ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါတို့၏ ခြောက်လှန့်မှုကြောင့် ရဟန်းတရားကို အားမထုတ်နိုင်ဘဲရှိစဉ် ဘုရားရှင်က မေတ္တာသုတ်ကို ချီးမြှင့် တော်မူသည်။ ထိုကာလမှစ၍ ရဟန်းများ သည် ဖုတ်ပြိတ္တာတို့၏ ခြောက်လှန့်မှုမှ ကင်းဝေးကာ ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားကို

ဆက်လက် အားထုတ်ခွင့်ရကြလေသည် တဲ့။

ဘုန်းကြီးဦးဝါယမသည်လည်း ထိုထုံးကိုနုလုံးမှု၍ မေတ္တာသုတ်ကို ညစဉ် လက်ကိုင်ပြုလေသည်။

အကြောင်းခြင်းရာ ထင်ရှားပါ ပြီ။

ညတစ်ည၏ သက်ကြီးခေါင်းချ အချိန်မှာ ဖြစ်လေသည်။ ဘုန်းတော်ကြီး ဦးဝါယမသည် နေ့လယ်နေ့ခင်းဘက် ကျိန်းစက်ထားသည့်အတွက် အိပ်ချင် စိတ်လုံးဝမရှိဘဲ ပက်လက် ကုလားထိုင် ပေါ်တွင် ထိုင်ရင်းမေတ္တာသုတ်ကို ဣန္ဒာ ကရိုဏ်းကျစွာ ပုဒ်ဖြတ်ပုဒ်ထား မှန်ကန် စွာဖြင့် ရွတ်ဆိုနေတော်မူလေသည်။

“ဝူး...အူး...ဝူး...ဝူး”

ဘောဂဗလရွာထဲမှ ခွေး တစ် ကောင်သည် ရုတ်တရက်ဆိုသလိုပင် သံရည်ခွဲ၍အူလိုက်ပါသည်။ မကြောက် ဘူးဆိုသော်လည်း ကျောထဲတွင် အေး ခနဲ စိမ့်ခနဲဖြစ်သွားလေ၏။

“ရှူး...ရှူး...ရှူး...ရှူး”

ဘုန်းတော်ကြီး၏ ကျောင်းခန်း

အတွင်းမှ ရုတ်ခြည်းဆိုသလိုပင် အသံ
ကြီးတစ်ခုပေါ်ပေါက်လာသည်။ ဘုန်းကြီး
ဦးဝါယမသည် မျက်စိကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်
မိပါသည်။

“ရှု...ရှု...ရှု...”

ထိုအသံကြီးသည် အလယ်

ကျောင်းတိုင်ကြီးဆီက အသံဖြစ်ကြောင်း
ထင်ထင်ရှားရှား သိရပါတော့သည်။

ဘုန်းတော်ကြီးက သတိကို လက်မလွှတ်
စေဘဲ စူးစိုက်ကြည့်နေပါ၏။ ဘုန်းတော်

ကြီးဦးဝါယမ အသံရှင်ကို မျက်ဝါး
ထင်ထင် တွေ့မြင်ရပါပြီ။ “ရှု...ရှု...

ရှု...ရှု...” အသံကြီးနှင့်အတူ
ကျောင်းတိုင်ကြီး၏ သဘာဝအပေါက်

တွင်းမှ ဝင်းလက်တောက်ပသော အစိမ်း
ရောင်မီးလုံးကြီးသည် တရွေ့ရွေ့ထွက်ပေါ်

လာခဲ့ပြီး ကျောင်းခေါင်မိုးအတွင်းဝယ်
ထည့်လည်နေရာမှ ကျောင်းခေါင်မိုး

မျက်နှာကြက်ဆီသို့ကပ်ကာ လေဝင်
ခေါက် တရုတ်ကပ်တံခါးမှ နေ၍

ကျောင်းအပြင်ဘက်ဆီသို့ ပျံ့တက်

ပျောက်ကွယ် သွားလေတော့သည်။

“အင်း...ကေန္တ ဒါပဲဖြစ်ရမယ်”

ဘုန်းတော်ကြီး ဦးဝါယမ

ရိပ်စားမိပါပြီ။ သို့သော် ဝီရိယမပေါ့ဘဲ
နောက်ထပ် မည်သို့သော ထူးခြားမှုများ

ဖြစ်ပေါ်လာဦး မလဲဟူ၍ သတိနှင့်မေတ္တာ
သုတ်ကို ဆက်လက်ရွတ်ပွား နေလေ

တော့သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ကုလားထိုင်
မှထ၍ ကျောင်းခန်းထဲတွင် စကြာ

လျှောက်၍ ရွတ်ဖတ်သည်။ လက်ဆွဲ
မှန်အိမ်ကိုလည်း အလင်းရောင် မြှင့်ပြီး

ထားပါသည်။

“တုံ...တုံ...တုံ...တုံ”

ဟိုအဝေးရွာ ဘုန်းတော်ကြီး

ကျောင်းများဆီမှ နံနက်လေးနာရီ တံး
မောင်းခေါက်သံပင် ကြားရလေပြီ။

တဖြည်းဖြည်း အရုဏ်ကျင်း၍ အလင်း
ဘက်သို့ ရောက်လာပေတော့မည်။

“အောက်...အိ...အိ...

အွတ်”

ရွာထဲမှ ကြက်တွန်သံများ

ကြားလာရသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့်

လူသံများ။ နွားတွန်သံများပင် ကြားရစပြုပေပြီ။

“ရှူး...ရှူး...ရှူး...ရှူး”

အသံ။ ကျောင်းခေါင်းမိုးအထက်ဆီကအသံ၊ ထိုအသံကြီးသည် မတိုးမကျယ် အဆက်မပြတ် မြည်နေရင်း အသံကျယ်လာပြီ။

“အင်း...အင်းတော့ ပြန်လာ ပြန်တူတယ်”

ပြောရင်းဆိုရင်း အသံရှင် အစိမ်းရောင် မီးလုံးကြီးသည် တရုတ်ကပ်အတွင်းမှ ဝင်ရောက်လာကာ ကျောင်းတိုင်ကြီး၏ အပေါက်ဆီသို့ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ် သွားလေတော့သည်။

“ဘုန်းကြီး . . . ဘုန်းကြီး ကျောင်းဝင်းတံခါး ဖွင့်ပါဦးဘုရား။ တပည့်တော်တို့ အရုဏ်ဆွမ်းလာဖို့တာပါ။ ဦးပေါ်ညွန့်အိမ်ကပါဘုရား”

“အေး...အေး...လာနဲ့မယ်ဟေ့”

ဘုန်ကြီး ဦးဝါယမသည် ကျောင်းဝင်းအပြင်ဘက်ဆီမှ အသံကို နားယဉ်ကျက်စားမိပြီဖြစ်၍ ကျောင်း

တံခါးကိုဖွင့်ကာ ကျောင်းဝင်းတံခါးကိုပါ သွားရောက်ဖွင့်ပေးလိုက်ပါသည်။ ညဦးပိုင်းဆီက ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော အကြောင်းအရာကိုမူ အရုဏ်ဆွမ်းလာဖို့သူ ဒကာကြီးအား ဖွင့်၍မပြောပြခဲ့ပါချေ။

“ရှူး...ရှူး...ရှူး...ရှူး”

လာပြန်ချေပြီ၊ ဒုတိယမြောက်

ညဏ်ညဉ့်ဦးယံ လူခြေတိတ်ချိန်ကာလတွင် ရှူးရှူးအသံကြီးပေးပြီး ကျောင်းတိုင်ကြီး၏ အခေါင်းပေါက်အတွင်းမှ မီးလုံးစိမ်းစိမ်းကြီး ထွက်သွားပြန်ပါသည်။ နံနက် ခေါင်းလောင်းထိုး၊ တုံးကြီးခေါက်ချိန် သာသာတွင် အပြင်ဘက်ဆီမှ ပြန်လာကာ ကျောင်းတိုင်အခေါင်းအတွင်း

ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ဤကဲ့သို့ ဖြစ်ပွားရခြင်းမှာ လေးညမြောက်၏ နောက်တစ်နေ့မှာ ဘုန်းကြီးဦးဝါယမ စိတ်ကူးတစ်ခု ရခဲ့လေပြီ။ ကတ္တာ။ ကတ္တာခြားရပေအံ့။ ဘုန်းကြီးဦးဝါယမသည် အလျား နှစ်ထောင်ထွား အနံနှစ်ထောင်ရှိသော ဝါးဖြင့် ပြုလုပ်အပ်သည့် ရာဇမတ်ကွက် လေးချပ်ကို

ရွာထဲမှ ဒကာတစ်ယောက်အား နေချင်းပြီး အလုပ်ခိုင်းသည်။

“အဲဒီ ရာဇမတ်အကွက်တွေကို

ထုံးဖြူလည်း သုတ်ခဲ့ပါဟေ့။ ဒီနေ့ ညနေစောစောက ကျောင်းအရောက်ပို့ပေးပါ ဒကာကြီး”

ညနေပိုင်းတွင် ထုံးဖြူသုတ်

ထားသော ဝါးရာဇမတ်ကွက်လေးခု ရောက်လာသောအခါ ဘုန်းကြီးဦးဝါယမသည် ရာဇမတ်ကွက်တွင် ထိုးစိုက်ပေး၏။ အမွှေးနံ့သာဖြင့် ကျောင်းထိုင်ကို ပက်ဖျန်းပေးကာ ဤသို့အမိန့်ပြန်တမ်း ထုတ်ပြန်လိုက်လေတော့သည်။

“ကျောင်းတိုင် သစ်ခေါင်း

အတွင်းမှာ နေထိုင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး၊ အသင်နဲ့ ကျွန်ုပ်ဟာ ဤအချိန်မှစ၍ ကတ္တာခြား လိုက်ပါပြီ။ ဒီတော့ကာ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အန္တရာယ်မပြုကြစတမ်း။ အနောင်အယုက် မပေးကြစတမ်း။ မေတ္တာနဲ့နေထိုင်သွား ကြရအောင်။ အကယ်တန္တ အသင်နဲ့ ကျွန်ုပ်ဟာ အတိတ်ဘဝတွေကက ရန်ငြိုးရန်စများ

ရှိခဲ့ဖူးကြမယ်ဆိုရင်လည်း ယခုအချိန်က စပြီး တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ဆိုသလို ခွင့်လွှတ်ပြီး ချစ်ချစ်ခင်ခင်နေထိုင်သွား ကြပါစို့။”

“ရှုး...ရှုး...ရှုး” အသံကြီး ပေါ်လာပြီး ချက်ချင်း တိတ်ဆိတ်သွား လေ၏။ ဘုန်းကြီး၏ အမိန့်ပြန်တမ်း ကို နားလည်ကျေနပ် လက်ခံသော သဘောပေးလား မဆိုနိုင်ပါ။ ထိုညအဖို့ လည်း ဘုန်းတော်ကြီးသည် အခါတိုင်း ညအဖို့လည်း ဘုန်းတော်ကြီးသည် အခါ တိုင်း ညများကလို ဘုရားဝတ်ပြုသည်။ သုံးဆယ့်တစ်ဘုံသား မြင်အပ် မမြင်အပ် ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါအပေါင်းကို အမျှပေးဝေ၍ မေတ္တာပို့သည်။ ဝတ်မပျက်ပင် မေတ္တာ သုတ် ကို စတင်ရွတ်ပွားသည်။ သို့သော် ယခင်ညများနှင့် မတူဘဲ ထူးခြားစွာ အိပ်ချင်စိတ်ကို မည်သို့ပင်ဖြေဖျောက် သော်လည်း မစွမ်းနိုင်တော့ဘဲ ကုလား ထိုင်ပေါ်မှာပင် မေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားလေ တော့သည်။

“ဘုန်းကြီး...ဒီနေ့ညကစပြီး

ဖြောင့်ဖြောင့်စိတ်ချပြီး ကျိန်းစက်တော်မူ ပါ။ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြစိတ်တွေ လုံးဝ မထားပါနဲ့တော့။ အရှင်ဘုရားပေါ်မှာ တပည့်တော် သဘောပေါက်သွားပါပြီ”

အသံရှင်သည် အိပ်မက်ထဲမှာ ဘုန်းကြီးဦးဝါယမကို လျှောက်တင်ခဲ့လေ ပြီ ထိုအသံကိုလည်းပြု အစိမ်းရောင် မီးလုံးကြီးလည်းပြု အိပ်မက်ထဲမှာ ဘုန်းတော်ကြီး၏ စိတ်ထဲမှာ ထင်ရာ မြင်ရာ ဆောင်ရွက်မှုများ မှန်ကန်သွား ပြီဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။ အစိမ်းရောင်မီးလုံး ကြီးသည် တစ်စုံတစ်ယောက်ကိုမျှ အန္တရာယ်ပေးခြင်းမရှိဘဲ ညဉ့်ဦးယံ လူခြေတိတ်ချိန်ရောက်လျှင် “ရှုး... ရှုး” အသံပေး၍ အပြင်ဘက်သို့ ထွက် သွားသည်။ နံနက်အရုဏ်တက်ချိန်တွင် ပြန်ရောက်လာသည်။ အစမူလကတော့ အသံရှင်မီးလုံးစိမ်းကြီးကို ဘုန်းတော်ကြီး က မယုံမရဲပါတည်။ သို့သော် နောက် ပိုင်း တဖြည်းဖြည်းတွင် စိတ်ချလက်ချ ရှိလာပါသည်။ တကယ်လည်း အန္တရာယ်

မပြုပါချေ။

တစ်နေ့သော နေ့လယ်ခင်း တွင် ဘုန်းကြီးဦးဝါယမသည် ကျောင်း တိုက်အခေါက်ပေါက်ကြီး အနီးသို့ကပ်၍ အသံကျယ်ကျယ်နှင့် စကားပြောဆိုခြင်း ပြုလေသည်။ မြင်အပ်မမြင်အပ် ပုဂ္ဂိုလ် များနှင့် ဆက်သွယ်ပြောဆိုရခြင်းမှာ ဤသို့မှန်းဆ၍ ပြောကြရစမြဲပါ။

“ကျောင်းထိုင် ဗိမာန်လိုဏ် အတွင်းမှာ နေထိုင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး။ အသင်နဲ့ ကျွန်ုပ်ဟာ အခုဆိုရင် မိတ်ဆွေသဘော ဖြစ်ကြပါပြီ။ သို့ပေ သော်လည်း အသင်ဟာ ဘယ်လိုပုဂ္ဂိုလ် အမျိုးအစားဖြစ်တယ်ဆိုတာ ကျွန်ုပ် သိနိုင်စွမ်း မရှိပါဘူး။ ဒါကြောင့် အိပ်မက် နယ်ကနေပြီး အသင်ရဲ့ အမျိုးဇာတိကို ပြောပြပါ။ နောက်ပြီးတော့ အသင်မှာ အစာအာဟာရ လိုအပ်ရင်လည်း ဘုန်းကြီးရဲ့ခွမ်းကွမ်းထဲက ဝေမျှပြီး ပေးပါလား”

ထိုညအဖို့ အိပ်မက်ထဲတွင် စိမ်းလက်လက်မီးလုံးကြီး ထင်ရှားပြ၍

ပြောဆိုသည်မှာ...

“ဘုန်းကြီးဘုရား၊ တပည့်တော်ရဲ့ အမျိုးတော်က ရုက္ခစိုးနတ်မျိုးထဲမှာ ပါဝင်ပါတယ်ဘုရား။ ဘုန်းကြီးက ဆွမ်းကွမ်းကို ဝေမျှသုံးဆောင်နိုင်ပါတယ်လို့ အမိန့်ရှိသော်လည်း တပည့်တော်မှာ အစာ အာဟာရက အလိုလိုပြည့်စုံပြီး ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် မသုံးဆောင်လိုပါဘုရား။ ဘုန်းကြီးက တပည့်တော်ရဲ့ မူလရုပ်သွင်သဏ္ဌန်ကို မြင်ချင်ကြည့်ချင်တယ်ဆိုပေမယ့် မပြချင်ဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ တပည့်တော်ရဲ့ ရုပ်သဏ္ဌန်နဲ့ ကိုယ်ဝတ်တန်ဆာက မြင်ရတဲ့သူအဖို့ အင်မတန်ရယ်စရာကောင်းတယ်ဘုရား။”

အိပ်မက်နယ်ပယ်တွင် အပြန်အလှန် ဆက်သွယ်ချက်များအရ တိုင်ခေါင်းအတွင်းမှနေသော မီးလုံးစိမ်းကြီးသည် ရုက္ခစိုးနတ် အမျိုးအစားဖြစ်ကြောင်း ဘုန်းတော်ကြီးက သိရပါပြီ။ တကယ်တော့လည်း အိပ်မက်တို့၏ သဘောသဘာဝမှာ အိပ်စက်၍ မပျော်တပျော် အိပ်ကန်စက်၊ နီးတစ်ဝက်

ကာလတွင် မြင်မက်တတ်သော သဘောပါတည်း။ သိစိတ်တစ်ဝက်နှင့် မသိစိတ်တစ်ဝက် ကာလအတွင်း တစ်ဖက်ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် ဆက်သွယ်နိုင်ကြ၏။ သို့သော် အမြဲတမ်းလည်း မဖြစ်နိုင်၊ ရုက္ခစိုးနတ်ကြီးက သူ၏ ရုပ်ဆင်းသဏ္ဌန်အစစ်အမှန်ကို မပြပါရစေနဲ့ဟု လျှောက်ထား တောင်းပန်သော်လည်း ဘုန်းကြီးက အလွန်တရာမှာပင် တွေ့မြင်လိုလှပါသည်ဟု အတန်တန် ပြောဆိုချက်အရ ညတစ်ည၏ အိပ်မက်ထဲတွင် ရုက္ခစိုးကြီးက ထင်ရှားစွာပြလေရာ ဘုန်းကြီးအဖို့ ခွက်ထိုးခွက်လန် ဣန္ဒြေမဆယ်နိုင်အောင် ရယ်မောရလေ၏။

ယင်းသို့အားဖြင့် ဘုန်းတော်ကြီး ဦးဝါယမနှင့် ရုက္ခစိုးနတ်ကြီးတို့ သူစည်း ကိုယ်စည်း ခြားနား၍ ချစ်ကြည်ရင်းနှီးစွာ နေထိုင်လာခဲ့ကြရာ အချိန်ကာလအားဖြင့် (၂) နှစ် (၂) ဝါပင် ကြာညောင်းလာခဲ့သည်။ ဘောဂဗလရွာသူရွာသားများအဖို့ သည်တစ်ခါတော့ ဘုန်းကြီးမြဲလောက် ပါပြီဟူ၍ပင်

သဘောပိုက်ကြလေတော့၏။ သို့သော် ကျောင်းတိုင်ကြီးတစ်တိုင်ကို ရာဇမတ် ကွက် ကာရံထားသော အကြောင်း ရင်းကိုမူ ရွာသူရွာသားများက မည်သို့ပင် မေးမြန်းလျှောက်ကြစေကာမူ ဘုန်းကြီး က ဖြေရှင်းပြခြင်း မပြုခဲ့ပေ။

“အကြောင်းရှိလို့ ကာရံထား တာပါ”ဟု တိုတိုအဖြေပေးလေ၏။ ရုက္ခစိုးကြီးသည် တစ်ခါတစ်ရံ လေးငါးဆယ်ရက်ဆိုသလို သူနေထိုင်ရာ ကျောင်းတိုင်ဘုံမိမိမာန်မှ ပျောက်သွား၏။ သို့သော် ပုံမှန်အားဖြင့်မူကား ညလူ ခြေတိတ်ချိန်တွင် “ရှု၊ ရှု၊ ရှု၊ ရှု” အသံပေးကာ ထွက်ခွာသွားပြီး နံနက် ပိုင်း တုံးကြီးခေါက်ကာလတွင် ပြန်လည် ရောက်ရှိတတ်၏။ အိပ်မက်နယ်တွင် ဘုန်းတော်ကြီးနှင့် ရုက္ခစိုးကြီးတို့ အမေး အဖြေ ပြုကြသည်မှာ...

“တစ်ခါတစ်ရံ လေးငါးဆယ် ရက်ဆိုသလို ဘယ်ကိုခရီးထွက်နေတာလဲ ရုက္ခစိုးကြီး”

“ဘုန်းကြီးဘုရား...တပည့်

တော်တို့ နတ်တွေမှာလည်း အရှင်ဘုရား တို့ လူပုဂ္ဂိုလ်တွေလို ဗာဟိရကိစ္စမိစ္စတွေရှိ ကြတာပဲဘုရား။ နတ်သဘင်အစည်း အဝေး ဘာတွေလည်းတက်ရသေးတယ် ဘုန်းကြီး”

စစ်ချီစစ်တက် ခရီးထွက်ပြီ။ ညတစ်ညတွင် ဘုန်းတော်ကြီး အား ရုက္ခစိုးနတ်ကြီးသည် ကိုယ်ထင်ရှား ပြ၍ အိပ်မက်ပေးလေသည်။ ဘုန်းကြီးမှာ ရုတ်တရက်ဆိုတော့ နားမလည်ခဲ့ပေ။

“အရှင်ဘုရား ဒီကျောင်းတိုင် မိမိမာန်ကခွာပြီး တပည့်တော် စစ်တိုက် ထွက်ရပါလိမ့်မယ်ဘုရား။ နက်ဖြန် သဘက်ခါပေါ့”

“ဟင်...စစ်တိုက်ထွက်ရမှာ ဟုတ်လား”

“မှန်ပါဘုရား။ တပည့်တော်တို့ နတ်တွေမှာလည်း လူတွေလိုပဲ စစ်ထွက် ရပါတယ် ဘုရား။ ခွင့်ပြုတော်မူပါ”

ထိုရုက္ခစိုး ပေါ်မလာသည်မှာ ခြောက်လခန့်ပင် ကြာမြင့်ခဲ့ပြီ။ ကြာ တော့ ဘုန်းတော်ကြီးပင် မေ့မေ့ပျောက်

ပျောက် ဖြစ်နေ၏။ သို့သော် ခြောက်လ ကျော်ကျော် ကာလအကြာမှာ ရုက္ခစိုး ကြီး ပြန်ရောက်လာပြီး အိပ်မက်ပေးလေ ၏။ အိပ်မက်ထဲမှာ ရုက္ခစိုးကြီးသည် ကိုယ်ရောင်ကိုယ်ဝါ မျက်နှာသွင်ပြင် ညှိုးလျှော့။

“ဘုန်းကြီးဘုရား လူတွေ လည်း စစ်ရှုံးခဲ့ပြီ။ တပည့်တော်တို့ နတ် တွေလည်း စစ်ရှုံးခဲ့ပြီ တပည့်တော်လည်း ပြေးရတော့မယ်။ အရှင်ဘုရားလည်း သတိဝီရိယနဲ့ ကောင်းကောင်း နေရစ် ပါတော့။ မကြာမီ ကာလအတွင်းမှာ အရှေ့အရပ်က အရပ်ပုပ္ဖပျပ်ပျပ် လူတွေ လာကြတော့မယ်”

မကြာမီပင် အင်္ဂလိပ်နှင့်တကွ မဟာမိတ်များ အရေးနိမ့်ဆုတ်ခွာကြပြီး ဂျပန်ခေတ်ကာလသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ သည်။ ဘုန်းကြီးဦးဝိယမသည်လည်း ထိုကျောင်းတွင် အသက် (၇၀) ကျော် အထိ ကောင်းမွန်အေးချမ်းစွာ ကျောင်း ထိုင်သွား ရပါတော့၏။

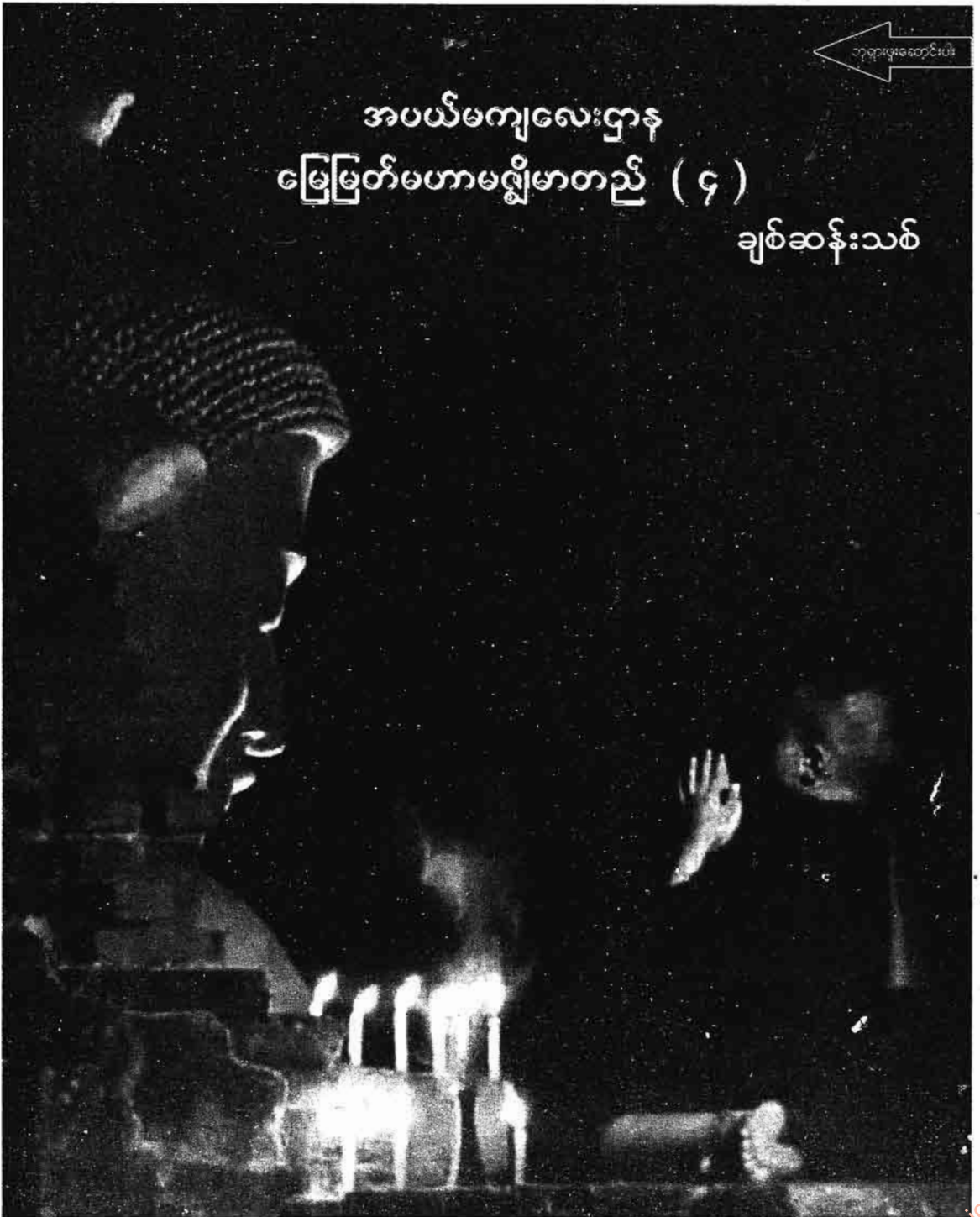
ကျော်စိုး(မုံရွာ)

အပယ်မကျလေးဌာန
မြေမြတ်မဟာမဇ္ဈိမာတည် (၄)

ချစ်ဆန်းသစ်

အတွဲ (၂၀) အမှတ် (၂) ၊ နိုဝင်ဘာလ ၊ ၂၀၁၆ ခုနှစ်

စာရေးသူတို့၏ မဇ္ဈိမဒေသ ဘုရားဖူးအဖွဲ့ကြီးသည် ဗရာဏသီမှ သာဝတ္ထိ (၂၁၄ မိုင်၊ အဝေးဆုံးခရီး လမ်းပိုင်း)ကို ပြေ ၁၃ ရက်၊ သင်္ကြန် အကျနေ့ကြီးမှာ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း နေ့လယ်စာအပြီး ထွက်ခဲ့သည်။ (၁၃) ဂဏန်း ဩဇာသက်ရောက်မှု နှစ်ကြိမ် ဖြစ်ရာ တစ်ကြိမ်မှာ လူတိုက်မှုဖြစ်၍ ခရီးစဉ်တော့ နောင်နေ့ကြန်ကြာတော့ မည်ကို အားလုံးရင်မှာ တထိပ်ထိပ်ရှိ နေကြသည်။ ယာဉ်မောင်းက စိုက်ခင်း တွေတက် ထွက်ပြေးသွားသည်။ တိုးတိုက် ကြီးက ဗရာဏသီမှ ကားကုမ္ပဏီကို ထုမ်းအကြောင်းကြား။ ဆေးရုံးခေါ်သွား သည့် အတိုက်ခံရသူ အဘွားကြီးအား ဖြေရှင်းရန်ကိစ္စ ယာဉ်မောင်းတစ်ဦးအစား ထိုး လွှတ်ပေးရန်ကိစ္စညှိသည်။

ခရီးသည်များ ကားပေါ်ကဆင်း၊ ဆင်းမကြီးဘေးရှိ လေထိုးကျွတ်ဖာဆိုင်း၊ ဆံသဆိုင်း၊ ကွမ်းယာဆိုင်းတွေမှာ ခွင့် ဆောင်းပြီးနားကြသည်။ ၁ နာရီခွဲခန့် ကြာ ကားဘေးကိုလိုင်းကားငယ်

တစ်စင်းထိုးရပ်၊ လူတစ်ဦးဆင်းပြီး ကား ပေါ်ပြေးတက်တော့ ဟောဒရိုင်ဘာ လာပြီဆို အားလုံးကားမှာနေရာယူပြီး တာနဲ့ ချက်ချင်းထွက်သည်။ ယာဉ် မောင်းက မူလပုဂ္ဂိုလ်ပင်ဖြစ်၏။ တစ်နေ ရာက အဆက် အသွယ် လုပ်တာ ကုမ္ပဏီက အတိုက်ခံရသူကို ဖြေရှင်းပေး ပြီးဖြစ်၍ သူ့ကိုပြန်မောင်းစေကြောင်း သိရသည်။ ဘုရားတန်ခိုးနှင့် စိတ်အေး ရပြန်သည်။ ကားထွက်သည်နှင့် ပဉ္စာန်း၊ မေတ္တာသုတ်တို့ သံပြိုင်ရွတ်ဖြစ်ကြ သည်။

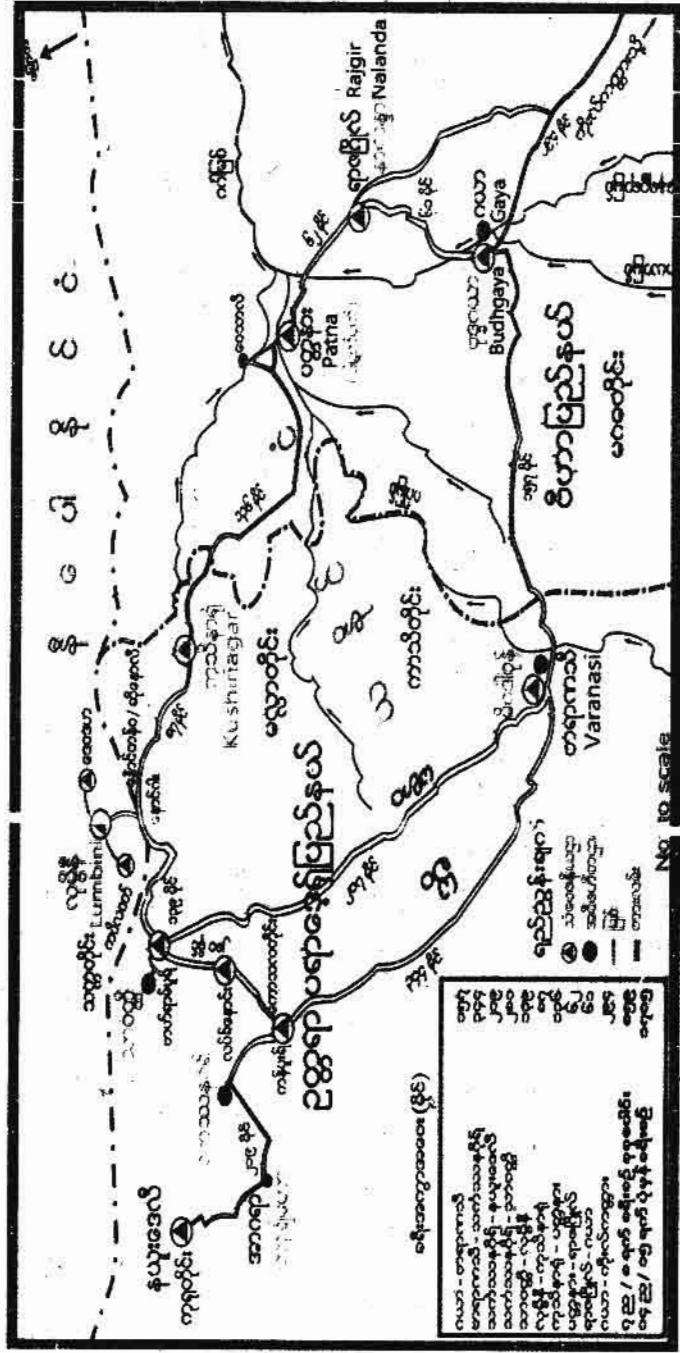
ည ၇ နာရီခန့်တွင် လမ်းပေါ်က စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုသို့ ဝင်စားရန် ကားရပ်သည်။ ထမင်းဟင်းများ အသင့် ပါလာပြီး ဆိုင်မှပဲဟင်း ပလာတာကြော် တို့မှာစားသည်။ ဆိုင်အရန်ဟင်းနှင့် စားရ၍ ဖြိန်လှသည်။ ပုံမှန်သာဝတ္ထိကို ည ၉ နာရီခန့် ဝင်မည်မှန်းချက်မှာ လမ်းတွင် ကားပြဿနာကြောင့် မလင် နိုင်။ ဤတွင်ယာဉ်မောင်းက ရွာလမ်း ကျဉ်းများ (ဖြတ်လမ်း)မှ မောင်းသည်။

“အရင်လို လမ်းအိုမလိုက်”သည့်အခါ လမ်းကြောင်းတွေမှား ၁ နာရီထိုးခါနီးမှ ကျောင်းတံခါးဖွင့်ရန် အစောင့်ကိုနှိုး၊ အခန်းနေရာချ၊ စိတ်မော လူမောအိပ်ကြ ရသည်။

သာဝတ္ထိကို တကယ်ရောက်မှ သံဝေဂယူဖွယ် အတိတ်ဇာတ်ကြောင်း များ၊ ထင်ရှားတဲ့ ဇာတ်ကောင်များ အိန္ဒိယဇာတ် ခွဲခြားမှုစနစ်များနဲ့ ဗုဒ္ဓ ဘာသာမတိုင်မီကပင် အရိုးစွဲနေသော ဘာသာရေးဂိုဏ်းဂဏထများ စိတ်ဝင်စား ဖွယ် စုံလင်လှသည်။

သာဝတ္ထိ (Sravasti) ဆိုတာ သဗ္ဗဓန (အလုံးစုံသော ဓနဥစ္စာတို့) အတ္ထိ(ရှိ၏) ဓနဥစ္စာ ပြည့်စုံကုံလုံသော မြို့အမည်ရသည်။ ကောသလတိုင်း၏ မြို့တော်၊ ယခုအိန္ဒိယနိုင်ငံမြောက်ပိုင်း အတ္တရာပရာဒီဟ်ရ် UTTAR Pradesh (UP) ပြည်နယ်တွင်ရှိသည်။ ဟိန္ဒူ (သက္ကတ) ဘာသာဖြင့် ဆရာဗစတီ (Sravasti) ဟုလည်းကောင်း (Sahrh) ဆဟော (Maheih)မဟော (ကျောင်းဆတ်

ဗုဒ္ဓဂယာဘုရားဖူးအဖွဲ့ခရီးစဉ်(ပုံကြမ်း)

ရာ၊ မြို့ဟောင်း)ဟုလည်းကောင်း အမည် အမျိုးမျိုး တပ်ခေါ်ကြသည်။ မြို့တော်အနီး အစီရဝတီမြစ်ကြီး စီးဆင်းနေသည်။ ဟိမဝန္တာနှင့် မိုင် ၇၀ ခန့်သာ ကွာသဖြင့် ဆောင်းအအေးဓာတ်သည် သာယာပြီး အေးချင်စဖွယ် ဥတုရှိသည်။

သာဝတ္ထိမြို့ကွက်သည် ၃၅၉ ကေကျယ်ပြီး အလျား ၃ မိုင်ခန့် ရှည်လျားသည်။ သဘာဝမြေစေးနှင့် ပြုလုပ်ထားသော ရှေးဟောင်းမြို့ရိုး တံတိုင်းကြီးက အမြင့် (၇)ပေ၊ အကျယ် (၉၂)ပေ ရှိကာ မြို့အလျားအလိုက် (၃) မိုင်ခန့်ရှည်သည့် ခိုင်ခံ့မှုမှာအံ့မခန်း ယခု တိုင် လက်ကျန်လက်ရာများ လေ့လာနိုင် သည်။ ဘုရားရှင်လက်ထက် လူဦးရေ ၅ သန်းကျော် မှီတင်းနေထိုင်ပြီး အလွန် စည်ပင်ပြောလှ၍ ကိုယ်တော်တိုင် တေဝန်ကျောင်းတော်၌ ၂၄ ဝါ သီတင်း သုံးခဲ့သည်။ သာဝတ္ထိ ရာဇဝင်အစဦး ကောသလတိုင်းဘုရင် ပသေနဒီ ကောသလနှင့် မာဂတိုင်းကေရာဇ် ဗိမ္ဗိ သာရမင်းတို့အကြောင်း မဟာဗျမ်ဖြစ်။

အမည်ရင်း ပသေနဒီကို တိုင်းပြည်နှင့်တွဲ၍ ပသေနဒီကောသလ ခေါ်ကြသည်။ ဘုရင်ကြီးကတော့ အစား ကြီးလှ၏။ တစ်ခါစား ဆန် ၄ ပြီချက်နှင့် ဟင်းအဖြစ်ဆိတ်တစ်ကောင် ကုန်သည် တဲ့။ ဗိုက်ခေါက်ကြီးက မြစ်ကဲ့သို့ကြီးပြီး ချိုင့်ခွက်နေတာကြောင့် (ပသေ-နံပါး တွင်၊ နဒီမြစ်ရှိသူ) တွင်ခြင်းဖြစ်သည်။ ပသေနဒီမင်းအား ဘုရားရှင်ကမျှတ သော စားနည်းကိုညွှန်ပြခဲ့၍ တစ်စိပ် ချက်မှ တစ်ကွမ်းစား (နာလိကဩဒန) ထမင်းကိုလျှော့စားခဲ့သည်ဟု မှတ်တမ်း ရှိခဲ့သည်။

ပသေနဒီကောသလ မင်းကြီး သည် ပုဏ္ဏားမျိုး (ဗြဟ္မဏ)ဖြစ်၏။ ဗာကတိုင်း ရာဇဂြိုဟ်ပြည်ရှင် ဘုရင်ဗိမ္ဗိ သာရနှင့် ပသေနဒီတို့ တက္ကသိုလ်အတူ တက်ဘက်ဖြစ်၍ ကောသလမင်းက သူ့နမဝေဒေဟီကို ဗမ္မိသာရ၏ ဆောင်ညာ စံအဖြစ် မြှောက်စေသည်။

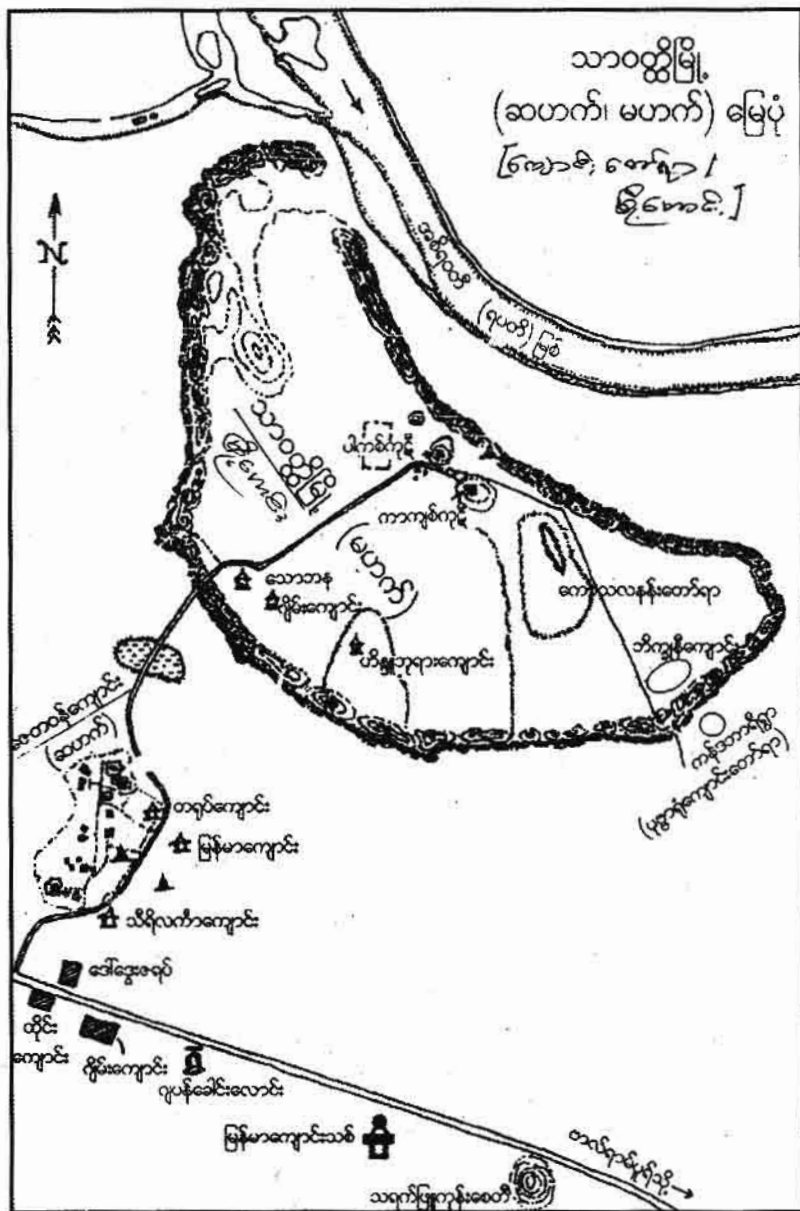
ဗုဒ္ဓအားကိုးကွယ်မှု အခြေခံပြီး ဗာကတိုင်း၊ ကောသလတိုင်းနှင့် သာကီ

ဝင်တို့၏ ဇာတ်လမ်းကိုဆောင်ရလျှင် ကောသလမင်းကြီးသည် ဘုရားရှင်နှင့် သံဃာတော်များအား ဆွမ်းဝတ်တည် ထား လောင်းလှူရာတွင် ဆွမ်းကို လက်ခံကာ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးခြင်းကို ဘုရင် နန်းတော်၌မပြုကြဘဲ ဝိသာခါ၊ အနာ ထဝိဏ်တို့ အိမ်များ၌သာ သုံးဆောင်ကြ သည်။ အခြင်းအရာကို စုံစမ်းရာ နန်းတော်၌ (ဗြဟ္မဏအနွယ်များဖြစ်၍) သံဃာအပေါင်းနှင့် အကျွမ်းဝင်သူမရှိ သောကြောင့်ဟု သိလာသည်။ ထိုအခါ ကောသလမင်းကြီးသည် ဘုရားရှင်နှင့် ဆွေမျိုးတော်လိုစိတ် ဖြစ်လာသည်။ ထိုစဉ် ကောသလတိုင်းသည် စစ်အင် အားကြီးနိုင်ငံဖြစ်သည်။ ဘုရားအမျိုး သာကီဝင်မင်းများထံ သမီးကညာ တောင်းခံလိုက်သည်။ မာနကြီးသော သာကီဝင်တို့က ကောသလနှင့် သွေးမ စပ်စေလို၊ ကပ္ပိလဝတ် သာကီဝင်အနွယ် မင်းသမီးအစား မဟာနမ်မင်း၏ ကျွန်မ သမီးကို မင်းသမီးဟု ညာ၍ပို့လိုက် သည်။ ကျွန်မသမီး ဝိသဘာဓတ္ထိယသည်

ဟန်ဆောင်ကောင်းသည်။ မိဖုရားအရာ ရသည့် အခါမာန်တက်ပြီး ဘုရားရှင် အားပင် အရိုသေမဲ့ပြုမူလာသည်။ ဘုရားက၎င်းအား “မမွေးသော အလှ ပန်း”ဟုလည်းကောင်း၊ မာလ္လိကာမိဖုရား ကြီးကို “မွေးသော အလှပန်း”ဟုလည်း ကောင်း တင်စားနှိုင်းယှဉ်ခေါ်ဝေါ်ခဲ့ သည်။ ဝိသဘာဓတ္ထိယက ဝိဇဇူတာကို မွေးဖွားခဲ့သည်။

ဝိဇဇူတာသည် မင်းသားဘဝ အပျော်ကြီးပျော်ခဲ့၏။ အရွယ်ရောက်သည့် အခါ မိခင်၏ဇာတိ ကပ္ပိလဝတ်သို့ အလည်ထွက်သည်။ သာကီဝင်တို့က (ထုံးစံနှင့်အညီ) ဝိဇဇူတာအား ၎င်းတို့၏ ခြေကိုကိုင်ကာ အရိုအသေပြုစေ၏။ ဝိဇဇူတာ၏ အလှည့်၌ သူ့အားခြေကိုင်ကာ အရိုအသေပြုရမည့်အရွယ် သာကီဝင် မင်းသားငယ်တို့ကို (တစ်ယောက်မကျန်) အခြားတစ်ပါးသို့ စေလွှတ်ထား၏။ ဝိဇဇူတာပြန်သည်နှင့် ကျွန်မမျိုး၊ ကျွန်မ သားထိုင်သော နေရာဟုဆိုကာ ယင်း နေရာတို့အား နို့ရေဖြင့်ဆေးကြောသန့်

ဗန္ဓုလဆိုသူအား စစ်သူကြီးခန့်ထားသည်။ စစ်သူကြီး၏ဝန်းမှာလည်း မလွှဲကာဟုခေါ်သော ကုသိန္ဓရုံမလွှဲမင်း၏ သမီးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ မလွှဲကာသည် သားသမီးအလွန်ထွန်းကား၍ အမွှားပူးသည် ခပ်ကြိမ်၊ သား ၃၂ ယောက်ရှိသည်။ အရွယ်ရောက်လျှင် သားများကိုစစ်ပညာသင်ပေးထား၍ လက်ရုံးရည်ပြည့်စုံကြသည်။ တစ်ဖန် ကောသလဘုရင်သည် ပုဏ္ဏားဇာတ် (ဗြဟ္မဏ)ဖြစ်ရာ ဇာတ်တူပုဏ္ဏားများကို အရံမြှီးစား နယ်စားများအဖြစ်ခန့်ထားသည်။ ထိုပုဏ္ဏားတို့သည် စစ်သူကြီးဗန္ဓုလအပါအဝင် သားများကိုသတ်ခဲ့သည်။ တစ်ခါတွင် ကောသလသည်သူ့အမှားကိုသိခဲ့၏။ သို့အတွက် ဇာတ်သဘောအရ ဗန္ဓုလ၏တူ ဒီယကာရာယနအား စစ်သူကြီးခန့်လိုက်သည်။ ဒီယကာရာသည် ဦးလေးနှင့် ညီဝမ်းကွဲများအတွက် ဘုရင်အားရန်သူမျိုးထားကာ အခါစောင့်နေသူဖြစ်လာသည်။

တစ်ရက် ကောသလကြွောင်
သော ထိုတစ်ရက် မင်းကြီးသည် ဘုရား

ယာယီသတင်းသုံးနေသည့် မေဒါဠာပ
 ခြံလို့ ရွှေပွေးစစ်သူကြီးနှင့် အတူသွားကာ
 ဘုရားနှင့် တရားဆွေးနွေးနေစဉ်
 စစ်သူကြီးသည် အခါသင့်ပြီဟု (တရား
 ဓမ္မဆွေးနွေးစဉ် ၎င်းထံအပ်နှံထားခဲ့သော)
 မင်းမြှောက်တန်ဆာတို့ကို ယူလျက်
 ဝိဇ္ဇဉ္ဇာထံ အပ်သည်။ ဘုရင်ကောသလ
 ဘုရားရှင် ကျောင်းတော်မှပြန်ချိန် စစ်သူ
 ကြီးဒီဃကာရ ထားခဲ့သောနေရာတွင်
 မရှိတော့ပဲ (မြင်းတစ်ကောင်၊ ကျွန်မ
 တစ်ယောက်နှင့် စာတစ်စောင်)ထားခဲ့
 သည်ကိုတွေ့သည်။ စာမှာ “ပြန်မလာနှင့်
 အသက်ရှင်လိုက် ဝေးရာသို့ပြေးပါလေ”
 ပသေနဒီကာသလ မြင်းပေါ် ကျွန်မ
 တင်ကာ တူအရင်းအလာတသတ် ရှိရာ
 ထွက်ခဲ့သည်။ နှမတော် ဝေဒေဟီမှာ
 ခင်ပွန်းမိမ့်သာရကို လုပ်ကြံခံရစဉ်က
 ရင်ကွဲနာကျင် သေပွဲဝင်ခဲ့ပြီးဖြစ်၏။

ရာဇဂြိုဟ် တံခါးဝရောက်
 တော့ အချိန်လင့်ပြီး မြို့တံခါးပိတ်ထား
 ၏ ရာဇဂြိုဟ် သာဝတ္ထိက ၄၅ ယူဇနာ
 (မိုင် ၃၀၀ ကျော်) လှမ်းသည်။ မင်းကြီး

က ရာဇမာန် အသံဖြင့် “တံခါးစောင့်တွေ
 မြို့တံခါးဖွင့်ကြစမ်း” အာဏာသံပေး။
 တံခါးစောင့်တွေက တံခါးအသာဟကြည့်
 မြင်းတစ်ကောင်နဲ့ အသက် (၈၀) ကျော်
 အဘိုးကြီး၊ ကျွန်မက တစ်ယောက်၊ ဒါနဲ့
 “ဘယ်သူလဲ” မေးတဲ့အခါ “ငါ ပသေန
 ဒီကာသလကွ။ မင်းတို့ဘုရင်ရဲ့ ဦးရီး
 တော်ပဲ” ခပ်ထန်ထန်ငေါက်ပြော ပြော၊
 တံခါးစောင့်တွေက ရယ်သွမ်းသွေးကြ
 “ဘုရင်ရှားနဲ့တူပါရဲ့ကွာ”ဆို တံခါးကို ဂျိန်း
 ခနဲပိတ်။ ဘုရင်ကောသလ အသက်က
 အိုကြီးအိုမ၊ ခရီးကပမ်း၊ စိတ်ဓာတ်က
 လည်းကျ၊ ငယ်စဉ်က အစားကျူးလှတဲ့
 ဘုရင်ကြီး မြို့တံခါးအနီး သာလာယံ
 ဇရပ်ကလေးပေါ်မှာ ကံကုန်ခဲ့ရရှာတယ်။
 ဗုဒ္ဓဝင်မှ သံဝေဂယူဖွယ်တစ်ရပ်ပါ။

ဘုရင်ဖြစ်ချိန်ကို အစောင့်ကြီး
 စောင့်နေတဲ့ ဝိဇ္ဇဉ္ဇာ ကောသလတိုင်း
 ကြီးရဲဘုရင်ဖြစ်၏။ ကျွန်မသားရယ်လို့
 နိမ့်ချ၊ မတူမတန်ဆက်ဆံတဲ့ သာကီဝင်
 တွေ တစ်ယောက်မကျန် လိုက်သတ်၊
 မင်းညီမင်းသားတွေ ကစဉ်အလျားပြေး

ကြ မြန်မာနိုင်ငံတော်ကောင်းကိုပင် ရောက်
 သည်။ ငယ်စဉ် ဒေါင်းဖတ်စာအုပ်တွင်
 “သာကီဝင်မင်း ဝင်ရောက်ခြင်း မင်းအဘိ
 ရာဇာ”ဆိုတာပါသည်ကို ကျောင်း၌
 သံပြိုင်သံကုန် အော်ခဲ့ကြဘူးသူတွေဖြစ်
 သည်။ မကောင်းမှုဒုစရိုက်နှင့် ဝင့်ကြွေး
 တို့သည် တွဲနေသည်။ ထက်ကြပ်မကွာ
 လိုက်နေသည်။ ဝိဇ္ဇဉ္ဇာဘုရားကြည်။
 တွေးဆမှုကို စိတ်တိုင်းကျအလိုလိုက်၊
 ရင်ထဲက ဒေါသမီးတောင်ပေါက်ကွဲမှုကို
 သာဝတ္ထိအနီး အစီရဝတီမြစ်ကမ်းစပ်
 မှာ အပန်းဖြေမယ်ဆိုနားကြ၊ ဟိမဝန္တာ
 တောင်ကုန်းရေတွေ ဒလဟောဆင်းလာ
 တာကြုံ၊ ဝိဇ္ဇဉ္ဇာအပါအဝင် နောက်
 လိုက် စစ်သည်များအားလုံး ရေဇာတ်
 ကြောမျောပါရင်း နိဂုံးချုပ်ခဲ့ကြတယ်။
 သာကီဝင်သတ်ပွဲကြီး အဆုံးသတ်ခဲ့၏။

x x x

ဒီမှာသာဝတ္ထိပုံရိပ်မှာ အိန္ဒိယ
 ဇာတ်ခွဲခြားမှု လောင်းရိပ်အကြောင်းပါ
 မှ ပြည့်စုံမှာဖြစ်ပါတယ်။ ဇာတ် (ဇာတ်)
 ဆိုတာ မျိုးရိုးအလိုက် အစဉ်အဆက်

လုပ်ကိုင်တဲ့ (အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းမှ)
လုပ်ငန်းကိုဇာတ်၊ ဇာတ်တူမျိုးရိုးဟု
ခေါ်ကြတယ်။ ဇာတ် (၄) မျိုး အိန္ဒိယမှာ
(အဓိက) ခွဲခြားသတ်မှတ်တယ်။

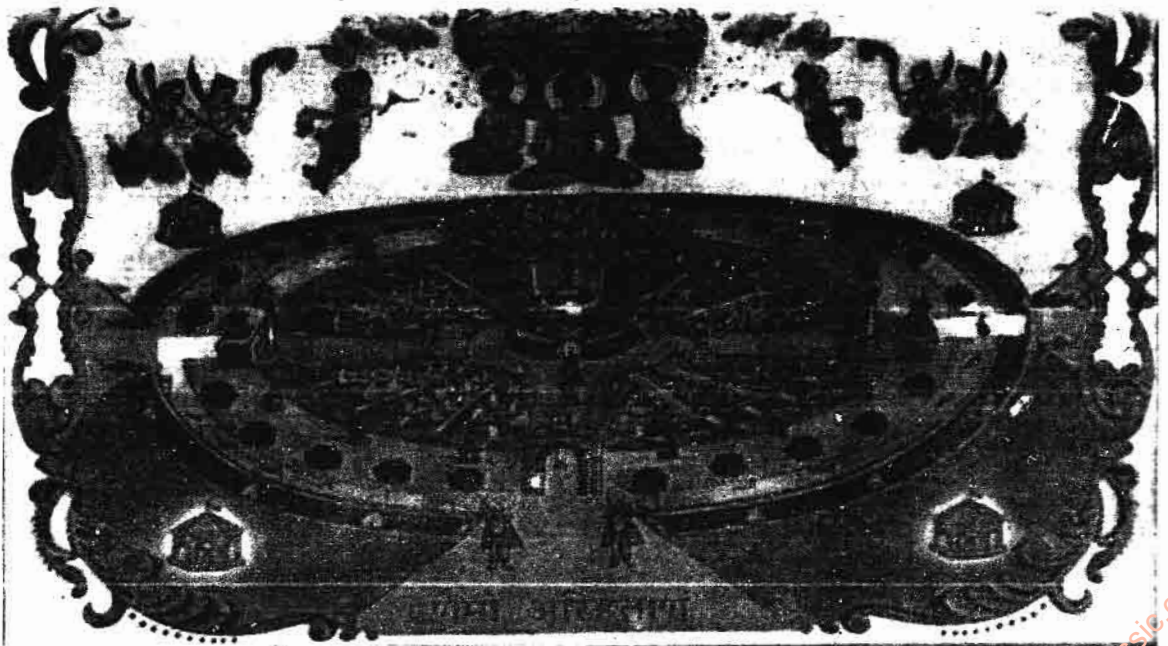
ဗြဟ္မဏ၊ ခတ္တိယ၊ ဝဿ၊
သုဒ္ဓတို့ဖြစ်တယ်။ ဇာတ်အမြင့်ဆုံးက
ဗြဟ္မဏ (Braham) ပုတ္တားမျိုးဖြစ်ပြီး
ဝေဒခေါ် လမ်းညွှန်းကျမ်းများနဲ့အညီ
ဦးဆောင် လမ်းညွှန်းပေးသူများ။
ဦးခေါင်းနဲ့ တူသူများဖြစ်တယ်။ ခတ္တိယ
(Ksha triya) ကတော့ အစိုးရမင်းမှထင်၊
စစ်သား၊ ဗြိဟ္မာအကြီးအကဲ (လက်နက်တူ

သူများ) တို့ကိုခေါ်တယ်။ ကုန်သည်၊
ဈေးရောင်းစတဲ့ လက်လုပ်လက်စား
အလုပ်သမားတွေကတော့ ဝမ်းဗိုက်နဲ့
တူခြင်းကြောင့် ဝဿ (Vashy) ဇာတ်
ဝင်သူများဟုသတ်မှတ်၏။ ကျန်လူနေမှု
စနစ်တွင် အနိမ့်ကျဆုံးအများစု ဆင်းရဲ
သား (အစေခံ၊ ပုဂံဆေး၊ ကြမ်းတိုက်၊
တံမြတ်လှည်း၊ သားသတ်၊ ကျွန်သ
ဘောက်) တို့ကား ခြေထောက်နှင့်တူ၍
ခြုံပြီး ဆင်းရဲသား သုဒ္ဓ(Shudr)
ဇာတ်ဟု သတ်မှတ်သည်။

ပုဂ္ဂိုလ်အမည်၌ ဘရဟ္မန်၊

ဘရမန်၊ ဗေဒီဟူ၍ကပ်ပါလျှင် ဗြဟ္မဏ
ဇာတ်မြင့်ဟုသိနိုင်သည်။ (ဗေဒီဆိုသည်
မှာ ဝေဒကျမ်းဖြင့်ဟောထား၍ နှစ်ကျမ်း
ကိုင်ကို (ဒီဗေဒီ) (Diuedy) သုံးကျမ်း
ကိုင်ကို (ထီရေဒီ) (Triredy) လေးကျမ်းကိုင်ကို
(ကျသုဗေဒီ) (Chaturedy) ဟု ဇာတ်
များခွဲသည်။ လုပ်ငန်းအလိုက် ခေါ်သော
အတွဲစကားလုံး (အမည်)များ အသီးသီး
ခေါ်ကြသည်။ ဇာတ် (၄) မျိုးလုံးအား
ဘရဟ္မန် (ဗြဟ္မဏ) က ချုပ်ကိုင်
ဦးဆောင်ချယ်လှယ်သည်။

သာဝတ္ထိ၏ ယုံကြည်ကိုးကွယ်

မူ ဂိုဏ်းဂဏများအကြောင်း မပါလျှင်
 သာဝတ္ထိအရပ် မပြည့်စုံပါ။ သာဝတ္ထိ၌
 ဗုဒ္ဓဖြစ်စဉ်တော်ကာလ (ဘီစီ ၆၂၃-
 ၅၄၃) တွင် တရားပြိုင် ဂျိနဘုန်းကြီးများ
 နှင့် အဓမ္မဆန်ကျင်ဘက် (အာဇီဝက)
 များ ရှိပြီးဖြစ်သည်။ ဂျိနဘာသာအား
 အဘိဓာန်များ၌ ဗုဒ္ဓနှင့်အပြိုင် မူလ
 (သို့မဟုတ်) ပြန်လည်ပြင်ဆင်ထား
 သည့် အယူဝါဒရှိသူများ (မဟာဝိရ၊ ဗာ
 ဒမန (Mahavir Vardhaman)
 (599-527 BC)) ဖြစ်ကြောင်း အိန္ဒိယ
 တွင် ယခုတိုင် ဦးရေသန်းဏန်းကျော်ရှိ
 ကြောင်းနှင့် ထာဝရဘုရားကို မယုံကြည်
 (ဗုဒ္ဓဘာသာ အလားတူစွာ) လူတစ်ဦး၏
 ဘဝသံသယမှ လွတ်မြောက်မှုပန်းတိုင်၊
 အသိတစ်ဖန် ပြန်လည်မွေးဖွားခြင်းမှ
 လွတ်မြောက်ခြင်းတရားကို ရှာဖွေခြင်း
 အယူအစရှိသူများဟု ဖွင့်ဆိုသည်။ ဗုဒ္ဓ
 ဘာသာထက်ပင် အဟိံသ (Ahimsa)
 (ဒုက္ခခပ်သိမ်း ကင်းငြိမ်းမှုတရား)
 စိတ်ဓာတ် မွန်မြတ်သန့်စင်ခြင်းကို
 အလေးထားမှု၊ သတ္တဝါတို့အား ဘေး

ဥပါဒ်အန္တရာယ်မှ အကာအကွယ်
 ပေးမှုတို့အား အလေးထားသည်ဆို၏။
 ဂျိနဘုရားကျောင်းများတွင် ၎င်းတို့၏
 ဂျိနသုတေစင် ၇၂ ပါး ရပ်တုများနှင့်
 အလှဆင်လေ့ရှိသည်။

ဂျိနဘာသာ စတင်တည်
 ထောင်သူမှာ ပရက်(ရှ်)ဂါနတ် (Parsh
 vanath) ဆိုသူဖြစ်၏။ ၎င်းသည်ကိုယ်တိုင်
 နှင့် တပည့်များအား အဝတ်သင်္ကန်း
 ဝတ်ရန်ခွင့်ပြုခဲ့သည်။ ၎င်း၏တပည့်
 (မဟာဝိရ)ဘီစီ ၆ ရာစုတွင် ခေါင်းဆောင်
 ဖြစ်လာသည့်အခါ ရှေးရိုးနိဂဏ္ဌာ (Nig
 -anta - နောင်ကြီး ကင်းပြီးသူ) ဂိုဏ်း
 အား ပြန်အသက်သွင်းကာ တပည့်
 ဘုန်းကြီး (မုနိ)များကို အဝတ်သင်္ကန်း
 လုံးဝမဝတ်ရန် ပညတ်ခဲ့သည်။ (သာဝတ္ထိ
 ဆရာတော်ကျောင်း ကြော်ငြာသင်ပုန်း
 တွင် ကိုယ်လုံးတီး ဂျိနဘုန်းကြီးတစ်ပါးပုံ
 တွေ့၍ မှတ်တမ်းဓာတ်ပုံရိုက်ခဲ့သေး
 သည်။) ဂျိနဘာသာ ကျင့်စဉ်တို့၌
 သံသရာမှလွတ်ရန် ဒုက္ခခံရမည်။ အတ္တ
 ကိလမထာနရော (ခန္ဓာအား ညှဉ်းပမ်း

သောအကျင့်) ကျင့်ရမည်။ မြေကြီးပေါ်
 ဆူးခက်ပေါ်အိပ်ခြင်း စသည်ပါ၏။
 နိဂဏ္ဌာဂိုဏ်းကို ပြုပြင်သည့် ခေါင်းဆောင်
 မဟာဝိရသည် ဝဇီဝိုင်း ဝေသာလီမြို့အနီး
 ကုဏ္ဍိကရွာသား နာဠ၏ သားဖြစ်၍
 နာဠပုတ္တဟုခေါ်ပြီး နိဂဏ္ဌာဂိုဏ်းဝင်
 ဖြစ်လာသည့်အခါ နိဂဏ္ဌာအမည်တွင်
 သည်။ ၎င်းအရွယ်ရောက်၍ အိမ်ထောင်
 ပြုရာ၌ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်ရှင် ဗိမ္ဗိသာရနှင့်
 မယားညီအစ်ကို တော်လာသည်။ သမီး
 တစ်ဦးရ၊ အသက် (၃၀)တွင်
 အိမ်ထောင် ကိုစွန့်၊ နိဂဏ္ဌာဂိုဏ်းဝင်
 (၁၂) နှစ် သက်တမ်း၌ ကိလေသာငြိမ်း၊
 အောင်မြင် ရေး တရားဟောခေါင်းဆောင်
 ဝိန၊ ဂျိန၊ (ဂျိနဗုဒ္ဓ) ဂျိနဘုရားဟု
 ထင်ရှားလာခြင်း ဖြစ်သည်။

နာဠပုတ္တ၊ နိဂဏ္ဌာ၊ ဂျိန
 မဟာဝိရ လေးမည်ရပုဂ္ဂိုလ်သည်
 မလ္လတိုင်းပါ-မြို့တွင် ဗုဒ္ဓဂေါတမထက်
 စောစွာကွယ်လွန်ခဲ့၏။ ၎င်းဗုဒ္ဓခေတ်ပြိုင်
 မဟာဝိရသည် ဂျိနဘုရားတို့၏ ၂၄
 ဆက်မြောက်ဟုဆိုသည်။ အဝတ်မဝတ်

ဂိုဏ်း၊ အဝတ်ဖြူဝတ်ဂိုဏ်း ကွဲပုံမှာ
မဟာဝိရဇ် (၆) ဆက်မြောက် ဂိုဏ်း
ခေါင်းဆောင် ဘဒ္ဒိဗဟုသည် အဝတ်
ဘေးကပ်နှင့် ကြည့်သည့်အခါ တပည့်များ
နှင့် အိန္ဒိယတောင်ပိုင်းသို့ ထွက်သွား
သည်။ စတုလဘဒ္ဒိ ခေါင်းဆောင်နှင့်
နောက်လိုက်အချို့ မဂဓတိုင်းတွင်
ကျန်ရစ်သည်။ ဘဒ္ဒိဗဟု မဂဓသို့
ပြန်ရောက်သည့်အခါ နေရပ်၌ကျန်ခဲ့
သည့် ဂိုဏ်းဝင်များ အဝတ်ဖြူဝတ်ရုံနေ
ကြသည်ဖြစ်ရာ စေတနာရှိသည့်အခါ
၏။ ဤတွင်အဝတ်မဝတ် ကျန်းဂိုဏ်း
(ဒီဂမ္မရ)နှင့် အဝတ်ဖြူဝတ်ဂိုဏ်း (ဆွေ
တမ္မရ) နှစ်ဂိုဏ်းကွဲသွားသည်။

ကျိန်ဘုန်းကြီးများက ရှေးအစဉ်
အဆက် နိဂဏ္ဌဂိုဏ်း ကျင့်စဉ်အရ
အဝတ်မဝတ်ခြင်းဖြစ်သော်လည်း အာဇီ
ဝက (အဓမ္မဆန်ကျင့်ဘက်) ဂိုဏ်းဘုန်း
ကြီးများ အဝတ်မဝတ်သည်မှာမူ အခြေ
အနေတစ်ရပ် ဖန်တီးလာမှု ကြောင့်ဖြစ်
၏။ အာဇီဝက ပထမခေါင်းဆောင်
မဂ္ဂလိကောသလ၏ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်

သည် ဟု ရာကာကဿပဖြစ်၏။
၎င်းတို့နှစ်ဦးသည် ကိုယ်တိုင် ဘုရားဖြစ်
သည်ဟူ၍ လူအများကို တရားဟော
စည်းရုံးခြင်း အလုပ်နှင့် စားသောက်
နေထိုင်ကြသည်။ မဂ္ဂလိဂေါသာလမှာ
တစ်ချိန်က သူဌေးအိမ်၌ အစေအပါး
(ကျွန်)ဖြစ်ခဲ့စဉ် အလုပ်ချို့ယွင်းချက်
တစ်ခုဖြင့် အကြောက်လွန်ကာ ထွက်
ပြေးရာအဝတ်မပါ ကိုယ်လုံးတီးဖြစ်နေ
သည်။ ထိုစဉ် ၎င်းအားတွေ့သူများက
၎င်း၏ဟန်မပျက် ကျွမ်းမြတ် ဟန်ဆောင်
အားတင်းနေသည်ကို ထူးခြားသော
သူတော်စင်သာဖြစ် ပူဇော်ထားကြရာမှ
အဝတ်မပါ ထူးခြားဘုရားတစ်ဆူအဖြစ်
အလိုအလျောက် ခံယူရရှိခဲ့သည်။

မသူတော်ချင်း သတင်းလွေ
လွေ မဂ္ဂလိဂေါသာလနှင့် ဟုရာကာ
ကဿပတို့ ပူးပေါင်းကာဂေါတမ ဘုရား
ရှင်ကို အနီးကပ်ပြိုင်ဆိုင်နိုင်ရန် ဘုရား
ရှင်သီတင်းသုံးရာ ဇေတဝန်ကျောင်း
အဝင်ဝကို ပိတ်လျက် တက္ကတွန်း
ကျောင်းတိုက်ကြီး ဆောက်သည်။

ဘုရားရှင်ထံ ပူးမြော်ရန်လာသော မာတု
ကာမများသည် ကိုယ်လုံးတီး ကိုယ်တော်
များအားမမြင်ဝံ့၍ ဇေတဝန်ကျောင်း
တော်သို့ မလာရဲကြတော့ပါ။ ဤတွင်
ဘုရားရှင်က တက္ကတွန်းကျောင်း
ဆောက်ခွင့်မပြုရေး မေတ္တာရပ်ခံရန်
ရှင်အာနန္ဒာအား ကောသလမင်းထံ
စေလွှတ်သည်။ မင်းကြီးသည် ယင်းကိစ္စ
အတွက် တက္ကတွန်းတို့ထံမှ ငွေကြေး
တန်ဖိုးကြီးစွာ လက်ခံယူထား၍ ရှင်အာ
နန္ဒာအား အတွေ့မခံပါ။ တစ်ဖန် ရှင်သာ
ရိပုတ္တရာနှင့် ရှင်မောဂ္ဂလန်မထေရ်ကြီး
နှစ်ပါးစေလွှတ်သည်ကိုလည်း ခရီးသွား
သည်အကြောင်းပြလျက် ဘုရင်ကြီးရှောင်
နေပြန်သည်။ နောက်ဆုံးဘုရားရှင်
ကိုယ်တော်တိုင် နောက်ပါသံဃာများနှင့်
ကြွလာကာ နန်းတော်တံခါးဝတွင်ရပ်မှ
ဘုရင်ကြီး ဘုရားရှင်အားထွက်၍
ဖူးမြော် သည်။

ဘုရားရှင်က တန်ဖိုးလက်
ဆောင် (လာဘ်)စား၍ အကတိတရားဖြင့်
အဆုံးအဖြတ်ပြုခဲ့သဖြင့် ပြည်ပျက်ခဲ့သော

ဘုရားတော်တော်ကို ဟောကြားတရားပြရာ
မင်းကြီးအသိတရားရ၊ တက္ကတွန်းတို့ထံမှ
မြေကိုဘဏ္ဍာငွေဖြင့် ပြန်ဝယ်ကာ
ဘိက္ခုနီမတို့အတွက် ရာဇိကာရံ
ကျောင်းကြီး ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းခဲ့သည်။
ပုရာကာကဿပများ မိမိကိုယ်ကို
ဘုရားဟုကြွေးကြော်ကာ လူအများကို
စည်းရုံးသော ကာဇိဝကဘုန်းကြီးတစ်ပါး
ဖြစ်၏။ ဂေါတမဘုရားရှင်အား စိန္တမာန
ဝမ်းဗိုက်တွင် ပျဉ်ချပ်စည်းလျက်
တိုယ်ဝန်ဟု ပရိသတ်ဗိုလ်ပုံအလယ်
စွပ်စွဲစေခဲ့သူလည်းဖြစ်သည်။ ဗုဒ္ဓအား
တန်ခိုးပြိုင်ရန် စိန်ခေါ်သည်တွင် ဘုရား
ရှင်က (ကိုယ်တိုင်ရဟန်း သံဃာများ
တန်ခိုးမပြရဟု ပညတ်ထားသော်
ထည်း) တိက္ကတွန်းတို့၏ အစွဲကိုချွတ်ရန်
တန်ခိုးပြိုင်မည်ဟု တုန်ပြန်လိုက်သည်။
ဤတွင် တတ္ထိမလွှဲသာဘဲ သာဝတ္ထိ၌
ဗုဒ္ဓနှင့် တန်ခိုးပြိုင်ရန်ဖြစ်လာခဲ့သည်။
ရဟန်းသံဃာတို့ တန်ခိုးမပြရန်
ဘုရားရှင် ပညတ်ခဲ့သည့်အကြောင်းကား
ဗြဟ္မဇာတ်ဝါမြောက်၌ ရာဇဂြိုဟ်တွင်

ဝါကင်လျက်ရှိစဉ် ရာဇဂြိုဟ်သူဌေးတစ်ဦး
သည်အဖိုးတစ်သိန်းတန် စန္ဒကူးသပိတ်
(စန္ဒကူးသား ပန်းပွတ်သပိတ်၊ အချို့က
ရွှေခွက်ဟုဆိုသည်)အား အတောင် ၆၀
မြင့် ဝါးတိုင်ထိပ်တွင်တင်လျက် “ဤ
လောက ရဟန္တာရှိသည်မှန်က ကောင်း
ကင်စာနာဖြင့် ဤသပိတ်ကိုယူနိုင်ခဲ့
သော် သားမယား စည်းစိမ်ဥစ္စာပစ္စည်း
နှင့်တကွ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ကျွန်ခံမည်။
အလုပ်အကျွေးပြုမည်”ဟု ကြေညာ
သည်။
ဂျိန်းဂုဏ်းခေါင်းဆောင်
နိဂဏ္ဌနာပုတ္တခေါ် မဟာဝိရသည်
တပည့်များ ခြံရံလျက် သူဌေးအိမ်သို့ကြွ
သူသည် ရဟန္တာအစစ်ဖြစ်၍ စာနာပြရန်မှာ
သူကဲ့သို့ ဇိနဗုဒ္ဓအတွက် သေးသိမ်ရှက်
ဖွယ် လုပ်ရပ်ဖြစ်ခြင်းကြောင့် သပိတ်ကို
သူအားသာ လှူရန်တောင်းဆိုသည်။
သူဌေးကလက်မခံ။ ဤတွင် ကြို့တင်
ညှိနှိုင်းထားသည့်အတိုင်း တပည့်များ
ဘက်လှည့်၍ ငါကောင်းကင်သို့
ပျံတက်တော့မည်ဟု ခြေလက်မြှောက်၊

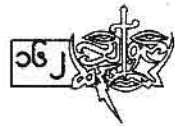
ခုန်ပေါက်ပြု၏။ တပည့်အပေါင်းက
ဤခွက်ကိစ္စမျှနှင့် အရှင်မြတ်တန်ခိုး
မပြပါနှင့်ဟု ဝိုင်းဆွဲပြကြသည်။ မဟာ
ဝိရကသူဌေးအား သင်တွေးပြီးလော။
တန်ခိုးပြလိုသော်လည်း တပည့်များတား
၍ မပြနိုင်တာကြောင့် သပိတ်ကိုသာ
အပ်ရန်ထပ်ပြော၊ သူဌေးက ထပ်ငြင်းဖြစ်
နေ၏။
ထိုအခိုက် ရဟန္တာအရှင်
ဝိဇ္ဇောလဘာရစ္ဆိဇမထေရ် ကောင်းကင်
ခရီးမှကြွကာ သပိတ်ကိုဆောင်ယူနိုင်
လျှင် သူဌေးသည်ကတိအတိုင်း အရှင်
မြတ်အား အသက်ထက်ဆုံးကိုးကွယ်၏။
အရှက်ရသောတိတ္ထိတို့က ရဟန္တာ
အရှင်အား မလိုမှန်းထားကာ၊ အဖိုး
မတန်သော သပိတ်တစ်လုံးအတွက်
စာနာတရားကို အသုံးချရသလောဟု
ကဲ့ရဲ့စကားတင်းဆိုကြသည်။ ထိုမှစ၍
အချင်းမများရန် ဘုရားရှင်က ရဟန်း
သံဃာများတန်ခိုး မပြရန်ပညတ်ခဲ့ခြင်း
ဖြစ်သည်။
ဘုရားရှင်သည် ဝါဆိုလပြည့်

နေ၌ သာဝတ္ထိတွင် တန်ခိုးပြမည်ဟု
 အများသိစေကာ ရာဇဂြိုဟ်မှကြွလာ
 သည်။ ဟုရာကာကဿပက တန်ခိုးပြရန်
 ဟု တပည့်များအား မဏ္ဍပ်ကြီးဆောက်
 စေသည်။ ဘုရားရှင်အား ကောသလ
 မင်းကြီးနှင့်တကွ သူဌေးများက မဏ္ဍပ်
 ဆောက်ရန်နေရာကို မေးလျှောက်ကြရန်
 မဏ္ဍပ်မလို သရက်ပင်ရင်း၌သာ တန်ခိုး
 ပြမည်ဟု မိန့်သည်။ ထိုသတင်းကြားလျှင်
 တိတ္ထိတို့ အမှူးသမားတို့အား အခပေး
 ၍ သာဝတ္ထိဝန်းကျင်သရက်ပင် မှန်သမျှ
 ခုတ်လှဲပစ်စေ၏။ တန်ခိုးပြမည့်နေ့၌
 ဘုရင်ဥယျာဉ်မှ သရက်သီးကြီးတစ်လုံး
 အံ့ဖွယ်အချိန်မဟုတ် ဝင်းယဉ်နေ၍
 ဥယျာဉ်စောင့် ကဏ္ဍာဆိုသူက ဘုရင်ထံ
 ဆက်သရန်ခူးလာပါသည်။ လမ်း၌
 ဘုရားရှင်အားတွေ့ရာ သဒ္ဓါလွန်ကဲစွာဖြင့်
 လှူလိုက်သည်။ ဘုရားကသရက်သီးကို
 အလှူလက်ခံသုံးဆောင်အပြီး အစေ့ကို
 ဥယျာဉ်မှူးအားစိုက်စေ၏။ စိုက်သော
 မြေအပေါ် ဘုရားရှင်က လက်ဆေးချသည့်
 ရေဖြင့် တမဟုတ်ချင်း အစေ့မှအပင်၊

အပင်မှအခက်အလက် စုံလင်သည့်
 အပင်ကြီးနှင့် အသီးများသီးလာသည်။
 ကဏ္ဍာဥယျာဉ်စောင့် စိုက်သည့်အပင်ဖြစ်
 ၍ ကဏ္ဍာမ္မသရက် (သရက်ဖြူပင်)
 သရက်ဖြူဥယျာဉ် ဟုအမည်တွင်သည်။
 တိတ္ထိခေါင်းဆောင်ကြီး ပုရာ
 ကာကဿပနှင့် မဏ္ဍပ်ကြီးမှာ တန်ခိုး
 ပြမည့်နေ့ လေကြီးမိုးကြီးကျ မဏ္ဍပ်
 ကြီးပျက်၊ တက္ကတွန်ကြီး ဖုန်အလိမ်းလိမ်း
 ဖြစ်ရာ မိမိရပ်ဆင်းသဏ္ဌာန်နှင့် အခြေ
 အနေအတွက် လူမြင်မခံဝံ့ ပြေးမိ
 ပြေးရာပြေး လမ်းတွေ့သည့်လယ်သမား
 ထံမှ အိုးတစ်လုံး ကြီးတစ်ချောင်းတောင်း
 အိုးထဲသဲအပြည့်ထည့် ကြီးနှင့်လည်ပင်း
 ဆွဲကာ အစီရဝတီမြစ်ထဲ ခုန်ချခဲ့သည်။
 စာရေးသူတို့အား သရက်တစ်ပင်ပျိုး
 ထားကြောင်း သရက်ဖြူဆို၍ အဖြူရောင်
 သရက်မဟုတ် ဥယျာဉ်မှူး မောင်ဖြူကို
 စွဲ၍ သရက်ဖြူဥယျာဉ်ခေါ်သည်။
 မှတ်ဖွယ်ဗဟုသုတ မိန့်ခဲ့ပါသည်။
 ဂေါတမဘုရားရှင်သည် ထိုပွဲ၌
 ဟု ရာကာကဿပအား ဒေါသမီး

တောက်လောင်နေသည့် ပရိသတ်ကို
 နှလုံးစိတ်ဝမ်း အေးချမ်းကြစေရန် ရေဇီး
 အစုံတန်ခိုးဗျာဒိတ်ဟာ ပြတော်မူပြီး
 ထိုနေရာမှပင် နှစ်လှမ်း (ခြေဖဝါးတော်
 အားဖြင့် သုံးဖဝါး)ဖြင့် တာဝတိံသာ
 နတ်ပြည်သို့လှမ်းကြွကာ မယ်တော်
 သန္တုဿီတ နတ်သားနှင့်ပရိသတ်ကို
 အဘိဓမ္မာတရား ဟောကြားတော်မူခဲ့
 သည်။ ထိုနေရာမြတ် (သရက်ဖြူပင်ရင်း)
 ကုန်းမို့မို့ (Mound) အား ရှေးဟောင်း
 သုတေသနက တူးဖော်ရာ အသောက
 မင်းကြီး၏ ကုသိုလ်ဘုရားရှင် တန်ခိုး
 တော်ပြနေရာ အထိမ်းအမှတ် (သို့မ
 ဟုတ်) နတ်ပြည်တက်လမ်း စေတီအား
 တူးဖော်တွေ့ရှိခဲ့သည်။ အရပ်သားများက
 ၎င်းတော်၊ အထင်ကရဖြစ်ရပ်နှင့် နေရာ
 တို့သည် ပါးစပ်ရာဇဝင်မဟုတ်ပါ။
 အမှတ်တရ အထောက်အထားများ
 ရှိနေသည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့အတွက်
 ကြည်ညိုသဒ္ဓါပွားဖွယ် ဂုဏ်ယူဖွယ်
 ဖြစ်သည်။ ထိုနေရာ၌ ရှင်းပြသော
 ဆရာတော်က မြေမြတ်ဖြစ်သဖြင့်

www.burmeseclassic.com

မြေခိုင်မြေခဲများ ဆောင်ယူသွားစေရန် သတိပေးသည်။	-	ကရေရီကုဋီကျောင်းဆောင်များ (ခံတက်ပင် ရှိရာကျောင်း)	-	ပဏ္ဍာစာရိသားကြီး စွန်ချီရာမြစ် အစီရဝတီ
အထိမ်းအမှတ် နေရာများနှင့်	-	ကောသန္တာကုဋီ (ကြိပ်ကျောင်း)	-	အန္တဝကာတောအုပ် (အန္တဝန်
စပ်လျဉ်း၍ သိရသည်မှာ ရှေးဟောင်း	-	တရားဟောပလ္လင်တော်	-	တော)တို့သို့လည်းအချိန်ရက အစီအစဉ်
သုတေသနတူးဖော်ရရှိပြီး နာလန္ဒာ	-	အာနန္ဒာဗောဓိပင်	-	တွင်ပါမည်။ ထို့ပြင် သာဝတ္ထိမြန်မာ
ပြတိုက်၌ ကျောက်ပြားရုပ်ထွင်း တစ်ခု	-	ရှင်သီဝလိကျောင်းတော်	-	ကျောင်း (ဆရာတော်ကြီး ဦးကောသလ
ဖြစ်သည့် မြေမြတ်မဟာရှင်နေရာ (The	-	ရှင်သာရိပုတ္တရာ ဓာတုစေတီများ	-	ကျောင်း) သစ်ပင် အလွန်ခန်းနားထည်ဝါ
eight holy places) ပုံတော်တွင်	-	သာမညရဟန္တာ အရိုးစေတီ	-	လှ၍ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်ရာ ပန္နက်ပုံ
(လုမ္ဗနီဂါယာ၊ မိဂဓာဝုန်း၊ ရာဇဂြိုဟ်	-	များ (ပုတိလ ရဟန္တာစသည်)	-	ကို မှီထားကြောင်းသိခဲ့ရသည်။ သာဝတ္ထိ
(နာဇာဂီရီဆင် ဇူးတုတ်ပုံဖော်)	-	ရှစ်မြှောင့်ရေတွင်းကြီး တို့ရှိ	-	မှတ်သားစရာများကို ဆက်လက် ဖော်ပြ
စေသာလီ (မျောက်ကဘုရားရှင်အား	-	မည်။ ထိုမှ ---	-	ပါမည်။
ပျားရည် ဆက်ကပ်ပုံဖော်)၊ သာဝတ္ထိ	-	ပုပ္ဖါးရုံကျောင်းတော်ရာ	-	ချစ်ဆန်းသစ်
(တန်ခိုး ဗျာဒိတ်ဟာပြ ပုံဖော်)၊	-	ရာဇိကာရုံ ကျောင်းတော်ရာ	-	ရည်ညွှန်း
သင်္ကသနဂိုနှင့် ဣသိနာရုံတို့ ပါရှိသည်။	-	သာဝတ္ထိမြို့ရိုး (ရှေးဟောင်း)	-	မဇ္ဈိမဒေသမြို့ရွာများမှ သမိုင်းရပ်ကြွင်း
သာဝတ္ထိ နောက်ခံကားချပ်၊	-	ကောသလမင်းကြီးနှင့် မိဖုရား	-	ပုံရိပ်လွှာတွင် (ဆရာတော်ဦးဩဘာသာ
စကားချပ်တို့ အတော်ရှည်သွားပါပြီ။	-	ဆောင်များ	-	သာဝတတ္ထိမြန်မာကျောင်း)
ထက်တွေ့ လေ့လာစရာတို့များလှသည်။	-	အင်္ဂုလိမာလ ဓာတုစေတီ	-	လက်ကမ်းဝါ ပေါ်ပြူးလာစတားဗုဒ္ဓဂယ
ဘုရားရှင် ၂၄ ဝါတိုင် ဝါဆိုခဲ့သည့်	-	ကဏ္ဍမ္ဘသရက်ဖြူပင်ကုန်း	-	ဘုရားဖူးအဖွဲ့
ဇေတဝန်ကျောင်းတော်ရာတွင်ပင်	-	ဒေဝဒတ်နှင့် စိန္တမာနတို့	-	မြတ်ဘုရားပွင့်တော်မူရာ ဗုဒ္ဓဂယ၊
ဘုရားရှင်သတင်းသုံးရာ ဂန္ဓ	-	မြေမျိုရာနေရာ (အိုင်)များ	-	မောင်အံ့(မဟာဝိဇ္ဇာဘုံဘော)
ဇာဋီ (ပန်း ဆီမီး နံသာ အဖွားတိုင်တို့	-	စက္ခုပါဠရဟန္တာသီတင်းသုံးရာ	-	Rajgir, Lal Chamd, Sons,
ဇာဋီရာ)	-	တောအုပ်	-	N.Delli-2

ပင်တိုင်စံနှင့် ပြကျောက်စိရွှေဘိုး မောင်နှင်းဆွေ

တချစ်သူများ အထူးနှစ်သက်မည့် ဆရာကြီးမောင်နှင်းဆွေ၏
လက်ရွေးစင် အကောင်းတကာ အကောင်းဆုံး သိုင်းဇာတ်လမ်းတွဲကြီးအား တင်ဆက်ထားပါသည်။

ယခင်လမှအဆက်

အခန်း(၃)

စကားပြောသံတွေ၊ ရယ်မော

သံတွေ၊ ငွန်းသံ၊ ပန်းကန်သံတွေ၊ ပုလင်း

သံ၊ ခွက်သံတွေ၊ စားပွဲကုလားထိုင်

တွန်းရွှေသံတွေ၊ ဖိနပ်သံတွေ။

ပိုးရောင်၊ ဖဲရောင်၊ ကတ္တီပိ

ရောင်တွေ။

စိန်ရောင်၊ ကျောက်ရောင်၊

ပတ္တမြားရောင်တွေ။

ထိန်ထိန်ကြဲ၍ တောက်ပနေ

သော ခန်းမကြီးတစ်ခု။ ကြီးကျယ်ခမ်းနား

လှသော ထိမ်းမြားမင်္ဂလာ လက်ထပ်ပွဲ

ကြီးတစ်ပွဲ ဆင်ယင်ကျင်းပနေခြင်း

ဖြစ်လေသည်။

သတို့သားက နေ့ရွှန်ချင်း။

သူက အိမ်ရှေ့မင်းသားကိုယ်

တိုင် ဦးဆောင်ဖွဲ့စည်းထားသော သိမ်း

ငှက်ဌာနချုပ်ကြီးတွင် လျှို့ဝှက်တာဝန်များ

ကို ထမ်းဆောင်နေသူဖြစ်၏။

သတို့သမီးကတော့ အခြား

ဤအပြုအမူမှာ

တရားမလွန်ပေဘူးလား။

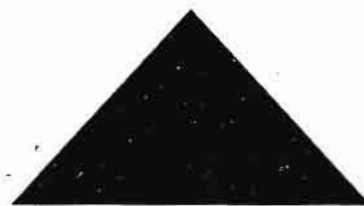
လူကြားထဲမှာ လာပြီးတော့

ကြောင်တောင်နို့ကနေတဲ့

ဂျိုးကျော်မ

ကောင်မစားတွေ

တွေ့ကြသေးတာပေါ့။

မဟုတ်။ ချွန်ကင်းမြို့မှ မြို့စောင့်တပ်မှူး

ကြီးဖြစ်သူ ဂျင်ဆွန်ပိုင်၏သမီး ဂျင်တိန်းဗေ

ဆိုသော မိန်းမချောလေး တစ်ဦးပင် ဖြစ်

လေ၏။

နှစ်ဖက်သော မိဘအသိုင်း

အဝိုင်းမှာ ဆွေကြီး မျိုးကြီးများ ဖြစ်ကြ

သဖြင့်လည်းကောင်း၊ သတို့သား နေ့ရွှန်

ချင်းမှာ နာမည်ကျော် သိမ်းငှက်တပ်မှူး

ကလေး တစ်ဦးဖြစ်သဖြင့်လည်းကောင်း

မင်္ဂလာညွှတ်ခွဲကြီးသို့ ကြွရောက်လာကြ

သော မင်းပရိသတ်များမှာ အထူးပင်

များပြားလှပေသည်။

ကြွရောက်လာကြသော ညွှတ်

ပရိသတ်များက သတို့သမီး ဂျင်တိန်းဗေ

ထက် သတို့သား နေ့ရွှန်ချင်းကို ပို၍

စိတ်ဝင်စားနေကြ၏။ တိုင်းကျော်၊ ပြည်

ကျော် သိမ်းငှက်တပ်မှူးကလေးကို

မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့မြင်လိုကြသော

ကြောင့် နေ့ရွှန်ချင်း၏ အပါးတွင် ဝိုင်း

ဝိုင်းလည်၍ နေကြလေတော့၏။

အထူးသဖြင့် လူကုန်ထံမြေပိုင်

ရှင်ကြီး ချန်၏သမီးများ ဖြစ်ကြသော

ချန်ညီအစ်မ နှစ်ဖော်သည် အကဲဆုံး
အသည်းဆုံးဖြစ်သည်။

နေဂျွန်ချင်း ဤနေရာမှာထိုင်
လျှင် သူတို့လည်းထိုင်သည်။ နေဂျွန်ချင်း
ဟိုနေရာသွားလျှင် သူတို့လည်း နောက်
မှ တကောက်ကောက် ပါသွားသည်။

နေဂျွန်ချင်း မျက်နှာကလည်း
ပြုံးလို့ရွှင်လို့၊ မှီရထားသော မျက်နှာဆို
တာ ဒါမျိုးကို ပြောတာထင်ပါရဲ့။

တစ်နေရာတွင် သတို့သမီး
ဂျင်တိန်းဗေသည် မူးမတ်ကြီးလီချင်း၏
သမီးတော်ကြီးနှင့် ကြင်လျာတော်တို့အား
ညွှတ်စကား ပြောနေလေသည်။ မိမိ
ဝတ္ထရားအရ ပြုံးပြုံး ရွှင်ရွှင်နှင့်
ဟန်ဆောင်၍ ညွှတ်ပြောဆိုနေရသော်
လည်း ဂျင်တိန်းဗေမှာ စကားပြောပြော
မပြောနိုင်။

ချန်ညီအစ်မ နှစ်ယောက်
အနက် အငယ်မက သစ်တော်သီးစိပ်
ကလေးများကို နေဂျွန်ချင်းအား ကိုယ်
တိုင်ကိုယ်ကျ ခွံကျွေးလိုက်သည်ကို
ဂျင်တိန်းဗေ မြင်လိုက်ရ၏။

မင်္ဂလာဦးညွှာ
အချစ်တံခါးလေး
ဖွင့်မပေးဘူးရယ်လို့
ဆန္ဒပြု ငြင်းဆန်နေလျှင်
ဒုက္ခ။
တော်တော်မလွယ်တဲ့
ကိစ္စပါလား။

ဤအပြုအမူမှာ တရားမလွန်
ပေဘူးလား။ လူကြားထဲမှာ လာပြီးတော့
ကြောင်တောင်နှိုက်နေတဲ့ ဂျိုးကျော်မ
ကောင်မစားတွေ တွေ့ကြသေးတာပေါ့။

“အစ်မတော်ဖုရား၊ ညီမတော်
ကို ခွင့်ပြုတော်မူပါဦး။ ဟိုအနားက
နောက်ထပ်ကြုံမုန်းလာတဲ့ ညွှတ်သည်တွေ
ကို နှုတ်ဆက်လိုက်ပါရစေဦးနော်”

“အေးကွယ်... အေးကွယ်။
ဟုတ်သားပဲ။ အစ်မတော်တို့ကိုသာ
အရေးပေးနေလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မတုန်း။
အခြား မိတ်ဆွေတွေကိုလည်း ညွှတ်ဝတ်
ကျ ဖိတ်ခေါ်ဖို့ တာဝန်ရှိသေးတာပေါ့။
ဒီလိုပွဲသဘင်မျိုးဆိုတာ သာတူညီမျှဖြစ်
စေတဲ့ ညွှတ်ကြိုဆိုမှုဟာ အလွန်ပဲ
အရေးကြီးလှပါပေတယ်”

ဂျင်တိန်းဗေသည် မူးမတ်ကြီး
လီချင်း၏ သမီးတော်ကြီးနှင့် ကြင်လျာ
တော်၏ စားပွဲမှ အပြုံးကလေးဖြင့်
ထွက်ခွာလာခဲ့၏။ သို့သော် လူအုပ်ကြီး
ထဲ ရောက်လာသည်နှင့် ထိုဟန်ဆောင်
ပြုံးကလေးမှာ ချက်ချင်းပျောက်ကွယ်

သွား လေသည်။

တင်းမာသုန်မှုန်လျက်ရှိသော

မျက်နှာထားကလေးဖြင့် ဂျင်တိန်းဖေ
သည် နေဂျွန်းချင်းနှင့် ချန်ညီအစ်မနှစ်
ဖော်တို့ အကြည့်ဆိုက်နေသော နေရာ
သို့ တန်းတန်းမတ်မတ် လျှောက်သွား
သည်။

“ဟင်... ဂျင်တိန်းဖေ”

မျက်နှာမသာမယာ ရှိနေသော
ဂျင်တိန်းဖေကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ
နေဂျွန်းချင်း သဘောပေါက်သွားသည်။

မိန်းမဆိုတာ အလွန်အူတိုတဲ့
အမျိုး၊ မုန့်ကိုသာ ဝေစားနိုင်သည်။

ယခုလည်းကြည့် ချန်ညီအစ်
နှစ်ဖော်နှင့်မိမိ ရင်းရင်းနှီးနှီး ဆက်ဆံနေ
သည်ကို ဂျင်တိန်းဖေ ကြည့်ဖြူဟန်မတူ။
မျက်နှာလေးက တိမ်မည်းအုံ့ဆိုင်းနေပြီး
ငိုတော့မလို ရယ်တော့မလို ပုံစံမျိုးလေး
ရှိနေရှာသည်။

“ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ...ဟဲ

ဒီမှာထိုင်လေ ချစ်ချစ်”

နေဂျွန်းချင်းက ချစ်သူအလှ

လေးကို မျက်နှာချိုသွေး ကြည့်လိုက်
၏။

“အို... မထိုင်ချင်ပါဘူး။
သူများနောက်ကို ခုချက်ချင်းလိုက်ခဲ့။
ပြောစရာရှိလို့”

ဂျင်တိန်းဖေသည် ချန်ညီ
အစ်မကို မျက်စောင်းလေးတစ်ချက်
ပစ်ထိုးခဲ့ ပြီး ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသည်။
နေဂျွန်းချင်း ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ရတော့
၏။

“ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ...ဟဲ
ကိုယ်သွားလိုက်ဦးမယ်နော်”

နှုတ်မဆက်သာ ဆက်သာနှင့်
ချန်ညီအစ်မ နှစ်ဖော်ကို နှုတ်ဆက်ခဲ့သေး
သည်။ ထို့နောက် ဧည့်ပရိသတ်များ
အကြားသို့ တိုးဝင် သွားနေသော
ဂျင်တိန်းဖေနောက်သို့ အပြေးကလေး
လိုက်သွားရလေသည်။

ချစ်သူအလှကလေး ငြို့ငြင်
သွားမှာကိုတော့ နေဂျွန်းချင်း စိုးရိမ်ပူပန်
သည်။ မင်္ဂလာဦးညမှာ အချစ်တံခါးလေး
ဖွင့်ပေးဘူးရယ်လို့ ဆန္ဒပြ ငြင်းဆန်နေ

လျှင် ဒုက္ခ။ တော်တော် မလွယ်တဲ့
ကိစ္စပါလား။

ဒါ... ငါ့အမှား။ ဟို...
ချန်ညီအစ်မကလည်း တော်တော်ကဲ
တယ်။ ဒါပေမဲ့ အခြားကိစ္စ၊ ဝိစ္စတွေ
မပါပါဘူး။ ရိုးရိုးသားသား ဆက်ဆံနေကြ
တာပါ။

နေဂျွန်းချင်းသည် ဧည့်ခံပွဲခန်းမ
ဆောင်ကြီး အနီးမှကပ်လျက် အခန်း
ကလေး တစ်ခုထဲသို့ ဝင်သွားသော
ဂျွန်တိန်းဖေကို တွေ့လိုက်ရ၏။

“မဖြစ်ဘူး... မြန်မြန်လိုက်
မှ”

“အင့်... ဂျလောင်း”
မင်းပရိသတ်များကြားတွင်
လူဝကြီးတစ်ဦးနှင့် ဝင်တိုက်လိုက်မိ၏။
အမှန်မှာ လူဝကြီးက မိမိကို ဝင်တိုက်
ခြင်းမဟုတ်။ သုတ်သီးသုတ်ပျာဖြစ်လာ
သော မိမိကသာ လူဝကြီးကို ဝင်တိုက်
လိုက်မိခြင်းဖြစ်၏။

သို့သော် နေဂျွန်းချင်းသည်
မိမိလက်မောင်းတွင် ပိုက်လာသော

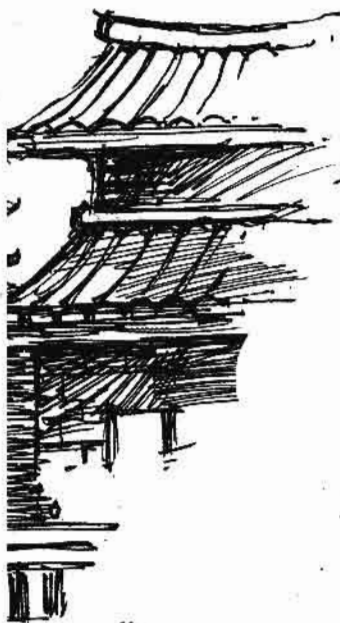
ရွှေခမောက်ချွန် လွတ်ကျသွားခဲ့သဖြင့်
ထိုလူဝကြီးအား လွန်စွာစိတ်တိုသွား
သည်။ ရှူးရှူးရှားရှား ဒေါသတကြီး အမူ
အရာဖြင့် မိမိရှေ့မှ ကျောက်နံရံကြီးကဲ့သို့
ခံနေသော လူဝကြီးကို ရင်ဆိုင်လိုက်
၏။

“ခင်ဗျားကြီး လူကို မမြင်ဘူး
လား” ဟု ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်း မောက်မောက်
မာမာ မေးလိုက်တော့မည်ဆဲဆဲ။

ဟိုက်... မျက်လုံးလေးများ
က အရင်ဆုံး ပြူးသွားသည်။ ချက်ချင်း
လိပ်ပြာလွင့်သွားသည်။ ဒေါသကြောင့်
နီရဲနေသော မျက်နှာလေးပေါ်တွင် အပြုံး
ကလေးက အလျင်အမြန် ဖူးပွင့်လာရ
လေသည်။

ဤပုဂ္ဂိုလ်ကြီးမှာ အခြား
မဟုတ်။ ချွန်ကင်းမြို့စားကြီးပင် ဖြစ်လေ
တော့၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲကွယ့်။
ငါ့ကိုတောင် မမြင်တော့ဘူးလား”
“မြင်ပါတယ်။ ဟဲ... ဟဲ
ဟဲ... ဟို... ဟို”

“ဘာ... ”

အပုပ်အသွေးမတွေ့ရ။

မသိရင်ခက်မယ်။

ဖြစ်နေလို့ကိကြတာ။

လူမြင်လို့တောင်

မကောင်းဘူး။

ရှင်... ”

မကောင်းဘူး”

နေဂျွန်ချင်းသည် မြို့စားကြီးကို
အလွန်အားနာသွားသည်။ ရှိခိုးမတတ်
တောင်းပန်ခဲ့ပြီးလျှင် ထိုနေရာမှ အပြေး
အလွှား ထွက်ခွာလာခဲ့ရ၏။

သူမနောက်သို့ မြန်မြန်ဆန်ဆန်
လိုက်မလာသဖြင့် ဂျင်တန်းဇေက
အထင်တစ်မျိုးလွဲ၍ မျက်ရည်ကလေးများ
ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် ကျပြလိမ့်ဦးမည်။

မိန်းမချောလေးများ၏
မျက်ရည် မြေသို့မကျစကောင်း။ သည်ပုံ
သည်နယ် ခံယူထားသော နေဂျွန်ချင်း
သည် ဂျင်တန်းဇေ ဝင်သွားသော အခန်း
ထဲသို့ သုတ်ခြေတင်ကာ ဝင်လိုက်သွား
၏။

လိုက်ကာခန်းဆီး အထပ်ထပ်
ကာရံထားသော ကြေးမုံဆောင်။

ငိုသံများက သူ့ကို ဆီးကြိုနေ
၏။

ကြေးမုံနံကြီးရှေ့မှာ တအစ်
အစ် ရှိုက်ငိုနေသော ဂျင်တန်းဇေ၏
သိမ့်သိမ့်ခါနေသော ကျောပြင်လေးကို
သွား၍ ပွတ်သပ်ချော့ဖြူလိုက်သည်။

နဲ့”

“သွားပါ လူကို လာမကိုင်ပါ
ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် မသိဘူး
လာ။ သွား... လာမေးမနေနဲ့”
“ဘာလဲဟင်။ ဆီချက်ခေါက်ဆွဲ
စားချင်လို့လား”

နေဂျွန်ချင်းသည် စပ်ဖြဖြ
မျက်နှာလေးနှင့် မေးလိုက်ပြန်၏။

ဂျင်တိုန်းဖေက သူမ၏ မေးစေ
ချွန်ကလေးကို လာကိုင်၍ မေးနေသော
နေဂျွန်ချင်းလက်ကို ပုတ်ချပစ်လိုက်ရာ
မှ

“သွား... သွား ချန်ညီအစ်မ
အိမ်ကို လိုက်သွား”

“အချစ်ကလည်းကွာ။ ဒီအပုပ်
အသိုမတွေ့ကို စကားထဲ ထည့်ပြောမနေ
နော်နဲ့။ သူတို့ကို လူ့ယဉ်ကျေးမှုလေ့
ထုံးတမ်းစဉ်လာအရ လက်ခံတွေ့ဆုံ
ဆွေးနွေးနေရတာပါ”

“ဘာ... အပုပ်အသီးမတွေ

လဲ။ မသိရင်ခက်မယ်။ ဖြစ်နေလိုက်ကြ
တာ။ လူမြင်လို့တောင် မကောင်းဘူး။
ရှင်... မကောင်းဘူး”

“ကောင်းပါပြီကွာ ကောင်းပါ
ပြီ။ မင်းမကြိုက်ရင် ဒီဧည့်ခံပွဲမှာ
ဘယ်လိုမိန်းမမျိုးနဲ့မှ ငါ စကားမပြော
တော့ဘူး။ ကြားလား။ နောက်ကျတော့
မှာသာ ငါ့ကို ဖော်ရွေမှုကင်းမဲ့တဲ့ ဇနပုဒ်
သားလို့ မကဲ့ရဲ့နဲ့”

ဤအချိန်တွင် အခန်းထဲသို့
ဝင်လာသော ခြေသံများကို ကြားရ၏။
“ဟင် . . . အရှေ့ခရိုင်က
စစ်မှူးကြီးကတော် ကိုယ်တိုင်ပါလား။
ဟင့်... ဟင့်... ဟင့်... လာပါ
လာပါ ကြွပါ။ အကြီးတော်။ ဒီကုလားထိုင်
ပေါ်မှာ ငြိမ်ငြိမ်အေးအေး စံတော်မူပါ”

ဝတ် ကောင်းစားလှ နှင့်
ဘယက်တန်စာ ခွဲဒယာများ ညွတ်နေ
အောင် ဆင်မြန်းထားသော မိန်းမကြီးကို
မြင်လိုက်ရသည့် အခါတွင်...

ဂျင်တိုန်းဖေသည် သူမ၏
အင်္ဂါမျက်လုံးလေးများပေါ်တွင် အပြုံး

မျက်နှာဖုံးလေး တစ်ခုကို ကပျာကယာ
စွပ်ချဖုံးကွယ်လိုက်၏။ ဖူးဖူးပြပြ
နှုတ်ခမ်း လေးများက ပြုံးချိုရွှင်မြူး
သွားကြလေ သည်။

“အကြီးတော် အခုပဲ ရောက်
လာတာကွယ်။ မေးကြည့်တော့ တူမ
တော် ဒီကြေးမုံခန်းထဲ ဝင်သွားလေရဲ့ဆို
လို့ မစောင့်နိုင်တာနဲ့ လိုက်လာခဲ့တာ
ပဲ”

အမျိုးသမီးကြီးက ပြောလိုက်
ပြီးနောက် ကြေးမုံရှေ့မှ ကုလားထိုင်
တစ်လုံးပေါ်တွင် ညင်သာစွာ ထိုင်လိုက်
၏။ သူမနှင့်အတူ ဆယ့်လေးငါးခြောက်နှစ်
အရွယ် ရုပ်ချင်းခွဲမရအောင်တူသော
မိန်းမပျိုနှစ်ဦးလည်း ပါလာလေသည်။

ဂျင်တိုန်းဖေက မိန်းမပျိုနှစ်ဦး
ကို တစ်ဦးစီ အကဲခတ်ပြီးမှ...

“ဒီညီမတော်တွေက အကြီး
တော်ရဲ့ သမီးတွေလား”

“ဟုတ်တယ်ကွယ် သမီးတော်
အထွေးဆုံးတွေပေါ့။ သူတို့ညီအစ်မတွေ
က အမြွှာပူးလေ။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်

ယောက် သုံးမိနစ်ကြီး သုံးမိနစ်ငယ်”
“အို... ကော်တာပဲ။ သမီး
တော် လှလှလေးတွေ ရထားတာ။
အကြီးတော်အနေနဲ့ သိပ်ကံကောင်းတာ
ပဲ”

“သမီးတော် လှလှလေးတွေ
ရထားတာ ကံကောင်းတော့ ဟုတ်ပါရဲ့။
ဒါပေမဲ့ ထူးချွန်ထက်မြက်တဲ့ သမက်
တော်လေးတွေကို ဖမ်းလို့မိမှ ဝမ်းရည်
စပ်ရကျိုးနပ်မှာ တူမတော်ရဲ့။
ကံကြမ္မာက ဘယ်လိုဖန်တီးဦးမယ်
မသိနိုင်ဘူး”

ရှင်တိန်းဖေအား ယဉ်ကျေး
သိမ်မွေ့စွာ ပြောလိုက်ပြီးလျှင် အမျိုး
သမီးကြီး၏ ရွှန်းမြသော မျက်လုံးကြီးများ
က ဘေးနားတွင် ဂူငှက်ကလေး မတ်တတ်
ရပ်နေသော နေဂျွန်ချင်းထံ ရောက်သွား
သည်။

“သူက ဘယ်သူလဲကွယ်
တူမတော်ရဲ့ ဟိုဥစ္စာ။ ကြင်လျာတော်
တောင်း သတို့သားလား”

“ဟုတ်ပါတယ် အကြီးတော်။

သူရဲကောင်းသိမ်းငှက် တပ်မှူးကလေး
နေဂျွန်ချင်းဆိုတာ သူပါပဲ”

“အို... ဟုတ်လား။ နိုင်ငံနဲ့
အဝှမ်းမှာဖြင့် သူရဲကောင်းသိမ်းငှက်
တပ်မှူးကလေး နေဂျွန်ချင်းဆိုတာ
တကယ်နာမည်ကျော်ပေတာပဲ။ နာမည်
ကျော်ကြားလွန်းလို့ အကြီးတော်အနေနဲ့
တွေ့ချင်၊ မြင်ချင်နေတာ အတော်ကြာလှ
ပြီကွယ်။ ဒီကနေညကျမှ မိုးသားနတ်ရဲ့
စောင်မတဲ့ ကျေးဇူးတော်ကြောင့် နာမည်
ကျော်သိမ်းငှက် တပ်မှူးလေးကို တွေ့ခွင့်
ရပေတော့တယ်”

“ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ...
ဟဲ”

နေဂျွန်ချင်းက မိမိကိုမြှောက်
ကာ၊ ပင့်ကာဖြင့် ချီးမွန်းခန်းဖွင့်နေသော
အမျိုးသမီးကြီးကို ဓလေ့ထုံးတမ်းအရ
ဦးညွတ်၍ ဂါရဝပြုလိုက်သည်။

“မောင်မောင် ဒီအကြီးတော်က
အခြားသူ မဟုတ်ဘူး။ တောင်ပင်လယ်
က မိကျောင်းကြီးလို့ နာမည်ကျော်ကြား
တဲ့ အရှေ့ပိုင်း စစ်ခရိုင်ကြီးက ကေရာဇ်

ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီးရဲ့ ဘွဲ့တံဆိပ်တော်ရ
စစ်မှူးကြီး ချန်ဖာကွေ့ရဲ့ ကြင်လျာတော်
ပဲ မောင်မောင်”

“အား... ဟုတ်လား။ အခု
လို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာ
တာပဲ အကြီးတော်ရယ်။ ခုလို တကူး
တက ကြွမြန်းချီးမြှင့်လာတော် မူတဲ့
အတွက် ကျေးဇူးတင်လို့ မဆုံးနိုင်အောင်
ပါဘဲခင်ဗျာ ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ...
ဟဲ”

အမှန်တော့ နေဂျွန်ချင်းသည်
စစ်မှူးကြီး ချန်ဖာကွေ့၏ ကြင်လျာတော်
ကြီးကို ဖက်လဲတကင်း ရင်းရင်းနှီးနှီး
တုံ့ပြန်ပြောဆိုလိုက်သော်လည်း စိတ်ထဲ
က သိပ်မပါလှပေ။

ညဉ့်ဦးပိုင်းတစ်ချိန်လုံး တစ်ဦး
ပြီးတစ်ဦး။ တစ်သုတ်ပြီးတစ်သုတ်
ကြွရောက်လာကြသော ညေသည်တော်
များကို ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်ခဲ့ရသည်မှာ
မောပန်းလွန်းလှလေပြီ။

တတ်ကွက်တစ်ခုကို ထပ်တ
လဲလဲ က၊နေရသော ကချေသည်တစ်ဦး

သည် ထိုဇာတ်ကွက်ကို ပြန်ကရာ၌
စိတ်မပျံ့၊ တဦး ဖြစ်သကဲ့သို့ နေ့ချင်း
မှလည်း ဤကဲ့သို့ အလွှာပသလွှာပ
ပြောဆိုနေခြင်းကို အလွန်ငြီးငွေ့လာပြီဖြစ်
၏။

အူထဲ၊ အသည်းထဲက မပါလှ
တဲ့ အပေါ်ယံဟန်လုပ်၍ ပြုံးနေရသော
ဒုက္ခမှာ အတော်ကြီးသော ဒုက္ခတစ်ရပ်
ဖြစ်လေသည်။

အခန်း(၄)

“အင်း . . . သူရဲကောင်း
သိမ်းငှက် တပ်မှူးလေးတဲ့။ ယောက်ျား
မိသားစု အလွန်တင့်တယ် ခန့်ညားလှပါ
ပေရဲ့။ တူမတော် ကျွန်တို့နဲ့မကလည်း
ဇနီးသားစွင့်စွင့် ဖူးပွင့်နေတဲ့ ယမုန်နာအိုင်
ရွှေကြာငုံကြီးနဲ့ တူလိုက်ပါတိ။ နေနဲ့
ရွှေနဲ့မြလို တကယ် တွဲဖက်ညီသ
ကွယ်။ ဒီလင်၊ ဒီမယား အိုအောင်မင်း
အောင် ပေါင်းကြရပါစေကွယ်။ ပေါင်း
ကြရပါစေ”

အရှေ့ပိုင်း စစ်ခရိုင်မှူးကြီး

ချန်ဟုကွေ၏ ကြင်လျာတော်ကြီးမှာ
အလွန်စကားကြော ရှည်လှသူဖြစ်၏။
နေ့ချင်းချင်းမှာ စိတ်ပျက်လှပြီဖြစ်ရာ
ကြေးမုံခန်းထဲမှ အမြန်ဆုံး ထွက်ခွာသွား
ချင်နေပြီ။

ထိုစဉ် အခန်းဝမှာ လူရိပ်တစ်
ရိပ် ပေါ်လာသည်။ အဝါရောင် ဝတ်စုံ
ဝတ်ဆင်ထားသော ဧည့်ကြိုလှလင်ငယ်
တစ်ယောက်။

“သိမ်းငှက် တပ်မှူးလေး

နေ့ချင်းချင်းခင်ဗျား။ ဧည့်ခန်းဆောင်မှာ
ထူးဆန်းတဲ့ ဧည့်သည်တော်ကြီးတစ်ဦး
ရောက်နေပါတယ်”

“ဟေ့ . . . ဟုတ်လား။ အေး

အေး”

ရေငတ်တုန်း ရေတွင်းထဲကျ
ဆိုသလို ဖြစ်သွား၏။

“ဧည့်သည်ရောက်လာလို့တဲ့
ခင်ဗျား။ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦးနော်။
ဒွေးတော်ကြီး”

“ကောင်းပြီ တူတော်မောင်

ကောင်းပြီ။ သွားလိုက်ပေးဦးတော့။ ကိုယ့်

ဝတ္ထုရား မလစ်ဟင်းစေနဲ့ကွယ့်”

အချစ်ကလေး ကျွန်တို့နဲ့မက
လည်း ခွင့်ပန်အသနား ခံလိုက်ရသေး
၏။

“ချစ်ချစ် . . . မောင်မောင်

သွားလိုက်ဦးမယ်နော်။ ဧည့်သည်နဲ့
တွေ့ပြီးရင် ချက်ချင်းပြန်လာခဲ့မယ်
ဟုတ်လား ဟဲ . . . ဟဲ . . . ဟဲ . . .
ဟဲ”

“အံ့မယ်လေး သွားပါ။ ခွင့်ပန်

နေစရာ မလိုပါဘူး။ ဟင့် . . . မျက်နှာ
ကိုက စပ်ဖြဲဖြဲနဲ့။ ဒီနေ့ည ဘယ်လိုဖြစ်
နေမှန်း မသိဘူး”

“တူမတော်ကို တော်ဝန်နန်း

ထိုက်တဲ့ အလှပန်းလေးကို မကြုံစဖူး
ထူးထူးကဲကဲ ပနဆင်ခွင့်ရတော့မှာမို့
သိမ်းငှက်တပ်မှူးကလေးခမျာ ပျော်နေ
ရှာတာ ဖြစ်မှာပေါ့”

နောက်ဆက်တွဲအဖြစ်ပြောရင်
ကျန်ရစ်ခဲ့သော စကားများကို နေ့ချ်
ချင်း လုံးဝမကြားတော့။ သူ . . . သုတ်ပြီ။

ဧည့်ဆောင်ကြီးထဲသို့ ရောက်

လာ၏။

“အဲဒီ ညေ သည်တော်

မည်းမည်းဝဝ၊ ဗိုက်ရွဲကြီး၊

ယခုအချိန်အထိ မင်းပရိသတ်
များ စည်ကားနေဆဲ။ ရယ်သံမောသံများ
ငွန်းသံ၊ ပန်းကန်သံ၊ ပုလင်းသံ၊ ဖန်ခွက်
သံများ ဆူညံနေဆဲ။ ညေသည်တော်များ
မှာ စဲသွားသးညီဟူ၍မရှိ။ တစ်သုတ်
ထွက်သွားလိုက်၊ တစ်သုတ် ပြန်ဝင်လာ
လိုက်။

ဘယ်မှာပါလိမ့်”
နေဂျွန်ချင်း အတွေးမဆုံးမီ
“ဟေ့ကောင်... ယုန်လေး
ဘာပြုတိပြုကြောင်နဲ့ ဟိုလျှောက်ကြည့်
ဒီလျှောက်ကြည့် လုပ်နေတာလဲ။ ငါဒီမှာ
ဟေ့”

ဆံပင်ကြီးတွေ ဖုတ်သိုက်။ လည်ကုတ်
ပေါ်မှာ ဝဲယုံကျဆင်းနေသည်။ အလွန်ရှုရှာ
စက်ဆုပ်ဖွယ် ကောင်းလှသော နှုတ်ခမ်း
မွေး၊ မုတ်ဆိတ်မွေး၊ ပါးမြိုင်မွေးကြီးတွေ
ရှိသည်။ ဝတ်ဆင်ထားသော အင်္ကျီဖား
ဖားကြီးကလည်း မြင်လို့မကောင်းတော့။
ချေးလက်လေးသစ် တက်နေသည်။

ညေခံမယ် ညေ့ကြိုမယ်
ကလေးများမှာ အနားနေရသည်ဟူ၍မရှိ။
ယစ်ရွေ့ရည် ကရားအိုးကလေးများ
တင်ထားသော ငွေလင်ဗန်းကလေးများ
ကို မချီ၍ ဟိုမှသည်၊ သည်မှဟို
သွားလာပျံ့ဝဲနေကြလျက်။

အုတ်အုတ်သဲသဲဖြစ်နေသော
လူသံများကြားမှ ကျက်သရေမင်္ဂလာ
တစ်စက်မျှမရှိသော ငှက်ဆိုးထိုးသံကြီး
ဟိန်းထွက်လာ၏။
လာ... လား သူတောင်း
စားကြီးတစ်ယောက်။
လူးပါးဝလိုက်တာကွာ။

အဖာရာ၊ အထေးရာများ ဗရပွနှင့်။
သူတောင်းစားကြီး ထိုင်နေ
သော နေရာကား
တကယ့် ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီး
မင်းများ ထိတ်ထိတ်ကြဲ မှူးကြီးမတ်ကြီး
များ ကြွရောက်လာလျှင် ညေခံပြုစုရန်

“အင်း... ငါ့ကို တော်တော်
အားပေးနေကြပါလားဟေ့”

ညေ ခန့် : ဆောင် ကြီး၏
အလယ်ဗဟို။ မျက်နှာကျက်တွင် တွဲ
လောင်းချိတ်ဆွဲထားသော ရောင်စုံမီးပန်း
ဆိုင်ကြီး၏ အောက်တည်တည်း။ အလွန်
ခမ်းနားထည်ဝါစွာ ပြင်ဆင်ထားသော
ကျောက်စားပွဲဝိုင်းကြီး တစ်လုံးမှာ
သူတောင်းစားကြီးက ဟန်နှင့်ပန်နှင့်
ဝိမ်ကျကျ ထိုင်နေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အထူးသီးသန့် ပြင်ဆင်ထားသော စာပွဲ
ဝိုင်းကြီး ဆယ်ခုအနက် တစ်ခုဖြစ်လေ
သည်။
ရာရာစစ သည်သူတောင်းစား
ကြီးက အထူးကန့်သတ်ထားသော
နေရာမှာ လာထိုင်နေသတဲ့။ တွေ့ကြ
သေးတာပေါ့ကွာ။ ခင်ဗျားကြီးကို ကျွန်
မောင်းထုတ်ပစ်မယ်။

နေဂျွန်ချင်းသည် ကုလားအုတ်
မွေး ခင်းထားသော လူသွားလမ်းမကြီး
အတိုင်း လူအုပ်ကြီးထဲသို့ တိုးဝင်လာခဲ့
လေသည်။

ရောက်လာတဲ့ ညေသည်တော်
က ဘယ်သူများပါလိမ့်။

“ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ...ဟဲ
လာပါကွ ယုန်လေးရဲ့၊ မြန်မြန်လာစမ်း
ပါ”

မိမိနာမည်ကို နေ့ရွန်ချင်းဟူ၍
မခေါ်ပါ။ ယုန်လေးတဲ့။
သိမ်းငှက်ဌာနချုပ်တွင် လျှို့ဝှက်တာဝန် ထမ်းဆောင်နေကြသော မိမိ၏ ရောင်းရင်းမိတ်ဆွေများကသာ မိမိကို ချစ်စနိုးအနေနှင့် ယုလေးဟု ခေါ်ဝေါ်ကြပေ၏။

သည်သူတောင်းစားကြီးက သိမ်းငှက်ဌာနချုပ်နှင့် ဘယ်လိုဆက်စပ် နေလို့ပါလိမ့်။ ဤအတွေး ဝင်လာသော အခါ စိုးရိမ်စိတ် အနည်းငယ် ဝင်လာ သည်။ နေ့ရွန်ချင်းသည် သူတောင်းစား ကြီးအား စိတ်လက်မာန်ပါ မောင်းထုတ် ပစ်ရန် ဆုံးဖြတ်ချက်ကို တစ်ထစ်လျှော့ လိုက်သည်။

နေ့ရွန်ချင်းအမည်ခံ ယုန်လေး သည် သူတောင်းစားကြီးရှေ့သို့ ရောက် လာသည်။

“ခင်ဗျား... ဘယ်သူလဲဗျ။

ဘယ်သူဖိတ်လို့ လာတာလဲ”
မျက်နှာလေး အောက်သိုးသိုး နှင့် မေးလိုက်၏။

သူ တောင်စားစားကြီးမှ ယုန်လေး၏ အမေးကို ချက်ချင်းပြန်၍ အဖြေမပေး။ ဖန်ခွက်ကြီး တစ်ခွက်ထဲသို့ အရက်များပြည့်အောင် လောင်းထည့် လိုက်ပြီး အားရပါးရ မော့သောက်လိုက် ၏။ ဖန်ခွက်ကြီးကို ပြန်ချလိုက်သော အခါ ဖန်ခွက်ထဲတွင် အရက်အကြွင်း အကျန်များကို လျှာကြီးထုတ်၍ လျက် ပစ်နေပြန်သည်။

ဤသို့ အရက်သောက်ပုံ၊ သောက်နည်းမှာ ပင်လယ်စားပြုကြီးများ ချင်ပန်တောပုန်း လူဆိုးကြီးများ၏ အလွန်အောက်တန်းကျလှသော အကျင့် စရိုက်မျိုးဖြစ်သည်။ လူပုံအလယ်တွင် မိမိကိုလာ၍ အရှက်ခွဲသည်ဟု ယူဆကာ ယုန်လေး(နေ့ရွန်ချင်း)သည် အလွန် အမင်း ဒေါသထွက်လာတော့သည်။

“ဟေ့လူကြီး ခင်ဗျားကြီးကို ကျုပ်မေးနေတာ မြန်မြန်ဖြေစမ်း။

ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ။ ဒီကိုတာလာလုပ်တာ လဲ။ မှန်မှန်ပြော။ မပြောရင် ဇက်ပြုတ် သွားမယ်။ နားလည်လား”

“အသာနေစမ်းပါကွာ အရက် သောက်ရတာ မဝသေးဘူးကွ ဟား... ဟား... ဟား...”

ပါးစပ်ကြီးကို အားရပါးရဖြင့် ရယ်မောလိုက်သောအခါ သူတောင်းစား ကြီး၏ ပါးစပ်ထဲမှ အပုပ်စော်များ ထောင်းခနဲ ထောင်းခနဲ ထွက်သွားလေ တော့သည်။

ယုန်လေးသည် အလွန်အမင်း ဒေါသထွက်လာခဲ့ပြီ ဖြစ်ရကား သူတောင်းစားကြီး၏ လက်မောင်းကို ဆောင့်ဆွဲလိုက်၏။

“ဒီနေရာဟာ ခင်ဗျားကြီးနဲ့ တုန်သလား။ လာစမ်း... ကျုပ်နောက် ကို လိုက်ခဲ့စမ်း။ ခင်ဗျားကြီးကို ကျုပ် ဟိုတံခါးပေါက် ခေါ်သွားပြီး လမ်းပေါ် မောက်လျက်သား လဲသွားအောင် နောက်ကဆောင့်ကန် ထုတ်ပစ်လိုက် မယ်။ လာခဲ့”

“ဟား... ဟား... ဟား လိုက်ခဲ့”

ဟား... ဟား... ဟား”

ယုန်လေး အလွန်အံ့သြသွား

ရ၏။

ဆွဲခေါ်ရာသို့ ပါလာဖို့ဝေးစွာ။

လွန်စွာအလေးချိန် ကြီးမားလှသော

ကျောက်ရုပ်တုကြီး တစ်ခုကဲ့သို့။

သူတောင်းစားကြီးသည် သူနေရာမှာ

သူထိုင်လျက်။ နည်းနည်းကလေးမျှ

ဟန်ချက်ပျက်သွားခြင်းမရှိ။ သူတောင်း

စားကြီး၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် အနည်းငယ်

မျှပင် လှုပ်ယမ်းယိမ်းယိုင်သွားခြင်းမရှိ။

လွန်စွာ အဆင့်အတန်းမြင့်လှ

သော မဟာအတွင်းအား ပိုင်ရှင်ကြီးတစ်

ယောက်ပါလား။ ယုန်လေး အနည်းငယ်

မျက်နှာပျက်သွား၏။

“ငါ့ကို မောင်းထုတ်ပစ်မယ်ဆို

ကွ။ ကြိုက်သလို စမ်းနိုင်ပါတယ်။ ဟဲ

ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ”

“ခင်ဗျား... ဘယ်သူလဲ”

“ငါ့ကို ဘယ်သူ၊ ဘယ်ဝါဆို

တာ သိချင်ရင် ရထားရုံအောက်ကို

သည် သူတောင်းစားကြီး

ရောက်လာပုံ အလွန်ထူးဆန်း၏။ သူ့ကို

ယုန်လေးဟူ၍လည်း ခေါ်၏။ ကေန္တ

အကြောင်းတစ်ခုခုတော့ ရှိလိမ့်မယ်ထင်

သည်။

“ဟေ့ကောင်... ယုန်လေး

လာလေကွာ။ ဘာပိုင်နေတာလဲ”

“ဂျင်တီန်းဗေ မမြင်အောင်

အသာကလေး လစ်ထွက်လာခဲ့။ မြင်း

ရထားရုံအောက်က မင်းကို ငါစောင့်နေ

မယ်ဟေ့”

သူတောင်းစားကြီး လူဝကြီး

သည် ဂျင်တီန်းဗေကိုတော့ အလွန်

အမင်း ကြောက်ရွံ့ပုံရသည်။ လူအုပ်ကြီး

ကြားမှ တိုးဝှေ့၍ အပြင်ဘက်သို့ ထွက်

သွားလေတော့၏။

ယုန်လေးမှာလည်း ဘုမသိဘာ

မသိနှင့် အပြင်ဘက်သို့ ထွက်လိုက်လာ

ခဲ့၏။ ဧည့်ခံပွဲ ဆင်ယင်လျက်ရှိသော

ခန်းဆောင်ကြီးရှေ့တွင် ရထားရုံကြီး

ရှိလေသည်။ ရထားရုံအမှီးကြီးအောက်

တွင် ကြွရောက်လာကြသော ဧည့်သည်

တော်များ၏ ရာပေါင်းများစွာသော မြင်း

ရထားများ ဆိုက်ရပ်ထားလေသည်။

“ဟေ့ကောင်... ယုန်လေး

ငါဒီမှာ”

ကကြိုးတန်ဆာပလာ အစုံ

အလင်နှင့် မြင်းနက်ကြီးနှစ်ကောင်

ကာထားသော ရထားကြီး တစ်စီးဘေးမှ

အသံပေါ်လာ၏။

ယုန်လေးသည် အသံပေါ်လာ

ရာသို့ ချက်ချင်းမသွား လက်နက်ပုန်း

တစ်ခုကို အသင့်ထုတ်ယူလိုက်၏။

သတိရှိမှ... သတိရှိမှ။

မိမိထံသို့ သူတောင်းစားကြီး

လာပုံလာနည်း ထူးဆန်းသည်။ မိမိသည်

တိုင်းပြည်နှင့် အဝေးတွင် အခါအားလျော်

စွာ ပေါ်ပေါက်လာတတ်သည့် ဒုစရိုက်

မှုခင်းများကို နှိပ်ကွပ်နေသူ။ တိုင်းကျော်၊

ပြည်ကျော် သိမ်းငှက်တပ်မှူးကလေးတစ်

ဦး ဖြစ်သည်နှင့်အညီ။

မိမိမှာ ရန်သူတွေ တပုံတပင်

ရှိသည်။ မိမိကို အပြတ်ရှင်းပစ်ချင်သူ

တွေ့ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေသည်။	မိုက်ခွဲကြီး၏ မျက်နှာကို သဲသဲကွဲကွဲ တစ်ယောက်ပဲ”
ထိုရန်သူများသည် မိုးပေါ်က မမြင်ရ။ အလွန်ပုပ်စော်နံ့နေသော ခွေး	“အဲဒီညွှတ်သည် ဘယ်မှာလဲ”
လည်း ဖြတ်ခနဲ ကျချင်ကျလာနိုင်သည်။	နံ့များကိုတော့ ရှူရှိုက်နေရ၏။
မြေကြီးထဲကလည်း ဘွားခနဲ ပေါ်ချင်ပေါ်	နှစ်ဦးသား မှောင်ရိပ်ထဲတွင် ထဲမှာရှိတယ်”
လာနိုင်သည်။ မိနစ်တိုင်း၊ စက္ကန့်တိုင်း	မျက်နှာချင်း ဆိုင်မိသောအခါ ယုန်လေး
ရန်သူတွေသည် အသွင်အမျိုးမျိုးဖြင့်	က မေးလိုက်၏။
နေရာအမျိုးမျိုးတွင် ပေါ်လာနိုင်သည်။	“မှန်မှန်ပြောစမ်း ခင်ဗျား ပွင့်သွား၏။
ထို့ကြောင့် ယုန်လေးသည်	ဘယ်သူလဲ။ ဘာကိစ္စ ကျုပ်ဆီလာတာ
သံလုံးပျံ့ လက်နက်ပုန်းတစ်ခုကို အသင့်	လဲ”
ထုတ်ထားလိုက်ရခြင်းဖြစ်၏။ မိမိဘက်မှ	“မင်းကို ညွှတ်သည်တစ်
ကျိတင် ပြင်ဆင်မှုရှိမှ ဖြစ်လိမ့်မည်။	ယောက် သိပ်တွေ့ချင်နေတယ်
ယုန်လေးသည် မြင်းနက်ကြီး	ယုန်လေး ရဲ့”
နှစ်ကောင် ရှိရာသို့ သတိကြီးစွာ ချဉ်း	“ဘယ်ကညွှတ်သည်လဲဗျ။ ရှုပ်
ကပ်သွား၏။ ထိုနေရာတွင် အနည်းငယ်	ရှုပ်ယုက်ယုက်”
မှောင်ရိပ်ကျနေသဖြင့် သူတောင်းစား	“သူဟာ... လူကြီးလူကောင်း
	တွေ့ချင်နေတဲ့
	ညွှတ်သည်က သူပဲ ယုန်လေး”
	“ဟင်... သူ... သူ”
	ရှေ့လဆက်ရန်
	မောင်နှင်းဆွေ

မဂ္ဂဇင်း မန္တလေးဖြန့်ချိရေး

နဂါး

ဝတ္ထုရှည်စဆုံး

ကတိသစ္စာတည်သောအခါ

မောင်ကြည်သိန်း(သာယာကုန်း)

အတွဲ (၂၀) အမှတ် (၂) ၊ နိုဝင်ဘာလ ၊ ၂၀၁၆ ခုနှစ်

မင်း ရောက်ချင်လှပါတယ်ဆိုတဲ့ ရူပါ ဟော ဟိုကျောက်တုံးဘေးမှာ ဆောက်
တောင် ထိပ်က အင်ကြင်းပင်ကြီးဆိုတာ ဗျာ”

ရှမ်းရိုးမ တောင်တန်းကြီး၏ အနောက်ဘက်စွန်း ဒေသတစ်ခုတွင် ရူပါအမည်ရှိ လှပသော တောင်တစ်လုံး ရှိပါသည်။ နာမည်နှင့် လိုက်ဖက်ညီစွာ လှပသော တောင်ကြီးပေါ်သို့ လူနှစ်ဦး တက်လာသည်။

“ဦးလေးပြောတာ ဟိုအင်ကြင်း ပင်ကြီးလား”

မြင့်မားလှပသော အင်ကြင်းပင် ကြီးအား လက်ညှိုးထိုးပြရင်း မေးခွန်း ထုတ်လိုက်သူသည် အသက်(၁၈) နှစ်ခန့် ရှိ လူရွယ်တစ်ဦးဖြစ်ပြီး ခန့်ညား လှပ၏။ အဖော်ဖြစ်သူ လမ်းပြဦးတုတ်ဖြူ သည် လူငယ်၏ မေးခွန်းကို ခေါင်းညိတ် ချ၍ အဖြေပေးလိုက်ပြီး အနီးရှိ ကျောက် တုံးကြီးပေါ်သို့ ထိုင်ချလိုက်သည်။ သူမောနေ ပြီဖြစ်၏။ တောင်ခြေမှစ၍ ဆောင်ထိပ် ရောက်အောင် လေးနာရီခန့် ဆက်ခဲ့ရသည်။

“ဟုတ်ပါ့မောင်ရာ၊ ဟုတ်ပါ့။

အဲဒီ သစ်ပင်ကြီးပေါ့။ အဲဒီသစ်ပင်ကြီး အောက်မှာ အိပ်ရင် ဥစ္စာစောင့်တွေနဲ့ တွေ့ရ တတ်တယ်လို့ နာမည်ကြီးတယ် မောင်ရဲ့”

ဦးတုတ်ဖြူက ရှင်းပြရင်း လူငယ်အား မသိမသာလေး အကဲခတ် နေမိသည်။ သူ့စကားကြောင့် မောင်ရင် လေး ကြောက်ရွံ့သွားမည်ဟု ယူဆကာ အကဲခတ်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ဦးတုတ်ဖြူအတွေးက လုံးဝ လွဲချော်သွားခဲ့ သည်။ လူငယ်က ကြောက်လန့်ဟန် တစ်စက်လေးမှမပြ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုသာ သဲသဲမဲမဲ လေ့လာ နေသည်။ နာရီဝက်ခန့်ကြာအောင် လေ့လာပြီးမှ စိတ်ကျေနပ်သွားဟန်ဖြင့် ဦးတုတ်ဖြူကို အသာလေးကြည့်သည်။

“ကဲ... ဦးလေး စခန်းချဖို့ စီစဉ်ရအောင်ဗျာ။ ကျွန်တော့်အတွက် ရွက်ဖျင်တဲကို ဒီသစ်ပင်ကြီးအောက်မှာ ဆောက်မယ်။ ဦးလေးရဲ့ ရွက်ဖျင်တဲကို

လူငယ်၏ အစီအစဉ်ကို ဦးတုတ်ဖြူက ကျေနပ်စွာဖြင့် လက်ခံ လိုက်သည်။ ဤရူပါတောင်ကြောတွင် လူငယ်စခန်းချမည့် သစ်ပင်ကြီးမှလွဲ၍ မည်သည့်နေရာတွင်မဆို သူအိပ်ရဲပါ သည်။ ဤအင်ကြင်းပင်ကြီးအောက်၌မူ သူလုံးဝ မအိပ်ရဲပါ။ ဤလူငယ်ကို သူ တော်တော်လေး အံ့သြနေသည်။ ရဲရင့် ပြတ်သားဟန်ရှိပြီး တည်ကြည်မှုလည်း ရှိလှသော လူငယ်လေးသည် သူရှိရာ မြိုင်သာရွာသို့ ရောက်ရှိလာပြီး ဤ နယ်မြေတွင် ရူပါအမည်ရှိတောင်ကြီး ရှိမရှိ မေးမြန်းစုံစမ်းပြီး ရူပါတောင်ထိပ်ရှိ အင်ကြင်းပင်ကြီးရှိရာသို့ လိုက်ပို့ရန် လမ်းပြအဖြစ် သူ့ကို ငှားခဲ့သည်။ ခရီး လမ်းတစ်လျှောက် မည်သည့်စကားမှ မပြော။ ပြောပြန်တော့လည်း လိုတိုရှင်း လေးသာဖြစ်၏။ ခုလည်း နာမည်ကြီး သစ်ပင်ကြီးအောက်တွင် စခန်းချ အိပ် စက်ရန် ပြင်ဆင် နေပြီဖြစ်သည်။

ကြောက်ရွံ့စိတ်လည်းရှိပုံမရ။ ဤသစ်ပင်
ကြီးအောက်တွင် လူငယ်ဘာလုပ်မည်
နည်း။ သူ သိပ်သိချင်နေသော်လည်း
မမေးရဲ။ သူက ငှားသူ၊ ကိုယ်က လမ်းပြ
အေးအေးနေတာပဲ ကောင်းပါတယ်ဟု
ဆုံးဖြတ်လိုက်ကာ ညနေစာအတွက်
ချက်ပြုတ်လေတော့သည်။ သူတို့နှစ်ဦး
ညစာစားပြီးချိန်တွင် လူငယ်က စကား
တစ်ခွန်း ပြောလာသည်။

“ဦးလေး... ကျွန်တော့်တဲ
ကို ဘာအကြောင်း ကိစ္စနဲ့မှ မလာပါနဲ့။
လိုအပ်ရင် ကျွန်တော် လှမ်းခေါ်လိုက်
မယ်”

လူငယ်ကိုကြည့်ပြီး ဦးတုတ်
ဖြူ သက်ပြင်းချမိလေသည်။ လူငယ်၏
အမည်မှာ တိုးအောင်ရွှေဟု ခေါ်ကြောင်း
နှင့် ရန်ကုန်မှ လာကြောင်းသာသိရပြီး
တခြား ဘာအကြောင်းမှ မသိရသေးချေ။
စကားဆုံးလျှင်ဆုံးခြင်း ထွက်ခွာသွား
သော လူငယ်၏ နောက်ကျောပြင်အား
ငေးမောကြည့်ရင်း ဦးတုတ်ဖြူက တိုးတိုး
လေး ဆုတောင်းလိုက်သည်။

“အန္တရာယ်ကင်း ဘေးရှင်းပါ
စေကွယ်”

ညဉ့်နက်လာသည်နှင့်အမျှ
ရူပါတောင်၏ သစ်ပင်ရိပ်များကြောင့်
ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး မှောင်မည်းနေ
သည်။ သော်တာငွေလ ထွန်းပသည့်
ရက် မဟုတ်သဖြင့် ငွေကြယ်လေးများ၏
လင်းရောင်ခြည်မှလွဲ၍ တခြားအလင်း
ရောင် မရှိ။ ညဉ့်ငှက်များ၏ အော်မည်
သံအချို့နှင့် အဝေးမှ ဂျီဟောက်သံများ
မကြာခဏ ကြားရသည်။ တိုးအောင်ရွှေ
သည် ငါးဆထိုးဓာတ်မီးကို အနားတွင်
ချထားပြီး ခြောက်ပေခန့်ရှိ တုတ်ရှည်ကို
အသင့်ကိုင်ထားကာ အမှောင်ထဲသို့ ဂရု
တစိုက် ကြည့်နေသည်။ စိတ်အားထက်
သန်မှုကြောင့် သူ့မျက်လုံးများက ဖိတ်
ဖိတ်တောက်နေသည်။ ကြောက်ရွံ့စိတ်
ကင်းမဲ့စွာနှင့် အမှောင်ထုထဲသို့ စိုက်
ကြည့်နေသော တိုးအောင်ရွှေသည် ည
ဆယ်နာရီ ကျော်လာချိန်တွင် ငိုက်စပြု

လာသည်။ နောက် နာရီဝက်အကြာတွင်
ဖျတ်ခနဲ အိပ်ပျော်သွားတော့သည်။

တိုးအောင်ရွှေသည် အိပ်ပျော်
သွားရာမှ လှုပ်ရှားသံ တစ်ခုကြောင့်
နိုးလာပြီး မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်ချိန်တွင်
အလွန်ကြီးမားသော ဝက်ဝံနှစ်ကောင်က
သူ့အနားသို့ ရောက်နေပြီဖြစ်သည်။
ဝက်ဝံများသည် အလွန်သန်မာပြီး သူတို့
၏ လက်သည်းများကလည်း အလွန်
ကြောက်စရာကောင်းကြောင်း ကြားဖူး
ထားသဖြင့် တိုးအောင်ရွှေက နေရာ
အသင့်ပြင်ထားလိုက်သည်။ တော
သတ္တဝါများက မီးရောင်ကြောက်တတ်
ကြောင်း တွေးမိပြီး လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနှင့်
ဝက်ဝံများကို ထိုးလိုက်ရာ ဝက်ဝံနှစ်
ကောင်လန့်ပြီး နောက်ဆုတ်သွားသည်။
တိုးအောင်ရွှေသည် အခွင့်အရေးကို
လက်လွှတ်မခံဘဲ တုတ်ရှည်နှင့်ရိုက်ရန်
အားပါးတရ ချိန် ရွယ်လိုက်စဉ်
“မလုပ်ပါနဲ့၊ မောင်ရယ်။
အေးမြစွာရဲ့ ဝက်ဝံလေးတွေကို မရိုက်
ပါနဲ့ရှင်”

www.burmeseclassic.com

ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာ
သော တားမြစ်သံကြောင့် တိုးအောင်ရွှေ
တုန်ခနဲဖြစ်ကာ တုတ်ရှည်ကို ပြန်ချ
လိုက်သည်။ အသံလာရာသို့ ကြည့်
လိုက်ရာ မိန်းမပျိုတစ်ဦးကို မြင်လိုက်ရ
သည်။ အဖြူရောင် နန်းတွင်းဝတ်စုံကို
ဝတ်ဆင်ထားပြီး ဆံပင်ရှည်များကို
ဖားလျှားချထားကာ ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံး
သလင်ပန်းများဝေအောင် ပန်ထား၏။

တိုးအောင်ရွှေသည် ရန်ကုန်
တွင် အမြဲမက်လေ့ရှိသော အိပ်မက်ထဲ
မှ မိန်းကလေးဖြစ်၏။ သူမ၏ အမည်မှာ
အေးမြစန္ဒာဖြစ်ပြီး အိပ်မက်ထဲမှ ပုံစံ
အတိုင်းဖြစ်ကြောင်း တိုးအောင်ရွှေ မြင်
ရ၏။

တိုးအောင်ရွှေ၏ အိပ်မက်ထဲ
တွင် အေးမြစန္ဒာ အမည်ရှိ မိန်းကလေး
တစ်ဦးက သူမရှိရာ ရူပတောင်သို့ လာခဲ့
၏နှင့် အကူအညီ လိုအပ်နေကြောင်း
အမြဲတောင်းဆိုနေသည်။ အိပ်မက်မက်စ
သော တိုးအောင်ရွှေက ဂရုမစိုက်သော်
လည်း အိပ်မက်ဆက်တိုက် မက်လာပြီး

အမြဲတောင်းပန်နေသဖြင့် အိပ်မက်ထဲမှ
ပြသော လမ်းအတိုင်း လာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။
ခုတော့ ပရလောက တကယ်ရှိကြောင်း
လက်တွေ့ဖြစ်၍ တိုးအောင်ရွှေ ယုံကြည်
ရပါပြီ။

“အေးမြစန္ဒာ”
တိုးအောင်ရွှေက မယုံကြည်
နိုင်စွာဖြင့် ခေါ်မိသည်။

“ရှင်... မောင်ကြီး”
သူမက အသာအယာ ထူး
သည်။ ချိုမြိန်လိုက်ပါတိခြင်း။ သူမ၏
အသံကို တိုးအောင်ရွှေ ရင်းနှီးနေပြီဖြစ်
၏။ သို့သော်လည်း နားထောင်၍ မဝနိုင်
အောင် ဖြစ်ရသည်။ ပြီးတော့ အေးမြစန္ဒာ
ကို သနား၍လည်း နေမိပြန်သည်။

“ကျွန်တော် အိပ်မက်မက်လွန်း
လို့ စွန့်စားပြီး ထွက်လာခဲ့တာ ခင်ဗျားနဲ့
တွေ့လိမ့်မယ် မထင်ဘူး။ ခင်ဗျားမှာ
ဘာအခက်အခဲတွေ ရှိလို့လဲဟင်”

“ရှိတာပေါ့ မောင်ရယ် ရှိတာ
ပေါ့။ အေးမြစန္ဒာနဲ့ မောင်နဲ့အတူ လုပ်ရ
မယ့် အလုပ်တစ်ခုရှိတယ်။ ပြီးတော့

ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ မပြောပါနဲ့
မောင်ရယ် အေးမြစန္ဒာ ရင်နာလွန်းလို့ပါ”
အေးမြစန္ဒာ ထိခိုက်ကြေကွဲ
ဟန်ကိုကြည့်ပြီး တိုးအောင်ရွှေရင်ထဲ
နင့်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ အေးမြစန္ဒာ၏
လှုပ်ရှားဟန်က လေဝယ်လွင့်မျောနေ
သည့်အလား ငြိမ်ညောင်းလွန်းလှသည်။
သူမကို စိုက်ကြည့်ပြီး တိုးအောင်ရွှေ
အံ့သြမိပြန်သည်။

ဥစ္စာစောင့် ဘဝသည် အမှန်
တကယ် ရှိနေလေသည်တကား။ ဤ
မိန်းကလေးသည် သူနှင့် ဘဝဇာတ်
ကြောင်း ကောင်းကောင်းကြီး ရှိကြောင်း
ကို တိုးအောင်ရွှေ စဉ်းစားမိသွားသည်။
“အေးမြစန္ဒာ ညီမ ဘယ်မှာ
နေတာလဲဟင်”

“ဟိုအနားမှာ နေတယ်လေ
မောင်ကြီးရဲ့”

အေးမြစန္ဒာ ညွှန်ပြသည့်နေရာ
တွင် မီးရောင်မိန့်ပျံ့မှုကို မြင်ရသည်။
တိုးအောင်ရွှေမှာ မယုံကြည်နိုင်စွာဖြင့်
မျက်စိကို ပွတ်ကြည့်မိသည်။ ထိုမီးရောင်

ရှိသော နေရာကို သူ ညနေက ရောက်ခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ ကျောက်နံရံကြီးမှလွဲ၍ ဘာမှ ထူးခြားမှုမရှိ။ ယခု ထိုနေရာမှ မီးလင်းနေပြီး ကျောက်နံရံကြီးကလည်း အရောင်တဖျတ်ဖျတ် လက်နေသည်။

နေရာ၏ ပြောင်းလဲထူးခြားမှုအား အလွန်အမင်း စိတ်ဝင်စားသွားသော တိုးအောင်ရွှေသည် အေးမြစန္ဒာနှင့် ဝက်ဝံနှစ်ကောင်ကို ထားခဲ့ပြီး မီးရောင် ရှိရာသို့ ခပ်သွက်သွက်လေး လျှောက်သွားသည်။ ကျောက်တုံးတစ်ခုအား မှီ၍ ရပ်ကာ ဇိမ်ပြေနေပေ ကြည့်ရှုနေမိသည်။

သူကြည့်နေဆဲမှာပင် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး မြူနှင်းများ လွှမ်းခြုံလာပြီး ကျောက်တုံးက ငြိမ်ခနဲ လှုပ်ရှားသွားသဖြင့် တိုးအောင်ရွှေက ကပျာကယာရပ်လိုက်ပြီး ကြည့်လိုက်ရာ ကျောက်တုံးကြီးသည် လူထွားကြီးတစ်ဦးအဖြစ် ပြောင်းလဲသွားတော့သည်။

လူထွားကြီးသည် ပြောင်နေသော လှံတစ်ချောင်းကို ကိုင်ဆောင်ထားပြီး တိုးအောင်ရွှေအား စူးစူးပါးပါး ကြည့်

နေသည်။ တိုးအောင်ရွှေက မတုန်မလှုပ် တုတ်ရှည်ကို အသင့်ကိုင်ကာ လူထွားကြီးအား ရင်ဆိုင်လိုက်သည်။ ထိလျှင် ပြန်တွယ်မည်။

မြူနှင်းမှုန်များကြားမှ လက်ကလေးတစ်ဖက် ထွက်ပေါ်လာပြီး လူထွားကြီး၏ လှံတံကို ဆွဲယူသွားသည်။ လက်ကလေးမှစ၍ တစ်ကိုယ်လုံး ပေါ်လာသူကား အေးမြစန္ဒာပင်ဖြစ်၏။ သူမ၏နောက်တွင် မိန်းမပျိုခြောက်ဦးက တစ်ဦးစီ တန်းစီရပ်နေသည်။ အေးမြစန္ဒာက ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ပုံရသည်။ သူမက

လက်ကို အသာငှေ့ရမ်းလိုက်ရာ ကျောက်နံရံကြီး ပုံစံပြောင်းသွားပြီး အလွန်ကြီးများ ကျယ်ဝန်းသော လိုဏ်ဂူဝတစ်ခု ပေါ်လာသည်။ တိုးအောင်ရွှေလည်း သိပ္ပံလွန် စွမ်းအားများကို မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်နေရသည်။ လူထွားကြီးကား အေးမြစန္ဒာရှေ့တွင် ဇူးတပ်လျက် ငြိမ်နေသည်။ အေးမြစန္ဒာအား တတ်နိုင်သမျှ ကူညီရန် လာခဲ့သူပီပီတိုးအောင်ရွှေက ခပ်အေးအေးပင်

ကြည့်နေသည်။
မိန်းကလေးများက တိုးအောင်ရွှေအား လက်ရပ်ခေါ်ကြသည်။ တိုးအောင်ရွှေက မသွား။

“မောင်ကြီး နမလေးတို့ကို မေ့နေပြီလား။ နမလေးတို့ မျှော်နေရတာ ကြာလှပြီ”

“နမလေးတွေ မောင်ကြီးတွေ လုပ်မနေနဲ့ ငါမလာဘူး”

တိုးအောင်ရွှေ ငြင်းဆန်မှုကို မိန်းကလေးများက စိတ်ဆိုးဟန်မပြု တခပ်ခပ်နှင့် ရယ်မောကြသည်။

“အေးမြစန္ဒာ မင်းလိုချင်တဲ့ အကူအညီက ဘာလဲ မြန်မြန်ပြောကွာ။ ဒီဟာမလေးတွေကို ငါစိတ်မရှည်တော့ဘူး”

တိုးအောင်ရွှေ စိတ်တိုလာပြီး အေးမြစန္ဒာကို ခပ်ထန်ထန်မေးသည်။ မင်းတွေ့ ငါတွေ သုံးသော်လည်း အေးမြစန္ဒာက အပြုံးမပျက်ချေ။ တိုးအောင်ရွှေသည် ဘုရားရှင်ကို အာရုံပြုထားပြီး ငါးပါးအာရုံကို ရှောင်ကွင်း၍ တက္ကသိုလ်

www.burmeseclassic.com

ပြည် မင်းအဖြစ်ကိုရသော ဇာတ်တော်ကို
စဉ်းစားလျက် သတိထား ရှိနေသည်။
သတိလွတ်သွားလျှင် ဒုက္ခ ရောက်သွား
နိုင်ကြောင်းကို နားလည်ထားပါသည်။

သူ၏ ယခုလာခြင်းသည်
အေးမြစန္ဒာအား အကူအညီပေးရန်သာ
ဖြစ်ပြီး အခြားရည်ရွယ်ချက်ဘာမှမရှိချေ။
အိပ်မက်ထဲမှ မိန်းကလေးကို တတ်နိုင်
စွမ်းသမျှ ကူညီချင်စိတ်များ တဖွားဖွား
ဖြစ်နေခြင်းအတွက် သူ့ကိုယ်သူ နား
မလည်နိုင်အောင်လည်း ဖြစ်နေမိသည်။

“မောင်ကြီး ဒီရတနာတွေ
မက်လို့လာတာ မဟုတ်လား။ ရှေး...
ယူပါ မောင်ကြီးရဲ့”

မိန်းကလေးများက ကျောက်
မျက်ရတနာများကို လင်ဗန်းပေါ်တွင်တင်
၍ ပေးကြသည်။

“မောင်ကြီး နုမလေးတို့
ဆေးတာကိုယူနော် မယူရင် ဦးနန္ဒကြီးက
ထုံးနဲ့ ထိုးနေဦးမယ်”

မိန်းကလေးများ၏ စကားက
ခြိမ်းခြောက်သလိုလို သတိပေးနေသလို

လို ဖြစ်လာသည်။ အေးမြစန္ဒာက ဘာမှ
မပြော၊ ပြုံးပြုံးလေးနှင့် ကြည့်နေဆဲဖြစ်
၏။

“ခင်ဗျား... လွန်လာပြီနော်။

ကျုပ်ကို မလှန်နဲ့ မကြောက်ဘူး။ ကျုပ်
စိတ်တိုလာရင် မလွယ်ဘူး”

တိုးအောင်ရွှေက ဒေါသထွက်
လာပြီး တုတ်ရှည်ကို ကျောက်နံရံအား
ဆောင့်ချလိုက်ရာ မိန်းကလေးများ
ကြောက်လန့်တကြားဖြစ်ပြီး နောက်
ဆုတ်သွားသည်။

ထိုစဉ်... အဘိုးအိုတစ်ဦး
ထွက်လာပြီး...

“သမီးတို့ကလည်းကွယ် ဒီ
လောက်စရ တော်ရောပေါ့”ဟု ဟန့်တား
ကာ တိုးအောင်ရွှေအား...

“လာ... လူလေး အဘနဲ့
လိုက်ခဲ့”ဟုခေါ်ကာ ဂူအတွင်းပိုင်းသို့
ဝင်သွားသည်။

တိုးအောင်ရွှေသည် တစ်ချက်
ကလေးမှ တုန်ဆိုင်းမနေဘဲ အဘိုးအို
ခေါ်ရာသို့ ချက်ချင်းလိုက်သွားသည်။

အေးမြစန္ဒာသည် တိုးအောင်ရွှေ၏ လှုပ်
ရှားမှုများအား ငေးကြည့်နေပြီး မျက်ရည်
ဝဲလာသည်။

“မောင်ကြီး... မောင်ကြီး

မောင်ကြီးရဲ့ စိတ်ဓာတ်နဲ့ သတ္တိတွေက
ဟိုးအရင် အတိုင်းပါလားကွယ်”

ကြေကွဲစွာ သူမသည်းညူမိ
သည်။

တိုးအောင်ရွှေသည် အဘိုးအို
နောက်မှ လိုက်လာရင်း အခန်းတစ်ခုထဲ
တွင် အလွန်များပြားလှသော ရတနာများ
ကို တွေ့ရှိရသည်။ ရတနာများကို
မြင်နေ ရသော်လည်း တိုးအောင်ရွှေက

လောဘ မဖြစ်၊ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပင်
ရှိနေသည်။ သူ့ကို အကဲခတ်နေသော
အဘိုးအိုက ကျေနပ်စွာနှင့် နှစ်နှစ်မြိုက်

မြိုက် ပြုံးလေသည်။ ထို့နောက် အခန်း
ထဲရှိ ဘုရားစင်သို့သွားကာ ဘုရားဝတ်ပြု
နေသည်။ အချိန်အနည်းငယ်ကြာတော့

တိုးအောင်ရွှေ ပျင်းရိလာပြီး အခန်းထဲမှ
ကျောက်မျက်ရတနာများနှင့် လက်ဝတ်
လက်စားများကို လေ့လာကြည့်ရှုနေမိ

တော့သည်။ ရတနာများနှင့် လက်ဝတ်
လက်စားများသည် အလွန်ရှေးကျလှ
သည်။ ရတနာများကို တည်ငြိမ်စွာ
ကြည့်နေသော တိုးအောင်ရွှေသည်
တစ်နေရာတွင် တွေ့ရသော နန်းစဉ်
ရတနာများနှင့် ရှေးခေတ်သုံး သရဖူ
တစ်ခုကို တွေ့ရစဉ် တည်ငြိမ်မှု မရှိ
တော့ဘဲ တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားလေ
တော့သည်။ ထိုရတနာများသည် သူနှင့်
အလွန်ရင်းနှီးနေသည်။ တုန်ယင်နေသော
လက်ချောင်းများနှင့် သရဖူကို ကောက်
ကိုင်လိုက်ပြီး သရဖူရှိ ပတ္တမြားတစ်လုံး
အား ကြည့်ပြီးနောက်တွင် ကျန်ရတနာ
များကို စစ်ဆေးကြည့် ရှုစရာမလိုဘဲ
အားလုံးကို မှတ်မိသွားလေသည်။ ဤ
ရတနာ ပစ္စည်းများသည် သူပိုင်ဖြစ်ပြီး
အေးမြစန္ဒာသည် သူ၏ဇနီးဖြစ်ခဲ့ကြောင်း
အတိတ်ဘဝအကြောင်းကို ပြန်ပြောင်း
မှတ်မိသွားလေတော့သည်။

တိုးအောင်ရွှေ၏ စိတ်အစဉ်
တွင်း အတိတ်ဘဝ ဖြစ်စဉ်များက
တစ်စုံတစ်ရာပေါ်လာသည်။ ထိုစဉ်က သူ

အမည်သည် ယခုဘဝနာမည် တိုးအောင်
ရွှေပင်ဖြစ်ပြီး ဇနီးသည် အေးမြစန္ဒာ
ဆွေစဉ်မျိုးဆက် ချမ်းသာသလို သူက
လည်း ဆွေစဉ်မျိုးဆက် ချမ်းသာသူတစ်
ယောက် ဖြစ်ခဲ့သဖြင့် သူတို့ဇနီးမောင်နှံ
နှစ်ဦး၏ ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုသည်
နည်းနည်းနောနော မဟုတ်ပါချေ။ ခေတ်
ကာလကား အင်္ဂလိပ်အပြေး ဂျပန်
အဝင်ဖြစ်၍ လူအများ ကျီးလန့်စာ စား
ဖြစ်နေရသော ခေတ်ဖြစ်၏။ ဥစ္စာဓန
ကြွယ်ဝသူတို့အား မျက်စိကျလာသော
တောပုန်းစားပြတို့ ရန်ကလည်း မသေး
လှသဖြင့် သူတို့ဇနီးမောင်နှံ တိုင်ပင်ကြရ
သည်။

ဥစ္စာပစ္စည်းများအတွက် ဆွေး
နွေးရင်း အိပ်မပျော်နိုင်အောင် ဖြစ်ကြ
သည်။ နောက်ဆုံး မိသားစုပိုင် ရတနာ
များကို ရူပိတောင်တွင် မြှုပ်နှံလိုက်ရန်
ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်။ ခေတ်ကောင်းမှ
ပြန်လည်တူးဖော်ယူမည်။ သူတို့နှစ်ဦး
အကြံကောင်းကြသော်လည်း လောဘ
ဇောတက်နေသူတစ်ဦးက ချောင်း နား

ထောင်နေရင်း သိသွားသဖြင့် သူတို့ဇနီး
မောင်နှံဘဝ အမှောင်ကြီးကျခဲ့ရသည်။
နောက်တစ်နေ့ နံနက်စောစောတွင်
ရှိသမျှ ရတနာမျိုးစုံကို သိမ်းဆည်း
ထုပ်ပိုး၍ ရူပိတောင်၏ တောနက်ကြီး
ထဲတွင် အမှတ်အသားပြုလုပ်၍ မြှုပ်နှံ
လိုက်ကြသည်။ အလုပ်အားလုံး ပြီးစီး
သွားပြီးနောက်တွင် ဇနီး မောင်နှံနှစ်ဦး
ရူပိတောင်ပေါ်ကို တက်လာကြသည်။
အင်ကြင်းပင်ကြီးအောက်တွင် ထိုင်၍
အမောဖြေနေကြသည်။ တောင်ခြေရှိ
ရှုခင်းက လှလွန်းသဖြင့် ရင်သပ်ရှုမော
ဖြစ်ကာ နှစ်ဦးသား ငေးမောနေကြစဉ်
လူဆိုးငါးဦးသည် လက်နက်ကိုယ်စီနှင့်
ရောက်လာကြတော့သည်။ အခြေအနေ
မကောင်းလှ တုန်လှုပ်ချောက်ချားစရာ
များ ဖြစ်နေသည်။ တိုးအောင်ရွှေက
မတန်လှုပ်။ လက်ထဲမှ တုတ်ရှည်ကို
အသင့်ကိုင်ပြီး ရန်သူကို ရင်ဆိုင်လိုက်
သည်။

တိုးအောင်ရွှေ၏ ဟန်ပန်ကြည့်
ပြီး လူဆိုးခေါင်းဆောင် ထွန်းလွင်က

ရယ်လိုက်သည်။

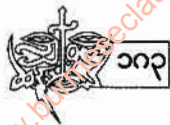
“ဟား... ဟား... ဟား
ကိုအောင်ရွှေရာ၊ မင်းက တစ်ယောက်
တည်း တို့က ငါးယောက်။ ပြီးတော့
တို့မှာက ငှက်ကြီးတောင်စား ကိုယ်စီပါ
သေးတယ်။ မင်းမှာက တုတ်ရှည်တစ်
ချောင်းတည်း ဘယ်လိုမှ ယှဉ်လိုမရပါ
ဘူးကွာ။ ခုခံမနေပါနဲ့ မင်းတို့ရဲ့ ရတနာ
တွေကို အေးအေးဆေးဆေး ပေးလိုက်ပါ။
မင်းတို့နှစ်ယောက်ကို အသက်ချမ်းသာ
ပေးလိုက်မယ်”

ထွန်းလွင်စကားက သူ့နားထဲ
ခါးသီးစွာ ဝင်လာသည်။ အေးမြစန္ဒာက
တော့ မိန်းမသားပီပီ အနည်းငယ် တုန်
လှုပ်နေသည်။ သူမ၏ လက်ထဲတွင်
ရှစ်လက်မအရှည် ဓားပြောင်တစ်ချောင်း
အား အသင့်ကိုင်ထားသည်။ တိုးအောင်
ရွှေသည် အခြေအနေကို အကဲခတ်ကြည့်
လိုက်သည်။ ထွန်းလွင်က တိုးအောင်ရွှေ
တို့နှင့် တစ်နယ်သားဖြစ်၍ ထွန်းလွင်
အကြောင်းကို တိုးအောင်ရွှေ ကောင်း
ကောင်းသိထားသည်။ ပစ္စည်းများကို

အသာတကြည် ပေးလျှင်တောင် သူတို့
ဇနီးမောင်နှံကို အသက်ချမ်းသာပေးမည်
မဟုတ်ပေ။ ထို့ကြောင့် တိုးအောင်ရွှေ
သည် အသက်နှင့်လဲ၍ တိုက်ခိုက်ရန်
ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ထွန်းလွင်တို့သည်
တိုးအောင်ရွှေက ပြန်လည်တိုက်ခိုက်
လိမ့်မည်ဟု မထင်ထားသဖြင့် ခပ်အေး
အေး ဖြစ်နေကြသည်။ အသင့်အနေ
အထားတိုင် မရှိကြချေ။ တိုးအောင်ရွှေ
က ရုတ်တရက်ခြေလှမ်းကို သုံးကွက်ချွန်း
တက်လျက် ပင့်ရိုက်ချက်တစ်ချက် လွှဲ
ရိုက်ချက်တစ်ချက် ပြင်းထန်စွာ ရိုက်
လိုက်သည်။ လူဆိုနှစ်ဦးမှာ ချက်ကောင်း
ကိုထိပြီး ပုံလျက်သား လဲကျသွားသည်။

ထွန်းလွင်သည် သူ့လူနှစ်ဦး
ခံလိုက်ရသဖြင့် ဒေါပွသွားပြီး ဓားဖြင့်
အပြင်းအထန် ဝင်ခုတ်သည်။ ထွန်းလွင်
သည် တိုးအောင်ရွှေက ဒဏ်ရာရစေရန်
ရည်ရွယ်၍ တိုက်ခြင်းဖြစ်သဖြင့် တိုး
အောင်ရွှေက တပန်းသာနေသည်။
ထွန်းလွင် မသေမတိုက်ခြင်းသည်
ရတနာများ ထားရာနေရာကို မသိလိုက်

ရမှာ စိုး၍ဖြစ်သည်။ တိုးအောင်ရွှေသည်
တုတ်ရှည်အား အလယ်မှကိုင်၍ သွက်
လက်စွာတိုက်၏။ ထွန်းလွင်သည် တုတ်
ရှည်ဒဏ်ရာ မခံနိုင်၍ ခြေထပ်ဖြင့်
နောက်ဆုတ်သွားသည်။ ရန်သူတစ်ဦးက
တိုးအောင်ရွှေ၏ ခါးလယ်ကို ငှက်ကြီး
တောင်စားဖြင့် ဝင်ပိုင်း၏။ တိုးအောင်ရွှေ
က မြေပြင်သို့ လဲအိပ်၍ ရှောင်ပြီးတုတ်
ရှည်ကို ပြင်းထန်စွာပင့်၍ ရိုက်တင်လိုက်
သည်။ ရန်သူခေါင်းပွင့်၍ လဲကျသွား
သည်။ နောက်ထပ်တစ်ယောက် မရှုမလှ
ကျသွားပြန်သဖြင့် ထွန်းလွင်တို့နှစ်
ယောက် မပေါ့ဆရဲတော့ပေ။ အကွက်
ကောင်းကို ချောင်းနေကြသည်။ ထွန်း
လွင်သည် တိုးအောင်ရွှေထံ ရုတ်တရက်
တိုးဝင်လာပြီး ငှက်ကြီးတောင်စားကို
လျင်မြန်စွာ ဝှေ့ရမ်းလိုက်သည်။ ထွန်း
လွင်၍ ဓားကွက်သည် နန်သိမ်းဓားကွက်
မှန်း ရိပ်မိလိုက်သဖြင့် နောက်သို့ ခြေ
ထပ်ခုန်ရှောင်သွားပြီး မြေကျသည်နှင့်
တစ်ပြိုင်နက် ကိုယ်ကို လျင်မြန်စွာ
လှည့်၍ ပင့်ရိုက်လိုက်ရာ ထွန်းလွင်ဓားကို

ထိပြီး လွင့်ထွက်သွားသည်။ ထွန်းလွင်
လဲကျသွားသဖြင့် ကျန်တစ်ယောက်ကို
ရင်ဆိုင်လိုက်သည်။ တိုးအောင်ရွှေသည်
သူကျွမ်းကျင်လှသော တုတ်သိုင်းကို
အသုံးပြုပြီး အပြင်းအထန် တိုက်လိုက်
သည်။ ရန်သူက အထူးသတိထားနေ
သဖြင့် လွယ်လွယ်နှင့်တိုက်မရ။ တိုက်ပွဲ
က ကြာသွားသည်။

အေးမြစန္ဒာ၏ အနီးသို့ လဲကျ
လာသော ထွန်းလွင်သည် အေးမြစန္ဒာ
အား ဖမ်းချုပ်လိုက်သည်။ အေးမြစန္ဒာက
ခေါင်းငုံ့မခံ လက်ထဲရှိ ဓားမြှောင်နှင့်
မိရာကို လှမ်းထိုးလိုက်သည်။ အေးမြ
စန္ဒာ ဓားမြှောင်က ထွန်းလွင်၏
နံလုံးသားကို စူးဝင်သွားသော်လည်း
ထွန်းလွင်၏ နောက်ဆုံးဓားချက်ကလည်း
အေးမြစန္ဒာ၏ ရင်ဝသို့ ထိုးဖောက်သွား
သည်။ အေးမြစန္ဒာ ခွေကျသွားသည်။
တိုးအောင်ရွှေတစ်ယောက် ရန်သူအား
အပြီးသတ် နှိမ်နင်းနိုင်ပြီးချိန်တွင်
အေးမြစန္ဒာ အသက်ပျောက် ရှာနေပြီ
ဖြစ်၏။ တိုးအောင်ရွှေသည် အေးမြစန္ဒာ၏

အလောင်းကိုပွေ၍ မျက်ရည်ကျမဆုံး
ဖြစ်နေသည်။ လောကကြီးသည် သူ
အတွက် အဓိပ္ပာယ်မဲ့လေပြီ စိတ်တူ၊
ကိုယ်တူ ရှိလှပြီး သူ့အပေါ် အသက်နှင့်
ထပ်တူချစ်ခဲ့ရာသော အေးမြစန္ဒာသည်
သူ့ကို ရာသက်ပန် ခွဲသွားချေပြီ။ မခွဲလို
၍ ပွေဖက်ထားသော အေးမြစန္ဒာ၏
ရုပ်အလောင်းကား အေးစက်စ ပြုလာ
သည်။ တိုးအောင်ရွှေသည် နှုတ်ခမ်းကို
တင်းတင်းကိုက်၍ စိတ်ထိန်းလိုက်ပြီး
အေးမြစန္ဒာကို မြှုပ်နှံလိုက်သည်။ မဖို့
ရက်၊ ဖို့ရက်နှင့် ဖို့ခဲ့သော မြေကြီးခဲများ
အောက်တွင် ချစ်သောအေးမြစန္ဒာက
ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ အတူလိုက်သေ
ရန် စဉ်းစားလိုက်၊ တရားအားထုတ်ရန်
စဉ်းစားလိုက်ဖြင့် ချီတန်ချီတန် ဖြစ်နေ
သော တိုးအောင်ရွှေသည် နောက်ဆုံး
တွင် တရားအားထုတ်သွားရန် ဆုံးဖြတ်
လိုက်ပြီး ရူပိတောင်ကို ကျောခိုင်း
ထွက်ခွာသွားသည်။ ဒုက္ခပေးလှသော
ရတနာများကို စိတ် နာလှသဖြင့်
ကွယ်လွန်ချိန်ထိ ရူပိတောင်သို့ ခြေဦး

မလှည့်တော့ပေ။
အတိတ်ကိုတွေးပြီး ဆွေးနေမိ
သူ တိုးအောင်ရွှေသည် အေးမြစန္ဒာက
အိပ်မက်ပေးရုံနှင့် ရူပိတောင်ကြီးသို့
စွန့်စားလာရောက်မိသည်အထိ ဖြစ်ရ
ခြင်းများသည် ရှေးဘဝက ရေစက်များ
ကြောင့် ဖြစ်ရကြောင်း ဆက်စပ်တွေးမိ
လာသည်။ သူမအပေါ် သနားကရုဏာ
ဖြစ်မိရခြင်းများသည်လည်း ရှေးဘဝက
အတူပြုခဲ့ဖူးသော သစ္စာများကြောင့်
ဖြစ်ပေါ်မိမည်။

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ အေးမြစန္ဒာ
ရယ်”

သူက တိုးတိုးလေး ညည်းညူ
လိုက်မိသည်။

“မောင်”

အေးမြစန္ဒာက တိုးတိုးလေးခေါ်
သည်။ အေးမြစန္ဒာ သူ့အနားသို့ ရောက်
နေမှန်း သူလုံးဝ မသိလိုက်။

“မောင်... အတိတ်ဘဝကို
မှတ်မိသွားပြီလား”

သူမက မေးသည်။ သူမ၏

သွားလာလှုပ်ရှားမှုများသည် အရင်ဘဝ
ကအတိုင်းဖြစ်သည်။ အသံမာလှသူ
တိုးအောင်ရွှေ မျက်ရည်ကျလေပြီ။

“နမလေး ဒီရတနာတွေကိုစွဲ
ပြီး ဥစ္စာစောင့်ဘဝ ရောက်ရတာ
မောင်ကြီးရဲ့”

သူမ၏ စကားကြားပြီး တိုး
အောင်ရွှေ ကြေကွဲသွားသည်။ နှင့်သီး
သော ဝေဒနာတစ်ရပ်နှင့်အတူ အေးမြ
စွာအပေါ် သနားစိတ်က ဖိတ်လှုံကျလာ
သည်။

“နမ... ဒီဘဝ ရောက်နေ
မှန်း မောင်... မသိခဲ့ဘူးကွယ်။ သိခဲ့
ရင် မောင်ကြီး ကုသိုလ်ကောင်းမှုလုပ်ပြီး
နမကို အမျှဝေမှာပေါ့ ခုတော့ကွယ်”

တိုးအောင်ရွှေ စကားမဆက်
နိုင်တော့။ အတိတ်ဘဝကို မသိစဉ်ကပင်
အေးမြစွာအပေါ် သနားကရုဏာ ဖြစ်မိ
သူ တိုးအောင်ရွှေသည် အေးမြစွာသည်
ယခင်ဘဝဟောင်းမှ ဇနီးဟု သိလိုက်ရ
ပြန်သဖြင့် သနား၍ မဆုံးနိုင်အောင်
ဖြစ်ရသည်။

“အဲဒါ... နမလေးက မောင်
ကို ဘာကြောင့် သိုက်နန်းထဲထိ ခေါ်ပြ
ရတာလဲဟင်”

သူမေးခွန်းကို ဘုရားဝတ်ပြုပြီး
သွားသော အဘိုးအိုကဖြေသည်။
“ဒီလိုကွယ်။ မောင်... နား

လည်အောင် ပြောရရင် အဘက သိုက်
ချုပ်ပါ။ အဘ တာဝန်က မြေမှာမြှုပ်နံ
ထားတဲ့ ရတနာပစ္စည်းတွေကို စုစည်းပြီး
သိုက်နန်းတစ်ခု တည်ထောင်စောင့်
ရှောက်ရတယ်။ စတုမဟာရာဇ်နတ်တို့မှာ
အကျုံးဝင်နေတဲ့ အဘတို့ကလည်း
အထက်ဆိုင်ရာ ပုဂ္ဂိုလ်တွေရဲ့ အုပ်ချုပ်မှု
ကို နာခံကြရတယ်။ ဒီသိုက်မှာ အခက်
အခဲတစ်ခု ဖြစ်နေတာကြောင့် ပစ္စည်း
ပိုင်ရှင်တစ်ဦးက လူ့ဘဝရောက်နေပြီး
တစ်ဦးက ဥစ္စာစောင့် ဖြစ်နေတယ်လေ။
ဒီသိုက်မှာရှိတဲ့ အေးမြစွာက သူတို့ပိုင်
တဲ့ ပစ္စည်းတွေကိုလည်း စိတ်မချ။
ဒီဘဝမှာလည်း မပျော်တော့ဘူး ဖြစ်နေ
တယ်။ ဒါနဲ့ မောင်နဲ့အတူ တိုင်ပင်ဆုံး
ဖြတ်ပြီး သစ္စာဆိုချင်တယ်တဲ့။ သူခွင့်

တောင်းတာနဲ့ အဘက စီစဉ်ပေးရတာပဲ”
အဘိုးအိုက ရှည်လျားစွာ
ရှင်းပြလိုက်သဖြင့် တိုးအောင်ရွှေက
အခြေအနေအားလုံးကို နားလည်သွား
လေသည်။ အေးမြစွာသည် လက်ရှိ
ဘဝကို ငြီးငွေ့နေပြီး ရတနာတွေအတွက်
တစ်ခုခု စီမံခဲ့ချင်ပုံရသည်။

သူမ၏ အဓိကဆန္ဒသည်
တိုးအောင်ရွှေနှင့်အတူ သစ္စာဆိုလိုခြင်း
ပင်ဖြစ်၏။ တိုးအောင်ရွှေကတော့
ရတနာတွေကို သံယောဇဉ် ပြတ်ရုံသာ
မက စိတ်ပါနာနေမိသည်။ သူတို့ဇနီး
မောင်နဲ့နှစ်ဦး ဘဝကို ကွဲခဲ့ရခြင်း၏
လက်သည်တရားခံ အစစ်သည်
ဤရတနာများဖြစ်၏။

“အဘတို့က မောင်နဲ့တွေ့
စီစဉ်ခဲ့တာကလည်း အေးမြစွာရဲ့ ဆန္ဒ
ကြောင့်ပါ။ သူက မောင်နဲ့တွေ့ပြီး သိချိန်
ဖြည့်ချင်သတဲ့ကွယ်။ ရတနာတွေကို
သံယောဇဉ် ဖြတ်ချင်နေပြီး သူ့ဘဝ
ကို သွားဖို့လည်း အဘတို့က နှိုးဆော်
ပါပြီ။ အိပ်ထွက်ထိုင်ထွက် ရပ်နေရင်

သိုက်ထွက်နည်း သုံးနည်းထဲက သူ ကြိုက်တဲ့နည်းနဲ့ ထွက်နိုင်ပါပြီ”

အဘိုးအို၏ စကားကြောင့် တိုးအောင်ရွှေ အားတက်သွားသည်။ အေးမြစန္ဒာတစ်ယောက် ဥစ္စာစောင့်ဘဝ မှ လွတ်ခွင့်ရမည် ဆိုသဖြင့် တိုးအောင် ရွှေ စိတ်ချမ်းသာသွားသည်။ အေးမြစန္ဒာ အား ကြည့်လိုက်ပြီး...

“နမလေး အေးမြစန္ဒာ ... သုံးဆယ့်တစ်ဘုံမှာ တို့လူဘုံဟာ အမြတ်ဆုံးပါပဲကွယ်။ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ သာသနာတော်မြတ်ကြီး ရှိနေပြီး တရား ကျင့်ကြံရင်လည်း ကိုယ်ကျင့်သီလနဲ့ လျော်ညီတဲ့ လူချမ်းသာ၊ နတ်ချမ်းသာ၊ ဗြဟ္မာချမ်းသာတွေသာမက နိဗ္ဗာန်ချမ်း သာကိုလည်း ရနိုင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် လူ့ဘဝကို ဆုတောင်းပြီး မောင်တို့ရတနာ တွေကို ဘုရားမှာ လှူလိုက်ကြရအောင်”

အေးမြစန္ဒာက သူ့စကားကို နှစ်ခြိုက်စွာပြုံးပြီး ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“နမလေးက အစောထဲက လှူချင်နေတာပါ မောင်ရဲ့။ ဒါပေမဲ့

မောင်နဲ့အတူ သစ္စာပြုချင်နေတာ မောင် ရဲ့။ ဒါမှ အေးမြစန္ဒာနဲ့မောင် ဘဝ ဆက်တိုင်း မခွဲမခွာ နေရမှာ”

“ဘဝဆက်တိုင်း” တိုးအောင်ရွှေက ပဲ့တင်ထပ် လိုက်မိသည်။ ခက်လိုက်ပါတဲ့ မိန်း ကလေး။ အစွဲအလမ်းကြီးလွန်းလှချည် လား။ တိုးအောင်ရွှေတွင် ပြောစရာ ရှိလာသည်။

“ရတနာတွေ လှူဒါန်းရင်း ဘယ်လိုစိတ်ထားနဲ့ ဆုတောင်းရမလဲလို့ နမလေးကို မောင် သင်ပေးပါဦးမယ်။ မြတ်စွာဘုရား သက်တောင်ထင်ရှား ရှိတဲ့အချိန်မှာ ဗိမ္ဗိသာရ အမည်ရှိ မင်းတစ်ပါး ရှိပါတယ်။ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီး နတ်ရွာစံတော့ နတ်ပြည်ခြောက်ထပ်ရဲ့ အောက်ဆုံးနတ်ဘုံ စတုမဟာရာဇ်နတ်ဘုံ မှာ “နေဝသာ” အမည်ရှိတဲ့ နတ်စစ် သူကြီးဖြစ်တယ်။ သူ့လိုပဲ သောတာပန် ကျောင်းအိယိကာမကြီး ဝိသာခါကွယ်လွန် တော့ ဟိုး အထက်နတ်ပြည် သုတိသာ မှာ နတ်မိဖုရားသွားဖြစ်တယ်။ အဆင့်

အတန်းခြင်း ဘယ်လောက်ကွာသွား သလဲ။ သီလနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့သူဖြစ်လို့ တောင့်တတိုင်းရနိုင်တဲ့ ဗိမ္ဗိသာရမင်း စတုမဟာရာဇ်နတ်ပြည်မှာ ဖြစ်ရတာက တော့ အဲဒီမင်းကြီးဟာ စတုမဟာရာဇ် နတ်ပြည်ကို စွဲလမ်းနှစ်သက်လို့တဲ့။ ဒါကြောင့် စွဲလမ်းမှုမထားဖို့ အရေးကြီး တယ်။ နမလေး စွဲလမ်းစိတ်တွေ မထား နဲ့ ကောင်းမှုကုသိုလ်တွေ အကြောင်း ပြုပြီး နိဗ္ဗာန်မဂ်ဖိုလ်ရဖို့ပဲ ဆုတောင်းပါ”

တိုးအောင်ရွှေ၏ စကားအဆုံး တွင် အားလုံးက သာဓုခေါ်ကြလေသည်။ တိုးအောင်ရွှေနှင့် အေးမြစန္ဒာတို့သည် မိမိတို့ပိုင် ရတနာများကို ဘုရားရှင်နှင့် ဘုရားရှင်၏ သာသနာမြတ်ကြီးအား ရည်မှန်းကာ လှူဒါန်းလိုက်ကြသည်။ ဆုတောင်းပုံ တိုးအောင်ရွှေ တိုင်ပေးသမျှ အေးမြစန္ဒာ လိုက်၍ဆိုရာသည်။

“ဘုရားတပည့်တော်တို့သည် တပည့်တော်တို့ပိုင် ရတနာများအား ဘုရားရှင်နှင့် ဘုရား၏ သာသနာမြတ် ကြီးအား လှူဒါန်းပါ၏။ ဤသို့ လှူဒါန်းရ

www.burmeseclassic.com

သော ကောင်းမှုကံ စေတနာတို့ကြောင့် ဘုရားတပည့်တော်တို့သည် နိဗ္ဗာန်မဂ် ဖိုလ်ကို လျင်မြန်စွာ မျက်မှောက်ပြုနိုင် သည့်ကိုယ် ဖြစ်ရပါလိ၏ အရှင်ဘုရား”

နှစ်ဦးသား ဆုတောင်းပြီး နောက် အေးမြစန္ဒာသည် တိုးအောင်ရွှေ အား မော့ကြည့်နေရှာသည်။ သူမ၏ဟန် က ခွင့်ပန်လိုသော သဘောဆောင်နေ သဖြင့် တိုးအောင်ရွှေက...

“ဆုပန်ချင်တာ ရှိတာပန်လေ” ဟု ခွင့်ပြုစကား ဆိုလိုက်သည်။

“မောင်... အေးမြစန္ဒာကို ခွင့်လွှတ်နော်”

အေးမြစန္ဒာသည် ဘုရားရှင် အား ရည်မှန်း၍ ဦးသုံးကြိမ်ချသည်။

“အရှင်ဘုရား တပည့်တော်မ သည် တပည့်တော်မတို့ပိုင် နှစ်ဦး၏ ဓမ္မာနာများကို နှစ်ဦးသဘောတူ ဘုရား နှစ်နှင့် သာသနာတော်မြတ်ကြီးအား ချီးမွမ်းပါ၏။ ဘုရားတပည့်တော်မသည် တိုးအောင်ရွှေအား ယခင်ဘဝမှစ၍ ဘဝတိုင် အသက်နှင့်ထပ်တူ မြတ်

နိုးပါ၏။ ချစ်ခင်ပါ၏။ ထိုသစ္စာစကားများ မှန်ကန်ပါ၏။ ဤမှန်ကန်သော သစ္စာ စကားများ၏ တန်ခိုးရှိန်စော် အာနဘော် ကြောင့် တပည့်တော်မ၏ ဤဘဝ ပျက် သုဉ်းခဲ့ပါလျှင် လူ့ဘဝ၌ဖြစ်၍ ကိုတိုး အောင်ရွှေ၏ ယခုမျက်မှောက်ဘဝ၌ပင် အတူစုံဖက် ပေါင်းသင်းရပါစေသတည်း။ ဇာတိဿရဉာဏ်ကိုလည်း ရရှိနိုင်ပါစေ သတည်း”

အေးမြစန္ဒာ၏ သစ္စာစကား အဆုံးတွင် မြူနှင်းများက ရုတ်ခြည်းဖုံး အုပ်သွားသဖြင့် ဘာမျှ မမြင်ရတော့ချေ။ အနည်းငယ်ကြာမှ မြူနှင်းများ လွင့်ပြယ် သွားသဖြင့် အေးမြစန္ဒာအား အိပ်ပျော် နေသော အသွင်သဏ္ဌာန်လေးဖြင့် တွေ့ ရလေတော့သည်။

တိုးအောင်ရွှေ စိတ်ပူသွားပြီး အဘိုးအိုအား အကူအညီတောင်းရန် ကြည့်လိုက်သည်။ အဘိုးအိုက ခေါင်းခါ ပြပြီး...

“လူလေး... မင်းနမ သိုက် ခန္ဓာ စဲသွားပြီကွယ့်။ ခုလောက်ဆို လူ

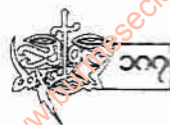
ဘုံမှာ ပဋိသန္ဓေ နေနေရောပေါ့။ သူ ရည်ရွယ်ချက်၊ သူ့ဆန္ဒတွေကလည်း ပြီးပြည်စုံသွားခဲ့ပြီလေ”

တိုးအောင်ရွှေ မျက်ရည်မြိုင် မြိုင် ကျလာသည်။ သူ့အပေါ်၌ ဤမျှ ချစ်သတဲ့လား။ သနားစရာ မိန်းကလေး သည် အတိတ်ကာလတုန်းက သူ့ရဲ့ တွင် ခန္ဓာစဲခဲ့သလို ယခုဘဝတွင်လည်း သူ့ရေမှ ခန္ဓာစဲသွားပြန်သည်။

“မောင်... အေးမြစန္ဒာနဲ့တူ မောင် လာခဲ့ပါကွယ်။ မောင်တူညီမှ ဖြစ်မှာ မောင်ရဲ့ ဟု အိပ်မက်တွေ အထိ လီပေးကာ အကူအညီ တောင်းသူလေး သည် စိတ်ချမ်းမြေ့စွာနှင့် ခန္ဓာစဲသွားခဲ့ လေပြီ။

တိုးအောင်ရွှေသည် နှလုံးသား ဆီမှ တက်လာသော အပူရှိန်ကို တောင့် မခံနိုင်ဘဲ သတိလစ် မေ့မောသွားသေး တော့သည်။

တိုးအောင်ရွှေသည် မည်သူ့ ကြာအောင် မေ့မောသွားသည်မသိ၊ သတိရလာတော့ နေမြင်နေပေပြီ။

လက်မှန်ကို ကြည့်မိသည်။ နံနက်
ရှစ်နာရီခွဲ ရှိနေသည်။ သူသတိရလာချိန်
တွင် ကျောက်နံရံကြီးကို မှီလျက်သား
ဖြစ်နေကြောင်း တွေ့ရသည်။ သိုက်ချုပ်
အဘိုးအိုနှင့် မိန်းကလေးများ လူထွား
ကြီး နန္ဒနှင့်ဝက်ဝံများ အေးမြစွာတို့
သည် ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်ကွယ်သွား
လေပြီ။ အေးမြစွာအား သူတတ်နိုင်
သမျှ ဟောကြားပြသခြင်း၊ သစ္စာဆိုခြင်း၊
ကုသိုလ်ကောင်းမှု ပြုလုပ်ခြင်းတို့အား
တူနစ်ကိုယ် ပြုလုပ်ခြင်းတို့ဖြင့် သူကူညီ
ခဲ့၍ ပြီးပေပြီ။ သစ္စာပြုခြင်း၊ ဆုတောင်း
ခြင်းတို့သည် ဘဝသံသရာတွင် အလွန်
အရေးပါကြောင်း တိုးအောင်ရွှေသိပါ၏။
သိနားလည်သဖြင့် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ
ဖြစ်ရမည့်အစား သူရင်သည် ကြေကွဲနှင့်
သီးနေပြီး ရှိန်းမြဲ ခံစားချက်တို့ကြောင့်
သူရင်သည် တစ်စစီ လွင့်စင်မတတ်
ဖြစ်နေသည်။ လူငယ်တစ်ဦးနှင့် မမျှ
အောင် ခံစားရသော သောကများကြောင့်
မောပန်းနွမ်းနယ်နေပြီး မထချင်အောင်
ဖြစ်နေသည်။ ဟိုတောင်ထိပ်ရှိ အင်ကြင်း

ဖြူကြီးအောက်တွင် ဦးတုတ်ဖြူကြီးအား
စိတ်ပူပန်နေဟန်နှင့် ရပ်နေသည်ကို
မြင်ရသည်။
“ဦးလေး”
တိုးအောင်ရွှေ ခေါ်သံကြောင့်
ဦးတုတ်ဖြူကြီးမျက်နှာ ဝင်းထိန်သွား
သည်။ တိုးအောင်ရွှေသည် သူ့ထံ
အပြေးလာနေသော ဦးတုတ်ဖြူကြီးအား
နွမ်းလျှော့ ပြုံးပြသည်။
“စိတ်ပူလိုက်ရတာ မောင်ရာ။
သားရဲတွေများ ဆွဲသွားသလားလို့ ဘယ်
တွေကိုများ သွားနေရတာလဲကွယ်”
ပါးစပ်မှ တဗျစ်တောက်
တောက် ပြောနေရင်း ဦးတုတ်ဖြူကြီး
ရောက်လာသည်။ ဦးတုတ်ဖြူသည်
တိုးအောင်ရွှေအားကြည့်ပြီး ထိတ်လန့်
တကြားဖြစ်ကာ ခုန်လိုက်သည်။
“မင်း... မင်း ဥစ္စာစောင့်တွေ
နဲ့ တွေ့ခဲ့တယ်”
ဦးတုတ်ဖြူကြီးရဲ့ မေးခွန်းကို
ငြင်းရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ် ရင်ခွင်ထဲမှ
ပစ္စည်းတစ်ခုကို မြင်လိုက်သဖြင့် တိုး

အောင်ရွှေ နှုတ်ဆိတ်သွားသည်။
“သင်ပန်း”
လက်ဆတ်ဖြူဖွေး၍ ရိုးနွယ်
လေးများ စိမ်းနေသော သင်ပန်း။ ဤ
ပန်းများသည် ယမန်နေ့ညက အေးမြ
စန္ဒာ ပန်ထားသောပန်းများ ဖြစ်နေလေ
သည်တကား။
xxx
တိုးအောင်ရွှေသည် မြူနင်း
များ သိပ်သည်းစွာကျနေသော နံနက်
ခင်းကို ကြည့်၍ ဘုရားဖူးချင်စိတ်များ
တားမနိုင် ဆီးမရ တဖွားဖွား ဖြစ်လာ
သည်။ သင်ပန်းများဝယ်၍ ဗိုလ်
တထောင်ဘုရားသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။
သူကားလေးက ဗိုလ်တထောင်ဘုရား
ဝင်းထဲသို့ ငြိမ်ငြိမ်လေး ဝင်လာချိန်တွင်
ဘုရားဝင်းအတွင်း၌ လူသိပ်မများလှပါ။
ဘုရားကို သင်ပန်းများလှူ၍ အေးမြ
စန္ဒာအား အမျှအတန်း ပေးဝေရန်
စိတ်ဆန္ဒများ တဖွားဖွား ဖြစ်နေသည်။
အေးမြစန္ဒာကိုလည်း အထူးသတိရနေ

သည်။ သူ့အား ဘဝခြားသည်တိုင်
ချစ်နေရာရသောမက ဥစ္စာစောင့်ဘဝ
စုတေခါနီး၌ပင် သူနှင့်အတူ ပေါင်းဖက်
ပါရစေဟု သစ္စာပြသွားရာသူ သူမကို
တိုးအောင်ရွှေ ဘယ်လိုမှ မေ့မရ။
ထူးခြားသော ဖြစ်ရပ်များဖြစ်ခဲ့သည်မှာ
ဆယ်စုနှစ်တစ်ခု ကျော်လွန်လာပြီ ဖြစ်
သော်လည်း တိုးအောင်ရွှေတစ်ယောက်
လွမ်းဆွေး၍ ကောင်းနေဆဲပင် ဖြစ်သည်။
သူနုလုံးသည် လွမ်းဆွေးခြင်း ပင်လယ်
ပြင်တွင် ရွက်လွင့်၍ ကောင်းနေဆဲဖြစ်
သည်။ သူ့ဘဝ လေငယ်သည် ပျော်ရွှင်
ခြင်း ကမ်းစပ်ကို ရှာ၍မတွေ့နိုင်အောင်
ရှိနေ၏။

“အေးမြစန္ဒာရယ်”

တိုးဖွဖွလေး တမ်းတလိုက်မိ
သည်။ လက်ထဲမှ သင်္ဃန်းများကို
ဘုရားလှူလိုက်သည်။

“နမလေး အေးမြစန္ဒာရေ၊
ကောင်းရာသုဂတိ လားပါစေ”

တိုးအောင်ရွှေ၏ ဆုတောင်းသံ
က ပြတ်သားကြည်လင်လှသဖြင့် အနီးမှ

ဘုရားဖူးများက လှည့်ကြည့်သည်။
ဘုရားထဲတွင် အသက်ငါးဆယ်ကျော်ခန့်
ရှိမည့် အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦး တိုးအောင်
ရွှေအား တအံ့တဩနှင့် ကြည့်သည်။
ကြည့်ရုံသာမက သူ့ရှိရာသို့လာပြီး

“လူကလေး မင်းနာမည်က
တိုးအောင်ရွှေ မဟုတ်လား”ဟု မေး
လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျ။ ကျွန်တော့်
နာမည် တိုးအောင်ရွှေပါ။ ဘာဖြစ်လို့ပါလဲ
ခင်ဗျာ”

သူက ရည်မွန်ဖြေကြားရင်း
ပြန်မေးလိုက်သည်။ အမျိုးသမီးကြီးက
ဘုရားလှူထားသော ပန်းခြင်းတစ်ခုကို
လက်ညှိုးညွှန်ပြပြီး...

“မင်းကသာ အမျှဝေနေတယ်။
သူ မသေပါဘူးကွယ်” ဟု ပြောလေ
သည်။

သူမ ညွှန်ပြရာသို့ တိုးအောင်
ရွှေ ကြည့်မိသည်။ သင်္ဃန်းများ ခြင်း
နှင့်အပြည့် လှူထားပြီး စာတမ်းလေး
တစ်ခု ထိုးထားသည်။

“တိုးအောင်ရွှေနှင့်ဝန်း အေးမြ
စန္ဒာတို့ကောင်းမှု” ဟူသတည်း။

“ဒေါ်လေး ဒီပန်းခြင်းကို
ဘယ်သူ လှူသွားတာလဲ သိပါရစေ
ခင်ဗျာ”

တိုးအောင်ရွှေက ပျာပျာသလဲ
တောင်းပန်လိုက်သည်။

“ဟိုမှာလေ ပုတီးစိပ်နေတာ
မမြင်ဘူးလား”

အမျိုးသမီးငယ်လေးတစ်ဦး
ပုတီးစိပ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ အဖြူ
ရောင်ဝမ်းဆက် ဝတ်ထားပြီး သင်္ဃန်း
များ ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံး ဝေနေအောင်
ပန်ထားသည့် အေးမြစန္ဒာပင်တည်း။
တိုးအောင်ရွှေသည် စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့်
အော်ခေါ်မိမတတ် ဖြစ်သွားသည်။
တိုးအောင်ရွှေက မှတ်မိသော်လည်း
အေးမြစန္ဒာက မမှတ်မိလျှင် ခုက္ခများပေ
လိမ့်မည်။ သူ၏ ယခုဘဝနာမည်မှာ
မည်သို့မှည့်ထားသည်မသိ၊ အသာစောင့်
ကြည့်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ အမျိုး
သမီးငယ်သည် ပုတီးစိပ်၍ ပြီးသွားကာ

အသာထရပ်လိုက်သည်။ ဟိုဟိုသည်
သည် လှည့်ကြည့်နေရာမှ တိုးအောင်ရွှေ
အား မြင်သည်နှင့် အံ့ဩတုန်လှုပ်သွား
သည်။ သေသေချာချာ စေ့စေ့စပ်စပ်
ကြည့်နေပြီးမှ နှစ်နှစ်ကာကာ ပြုံးပြ
သည်။ တိုးအောင်ရွှေထံ အပြေးလှမ်းလာ
သည်။ တိုးအောင်ရွှေသည် မမြင်ဟန်
ပြုနေသော်လည်း သူ့ရင်ကား ပြင်းစွာ
ခုန်နေပြီဖြစ်၏။ သူ့အနီးသို့ ရောက်လာ
သော သူမသည် တိုးအောင်ရွှေလက်မောင်း
ကို ဝမ်းပန်းတသာဖြင့် ဖက်တွယ်လိုက်
သည်။

“မောင်”

သူမက ခေါ်လိုက်သဖြင့် တိုး
အောင်ရွှေ တုန်လှုပ်ရပြန်သည်။

“မင်း . . . လူမှားနေပြီ
မိန်းကလေးရဲ့”

တိုးအောင်ရွှေ ငြင်းဆန်လိုက်
ရာ မိန်းကလေးက တခစ်ခစ်ရယ်သည်။
သူ့လက်မောင်းကို တို့၍ ဖက်တွယ်လိုက်
ပြန်သည်။

“ဘာလို့ . . . လူမှားရမှာလဲ

မောင်ရဲ့ ဒီမှာကြည့်”
သူမ လှူထားသော ပန်းခြင်း
မှ စာတမ်းလေးကိုပြသည်။ နုပျိုသော
သူမ၏ မျက်နှာလေးသည် ပီတိရိပ်
ကြောင့် ရွှန်းစိုတောက်ပနေ၏။ အပြုံး
များကလည်း တောက်ပလှသည်။

“မောင်နဲ့ ပြန်ဆုံရမယ်လို့
အေးမြစန္ဒာက အပိုင်ယုံကြည်ထားတယ်
မောင်ရဲ့။ အခုလို စာတမ်းလေးတွေနဲ့
ကုသိုလ်ကောင်းမှု လုပ်လွန်းလို့ ဖေဖေ
နဲ့ မေမေက ဆုတာပေါ့။ နောက်တော့
ဘာမှမပြောတော့ပါဘူး။ မောင့်ကိုတွေ့
ရင် အိမ်ခေါ်လာတဲ့”

တိုးအောင်ရွှေက မယုံမရဲနှင့်
အိပ်မက်များလားဟုတွေးရင်း ဝိုင်နေမိ
သည်။

“မောင် . . . မိန်းမရနေပြီလား
ဟင်”

အေးမြစန္ဒာက မေးလိုက်
သဖြင့် တိုးအောင်ရွှေ တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွား
သည်။

“ဟာ . . . ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ

ကွာ ဘယ်ကလာ မိန်းမရရမှာလဲ။
မောင့်ရင်ထဲမှာ အေးမြစန္ဒာကို လွမ်းလို့
ကောင်းတုန်းပဲ”

တိုးအောင်ရွှေ၏ အပြော
စကားကြောင့် အေးမြစန္ဒာ ကျေနပ်သွား
သည်။

“တို့က . . . အသက်ကြီးပါပြီ
အေးမြစန္ဒာရယ်”

တိုးအောင်ရွှေ၏ စကား
ကြောင့် အေးမြစန္ဒာပြုံးသည်။

“ဒီမယ် . . . မောင်ရဲ့။ အေးမြ
စန္ဒာကလည်း တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူကြီး
ဖြစ်နေပြီရှင်။ မောင်အဘိုးကြီး ဖြစ်နေရင်
တောင် အေးမြစန္ဒာက ချစ်နေမှာပါ”

မောင်ကြည်သိန်း
(သာယာကုန်း)

၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ အတွင်း (၇) ရက်သားသမီးများအတွက်

ဘာကိုဆောင်လို့ရောင်မလဲ

ဣန္ဒြာသယမဟိန္ဒီဝေ
ဗေဒသုတေသီ ဆရာမျိုး

အတွဲ (၂၀) အမှတ် (၂) ၊ နိုဝင်ဘာလ ၊ ၂၀၁၆ ခုနှစ်

တနင်္ဂနွေသားသမီးများအတွက်

- လုပ်ငန်းများ စတင်လည်ပါတ် နိုင်ပါပြီ။
- ရည်မှန်းချက်များအောင်မြင်မည်။
- ထိပေါက်ကိန်းရှိပါသည်။
- အကျိုးပေးဂဏန်း (၆)
- ကျောင်းသားများသည် ဂရုစိုက်ပါ။
- အချစ်ရေးသင့်ပါသည်။
- ငါးသက်စေ့လွှတ်ပေးပါ။

အင်္ဂါသားသမီးများအတွက်

- လူမှုရေးကိစ္စများ လျော့ကျချိန်ဖြစ်သည်။
- မိမိထက်ငယ်သူက ခွန်းတုံ့ပြန်မည်။
- စက်ပစ္စည်း အဝင်မတော်ပါ။
- ကျောင်းသားများ မြန်မာစာဂရုစိုက်ပါ။
- ကြင်နာသူစိတ်ကောက်ချိန်ဖြစ်သည်။
- ဂုဏ်တော်ကိုးပါး ပုတီးစိတ်ပေးပါ။

- စားခုတ်ရာ လက်လျှို့ဝှက်ခြင်းမရှိကြပါ။
- သက်သက်လွတ် မွေးနေ့တိုင်းစားပါ။

ကြာသပတေးသားသမီးများအတွက်

- လုပ်ငန်းများ မအောင်မြင်နိုင်သေးပါ။
- ပညာရေး နိမ့်ကျနေမည်။
- ကျန်းမာရေး ဂရုစိုက်ရန်လိုသည်။
- အိမ်ထောင်ရေးသင့်ပါသည်။
- ကျောင်းသားများ ကျက်စာ ဂရုစိုက်ရန်လိုသည်။
- ညအိပ်ရာဝင်ခါနီးတိုင်း မိဘကန်တော့ပါ။

တနင်္လာသားသမီးများအတွက်

- ဘဝကို တစ်ကပြန်စရာမည်။
- ညီအစ်ကို မောင်နှမ ဒုက္ခပေးမည်။
- အမိ၏ကျန်းမာရေး ဂရုစိုက်ပါ။
- ကျောင်းသားများ ဓါတုဗေဒဂရုစိုက်ပါ။
- အချစ်ရေး မစတင်သင့်ပါ။
- မွေးနေ့ထောင့် ရေသက်စေ့လှူပါ။

ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးများအတွက်

- အချို့လုပ်ငန်းများ အနည်းငယ်ကြန့်ကြာမည်။
- ပညာရေး လုပ်ငန်းများကောင်းမည်။
- ထိစပ်တူထိုးပါ။ အကျိုးပေးဂဏန်း (၄၊ ၈)
- နှလုံးကိစ္စများ တအံ့နွေးနွေးဖြစ်နေမည်။

သောကြာသားသမီးများအတွက်

- အဝေးမှ သတင်းကောင်းကြားရမည်။
- လူမှုရေးလုပ်ငန်းများ တစ်ဝက်အောင်မြင်မည်။

- ထိပေါက်ကိန်းရှိသည်။ အကျိုး စနေသားသင်္ခါများအတွက်
- ပေးကဏန်း (၆၊ ၁)
- ခရီးသွားလုပ်ငန်းများ ကောင်း မည်။
- ကျောင်းသားများ ရှုပ်နှံပထဝီ ကရုဏ်ပါ။
- ရေနံပတ်သက်သော ဒါနပြု ပေးပါ။
- လုပ်ငန်းများ အရှိန်ကောင်း နေမည်။
- ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်းရှင်များ ပိုမို အောင်မြင်မှုရှိမည်။
- ထိပေါက်ကိန်းရှိပါသည်။
- အကျိုးပေးကဏန်း (၄၊ ၉)
- ကျောင်းသားများ သမိုင်းဘာသာကရုဏ်ပါ။
- အိမ်ထောင်ရေးညွှတ်ပါသည်။
- သက်ကြီးဘိုးဘွားများကို အလှူ လုပ်ပေးပါ။
- ဣစ္ဆာသယမဟိန္ဒီစေ
- ဗေဒသုတေသီဆရာမျိုး

ဆုတောင်းပြည့် ဆရာကြီး အောင်ဘုန်းမြင့်

နက္ခတ္တဗေဒ ဗလိတပညာရှင် - မဟာဂန္ဓဝိဗေဒင် လက္ခဏာသုတေသီ

စာရေးဆရာ - အောင်ဘုန်းမြင့် (ကဗျင်စမြ)

ကလောင်စွဲ - ကာလီဒါရီ (မြန်မာမြည်)

- ယတြာ စာတ်ရိုက်စာတ်ဆင် အထူးဆောင်ရွက်ပေးသည်။
- ဘဝရှေ့ဆောင်လမ်းညွှန် အတိုင်ပင်ခံသည်။
- နေ့စဉ် နံနက်(၆)နာရီ မှ (၉)နာရီအတွင်း အသံဖုန်းဖြင့် ဟောကြားပေးသည်။

အမှတ်(၄၂)၊ အောင်မင်္ဂလာလမ်း၊ ကျောက်ပြောင်၊ တာပွေမြို့နယ်၊ ပုန်း - ၀၁-၅၄၀၇၂၀၊ ၀၉-၃၁၀၂၂၀၁၆

သီတင်းလည်းကျွတ်ပေါင်းများပြီ

စုစုပေါင်း

မာမာ(လှည်းဆိပ်)

32

သူနာမည်ကတော့ “ကိုကြည်
ထွေး” အသက်ကတော့ (၄၀)ပြည့်ဖို့
လပိုင်းလောက်သာ လိုတော့သည်။
တစ်ကိုယ်တည်း လူပျိုကြီးဆိုပါတော့။
လူကလူရိုး၊ လူအေး၊ ရိုးတယ် အေး
တယ် ဆိုတာထက် “နံတယ်၊ အတယ်”
ဆိုရင် ပိုပြီးပုန်ပါလိမ့်မယ်။

ရှပ်ရည်ကြည့်ပြန်တော့ ခုချိန်
မှာ အသက်ကလေးက ကြီးလာ၊
လယ်ယာ လုပ်ကိုင်သူလည်းဖြစ်တော့
ပင်ပန်းတာနဲ့ပဲ ညှိနေတဲ့အသားရေက
မဲပြာရောင်သန်းလို့ မဆိုသလောက်လေး
ရေကိုပြုထွက်နေတဲ့ ရှေ့သွားနှစ်ချောင်း
ရယ်၊ အထဲကိုချိုင့်ဝင်နေတဲ့ မျက်ဝန်း
တစ်စုံနှင့်အတူ ကောက်ကွေးနေတဲ့
ဆံကေသာကို ပိုင်ဆိုင်ထားသူလေ။
ဒါကတော့ သူပိုင်ဆိုင်တဲ့ သူ့ရဲ့ဥပမီ
ရှပ်ရည်ပါပဲ။ အဲ... နောက်တစ်ခုရှိသေး
တယ်။ စကားပြောလည်း လေးကွေးသူပါ။

မွေးချင်း (၇) ယောက်ရှိတဲ့ထဲ
သူက (၅) ယောက်မြောက်ပေါ့။
သူငယ်ငယ်က စကားမပြောပါ။ ပြောပြန်

တော့လည်း ဂူးဂူးဝါးဝါးနှင့်။ မိသားစု
များက ဒီတစ်သက်စကား မပြောတော့
ဟုပင် ထင်ထားကြသည်။ ဒီလိုနဲ့
နေလာလိုက်တာ သူ့အသက် (၁၁)နှစ်
ကျော်လို့ (၁၂)နှစ်ထဲရောက်မှ တစ်လုံးစာ
နှစ်လုံးစာ စကားစပြောလာပါတော့သည်။
မဝီတဝီ လေးလေးပင်ပင်ကြီး။ မိသားစု
များက သင်ပြပေး၊ ပြောကြ ဆိုကြနှင့်မို့
အများနည်းတူ သူ့ပြောနိုင် လာခဲ့လေ
သည်။ ဒါပေမဲ့ သူများလိုတော့ လည်
လည်ပတ်ပတ်ကြီး မဟုတ်။ တုံးတီးကြီး
ပြတ်ပြတ်ကြီးသာ။ စကားပြောနှောင့်နှေး
တော့ ပညာရေးပါ အားနည်းခဲ့ရပြန်သည့်
သူ့အဖြစ်။ မိသားစုများကလည်း ထို
ခေတ် ပညာရေး အခြေအနေအရ
သေစာ၊ ရှင်စာ ဖတ် တတ်ရုံမျှဟုပင်။
ဘုန်းကြီးကျောင်းတွင် (၄)တန်းထိသာ
သူ့ပညာသင်ခဲ့ရလေသည်။ လေးတန်း
အောင်ပြီးတော့ သူ့အရွယ် ခန္ဓာက
လူကြီးနီးပါး ဖြစ်နေလေပြီ။ ဒီတော့ သူ
လည်း ရှက်သည်ထင်ပါတယ် အလယ်
တန်း (တခြားရွာတွင်ရှိသော) ကျောင်း

ကို ဆက်မတတ်ဘဲ မိဘများ၏စီးပွားရေး
ဖြစ်သော လယ်အလုပ်ကိုသာ ဝိုင်းဝန်း
လုပ်ကိုင်ပေးတော့သည်။ ဒါကတော့
သူငယ်စဉ်က ဖြတ်သန်းမှုတွေပါ။

ကိုကြည်ထွေးတစ်ယောက်
အရွယ်လေးရောက်လာတော့ သူများတွေ
လို ရည်းစားသနာလေး ထားချင်ပြီလေ။
ရွာထဲက အပျိုလေးတွေများ တွေ့လျှင်
ရိုးတိုရှုန်တန်းနှင့်။ ကျိတ်ပိုးနေတတ်
သည်။ ခက်တာက စကားမပြောရဲ။
ရည်းစားစာကျပြန်တော့လည်း “နှင့်ကို
ငါချစ်တယ်။ ငါ့ကို နင်ပြန်ချစ်ပါ”
လောက်တော့ ရေးတတ်ပေမယ့် သူက
ထိုသို့မရေးချင်ပြန်။ အချစ်ကို ဖွဲ့နွဲ့ကာ
စိကာပတ်ကုံး ရေးချင်သူလေ။

ဒီတော့ ကိုကြည်ထွေး တစ်
ယောက် အကြံထုတ်ရပြီပေါ့။ တူဖြစ်သူ
(၇)တန်းကျောင်းသားကို ရေးခိုင်းရန်ပင်
ဖြစ်ပါတော့သည်။ ကိုကြည်ထွေး
အသက် (၁၅)နှစ်ထဲ ရောက်တော့
သူ၏မွေးချင်းများထဲမှ အစ်ကိုတစ်
ယောက်နှင့် အစ်မသုံးယောက်တို့က

အိမ်ထောင်တွေကျလို့ သူ့အိုး သူ့အိမ်များ ပါဟာ”

နှင့် ဖြစ်နေကြပြီလေ။ ကိုကြည်ထွေး
တစ်ယောက် သူ့ရဲ့အကြံစည်ကို
အကောင်အထည်ဖော်ရန် တုံ့ဖြစ်သူ
ကျောင်းသားအိမ်ပြန်ချိန်ကို မုန်းပြီး
အစ်မအိမ်ကိုလာရသည်မှာ မမောနိုင်။
တစ်ညနေတော့ တုံ့ဖြစ်သူ တစ်ယောက်
တည်း အိမ်တွင်ရှိခိုက် သူ့စကားစလိုက်
သည်။

“တူကြီး...ဦးကို စာလေး
ရေးပေးပါလား”

အိမ်စာတွေ လုပ်နေသော
တုံ့ဖြစ်သူကို ပြောလိုက်တော့...

“ဘာစာ ရေးပေးရမှာလဲ
ဦးထွေး”

“အဲ...ဟို...ရည်းစားစာ
ပါကွ”

“ဟာ... ဦးထွေးကလည်း
ကိုယ့်ဘာသာရေးပါလား။ ကျွန်တော်
မရေးတတ်ဘူး။ ဒီမှာ အိမ်စာလုပ်နေ
တယ်”

“တူကြီးကလည်း...ရေးပေး

“ဦးထွေးဘာသာရေးဗျာ။
အမေသိရင် အရိုက်ခံရမှာဗျ။ မရေးဘူး”
“အစ်မကြီး မသိအောင် ရေး
မယ်လေကွာ။ ငါက ...သတ်ပုံမမှန်
လို့ကွ။ ပြီးတော့ လက်ရေးမလှဘူးဟာ။
မင်းကရေး ဦးက... ပြောမယ်။ ဒါဆို
အဆင်ပြေပါတယ်”

“ဦးထွေးကလည်း အသက်ပဲ
(၂၀)ကျော်ပြီ။ ကြိုက်ရင် လိုက်ပြောပေါ့။
စာရေးနေသေးတယ်”

“ဟ...ကောင်ရ ငါကခုမှ
(၂၀)ကို နည်းနည်းလေး စွန်းသေးတာ။
စကားလိုက်ပြောတော့ ငါ့ကို ပါးရိုက်မှာ
ပေါ့”

“ဪ... ဦးထွေးက
ရည်းစားဘော့လိုချင်တယ် ပါးရိုက်ခံရ
မှာတော့ ကြောက်သားပဲ။ ဒါကျတော့
သိတယ်နော်။ မရေးပေးဘူးဗျာ။
ကျွန်တော်မအားဘူး”

“ငါတူ ကလည်းကွာ ဦးထွေး
က မင်းကို မုန့်ဖိုးပေးမယ်။ (၂၀) ယူ

မလား”

မုန့်ဖိုးဆိုသော စကားကြောင့်
တူတော်မောင် နည်းနည်းစဉ်းစားသွား
သည်။ ထိုအချိန်က ရွာတွင် အသက်
တစ်ပွဲမှ (၁၀)၊ ရွှေဖားဦးထုပ်မှ (၁)
ထုပ်လျှင် (၅)ကျပ်၊ စားလှီးမုန့်တစ်ခုကို
(၁၀)လေး၊ ကျောင်းသွားလို့ အိမ်ကမုန့်
ဖိုးပေးလျှင် (၁၀)သာရသည်။ ခုက
(၂၀)ဆိုတော့...

“အင်း...ရေးပေးမယ်လေ။
ညကျရင် ကျွန်တော် စာကျက်ပြီးချိန်
လောက်လာခဲ့လေ။ အမေတို့ အိမ်
လောက်ပြီ”

“အေး...အေး။ ငါတူက
အားကိုးရသားပဲ။ ဟဲ...ဟဲ ရော
မုန့်ဖိုးလေး ယူဦး”

အိတ်ကပ်ထဲက ပိုက်ဆံ(၂၀)
ထုတ်ပေးပြီး ပြုံးပြုံး ပြုံးပြုံးနှင့် ကို
ကြည်ထွေး အိမ်ပြန်ခဲ့လေသည်။

“သို့

“မိုးရေ...နေကောင်းလား။
“မိုးနဲ့ပတ်သက်လို့ ကိုထွေး ရင်သံမှာ

ဖြစ်နေတာတွေကို ဒီစာလေးနဲ့ ပြောပါ
ရစေနော်။ မိုးကို ကိုထွေးလေ ချစ်မိ
နေပြီ မိုးရယ်။ ကိုထွေးလေ မိုးကို
မမြင်ရရင် မနေနိုင်တော့ဘူး သိလား။
ဒါကြောင့်မို့ ညနေတိုင်း မိုးတို့ အိမ်ရှေ့ကို
မယောင်မလည်နဲ့ အကြောင်းရှာပြီး
လာနေရတာ မိုးသိမှာပါ။ ခုဆိုရင်
ကိုထွေးလေ ဘာလုပ်လုပ် မျက်စိထဲမှာ
မိုးကိုပဲ မြင်နေတယ်။ စားလည်း မိုး၊
အိပ်လည်း မိုး၊ ရေချိုးလည်း မိုး၊
နောက်ဆုံး ရေအိမ်ဝင်တာက အစ၊
လမ်းလျှောက်တာအဆုံး မိုးမျက်နှာလေး
ကိုပဲ မြင်နေတယ်ကွာ။ ဟိုနေ့က
ဝါဆိုပန်းကပ်ပွဲမှာလေ မိုးဝတ်ထားတာ
အင်္ကျီပန်းရောင်လေးနဲ့ သိပ်လှတာပဲ။
ဟိုသီချင်းလေးလို ...

“ရှေ့က ... ကြည့်လည်း ယဉ်
တယ်၊ နောက်က ... ကြည့်လည်း
ယဉ်တယ်။ ဘယ်လိုပဲ ... ကြည့်ကြည့်
ယဉ်တဲ့သူရယ်” အဲလိုပဲ သိလား။

ကိုထွေးလေ မိုးကို ချစ်တာ
ဘယ်လိုပြောရမှန်း မသိတော့အောင်ပဲ။

တီကောင်ကို ဆားနဲ့ထိမိသလို (အဲ)။
မျောက် ငမိကိုင်မိသလို ဘာလိုလိုနဲ့။
ထိုင်မရ၊ ထမရနဲ့ ဟာတာတာကြီး
ဖြစ်နေတယ်။ မိုးရယ်။ ကိုထွေးရဲ့အချစ်
တွေကို လက်ခံပေးပါနော် မိုး။

မိုးကို အရမ်းချစ်တယ်”
စာကို ပြန်ဖတ်ကြည့်ရင်း
ပြန်နေတဲ့ ကိုကြည်ထွေးရဲ့ မျက်နှာကြီးမှာ
ရှင်ဂွမ်းဂွံရဲ့ အချစ်ကိုရလို့ ပျော်နေတဲ့
သမိန်ပေါသွပ် မျက်နှာပေးကဲ့သို့။ စာကို
ဖတ်လိုက် ပြန်လိုက်နှင့် အတော်လေးကို
ကျေနပ်နေသည့်ဟန်။ နောက်နေ့မှာပဲ
သူ မိုးနှင်းဆွေကို စာပေးလိုက်ပါတော့
သည်း။

ဒီလိုနဲ့ တူတော်မောင်ကို
စာတွေ ရေးခိုင်းလိုက် မိုးနှင်းဆွေကို
ပေးလိုက်နှင့် အဆင်ပြေနေသည်။
မိုးနှင်းဆွေကလည်း ကိုကြည်ထွေး ပေး
သမျှ စာတွေကို ပုံမှန်ယူသည်လေ။
ဒီတော့ ကိုကြည်ထွေးတစ်ယောက် ပီတိ
တွေနှင့် အပျော်ကြီးပျော်နေသူဖြစ်တာ
အဆန်းတော့မဟုတ်ပါ။

ရက်မှ လ၊ လမှနှစ်တွေ
ပြောင်းလာခဲ့တော့ ရေးပေးနေတဲ့ တူ
တော်မောင် ဘဝင်မကျတော့။ စိတ်
မရှည် ချင်တော့။ ဦးလေးက စာရေးခိုင်း
ပြန်တော့ ...

“ဦးထွေးဟာကလည်း ရေးပဲ
ရေးနိုင်လွန်းတယ်။ ရေးပေးရတာ ကဗျာ
တွေရော၊ သီချင်းတွေရော စုံနေတာပဲ။
ဒီကြားထဲ အကောင်ဗလောင်တွေက
ပါသေးတယ်။ ဘာတွေမှန်း မသိတော့
ဘူး”

“ငါတူကလည်းကွာ အဆင်
ပြေနေတာပဲဟာ”

“ဒါနဲ့ မမိုးနှင်းဆွေကရော
စာပြန်မရေးဘူးလား။ ဦးထွေးဆီ”

“အေးဟ ... မရေးဘူးကွ”

“ကျွန်တော်လည်း အတန်း
စာမေးပွဲက အရေးကြီးနေပြီ။ ဒီနှစ်
ဗြိတိသျှစစ် ကျောင်းကိုယ်စား ကျွန်တော်
သွားဖြေရမယ်ဗျ။ နောက်ဆို ဦးထွေးကို
မရေးပေးတော့ဘူး။ မမိုးနှင်းဆွေက
ဦးထွေးကို ကြိုက်ရင် အဖြေပေးမှာပဲ။

အဖြေသာ တောင်းတော့ဗျာ။ မြန်မြန်”

တူဖြစ်သူ ပြောတော့မှ ကိုကြည်ထွေးတစ်ယောက် မျက်လုံးတွေ အရောင် လက်လို့။ ရန်သူတပ်ကို အောင်မြင်စွာ ဖြိုခွင်းနိုင်တဲ့ စစ်နိုင်သူ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးပမာ လက်ကိုပိုက်လို့ ဟန်ပါပါနင့်။

“အေး . . . ဟုတ်သားကွ။ မနက်ဖြန်ည ဆီမီးတစ်ထောင်ပွဲမှာ ဝတ်ရွတ်ပြန်ရင် အဖြေတောင်းရမယ်။ သူပေးမှာ သေချာတယ်ကွ။ ဟဲ...ဟဲ သူ အကြည့်တွေ ငါသိတယ်ကွ။ မင်းက ကလေးဆိုတော့ ဒါတွေသိမှာမဟုတ်ဘူး။ ဟား . . ဟား . . ဟား”

ငါ့လယ်ထဲကငါး၊ ငါ့ငါး ဆိုသလို၊ ခပ်သည့်အချိန် ပါမည်ဆိုသည့် အတွေးနင့်။

ဆီမီးတစ်ထောင်ပွဲကြီးလည်း ပြီးခဲ့ပြီ။ ဦးကြည်ထွေးတစ်ယောက် တူတော်မောင်တို့ အိမ်ကိုရောက်မလာတော့ပါ။ တူဖြစ်သူ ကျောင်းကပြန်ရောက်တော့ အမေဖြစ်သူက “သားကြီး

ရေ ဒီည အမေ နင့်အဘိုးတွေအိမ်မှာ သွားအိပ်ဦးမယ်။ အိမ်မှာ အငယ်တွေနဲ့ အဆင်ပြေအောင်နေဦးနော်။ နင့်အဖေ ဒီနေ့ အိမ်ပြန်နောက်ကျမယ်တဲ့။ ထမင်းဟင်းတွေ အကုန်ကျုတ်နေပြီ။ အမေ ရေချိုးလိုက်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့။ အဘိုးတို့အိမ်မှာ ဘာရှိလို့လဲ အမေ”

“ဘာမှမရှိဘူး။ ဟိုကောင် နေမကောင်းလို့”

“ဘယ်သူလဲ အမေ”

“နင့် ဦးကြည်ထွေးပေါ့”

“ဟင် . . . ဘာဖြစ်တာလဲ။

ဦးထွေးက”

“ပယောဂလား။ ဘာလားနဲ့။

ငိုလိုက်၊ ရယ်လိုက်နဲ့ဟယ်။ မသက်သာလို့၊ ငါ့လာခေါ်လို့”

“ဦးထွေးက အရင်ကဖြစ်ဖူးလို့လား”

“အမလေး... လျှာရှည်ပဟယ်။ ကလေးက ကလေးလိုမနေဘူး။ ဆီမီးတစ်ထောင်ညက ပြောတာပဲ။ သေချာ

မသိဘူး။ သွားမှသိရမှာ”

“ဟာ . . . ဒါဆို။ အမေ
ဟိုလေ . . . ရွာထဲမှာ ဘာတွေထူးခြား
သေးလဲ အမေ”

“အေး . . . အရှေ့ပိုင်းက
ဇော်မြင့်ကတော့ အဲဒီညက မိန်းမခိုးသွား
တယ် ဆိုလားပဲ”

အမေဖြစ်သူကတော့ ဘာမျှ
မသိ၍ ငေါ့တော့တော့ပြောနေလေသည်။
ဒီတော့မှ သူတို့ကျောင်းက ပြန်လာရင်
မိုးနင်းဆွေညီမကို ကိုဇော်မြင့်ကြီးက
တစ်ခါတလေ တိုးတိုး၊ တိုးတိုးနှင့် ကပ်
ပြီး ဘာတွေပြောမှန်းမသိသည်ကို သူ
သတိရသွားလေတော့သည်။ ထို့ကြောင့်

“အမေ ဟို . . . ဟိုလေ
ထိုဇော်မြင့်ကြီးက ဘယ်သူ့ကို ခိုးသွား
တာလဲဟင်”

“မမိုးနဲ့ကြိုက်နေတာ သူမမိုး
ဦး ဘယ်သူ့ကိုခိုးရမှာလဲ”

“ဟော . . . ဒါကြောင့်ကို
ဆင်တော့ထင်သားပဲ”

ဒီတော့မှ သူလည်း မိခင်ကို

ဦးလေးဖြစ်သူနှင့် သူ့ရဲ့စာအကြောင်း
ဖြစ်စဉ်ကို ပြောလိုက်မိပါတော့သည်။
ထိုအခါမှာတော့ သူ၏မိခင် ကိုကြည့်
ထွေး၏ အစ်မက . . .

“အမလေးတော် . . . ငါက
တော့ စိတ်ပူလို့၊ ဒင်းကတော့ မရေရာ
ဘဲ ငွတ်ဖြစ်နေတာကိုး။ မမိုးကဖြင့်
ဇော်မြင့်နဲ့ကြိုက်နေတာ တစ်ရွာလုံး သိ
တယ်။ သူပဲ မသိဖြစ်နေတာ။ ခုတော့
မိဘတွေက ပယောဂဆရာနဲ့ ပြရမလို့၊
နတ်ပဲကန်တော့ ရမလို့နဲ့၊ နင်လည်း
နောက်တစ်ခါ ဒီလိုအသံကြားလို့ကတော့
အသေမှတ်၊ နောက်ဖေးမှာ ဝါးရံတော
တွေလား။ အဲဒါကြည့်ထား”

“ဒါဆို . . . ဦးကြည်ထွေးက”
“အေး . . . နင့် ဦးလေး
ကြည်ထွေးက မစားရ အညော်ခဲ၊ အနာ
ရင်းပြီး ငန်းတတ်နေတာ သိပြီလား”

ကိုယ့်အမှားနှင့်ကိုယ်မို့ ဘာမျှ
ထပ်၍မပြောရဲ။ မိခင်၏စကားကိုလဲ
သဘောကျ၍ ရယ်ချင်နေမိပါသည်။
ရက်အတော်ကြာမှ ဦးလေး

ထံသို့သွားပြီး အကျိုးအကြောင်း မေး
ကြည့်မိပေမယ့် သူက မပြောချင်။
ရှက်နေပုံလည်းရပါသည်။ အိမ်အပြင်
လည်း မထွက်ပြန်။ ဒီလိုနဲ့ တူဖြစ်သူတို့
အိမ်တွင် ရိုးရာကန်တော့ပွဲ ပြုလုပ်သည့်
နေ့တွင်တော့ သောက်ထားတဲ့အရှိန်
ကလေးနဲ့ရဲ့ခိုက် မေးချင်နေသော
တူတော်မောင်ကလည်း စကားအစချီ
လိုက်တော့မှ ကိုကြည်ထွေးတစ်ယောက်
သူ၏ ဆီမီးတစ်ထောင်ည ဖြစ်ပုံတွေကို
ရင်ဖွင့်ပြပါတော့သည်။

ဆီမီးတစ်ထောင်ညမှာ မိမိုးကို
အဖြေတောင်းရန် သူနှင့်အဖော်
သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ရွာထိပ်ရှိ
တံတားလေးမှာ သွားစောင့်နေကျသည်။
တန်ဆောင်မုန်းညဖို့ လကထိန်ထိန်
သာနေတော့သည်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှ
ဝတ်ရွတ်ပြီးပြန်လာကြမည့် ညီမများ၊
အစ်မများအား လာကြိုသူ၊ လာစောင့်သူ
များနှင့် တံတားလေးမှာ စည်ကား
အသက်ဝင်နေပါတော့သည်။ ဒီအချိန်မှာ
အဖော်ပါသူ သူငယ်ချင်းက ကြည်ထွေး

ဘေးနားကပ်၍ မေးလိုက်သည်။

ပြန်လာမှာပါ။ ဒီလမ်းပဲ ရှိတာကွ မင်း

ငါတော့ စောင့်ဦးမယ်။”

“ကြည်ထွေး သေချာရဲ့လားကွ။

ကလည်း”

“ဟ... မင်းဟာက ကြယ်

မိုးနင်းဆွေကို အိမ်ကလာမကြိုတာ”

“သေချာရင် ပြီးတာပဲ။

တွေတောင်စုံနေပြီ။ မိုးပေါ်လည်း

“အေး . . . သေချာတယ်။

တော်ကြာ ဦးမောင်တို့ တဲမှာသွားအိပ်

မော့ကြည့်ပါဦး။ ဒီချိန်မှလာလည်း

မိကြီးတို့နဲ့ ပြန်လာမှာ။ ငါသတင်း

နေမှ လွဲနေဦးမယ် ငါ့ကောင်ရဲ”

သရဲပဲရှိတော့မှာကွ”

ရထားတယ်”

“ငါ...လာကြိုတာ သူသိတယ်

“မပြန် သေးဘူးကွာ။ မင်းပြန်

ည (၉)နာရီ ကျော်တော့

ကွ။ ငါနဲ့က ဒီလောက် အဆင်ပြေနေတာ။

ချင်ရင် ပြန်နင့်လေ။”

ဝတ်ရွတ်သံများ တိတ်သွားပြီး ဟိုတစ်စု၊

မင်းကလည်း”

“အေးကွာ။ ဒါဆိုလည်း ငါ

သည်တစ်စုနှင့် မိန်းကလေးများ

“အေး . . . မင်းကသာ

ပြန်ပြီ။ အရမ်းနောက်မကျန်နော်။ မင်း

အသီးသီးပြန်လာကြလေပြီ။ ကိုကြည်

သေချာတယ်ပြောနေတာ ငါသိထား

တစ်ယောက်တည်းနဲ့”

ထွေးတို့နှစ်ယောက်လည်း လူအများ

တာက တစ်မျိုးဖြစ်နေလို့ကွ။ အင်းလေ

ခုတော့ ပြည်ဝန်းနေတဲ့

ကြားထဲ မိုးနင်းဆွေပါမလားဟု အပြူး

မင်းသေချာရင် ပြီးတာပါပဲကွာ။ ခဏ

လမင်းကြီးရယ် တိတ်ဆိတ်နေတဲ့

အပြုကြည့်နေရလေသည်။ တံတားလေး

စောင့်ကြည့်ကြတာပေါ့”

တံတားလေးနှင့် ချစ်သူကိုမျှော်နေတဲ့

မှာ လူနည်းသည်ထက် ပိုနည်းလာသည်။

အချိန်တွေက တစ်စတစ်စနှင့်

ကိုကြည်ထွေးတို့ရယ်သာ ကျန်ခဲ့တော့

မိုးနင်းဆွေပြန်လာသည်ကို သူတို့မတွေ့ရ

ကုန်လာခဲ့လေပြီ။ တောင်ဘက်မှ ခွေးအူ

ပါသည်။

သေးပါ။ ခဏကြာတော့ တံတားလေးမှာ

သံများက ဆူညံစွာ ထွက်ပေါ်လို့လာ

“အူ... အူ...အူ...”

သူတို့နှစ်ယောက်သာ ကျန်ပါတော့

တော့သည်။

ဆွဲဆွဲငင်ငင် ထွက်ပေါ်လာ

သည်။

“ကြည်ထွေး...ငါတို့ ပြန်ကြ

သော ခွေးအူသံ။ နောက်တော့ အဆက်

“ကြည်ထွေး... မင်းဟာက

ရအောင်၊ အိပ်ချင်ပြီကွာ။ ခြင်တွေလည်း

မပြတ်ဟောင်နေတဲ့ ခွေးဟောင်သံက

သေချာရဲ့လားကွာ”

ကိုက်တယ်ဟ။ ရွာဘက်လည်း မီးရောင်

တောင်ဘက် စပါးတောများထဲမှ

“ငါ ...သတင်း အတိအကျရ

တောင်မရှိတော့ဘူး”

အဆက်မပြတ် ထွက်ပေါ်လာပါတော့

ထားတာဟ။ မိကြီးတို့မှ မတွေ့သေးတာ။

“မင်းပြန်ချင်ရင် ပြန်လေ။

သည်။ ကိုယ့်အတွေးနှင့် ကိုယ်ဖြစ်နေတဲ့

ကိုကြည့်ထွေး ကြက်သီးများပင် ထလာ
ရပြီ။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမှာ သူ
တစ်ယောက်တည်း ရှိသည်မဟုတ်လား။
တိုဟိုဒီဒီ ကြည့်နေတုန်းမှာ မြင်လိုက်
ရတဲ့ မြင်ကွင်းက သူတစ်ကိုယ်လုံး
တုန်ယင်သွားစေသည်။

စပါးတောထဲမှ ထွက်လာသော
မဲမဲသဏ္ဌာန်နှစ်ခု၊ လရောင်နှင့်မို့ မြင်နေ
ရသည်။ မြင်ကွင်းက ကြက်သီးထစရာ။
မည်းမည်းကြီးနှစ်ကောင် တစ်ကောင်က
ပုန်နှင့် ပြောင်ဝင်းနေတဲ့ အရာကို ကိုင်
ထားသည်။ လရောင် အောက်မှာ
ဆိုအရာက တလက်လက်နှင့်။ နောက်
တစ်ကောင်က ရှည်ရှည်နှင့် ခေါင်းကြီးက
ဆယ်ပြိုင်အိုးလောက်ကြီးနှင့်။ သူကြည့်
နေတုန်းမှာပဲ သူ့ရှိရာတံတားလေးဘက်
သို့ ဦးတည်၍လာနေပါပြီ။ အရင်ကတော့
နီးချက်နာလေးမြင်ပြီး စောင့်နေတာ
သာကိုမှ သတိပင်မရနိုင်။ ခုတော့
သူငယ်ချင်းပြောသွားသလို သရဲများလား။
ဒီလိုညတွေက ပရလောကသားတွေ
အကြံပြုနေတတ်သည်လား။ နာနာဘာဝ

တွေများလား။ ခေါင်းတစ်ခုလုံးထူပူလာ
သည်။ ဘာကိုမှ မသိတော့။ ဒီကြားထဲ
ခွေးဟောင်သံတွေက မရပ်။ တဖြည်း
ဖြည်းနဲ့ မည်းမည်းကြီးများက သူထဲသို့
လာနေပြီ။ ကြက်သေ သေနေရာမှ
သတိဝင်လာကာ သူ ဘာပြောကောင်း
မလဲ။ ခါးကပုဆိုးကို မလို၊ တင်ပါး
နဲ့ဖဝါး တစ်သားတည်းဖြစ်အောင်ကို
ပြေးမိပါတော့သည်။

အိမ်ကိုဘယ်လို ပြန်ရောက်ခဲ့
သည်ပင် သူမသိတော့ပါ။ သူ့သတိရတော့
အမေနဲ့ အဖေက ပရိတ်ရေနဲ့ဖျန်းထားလို့
သူတစ်ကိုယ်လုံး ရေတွေရွှဲနေပြီ။ တစ်
အိမ်လုံးလဲ အမွှေးတိုင်အနံ့တွေက လှိုင်
ထနေသည်။ အမေနဲ့ အဖေက မေးနေ
ပေမယ့် သူပြောနိုင်သည်က မည်းမည်း
ကြီး နှစ်ကောင်ဆိုတာပါပဲ။ သတိရလို့
ခါးကပုဆိုးကိုဝတ်ရန် သူကိုင်လိုက်ချိန်
မှာတော့ “ဟာ” ပုဆိုး မရှိ။ ညနေ
ရေချိုးပြီးမှ အောက်ခံဝတ်သောဘောင်းဘီ
တိုသာ ရှိလေသည်။ သူ သေချာ
စဉ်းစားမိတော့ ပုဆိုး ဘယ်နားကျွတ်ခဲ့

သည်ပင် မမှတ်မိပါ။ အိမ်ရောက်
ရန်ဇောနှင့်ပြေးခဲ့ခြင်းသာ မှတ်မိနေသည်။
တော်သေးသည်ပေါ့။ ဒီဘောင်းဘီတိုလေး
ဝတ်ထားမိ၍ နို့မိုမဟုတ်ရင်မတွေးမိရဲ။
မနက်မိုးလင်းတော့ ရွာထဲ
သတင်းပျံ့ခဲ့လေသည်။ ကြည့်ထွေး
တစ်ယောက် ညက ပယောဂကပ်သလို၊
သရဲခြောက်ခံရသလိုနှင့် ဘာရယ်တော့
တိကျစွာတော့ မသိကြပါ။ နေ့လည်ပိုင်း
လောက်ရောက်တော့ ညကအဖော်လိုက်
သော သူငယ်ချင်းမှ သူ့ထံသို့သတင်းမေး
ရောက်လာကာ သူကြားခဲ့သော သတင်း
ကိုလည်း ကိုကြည့်ထွေးထံ ဖောက်သည်
ချလေတော့သည်။

ညက ဇော်မြင့်နှင့် မိုးနှင်းဆွေ
တို့ ခိုးပြေးကြသည်ဟုပင်။ မိုးနှင်းဆွေက
မိကြီးတို့နှင့်အတူ အိမ်မပြန်ဘဲ ဦးမောင်
တို့တဲတွင်လိုက်အိပ်သည်ပေါ့။ ဇော်မြင့်
နဲ့က အချိတ်အဆက် လုပ်ထားသည်ဖြစ်
သည်။ ထိုညက ဦးမောင်တို့တဲတွင်
မုန့်လုပ်စားကြသည်။ မိကြီးတို့က လူကြံ
ထည့်ပေးလို့ သူတို့ခိုးပြေးရာ ကိုသိန်း

မောင်တို့တဲသို့ မှန်ထည့်ထားသော ကျိုင်း
ကိုပင် ယူသွားရသေးသည်ဟု။ ဇော်မြင့်
မှာလည်း မိုးနှင်းဆွေရဲ့ ဘယ် အချိန်ထဲ
က ဦးမောင်တို့တဲတွင် ကြိုတင်စုထား
သည်မသိသော အဝတ်စားထုတ်ကြီးကို
ရွက်ခဲ့ရသေးသည်ဆိုပဲ။ လရောင်နှင့်
လူမြင်မှာဆိုး၍ ဇော်မြင့်ယူလာသော
ပုဆိုးမည်းကြီး နှစ်ထည်ကို ခြုံထားကျပြီး
စပါးတောထဲက ဖြတ်ခဲ့ရာ ခွေးတွေ
ဟောင်လို့ ရွာထိပ် တံတားဘက်မှ
လှည့်ဖြတ်ခဲ့ရပုံ။ သူငယ်ချင်းက သတင်း
ကို တိတိကျကျပြောနေပေမယ့် ကြည်
ထွေးရင်ထဲမှာတော့ အနုမြူပုံးများ
အဆက်မပြတ် ပေါက်ကွဲနေလေပြီ။
ထိုစကားများသည် သူတို့ခိုးပြေးရာ
ကိုသိန်းမောင်မှ ပြန်ပြောပြခြင်းဟု
ပင်ပါသေး။ ခဏနေတော့ ကိုကြည်ထွေး
တောက်တစ်ချက်ခေါက်ရင်း “တောက်
မိုးကောင်းတုန်း ရွာထားပေါ့ ဇော်မြင့်ရာ။
နောက်တစ်ခါဆိုရင် မင်းတို့ကို သေချာ
အောင် ကြည့်ပြီး သူ့ခိုးလို့ အော်ပစ်မယ်
ကွ” ဟု ပြောရင်း ဝိုပြန်သည်။ ပြီးတော့

ရယ်နေပြန်ပါသည်။
“ကြည်ထွေးရယ် မင်းဟာ
ကလည်း ဟိုကဖြင့်ယူလို့ မင်္ဂလာပဲ
ဆောင်တော့။ မယ် နောက်တစ်ခါမင်းက
သူတို့ကို ခိုးခိုင်းဦးမလို့လား။ အဲ့လောက်
တောင် အရသလားဟ” သူ့ခမျာ
ရင်ထဲမချီ နိုင်အောင်။ သူငယ်ချင်းမှာ
လည်း ဘယ်လိုနှစ်သိမ့် ပေးရမည်ပင်
မသိ၍ ခေါင်းတခါခါနှင့် ပြန်သွားလေ
တော့သည်။ အဲ့ဒီနောက် သူလည်း
အပြင်သိပ်မထွက်တော့ တင့်တို။ တရယ်
ရယ်နှင့်ပင်။
“ဒီဆို ဦးထွေးပေးတဲ့စာတွေကို
မမိုးနှင်းဆွေက ဘာလို့ယူသေးလဲဗျာ။
အဲ့တာတော့ မကောင်းဘူး”
“အေးဟ . . . အသိပါဘူး။
အကြောင်းရှိလို့နေမှာ ဟီး . . . ဟီး”
မူးမူးနှင့်ငိုနေပြန်သည်။ သူ့အကြောင်း
တွေကို ရင်ဖွင့်နေခဲ့လေသည်။ သူက
ပြောနေပေမယ့် တူဖြစ်သူကတော့
ငိုအားထက် ရယ်ချင်စိတ်ကို ထိန်းခဲ့
ရလေသည်။

ဒီလိုနဲ့ ကိုကြည်ထွေး တစ်
ယောက် ရက်သည်ကတစ်ကြောင်း။
စိတ်နာသည်ကတစ်ဖုံနှင့်ဖို့ ရည်းစား
မထားတော့ပါ။ နေလာလိုက်တာ ခုချိန်
ထိမဲအိုပါတော့။ အငယ်တွေက အိမ်
ထောင်တွေပြုလိုက် သူကဖြည့်ဆည်း
ပေးလိုက်နှင့် ဒီချိန်ထိဆိုပါတော့။ ရွာထဲ
မှာ လူပျိုကြီး ကလသားခေါင်းဆောင်
ဆိုတဲ့ ဂုဏ်ပုဒ်ကို လက်ကိုင်ထားလို့။
နွေလေးပေါက်တာနဲ့ တောစလေ့
သဘာဝ အလှူတွေ၊ မင်္ဂလာဆောင်
တွေက တန်းစီလို့။ ဒီလိုပွဲတွေတိုင်း
ကိုကြည်ထွေးတို့က ပါရမြဲ။ ပွဲတိုင်းကောင်
သူကိုမြင်သူတိုင်းကလည်း အကြောင်း
သိကြသည်မို့ စနောက်တတ်ကျသည်မှာ
အမြဲ။
“ကိုကြည်ထွေးကြီး ဘယ်
တော့စားရမှာလဲ။ သူများပွဲတွေပဲ လိုက်
နေရတယ်ဗျာ”
“ကြည်ထွေးရေ သတင်းကွတ်
တော့မယ်နော်”
“ကိုကြည်ထွေး လက်ဖွဲ့မှာ

ဘယ်လိုရေးပေးရမလဲ”

“ကြည်ထွေးရေ နှင့်ကိုတော့
ငါ့သမက်တော်တော်မယ် သိလား”

သူတို့တွေ အဲလိုပဲနောက်တိုင်း
ကိုကြည်ထွေး မျက်နှာကြီးနီမြန်းပြီး
ပြောမြဲအတိုင်း ပြောနေလေ့ရှိသည်။

“အေးပါ။ နှင်တို့ ငါ့အလှည့်
ရောက်ရင် အတိုးနဲ့ပေးရမယ်” ဟုပင်။

ခုတလော ကိုကြည်ထွေး
တစ်ယောက် အရင်နှင့်မတူ အတော်
လေးကို ပြောင်းလဲလာသည်မှာ အားလုံး
သတိထားမိနေသည်။ “ရန်ကုန်- ဒလ
တံတားထိုးတော့မည်ဆိုသည့် သတင်း
နှင့်အတူ ပြောင်းလဲလာပုံက မြန်ဆန်လှ
သည်။ အရင်ကလယ်တစ်ကေ သိန်း
(၂၀ ၂၅)မှာ ခုတော့ သိန်းရာတွေ၊
ထောင်တွေ ချီတန်နေပြီ။ ဒီလိုပါပဲ အိမ်၊
ခြံမြို့ ဈေးမှာလည်း ခေါင်ဒိုက်နေပြန်
သည်။ ဒီတော့ အရင်လယ်ယာလုပ်ကိုင်သူ
တွေ အဆင်ပြေတစ်လှည့်၊ မပြေတစ်
လှည့်ဘဲတွေ့မှ ချက်ချင်းပြောင်းလဲလာ
လယ်တွေရောင်းကျ အမွေတွေခွဲကြ

၁၁

နှင့်။ ရှိသူတွေကပို၍ ရှိလာကြသလို၊
အကျပ်တည်းတွေက လွတ်မြောက်သူ
တွေလည်း ရှိကြ။ တစ်ခုရှိ တစ်ဝက်
ရောင်းနဲ့ ငွေတွေသီးလို့ ရွှေတွေသီးလို့။
နွေလေး ပေါက်တာနဲ့ ပေါလိုက်တဲ့
အလှူတွေ၊ မင်္ဂလာဆောင်တွေနဲ့ပေါ့။
အရင်က မသုံးနိုင်တဲ့ တန်ဖိုးကြီးပစ္စည်း
တွေကို သုံးလို့၊ မြို့တက်သူတွေတက်၊
ကားဝယ် တိုက်ဆောက်နဲ့ တော်တော်
လေး ပြောင်းလဲလာတာပါ။ ဒီတော့
ကိုကြည်ထွေးလည်း ပြောင်းလဲတာ
အဆန်းတော့လည်းမဟုတ်ပြန် ပြော
ရမလားဘဲ။ ခုဆိုရင် ကိုကြည်ထွေး
တစ်ယောက် လယ်ဈေးကကောင်းနေ
တော့ မြောက်ကြွ မြောက်ကြွနှင့်
နောက်ဆုံးပေါ် ဖုန်းကြီး ခါးချိတ်လို့၊
လက်သန်းပြားလောက် ရွှေခွဲကြီးကြီးကို
ဝတ်ဆင်ကာ၊ တစ်ခါမှ ဝတ်လေ့မရှိတဲ့
ကွာတားဘောင်းဘီတိုကြီးက အမြဲ။
အင်္ကျီကအမြဲဟထားလျက်၊ မဲပြာနေတဲ့
အသားရေကို အရောင်တောက်တွေ
ဆင်လို့။ ဟိုနား ဒီနားကအစ Dr. Mar

Tens တံဆိပ် ဖိနပ်ကြီးစီးလို့ပေါ့။ ဘယ်သူက မြှောက်ပေးသည်တော့ မပြောတတ်ပါ။ သူပုံနှင့် သူဟန်ကတော့ အတော်လေး အဆင်ပြေနေပုံပဲ။ လူအများကြားထဲရောက်လျှင် ဘယ်ကလာမှန်းမသိ ဖုန်းပြောရသည်မှာအမော။ ပြောနေပုံမှာလည်း ဟန်ပါပါနှင့် “ငါက” ဆိုသည့် အမူအရာကအပြည့်။ ညညဆိုရင်လည်း ဖုန်းတစ်လုံးနဲ့ အလုပ်များနေတတ်ပြန်သည်။ ဒီတော့ ချိုင့်နေတဲ့ မျက်ဝန်းအစုံက ဘာပြောကောင်းမတုန်း ရှေ့ကိုမထွက်လာတော့။ ဖုန်းနဲ့ လူနဲ့က အမြဲမကွာ။ စကားပြောရင်လည်း အသံကိုမြှင့်လို့ စကားလုံးများကလည်း အရင်ကဲ့သို့မတူ။ ခမ်းနားနေသည်။ ဆန်းကြယ်နေသည်။

သိပ်မကြာလိုက်ပါ။ ကြည်ထွေးတစ်ယောက် လူပျိုကြီးဘဝကို စွန့်တော့မည်၊ ဝါကျွတ်လျှင် မင်္ဂလာဆောင်တော့မည် ဆိုသည့်သတင်း ဘယ်က ဘယ်လို ထွက်လာမှန်းပင် မသိတော့ပါ။ ရွာထဲမှာ ဟော့စ်အဖြစ်ဆုံး

သတင်းတစ်ပုဒ်ပင် ဖြစ်နေလေသည်။ တစ်ရွာလုံးက စိတ်ဝင် စားလို့။ တွေ့သူတိုင်းက မေးကြသည်။ ထိုအခါသူက လည်း နှဲလေသမျှ ဒီတစ်ခါ ငါ့အလှည့်ဆိုသည်မျိုးမို့ “ဟုတ်တယ်။ ငါ့အလှည့်ကျ အတိုးနဲ့ပဲနော်”ဟု ဆိုလေသည်။ ဒီတော့ ညီအစ်ကို မောင်နှမများက သူ့ကိုမေးမြန်းကြလေသည်။

“ကြည်ထွေး... နင်တကယ် မိန်းမယူတော့မှာလား”

“ဘယ်ကတုန်းဟဲ့၊ ဘယ်သူ သမီးလေးလဲ” စသဖြင့်။

ဒီတော့ သူကလည်း ရင်ကို ကော့၊ ပြူးထွက်နေတဲ့ သွားနှစ်ချောင်းကို ပိုပေါ်အောင်ဖွီးပြပြီး ချိုင့်ဝင်နေတဲ့ မျက်လုံးအစုံကို ပြူးကာ...

“အင်း... ဟုတ်တယ်လေ။ ဝါကျွတ်ရင် ယူမယ်လို့ ပြောထားတယ်”

“သေချာရဲ့လား၊ ငါ့မောင်ရယ်။ နင့်ဟာက”

“ဒီတစ်ခါ လုံးဝမလွဲဘူးဗျ။ သူနဲ့အပြင်မှာ တွေ့ပြီးသွားပြီ။ ဟဲ့ ဟဲ့”

“ဘယ်လို၊ မင်းဟာက အပြင်မှာ တွေ့တယ်ဆိုတော့ သူကဘယ် ဘယ်မှာတုန်းကွ။ ရှင်းအောင်ပြောပါဦး”

“ဟဲ့... ဟဲ့... အစ်ကိုတို့က လည်း ခုခေတ်က ဖုန်းခေတ်လေဗျာ။ Facebook တို့၊ Beetalk တို့မှာ တောဗျ”

“မင်းဟာက ဟုတ်ရဲ့လားကွာ။ ဒါနဲ့ဘယ်ကလဲ”

“အဲ... အဲတာလေ ဘယ်လို ပြောရမလဲဗျာ”

“ငါ့မောင်ရယ် နင့်ဟာက ကလေးလည်း မဟုတ်တော့ဘူး။ သေချာရှင်းပြစမ်းပါ။ ဒါမှ အဆင်ပြေ၏။ မပြေ၏တို့က ဝိုင်းအကြံပေးလို့ရမှာလေ။ နင်က လုပ်လိုက်ရင် အလွဲကများများနဲ့”

“Beetalk မှာ သိကြတာတော့ မှန်တယ်ဗျ။ အပြင်မှာ ချိန်းတွေ့အပျိုကြီးအိမ်ချစ်ပုရေ၊ တူမ၊ တောကြီးတန်းကလာနေတဲ့ မိအေးသက်ဖြစ်နေတာဗျ။ သူက အနေထိုင်လေးလည်း မဆိုးဘူး။ ဘာသာရေးလည်း ကိုင်နိုင်”

www.burmeseclassic.com

တယ်။ အသက်ကလည်း ကျွန်တော်နဲ့က
မတိမ်းမယိမ်းဆိုတော့ ဟဲ့ .. ဟဲ့”

ပြောနေရင်း သူ့ကိုယ်သူ
သဘောကျနေ၏။

“နင်တို့ဟာကလည်း နား
မလည်တော့ဘူး။ ဘာတော့တွေ၊
ဖီဘုတ်တွေတော့ ငါတို့ကမသိဘူး။
နင်တို့အဆင်ပြေရင် ပြီးတာပဲလေ”

“မင်းက ဘာနဲ့တောင်မှာတုန်း၊
ငါတို့လည်း ပြောပါဦး”

“ဟား...ဟား ဒါကတော့
ကျွန်တော့် ကုသိုလ်ပေါ့ဗျာ။ တံတား
လည်း ထိုးတော့မယ်ဆိုတော့ လယ်ဈေး
တွေက ကောင်းမှကောင်း၊ ပွဲစားမောင်စိုး
တို့နဲ့ ဆက်ထားတယ်။ တညရင် ရောင်း
မယ်။ တညဖို့က သေချာတယ်။ အဲဒါနဲ့
တောင်းမယ်လေ။ ကျွန်တော်ပိုင်တဲ့
မြေကွက်မှာ အိမ်ဆောက်နေမှာပေါ့။
ခုထဲက စဉ်းစားထားကြနော်။ ဘာနဲ့
လက်ဖွဲ့ကြမလဲ ဆိုတာကို”

သူ့တွက်ကိန်းနဲ့ သူတော့
အတော်လေး အဆင်ပြေနေပုံ။ တစ်ဦး

တည်းသာ ကျန်တော့သည့် လူပျိုကြီးမို့
မောင်နှမများက ထွေထွေထူးထူး မပြော
ကြပါ။ ဗီရိုလက်ဖွဲ့မည့်သူ၊ ကုတင်
လက်ဖွဲ့မည့်သူနှင့် ကိုယ်စီ တာဝန် ယူ
ကြသည်။

အချိန်တွေကုန်လို့ ဝါကျွတ်
တော့မည်။ ကိုကြည်ထွေး တစ်ယောက်
ခြေရှုပ်နေပြီပေါ့။ သူပိုင်မြေတွေရောင်းဖို့
ပွဲစားတွေနဲ့ ဆက်ရနဲ့၊ ချစ်သူနဲ့ ဖုန်းလေး
ပြောလိုက်နဲ့ အတော်လေးအဆင်ပြေနေ
သည်။ အတွေးနဲ့ ကြည်နူးရတာလည်း
အမော။ အရင်က သူ့ကို စနောက်သူများ
တွေ့ရင်လည်း ဒီတစ်ခါ မလွဲတော့
အမူအရာနဲ့ “ဟေ့ ငါ့အလှည့် အတိုးနဲ့
လာခဲ့နော်”ဟု ပြောရပြန်သည်။

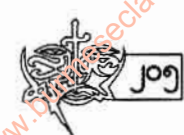
တစ်နေ့တော့ သူ့အိမ်ပေါ်မှာ
တစ်ယောက်တည်း ရှိနေတုန်း။ ပွဲစား
မောင်စိုး ရောက်လာပြီး...

“ကြည်ထွေးရေ ရှေ့တစ်ပတ်
ထဲ ရန်ကုန်က သူဌေးတွေ ဆင်းမယ်တဲ့
ကွ။ မင်းရောင်းမယ့်ဈေး သေချာဖို့
လိုတယ်နော်။ မင်း တခြားသူတွေ မပြ

နဲ့တော့။ ငါသေချာ ပြောထားမယ်။
အဆင်ပြေမှာပါကွ။ ငါ့ကိုတော့ ပွဲခ
အပြင် မုန့်ဖိုးပိုပေးရမယ်နော်”

“အေးပါဟာ။ မြန်မြန်အဆင်ပြေ
ရင် ပြီးတာပဲ။ ဈေးလည်း သူများထက်
မနည်းရင်ရတယ်”

ဝါကျွတ်ခဲပြီလေ။ ဒလ-
ရန်ကုန် တံတားထိုးမည့် စီမံကိန်းကြီး
လည်း သတင်းတွေ ရပ်ခဲ့လေပြီ။ မြေ
အရောင်းအဝယ်တွေလည်း ငြိမ်သက်ခဲ့
ပြန်ပြီ။ ပွဲစားတွေလည်း လက်ဖက်
ရည်ဆိုင်တွေမှာ၊ ကားဂိတ်တွေမှာ
အရင်ကကဲ့သို့ ရုတ်ရုတ်၊ ရုတ်ရုတ်
မတွေ့ဖြစ်ကြတော့ပါ။ လယ်သမားတွေ
လည်း အရင်လို ဗျာများနေတာ မတွေ့ရ
သလောက်ပါပဲ။ ဈေးကောင်းစောင့်သူ
တွေလည်း လွတ်တဲ့ငါး ကြီးသလို
ဆိုတာမျိုး။ ပြောသူက ပြောနှင့်။
ကိုကြည်ထွေးတစ်ယောက်လည်း ရွာထဲ
တွင် မတွေ့ရပါ။ ဘယ်ဆီရောက်နေ
သလဲ မသိ။ မိအေးသက်ကတော့
တောကြီးတန်းပြန်သွားတာ ခုထိပင်ရွာသို့

ပြန်ရောက်မလာခဲ့ပါ။ သူတို့တွေ
 တတ်လမ်းဘယ်လှ ဖြစ်သွားသလဲ သိ
 ချင်သူတွေက များသား။ မေးလည်း
 မမေးရဲကြ။ တစ်နေ့တော့ ဒေါ်ချစ်ပုအိမ်
 သို့ ဆရာလေးတစ်ပါး ကြွလာတယ်ဆို
 လို့ ဘယ်ကပါလိမ့်ဆို တဲ့စိတ်၊ စပ်စုတဲ့
 စိတ်နဲ့ ရွာထဲကအမျိုးသမီးကြီး နှစ်
 ယောက်၊ သုံးယောက် ဆွမ်းကပ်ချိန်
 ဒေါ်ချစ်ပုအိမ်ကို မယောင်မလည် သွား
 လည်ကြတဲ့အခါမှာတော့ အားလုံး
 မျက်လုံးပြူး၊ မျက်စိပြူးနှင့် ဖြစ်ရလေ
 တော့သည်။

သူတို့မြင်လိုက်ရသည်က
 ဆရာလေးဆိုတော့ တခြားမဟုတ်
 အပျိုကြီး ဒေါ်ချစ်ပုရဲ့ တူမ၊ တောကြီးတန်း
 မှ လာနေတဲ့ မိအေးသက်ပင်ဖြစ်နေ
 တော့သည်။ အကျိုးကြောင်း မေးမြန်း
 စပ်စုတော့မှ အဒေါ်ကို လာနှုတ်ဆက်
 တာတဲ့လေ။ မနက်ဖြန် မော်လမြိုင်
 စာသင်တိုက်ကိုကြွပြီး စာပေသင်ယူ
 တော့မည်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် မိခင်၏အလို
 ကျ ရာသက်ပန် သာသနာ့ဘောင်ကို

ဝင်မည်ဟုပင် ကြားလိုက်ရတဲ့ စကားက
 မယုံနိုင်အောင်။ အားလုံးအံ့သြကြရ
 လေသည်။

“ဘယ်လိုတွေ ဖြစ်ကြတုန်း”

“အေးဟယ်...ဟုတ်ပ”

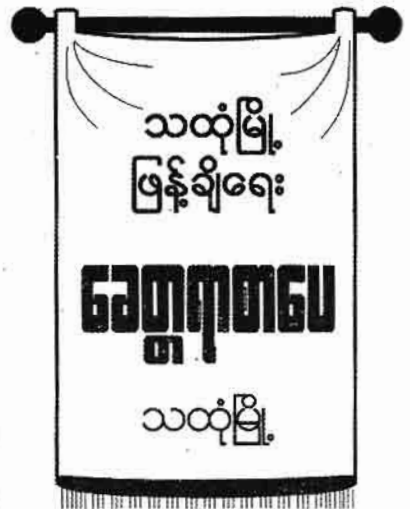
“ကြည်ထွေးကို ဒါကြောင့်
 ရွာထဲမှာ မမြင်တာကြာနေတာကိုး”

အမျိုးမျိုးဝေဖန်ပြောသံများက
 တစ်ရွာလုံး သတင်းပြန့်သွားလေသည်။

ကိုကြည်ထွေးနဲ့ မိအေးသက်
 တို့၏ မင်္ဂလာကိစ္စကို မိအေးသက်မောင်
 က စားကြိမ်းကြမ်းကန့်ကွက်လို့၊ မိအေး
 သက်ကို တောကြီးတန်းကို ပြန်လာ
 ခေါ်သွားခြင်းနှင့် ဟိုရောက်တော့ မိခင်၏
 ကျန်းမာရေး အခြေအနေကြောင့် ပြုစု
 ပေးရင်း ဝါထွက်တော့လည်း မိခင်က
 ဆုံးပါးသွားခဲ့ပြန်၍ မိခင်မသေခင်မှာ
 မိခင်၏ဆုံးမစကားများကို နာယူရင်း
 မိခင်အလိုကျ နောက်ဆုံးမှာ ရာသက်ပန်
 သီလရှင်ဝတ်ရန် ကတိပေးခဲ့လေသည်။
 ကိုကြည်ထွေးကိုလည်း အကျိုးကြောင်း
 တောင်းပန်ခဲ့ပြီး ဆိုသည်တဲ့လေ။ ကြား

ရသူတိုင်း မယုံနိုင်အောင်ပင်။ ဒါပေမဲ့
 ခုတော့ ရွာထဲက လူများမှာ ကိုကြည်
 ထွေးကို စာနာစိတ်များနှင့်သာ သူ၏
 အဖြစ်ကို ပြောစမှတ်ပင် တွင်နေလေ
 သည်။ သူပြောနေကျ စကားလေးကို
 တိုက်ဆိုင်မှုရှိလျှင် “အတိုးနဲ့ ပေးရမယ်
 နော်”ဟုပင် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦးစ နောက်
 နေတတ်ကြလေသည်။

မာမာ(လှည်းဆိပ်)

မေမေအတွေးထဲက

သမီးလေးက အချစ်တို့တွေ့ပြီလား

ဩဇာကြည်စော (ရင်တွင်းစုံချစ်)

မေတို့မိသားစု ကမ္ဘာလေး ထဲကို အငယ်ဆုံးသမီးလေး ရောက်လာပုံက ထူးခြားပါတယ်။ မေ့ရဲနဲ့ပါတ် (၅) သားငယ်လေးက လူဝင်စားလေးပါ။ ရှင်မပြုရသေးပဲ ထွက်ခွာသွားရတဲ့ နံပါတ် (၂) သားလေးကို ယူကျုံးမရ စိတ်နဲ့ သားယောကျ်ားလေး ဘဝနဲ့ ပြန်လာပါစေလို့ ဆုတွေနေ့စဉ် တောင်းကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေပြုနဲ့ မကြာခင်မှာ လပြည့်နေ့ ညရဲအိပ်မက်ထဲမှာ ဘဝဟောင်းက နံပါတ် (၂) သားလေးက သားလေးထက်ငယ်တဲ့ ဂါဝန်ပြာလေး ဝတ်ထားတဲ့ ဖြူဖြူဝဝ ချစ်စရာကလေး မလေးကို လက်ဆွဲပြီး အိမ်ပေါ်တက်လာပါတယ်။ “ဟယ် . . . သားလေး ပြန်လာတယ်၊ မေ့မေ့သားလေး တကယ် ပြန်လာတာနော်” နဲ့ ဝမ်းသာအားရ သားလေးကို ဆွဲပွေ့လိုက်တော့ သားလေးက “ဟုတ်ပါတယ်။ မေမေက သားလေး ကိုပဲခေါ်ချင်တာလေ” “မေမေ ရယ် ညီမလေးမှာသွားစရာမရှိပါဘူး။ သနားပါတယ်” ပြောပြန်လို့ ခင်ပွန်းသည်

ရဲ့ တစ်ယောက်ဝင်ငွေနဲ့ မိသားစုများတဲ့ ကိုယ့်အနေအထားကိုယ်သာသိမို့ “သား ရယ် . . . မေမေ တို့မှာ နှစ်ယောက်ကြီး မွေးနိုင်ဖို့ အင်အားမရှိလို့ပါ သားရယ် ပြန်ပို့လိုက်နော်သားရယ်” လို့ ပြောရော ကလေးမလေးကို လက်ဆွဲပြီး ဆင်း သွားတော့ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပါတယ်။ ကိုယ့်မိသားစုရပ်တည်မှုက ခက်ခဲတဲ့ ကာလမို့ သားတစ်ယောက်ကိုသာ ပြန်ယူနိုင်တဲ့အနေထားပါ။ မျက်နှာငယ်လေး နဲ့ ကလေးမလေးကိုလည်း သနားမိပါတယ်။

နောင်လပြည့်နေ့ လမင်းကြီး ထိန်ထိန်သာတဲ့ တစ်ညမှာ နံပါတ် (၂) သားလေးက ကြယ်စင်လေးပွေ့ပြီး ကောင်းကင်ယံက ဆင်းသက်လာပြီး မေရင်ခွင်ထဲတိုးဝင်လာလို့ ဝမ်းသာပီတိ တွေ့နဲ့ သားလေးကို လွတ်မထွက်သွားရ အောင် ဖက်ပွေ့ထားပြီး ၎င်းအိပ်မက် ကောင်းနဲ့အတူ ကိုယ်ရင်ခွင်က ပျောက် ဆုံးသွားရတဲ့ နံပါတ် (၂) သားလေးသည် သားယောကျ်ားလေးဘဝနဲ့ ပြန်ရရှိခဲ့လို့ ကြည်နူးချမ်းမြေ့မှုတွေက အတိုင်း

အထက် အလွန်ပါ။ (၎င်းအကြောင်း အရာကို “လာခြင်းကောင်းသော လူကလေး ငွေကြယ်စင်ကို ပွေ့လျက် လေး” ခေါင်းစဉ်နှင့် ဆောင်းပါးသည် အတွဲ (၄) အမှတ် (၅) ၂၀၁၄ မေလ ထုတ် သူရဲမွန်မဂ္ဂဇင်းတွင် ပါရှိသည်။)

ဤသို့ စကားခံရသည်မှာ အထက်ပါလူဝင်စားနံပါတ် (၅) သား ငယ်လေးကို ပြန်လည်ရရှိပြီး (၂) နှစ် နှင့် (၅) လ အကြာတွင် အိပ်မက်ထဲတွင် သမီးလေးနဲ့ထပ်တူကျတဲ့ ချစ်စရာ သမီးလေးကို မထင်မှတ်ပဲရရှိခဲ့ပါတယ်။ သမီးငယ်လေးက မွေးပြီးချင်းကို အသား အရည်ဖြူဖြူစင်စင်၊ နူးနူးညံ့ညံ့ ဝဝ ကစ်ကစ်နဲ့ ချစ်စရာမျက်နှာလေးမှာ ဆံပင်မဲ့မဲ့ ခက်ခက်လေး ဝဲကျနေတာ တကယ့်ကို ချစ်စရာကော်ပတ်ရုပ်လေး လို့ပါ။ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ဝိုယိုခြင်းလည်းမရှိ နားအေးရှာတဲ့ သမီး လေးမို့ မိသားစု အားလုံးက ဝိုင်းချစ်ခံ ရတဲ့ သမီးလေး။ “လာခြင်းကောင်းတဲ့ သမီးလေးပါ။” နို့ဆာတဲ့အချိန်သာ

အဲဒါနဲ့ငိုပြီး နို့ဝသွားရင် မျက်ဆံမဲမဲ
လေးနဲ့ ဟိုကြည့်ဒီကြည့်နဲ့ ပုံရိပ်လေး
တွေ လက်မလေးစုတ်ပြီး နားအေး
ပါးအေးနေရှာလို့ ချစ်မဝသနားစရာ
သမီးလေးပါ။

နံပါတ် (၅) သားငယ်လေးက
သမီးလေးလည်းမွေးပြီးရော၊ သူ့ဘဝ
ဟောင်းက ညီမလေးဆိုတော့ ချစ်လိုက်
သမု အနားကမခွာ ညီမလေးကိုချော့
လိုက် မြူလိုက် “မေမေ...ညီမလေးက
အရပ်မလေးအတိုင်းပဲ ချစ်စရာ ကောင်း
တယ်နော်နဲ့ တဖွဖွပြောတတ်တဲ့ သား
လေးပါ။

မေတို့ရဲ့ ချစ်စရာကောင်းတဲ့
သမီးလေးက ငယ်ငယ်ထဲက စကားနည်း
နားအေးလွန်းပါတယ်။ မိခင်ထက်
အင်ကို ပိုလို့ ချစ်ခင်တွယ်တာပါတယ်။
သမီးလေး ဖေဖေ ရုံးကိစ္စနဲ့ ခရီးသွားရတဲ့
အခါ တွယ်ကပ်နေလို့ သမီးလေးကို
အိပ်ချင်အောင် အိပ်ရာဝင်ပုံပြင်တွေပြော
ရင်း အိပ်ပျော်သွားမှ သွားရပါတယ်။
အစ်လသင်တန်း တက်ရမယ်ဆိုရော

စိတ်မကောင်းစရာက သမီးလေးပါ။
“ဖေဖေသင်တန်းသွားရင် သမီးကိုမထား
ခဲ့ပါနဲ့ သမီးကိုပါခေါ်ပါ ဖေဖေ”လို့
တကယ့်ကယ့် ပြောငိုယိုနေတော့ ကြာရင်
ဒုက္ခဖြစ်မှာစိုးလို့ “အေးပါ...သမီးရယ်
အေးပါ။ ဖေဖေ မသွားတော့ပါဘူး”
နော်လို့ ညာပြောရတော့တယ်။ သမီး
လေး ခံစားရ သက်သာအောင်လို့ပေါ့။
သူ့အသက်ရွယ်နဲ့ သမီးလေးက သူ့
ဖေဖေ အလုပ်ကိစ္စအတွက် သွားရသည့်
အချိန်ကလွဲလို့ သူ့ဖေဖေကို အပျောက်
မခံပါ။ သွားလေရာ လက်ဆွဲထား
ညအိပ်ချိန်ဆိုလည်း ဖခင်ကိုဖက်တွယ်ပြီး
အိပ်ရှာတဲ့ သမီးလေး “ဖေဖေ . . .
သမီးကိုမထားခဲ့နဲ့နော်။ သမီးကို ခေါ်သွား
ပါနဲ့” ယောင်ယမ်းပြောနေလို့ မေတို့မှာ
ခံစားရပြီး မျက်ရည်ကျပါတယ်။ ဝန်ထမ်း
ကောင်းတို့မည်သည် ကျရာတာဝန်
ထမ်းဆောင်ရမှာပါ။ မပျက်မကွက်
တက်ရမည့် သင်တန်းကာလတွေမှာ
ခံစားရမယ့်သမီးလေးကို ဘယ်လိုများ
နှစ်သိမ့်ချော့ရမလဲ တွေးတွေးပြီး

မချီတင်ကဲ ခံစားရပါတယ်။
မရောက်ချင်တဲ့ သင်တန်းသွား
ရမယ့် ရက်ရောက်ခဲ့ပါပြီ။ သမီးလေး
အိပ်ပျော်မယ့် အချိန်ကိုရွေးပြီး မီးရထား
လတ်မှတ်ယူရပါတယ်။ ဖခင်ကို ဖက်
တွယ်ပြီး အိပ်ရှာတဲ့ သမီးလေး
လက်မောင်း ဖောင်းဖောင်းအိအိလေးကို
မနိုးအောင် ဂရုစိုက် အသာအရာ ဖယ်
ရပါတယ်။ မတတ်သာလိုသာ သွားရမယ့်
သမီးလေး ဖေဖေမှာလည်း သူ့သမီးလေး
ကို အသာလေး နှုတ်ဆက်နမ်းရင်း
မျက်ရည်စတွေနဲ့ပါ။ မေ့မှာလည်း
မျက်ရည်တွေနဲ့ပေါ့ “သမီးလေးကို ဂရု
စိုက်ပါ။ မေ့နဲ့ သား/သမီးတွေလည်း
ကျန်းမာရေးဂရုစိုက်နော်၊ သင်တန်း
ကာလ ဒီတစ်လလေးကို ကိုယ်တို့တွေ
ကြံ့ကြံ့ခိုင်ကျော်ဖြတ်ရအောင်လို့ နှစ်သိမ့်
ပြီး ခရီးထွက်သွားပါပြီ။ မေ့ဘဝမှာ
ကျေးဇူးရှင်ခင်ပွန်းသည်နဲ့ သား/ သမီး
တွေသာ “မေ့ဘဝ”၊ “မေ့ကမ္ဘာပါ”။
အားကိုးအားထားရသူ ခင်ပွန်းသည်က
ခေတ္တခဏ ခွဲခွာရသည်ဆိုငြားလည်း

ကျန်ရစ်သူမှာ လွမ်းမျက်ရည်တွေနဲ့ အားငယ်ရပါတယ်။

ရင်ဆိုင်ရမှာ ခက်ခဲလှတဲ့ မနက်ခင်းကိုရောက်လာပါပြီ။ အိပ်ရာက နိုးလာတဲ့သမီးလေး “ဖေဖေရောဟင် မေ့မေ့...ဖေဖေရော”နဲ့ မေးရင်းတအိအိနဲ့ ငိုတော့တဲ့ သမီးလေးကို “ရှိပါတယ် သမီးလေးရယ်...ဖေဖေဆေးကုသွားတယ် ပြန်လာမှာလေ”နဲ့ ချော့မော့နှစ်သိမ့်ထား ရတာ တစ်ရက်ကနှစ်ရက်ဆိုတော့ သမီး လေးက မယုံတော့ပါ။ “ဖေဖေသင်တန်း သွားတာမလား မေမေ၊ သမီးကိုခေါ်ဘူး၊ ထားခဲ့တယ်”နဲ့ ဝမ်းနည်းပက်လက် ရှိုက်ကြီးတင်ငိုတော့တာပါပဲ။ ဘယ်လို မှ ချော့မရတဲ့အပြင် ဘာကျွေးကျွေး မစားဘဲ တအိအိနဲ့ငိုနေရာတဲ့ သမီးလေး ကို မကြည့်ရက်ပဲ ကိုယ်ပါရောငိုမိတော့ တယ်။ မေတို့ သားအမိရဲ့ ပုံရိပ်ကို မခံစားနိုင်တဲ့သားကြီးက ကလေးလူကြီး ပမား၊ “မေမေဒီအတိုင်းဆို မဖြစ်ဘူး၊ ညီမလေး စိတ်ပြောင်းသွားအောင် မေမေသူငယ်ချင်းဆီဖြစ်ဖြစ်၊ အမျိုး

တွေဆီဖြစ်ဖြစ် ခေါ်သွားပါ။ လည်ပေး လိုက်ပါ”နဲ့ အကြံပေးလို့ အရပ်ကြိုက်တဲ့ သမီးလေးကို “သမီးလေးမေမေတို့ လျှောက်လည်ရအောင်၊ သမီးလေးကြိုက် တဲ့ အရပ်လည်း သွားဝယ်ရအောင်နဲ့ ချော့မော့ပြီး ဆိုက်ကားတစ်စီးနဲ့ လည် လည်သွားရပါတယ်။ ဖခင်ကိုပိုချစ်တဲ့ သမီးလေးငယ်ရဲ့ ပုံရိပ်တစ်ခုပါ။

“မေ”က ငယ်ငယ်ထဲက သန့်သန့်ရှင်းရှင်းနေရတာကို နှစ်သက်ပြီး မိုးတွေထစ်ချုန်းလျှပ်စီးတွေ လင်းလက် မိုးကြိုးတွေ ပစ်ရင် နေစရာမရှိအောင် ကြောက်လွန်လွန်းလို့ မိုးဥတု မနှစ်သက် ပါ။ ရာသီဥတုသုံးလီမှာ ပူလှတဲ့နွေရာသီ ကိုလည်း မကြိုက်ပါ။ အေးအေးချမ်းချမ်း နေရတဲ့ ဆောင်းရာသီကို အနှစ်သက်ဆုံး ပါ။ သား/သမီး (၆) ယောက်မှာ အငယ် ဆုံး သမီးလေးက ချစ်စရာကောင်းသလို စကားလည်းနည်းပါတယ်။ ကြောက် လည်းကြောက်တတ်ပါတယ်။ အမေတူ သမီးလေးမို့ မိုးရာသီမှာမိုးတွေတဝါဝါ ရွာ၊ မိုးတွေထစ်ချုန်း မိုးကြိုးတွေ

ပစ်တဲ့အခါများမှာ ကြောက်လွန်းလို့ မိခင်ဖြစ်ဖြစ်၊ ဖခင် ဖြစ်ဖြစ် နီးရာလူကို အတင်းဖက်ထားတာပါ။ (၄) တန်း ရောက်သည်အထိ မိုးချုန်း၊ လျှပ်စီးလက်၊ မိုးကြိုးပဲပစ်ပစ် သူ့အနားမှာ မိသားစုမရှိ လို့က ဖျာလိပ် (သို့) တံခါးအကွယ် ခုတင်အောက်တွေမှာ ဝင်ပုန်းတော့တာ ပါ။ မိုးရာသီမှာ ကျောင်းတက်ရတဲ့ သမီးလေးရဲ့ ဒုက္ခက မသေးပါ။ ဆရာ/ ဆရာမတွေကို အသိပေးထားရပါတယ်။ စိတ်ထိခိုက်လွယ် ဝမ်းနည်းလွယ်တတ်လို့ သမီးလေးတစ်ခုခု ခံစားရပြီဆို လူကွယ် ရာ တံခါးရွက်နောက်ထဲ အသံမထွက်ဘဲ အိအိနဲ့ ဝမ်းနည်းပမ်းနည်းငိုတတ်လို့ သနားရပြီး သူ့ကိုပဲ ဂရုစိုက်နေရတာပါ။ သား/သမီးတိုင်း ပညာရေးမှာ ထူးချွန်ကြ၊ လိမ္မာကြလို့ ဆရာ/ဆရာမ မိတ်ဆွေသင်္ဂဟများက ချီးမွမ်းကြပါတယ်။ စကားနည်း ကြောက်တတ်ပေမယ့် ဆရာဝန်ဖြစ်ချင်တဲ့ သမီးငယ်လေးက ပညာရေးမှာ အစ်ကိုများ၊ အစ်မနည်းသူ ထူးချွန်ပါတယ်။ သူ့အစ်ကိုငယ်နည်းသူ

www.burmeseclassic.com

သူငယ်တန်းက စတုတ္ထတန်းအထိ
 နှစ်စဉ်ပထမ ဆုရှင်ဖြစ်ပြီး (၅) နှစ်
 ဆက်တိုင် ပညာရည်ထူးချွန်ဆုကို ရရှိ
 ပါတယ်။ ပညာရေးကို အလေးထားတဲ့
 မိဘတွေနဲ့ လက်တွဲခေါ်လိုရတဲ့ သား/
 သမီးတို့ရဲ့နှစ်ဦးနှစ်ဖက်ညီမျှလို့ တောက်ပ
 တဲ့အနာဂတ်က လှပပါတယ်။ သမီးငယ်
 လေးက အစားနည်းသလို ကျန်းမာရေး
 မှာ အားနည်းသလို ဂရုစိုက်ရတဲ့ကြားက
 မကြာခဏဆေးခန်းပြရတာပါ။ (၁၀)
 တန်းစာမေးပွဲမှာ ဂုဏ်ထူးတွေနဲ့ အောင်
 ခဲ့တဲ့သမီးလေးက စာမူ စာ၊ တစာစာ
 ထုပ်နေတော့ ဝန်နဲ့အား မမျှဆိုသလို
 ဆေးခန်းနဲ့ကိုပြတ်ရတယ်မရှိလို့ “သမီး
 ဆေး ကျန်းမာရေးကအဓိကနော်။ သမီး
 ကျန်းမာမှ စာပိုလုပ်နိုင်မယ် ကျန်းမာမှ
 ဖြစ်ချင်တာဖြစ်နိုင်မှာ ကံ၊ ဉာဏ်၊ ဝိရိယ
 သုံးပါးပြည့်စုံမှ သမီးလိုချင်တဲ့ ပန်းတိုင်
 နဲ့ အရောက်သွားနိုင်မှာ သမီးလေး
 ဆေးစဉ်ပေးတဲ့ အာဟာရဖြစ်မှာတွေ
 နဲ့ စားပါ။ မစားချင်လည်း ငါကျန်းမာမှ
 ချစ်တဲ့ ဂုဏ်ထူးတွေရမယ်၊ တက်ချင်

တဲ့ ဆေးတက္ကသိုလ်ကို တက်နိုင်မှာလို့
 အားမာန်တင်းပြီး စားပါသမီးရယ်”နဲ့
 ချော့မော့ကျွေးရတာပါ။
 စာမေးပွဲနီးလေ ကြီးစားလေနဲ့
 ကြာရင်သမီးလေး ကျန်းမာရေးကို
 ထိခိုက်မှာစိုးလို့ အနီးကပ်စောင့်ရှောက်
 ပေးပြီး အိပ်ချိန်ဆို အိပ်ခိုင်းရတာပါ။
 နဂိုကမှ ပါးပါးလျားလျား သမီးငယ်လေး
 က စာမေးပွဲနီးလေ ပိုလို့ဖြူဖြူပါးလျား
 လာလို့ စိုးရိမ်ပြီး ဂရုစိုက်ပြီးကျွေးရ
 အားပေးရပါတယ်။ ကျန်းမာရေးကို
 ဦးစားပေးပါ။ စာထဲမှာပဲ နှစ်မထားဖို့
 အနန္တောအနန္တငါးပါးရဲ့ လုံ့လ၊ ဝိရိယ
 လည်း ပြည့်စုံတာထက် ပိုနေပြီ၊ ကံ
 တရားက မျက်နှာသာပေးလို့ သမီးလေး
 ရည်မှန်းသလိုဖြစ်မှာပါ။ သမီးရယ်နဲ့
 မကြာခဏပြောပါတယ်။
 နံပါတ် (၅) သားငယ်လေးက
 လည်း ရေဆင်းစိုက်ဖျိုးရေး တက္ကသိုလ်
 တက်ရင်း (၁၀) တန်းဂိုက် (Guide)
 လုပ်နေတာမို့ အချိန်လျဉ်း သူညီမလေး
 ကို ဂုဏ်ထူးအမှတ်ရနိုင်အောင် ဘာသာ

စုံ ဂိုက်လုပ်ပေးပါတယ်။ (၁၀) တန်း
 စာမေးပွဲကြီး မြန်မာဘာသာစာဖြေထဲက
 ဖြူဖြူဖြူဖြူသမီးလေးကို စိတ်မချနိုင်လို့
 စားမေးပွဲရက်တွေမှာ ကျောင်းအထိလိုက်
 ပို့ပေး၍ အခန်းစောင့်တာဝန်ကျ ဆရာ/
 ဆရာမတွေကို အပ်နှံပြီး ကျောင်းဝင်
 အပြင်မှာ ဖြေပြီးသည့်အချိန်ထိစောင့်ပြီး
 စားမေးပွဲခန်းထဲက ထွက်လာတဲ့သမီး
 လေးကို စောင့်ခေါ်ပြီးပြန်ရတာပါ။
 ပရက်ချာ (Pressre) ကျနေတော့
 ပုလင်းကြီး ချိတ်ပေးပါတယ်။ သင်္ချာဖြေ
 တဲ့နေ့မှာတော့ ပိုးဟပ်ဖြူလို့ သမီးလေး
 ကို အားပေး၍ တွဲပြီး စာမေးပွဲခန်းထိ
 ပို့ပေးခဲ့သော်လည်း စိတ်မချနိုင်။ ဖြေနိုင်
 တာ၊ မဖြေနိုင်တာ အပထား သမီးလေး
 တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်မှာ စိုးရိမ်စိတ်တွေနဲ့
 ဘုရားဂုဏ်တော်တွေ ရွတ်ဖတ် ဆုတောင်း
 မေတ္တာပို့ရပါတယ်။ ဘုရားမှတစ်ပါး
 ကိုးကွယ်ရာမရှိပါ။ စိုးရိမ်ရေမှတ်တွေနဲ့
 လည်တဆန့်ဆန့်နေရတာ စိတ်နဲ့ လူ
 မကပ်နိုင် ရင်တွေပူနေတဲ့ မိခင်ကျွန်မပါ။
 အချိန်စေ့သည်နဲ့ ကျောင်းဝင်းအတွင်း

အပြေးအလွှားဝင်ပြီး ယိုင်လှလှသမီးလေး
ကို ပွေဖက်ခေါ်ပြီး “သမီး ဘယ်လိုနေလဲ
မူးလာ။ နေသာရဲလား၊ ဖြေနိုင်ရဲလား။
မေးခွန်းတွေကို သမီးလေးက ခေါင်းပဲ
ညိတ်ပြနိုင်တာပါ။

ဘုရား၊ ဘုရားရင်တွေပူချက်
ပြောမဖြစ်ပါ။ အိမ်ရောက်သည်နဲ့
ကွေ့ကာဖျော်တိုက်တာကို မသောက်နိုင်
တဲ့ သမီးလေး စိုးရိမ်မှုတွေနဲ့ မိသားစု
ဆရာဝန် ဒေါက်တာစန်းစန်းလွင်ထံ
အသွေးနှုတ်ရပါတယ်။ အခြေအနေပြော
ပြတော့ သွေးပေါင်းချိန်ပြီး “မမကြည်
ဒီအတိုင်းဆို ဂျပန်ကလာတဲ့ မော်ရီရာ
မင်းပဲသွင်းမှ မမကြည်”လို့ ပြောတာနဲ့
“ညီမလေးရယ် ကောင်းမယ်ထင်တာသွင်း
ပေးပါ။ သမီးလေးအတွက် စိတ်ပူလွန်းလို့
ပါ” လို့ ပြောရပါတယ်။ မော်ရီရာမင်းကို
ဖြည်းဖြည်းချင်းသွင်းပေးပါတယ်။ ဆေး
သွင်းပြီး ဒေါက်တာစန်းကို ကျေးဇူးတင်
စကား ပြောပြီး ပြန်သာလာရ ရင်တွေ
ပူတာ တိုင်းတာမရပါ။ အနန္တော
အနန္တငါးပါးဂုဏ် ကျေးဇူးတော် ဆေး

တန်ခိုးနဲ့ ညနေဘက်မှာ သမီးလေးရဲ့
ဖြူဖျော့နေတဲ့ မျက်နှာ၊ နှုတ်ခမ်းလေးတွေ
ပန်းနုရောင်နည်းနည်း သန်းလာပြီး
အနည်းငယ်လန်းလာပါတယ်။ မနက်ဖြန်
ဖြေရမယ့် သင်္ချာဘာသာအတွက် သား
ငယ်လေးက မေးနိုင်မည့် အမှတ်ရနိုင်
မည့် ပုစ္ဆာတွေကိုဂိုက်လုပ်ပေးပါတော့
တယ်။ ဘုရားတန်ခိုးတော် ဂုဏ်ကျေးဇူး
တော် မိဘနှစ်ပါး၊ ဆရာသမား၊ အစ်ကို
ငယ်ရဲ့ စေတနာမေတ္တာ၊ ကျေးဇူးတွေနဲ့
မြန်မာ စာဖြေပြီးထဲက ဖလက်ပြပြီး
အိပ်ရာထဲမှာ ကွေးကွေးလေးလဲလျောင်း
ပြီး ဆေးသွင်းရင် အစ်ကိုငယ်ဂိုက်လုပ်
သမျှကို မှတ်သားပြီး ကျန်သည့်
ဘာသာရပ် အားလုံးကို ရှိရှိသမျှအင်အား
လေးနဲ့ ဖြေခဲ့တဲ့ သမီးလေးကို ကဲ...
သမီးလေး စာမေးပွဲကြီးလည်း ဖြေပြီးပြီ။
သမီးလေးလည်း တစ်နှစ်ပတ်လုံး
အပတ်တကုတ်ကြိုးစားခဲ့တယ်။ ဘုရား
ဂုဏ်ကျေးဇူးတော် အစ်ကိုငယ်ရဲ့ကျေးဇူးနဲ့
ဖြေနိုင်ခဲ့တယ်။ စာမေးပွဲကိစ္စ၊ ဂုဏ်ထူး
ကိစ္စ ခေါင်းထဲမထားတော့နဲ့။ မေမေတို့

ရော သမီးလေးပါ တာဝန်ကျေခဲ့ပြီ။
အခုလက်ရှိ အနေအထားက သမီးလေး
ကျန်းမာရေး ကောင်းအောင် အာဟာရ
ဖြစ်တာစားရမယ်။ အိပ်ရေးဝဝအိပ်ရ
မယ်။ ခေါင်းရှင်းရှင်း ထားပြီး ကျန်းမာ
အောင်နေရမယ်။ သမီးလေးကျန်းမာမှ
သမီးလိုချင်တဲ့ ပန်းတိုင်ကို ရောက်မှာလို့
အားပေးပြီး ဂရုစိုက်ရပါတယ်။ (၁၀)
တန်း စာမေးပွဲအောင်စာရင်း ထွက်တော့
မှာပါ။ သမီးလေး မျှော်မှန်းသလိုဖြစ်ပါစေ
လို့ ဆုတောင်းရပေမယ့် ကိုယ်တိုင်
စာမလုပ်နိုင်ပဲ အစ်ကို ငယ်ဂိုက်လုပ်သမျှ
မှတ်သားပြီး လူမမာဘဝနဲ့ ဖြေရတဲ့
သမီးငယ်လေး အောင်ရုံပဲ အောင်ရင်ကို
ကျေနပ်ပါတယ်။ ရင်တထိတ်ထိတ်နဲ့
စောင့်ရတဲ့နေ့ရောက်ပါပြီ။ မြတ်စွာဘုရား
ကို ဦးထိပ်ထား ဆုတောင်းရင်း
သမီးလေး ဖေဖေနဲ့ သားငယ်က အောင်
စာရင်းသွားကြည့်ပြီး အိမ်မရက်ခင်ထဲ
က “မေမေရေ...ညီမလေးက ဂုဏ်ထူး
(၃) ခုပါတယ်။ ညီမလေးရေ (သုံး)
ဘာသာဟေ့နဲ့” ဝမ်းသာအားရ ဟစ်

ကြေးပြီး ဝင်လာတာနဲ့ မိသားစုတွေရဲ့ ဝမ်းသာပီတိများ ပြောမဖြစ်တဲ့အပြင် မယုံနိုင်ပါ။ ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့လားနဲ့ ကိုယ် တိုင်သွားကြည့်တဲ့အခါ သိပ္ပံတဲ့၊ ဝိဇ္ဇာတဲ့၊ သင်္ချာ ဟုတ်မှဟုတ် တကယ့်ကို သုံး ဘာသာ ဂုဏ်ထူးထွက်တာ မျက်မြင် ကိုယ်တွေ့မို့ အောင်စာရင်းကပ်ထားတဲ့ ရှေ့မှာပဲ “ဟေး...ဟုတ်တယ်ဟေ့၊ ငါ့ သမီးလေးက သုံးဘာသာတောင်ပါတာ ဟေ့”နဲ့ စိတ်တွေလွတ်ပြီး ဝမ်းသာလွန်း လို့ ကလေးလိုခန့်မိပါတယ်။ ကံကောင်း လိုက်ပါတဲ့ သမီးလေး သား/သမီး (၆) ယောက်ထဲမှာ ဂုဏ်ထူးအများဆုံးနဲ့ အောင်တဲ့ သမီးငယ်လေး၊ သမီးလေး မျှော်မှန်းသလို ရရှိတဲ့အတွက် သမီးလေး ရော မိသားစုအားလုံး အတိုင်းမသိ ပျော်ရွှင်ဝမ်းသာကြတာပါ။ သမီးလေးရဲ့ အောင်မြင်မှုအတွက် ဂုဏ်ပြုလုပ်ပေး ခဲ့ပါတယ်။ ကြည့်နူးပီတိလှိုင်းခတ်သည့် နေ့လေး တစ်နေ့ကို မမေ့နိုင်ပါ။

ခင်တွယ် ကြောက်တတ်တဲ့ သမီးလေးက ဆေးတက္ကသိုလ်နှင့် သူ့အစ်ကိုငယ်တက် နေသည့် ရေဆင်းစိုက်ပျိုးရေးတက္ကသိုလ် တစ်ခုခုကိုသာရမှ တတ်တာပါလို့ ဆိုခြင်း ပေးပြန်ပါတယ်။

သမီးလေးဘဝရှေ့ရေးအတွက် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း တက္ကသိုလ် (Professional) တစ်ခုခုကိုတက်စေ ချင်တာပါ။ ကံအားလျော်စွာနဲ့ ဆေးတက္က သိုလ်ကို မမီသော်လည်း သမီးလေး ဝါသနာနှင့် အနီးစပ်ဆုံး ဆေးဘက်ဆိုင် ရာ နည်းပညာတက္ကသိုလ်ကို မီသည်နှင့် သမီး တက်ပါ့မယ်လို့ ပြောတော့မှ စိတ်အေးရပါတယ်။ စကားနည်း လူ ကြောက်တတ်တဲ့ သမီးလေး မိဘ၊ မိသားစုကို တွယ်တာ မခွဲချင် အားငယ် တတ်တဲ့ သမီးလေးကို ပညာရေးအတွက် အဝေးကိုပို့ရတော့မယ် ဆိုတော့ သမီး လေး နေရဲပါ့မလား။ မိုးရာသီဆို ဘယ်လိုနေပါ့မလဲ အားငယ်ပြီးငိုနေ မလား၊ နေရာတကာကြောက်တတ်တော့ ဖြစ်ပါ့မလား၊ စိတ်မချမှုတွေကတစ်ဘက်၊

သမီးလေးကိုဘွဲ့ရ ပညာတတ်ဖြစ်စေချင် တာက တစ်ဖက်နဲ့စိတ်တွေပူ တွေးတော ရတာတွေများရပေမယ့် ဆေးဘက်ဆိုင် ရာ နည်းပညာတက္ကသိုလ်ကို တက်ပါ့ မယ်လို့ ပြောရုံတဲ သမီးလေးကို ကျေးဇူးတင်ရပါတယ်။ သား/သမီးတိုင်း ကို ဒေး (Day) ထားနေကျဆိုတော့ တက္ကသိုလ် ကျောင်းသူတစ်ယောက်ရဲ့ လိုအပ်ရာတွေကို ပြည့်စုံအောင် စီစဉ်ပြီး သမီးလေး တက်ရောက်မည့် ဆေးဘက် ဆိုင်ရာ နည်းပညာတက္ကသိုလ်ရှိရာ မန္တလေးရွှေမြို့တော်ကြီးကို ပို့ရမယ့် နေ့ကို ရောက်ပါပြီ။ သား/သမီးအကြီး တွေကို တက္ကသိုလ်ပို့ရတိုင်း ချွေတာ ရေးကာလမို့ ကလေးတွေရ ဖခင်ကပဲ အမြဲလိုက်ပို့အပ်နံ့ပြီး “မေ” ကတော့ ကျောင်းပြီးတဲ့ သား/သမီးတွေရဲ့ ဘွဲ့နှင့် သဘင်ကို ပျော်ရွှင်စွာ တက်ရောက် ရသည့်ကလွဲလို့ အမြဲ “အအိမ်ကျန် ပါ သမီးလေးကိုခွဲရမှာ စိတ်မကောင်းရပေ မယ့် အားငယ်တတ်တဲ့အငယ်ဆုံး သမီး လေးကိုတော့ လိုက်ပို့နိုင်ခွင့်အနေအထား

(၁၀) တန်းအောင်ပြီးပြန်တော့

အမှတ်စာရင်းရရှိသည့်နှင့် မိသားစုကို

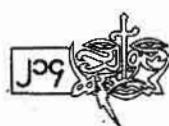
မို့ ကျေနပ်ရပါတယ်။ သမီးကြီးတက်ခဲ့တဲ့ အဆောင်မှာပဲ သမီးငယ်လေးကို ဂွားပေးခဲ့ပြီး ကျောင်းအပ်ပေးလိုအပ်တာတွေ စီစဉ်ပေးရင်း အားငယ်လွန်းတဲ့ သမီးလေးကို စိတ်မချနိုင်ပဲ အစစအရာရာမှာ ကြား အားပေးပြီး သမီးလေးကွယ်ရာမှာ မျက်ရည်မှီးတွေရွာရတာပါ။ သူ တက်ချင်တဲ့ လိုင်းမို့သာ သတ္တိတွေမွေးပြီးနေခဲ့ပေမယ့် သမီးလေးမျက်နှာမကောင်းရှာ၊ “မေ” ရင်ထဲမှာလည်း နှင့်ခနဲ သမီးလေး ပညာရေးမို့ သမီးလေးကို ခွန်အားတွေ ပေးခဲ့ရသော်လည်း “မေ” ထက် ပိုအားငယ်တဲ့ သမီးလေးကို ထားခဲ့ပြီး ကျောခိုင်း ဘူတာဆင်းရသည်နှင့် မျက်ရည်က တာကျိုးသလိုပါပဲ။ ဘူတာရောက်တော့ သမီးလေး မျက်နှာနုနုလေးကို မြင်ယောင်ပြီး ရင်ထဲ ဆို့နှင့် ရှိုက်ကြီးတငင်မိတော့တယ်။ လက်တွဲဖော်က အားပေးနှစ်သိမ့်လို့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။

မိဘရင်ခွင်မိသားစုနှင့် အနီးဆုံး နေချင်တဲ့ သမီးလေးကို ပညာရေး

အတွက်ခွဲနေရပေမယ့် သမီးလေးငိုနေမလာ။ ဝမ်းနည်းနေမလာ။ နေတတ်ပါမလာ။ နေမှကောင်းရဲ့လား ကျောင်းတက်ရာမှာ အဆင်ပြေပါ့မလား။ လားပေါင်းများစွာ စိတ်မအေးရပါ။ စိတ်အပူဆုံးက သမီးလေးရဲ့ “ကျန်းမာရေးနဲ့ သမီးကျောင်း မတတ်ချင်တော့ဘူးမေမေ ပြန်လာမယ် မေမေ လာခေါ်ပါဆိုခဲ့သော် အတွေးနဲ့” ရင်တထိတ်ထိတ်ပါ။ အားငယ်တတ်တဲ့ သမီးလေးက သူ ဝိသနာပါရာ ဆေးဘက်ဆိုင်ရာနည်း ပညာတက္ကသိုလ်ကို တက်ခွင့်ရလို့ ကြံ့ခိုင်စွာနဲ့ စာသင်နှစ်တွေကို တစ်နှစ်ပြီး တစ်နှစ် ကျော်ဖြတ်နိုင်ခဲ့လို့ စိတ်အေးရပါတယ်။ သမီးလေးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။

သမီးငယ်လေး တတိယနှစ် (Third Year) မှာ သမီးကြီးက (M.Sc Maths) ဆက်တက်လို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက် အဖော်ရလို့ သမီးလေးအတွက် “မေ” က စိတ်ပူပန်မှုသက်သာရသလို သမီးလေးကလည်း သူမနဲ့ တစ်ဆောင်တည်း အတူနေ ကျောင်း

တက်ရလို့ အားငယ်မှုတွေလျော့သွားရလို့ သမီးကြီးကို ကျေးဇူးတင်ရပါတယ်။ သမီးငယ်လေးရဲ့ ဘွဲ့နှင်းသဘင်ကို မိဘနှစ်ပါးနှင့် (M.Sc Maths) တက်နေတဲ့ သမီးကြီးပါ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးစွာ တက်ရောက်ခဲ့ပါတယ်။ ကျောင်းပြီးသည်နှင့် ကံကောင်းစွာ သမီးလေးကနေပြည်တော် ခုတင် (၁၀၀၀) ဆေးရုံကြီး အကြောအဆစ်ဌာနမှာ တာဝန်ကျလို့ စိတ်ချမ်းသာရပါတယ်။ ကြောက်တတ်အားငယ်တတ်တဲ့ သမီးလေး ကျောင်းတက်ရင်း၊ ရင့်ကျက်လာပြီး .မိုးရာသီပေါင်းမြောက်မြားစွာ ဖြတ်ကျော်နိုင်ခဲ့ပြီး ရာသီမရွေး ပျဉ်းမနားအိမ်က နေစဉ် ဆိုင်ကယ်တစ်စီးနဲ့ နေပြည်တော် ခုတင် (၁၀၀၀) ဆေးရုံကြီးသို့ တာဝန်ထမ်းဆောင်နိုင်တဲ့ သမီးငယ်လေးဖြစ်ခဲ့ပါပြီ။ အရိုးကျိုးပေါင်းဝေဒနာ အရင်းခံပြီး ကျန်းမာရေးမပြည့်စုံတဲ့ မိခင်ကိုလည်း ဂရုစိုက်ပြုစုစောင့်ရှောက်ပေး၊ နွေးထွေးမှုပေးတဲ့ သမီးလေးလူနာများ အပေါ်မှာလည်း စိတ်ရှည်ကြင်နာစွာ ကုသပေးလို့

www.burmeseclassic.com

အများချစ်ခင်မှုရတဲ့ သမီးလေးပါ။ အငယ်ဆုံးဆိုပြီး အချို့သော အငယ်ဆုံး များကဲ့သို့ ဘယ်သောအခါမှ အခွင့်အရေးမယူ အနိုင်မယူ၊ နားအေး သိတတ်တဲ့ သမီးလေးမို့ မိသားစုကလည်း တန်ဖိုးထားချစ် ဖြတ်နိုးရပါတယ်။

(Japan International Copercition agency Jica မှခေါ်သော Medical Staff Training (B) ဖြင့် Japan နိုင်ငံ Kobay ဖြန့်ချိ မှာရှိသော Hogyo ဗြိတိ ၂၀၁၁ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ (၂၅) မှ ဖေဖော်ဝါရီလ (၁၈) ရက်နေ့အထိ Studied Tour (လေ့လာရေးခရီး) သွားရမှာမို့ မိသားစုတွေ ဝမ်းသာ ပျော်ရွှင်ကြပါတယ်။ ပြည်ပခရီးသွားရမယ့် သမီးလေးသွားရမှာက ဆောင်းရာသီ အင်မတန်အေးတဲ့ နိုင်ငံရပ်ခြားမို့ အနွေးထည်ထူထူ၊ ဘောင်းဘီရှည်၊ ခေါင်းစွပ် ဦးထုပ်၊ ခြေအိတ်၊ လက်အိတ်ကို အဓိကထား ဝယ်ခြမ်းပြီး အခြားလိုအပ်ရာတွေလည်း ဝယ်ရပါတယ်။ နိုင်ငံရပ်ခြား သွားရမည့် သမီး

လေးကို ကျန်းမာရေး ဂရုစိုက်ဖို့မှာ ကြားရပါတယ်။ ရန်ကုန် အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာလေဆိပ်သို့ မေတို့ မိဘနှစ်ပါးက လိုက်ပို့ပါတယ်။ Studied Tour (လေ့လာရေးခရီး) သွားကြမည့် သမီးတို့ အဖွဲ့လေးကိုကြည့်ကာ ပီတိ ဖြစ်စရာပါ။ မိဘနှစ်ပါးကို ကန်တော့တဲ့ သမီးလေးကို ဆုတွေပေးရပါတယ်။ ဂျပန် ရောက်နေတဲ့အတွင်းလည်း ဖုန်းမကြာခဏ ဆက်လို့ စိတ်အေးရပါတာပါ။ ဂျပန်နိုင်ငံက ပြန်လာမယ့်သမီးငယ်လေးကို “မေ”တို့ မိဘနှစ်ပါးက သွားကြည့်ခဲ့ပါတယ်။ ပီတိတွေဝေဖြာ ပျော်စရာနေ့လေးတစ်နေ့ပါ။ ဂျပန်ကပြန်လာတော့လည်း မိသားစုတွေအတွက် အမှတ်တရ လက်ဆောင်တွေ ဝယ်လာလို့ဝမ်းသာကြကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ မေအကြိုက်ချယ်ရီပန်းခက်လေးနဲ့ အဆင့်မြင့် ယွန်းခွက်လေးတွေ ရိုးရာကီမိုနိုဝတ်စုံနဲ့ ဂျပန်မအရပ်မနှင့် ဂျပန်မပုံလေးတွေ ပါတဲ့ ကော်ဖီခွက်လှလှတွေကလည်း သေးသေးလေးနဲ့ ချစ်စရာ ကောင်းပါ

တယ်။ သမီးလေးအတွက် ဂုဏ်ယူ ဝမ်းသာရပါတယ်။ မိဘမိသားစု၊ သူမမ အပျိုကြီးနဲ့ ရင်အုပ်မကွာ နွေးနွေးထွေးထွေး နေလာခဲ့တဲ့သမီးလေး နှစ်စဉ်တရားစခန်းဝင် တရားနာ၊ ဘာသာရေးအလေးထားတဲ့ သမီးလေး သူမမလိုပဲ အပျိုကြီးဖြစ်တော့မှာပဲဆိုတဲ့ အတွေးလဲလွဲချော်သွားပါပြီ။ သမီးလေးက ဖူးစာရှင်တွေပြီ ဖြစ်ကြောင်း အသိပေးတိုင်ပင်တော့ အံ့သြသွားသလို ဝမ်းနည်းရပါတယ်။ နှမြောရပါတယ်။ သမီးလေးရွေးချယ်တဲ့သူက ကိုယ့်စံနဲ့ကိုက်ညီတဲ့ အမျိုးဘာသာတူ မိကောင်းဖခင်သား/သမီးပညာတတ် သမီးလေးကို ချစ်ခင်မြတ်နိုးသူ စိတ်ရင်းသဘောလေးလည်း ကောင်းရှာလို့ အကဲခတ်ပြီး သဘောတူရပေမယ့် ငယ်ငယ်ထဲက ကျန်းမာရေးမကောင်း၊ အားငယ်တတ်၊ ကြောက်တတ်၊ အားနာတတ်တဲ့ “သမီးငယ်လေး” က အချစ်ကိုတွေ့ပြီးတဲ့လားကွယ် အခြားသော အငယ်ဆုံးကလေးများလို အနိုင်

ယူ ဆိုးနွဲ့ခြင်းမရှိ မိသားစုအပေါ်
 နားလည်သိတတ်၊ အများသူငါနဲ့
 ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေး အဆင်ပြေ၍
 သည်းခံတတ်ပါသော “သမီးငယ်လေးက
 အချစ်ကိုတွေ့ပြီးတဲ့လား” အတွေးနယ်ဖြန့်
 ကြက်မိပါတယ်။ အိမ်ထောင်သည်ဘဝကို
 ကောင်းမွန်စွာ တည်ဆောက်နိုင်ပါ့မလား။
 ဖြတ်သန်းနိုင်ပါ့မလား။ အမျိုးမျိုးတွေး
 တော ပူပန်ရတာတစ်ကဏ္ဍ၊ ကျောင်း
 တက်စဉ်ကာလ တာဝန်အရ သင်တန်း
 တွေ တက်ရစဉ်ကာလ၊ ဂျပန်နိုင်ငံသို့
 Studied Tour (လေ့လာရေးခရီး)
 သွားရသည့် ကာလတွေကလွဲလို့
 ရင်အုပ်မကွာနေခဲ့တဲ့ သမီးလေးကို
 သူများကို ပေးရတော့မယ်။ နှမြော၊
 ဝမ်းနည်းစိတ်တွေနဲ့ တွေးလေးတိုင်း
 လွမ်းမျက်ရည်တောင်ထုနဲ့ပါ။ ဘယ်လို
 ပင် သမီးလေးကို နှမြောမခွဲနိုင်ပေမယ့်
 သမီးကညာအခါမလင့်စေနဲ့ ဆိုရိုးစကား
 နဲ့အညီ သင့်တော်သူ အမျိုးသားကောင်း
 လည်း ဖြစ်တာမို့ သမက်တော်လေးကို
 အရင် တွေ့ဆုံပြီး သမီးလေးက အနေ

အေးပြီး ဝမ်းနည်းတတ်၊ အားငယ်တတ်၊
 ကြောက်တတ်လို့ သမီးလေးကို
 နားလည်ပေးပြီး ချစ်ခင်ကြင်နာပေးပါ။
 တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး နားလည်သည်းခံမှု
 ခွင့်လွှတ်မှုတွေနဲ့ ဘဝခရီးလမ်းကို
 အေးအတူပူအမျှ လျှောက်လှမ်းကြပါ။
 ကိစ္စကြီးငယ်မဟူ မိဘတွေကိုအသိပေး
 တိုင်ပင်ပါ။ သမီးလေးကို စိတ်ချလက်ချ
 ပေးနိုင်ဖို့ အတော့်ကို ကြိုးစားအားမာန်
 တင်း ပြောရင်းက အသံက တုန်လာ
 တိုးလာပြီး ဝမ်းနည်းမှုတွေရဲ့အဖော်
 မျက်ရည်က ထိန်းမရ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်
 ပါ။ သမီးလေးကို ပေးရတော့မယ် အမေ
 မှာ နှမြောဝမ်းနည်းမှုတွေ ခံစားနေ
 ပေမယ့် သမီးလေးတို့ ချစ်သူတွေက
 ဘဝချင်းနီးစပ် တော့မှာမို့ ပျော်နေကြမှာ
 ပါ။ ဒါလည်း သဘာဝကျတဲ့ ပြရပ်
 လေးတစ်ခုပါ။

ဪ... “မေ” သမီးလေးအမျိုး

ဘာသာတူ မိကောင်းဖခင်သား/သမီး
 ပညာတတ်တစ်ယောက်နဲ့ ဖူးစာဆုံရ
 တာပဲ ကောင်းတဲ့ကိစ္စလေ ဖြေနိုင်အောင်

တွေးရပါတယ်။ နှစ်ဖက်မိဘတွေ တွေ့ဆုံ
 တဲ့အခါမှာလည်း မိသားစုကောင်းတွေ
 ဖြစ်ပြီး “မေ” သမီးလေးကို ချစ်ခင်နှစ်လို
 ကြပြီး စေ့စပ်မင်္ဂလာပွဲ မင်္ဂလာမော်ကွန်း
 တင်လတ်မှတ်ရေးထိုးပွဲ မင်္ဂလာဦး
 ဆွမ်းကပ်ပွဲတို့နဲ့အတူ ပြီးပြည့်စုံတဲ့
 မင်္ဂလာပွဲကြီးကို စီစဉ်ပေးကြပါတယ်။
 ယခင်ထဲကသား/သမီးတွေ လက်ထပ်
 မင်္ဂလာတွေမှာ မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှု
 ဓလေ့ထုံးစံနဲ့အညီ မြန်မာတို့၏ရိုးရာ
 ဝတ်စုံ သတို့သားက တိုက်ပုံပုဆိုး
 သတို့သမီးလေးကလည်း ဆံမြိတ်ချ
 ဘီးဆံထုံးလှလှလေး၊ လှပသပ်ရပ်သော
 မြန်မာ့ရိုးရာထိုင်မသိမ်းတို့ ဖြစ်စေချင်ပါ
 တယ်။ သား (၃) ယောက် လက်ထပ်
 မင်္ဂလာပွဲမှာ “မေ”ရဲ့ ဆန္ဒ ပြည့်ဝသလို
 သမီးငယ်ရဲ့မင်္ဂလာပွဲက အားလုံး မေမေ
 အကြိုက် ဦးစားပေးကြပေလို့ သမီးလေး
 အတွက် ထိုင်မသိမ်းဝတ်စုံ ရွေးတာ
 မိတ်ကပ်ဆံထုံးအပ်တာ Forever မှာ
 Prewedding ထုတ်တာ မင်္ဂလာခန်းမ
 အကျွေးအမွှေး၊ မေ စိတ်တိုင်းကျ စီစဉ်

ခွင့်ရလို့ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ကျေးဇူး
တင်ပါတယ်။ သမီးလေးကို ဆံမြိတ်ချ
ဘီးဆံတုံးနဲ့ ယဉ်ကျေးလှပတဲ့ထိုင်မသိမ်း
ဝတ်စုံကို အဖြူလွလွ ရွရွလေးကို
ရွေးချယ်ပါတယ်။ မင်္ဂလာ ပန်းခြင်းကိုင်
ချစ်မြေးငယ် နှစ်ယောက်က ဖြူလွလွ
ချစ်စဖွယ် ဂါဝန်လှလှကိုယ်စီ၊ မင်္ဂလာ
ပန်းကြဲ ချစ်မြေးလတ်နှစ်ယောက်နဲ့
မင်္ဂလာပန်းကုံး ကလပ်ကိုင် ချစ်မြေးဦး
တို့က ဖြူလွလွကမာချိတ်ကိုယ်စီ၊
မင်္ဂလာလက်စွပ်ကလပ်ကိုင်၊ သမီးကြီး
က ဆင်စွယ်ရောင်ပိုးဇာပွင့်ကပ်တို့ကို
စီစဉ် ပေးရင်း ကြည်နူးမှုတွေဝေပြာရင်း
ပျော်ရပါတယ်။ နှစ်ဖက်မိဘအတွက်
ဝတ်စုံ လှလှကို နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ရွေးချယ်
ပါတယ်။ မင်္ဂလာပွဲကြီးနေ့မှာ ကျက်သရေ
မင်္ဂလာ အပေါင်းနှင့်ပြည့်စုံသော မင်္ဂလာ
အခါတော်ပေးနဲ့အတူ ချစ်စရာဝတ်စုံ
ကိုယ်စီနဲ့ ပန်းခြင်းကိုင်၊ မင်္ဂလာပန်းကြဲ၊
မင်္ဂလာပန်းကုံးကိုင် ချစ်မြေးတို့နဲ့အတူ
မင်္ဂလာလက်ထပ်လက်စွပ် ကလပ်ကိုင်
သမီးကြီးတို့က ရှေ့ကလျှောက်လှမ်းပြီး

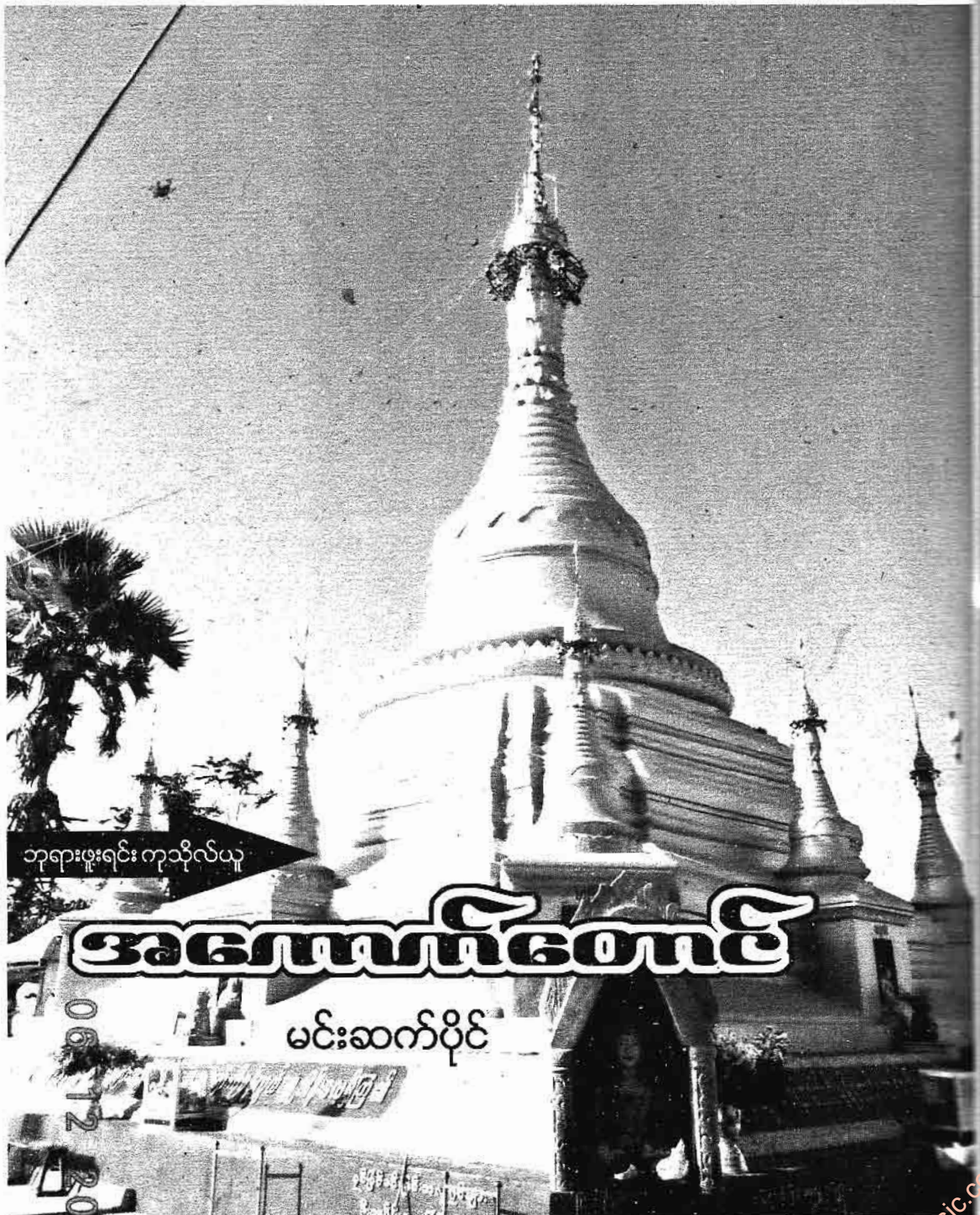
တပ်မတော်မှ ဗိုလ်တစ်ဦးဖြစ်သည့်
သမက်လေးက သပ်ရပ်ခန့်ငြားသည့်
(servicessuit)နှင့် ထိုင်မသိမ်းဝတ်စုံ
ဖြူရွရွလှလှလေးနဲ့ ချစ်စရာသမီးငယ်
လေးတို့ နှစ်ဖက်မိဘမိသားစုစုံလင်စွာ
လျှောက်လှမ်းပြီးပြည့်စုံသည့် ချစ်သမီး
ငယ်၏ စုလျားရစ်ပတ် လက်ထက်
ထိမ်းမြား မင်္ဂလာပွဲနေ့ထူးနေ့မြတ်ကို
တစ်သက်တာ စွဲထင်၍ မမေ့နိုင်သည့်
မင်္ဂလာရက်မြတ်နေ့ပါ။

ကိုးလလွယ် ဆယ်လဖွားထဲ
က အေးအေးချမ်းချမ်း ကြီးပြင်းခဲ့တဲ့
သမီး ငယ်လေး မိဘမိသားစုကို ချစ်ခင်
တွယ်တာ အားကိုးတဲ့သမီးလေး အချို့
သောအငယ်ဆုံးများကဲ့သို့ ဆိုးနွဲ့အနိုင်
ယူလိုခြင်းကင်း၍ မိဘနှစ်ပါးကို
နားလည် တန်ဖိုးထားနွေးထွေးသိတတ်၍
မိသားစုရဲ့ ကျန်းမာရေးမန်သမျှ စောင့်
ရှောက်ပေးတဲ့ သမီးလေး အများသူငါ
နဲ့လည်း သည်းခံတတ်တဲ့သမီးလေး
နှစ်စဉ်တရားစခန်းဝင်ပြီး အေးအေးလူလူ
ရှိလှတဲ့သမီးငယ်လေးက မိသားစုနဲ့ပဲ

ဘဝခရီးလမ်းကို လျှောက်လှမ်းတော့မှာ
လားဆိုတဲ့အတွေး မဟုတ်တော့ပါ။
လောကသဘာဝအရ ဖူးစာရှင်တွေ
သွားလို့ (၇.၃.၂၀၁၅) ရက်နေ့က
စုလျားရစ်ပတ် လက်ထပ်ထိမ်းမြား
မင်္ဂလာပွဲကြီးကို ကျင်းပခဲ့လို့ (၇.၃.
၁၆) ရက်နေ့က (၁) နှစ်ပြည့် မင်္ဂလာ
နှစ်ပတ်လည်နေ့ပါ။ “အချစ်ကို တွေ့သွား
ပြီဖြစ်တဲ့ချစ်သမီးလေး”အတွက် အတွေး
နယ် ပုံရိပ်တို့ကို စာစီရင်း (၁) နှစ်ပြည့်
မင်္ဂလာနှစ်ပတ်လည်နေ့မှသည် “သား
ဗိုလ်သူဇော်သင်နှင့် သမီးငယ်လေး
မစောမြတ်သန္တာကျော်” တို့သည်
နားလည်ညည်းခံ ချစ်ခင်ကြင်နာမှုတွေနဲ့
နောင်နှစ်ပေါင်းရာကျော်တိုင် တူယဉ်
အမြဲရွှေ့လက်တွဲပြီး သာယာချမ်းမြေ့သော
ချစ်စံအိမ်လေးကို တည်ဆောက်နိုင်ပြီး
ရတုအဆက်ဆက်တွဲ လက်ခိုင်နိုင်သူ
ကလေးလှမ်းနိုင်ပါစေဟု ဆုတောင်းရင်း
အတွေးနယ်ရပ်တန့် လိုက်ပါပြီ။

ကြည်ကြည်ကျော်
(ရင်တွင်ပုံရိပ်)

ဘုရားဖူးရင်း ကုသိုလ်ယူ

အလောင်းတောင်

မင်းဆက်ပိုင်

၂၁၈

အတွဲ (၂၀) အမှတ် (၂) ၊ နိုဝင်ဘာလ ၊ ၂၀၁၆ ခုနှစ်

ဪ...

ပြည်မှာဆောင်း :

အကောက်တောင်ရှိရာ ထုံဘိုမြို့လေးကို

ပြည်မှာဆောင်း

ခရမ်းနုရောင် ကလေးတွေ

ဦးတည်နေတယ်။

မဟောင်းသေးပါလား

မိုင်းမိုင်းဝေနေ စာသားလေးကြောင်

နံနက် (၁၀) နာရီ ခန့်က

အလွမ်းများခံလို့

ပါရီမြို့ ပန်းချီကားလေးကို တွေးမြင်မိ

ပြည်မြို့ ရတနာမဉ္ဇူ သီလရှင်ပညာသင်

သတိရတယ်... ကိုခင်ဝမ်းရယ်။

လိုက်တယ်။

ကျောင်းမှာ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ အလှူငွေ

xxx

ဪ... ကျွန်တော်ရင်ထဲက

ပေးအပ်ခဲ့တာကို ပြန်တွေးနေမိတယ်။

“ပြည်” ဆောင်းက ရန်ကုန်

ကဗျာအစအနလေးတွေ ဆက်တိုက်

မိဘမဲ့ကလေးတွေ နှစ်ရာကျော်ရှိနေ

ထက် ပိုအေးတယ်။ နံနက်စောစော “

ဆက်တိုက် ထွက်လာတယ်။

တယ်။ အချို့ ကလေးတွေ ငယ်လွန်းနေ

ရွှေဆံတော်” ဘုရားပေါ်မှာ အအေးဓာတ်

အရွှေများရဲ့ နောက်မှာ

တယ်။ ဆရာလေးက စိတ်ရှည်လက်ရှည်။

တလိပ်လိပ်ကြောင့် ရင်ထဲမှာ

ကျန်ခဲ့တဲ့ခြေရာ ရွှေကွပ်ထားသလို

တကယ့် ပရဟိတ သမားစစ်စစ်၊ သူတို့

တသိမ့်သိမ့် တစိမ့်စိမ့်နဲ့ ဘာရယ်လို့မသိ။

ပိုလိုကြာလေ

လေးတွေ ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်းနဲ့ နေတတ်

ပြည်မှာ ဆောင်း ဒီသီချင်းနဲ့အတူ

ပိုပိုအဖိုးတန်လာလေ...

ထိုင်တတ်၊ သွားတတ်အောင် လမ်းညွှန်

ဦးခင်းကို သတိရမိလိုက်တယ်။

ဗန်ဂိုးရဲ့ပန်းချီကား

အုပ်ထိန်းနေတဲ့ မိခင်တစ်ဦးပမာ။

တလောကလုံးမှာ ခရမ်းနု

ဒေါ်လာသိန်းသန်းလေးဝယ်နေရတာ

ဒီနေရာမှာ ပုံပြင်လေးတစ်ပုဒ်

ရောင် ကလေးတွေ...

အဆန်းတကြယ်မဟုတ်ပါဘူး။

ကို ကျွန်တော်ပြောပြချင်ပါတယ်။

မိုင်းမိုင်းဝေနေ နှင်းဝတ်မှုန်

xxx

ပုံပြင်ထဲက မျောက်ဆရာဟာ

တွေရဲ့...

ကျွန်တော်တို့ ဘုရားဖူးအဖွဲ့

သူတပည့်မျောက်ကို ပုံသေနည်း (၃)

အတားအဆီးမဲ့ နယ်ကျွံမှုတွေ

နဝဒေးတံတား အကျော်မှာ တောရိပ်၊

မျိုး အတတ်သင်ထားပါတယ်။ ပထမ

ရင်ခွင်မှာ တွယ်ငြိလာတဲ့

တောင်ရိပ်၊ အခက်အလက်တွေကို

အကြိမ် အလေးပြုလို့ အမိန့်ပေးရင်

အတိတ်ဆိုတဲ့ကမ္ဘာ...

စတွေ ရတယ်။

ရှိဦးမယ်။ တတိယအကြိမ် အလေးပြုလို့

အနေဝေး ရေဝေးမှာ ဆုံးရှုံး

အချို့နေရာမှာ တောင်ဆင်း

အမိန့်ပေးရင် ဝတ်ထားတဲ့ လုံချည်ကို

သွားရတော့မယ်...

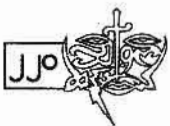
တောင်တက်၊ ကွေ့ကွေ့တိုက်တိုက်နဲ့။

လှန်ကြမယ်။

မြို့လယ်ကောင် လူစည်ကား	ပိုက်ဆံတွေပေးကြပါတယ်။	နောက်ဆုံးအခါမှာ မျောက်က
တဲ့ နေရာမှာ မျောက်ပြပိုက်ဆံ တောင်း	“တိုက်ပုံဝတ်ထားတဲ့ ဦးလေး	အလေးမပြပဲ။ လုံချည်ကိုလှန်ပြတဲ့အခါ
တဲ့အခါ မျောက်လေးက သူ့သင်ထား	ကြီးကို အလေးပြု”	ပရိသတ်တွေ သဘောကျလွန်းသလို
သလိုလုပ်ပြပါတယ်။	အဲဒီအခါ မျောက်လေးက	တဝါးဝါးရယ်ပါတယ်။ ပိုက်ဆံတွေရတာ
“အဝတ်အစား ကောင်း	လက်အုပ်ချီး ဦးသုံးကြိမ်ချုန်ခိုးပါတယ်။	သောက်သောက်လဲ။
ကောင်းဝတ်ထားတဲ့ လူကြီးကိုအလေး	ပရိသတ်တွေ သဘောကျလို့ ပိုက်ဆံ	မျောက်ဆရာနဲ့ မျောက်
ပြု”	တွေ ထပ်ပေးကြပါတယ်။	ကလေးအကြောင်း ဘုရင်ထံပေါက်ကြား
မျောက်လေးက အလေးပြု	“ဟော...ဟိုမှာ အဝတ်မပါတဲ့	လို့ ရွှေနန်းတော်ထဲမှာ ဖြေဖျော်ဖို့ အဆင်
ပါတယ်။ ပရိသတ်တွေ သဘောကျပြီး	အရက်မူးသမားကို အလေးပြု”	တော်ရောက်လာပါတယ်။ မျောက်ဆရာ

အရမ်းဝမ်းသာသွားပါတယ်။ ပိုက်ဆံတွေ	တော့ နန်းရင်းဝန်ကြီးကိုယ်တိုင် ကြိုဆို	မင်းပရိသတ်တွေ စုံလို့ပေါ့။ ဘုရင်
အများကြီးရတော့မယ်။ ကြီးပွားချမ်းသာ	ပါတယ်။	ရှေ့ရောက်တာနဲ့ မျောက်လေးကို အမိန့်
တော့မယ်လို့ တွေးမိလိုက်ပါတယ်။	“ဝန်မင်းဘိုဘိုကြီးကို အလေး	ပေးလိုက်ပါတယ်။
နန်းတော်ကို ရောက်တော့ ပြ”		“ဘုရင်မင်းမြတ်နဲ့ ဗိမ္မရာဇ်ကြီး
တံခါးမှူးကိုစတွေ့ပါတယ်။	အဲဒီအခါ မျောက်ကလေးက	ကို အလေးပြ”
“ဗိုလ်မှူးကို အလေးပြ”	ဦးသုံးကြိမ်ချ ရှိခဲ့ပါတယ်။ နန်းရင်းဝန်	နောက်ဆုံး အခါမှာတော့
မျောက်က တံခါးမှူးကို	သဘောကျပြီး ငွေအသပြာထပ်ချီးမြှင့်	မျောက်ကလေးဟာ ဘုရင်နဲ့ဗိမ္မရာဇ်ကို
လေးပြပါတယ်။ တံခါးမှူးသဘောကျ	လိုက်ပါတယ်။	လုံ့ချည် လှန် ပြလိုက်ပါတယ်။
ငွေ အသပြာ ချီးမြှင့်လိုက်ပါတယ်။	နန်းရင်းဝန်ဦးဆောင်ပြီး ဘုရင်	မင်းပရိသတ်တွေ ဟာခနဲ၊ ဟင်ခနဲ။
အတွင်းဆောင်ကို ရောက်	ရေတော်မောက် ခေါ်ဆောင်သွားပါတယ်။	ဘုရင်ကြီး ဒေါသတကြီးနဲ့ အမိန့်ချလိုက်

ပါတယ်။

ရတနာမည၊ သီလရှင်ကျောင်း

လေးဟာ မြန်မာပြည်အလယ်ပိုင်း

“မျောက်ဆရာနဲ့ မျောက်ကို
သတ်စေ”

က ဆရာလေးက ကလေးတွေ မျောက်
လေးလို မဖြစ်စေချင်လို့ စိတ်ရော၊
ကိုယ်ပါ အပင်ပန်းခံပြီး ပြုစုစောင့်ရှောက်
နေတာပါ။ တကယ့်ကို လေးစားမိပါတယ်။

ဟင်္သာတခရိုင်မြောက်ဘက်နယ်အဆုံး
ပြည်ခရိုင် တောင်ဘက်နယ်အဆုံး
ခရိုင်နစ်ခုစပ်ကြား၊ ရောဝတီမြစ်ကမ်း
ဆိပ်မှာ တည်ရှိပါတယ်။

အဲဒီပုံပြင်လေးကို ကြည့်မယ်
ဆိုရင် အထိန်းအကွပ်မဲ့၊ အဆုံးအမမဲ့
ဒါမှမဟုတ် နည်းလမ်းတကျ ထိန်းကွပ်
ဆုံးမမယ့်သူမရှိရင် လူငယ်တွေဟာ
မျောက်လေးလို ပုံစံမကျ။ ပရမ်းပတာ
လုပ်ကိုင်လိမ့်မယ်ဆိုတာ သင်ခန်းစာရ
ပါတယ်။

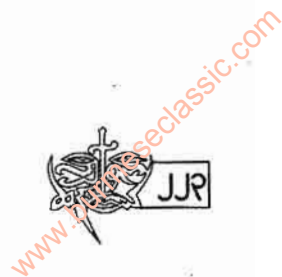
ပန်းတောင်မြို့၊ ဥသျှစ်ပင်
မြို့လေးကိုကျော်ပြီး ကျွန်တော်တို့ ဘုရား
ဖူးအဖွဲ့ ကောက်တောင်ရှိရာ ထုံးဘိုမြို့
လေးကို ရောက်လာပါပြီ။ ထုံးဘိုမြို့

ရောတိုင်းအစ၊ အကောက်
တောင်က ညိုညိုမှိုင်းမှိုင်းပင် ကိုင်းပင်
စောက် ပိတောက်ရွှေဝါ၊ မာလာငုံဖူး
ပန်းမျိုးစုံရောယှက်လို့ နှစ်သက်ဖွယ်
ကောင်းလှတာ။

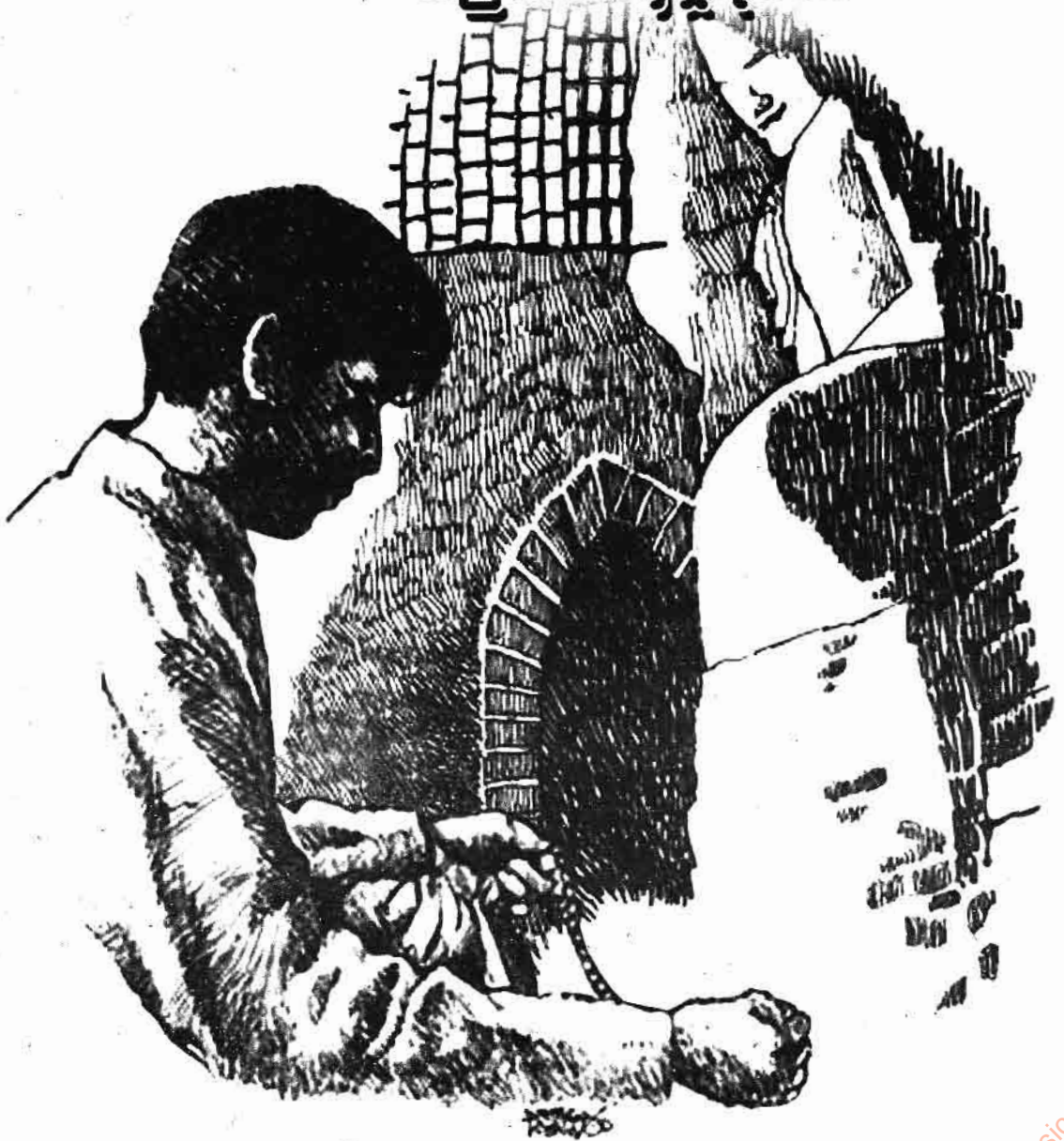

ဘာကြောင့် အကောက်	နံရံကို ကပ်မောင်းပြီး ဘုရားများကို	လို့ ခေါ်ဝေါ်ခဲ့တာဖြစ်ပါတယ်။
တောင်လို့ ခေါ်တာလဲ။ . .	ဖူးမြော်ကြပါတယ်။	အကောက်တောင် ဆရာတော်
ဘာကြောင့် ရွှေမြင်တင်	ရှေးလူကြီးများရဲ့ အိုင်ဒီယာ	ကို ဖူးတွေ့ပြီး၊ အပြန်ခရီးမှာ နာရီကို
စေတီလို့ ခေါ်တာလဲ...	ကောင်းလှပါတယ်။ နောင်းလူများ	ကြည့်လိုက်တော့ ညနေ (၄) နာရီထိုးနေ
အတွေးတွေများ နေဆဲမှာ	အတွက် အံ့သြဖွယ်ရာ အဖြာဖြာပေါ့။	ပါပြီ။ ပြည်ကို အပြန်ဝင်ရပါတယ်။
အကောက်တောင်တက်ဖို့ ကားစီစဉ်ရ	ရောဝတီမြစ်ထဲကနေ ဘုရား	မောင်းရီပျံ့ မြို့လေးဟာ အလွမ်းဘွဲ့ကို
ပါတယ်။ တစ်ဦးကို ၂၀၀၀/။ ရောဝတီ	များကို ဖူးမြော်ပြီး အကောက်တောင်ပေါ်	ဆောင်းခွဲခွဲနီနေတာ ကျွန်တော် သတိပြု
မြစ်ထဲကနေ တောင်နံရံမှာ တွင်းထု	ကို ကားနဲ့ဆက်တက်ပါတယ်။	မိလိုက်ပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် ကဗျာလေး
ထားတဲ့ ဘုရားများကိုဖူးဖို့ စက်လှေခ	တောင်ပေါ်မှာ ရွှေမြင်းတင်	ကို ယခုလို လက်စသတ်လိုက်ပါတယ်။
တစ်ပါတည်းပါ ပါတယ်။	စေတီကိုဖူးတွေ့ရပါတယ်။	အလွမ်းဘွဲ့ကို
ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ လူနှစ်ဆယ်	ရှေးအခါက လူအများတို့	ဆောင်းခွဲခွဲ မှီနေတာ
စာ ကားတစ်စီးဖြင့် အကောက်တောင်ပေါ်	ရတနာပုဉ္ဇူဘုရား၊ ဌာပနာ ရွှေငွေ၊	မဝီဝိုးတဝါး
တက်ပါပြီ။ တောင်တက်လမ်းက ကြမ်း	ရတနာများကို မြင်းများဖြင့်တင်ပြီး	ပါးပါးလေးလား...
ပါတယ်။ အန္တရာယ်အငွေ့အသက်မြင်လို့	သယ်လာတာတို့ ရွှေမြင်းတင် ဘုရားလို့	ပြောရင် မှားလိမ့်မယ်။
ဘုရားတနေရာပါတယ်။ တောင်တက်လမ်း	ခေါ်ဆိုကြတာ ယနေ့တိုင်ပါပဲ။	အနုပညာ အားကောင်းလွန်းလို့
က မနှစ်ကမုဖောက်ထားတာမို့ လမ်းမ	မင်းဘုန်းမင်း လက်ထပ်မှာ	နောက်တစ်ခါ ဆောင်းအမီကွယ်။
ကောင်းသေးတာလို့ ပြောပါတယ်။	မြို့ဝန်ဖြစ်တဲ့ ဦးကောက်ရဟာ ထုံးဘို	(ကိုယ်လေ...)
တောင်ထိပ်နား ရောက်ခါနီးမှာ	အရပ်မှာ ကုန်းလမ်း၊ ရေလမ်း၊ လှေစုန်၊	“ပြည်”ကို ပြန်လာချင်သေးတယ်။
ဆရာဆိပ်ကိုဆင်းရပါတယ်။ တောင်ပေါ်က	လှေဆန်၊ အခွန်ကောက်မယ်လို့	
ဆင်ရဲတာဖြစ်လို့ သတိထားနေရပါတယ်။	ကြေညာခဲ့ပါတယ်။ ကြေညာတဲ့အတိုင်း	
ဆရာဆိပ်မှာစက်လှေ (၂) စီး အဆင့်သင့်	တောင်စွန်းမှာ အကောက်ရုံးဆောက်ပြီး	
ဆင့်နေပါတယ်။ လူပြည့်တာနဲ့ တောင်	အခွန်ကောက်တာမို့ အကောက်တောင်	

မင်းဆက်ပိုင်

ကျေးဇူးပြု၍ ဖော်ပြပါ အချက်များကို စိစစ်ဆန်းစစ်ကြည့်ရန်

လူတဝဟူသည် ရရှိလာသော
ဘဝအပေါ် တင်းတိမ်ရောင်ရဲ ကျေနပ်
သည်ဟူ၍မရှိစကောင်း။ စီးပွားဥစ္စာပြည့်စုံ
သူကလည်း ရုပ်ဆင်းလှပချင်သည်။
အသံကောင်းချင်သည်။ ပညာတတ်လို
သည်။ ရာထူးအာဏာရလိုသည်။ ဆန္ဒ
ပြည့်ဝသူ ဟူ၍ ရှာမှရှာ။

တစ်ခါတစ်ခါ ကိုယ်နဲ့လက်
ထုပ်ကိုနိုင်သော ဆန္ဒကိုလှမ်းကိုင်လိုရမှန်း
သိလျက်နဲ့ ဝီရိယမစိုက်ထုတ်မိလိုက်လို့
ဆွဲခဲ့ရတာလည်းရှိတယ်။ အတ္တသမ္မာ
ထင်မိဆိုတဲ့ ကိုယ့်စိတ်ကိုထိန်းသိမ်းနိုင်
စွမ်း မရှိခဲ့လို့ပြုပြင်နိုင်စွမ်း မရှိခဲ့လို့
အာမယ့် လာဘ်လွဲခဲ့တာလည်း ကြုံရ
တယ်။

အမှန်စင်စစ် ဆန္ဒအပြင်
စိတ္တ၊ ပညာဆိုတဲ့ အဓိပတိ
မလေးလုံး မပြည့်စုံခဲ့လို့ အောင်မြင်မှု
နည်းတူကို သတိမမူမိခဲ့ကြဘူး။ လူရဲ့
တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်
ချစ်အား ခြားနားကြတယ်။ တချို့က

ဝီရိယ အားသန်တယ်၊ လုပ်ရင် ဖြစ်ရ
မယ်လို့ တထစ်ချယုံကြည်တယ်။ လုပ်
တိုင်း မအောင်မြင်မှန်း သိလျက်နဲ့
သူ့အယူအဆ မပြောင်းလဲဘူး။ လှေကန်
ဓားထစ် ယုံကြည်သူမျိုးဆိုရမယ်။ တချို့
ကတော့ နေ့ရွှေရက်ရွှေ ဘယ်အချိန်
လုပ်လုပ်ရတာပဲဟု ထင်မှတ်မှားတတ်
ကြတယ်။ အချိန်နဲ့ဒီရေသည် လူကို
မစောင့် ဆိုရိုးကိုသတိမမူကြ။ တချို့က
တော့ မလုပ်နိုင်မှန်းသိသိကြီးနဲ့ ငွတ်
အချိန်ကုန်ခဲ့ပြီး လုပ်ကြပြန်ရော ပိုးသာ
ကုန် မောင်ပုံစောင်းမတတ် ဖြစ်ကြပြန်
ရော။

ဒါတွေကို သေချာဆန်းစစ်
ကြည့်တော့ မိမိအယူအဆ မှားယွင်းမှု၊
ဉာဏ်မစီမံ၊ သဘာဝတရားကို နား
မလည်မှု၊ နှလုံးသွင်းအားနည်းမှု၊ အတွေ့
အကြုံနုနယ်မှုဟု မသိကြဘဲ ကံ
မကောင်းလို့ဟု လူပိန်းတွေတွေ့ပြီး
စိတ်ကို ဖြေသိမ်ကြပြန်ရော။

အကြားအမြင် ဗဟုသုတ
လိုက်စားရကောင်းမှန်း မသိခဲ့၊ စာပေ

ဗဟုသုတ ဆည်းပူးရမှန်းမသိခဲ့ကြပေ။
ဘာမဆို ငါသိ၊ ငါတတ်လုပ်ကြရန်ရော၊
တချို့ကိစ္စတွေမှာ သူ့အလိုလို တိုက်ဆိုင်
သွားလို့ အဆင်မပြေသွားတာ တွေတွေ
ပြန်တော့ ဘယ်ကိစ္စမဆို လွယ်လွယ်နဲ့
အဆင်ပြေလိမ့်မယ်လို့ လူပိန်းတွေ
တွေ့လို့ ဖြေသိမ်ကြပြန်တယ်။ တကယ်
အခက်အခဲ ကြုံလာတော့မှ ခွေးအ၊
လှည်းနင်း၊ လဒ မှိုင်းခံ ဆိုသလိုမျိုး
အပူပီးတွေ တောက်လောင်ကြပြန်ရော။

ဒါတွေကို ဆန်းစစ်သုံးသပ်
လိုက်တော့မှ ကိုယ့်အရည်အချင်း၊
အတွေးအခေါ် မရင့်ကျက်မခိုင်မာသေးပါ
လားဆိုတာ တွေးလာမိလိမ့်မယ်။
ဒီအချိန်ရောက်မှ မိမိအားနည်းချက်ကို
သိရလေတော့ နောက်ကျခဲ့ပြီ။ ပြန်ပြင်
ချိန်က မရတော့။ အချိန်တွေနောင်ခဲ့ပြီ။
အချိန်ကောင်းတွေ ပြန်မရနိုင်တော့။
ဒီလိုအဖြစ်မျိုးတွေ ဒီတစ်ဘဝထဲမှာပဲ
ဘယ်နှကြိမ်ကြုံခဲ့ပြီးပြီလဲ၊ လူသာတစ်နေ့
တခြားအိုမင်းလာပေမယ့် ရသင့်တဲ့
အကျိုးတရားလာဘ်လာတွေ မည်မျှ

ဆုံးရှုံးခဲ့ပြီးလဲ။

လူဆိုတာ တစ်နေ့တခြား ရင့်ကျက်လာရမယ့်အစား အိုမင်းမစွမ်း ဖြစ်လာလေတော့ ဘဝတန်ဖိုးတွေ တက်သင့်သလောက် မတက်ခဲ့တော့၊

မိမိငယ်စဉ်က အတွေးအခေါ်ကောင်း၊ အလေ့အကျင့်ကောင်း၊ အကြံဉာဏ် ကောင်းတွေ အားနည်းခဲ့လို့ ပထမ အရွယ် ငယ်ဘဝမှာလည်း အောင်မြင် သင့်သလောက် မအောင်မြင်ခဲ့။ လူလတ် ပိုင်းအရွယ်မှာလည်း အချိန်မီမပြုနိုင်ခဲ့ လေတော့ အကျိုးကျေးဇူးရှိသင့် သလောက် မခံစားနိုင် ခဲ့။ အခုတတိယ အရွယ် အိုပယ်၊ ငွေပယ်၊ ဆွေပယ် ဘဝမျိုးမှာ ဘာကိုအားကိုးလို့၊ ဘယ်လို ရည်ရွယ်ချက်နဲ့၊ ဘယ်လိုစံနမူနာတွေ ယူလို့ ဘယ်လိုကြိုးစားရမလဲဆိုတာ ဉာဏ်အဓိပတိတတ်ပြီး ကြိုးစားမှ ဖြစ် တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကြရပေတော့မည်။

လူဆိုတာ လောကီဖြစ်စေ၊ လောကုတ္တရာဖြစ်စေ၊ လူနဲ့တူတဲ့ အဆင့် တစ်ခုခုတော့ ရသင့်ရောက်သင့်တယ်

မဟုတ်ပါလား။ ပျက်အစဉ်ပြင်ခဏ အရှိ သားနဲ့ ကနေသီ ကနေပြင် ဉာဏ်အမြင် ရှင်းရှင်းနဲ့ ကြိုးစားအားထုတ်ခြင်းနှင့်အတူ ဒုက္ခအပေါင်းမှ လွတ်မြောက်ရာဆီသို့ပင် ရောက်ရှိနိုင်မည်ဖြစ်ပါသည်။

ပင့်ကူက သူသေမှ အိမ် ဆောက်တာ ရပ်သလို ဖယောင်းတိုင် မီးကလည်း မီးစာကုန်မှ ဖယောင်း ဆီခန်းသလို လူဆိုတာကလည်း သေမှ ကြိုးစားအားထုတ်မှ ရပ်တန့်သင့်သည် မဟုတ်ပါလော့။

အမှန်စင်စစ် သီတဂူဆရာ တော် ဘုရားကြီး၏ အမွန်မြတ်ဆုံး ဆုတောင်းကို အတုယူလျက်...

“ငါသည် သူတစ်ပါးတို့၏ ဒုက္ခကို ပယ်ဖျောက်၊ ဒုက္ခရောက်သူကို စောင့်ရှောက်ရပါလို၏”

“ငါသည် ငါ့ထက်သာလွန် သူကို မည်သည့်အခါမှ မတုပ မပြိုင် ရပါစေနဲ့။ ဝမ်းမြောက်စွာ လက်တွဲနိုင်ရ ပါစေလို၏”

“ငါသည် လောက၏ဆိုးသော

အခြေအနေ၌လည်း စိတ်မပျက်ရအောင် “လောက၏ ကောင်းသော အခြေအနေကိုလည်း မတပ်မက်ချီ စေနဲ့”

ကောင်းဒဏ် ဆိုးဒဏ် ဤ နှစ်တန်ကို ခံနိုင်သည့်သူ ဖြစ်ရပါလို၏ ဤဆုတောင်းအတိုင်းသာ ပြည့်ဝလာဖို့ နေဝင်ဆည်းဆာအချိန်မှာ ဆည်းဆာအလှ ပန်းချီကားချပ်တို့ အလှပဆုံးဖြစ်အောင်၊ သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာ သိက္ခာသုံးပါးကို နေ့စဉ်နဲ့နေ့စဉ် သတိယှဉ်လျက်၊ သဒ္ဓါပညာညီညွတ် တွဲလျက်၊ ဝီရိယ သမာဓိကို ချိန်ခွင့်ပြု သလို သတိနှင့်တွဲစပ်အသုံးချ လေ့ကျင့် မှုများဖြင့် အကြိမ်ကြိမ် အဖန်ခန့် အထပ်ထပ်၊ အချိန်ကိုတန်ဖိုး အသုံးချလျက်နေသွားမှသာ ဖြစ်မည်ဟု သုံးသပ်မိပါတော့သည်။

ကျော်မြင့်မြတ်(ပျဉ်းမနား)

မြန်မာနိုင်ငံတော်ကလေးများအတွက် သေချာစေခြင်း

အတွဲ (၂၀) အမှတ် (၂)၊ နိုဝင်ဘာလ၊ ၂၀၁၆ ခုနှစ်

စာရေးသူ၏အမှာ

ကျွန်တော်သည် စစ်စာပေများကို တစိုက်မတ်မတ် ရေးနေသူဖြစ်၏။

အထူးသဖြင့် တိုက်ပွဲများ အကြောင်းကို အဓိကရေးခဲ့သည်။ လွန်ခဲ့သောနှစ်အနည်းငယ်က ကမ္ဘာကျော် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ၁၀ဦးနှင့် သူတို့၏ တိုက်ပွဲကွပ်ကဲမှုများအား **Command Study** ပုံစံဖြင့် ရေးခဲ့သည်။ အဓိကမှာ တပ်မတော်မှ သင်တန်းသားအရာရှိများ မှီငြမ်းကိုးကားနိုင်ရန် ရည်ရွယ်ခဲ့ပါသည်။

မကြာသေးမီ လအနည်းငယ်ကမူ ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီးသန်းရွှေနှင့် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသိန်းစိန်တို့ အကြောင်းအား **Biography** ပုံစံ ရေးခဲ့သည်။ စာဖတ်ပရိသတ်မှ တစ်ခဲနက်အားပေးကြ၍ အထူးပင် ဝမ်းသာခဲ့ရ၏။

သူတို့အကြောင်းရေးရင်း မလွဲသာမရှောင်သာဘဲ မြန်မာနိုင်ငံ ထောက်လှမ်းရေးများအကြောင်း တစ်စွန်းတစ်စ ရေးခဲ့ရသည်။ မြန်မာ

နိုင်ငံထောက်လှမ်းရေးများမှာ ယေဘုယျအားဖြင့် နာမည်ဆိုးနှင့် ကျော်ကြားသူများဖြစ်၏။ ထောက်လှမ်းရေးများမှာ အာဏာရအဖွဲ့ အစည်းများ၏ လက်ကိုင်တုတ်များဖြစ်ကြ၏။ ဘယ်အစိုးရတက်တက် သူတို့ကို **Anti government** များအား နှိပ်ကွပ်ရာ၌ အသုံးချခဲ့ကြလေသည်။ သူတို့အား လုပ်ပိုင်ခွင့်များလည်း ပေးခဲ့ရ၏။

ထောက်လှမ်းရေးဆိုရာ၌ -
M.I Military Intelligence
S.B Special Branch.
BSI Branch of Special Investigation

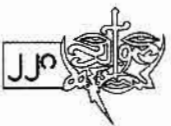
ခေါ် စသုံးလုံးတို့ အားလုံး အကျုံးဝင်ကြ၏။ သူတို့ကိုစုစည်းပြီး အစိုးရနှင့် နဝတ၊ နယက၊ နအဖ ကာလများတွင် **National Intelligence Bureau** **N.I.B** ခေါ် အမျိုးသားထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့ကို ဖွဲ့ခဲ့၏။ ထိုအဖွဲ့ကြီးက နိုင်ငံတော်ဆန့်ကျင်သူများ၊ အစိုးရဆန့်ကျင်

သူများကို ဖော်ထုတ်ခဲ့ကြ၏။ နှိပ်ကွပ်ရေးယူခဲ့ကြ၏။ သူတို့ကြောင့် သေဒဏ်ပေးခံရသူများ၊ နှစ်ရှည်ထောင်ဒဏ်ကျခံရသူများ မရေမတွက်နိုင်အောင် ရှိခဲ့၏။ အထူးသဖြင့် **Military Junta** ကာလတွင် အများဆုံးဟု ဆိုကြသည်။

ဤကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး ယနေ့အချိန်ထိ ဂျာနယ်များ၊ စာအုပ်စာတမ်းများမှာ ဖော်ပြလျက်ရှိ၏။ ခံခဲ့ရသူများက လုံးဝ မကျေနပ်ကြဘဲ ရင်ဖွင့်ခဲ့ကြ၏။ စာတွေ ရေးခဲ့ကြ၏။ ရေးနေဆဲလည်း ဖြစ်၏။

ထောက်လှမ်းရေးများကို မည်သူမှ မကျေနပ်ကြ။ အခွင့်ကြီးတိုင်း ထောက်လှမ်းရေး မကောင်းကြောင်း ပြောကြ၏။ တကယ်လည်း မကောင်းခဲ့တာ များပါသည်။ ကောင်းတာ အနည်းအကျဉ်းတော့ ရှိပါသည်။ သို့ရာတွင် မကောင်းတာက များ၏။

ဤနေရာတွင် အလျဉ်းသင့်၍ ရေးရပါမူ ကွယ်လွန်သူ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး

စိုးဝင်း ရေးသားခဲ့သော 'မမျှော်လင့်
သော ခရီးရှည်' စာအုပ်ကြီး၌ အောက်
ပါအတိုင်း ဖော်ပြခဲ့ပါသည်။

ထောက်လှမ်းရေးဆိုသည်မှာ
အကောင်သေး၍ အဆိပ်ပြင်းသောအဖွဲ့
အစည်းဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် အကောင်
ကြီးလာပြီး အဆိပ်ပြင်းသောအဖွဲ့အစည်း
အဖြစ် ရောက်လာသည့်အခါ၌မူကား
သူ့သဘာဝအလျောက် အလိုလို ကျဆုံး
ခြင်းသို့ ရောက်ရတော့၏။

မှန်ပါသည်။ အဆိပ်ပြင်းသော
ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့အစည်းများ ကျ
ဆုံးခန်းကို ၂၀၀၄ ခုနှစ်က ဗိုလ်ချုပ်ကြီး
ခင်ညွန့်နှင့် သူတပည့်များ အရေးယူခဲ့
သည့်ကိစ္စ။ ၁၉၈၃ ခုနှစ်က ဗိုလ်မှူးချုပ်
တင်ဦးနှင့် တစ်နွယ်ငင် တစ်စင်ပါများ
အား အရေးယူခဲ့သည့်ကိစ္စများကား
သာဓကများပါတည်း။

သူတို့သည် အကောင်ကြီး
အဆိပ်ပြင်းဘဝ၌ အားလုံးကို လွှမ်းမိုးဖို့
ကြိုးပမ်းကြ၏။ Even နိုင်ငံတော်အကြီး
အားများကိုပင် အံ့တုမည့်အဆင့်သို့

ရောက်လာခဲ့သည်။ မဟုတ်ပါဘူးဆို
တောင် **Motive** က ထိုအတိုင်း ရှေးရှု
နေ၏။ အကြီးအကဲများကား သူ့ဘုန်း
သူကံနှင့် ရှိနေကြသည်။ လွယ်လွယ်နှင့်
ဖယ်ရှား၍မရသူများ ဖြစ်၏။ ထိုအခါ
ထောက်လှမ်းရေးများ ကျဆုံးရတော့၏။
အားလုံး အမှုန့်ကြိတ်ခံရတော့၏။

ကျွန်တော်သည် နဝတခေတ်
က ထောက်လှမ်းရေး **Chief** များနှင့်
ရင်းနှီးပါသည်။ အားလုံးနီးပါးနှင့်
သိ၏။ ခင်မင်၏။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးခင်ညွန့်၊
ဗိုလ်ချုပ်ကျော်ဝင်းတို့နှင့် ဆိုပါမူ
သိပ်ပြောစရာမရှိပါ။ **Personal**
Attachment တွေ အများကြီးရှိခဲ့
ပါသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူတို့
တပည့် မလောက်လေး မလောက်စား
ကလေးများ ဒုက္ခပေးလာသည်ကို အေး
အေးဆေးဆေး ရင်ဆိုင်နိုင်ခဲ့၏။

ဖြေရှင်းနိုင်ခဲ့၏။ လူငယ်တွေကတော့
ဘာမှ သိကြတာမဟုတ်။ သူတို့ကိုယ်
သူတို့ ဟုတ်လှပြီထင်ပြီး မောက်မာကြ
၏။ မလေးမစား လုပ်ကြ၏။ လူတွင်

ကျယ် လုပ်ကြ၏။ နောက်ဆုံး အလုပ်
ပြုတ် ထောင်ကျသွားကြမှ နောင်တ
တရား ရသွားကြ၏။ အတော်များများ
ကတော့ ဆိုးသွမ်းသူများဖြစ်ကြ၏။
ကောင်းတဲ့သူ အနည်းအကျဉ်းတော့
ရှိပါသည်။ လက်ချိုးရေတွက်၍ ရ၏။
ဒါတွေကို နောက်ပိုင်း ကြုံရင်ကြုံသလို
ရေးသွားပါမည်။ ဖော်ပြသွားပါမည်။

ထောက်လှမ်းရေးတွင် ၂ မျိုး
ရှိ၏။

(က) **Combat Intelligence**
တိုက်ပွဲထောက်လှမ်းရေး

(ခ) **Counter Intelligence**
တန်ပြန်ထောက်လှမ်းရေး

တိုက်ပွဲထောက်လှမ်းရေးဆို
သည်မှာ ရန်သူနှင့် တိုက်နိုင်အောင်၊
ရန်သူအကြောင်းသိရအောင် ထောက်
လှမ်းခြင်းကို ခေါ်ပါသည်။

တိုက်ပွဲထောက်လှမ်းရေး၌
အောက်ပါများ ပါဝင်သည်။

(က) ရန်သူ

(ခ) ဥတု

(ဂ) မြေအနေအထား	လား၊ ဘာရာသီဥတုလဲ။	G1 တွေ သဲရောင်ယူနီဖောင်းတွေ ဝတ်
(ဃ) ပြည်သူလူထု	နေ့ဆို သွားရလာရလွယ်	ကြသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် Colour
ရန်သူဆိုရာ၌ ဘာလဲ။ KIA	သည်။ ပွင့်လင်းသည်။ မြင်ကွင်း ရှင်း	Match ဖြစ်အောင် Camouflag
လား၊ BCPလား၊ MNDAလား၊	သည်။	ပုံဖျက်ထားခြင်းပါပေ။
သူတို့ခေါင်းဆောင်တွေက ဘယ်သူလဲ။	မိုးဆို ကန့်သတ်ချက်တွေ	ဒါက မြေအနေအထားဖြစ်ပါ
အင်ဘန်လလား၊ ဝှမ်မော်လား၊ ဘသိန်း	ရှိသည်။ မြစ်ကူးချောင်းခြားရှိသည်။	၏။
တင်လား၊ ကျော်ဇောလား၊ ခင်မောင်	ရေပြင်ဖြတ်ကူးခြင်းတွေ လုပ်ရလိမ့်	ပြည်သူလူထုက နောက်ဆုံး
ကြီးလား၊ ဖုန်ကြားရှင်လား။ ဒါက	မည်။ မြစ်ကူးချောင်းကူး လုပ်နိုင်ဖို့	ဖြစ်သည်။
ခေါင်းဆောင်။ နောက်လိုက်တွေက	လိုတာတွေ ယူသွား။	ကျွန်တော်တို့ စစ်သွားတိုက်
ဘယ်သူတွေလဲ။ ကချင်၊ ဝ၊ ရှမ်း၊	မြေအနေအထားက ရော	မှာ ဘယ်လဲ။ ပြည်နယ်တွေ သွားမှာ
ကိုးကန့်။ လူမျိုးအလိုက် Charac-	ဘယ်နဲ့လဲ။	လား။ ဘယ်ပြည်နယ်လဲ၊ ရှမ်းလား၊
teristic တွေ သီးခြားရှိကြသည်။	တောင်ကတုံးတွေ များလား၊	ကယားလား၊ ကချင် လား၊ ရခိုင်လား၊
တိုက်စစ်တော်သည့်သူ၊ ခံစစ်ကောင်း	လွင်တီးခေါင်တွေလား၊ မြေပြန့်လား၊	ဒါဆိုရင် ပြည်သူက ဘယ်ဘက်ပါမှာလဲ။
သည့်သူ စိစစ်ရသည့်လက်နက်တွေက	သစ်တောတွေ ဖုံးနေလား၊ တောထူလား၊	ဒါကို တွက်ရမည်။ ပြည်သူလက်ခံနိုင်
ဘာတွေလဲ။ ကောင်းလား၊ အညံ့လား၊	တောင်တွေ ပေါလား၊ အလိပ်လိပ်	အောင် ကျွန်တော်တို့ ဘာလုပ်သွားကြ
လက်နက်ကြီးသုံးလား၊ ဘာတွေလဲ။	ထနေလား။ ဒါဆို Jungle Warfare,	မှာလဲ။ Medical Team တွေ ခေါ်
ဤသို့ ရန်သူအကြောင်း၊ လူအကြောင်း	Mountain Warfare ပေါ့။ မြစ်	သွားမှာလား၊ သူတို့ဆီက သတင်းရ
စိစစ်ရ၏။ သူတို့နှင့် ရင်ဆိုင်ဖို့ပြင်ရ၏။	ချောင်းတွေရော ပေါလား။ Water	အောင် ဘာလုပ်မှာလဲ၊ မပါတောင်
မိမိတို့ စစ်တိုက်မည့်အချိန်	Crossing တွေ လုပ်ရမှာလား။	အနည်းဆုံး ကိုယ့်ကို ဒုက္ခပေးအောင်
ကာလ၊ ရာသီအခါသမယကို တွက်ဆ	ဒါတွေ တွက်ရပါမည်။ ယူနီဖောင်းက	ဘာလုပ်မှာလဲ။ စစ်သည်တော်ကျင့်
ရသည်။	အစ ပြောင်းဝတ်ရမည်။ သဲကန္တာရစစ်ပွဲ	ဝတ်ကို တိတိကျကျလိုက်နာအောင်
နေ့လား၊ မိုးလား၊ ဆောင်း	Desert storm တွင် အမေရိကန်	ကိုယ့်လူတွေကို အထူးကြပ်မတ်သွား

မှာလား။

ဒါက တိုက်ပွဲထောက်လှမ်း
ရေး **Combat Intelligence** ဖြစ်
၏။

နောက်တစ်မျိုး **Counter
Intelligence**။ တန်ပြန် ထောက်လှမ်း
ရေး။

တန်ပြန်ထောက်လှမ်းရေး
တွင် အဓိကမှာ တစ်ဖက်ရန်သူတစ်
ယောက် ထင်ယောင်ထင်မှားဖြစ်
အောင်-

- သူလျှို့မွေးပြီး သတင်း မှား
များ ဖြန့်ချိစေခြင်း၊
- အဖျက်လုပ်ငန်းများ ပြုလုပ်
စေခြင်း၊
- စိတ်ဓာတ်ထိခိုက်အောင်
အမှောက် လုပ်ငန်းများ လုပ်
ခြင်း

ဒါ့အပြင် နိုင်ငံတော်ကို ဆန့်
ကျင်နေကြသူ၊ အစိုးရကို ဆန့်ကျင်နေ
ကြသူတွေ၏ လူပုဂ္ဂိုလ်အဖွဲ့အစည်းများ၊
အဖွဲ့အစည်း၏ ပုဂ္ဂိုလ်ရေးများ၊ လူမှုရေးများ၊

စီးပွားရေးများ၊ နိုင်ငံရေးအယူအဆများ၊
ideology များကို လေ့လာဖော်ထုတ်၍
မှတ်တမ်းတင်ပြုစုရသည်။ လိုအပ်က
သူတို့အား ဖမ်းဆီးထိန်းသိမ်းရသည်။

မြန်မာနိုင်ငံက တန်ပြန်
ထောက်လှမ်းရေး၌ ရန်သူအဖွဲ့အစည်း
Potential Enemy သာမက မိမိ

အဖွဲ့အစည်းအတွင်းမှ ခေါင်းဆောင်ပြီး
စိတ်မချရသူများကိုပါ နောက်မှ
Vetting လိုက်ပြီး မှတ်တမ်းများပြုစုပြီး
လိုအပ်သည့်အချိန်တွင် အပုတ်ချ၍

ဖြုတ်ထုတ်ရှင်းများကို **MI** အမ်အိုင်က
လုပ်ပေးခဲ့ရသည်။ ပြောရရင် ဟိုး ...
ဦးနေဝင်းလက်ထက်မှသည် ဦးသန်းရွှေ
လက်ထက်ထိ ထောက်လှမ်းရေးများက
အသုံးတော်ခံခဲ့ရ၏။

ဒီလိုလုပ်နိုင်အောင် သူတို့
အား လုပ်ပိုင်ခွင့်ပေးခဲ့ရ၏။

ဤသည်မှာ **Combat
Intelligence** နှင့် **Counter
Intelligence** အကြမ်းဖျင်းပါပေ။

တကယ်တော့ တိုင်းပြည်

တိုင်း၌ ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့အစည်း
ဆိုသည်မှာ လိုအပ်သည်သာ ဖြစ်၏။
သူတို့ကို အာဏာ ပိုမပေးမိဖို့ပဲ လိုပါ
သည်။

ကမ္ဘာ့နိုင်ငံကြီးတိုင်းတွင်
ကျော်ကြားသော ထောက်လှမ်းရေး
အဖွဲ့အစည်းများရှိ၏။ ဥပမာ -

အမေရိကန်မှာဆို **C.I.A** နဲ့ **F.B.I**
KGB
အစ္စရေးမှာဆို မောဆက်
MOSSAD

ဗြိတိသျှမှာဆို **MI 5** နဲ့ **MI 6**
ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံမှာ ဆို
လည်း အမ်အိုင်ပါပဲ။ သုံးဖွဲ့ပေါင်းပြီး
N.I.B အမျိုးသားထောက်လှမ်းရေး
အဖွဲ့ကြီးလည်း ရှိခဲ့သည်။

ယခု ဤစာအုပ်ကို ရေးရာ၌
ပုဂ္ဂလိကခံစားချက်ကို ဦးစားပေးပြီး
ထောက်လှမ်းရေးက ကိုယ့်ကိုဒုက္ခပေး
တာ၊ ထောင်ချခဲ့တာ၊ ဖမ်းပြီးနှိပ်စက်တာ
တွေချည်း ကျွန်တော် ရေးရန် မရည်
ရွယ်ပါ။ ထောက်လှမ်းရေးသမိုင်း

ရှေးပဝေသဏီက မြန်မာနိုင်ငံထောက်
လှမ်းရေးများအကြောင်း၊ မဆလခေတ်၊
နတဝ၊ နယက၊ နအဖခေတ် ထောက်
လှမ်းရေးများသာမက ထောက်လှမ်းရေး
ကောင်းတာလေးတွေ၊ တိုင်းကျိုးပြည်ပြု
လုပ်ခဲ့တာလေးတွေကိုလည်း ရှာဖွေ
တင်ပြသွားရန် ရည်ရွယ်ပါသည်။
သူတို့လည်း လူတွေပဲ။ ကောင်းတာ
လေးတွေ ရှိကြပါသည်။ မျိုးချစ်စိတ်
ရှိပါသည်။ တိုင်းပြည်အတွက် သက်စွန့်
ကြိုးပမ်းလုပ်သွားကြတာလေးတွေ
လည်း ရှိပါသည်။ သို့ရာတွင် အဖွဲ့
အစည်းကိုက အာဏာရှင်များ လက်
ကိုင်တုတ်ဘဝမှာ နေခဲ့ရသဖြင့် ထို
ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများအလိုကျ ဆောင်ရွက်ခဲ့
ရရာ လုပ်ရင်းလုပ်ရင်းဖြင့် နောက်ဆုံး
သူတို့တစ်တွေ ကိုယ့်ဘောင်းဘီစ
ကိုယ်နင်းရင်း ကျဆုံးခဲ့ရ၏။ ဘဝပျက်
ခဲ့ရ၏။ လက်စတုံး ချေမှုန်းခံခဲ့ရ၏။
တရားရစရာပါပေ။

ဒါတွေ အကုန်ချုံ့သုံးသပ်ပြီး
ယနေ့ ဒီမိုကရေစီခေတ်တွင် မြန်မာ

နိုင်ငံထောက်လှမ်းရေးက ဘယ်လဲ၊
ဘာလဲ၊ ဘာဆက်လုပ်မှာလဲ။ အမ်အိုင်
တွေ စစ်တန်းလျားပြန်မှာလား။ တပ်
မတော်ကို အလုပ်အကျွေးပြုမှာလား။
ပြည်သူကို အလုပ်အကျွေးပြုမှာလား။
ဘာဆက်လုပ်ကြမှာလဲ။

စသည် စသည်ဖြင့် ဆဝါး
သုံးသပ်ပြီး ယခုစာအုပ်ကို အဆုံးသတ်
ရန် ရည်ရွယ်ပါသည်ခင်ဗျား။

၂၄.၅.၂၀၁၆

မြန်မာနိုင်ငံထောက်လှမ်းရေးများ အကြောင်း

ထောက်လှမ်းရေးနိဒါန်း

ထောက်လှမ်းရေးဆိုတာ
ဘာလဲ ?

မြန်မာနိုင်ငံတွင် ထောက်
လှမ်းရေးတွေ အနှစ် ၅၀ ခန့် တွင်ကျယ်
ခဲ့၏။ ထောက်လှမ်းရေးအသိကြားက
ဖြူပြီး ဖျားသွားကြသူတွေများသည်။
ဘာကြောင့် ထောက်လှမ်းရေး

တွေ တွင်ကျယ်ခဲ့ပါသလဲ။ ထောက်လှမ်း
ရေးဆိုတာ ဘာလဲ။ သူတို့က ဘာ
လုပ်ကြတာလဲ။ ဘယ်သူ့အတွက်လဲ။
ဘာလုပ်ပိုင်ခွင့်တွေ ရှိခဲ့ပါသလဲ။ ပြော
ရရင်တော့ အတော်ရှည်လျား တွေ့ပြား
ပါသည်။ ရှုပ်လည်း ရှုပ်ထွေးလှ၏။
ကျွန်တော်သည် ထောက်လှမ်းရေး
အကြောင်းရေးရန် စောစောက စိတ်ကူး
မရှိခဲ့ပါ။ သို့ရာတွင် လူပြော သူပြော
များလှသဖြင့် နောက်တော့ ရေးရန်
ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပါသည်။ ကြော်လည်း ကြော်ငြာ
ပြီးပြီ။ ထို့ကြောင့် မြန်မာနိုင်ငံတွင်
အနှစ် ၅၀ ခန့် တွင်ကျယ်ခဲ့သည့်
ထောက်လှမ်းရေးအကြောင်းအား
ကျွန်တော် သိသလို၊ နားလည်သလို၊
တွေ့မြင်သလို ရေးလိုက်ပါသည်။

ထိုသို့ ရေးသားရာတွင် ယခု
မှသာ မဟုတ်ပါ။ ဟိုရှေးပဝေသဏီက
စပြီး ထောက်လှမ်းရေးတွေ ရှိကြောင်း
ကိုပါ နိဒါန်းချီးပြီး ရေးသားသွားမည်
ဖြစ်ကြောင်းပါခင်ဗျား။

ထောက်လှမ်းရေး ဆိုတာဘာလဲ

ဟုတ်ကဲ့။

ထောက်လှမ်းရေးဆိုတာက

ဘော **Collecting of information**

သတင်းရယူတာသာ ဖြစ်ပါသည်။

ဘာသတင်းတွေလဲ၊

စစ်သတင်း၊

စီးပွားရေးသတင်း၊

လူမှုရေးသတင်း၊

နိုင်ငံရေးသတင်း၊

ဒါတွေ ဆက်စပ် ယှက်နွယ်

သည့် သတင်းအဖုံဖုံပင် ဖြစ်၏။

သတင်းရပြီးတော့ ဘာလုပ်

လဲ။

အထက်ဖော်ပြပါကိစ္စများ၌

သုံးချရန် ဖြစ်ပါသည်။

စစ်သတင်းက စစ်တိုက်ဖို့၊

စီးပွားရေး သတင်းက စီးပွား

လုပ်ဖို့၊

လူမှုရေး သတင်းက လူမှုရေး

ဆောင်ရွက်ဖို့၊

နိုင်ငံရေးသတင်းက နိုင်ငံ

ရေး အဖွဲ့အစည်းတွေ အတွက်

Political Movement

တွေလုပ်ဖို့၊ **Propaganding** တွေ

လုပ်ဖို့၊ အားပြိုင်နိုင်ဖို့၊ အစိုးရတစ်ရပ်

ထူထောင်ဖို့ ...စသည် စသည်ဖြစ်၏။

ဤသို့ ရည်ရွယ်ချက်အမျိုးမျိုး

အတွက် သတင်းတွေ စုဆောင်းပြီး

ဆောင်ရွက်နိုင်ရန် ပင်မအဖွဲ့အစည်း

သို့မဟုတ် **Higher Formation** သို့

သတင်းပို့ရသည်။ သတင်းပေးရသည်။

Feed Back လုပ်ရသည်။ ဒါသည်

ပင်လျှင် ထောက်လှမ်းရေး၏ တာဝန်

ဖြစ်ပေသည်။

၁၉၄၁ က ဂျပန်တွေ ပုလဲ

ဆိပ်ကမ်းတိုက်တော့ ဟာဝိုင်အီကျွန်း

ဟိုနိုလူလူမြို့ကြီးတွင်ရှိ ဂျပန်သွားစိုက်

ဆရာက သတင်းတွေ အဆက်မပြတ်

ပေးခဲ့သည်။ သူက ပစိဖိတ်ရေတပ်ကြီး

ကို လှမ်းမြင်နေရသည့်နေရာတွင် ဆိုင်

ဖွင့်ထား၏။ ၎င်းပြင် ဂျပန်သံရုံးမှ

သံတမန်များကလည်း သတင်းတွေ

ပေးသည်။ အမေရိကန်တွေက ဂျပန်

တွေကို အထင်သေးပြီး စစ်အတွက်

ဘာမှပြင်ဆင်မထားခဲ့။ နိဂုံးချုပ်တော့

ဂျပန်ရေတပ်လေယာဉ်များ၏ အပြတ်

အသတ်ချေမှုန်းခြင်းကို အမေရိကန်တို့၏

ပစိဖိတ်ရေတပ်ကြီး ခံလိုက်ရ၏။

ဂျပန်တွေ စစ်ရေး လေ့ကျင့်နေခဲ့ကြ

သည်ကိုလည်း သူတို့ မသိခဲ့ချေ။

အလားတူပင် ဗြိတိသျှတို့၏

စင်ကာပူခံတပ်ကြီးကို ဒုတိယကမ္ဘာစစ်

က ဂျပန်တို့ ဝင်တိုက်ခဲ့ရာ၌ ဗြိတိသျှတို့

က တောင်ဘက် ပင်လယ်ပြင်ဘက်

မျှော်မှန်းပြီး စစ်ပြင်ထားခဲ့ကြ၏။

တကယ် တိုက်တော့ ဂျပန်ဗိုလ်ချုပ်ကြီး

ယာမာရီတာနှင့် သူ၏ အမှတ် (၂၅)

တပ်တော်သည် မလေးရှားမြောက်ပိုင်းရှိ

ဆင်ဂိုရာပါတာနီနှင့် ကိုတာဘာရူးတို့မှ

ကမ်းတက်ပြီး မလေးကျွန်းဆွယ်အား

တိုက်ခဲ့၏။ အလွန်တောထူသည်။

မလေးကျွန်းဆွယ်မြောက်ပိုင်းမှ မုတ်

သုန် သစ်တောကြီးများကို ဖြတ်ကာ

ဂျပန်တို့က တောင်ဘက်သို့ လျင်မြန်စွာ

တိုက်စစ်ဆင်ခဲ့ကြ၏။

ထိုစဉ်က စင်ကာပူကျွန်း တာဝန်ခံ ဗြိတိသျှဗိုလ်ချုပ်ကြီး ပါစီ ဗယ်လ်က မလေးရှားတောကြီးများမှာ အလွန်ထူထပ်သဖြင့် ဂျပန်တွေ လွယ် လွယ်ကူကူ ထိုးဖောက်မရနိုင် ဟူသော သူ၏ဗြိတိသျှ ထောက်လှမ်းရေးများ သတင်းပို့ချက်ကို အလွန်ယုံ နေ၏။ တကယ်တော့ အပူပိုင်းဇုန်တောတွင်း စစ်ဆင်ရေး **Jungle Warfare** အား စစ်မဖြစ်မီ တစ်နှစ်အလိုလောက်ကပင် ဂျပန်တွေ ဖော်မိုဆာနှင့် ဟိုင်နန်ကျွန်း များ၌ လေ့ကျင့်သင်ကြားပြီးခဲ့ကြောင်း ပါစီဗယ်လ် မသိခဲ့ပါချေ။

စစ်မှာ သတင်း။ လူမှာ ထမင်း ဟူ၏။

No information, no operation ပင်ဖြစ်သည်။ ဗြိတိသျှ တွေ သတင်းကောင်းကောင်း မရ၍ စင်ကာပူစံတပ်ကြီး လျင်မြန်စွာ ကျဆုံး ခဲ့ရ၏။ ၎င်းတို့ အလွန်အားထားသည့် ဗြိတိသျှရေတပ်၏ **Prince of Wales** နှင့် **Repulse** စစ်သင်္ဘောကြီးနှစ်စင်း

ကိုလည်း ဂျပန်လေတပ်က နာရီပိုင်း အတွင်း နှစ်မြှုပ်ပစ်နိုင်ခဲ့၏။ ဂျပန်လေယာဉ်တွေ၏ တိုက် စစ်ဆင်နိုင်စွမ်းကို ဗြိတိသျှတွေ မသိ ခဲ့ပါချေ။ အလစ်အငိုက်ခံခဲ့ရပြီး ၅၅ ရက်အတွင်း မလေးကျွန်းဆွယ် တစ်ခု လုံးနှင့် စင်ကာပူစံတပ်ကြီး ကျဆုံးခဲ့ရ တော၏။ ဤသည်မှာ သတင်းရယူရေး နှင့်ပတ်သက်ပြီး ထင်ရှားသောသဘာက နှစ်ခု ဖြစ်ပါသည်။ ပြောမည် ရေးမည် ဆိုက အများကြီးပါပေ။

အခန်း (၁)
မြန်မာတပ်မတော်
ထောက်လှမ်းရေးသမိုင်း

ကမ္ဘာ့နိုင်ငံကြီးအသီးသီး၌ လည်းကောင်း၊ တပ်မတော်များတွင် လည်းကောင်း ထောက်လှမ်းရေး အဖွဲ့ အစည်းများ ရှိခဲ့၏။ အားလုံးမှာမည်

ကျော် အဖွဲ့အစည်းများဖြစ်၏။ အမေရိကန်တွင် **C.I.A** နှင့် **F.B.I.** အင်္ဂလန်တွင် **MI 5** နှင့် **MI 6** ရုရှားတွင် **KGB** အစ္စရေးတွင် **MOSSAD** ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကာလက- ဂက်စတာပို ကင်ပေတိုင်တို့ ဖြစ်ကြ၏။ မြန်မာနိုင်ငံတွင်မူ ဗမာ့ တပ်မတော် **Burma Army** ဖွဲ့စည်း ပြီးသည့်အချိန်၌ ဘာထောက်လှမ်းရေး တပ်ဖွဲ့မှ ပီပီပြင်ပြင် မရှိခဲ့။

စစ်တိုက်ရသည့်အချိန်များ တွင်မှ **Combat Intelligence** တိုက်ပွဲ ထောက်လှမ်းရေးကို မလုပ် မဖြစ် လုပ်ခဲ့ကြရ၏။ **Counter** မှာ မရှိသလောက် ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

ထောက်လှမ်းရေးတပ်ဖွဲ့များ ဖွဲ့စည်းရန် ကို ထိုစဉ်က ဗမာ့ တပ်မတော်ဦးစီးချုပ် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး နေဝင်းကမူ အလွန်စိတ်ဝင်စားခဲ့၏။

ထို့ကြောင့် တပ်မတော်	ဗိုလ်မှူးချုပ်မောင်မောင်နှင့်	တင်ဦးအကြောင်းကို သီးသန့် တော်ပြ
ထောက်လှမ်းရေးတပ်ဖွဲ့ ဖွဲ့စည်းရန်	ဗိုလ်မှူးတင်ဦးတို့ အပြိုင်အဆိုင် ဖြစ်	ပါမည်။
အစဉ်တစိုက် အားပေးခဲ့၏။	လာသောအခါ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းမှ	ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းသည်
မြန်မာ့ တပ် မတော် ၏	ဗိုလ်မှူးချုပ်မောင်မောင်၏ ထောက်	၁၉၅၈-၅၉ အိမ်စောင့်အစိုးရ
ထောက်လှမ်းရေးတပ်ဖွဲ့ကို စတင်	လှမ်းရေးတပ်ဖွဲ့များကို ဖျက်သိမ်းပြီး	လက်ထက်၌ တပ်မတော် ထောက်လှမ်း
လေ့ကျင့်ဖွဲ့စည်းရန် ဗိုလ်မှူးချုပ်မောင်	ဗိုလ်မှူးတင်ဦး (နောင်တွင် ဗိုလ်မှူးချုပ်	ရေး တပ်ဖွဲ့ကို အပီအပြင် ဖွဲ့စည်းပြီး
မောင်က စတင်ခဲ့၏။	တင်ဦး မျက်မှန်ကြီး၊ နိုင်ငံတော်	အောက်ပါသူများအား တာဝန်ပေးခဲ့ရာ
ဗိုလ်မှူးချုပ် မောင်မောင်သည်	ကောင်စီဥက္ကဋ္ဌ စစ်ဘက်လက်ထောက်)	ယနေ့အချိန်ထိ မြန်မာ့တပ်မတော်
ထိုစဉ်က မြန်မာ့တပ်မတော်၌ တာဝန်	အား ကွပ်ကဲမှုပေး၍ ထောက်လှမ်းရေး	ထောက်လှမ်းရေးအကြီးအကဲ MI
အမျိုးမျိုး ထမ်းဆောင်ခဲ့သူ ဖြစ်၏။	တပ်ဖွဲ့ကို ဖွဲ့စည်းစေခဲ့၏။ ဗိုလ်မှူးချုပ်	Chief များကို တွေ့ရပါသည်။
နောက်ပိုင်းတွင် နိုင်ငံခြားသို့ ပို့လွှတ်ခံခဲ့	မောင်မောင်ကိုမူ နိုင်ငံခြားသို့ သံအမတ်	၁။ ဗိုလ်မှူးကြီးလွင်
ရသည်။	အဖြစ် ပို့လွှတ်ခဲ့၏။ အစွဲရေးနိုင်ငံ	(နှုတ်ခမ်းမွေးလွင်)
သူ သည် C.I.A ခေါ်	သံအမတ်ကြီးတာဝန်ပေးခဲ့လေသည်။	၁၉၅၉-၆၉
အမေရိကန် ဗဟိုထောက်လှမ်းရေး	၁၅ နှစ်ကျော်ကြာမှ မြန်မာနိုင်ငံကို	၂။ ဗိုလ်မှူးကြီးချစ်ခင်
အဖွဲ့နှင့် အဆက်အသွယ်ရကာ သူ၏	ပြန်ပေါ်ခဲ့၏။	၁၉၆၉-၇၂
လူများကို အမေရိကန်သို့ စေလွှတ်ကာ	ဤတွင် မြန်မာ့တပ်မတော်	၃။ ဗိုလ်မှူးချုပ်တင်ဦး
ထောက်လှမ်းရေးသင်တန်းများကို	ထောက်လှမ်းရေးတပ်ဖွဲ့အား မျက်မှန်	(မျက်မှန်ကြီး)
တက်စေခဲ့၏။	ကြီး ခေါ် ဗိုလ်မှူးချုပ်တင်ဦးက	၁၉၇၂-၇၈
သူနှင့်အပြိုင် ဗိုလ်မှူးတင်ဦး	အဓိကထား ဖွဲ့စည်းထူထောင်ခဲ့သည်ဟု	၄။ ဗိုလ်မှူးကြီးအောင်ဋွေး
ဇာလည်း ထောက်လှမ်းရေး ပညာများ	ဆိုရပေမည်။ လိုအပ်သည်များ ပံ့ပိုးပေး	၁၉၇၈-၈၀
တို့ မြန်မာ့တပ်မတော်တွင် သင်တန်း	ခဲ့သူက ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်း ဖြစ်၏။	၅။ ဗိုလ်မှူးကြီးမျိုးအောင်
များပေးကာ စတင်ပြီး စုဖွဲ့ခဲ့၏။	နောက်ပိုင်းတွင် ဗိုလ်မှူးချုပ်	၁၉၈၀-၈၂

- ၆။ ဗိုလ်မှူးကြီးကညွန့် ကျွန်တော်သိသောထောက်လှမ်းရေး ၁၉၇၉ ခုနှစ်၌ ဗထူးတိုက်
၁၉၈၂-၈၃ မှတ်စုများ ခိုက်ရေးကျောင်း ပြောင်းရသည်။
- ၇။ ဗိုလ်မှူးကြီးအောင်ကိုး ကျွန်တော်သည် ကြည်းတပ် ထိုအခါ စုမှူးခွဲမှူးသင်တန်းများ၌
၁၉၈၃ တွင် အနှစ် ၃၀ ကျော် တာဝန် ထမ်း ထောက်လှမ်းရေးမှ နည်းပြများက
(လအနည်းငယ်သာ တာဝန် ဆောင်ခဲ့ရာ မလွဲမသွေ တိုက်ပွဲထောက် သင်တန်းပို့ချသည်။ ထိုအခါမျိုး၌
ထမ်းဆောင်ခဲ့ရသည်) လှမ်းရေးဘာသာရပ် **Combat** ကျွန်တော်က အကူနည်းပြ၊ နောက်
၈။ ဗိုလ်မှူးကြီးခင်ညွန့် **Intelligence** နှင့် ကြုံဆုံခဲ့ရ၏။ ထိုင်နည်းပြမျိုးဖြင့် သူတို့အား ပိုင်းဝန်း
၁၉၈၃-၂၀၀၄ ရင်းနှီးခဲ့ရ၏။ အရာရှိငယ်ဘဝတွင် ပြီး လိုတာလေးတွေ ဖြည့်ဆည်းပေးရ
(ဗိုလ်ချုပ်ကြီးခင်ညွန့်) တပ်ရင်း နှစ်ရင်း၊ သုံးရင်း၌ **LO** သည်။ သူတို့ ဟောပြောပို့ချတာတွေ
(အနှစ် ၂၀ ကျော်) အိုင်အို ခေါ် **Intelligence Officer** နားထောင်ခဲ့ရသည်။ ၎င်းနားထောင်
၉။ ဒုဗိုလ်ချုပ်ကြီးမြင့်ဆွေ ကလေး လုပ်ခဲ့ရ၏။ ထိုသို့ တာဝန်ထမ်း ထားသည်များမှ မှတ်မိသမျှအား
၂၀၀၄-၂၀၀၅ ဆောင်ခဲ့သော်လည်း ထောက်လှမ်းရေး စာဖတ်သူများ ဗဟုသုတအတွက်
၁၀။ ဒုဗိုလ်ချုပ်ကြီးရဲမြင့် နှင့် ပတ်သက်ပြီး ဘာသင်တန်းမှ အောက်ပါအတိုင်း ပြန်လည်မျှဝေလိုက်
၂၀၀၅-၂၀၁၀ မတက်ခဲ့ဖူးပါ။ အဲဒီတုန်းက အဲဒီ ပါသည်ခင်များ။
- ၁၁။ ဒုဗိုလ်ချုပ်ကြီးကျော်ဆွေ သင်တန်းကလည်း အလှအယက် တက် ထောက်လှမ်းရေး၏ အဓိက
၂၀၁၀-၂၀၁၄ ချင်တဲ့သူတွေ တန်းစီနေ၏။ ကျွန်တော် တာဝန်မှာ သတင်းရယူရေး၊ သတင်းရရှိ
၁၂။ ဒုဗိုလ်ချုပ်ကြီးမြထွန်းဦး က သိပ်ပြီး **Advantage** ယူတတ် ရေးပင် ဖြစ်၏။ မည်သည့်ကိစ္စမဆို
၂၀၁၄မှ ယနေ့အထိ တဲ့သူ မဟုတ်။ ဘာသင်တန်း တက်ချင် သတင်း **information** ရရမည်။
❖ ❖ ❖ ပါတယ်၊ ဘာလုပ်ချင်ပါတယ်လည်း စစ်ရေးဖြစ်ဖြစ်၊ စီးပွားရေးဖြစ်ဖြစ်၊
မပြောတတ်။ အမိန့်နာခံပြီး ခိုင်းရာ လူမှုရေးဖြစ်ဖြစ်၊ နိုင်ငံရေးဖြစ်ဖြစ်
လုပ်ခဲ့သူ။ ဒါကြောင့် ထောက်လှမ်းရေး သတင်းရရှိရေးသည် ပထမဆုံးအချက်
သင်တန်းများနှင့် ဝေးခဲ့ရပါသည်။ ဖြစ်၏။ သတင်းရမှ အဲဒီသတင်းက

မှန်သလား၊ မှားသလား၊ ဘယ်လောက်
ထိ မှန်တာလဲ။ အရေးကြီးလား၊
မကြီးဘူးလား၊ ဘယ်လောက်အရေး
ကြီးတာလဲ၊ ဒါတွေကို စိစစ်ရသည်။
အတည်ပြုရသည်။ ပြီးမှ ဘာလုပ်ရ
မည်ကို ဆုံးဖြတ်ရသည်။

အဲဒီတော့ ဘာအရေးကြီး
ဆုံးလဲ။ သတင်းပေါ့။ သတင်းရရေး
ကို နည်းမျိုးစုံလိုက်ကြ၏။ မှတ်တမ်း
တင်ကြ၏။ ဓာတ်ပုံရိုက်ကြ၏။ ဗီဒီယို
ရိုက်ကြ၏။ **Face Book** တွေ သုံးကြ
၏။ ပို့ကြ၏။ ရှာကြ၏။ ပွတ်ကြ၏။
တင်ကြ၏။

သတင်းအကြောင်းကို
ထောက်လှမ်းရေးရဲ့ အသုံးဖြင့် ဖော်ပြ
ပါမည်။

သတင်း

“သတင်းဆိုသည်မှာ မှန်
သည် ဖြစ်စေ၊ မှားသည် ဖြစ်စေ၊
ထင်ရှားပြဆိုနိုင်သည်ဖြစ်စေ ထင်ရှားပြ
ဆိုနိုင်ခြင်း၊ ကင်းမဲ့သည်ဖြစ်စေ၊

ဆီလျော်စပ်ဆိုင်သည်ဖြစ်စေ၊ ဆီလျော်
စပ်ဆိုင်ခြင်း ကင်းမဲ့သည်ဖြစ်စေ ကုန်
ကြမ်းမျှသာ ဖြစ်သည်”

မှန်ကန်သည့်သတင်းအဖြစ်
အတည်ပြုနိုင်အောင် စိစစ်ရ၏။

စစ်ကြောရ၏။ မေးရ၏။

မြန်းရ၏။ ရှာဖွေရ၏။ ထပ်လိုက် ရ၏။

အကြိမ်ကြိမ်စိစစ်ပြီးမှ ထိုသတင်းကို
မှန်ကြောင်း အတည်ပြု နိုင်လေသည်။

ထိုအတည်ပြုချက်ကို **Higher**

Formation တင် ပေးရသည်။

လိုတာ ဆက်လိုက်ဖို့က အထက်ဌာန
တာဝန်သာဖြစ်၏။

ဤနေရာတွင် ကျွန်တော့်
ကိုယ်တွေ့လေးတစ်ခု နှစ်ခုကို တင်ပြ
ပါမည်။

၁၉၇၈ ခုနှစ် မိုးတွင်းက

ခေလ (၆၇) တွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်

ရင်း လွယ်မော်ချေမှုန်းရေး၌ တပ်ခွဲ

တစ်ခွဲဖြင့် လှုပ်ရှားနေရ၏။ လားရှိုးနှင့်

မနီးမဝေး လေးငါးဆယ်မိုင်တွင်

လွယ်မော် ၁၀၀ ခန့်နှင့် ကျွန်တော့်

တပ်ခွဲတိုက်ပွဲဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်
တပ်ခွဲက တောင်ပေါ်က အဆင်း
တောင်ခြေရွာ၌ ရင်ဆိုင်တွေ့ကြ၏။

အပေါ်အောက်မို့ လွယ်မော်တွေ
တစ်နာရီခန့်ခံတိုက်ပြီး ဆုတ်သွားသည်။

သုံးယောက် သေပြီး သေနတ် ၂ လက်

ကျန်ခဲ့၏။ ဘိန်းပိဿာချိန် ၁၀၀ ခန့်

လည်း မသယ်နိုင်တော့ဘဲ ထားခဲ့ရ၏။

လား၊ မြင်း အကောင် လေးငါးဆယ်

ပါသည်။ လားတွေပေါ်မှာ ဘိန်းပိဿာ

ချိန် လေးငါး ခြောက်ရာ တစ်ထောင်ခန့်

ပါသည်ဟု ရွာသားတွေက ပြောကြ

သည်။ လားတန်းကြီးဆုတ်နိုင်အောင်

ရွာထိပ်က ၅၇ မီလီမီတာ နောက်

ပွင့်ရိုင်ဖယ်ဖြင့် ခံပစ်သည့် ၅၇ က

လက်နက်ကြီးထဲ ထည့်လို့ရ၏။

ကျွန်တော်က တပ်ခွဲအဆင့်မို့ လက်နက်

ကြီး မပါပါ။ ၂ လက်မ စိန်ပြောင်းနဲ့

M79 လောင်ချာပါ၏။ ၅၇ နဲ့ အပစ်

ခံရ၍ အရမ်း ဆက်မလိုက်ရဲပါ။

ကျွန်တော့်ဘက်မှလည်း ၂ ယောက်

ပြင်းထန်စွာ ဒဏ်ရာရထားသည်။

ကျွန်တော်က ပေါ့ပေါ့ပါးပါးသာ လှုပ်ရှား၏။ ဘာအလေးအပင်မှ မသယ်ပါ။

ရိက္ခာတောင် **Local Purchase**

ဒေသန္တရ ဝယ်စားနှင့် တောင့်ပြီး ဝယ်စားသည်။ ရန်သူကို တောက်လျှောက်လိုက်စစ်ဆင်နေသည်။ ထိုနေ့က လိုက်စစ်မဆင်နိုင်ခဲ့ပါ။ တိုက်ပွဲနေရာမှာပင် အချိန်အတော်ကြာသွား၏။

ရမခတိုင်းက ရန်သူအင်အားနှင့် လက်နက်ကို မေးသည်။ လူ ၁၀၀ ခန့်နှင့် ၅၇ မီလီမီတာ နောက်ပွင့်ပါကြောင်း သတင်းပို့တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးဟု ဆို၏။ လွယ်မော်တွေမှာ ၅၇ မရှိဘူးတဲ့ဗျာ။

ကျွန်တော်က လေးငါးဆယ်ချက် အပစ်ခံရကြောင်း၊ ထပ် သတင်းပို့တော့ ကျည်ခွံပြနိုင်သည်လားဟု မေး၏။ ပြနိုင်ပါတယ်ဟု ပြောပြီး သူတို့ပစ်ပြီး ကျန်ခဲ့၏။ ကျည်ခွံလေးငါးခွံကောက်ပြီး လူနာသယ်အဖွဲ့နှင့် ရမခတိုင်းကို ပို့ပေးလိုက်ရတော့၏။

သက်သေခံပစ္စည်းပါသွားမှ

ရမခ စစ်ဦးစီးဌာနက ယုံတော့သည်။ ၅၇ က ပိုက်ဆံရှိရင် ဝယ်လို့ရတာပဲဗျာ။ ဘာခက်သလဲ။

နောက်တစ်ခုကတော့ ၁၉၉၂ ခုနှစ် KNU ဗဟိုဗဟိုနေပလော ပထမတိုက်စစ်တုန်းက ဦးစီးချုပ်အသစ် ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီးသန်းရွှေက တစ်ဖက်သတ် စစ်ရပ်စဲခဲ့၏။ တိုက်ပွဲဝင်တပ်တွေ ပြန်ခွာခိုင်းသည်။ ဆုတ်ခိုင်းသည်။ တိုက်ပွဲဝင်မှာ ကျွန်တော်နှင့် ၂ ရင်းကျန်ခဲ့၏။ ကျန်တဲ့တပ်တွေအားလုံး ပြန်ခွာသွားကြသည်။

KNU က စိတ်ဆိုးဆိုးနှင့် လက်နက်ကြီးတွေ တရစပ် ပစ်သည်။ သင်္ကြန်တွင်းကာလတစ်ရက် ညနေပိုင်း၌ ထူးထူးဆန်းဆန်း ICOM စကားပြောစက်လေးမှ ကရင်သံဝဲဝဲပေါ်လာ၏။

“ယောက်ဖရေ ... မင်းတို့အတွက် နှစ်သစ်ကူးသင်္ကြန် လက်ဆောင်လာပြီဟေ့”

ဟု ပြောသည်။ ပြီးတော့ ဝိုးဝိုး ဝိုးဝိုး ... ဝီဝီ ဝီဝီဖြင့် အသံထွက်

လာသည်။ လေးငါးဆယ်စက္ကန့်အကြာ၌ အုံးဂျိမ်းဆိုသော အသံကြီးထွက်ပြီး ကျွန်တော့်ဗျူဟာရုံးအနီး လာကွဲသည်။ ဗျူဟာရုံး နှင့်အတူ အမြောက်တပ်ဖွဲ့နှင့် ယာယီရှေ့တန်းစစ်ဆေးရုံလေး ရှိသည်။ အဲဒီနားတစ်ဝိုက် လာကျတာဖြစ်၏။ ဘာနဲ့ပစ်လိုက် မှန်းမသိ။

စိန်ပြောင်းက ဖောက် ဂျိမ်းဟု မြည်၏။ ဒါက စိန်ပြောင်းမဟုတ်။ စိန်ပြောင်းဖောက်ဂျိန်းဆိုတာက ဖောက်က ပို့ကျည် Cartridge ကို Firing Pin ရိုက်တဲ့အသံ။ ဂျိမ်းဆိုတာက စိန်ပြောင်း ဗုံးသီးကျကွဲတဲ့အသံ။ အသံနားထောင်ပြီး ရှောင်ချိန် တိမ်းချိန်ရသည်။

အခုဟာက အဲဒီလိုမဟုတ်။ ဘာပါလိမ့်။

KNU တွေကတော့ အဲဒါကို ဝီထော်ဟု ခေါ်၏။ ဝီဆိုပြီး အသံမြည်ကာ အပေါ်တက်သွားခြင်းကြောင့်ဟု ဆို၏။ ထော်ဆိုတာကတော့ ကရင်လို တက်တာပေါ့ဗျာ။ ထော်ထော်ဆိုတာ

www.burmeseclassic.com

တက်တက်ပေါ့။

ရဲမှာလဲ။

နောက်တော့ မှန်ပြောင်းဖြင့်

ဒီလက်နက်ကြီးကို KNU
တွေက ယိုးဒယားဖက်ကမ်း ဒါဆောင်
ယမ်ဘက်က ပစ်ပေးနေတာ။ သူတို့ဟာ
မဟုတ်။ ထိုင်းစစ်တပ်က လက်ဆောင်ရ
တာတဲ့။ ထိုင်းက လက်နက်စမ်းတာပေါ့
ဗျာ။ လာစမ်းတာပေါ့။

ဒါနဲ့ နမူနာပို့ပါပြောတော့ အဲ
ဒီငါးကွန်းရှုပ်အမြောင်းကြီးတွေ လိုက်
ကောက်ပြီး ရဟတ်ယာဉ်အကြံနဲ့ ကက
ကြည်းပို့လိုက်ရသည်။ အဲဒီကျမှ အဖြေ
ပေါ်၏။

ဟိုဘက်ကမ်းလှမ်းကြည့်ရာ ပစ်တဲ့ကား
ကို ကျွန်တော်တို့ တွေ့ရပါသည်။
ပစ်စင်နှင့်တင်ပြီး ပစ်ပေးနေတာဖြစ်ပါ
၏။

ဤသို့သော ဖြစ်စဉ် နှစ်ခု

သုံးခုရှိခဲ့ပါသည်။

လေးငါးရက် အဲဒါကြီးနဲ့
အပစ်ခံရသည်။ သူက Splinter
စများ မကွဲပါ။ ဗုံးသီးရှည်ရှည်မှ
ငါးကွန်းရှုပ်အမြောင်းလို အမြောင်း
ကြီးများအဖြစ် ပြန်ထွက်သွားသည်။
ကျွန်တော်က အဲဒါမျိုးနဲ့ အပစ်ခံရပါ
သည်ဆိုတော့ စစ်ရုံး ကကကြည်းမှ
ဗျာတ်ရဲ့လားတဲ့။ ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ။
ဗဟုတ်ဘဲ အထက်ဌာနကို ဘယ်ပြော

၁၀၇ မီလီမီတာရောကက
လောင်ချာတဲ့။ ရုရှားလုပ် ကက်ရှူးယား
အတွဲလိုက်လောင်ချာမျိုး ဖြစ်၏။ ၆
လုံးတွဲ၊ ၈ လုံးတွဲများ ဖြစ်သည်။ ကား
ပေါ်မှ ပစ်စင်နှင့် ပစ်ရသည့်အမျိုးဖြစ်၏။
(မြန်မာ့တပ်မတော်တွင်လည်း အထက်
ပါ လက်နက်မျိုးများ အခု ဖြစ်နေပါပြီ။
တပ်မတော်နေ့ စစ်ရေးပြများတွင်
ကြည့်ပါရန်။)
အဲဒီကျမှ အဖြေပေါ်သည်။

သတင်းနှင့် ဆက်စပ်၍

တင်ပြလိုက်ရခြင်းပါ။

ဆက်လက်ပြီး သတင်း

ထောက်လှမ်းရေးနှင့် စပ်ဆိုင်သည်များ
ကို ဖော်ပြပါဦးမည်။

သောင်းဆင့်

ရှေ့လက်ဆက်ဖတ်ပါ

မဂ္ဂဇင်း မန္တလေးပြန်ချိရေး

နဂါး

ကလေး

ဘဝအမောပြေ

တပ်မတော်သားဘဝ ရယ်ပြုံးခွဲရုန်းသည့်များ ရွှေမြိုင်နိုင်စပ်အောင်

အတွဲ (၂၀) အမှတ် (၂) ၊ နိုဝင်ဘာလ ၊ ၂၀၁၆ ခုနှစ်

အလုပ်တာဝန်မှ သက်ပြည့်
အငြိမ်းစားယူပြီးသည် နောက်တွင်မှ
မကြာ ခဏဆိုသလို အတိတ်ကာလက
ရယ်ပြီး ခဲရဖူးသည်များကို သတိရမိ
တတ်သည်။ ယင်းတို့ကိုလည်း ရေးသား
တင်ပြလိုပြန်သည်။ သို့ရာတွင်
ကျွန်တော် ရေးသား တင်ပြမှုများသည်
ရယ်စရာအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိမလာဘဲ
ဖြစ်တတ်ရာ ယခုတွင်လည်း ယင်းသို့
ဖြစ်နေပါက နားလည်ပေးပါရန် ကြိုတင်
ဆန္ဒာရပ်ခံလိုက်ရပါသည်။

ပထမအချက်မှာ သင်တန်း
ဆောင်းတစ်ကျောင်း၏ ညှိနှိုင်းအစည်း
အဝေးတစ်ခုတွင် ဝါရင့်ဗိုလ်ကြီးတစ်ဦး
ပြောကြားသည့် ကိစ္စတစ်ခုဖြစ်သည်။
ကျွန်တော် မှတ်မိသမျှ ထိုစဉ်က
သင်တန်းတစ်ခုတွင် နေစဉ်
သတ်မှတ်ပေးသော ရိက္ခာအမယ်များနှင့်
အသုံးစရိတ်များကိုစွန့် ပတ်သတ်၍
သက်တောင့်သက်သာရှိသည့် သုံးသပ်ဆွေးနွေး
ပြီး ဖြစ်သည်တင်ပြရန်ဟု နားလည်မိ
သည့် လက်တွေ့ဆွေးနွေးကြရာတွင်

တပ်မတော်သားတစ်ဦးအတွက် တစ်နေ့
တာ စားသုံးရန်သတ်မှတ်ထားပေးထား
သော ဆန် ၂၆ အောင်စ ကိစ္စ၌
စိတ်ဝင်စားစွာ ဆွေးနွေးကြသည်။ အချို့
က လောက်ငံသည့်အပြင် ပိုလျှံမှုပင်
ရှိသေးသည်ဟုဆိုကြသည်။ အချို့ကမူ
ကိုယ်ခန္ဓာကြီးထွားသူ၊ အစားအသောက်
ကြီးသူများအဖို့မလုံလောက်ဟုဆိုသည်။
အချို့သည်ကား တစ်စုံတစ်ရာ ပြဿနာ
မရှိဟူ၍ လည်းကောင်း၊ စုပေါင်း ချက်
ပြုတ်စားသောက်ခြင်းဖြစ်၍ လုံလောက်
ကြောင်း ဆိုကြသည်။ ၎င်းအချိန်တွင်
အဆိုပါ ဆွေးနွေးချက်အမျိုးမျိုးကို
အကဲခတ်နေသည်ဟု ယူဆရသော
ဝါရင့်သူ ရဲရင့်ပြတ်သားစွာ ပြောဆိုတတ်
သူ (သို့မဟုတ်) ရံဖန်ရံခါ မျက်နှာထား
တည်တည်ဖြင့် ရယ်ရွှင်ဖွယ်ရာ ပြော
တတ်သူ ဗိုလ်ကြီးတစ်ဦးက ပါဝင်ဆွေး
နွေးလိုကြောင်း ခွင့်ပန်သဖြင့်၊ အများစု
က ငြိမ်၍ ကြည့်နေကြ၏။ ဗိုလ်ကြီးက
ဆွေးနွေးရာတွင် “ကျွန်တော် ဆွေးနွေး
ချင်တာတော့ဗျာ ဒီဆန် ၂၆ အောင်

စတာ၊ အကြမ်းဖျင်း ပြောရရင်များတယ်ဗျာ
ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် ဥပမာပေါ့ဗျာ
ကျွန်တော်တို့လို ခပ်သေးသေးကောင်
ဆိုရင် မကုန်ဘူးဗျာ”ဟု ဟန်ပန်အပြည့်
ဖြင့်ပြောပြီး ရုတ်တရက် ရပ်ထားလိုက်
သေးသဖြင့် အများစုက ၎င်းအားပိုမို
အာရုံစူးစိုက်ကြတော့၏။ ထိုစဉ်၌ပင်
၎င်းက ပြုံးစိစိပြ၍ “ဟင်းမကောင်း
ရင်ပေါ့ဗျာ”ဟူ၍ဆက်ပြောလိုက်ရာ
အစည်းအဝေးက အတော်ပင် ရယ်မော
ကြရသကဲ့သို့ တစ်ချိန်တည်းတွင်
“ဟာဗျာ . . . ခင်ဗျားကလဲ”ဟူသည့်
အသံများကိုလည်း ကြားခဲ့ရကာ၊ ဆန်
ရိက္ခာ ၂၆ အောင်စ ကိစ္စမှာလည်း
လိုအပ်က ထပ်မံဆွေးနွေးရန်ဟုသာ
မှတ်တမ်းတင်ခဲ့ကြောင်း မှတ်သားမိခဲ့
သည်ကို တင်ပြလိုက်ရပါသည်။

ဒုတိယအချက်မှာ တပ်ဖွဲ့ငယ်
တစ်ခုမှ အကြီးအကဲဖြစ်သူ ဆရာသမား
နှင့် တပည့်ဟောင်းများဖြစ်သူ အရာရှိ
အချို့တို့၏ ရယ်ပြုံးဖွယ်ဖြစ်သည်။
၎င်းတို့မှာ ယခင်ကလည်း အခြားတပ်

တွင် ဆုံတွေ့ခဲ့ဖူးပြီး အကြောင်းသိ
ဓာတ်သိများဟုလည်း သိရသည်။
တစ်နေ့တွင် ဆန္ဒဖော်ထုတ်ပွဲ ပြုလုပ်ရန်
ရှိသဖြင့် တာဝန်ရှိသူများက ရုံး တစ်
နေရာတွင် “ဘုတ်” တစ်ခုထောင်ထားပြီး
၎င်းတွင်ဆန္ဒဖော်ပွဲ ကိစ္စနှင့်ပတ်သတ်၍
နေ့ရက်၊ အချိန်နှင့် နေရာကို ဖော်ပြထား
သည့်အပြင် အရေးကြီးတာဝန်မှအပ
တက်ရောက်ကြရန်ကိုလည်း ရေးသား
ထားကြောင်းသိရ၏။ ၎င်းကိစ္စကို
ဖော်ပြပါ တပည့်များက အတိုင်အဖောက်
ပြုလုပ်ပြီး ၎င်း “ဘုတ်”ကြီး၏ တစ်နေရာ
တွင် “ယနေ့လေပြင်းတိုက်မည်”ဟု
သည့်စာကြောင်းကို ရောလိုက်ကြသည်
ဟုဆို၏။ အဓိပ္ပာယ်မှာ ဆရာသမား
သည် အဆိုပါဆန္ဒထုတ်ဖော်ပွဲတွင်
လေသံပြင်းပြင်းဖြင့် မိန်းခွန်းခြွေတော့မည်
ဟုဆိုလိုချင်ကြောင်းသိရ၏။ ကံဆိုးသည်
မှာ ဆရာသမားက ယင်းကိစ္စသိရှိသွား
သည့်အပြင် ရေးသားသူများကိုပင်
ခန့်မှန်းမိ သွားသည်ထင်ရ၏။ ထို့ကြောင့်
၎င်းဘုတ် ကြီးပေါ်၌ ၎င်းကိုယ်တိုင် “

လေမုန်တိုင်း လည်း တိုက်လိမ့်မည်”ဟု
ရေးသားတော့ သည်ဟုဆို၏။ သို့ဖြစ်ရာ
၎င်းကိစ္စကို စိတ်ဝင်စားစွာ စောင့်ကြည့်
နေသူ တပည့်များသည် ၎င်းတို့၏
ဦးခေါင်းများပင် “ပု” ဝင်သွားကြရပြီး
လည်ပင်များလည်း “တို” သွားလောက်
အောင် ခံစားမိခဲ့ကြသည်ဟု သိရ၏။
ပိုဆိုးသည်မှာ ၎င်းတို့၏ လေပြင်း တိုက်
မည်ထက်ပို၍ အားကြီးသောပို၍ ပြင်း
ထန်သော လေမုန်တိုင်းသဖွယ်ဖြစ်သော
မိန်းခွန်းရည်ကြီးကို မှတ်သားလောက်
ဖွယ်ရာ နာယူခဲ့ကြရကြောင်းနှင့်
သင်ခန်းစာ အပြည့်ကိုလည်း ရရှိခဲ့ကြ
ကြောင်း အချင်းချင်းတီးတီးပြောကြားကြ
သည်ကို ကြားဖူးသည့်အတိုင်း တင်ပြ
လိုက်ရပါသည်။

တတိယအချက်မှာ ကျွန်တော်
၏ ကိုယ်တွေ့ဖြစ်သည်။ တစ်ချိန်က
ကျွန်တော်သည် အုပ်ချုပ် မူလည်း
ကျွမ်းကျင်ပြီး လုပ်ငန်းလည်း နှံ့စပ်ကာ
လူအကဲခတ်လည်း အလွန် ပါးနပ်လိမ္မာ
သည်ဟု ကျွန်တော်ဆိုချင်သော ဆရာ

သမားတစ်ဦးနှင့် တပ်တစ်တပ်တွင်
အတူနေရ၏။ ၎င်းတပ်တွင် ထိုစဉ်က
ဘောလုံးအသင်းတစ်သင်းရှိရာ ကျွန်တော်
လည်း ပါဝင်ခွင့်ရထား၏။ ကျွန်တော်
သည် ထူးချွန်သူမဟုတ်သော်လည်း
အုပ်ချုပ်မှုနှင့် စည်းကမ်းထိန်းသိမ်းမှုတွင်
ကျွန်တော်အား စိတ်ချလိုသည်ဟု
ကျွန်တော်သိထား၏။ တိုက်ဆိုင်မှု
တစ်ခုမှာ တစ်နေ့တွင် အတန်ငယ်ငေး
သော မြို့တစ်မြို့သို့ ဘောလုံးသွားရောက်
ကစားရန်ရှိလာ၏။ ထိုနေ့နံနက်တွင်
ကျွန်တော်၏ ကိုယ်ဝန်ဆောင်ဇနီးသည်
ကလည်း မီးဖွားတော့ မည်ကဲ့သို့ အခြေ
ဖြစ်လာ၏။ သားဦးဖြစ်နေ၍ ကျွန်တော်
သည် ဘောလုံးဝါသနာပါလှသော်လည်း
ဇနီးသည်မီးဖွားလျှင် အနား၌ ရှိချင်နေ
၏။ သို့အတွက် အသင်းနှင့်မလိုက်ပါဘဲ
ပါက ဆရာသမားထံ ခွင့်ပန်ရမည်ဖြစ်၏။
ယင်းသို့ ခွင့်ပန်ရမည်ကို ကျွန်တော်
ဝန်လေး နေပြန်၏။ အကုန်အကြောင်းကို
အား အချိန်မီ အသိပေးခဲ့၏။ သို့ရာတွင်
ဆရာသမားက ကျွန်တော် ကြားနာ

သော “မင်းနေခဲ့ပါလား”ဆိုသည်ကို
မပြောဘဲ၊ “မင်းရဲ့သဘောပဲ”ဟုသာ
ဆိုသဖြင့် ကျွန်တော် အခက်တွေ့နေ၏။
ထိုစဉ် ကျွန်တော် စဉ်းစားသည်မှာ
အသင်းနှင့် မလိုက်ဘဲ တပ်တွင်နေခဲ့ပါ
က ပြောစရာ ဝေဖန်စရာဖြစ်မည်ကို
နိုးရိမ်၏။ ထို့ပြင် အကယ်၍ ဘောလုံးပွဲ
ရုံးလာခဲ့လျှင် (ကျွန်တော်ကလည်း
ထိုက်မသွား၊ ဇနီးကလည်း မမွေးလျှင်)
ဩမဆုံးပေါင် တောသုံးတောင်ဖြစ်မည်
ဆိုသည် ကြောက်ရပြန်၏။ တစ်ဖက်က
သည်း မိသားစုအရေး ဖြစ်နေရာ၊
ကျွန်တော် အတော်ပင် ဗျာဗျားနေရ၏။

ထိုစဉ် ဇနီးဖြစ်သူက “ကိုရေ . . .
မိုက်ထဲက အခြေအနေအရ ဒီနေ့တော့
မမွေးသေးဘူးနဲ့ တူတယ်၊ ဘောလုံး
အသင်းနဲ့ လိုက်သွားပါလား၊ လိုက်မသွား
ရင် မကောင်းဘူးထင်တယ်”ဟုပြောလာ
၏။ ထိုအခါတွင်မူ ကျွန်တော်သည်
အသင်းနှင့်လိုက်ပါရန် ဆုံးဖြတ်နိုင်တော့
၏။ ထိုနေ့က ဘောလုံးကစားနေသော
ကျွန်တော်သည် မကြာခဏပင်
ဇနီးသည်ထံသို့ စိတ်ကူးရောက် သွား
တတ်၏။ ဘောလုံးပွဲပြီး၍ ညဘက်၌
တပ်သို့ပြန်ရောက်သောအခါ ကျွန်တော်
၏ ဇနီးသည်မှာ တပ်တွင်သားဖွားခန်းတွင်

ကျွန်တော့်အတွက် သမီးဦးလေးကို
ကောင်းစွာ မွေးဖွားပေးခဲ့ပြီးကြောင်း
တွေ့ရှိရတော့၏။ ထိုမှသာ စိတ်အေး
သွားရပါသည်။ အဆိုပါကိစ္စကြောင့်
အချို့က ကျွန်တော်အား မကြာခဏ
ရယ်ပြုံးကြသဖြင့် ထိုစဉ်က ဇနီးသည်
မီးဖွားမည့်ကိစ္စကို မခန့်မှန်းတတ်သော
ကျွန်တော်သည် ၎င်းဖြစ်ရပ်ကို Back-
date ဖြင့် မကြာခဏ ခိုးလိုးခုလုဖြစ်မိ
ပြုံးမိတတ်ပါကြောင်း တင်ပြလိုက်ရပါ
သည်။

ရွှေမြိုင်-နိုင်စစ်အောင်

Dear Marry

Online Shopping Myanmar

No (301/9) Padauk Street. Near Yuzana Plazar Mingalar Taung Nyunt

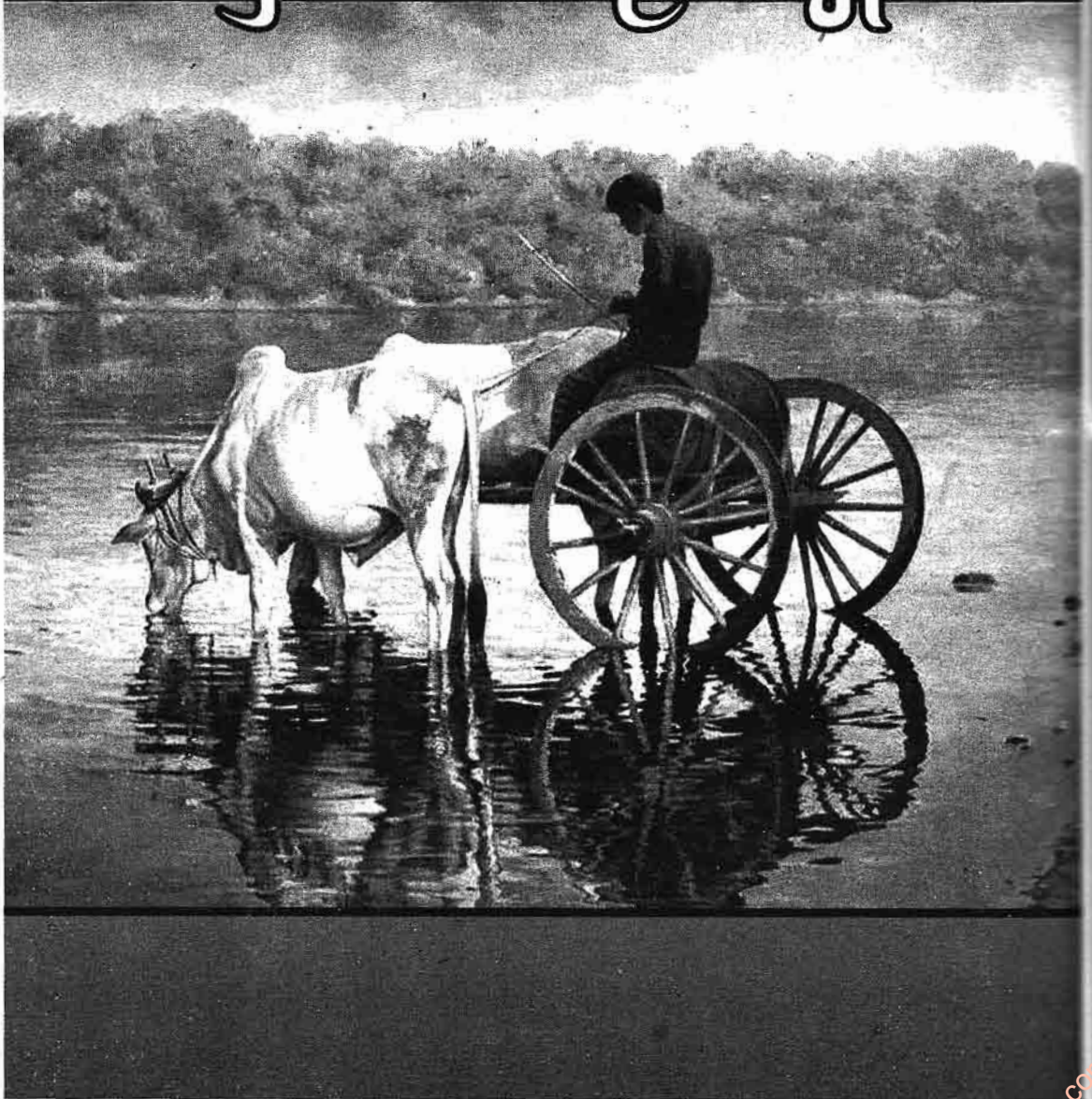
<http://www.facebook.com/DearMarryMyanmar>

Contact-09 5136230/ 09 5036602/ 09 5172150

ကျေးလက်ပရ

တင့်ထူး (ဇေယျဝတီ)

အပျိုတတ်သောဆည်းသာချိုင့်

အတွဲ (၂၀) အမှတ် (၂) ၊ နိုဝင်ဘာလ ၊ ၂၀၁၆ ခုနှစ်

ဘမောင်မှာ သားသမီးသုံး
ယောက်မွေးခဲ့သည့်အထဲတွင် အကြီးဆုံး
သား တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သူ့ထက်
နှစ်နှစ်ငယ်သော သူညီငယ်တစ်ယောက်
နှင့် အငယ်ဆုံးက ညီမလေးဖြစ်သည်။

ဘမောင်အရွယ်ရောက်လာ
လျှင် မိဘများကို လယ်ထဲမဆင်းစေ
တော့ဘဲ သူတို့ယံတိုင် ဦးစီးဦးဆောင်
လုပ်ကိုင်လာခဲ့သည်။

“သားကြီးရေ... နွားတွေကို
ထယ်မောင်းရင် ညှာညှာတာတာ ခိုင်းပါ
ကွာ၊ အဖေတို့ စိုက်ပျိုးရေးတွေမှာ
သူတို့ကိုပဲ အားကိုးပြီး လုပ်ကိုင်နေကြ
ရတာ မဟုတ်လားကွာ၊ သူတို့ရဲ့မု
ဖြစ်မှာသာရဲ့”

“သားလည်း သိပါတယ်အဖေ၊
ဒါကြောင့်လည်း မနက်ပိုင်းထယ်မောင်းပြီး
ရင် သူတို့ကို လွှတ်ကျောင်းပေးထားခဲ့
တာပါ အဖေ”

“ဟုတ်တာပေါ့ သားရယ်။
သူတော့ လယ်ထဲမှာသူတို့ကို ခိုင်းစေ
အောင် ဖြုတ်လာတော့ အိမ်မှာထမင်း
စားစားဖို့ အဆင့်သင့်ရှိနေခဲ့တာလေ

ကွာ၊ သူတို့ကျတော့ ထယ်ဖြုတ်တာနဲ့
လယ်ကွင်းထဲလွှတ်ပေးခဲ့ရတာ မဟုတ်
လား”

ဖခင်ဖြစ်သူက လယ်ထဲတွင်
ပင်ပင်ပန်းပန်းရုန်းပေးကြရပြီး အစာကို
ကျတော့ မိမိတာသာ လယ်ကွင်းထဲရှာစား
ကြရသော နွားများကို ရိုက်မောင်း
ပုတ်မောင်းဖြင့် မခိုင်းရန် သားဖြစ်သူကို
သတိပေးနေခြင်းဖြစ်သည်။ ဘမောင်က
စိတ်ဆတ်သူဖြစ်သည်။ သူလိုသလို
ခိုင်းမရလျှင် နွားတွေကို စိတ်ဆိုးပြီး
အရိုက်ကြမ်းသည်။ မိဘများကသိကြ
တော့ နွားတွေကိုသနားပြီး ကရုဏာ
သက်ကြသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း လယ်
ထဲတွင် ထွန်၊ ထယ် မောင်းလျှင်
သော်လည်းကောင်း၊ ကောက်လှိုင်း၊
ထင်းဝါးများ တိုက်လျှင်သော်လည်း
ကောင်း နွားများ၏ ဆွဲအားနှင့်သာ ခိုင်း
စေနေရခြင်းကြောင့် ကြာရှည်ဝါးမည့်
သွားအရိုးကြည့်ရှောင်ဆိုသလို သက်ဆိုး
ရှည်ရှည်ခိုင်းနိုင်ရန်မှာ ညှာညှာတာတာ
ခိုင်းပြီး အစာရေစာကို ဝဝလင်လင်
ကျွေးမွေးပေးရန် သတိပေး ပြောကြားနေ
ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျေးလက် သဘာဝအရ
စီးပွားရေးလုပ်ငန်းမှာ လယ်မြေများအား
ထွန်ယက်၍ မိုးအခါတွင် စပါးစိုက်ကြရ
သည်။ ဆောင်းရောက်လာလျှင် ဆောင်း
သီးနှံများဖြစ်သော ပဲနောက်၊ မတ်ပဲ၊
မြေပဲ၊ အသင်းပဲ၊ ကုလားပဲ၊ နေကြာ၊
ပြောင်းစသည့် သီးနှံတို့ကို စိုက်ကြရပြန်
သည်။ မိုးတွင် စိုက်သော စပါးများမှ
မိသားစုဝမ်းစာဆန်ကို ရရှိသည့်အပြင်
အပိုအလျှံကို ရောင်းချကာ ဝင်ငွေရရှိ
နိုင်ကြသည်။

ဆောင်းသီးနှံများကိုမူ ထေး
ကောင်းရနိုင်ခြင်းကြောင့် အထွက်များစေ
ရန် စပါးရိတ်ပြီး မြေကွက်အားသန့်နှင့်
ထယ်ထိုးကြရ၏။ တချို့လယ်ထဲတွင်
မတ်ပဲများကိုသာ အဓိကထားခဲ့ကြပြီး
ဆီရနိုင်သော နှမ်းများကို တောင်ခြေ
တောစပ်တွင် မြေပြင်ညီညာသော
နေရာရှာဖွေ၍ ခုတ်ထွင်ရင်ထင်း မီးရှို့ပြီး
ထယ်ထိုးကာ နှမ်းကြဲကြရသည်။ နှမ်း
များများထွက်မှ ဝမ်းစာဆီရရှိသည့်အပြင်
အပိုအလျှံကိုပင် ရောင်းချနိုင်ကာ
နှမ်းကြဲခြင်းဖြင့် ဝင်ငွေတိုက်နိုင်သည်။
နွေနှောင်းပိုင်း ရောက်လာပြန်လျှင် နှံ

မကျမီအိမ်ပြန်ပြင်ခြင်း။ အမိုး အသစ် ပြန်မိုးရခြင်း မိုးတွင်းစာ ထင်းများကို တောင်ပေါ်စာက်ကာ ထင်းတုံးများ တက်ဆွဲကြပြန်သည်။ စပါးစိုက်၊ ဆောင်းပဲနှမ်းစိုက် ထင်းဝါးခုတ်ယူကြရာ၌ အလေးအပင်ဝန်များကို နွားများနှင့်သာ ခိုင်းစေ၍ဆွဲယူကြသည်။ ပင်ပန်းတကြီး လုပ်ရသည့် အလုပ်တိုင်း နွားများမပါ၍ မဖြစ်ပေ။

“ငါ့ညီရေ...အခုလိုနွောက်မှာ လယ်ကွင်းတွေထဲမှာ မြက်ရှားပါးနေလေ တော့ နွားတွေလွှတ်ကျောင်းလည်း စိုက် မပြည့်ဘူးဟေ့၊ ဒါကြောင့်...ပဲခင်း။ ကြံ စိုက်ခင်းတွေထဲမှာ ပေါက်ထွက်နေတဲ့ မြက်တွေကို လိုက်နုတ်ပြီး ကြွေးပေး ရမယ်ကွ၊ အစ်ကိုကြီးတောင်ပေါ်တက် ထင်းတုံးဆွဲနေတုန်း ငါ့ညီက မြက်နုတ် ပေးထားကွာ”

ညီဖြစ်သူက ပဲခင်း၊ ကြံခင်း တွေထဲသို့ မြွေခွံအိတ်တစ်လုံးနှင့်၊ မြက် များကိုလိုက်၍နုတ်ထည့်ကာ ထမ်းလာ သည်။ အိမ်ရောက်လျှင် ရေပုံးတွင် ရေ ထည့်၍ မြက်အမြစ်များကို ရေဆေးလိုက် ကာ သဲများပြောင်စင်စေပြီးမှ နွားစာ

ကျင်းထဲ အဆင်သင့် ထည့်ထားပေးလေ သည်။ တောထဲမှ တုံးဆွဲပြီး မောမောနှင့် ပြန်ရောက်လာမည့် နွားများအား အဆင် သင့် စားနိုင်ရန်ဖြစ်သည်။ တချို့က မိမိ ပဲခင်းထဲတွင် ပြောင်းစေ့များ ရောကြထား သဖြင့် နွေဘက်တွင် ထိုပြောင်းပင်များကို ခုတ်ယူကာ အိမ်တွင်မြက်စဉ်းစားနှင့် စဉ်းစားပြီး နွားများကိုကျွေးပေးကြသည်။ နွေအခါ မြေပဲနုတ်လျှင် အသီးကိုဆွတ်ပြီး အရွက်များအား နွားအစာအဖြစ် ကျွေး ပေးရသည်။

“ဟေ့...ဦးလေးသာအောင်၊ မင်းနွားတွေကို လယ်ကွင်းထဲသွား ကျောင်းတာ လေးခွနဲ့ ပစ်မောင်းတယ် ထင်တယ်၊ အခုနွားဝမ်းမိုက်ဘေးမှာ ကျတ် ဖုကြီးထွက်နေပြီလေ”

“သူများ ပဲခင်းထဲဝင်စားလို့ ပစ်မောင်းခဲ့တာ အစ်ကိုကြီးရ”

“မင်း တော်တော်ဆိုးတဲ့ ကောင်ပဲ။ အခု ဒီကျတ်ဖုကြီးက ပြည် တည်ပြီး ပေါက်ရင် ပိုးလောက်တွေ တွယ်တော့မှာပဲကွ”

တစ်နေ့နံနက်တွင် ကျတ်ဖု ထွက်နေသော နွားမှာတင်းကုတ်ထဲတွင်

အိပ်လိုက်၊ ထလိုက်နှင့် ဂနာမငြိမ် ဖြစ် နေသဖြင့် ကြည့်မိခဲ့ရာ ကျတ်ဖုပေါက်၍ ယင်ကျေးဥပြီး ပိုးလောက်များ ဝင်တွယ် ကာ ထိုးနေခြင်းကြောင့် သွေးများယိုစီးနေ ပြီး နေမရထိုင်မရဖြစ်ကာ အိပ်လိုက်၊ ထလိုက်ဖြစ်နေရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“ဟေ့...သာအောင်၊ မင်း လေးခွနဲ့ ပစ်ခဲ့တဲ့နွားဘေးက ကျတ်ဖု ပေါက်ပြီး ပိုးလောက်တွေ ဝင်ထိုးနေလို့ နွားကြီး နေမထိ၊ ထိုင်မသာ ဖြစ်နေတာ လာကြည့်စမ်းပါဦးကွာ၊ ဘယ်လောက်ခံရ ခက်နေပြီး သနားစရာ ကောင်းလို့ထဲ သလဲလို့”

“ညီလေးလည်း သူများအခင်း ထဲဝင်စားလို့ စိစာတိုပြီး ပစ်မိခဲ့တာပဲ အစ်ကို၊ ဒီလိုဖြစ်လာမယ်ဆိုတာ မသိခဲ့ ပါဘူးဗျာ”

“ကဲ...ကဲ...ဝင်ထိုးနေတဲ့ ပိုးလောက်တွေကို ရှင်းပစ်ရအောင် ငါ့ညီက အိမ်ပေါ်က ဓာတ်ဆီပုလင်းနဲ့ ဂွမ်းစ နည်းနည်းရှာပြီး ယူခဲ့ဟေ့”

ဘမောင်လည်း ဂွမ်းစတူ၍ ဓာတ်ဆီခွက်ထဲသို့ ကျတ်ဖုအဝှမ်းသို့ အနည်းငယ်ဝင်အောင်ထိုးသိပ်ပေးသည်။

“ဟင်...အစ်ကိုကြီး၊ နွားကြီး နာလွန်းလို့ တုန်တောင်တုန်နေရာတယ် နော်”

“အေးလေကွာ။ အဝမှာ ဓာတ်ဆီ ဆွတ်ထားတဲ့ ဂွမ်းနဲ့ပိတ်ထား လိုက်တော့ ကျတ်ဖုထဲဝင်ထိုးနေတဲ့ ပိုး လောက်တွေ ထွက်ပေါက်မရှိဘဲ မခံ မရပ်နိုင်ဖြစ်ကြပြီး လျှပ်ရှားနေကြလို့ ပေါ့ကွာ”

တစ်အောင်ခန့်ကြာလျှင် နွား ကြီးမှာ မတုန်တော့ဘဲ ငြိမ်သွားခဲ့လေ သည်။

“ကဲ...ငါ့ညီဒီမှာ လာကြည့် ခေါ်ဟေ့”

“ဟာ...ကျတ်ဖုထဲဝင်ထိုး နေတဲ့ ပိုးလောက်တွေ အနာဝမှာလာပြန် ပြီး အတောင်လိုက် သေနေကြပါလား အစ်ကို”

ဘမောင်က အနာဝတွင်လာ၍ နေသော ပိုးလောက်များကို တုတ် နှင်းနှင့် အသာအယာ ကလော် နှစ်ပေးလိုက်သည်။

“ဟာ...ပိုးလောက်အသေ ခံနိုင်တော့ အများကြီးပဲနော်”

“အေးလေကွာ၊ ဒီကောင်တွေ သည်။ က အနာထဲမှာ ထိုးနေကြတော့ နွားကြီး မှာ နာကျင်ပြီး ဘယ်ငြိမ်ငြိမ်နေလို့ ရတော့မလဲကွာ”

“မင်းအမေကို သွားမေးစမ်း ပရပ်လုံးရှိလားလို့ ရှိရင်အုန်းဆီပုလင်းနဲ့ ပရပ်လုံးယူခဲ့ပါကွာ၊ ကြိတ်ပြီးအုန်းဆီနဲ့ အနာဝကို လိမ်းပေးထားမှ နောက်ထပ် ယင်မအံ့နိုင်တော့ပဲ ပိုးလောက်တွေ ထပ် မဝင်မှာကွ”

သာအောင်လည်း သူစိတ်တို့၍ နွားကိုလေးခွနှင့် ပစ်ခဲ့မိခြင်းကြောင့် ကျတ်ဖုပေါက်ကာ ပိုးလောက်ဝင်တွယ် ခဲ့သဖြင့် ပိုးလောက်များ ဖယ်ရှားပေးရ သည်မှာ မလွယ်ကြောင်းတွေဖြစ်ကာ နောင်ကို နွားများအား လေးခွနှင့် မပစ်တော့ဟု ဆုံးဖြတ်ခဲ့မိတော့သည်။

xxx

ဘမောင်မှာ ညီဖြစ်သူ သာ အောင်က လယ်ထဲအလုပ် ကျွမ်းကျွမ်း ကျင်ကျင် လုပ်ကိုင်နိုင်ပြီဖြစ်သောကြောင့် ရွာထဲမှာ မြမေနှင့်မေတ္တာမျှနေကြကြောင်း မိဘများအား ဖွင့်ပြောကာ နစ်ဖက် မိဘများမှ သဘောတူပေးစားခဲ့ကြလေ

သည်။ ဘမောင်တို့လည်း ဘယ်မိဘ အိမ်မှာမှ မနေကြဘဲ ရွာထဲတစ်နေရာတွင် အိမ်တစ်လုံးဆောက်၍ အိုးခွဲနေထိုင်ကြ ကာ မိဘများ အမွေပေးခဲ့သော နွား တစ်ရှဉ်းနှင့် လယ်သုံးဧကကို လုပ်ကိုင် စားသောက်ခဲ့ကြသည်။

ယခုတော့ ဘမောင်တွင် သမီးကလေး တစ်ယောက်မွေးဖွားလာခဲ့ ကာ ကျေးရွာမူလတန်းကျောင်းမှာပင် ပညာ သင်ကြားနေခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

“ကိုဘမောင်ရေ . . .ရှင်ရဲ့ ညီလည်း ရွာထဲက အေးပုံနဲ့မင်္ဂလာဆောင် တော့မယ်တဲ့လေ”

“အေးလေ . . .သူလည်း အချိန်တန်လို့ အရွယ်ရောက်လာပြီပဲ မဟုတ်လားကွာ”

မကြာမီ အချိန်မှာပင် သာ အောင်တို့ ရွာထဲတွင် မင်္ဂလာဆောင် ခဲ့ကြသည်။ အေးပုံက သျှောင်နောက် ဆံထုံးပါ ဖြစ်ခဲ့၍ သာအောင်မှာ မိဘ များနှင့် အတူနေကြကာ အိမ်စီးပွားရေးကို ဦးဆောင်လုပ်ကိုင်နေလေတော့သည်။

တကယ်တော့ ဘမောင်မှာ

မိဘများခွဲပေးသော လယ်သုံးဧကသာ လုပ်ခဲ့ရ၍ စောစောစိုက်ပျိုးပြီးစီးခဲ့သည်။ သူ့မိဘများတွင် လယ်မြေရစ်ဧကခန့် ကျန်သေးပေရာ၊ သူညီသာအောင်က ဦးဆောင် လုပ်ကိုင်နေခဲ့သဖြင့် တော်တော်နှင့် မပြီးနိုင်ဘဲဖြစ်နေသည်။

“ငါ့ညီရေ...မင်းလယ်တွေ စိုက်ပြီးဖို့ ဘယ်နှဧကလောက် ကျန်သေးလဲကွ”

“နောက်ထပ် နှစ်ဧကစိုက်လောက် ကျန်နေသေးတယ် အစ်ကိုကြီးရ”

“အေး...ဒါဖြင့် မနက်ဖြန် မနက်မှာ အစ်ကိုကြီးလည်း လာလုပ်ကူပေးပါ့မယ်ကွာ။ အစ်ကိုကြီးလယ်က စိုက်ပြီးသွားပြီလေ”

သူညီတစ်ယောက်ထဲ လုပ်နေရဖြင့် မပြီးနိုင်သော မိဘလယ်ပွဲကို အိမ်ခွဲနေသော သားကြီးဘမောင်က လာ၍ ကူလုပ်ပေးနေခြင်းဖြစ်သည်။

“သားကြီးရေ...ထယ်ဖြုတ်လာရင် အမေတို့အိမ်မှာ ထမင်းစားသွားကွယ်။ အိမ်မှာဝက်သားဟင်း ချက်ထားတယ်လေ”

“ဟုတ်လားအမေ...ဒါဆိုရင်

မြမေလည်း အိမ်မှာဝက်သားဟင်း ချက်ထားမယ်ထင်တယ်ဗျ”

“နင့်မိန်းမ ဝယ်ချက်စရာ မလိုပါဘူးကွယ်။ အမေပိုဝယ်ပြီး သားတို့အိမ်ကို သွားပို့ခိုင်းခဲ့တယ်ကွယ်”

“ဒီလိုဆိုလည်း အမေရာ... သားဒီမှာ မစားတော့ပါဘူး။ အိမ်ရောက်မှပဲ စားပါတော့မယ်အမေရာ”

“အေးလေ...သာသဘောပါပဲ”
မိဘများက ဟင်းကောင်းကျွေးကောင်းရှိလာလျှင် သူတို့ချည်း စားရ၍ မျို့မကျကြပေ။ သားကြီးအိမ်သို့လည်း ချက်စားနိုင်ကြရန် ဝက်သားကို အပိုဝယ်၍ ပို့ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။

“ဗျို...ကိုဘိုးလူ...ခင်ဗျား တောစပ်သွားပြီး ညွတ်ထောင်တာ တောကြက်ရခဲ့လားဗျ”

“သုံးကောင်ပဲ ရခဲ့တယ်ကွာ။ ငါလည်းဟင်းစားရပြီဆိုတော့ ရတာနဲ့ပဲ စောစော ပြန်လာခဲ့တာလေကွာ”

“ဟာ...ဒါဆိုရင် ကျုပ်ကို တစ်ကောင် ရောင်းပေးပါဗျာ၊ ကျုပ်လက်ငင်းပေးပါ့မယ်”

“အေး...ယူလေကွာ၊ ငါက

လည်း အိမ်စားဖို့ တစ်ကောင်ပဲထားပြီး ကျန်နှစ်ကောင်ကို ရောင်းမှာပါကွ”

“ကဲ...မြမေရေ၊ ဟောဒီတောကြက်ကို ဖျက်ပြီးချက်ကွာ၊ ဟင်းကျက်ရင် အမေတို့အိမ်ကို ဟင်းတစ်ခွက် ပို့ပေးရအောင်ကွာ”

မကြာမီ ကြက်သားဟင်းချက်၍ ကျက်ခဲ့လေသည်။

“သမီးလေးရေ...သမီးလေးဘွားဘွားအိမ်ကို ဟောဒီဟင်းခွက်လေး သွားပို့ပေးပါကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဖေကြီး၊ သမီးသွားပို့ပေးပါ့မယ်”

ဘမောင်၏ သမီးလေးလည်း ဟင်းခွက်ကိုကိုင်ကာ သူ့အဘွားများ ညစာမစားမီ အရောက်သွားပို့နေလာခဲ့လေသည်။

“ဟင်...ညောင်မြစ်ကြီးနဲ့ ခလုတ်တိုက်မိတာ ကံကောင်းလို့ ဟင်းခွက်မမှောက်တယ်။ ငါ့ဟင်းခွက်နဲ့နနဲဖြစ်ပြီး လွတ်ကျပြီး မှောက်ပြီး အောက်မေ့ကာ လန့်သွားခဲ့တာပဲ”

“အဘွား...ဒီမှာ ကြက်ဟင်းပို့ခိုင်းလို့ လာပို့ပေးတာလေ”

“ဟင် . . . မြေးမလေး . . .
တုန်တုန်ယင်ယင်နဲ့ ဘာဖြစ်လာတာလဲ
ဟင်”

“ဟိုလမ်းက သောင်ပင်အမြစ်
ကြီးနဲ့ ခလုတ်တိုက်မိပြီး လန့်သွားလို့
အဘွားရဲ့”

“ဟင်...ဘမောင်တို့ကတော့
ကလေးကို ညနေဘက်ကြီး ဟင်းပိုခိုင်း
ခဲ့တယ်၊ အခုလမ်းမှာလန့်ပြီး တစ်ခုခု
မှောင်ခံရတယ်ထင်တယ်”

“ဟဲ့ . . . သာအောင် . . . နင့်
အစ်ကိုကြီးကို ပြေးခေါ်စမ်းမြန်မြန်”

အဘိုးဖြစ်သူက ရွာထဲမှ
အကြမ်းနိုင်သော ဆရာကိုပြေးပင့်လာ
ခဲ့သည်။ ဆရာက ဘယ်လိုဖြစ်ရသည်ကို
အေးစမ်းခဲ့သဖြင့် ဖြစ်စဉ်ကို အဘွားဖြစ်သူ
ထံ ပြောပြပေးခဲ့လေသည်။

“နေစမ်းပါဦးဗျ...ဒီကလေးကို
ညနေဘက်ကြီးမှာ ဟင်းလာပို့ခိုင်းတော့
ဆင်းပန်းကန်ထဲမှာ အိမ်တံစက်မြိတ်က
သတ်ကယ်စချိုးပြီး ထည့်မပေးလိုက်ပဲ
အတိုင်းပို့ခိုင်းလာတာလား”

“ဟုတ်တယ်ဆရာ . . . ဟင်း
ပန်းကန်ထဲမှာ ဘာမှမပါဘူး၊ အအုပ်

လည်း မပါဘူးလေ”
“အင်း...အင်း...ကျုပ်သဘော
ပေါက်ပါပြီလေ။ အခုတော့ ဘာမှမစိုးရိမ်
ရတော့ပါဘူး။ ကျုပ် မန်းမူတ်ပြီး ရေကို
လည်း တောက်ပေးပြီး၊ သောက်လည်း
သောက်ခိုင်းပြီးပါပြီ”

“နောက်ကိုတော့ သတိထား
ကြဗျ။ အခုလို ညနေဆည်းဆာချိန်မျိုးမှာ
သားစိမ်း၊ ငါးစိမ်းဖြစ်ဖြစ်၊ ဟင်းပဲဖြစ်ဖြစ်၊
တစ်နေရာမှတစ်နေရာကို သွားပို့မယ်၊
သွားယူမယ်ဆိုရင် လုံလုံခြုံခြုံထည့်သိုပြီး
ယူသွားရတယ်။ အခုလို ဟင်းခွက်နဲ့
သွားပို့မယ်ဆိုရင် အိမ်မှအထွက်မှာ အိမ်
တံစက်မြိတ်အစွန်းက သက်ကယ်စ
အနည်းငယ် ချိုးထည့်ပြီး ယူသွားရ
တယ်ဗျ။ အဲဒီလို အိမ်တံစက်မြိတ်
ချိုးထည့်သွားရင် လမ်းမှာ ရှိနေတဲ့
သားစိမ်း၊ ငါးစိမ်း၊ ကြိုက်တဲ့ ပရလောက
သားတွေဟာ ကြောက်လန့်အောင်လည်း
မစွမ်းနိုင်ကြဘူးလေ”

“ဟာ . . . ဟုတ်လားဆရာ၊
ကျွန်တော်က အဲဒီလိုလုပ်ပေးရတယ်
ဆိုတာ မသိလို့ ကျွန်တော့်သမီးလေးကို
သူ့အဘွားစားရပါစေဆိုပြီး ဟင်းပို့ခိုင်း

ခဲ့မိတာပဲ ဆရာရယ်”
“ဟုတ်ပါပြီလေ။ မသိတော့
လည်း မဖြစ်သင့်တာ ဖြစ်ခဲ့ရတာပေါ့။
အခုတော့ အားလုံးရှင်းရှင်းလင်းလင်း
ဖြစ်ခဲ့ပါပြီ။ ဘာမှမစိုးရိမ်စရာ မရှိတော့
ပါဘူးလေ။ နောင်ကိုသာ ဟင်းပို့ပေးတာပဲ
ဖြစ်ဖြစ်၊ သားစိမ်း၊ ငါးစိမ်းတွေ သယ်ယူ
တာပဲဖြစ်ဖြစ် သတိထား ဆောင်ရွက်ကြ
ဖို့ပဲ လိုပါတယ်လေ”

ကိုဘမောင်သည် သူ့သမီး
လေးအား သူ့အဘွားစားရန် ကြက်သား
ဟင်းကို တံစက်မြိတ်စ မထည့်ပေးဘဲ
ပို့ခိုင်းမိခဲ့သဖြင့် သားစိမ်း၊ ငါးစိမ်းကြိုက်
သည့် ပရလောကသားများ ဖိုက်ကပ်လု
ခြင်းကြောင့် ခလုတ်တိုက်မိကာ လဲမလို
ဖြစ်ပြီး လန့်ခဲ့ကာ အပူမိခဲ့ရသည်ကို
သိရှိခဲ့သဖြင့် နောင်ကို သတိထား
ဆင်ခြင်ရမည်ဟု သိရှိလာခဲ့လေတော့
သည်။

တင့်ထူး(လေယူဝတီ)

နေမျိုးသိဟကျော်ထင်

ခွန်သက်တင်ဆန်း

အတွဲ (၂၀) အမှတ် (၂) ၊ နိုဝင်ဘာလ ၊ ၂၀၁၆ ခုနှစ်

တတိယ မြန်မာနိုင်ငံတော်ကို
တည်ထောင်ခဲ့သော အလောင်းမင်း
တရားကြီး ဦးအောင်ဇေယျ၏
အကြောင်းကို ဒေါက်တာ တိုးလှ
ရေးသားသော “အလောင်းမင်းတရား
ကြီး၏ ကုန်းဘောင် ရွှေပြည်” စာအုပ်
တွင် လေ့လာဖတ်ရှုရပါသည်။

ပထမမြန်မာနိုင်ငံတော်ကို
အနော်ရထာမင်းကြီး (အနိရုဒ္ဓ) က
၁၀၄၄ ခုနှစ် မှ ၁၀၇၇ ခုနှစ်အထိ
တည်ထောင်ခဲ့ပြီး ဒုတိယမြန်မာ
နိုင်ငံတော်ကို ဘုရင့်နောင်မင်းတရားကြီး
က ၁၅၅၁ ခုနှစ် မှ ၁၅၈၁ ခုနှစ်အထိ
တည်ထောင်ခဲ့ကြသည်။

ဒုတိယမြန်မာနိုင်ငံတော်
ဆောင်ရမ်းမင်းဆက်မှ တနင်္ဂနွေမင်း
(၁၇၁၄ - ၁၇၃၃) နှင့် မဟာဓမ္မရာဇာ
အိပတိမင်း (၁၇၃၃ - ၁၇၅၂)
ဆက်သက်များမှာတော့ ဒုတိယ မြန်မာ
နိုင်ငံတော်၏ ကျဆုံးခန်းရောက်ကာ
နိုင်ငံတော် ပြိုလဲပျက်စီးသည့် ကိန်းသို့
ချိတ်ရောက်လာတော့သည်။

နိုင်ငံတော် ပြိုလဲပျက်စီးရ
သည့်အကြောင်းရင်းများမှာ ကသည်း
များ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ကြခြင်း၊
ဇင်းမယ်တွင် ပုန်ကန်ခြားနားမှုများ ဖြစ်
ခြင်း၊ ကွေ့ရှမ်းနှင့် မွန်များ ပုန်ကန်ကြ
ခြင်း၊ ၁၇၄၁ ခုနှစ်တွင် ရေကြီးပြီး
လယ်မြေများဆုံးရှုံးကာ ဆန်စပါး
ရှားပါး ငတ်မွတ်မှုများ ဖြစ်လာခြင်း၊
၁၇၄၄ ခုနှစ်တွင် အင်းဝနေပြည်တော်
မီးလောင်ခြင်း၊ အုပ်ချုပ်ရေးတွင်
မလိုအပ်ဘဲ အရာရှိပေါင်းများစွာ
ခန့်ထားခြင်း၊ အရည်အသွေးရှိသူများကို
ဖယ်ရှား၍ အရည်အသွေး မရှိသူများကို
ရာထူးကြီးများ ပေးခြင်းတို့ကြောင့်
၁၇၅၂ ခုနှစ်တွင် အင်းဝနန်းတော်ကြီး
ဟံသာဝတီသားတို့လက်ထဲ ကျဆုံးသွား
ခဲ့ရသည်။

တတိယမြန်မာနိုင်ငံတော်ကို
တည်ထောင်သော အလောင်းမင်း
တရားကြီး(၁၇၅၂-၁၇၆၀) သည်
သွေးသောက်ရဲဘော် ၆၈ ဦးဖြင့်
တပ်မတော်ကို စတင်ထူထောင်သည်။

ပြီးသည်နှင့် အဆင့်ငါးဆင့် ချမှတ်ကာ
နိုင်ငံထူထောင်ရေးစတင်သည်။ ပထမ
အဆင့်အနေဖြင့် နယ်မြေခိုင်မာရေး
အတွက် ခံစစ်ကို စတင်ပြုလုပ်သည်။
ဒုတိယအဆင့်တွင် ဧရာဝတီနှင့်
ချင်းတွင်းနယ်ကို တိုးချဲ့သည်။ တတိယ
အဆင့်တွင် ရှမ်းပြည်နယ်နှင့် အထက်
မြန်မာပြည်ကို စုစည်းသည်။ စတုတ္ထ
အဆင့်တွင် အောက်မြန်မာနိုင်ငံကို
ထိုးစစ်ဆင်သည်။ ပဉ္စမအဆင့်တွင်
အောက်မြန်မာနိုင်ငံ၏ တည်ငြိမ်မှုကို
အန္တရာယ်ပြုသော ယိုးဒယားကို
ချီတက်တိုက်ခိုက်လေသည်။

မြန်မာတပ်မတော်၏ “တိုက်
ရင်း စည်းရုံး၊ စည်းရုံးရင်း တိုက်”
ကြွေးကြော်သံသည် အလောင်းမင်း
တရားကြီး စတင်ကျင့်သုံးခဲ့သည့်
လမ်းစဉ်ဖြစ်သည်။ ၁၇၅၂ ခု ဇွန်လ
၁၉ ရက် မြောက်ဝန်းတိုက်ပွဲတွင်
စစ်ပွဲကို ဦးစီးသည့် သားတော်နှစ်ပါးကို
“ဓားသွားနီးရာ ပါလာရလေသော
ရှမ်း မြန်မာ၊ ကတူးတို့ကို မသတ်လေ

နှင့်” ဟုအမိန့်ထုတ်ပြန် တားမြစ်ခဲ့သည်။

ထို့ပြင် အလောင်းမင်းတရားကြီး၏ စည်းရုံးရေးသည် ရန်သူကို နေလိုကျင့်၍ ပြည်သူကို လလိုဆက်ဆံသော စည်းရုံးခြင်း၊ ပြည်သူ့စွမ်းအားကို မှန်မှန်ကန်ကန် စနစ်တကျ အသုံးချနိုင်စွမ်းရှိခြင်း၊ နိုင်ငံရေးနှင့်စစ်ရေးကို ဟန်ချက်ညီ အသုံးပြုခြင်းတို့တွေ့ရသည်။

မြန်မာနိုင်ငံကို ထူထောင်ခဲ့သည့် သူရဲကောင်းသုံးဦးတွင် ပထမ နိုင်ငံတော် ထူထောင်သည့် အနော်ရထာမင်းသည် စစ်ရေးတွင် သာသနာရေးစွက်လျက် စည်းရုံးခဲ့သည်။ ဒုတိယ နိုင်ငံတော်ထူထောင်သူ ဘုရင့်နောင်မင်းသည် စစ်ရေးသက်သက်ဖြင့် စည်းရုံးခဲ့သည်။ တတိယ နိုင်ငံတော်ထူထောင်သည့် အလောင်းမင်းတရားကြီးမှာ ပြည်သူတစ်ရပ်လုံး အလွှာအသီးသီးကို နိုင်ငံရေးဖြင့်စည်းရုံးပြီး ရရှိလာသော အားကို စစ်ရေးတွင်အသုံးချနိုင်ခဲ့သူ

သာသနာရေးကိုလည်း လျစ်လျူမရှုခဲ့သူဖြစ်၍ အပင်ပန်းဆုံးသောစည်းရုံးရေး ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော် အလောင်းမင်းတရားကြီးအကြောင်း ရေးသား တင်ပြနေရခြင်းမှာ အကြောင်းရှိပါသည်။ အလောင်းမင်းတရားကြီး၏ သွေးသောက်စစ်သည်တော်တစ်ဦးမှ တိုက်ပွဲတစ်ပွဲတွင် ပါဝင်ကူညီခဲ့ပုံကို တင်ပြလို၍လည်း ဖြစ်ပါသည်။ မြင်အပ်သော လောကကြီးမှာပင် ကျွန်တော်တို့မသိသော အကြောင်းအရာများစွာရှိနေခဲ့လျှင် မမြင်အပ်သော လောကကြီးဆိုပါက ပို၍ပင် များပြားပေတော့မည်။ အမှန်တကယ်သာ ကြုံတွေ့ခဲ့ရခြင်းမဟုတ်လျှင် ယုံကြည်လက်ခံနိုင်ဖို့ဆိုတာ စဉ်းစားစရာပင်မဟုတ်ပါလား။

သောင်ရင်းမြစ်၏ရေအလျဉ်းက တငြိမ်ငြိမ်သာစီးဆင်းနေသည်။ ပွင့်လင်းရာသီတွင် မြစ်တစ်ဖက်ကမ်းသို့

လွယ်ကူစွာကူးနိုင်သည့် အနေအထားတွင် ရှိသော်လည်း မိုးရာသီတွင်တော့ စက်လှေနှင့် ကူးမှ ရနိုင်ပေသည်။ သောင်ရင်းမြစ်တွင် အခြားမြစ်များနှင့် မတူ သည် အချက် များ ရှိ သည်။ ထိုအချက်မှာ မြစ်ကွေ့လို မြစ်ကျိုးအင်းလိုပုံစံများ အလွန်များခြင်းဖြစ်သည်။

ထို ဂငယ်ပုံစံ အိုမီဂါပုံစံမြစ်ကွေ့များ၏ သဘာဝအတား အဆီးတို့အသုံးချပြီး လက်နက်ကိုင်သောင်းကုန်းသူများက ခံစစ် စခန်းများ တည်ဆောက်ထားကြသည်။ ခံစစ်စခန်းပတ်လည်တို့ သွတ်နန်းကြီး ခြံစည်းရိုးသုံးထပ် ကာထားပြီး အကျဉ်းဆုံးနေရာကို ဝင်ပေါက်အဖြစ် သတ်မှတ်ထားသည်။ ပတ်လည်ဝိုင်းနေသောစခန်း ပတ်လည်တွင် ထိုဝင်ပေါက်နေရာမှသာ ရောက်တိုက်ခိုက်မည်ဟု မျှော်လင့်မှုကြောင့်လည်း အခိုင်အမာပြင်ဆင်ကြသည်။ ကျွန်းတုံးကြီးများ၊ ကွန်တုံးကြီးများဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ဘန်ကာ ခေါင်ကတုတ်ကြီးများ

www.burmeseclassic.com

လက်နက်ကြီးဒဏ်ခံနိုင်အောင် ပြင်ဆင်ထားသည်။ စက်သေနတ်ကြီးများကို ပုံသေပစ်ကြောင်းထားပြီး အသေ ဆင်ထားသည်။ ဝင်ပေါက်၏အရှေ့တွင် မိုင်းများ၊ ညောင့်များဖြင့် အတားအဆီး ပြုလုပ်ထားသေးသည်။ သူတို့၏ အုပ်ချုပ်ထောက်ပံ့မှုကိုတော့ စခန်း အနောက်ဘက်မှ မြစ်ကိုစက်လှေဖြင့် ကူးပြီး တစ်ဖက်ကမ်းသို့သွားကာ ဆောင်ရွက်ကြသည်။ နှစ်နိုင်ငံနယ်စပ် အဖြစ် သတ်မှတ်ထားသော မြစ်၏ သဘာဝတရားကြီးကို အသုံးပြုပြီး ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း နေထိုင်ကြသော သောင်းကျန်းသူများပါပေ။

ရန်သူစခန်း၏ရှေ့ ကိုက်တစ်ထောင်ခန့်အတွင်းမှာ ရန်သူကို ရင်ဆိုင်ထားသော တပ်မတော်ခံစစ်စခန်းများရှိနေသည်။ တပ်စခန်းနှင့် ရန်သူစခန်းကြား မြေပြန့်လွင်ပြင်တွင် ကိုင်းခင်းကြီးများမှာ လူတစ်ရပ်ထက်ပင် မြင့်မားနေပြီး မြင်ကွင်းဖုန်းကွယ်မှုများ ဖြစ်နေသည်။

တပ်စခန်းအများစုကတော့ တောင်ကုန်းငယ်လေးများပေါ် တပ်စွဲထားကြသည်။ ရင်ဆိုင်ထားသည့် ရန်သူကို မတိုက်ဘူးလားဟု မေးကြလိမ့်မည်။ စစ်နည်းဗျူဟာမျိုးစုံသုံးပြီး တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြတာပေါ့။ သို့သော်လည်း မြေပြင်အားသာချက်ကို အသုံးပြုထားသော စခန်း ဝင်ပေါက်တစ်ခုထဲသို့သာ ထိုးဖောက် တိုက်ခိုက်နေရသည်။ ထိုအခါ အချိန်အမာဘန်ကာထဲမှ ပုံသေပစ်ကြောင်းထားပြီး ပစ်ခတ်နေသည့် စက်သေနတ်များ၏ဒဏ်ကို အလူးအလဲခံကြရသည်။ ချေမှုန်းရေး တပ်များ ချဉ်းကပ်နေစဉ် လက်နက်ကြီးများဖြင့် ဘန်ကာများကို ပစ်ခတ်ခဲ့သည်။ သို့သော် လက်နက်ကြီးများ၏ ပစ်ခတ်မှုသည် ဧရိယာ ပစ်မှတ်သာ ဖြစ်သောကြောင့် တစ်နေရာထဲသို့ စုပြုံကျအောင် ပစ်ခတ်ရန် ကန့်သတ်ချက် ရှိသည်။ တစ်ဖက်နိုင်ငံသို့ ကျည်ကျမှုမဖြစ်အောင်လည်း ထိန်းသိမ်းပစ်ခတ်ရသည်။ လက်နက်စွမ်းအား

လူစွမ်းအားရှိသလောက် အသုံးပြု၍ မရသော အခြေအနေပင်ဖြစ်နေသည်။

မကြာသေးခင် အချိန်က ကျွန်တော်တို့တပ်ရင်းသည် အဆိုပါ ရန်သူစခန်းသို့ လက်နက်ကြီးပစ်ကူများ ယူပြီး ဝင်တိုက်သေးသည်။ လက်နက်ကြီးများ ပစ်ခတ်မှုကန့်သတ်ချက် သတိပြုကြရသည်။ တိုက်စစ်၏ ကြိုတင်ချေမှုန်းခြင်း အပိုင်းတွင် ဝင်ပေါက် ဘန်ကာများအပေါ် တိုက်ရိုက်ကျစေရန် သွယ်ဝိုက်ပစ် စိန်ပြောင်းလက်နက်ကြီးများ အသုံးပြုခြင်းက ထိရောက်မှုနည်းစေသည်။ ထို့ကြောင့် တိုက်ရိုက်ပစ် နောက်ပွင့်လက်နက်ကြီးများကိုသာ အားကိုးရတော့သည်။ ချေမှုန်းရေး တပ်များ စမျဉ်း ဖြတ်ကျော်ချိန်မှာ လက်နက်ကြီးပစ်ခတ်မှု အားလုံး ရပ်လိုက်ရသည်။ ပေါက်ကွဲသော လက်နက်ကြီးစုံသီး၏ အန္တရာယ် နယ်မြေနှင့် ချေမှုန်းရေးတပ်များ

လွန်စွာနီးကပ်မှုကြောင့် ဖြစ်သည်။
 ထိုအချိန်တွင် ဝင်ပေါက်ဘန်ကာထဲမှ
 ရန်သူသည် လက်နက်ကြီး ပစ်ခတ်မှု
 မရှိတော့သဖြင့် ခေါင်းထောင်လာပြီး
 စက်သေနတ်များဖြင့် ပစ်ခတ်တော့
 သည်။ ရန်သူ၏ ပုံသေပစ်ကြောင်းဖြင့်
 ပစ်ခတ်မှုဒဏ်ကို အလူးအလဲခံရကာ
 အကျအဆုံး များစွာဖြင့် တိုက်စစ်
 ခြေကုပ်သို့ ပြန်ဆုတ်ခဲ့ရလေသည်။
 အခဲတော့ မကျေ။ ဒီစခန်းကိုရအောင်
 တိုက်မည်ဟု သန္နိဋ္ဌာန်ချလျက် ကျဆုံး
 စစ်သည်များအပေါ် သစ္စာပြုကြသည်။

ခြေကုပ်ယူထားသော ရင်ဆိုင်
 ကုန်းတွင် ခံစစ်ပြင်ဆင်မှုများ ပြန်လည်
 ပြုလုပ်နေချိန်ဖြစ်သည်။ လက်နက်
 ခံယမ်းများလည်း တိုက်ပွဲဝင်အသင့်ဖြစ်
 အောင် ပြင်ဆင်ရသေးသည်။ တပ်ရင်း
 ခံစစ်၏ ရှေ့ မျက်နှာစာဘယ်ဘက်
 စစ်မျက်နှာအကန့်ကို ကျွန်တော်၏
 တပ်ခွဲက တာဝန်ယူရသည်။ ညနေ

စောင်းအချိန်တွင် တပ်ခွဲတပ်ကြပ်ကြီး
 မျိုးညွန့် တပ်ခွဲရုံးသို့ ပျာယီးပျာယာ
 ရောက်လာသည်။

“ဗိုလ်မှူး ... တပ်သား
 ဝင်းတင် ရေဆိပ်မှာ အဝတ်လျှော်နေရင်း
 မူးလဲကျသွားလို့ ဆေးတပ်ကြပ်ဆီ ခေါ်
 လာခဲ့တယ်”

“အခုရော သက်သာသွားပြီ
 လား”

“သတိတော့ရနေပြီ။ ဒါပေမဲ့
 မျက်လုံးကြီးစုံမှိတ်ထားပြီး ... မင်းတို့
 လူကြီးကို ခေါ်ပေးစမ်းဆိုပြီး အသံနက်
 ကြီးနဲ့ ပြောနေတယ်။ ခေါင်းကလည်း
 တခါခါနဲ့ တစ်ခုခု ဝင်ပူးနေသလိုပဲ”

ရှေ့တန်းစခန်းများတွင်
 ဖျားနာပြီး နလံထခါစ စစ်သည်လေး
 များ မကြာခဏ ဝင်ပူးတတ်သည်ကို
 တွေ့ဖူးနေကြဆိုတော့ သိပ်ပြီးမထူးဆန်း
 ပါ။ တပ်သားဝင်းတင်ကို ဆေးတပ်ကြပ်
 နှင့်အတူ တပ်ခွဲရုံး သို့ခေါ်ခိုင်းလိုက်ရာ
 ခဏအကြာတွင် ရောက်လာသည်။
 ခေါင်းတလှုပ်လှုပ်နှင့် တစ်ကိုယ်လုံး

တုန်နေသော တပ်သားဝင်းတင်ကို
 ရဲဘော်နှစ်ယောက်က ဘေးမှထိန်းထား
 ရသည်။

“ဟေ့ကောင် ... ဝင်းတင်
 မင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

ကျွန်တော်လှမ်းမေးလိုက်စဉ်
 ဝင်းတင်ထံမှအသံနက်ကြီးဖြင့် ...

“အကျွန်ုပ် ... ဝင်းတင်
 မဟုတ်ပါ။ ဒီနယ်မြေကို စောင့်ရှောက်
 နေတဲ့ နယ်ပိုင်ကြီး ဖြစ်ပေတယ်”

“နယ်ပိုင်ကြီးဆိုလည်း ...
 နယ်ပိုင်ကြီးပေါ့ဗျာ။ ခင်ဗျားက ဘာလို
 ချင်လို့လာတာလဲ”

“အကျွန်ုပ် လိုချင်လို့လာတာ
 မဟုတ်ဘူး။ ကူညီဖို့ လာတာပါ။
 သင်ကလူကြီးလား ... သင့်ထက်ကြီး
 တဲ့သူရှိသေးရင် တွေ့ချင်ပါတယ်”

တဖြည်းဖြည်း လာကြည့်
 သည့်သူများ များပြားလာသည်။
 တပ်ရင်းမှူးကြီးလည်း သတင်းကြား
 လို့ ရောက်လာသည်။

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“နယ်ပိုင်ကြီးဝင်ပူးနေတာ တဲ့ ...လူကြီးကိုတွေ့ချင်လို့တဲ့”

“ကဲ ...ငါလူကြီးပဲ။ မင်း ဘာပြောချင်လဲ ပြောစရာရှိတာ ပြော တော့”

ဝင်းတင်၏ဦးခေါင်းက တင်ရင်းမှူးဘက် လှည့်လာသည်။ တပ်ရင်းမှူးမှ လက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့် အသံဖမ်းထားရန်ပြသဖြင့် အသံဖမ်း ကက်ဆက်လေးဖြင့် recording လုပ် ထားလိုက်သည်။ ထိုအချိန်က ဗီဒီယို ခုတ်တမ်းများ မပြုလုပ်နိုင်သေးပါ။

ဝင်းတင်၏ မျက်နှာကို ခုမှ သေချာစွာ ကြည့်မိလိုက်သည်။ အတိုးဆိုကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ မျက်နှာ ဆီရှိ အရေးအကြောင်းများ နှံ့တွနေပြီး ချွတ်လာသောအသံမှာလည်း တုန်နေ သည်။

“အကျွန်ုပ် ... သင်တို့ကို ညီချင်သည်။ သင်တို့စစ်သည်တွေ ခုမှာ တစ်ချိန်က အကျွန်ုပ်နှင့်အတူတူ ခုတိုက်ခဲ့သည့် ရဲဘက်များပါ၍ ဖြစ်

ပေသည်” “ဘယ်လိုကူညီမှာလဲ ...

မင်းကဘယ်သူလဲ” “အကျွန်ုပ်အား မင်းနဲ့ငါနဲ့ အဂါရဝဆန်စွာ မပြောဆိုပါနှင့်။ သင် တို့ထက် အသက်များစွာ ကြီးပေသည်”

“အသက်က ဘယ်လောက်မို့ လို့လဲ”

“အကျွန်ုပ်၏အသက်တော် မှာ နှစ်ရာငါးဆယ်ကျော်နေပြီ”

“တော်တော်အသက်ကြီးပြီ ပဲ။ သင်ကဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဤနေရာ မှာ ရောက်နေရတာလဲ”

ထိုအချိန် ၁၉၉၁ ခုနှစ်ကာလ မှာပင် အသက်နှစ်ဆယ်အသက် ရှိသော နယ်ပိုင်ကြီးကို နားထောင်သူအားလုံး စိတ်ဝင်စားနေကြသည်။ ပြောသမျှ နား ထောင်နေသော တပ်ရင်းမှူးကြီးပင် မယုံတစ်ဝက် ယုံတစ်ဝက်နှင့်။

တပ်သား ဝင်းတင် ကိုယ် ခန္ဓာတွင် နာမိချဉ်းပြီးဝင်နေသော ပုဂ္ဂိုလ်မှာ အလောင်းမင်းတရားကြီး၏

သွေးသောက်စစ်သူကြီးတစ်ဦး ဖြစ် ကြောင်း၊ လူအမည် ငဆုတောင်း ဘွဲ့ အမည် နေမျိုးသီဟကျော် ထင်ဖြစ်ပြီး ယိုးဒယားသို့ တိုက်ခိုက်စဉ် သေဆုံး သွားသူဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရသည်။

“ယခု ... အသင် တို့ ဤစခန်းကိုတိုက်မည်ဆိုပါက အကျွန်ုပ် အကူအညီပေးမည်။ သေသေချာချာ မှတ်ပေးကြပါ”

“ပြောပါ”

“အခုအချိန်မှစ၍ တစ်ပတ် အတွင်း ဆောင်ရွက်ပါ။ အကျွန်ုပ်က အသက်ကြီးပြီဆိုတော့ မျက်စိလည်း မှန်နေပြီ။ နားလည်းထိုင်းနေပြီ။ သိကြားမိသည့်အရာမှ အမှန်အမှန် ညာထက်လက်ထက်မှာ ခွန်ပန်ချီအနေ အရှိဆောင်ကိုဖြည့်ပါ။ ခန့်ခွဲညာထက် က ဦးစားပေးတိုက်ပါ”

ဟုတ်သည်ဖြစ်စေ မဟုတ် သည်ဖြစ်စေ ရန်သူကို အောင်နိုင်ဖို့က အဓိကဖြစ်သည်။ စိတ်ထဲမှာတော့ အလေးအနက် သိပ်မထားကြပါ။

လူကြီးများ သုံးသပ်နိုင်အောင် အသံ
ဖမ်းထားသော ကက်ဆက်ခွေကို ပို့
လိုက်သည်။ ဘာတွေဖြစ်လာဦးမည်လဲ။

ကုန်းဘောင်မင်းဆက်များ
အနက် ယိုးဒယားကိုတိုက်ခိုက်ခဲ့သည့်
မင်းနှစ်ပါးမှာ အလောင်းမင်းတရားကြီး
နှင့် သားတော်ဆင်ဖြူရှင်မင်း (၁၇၆၃
-၁၇၇၆)တို့ ဖြစ်သည်။ သံလျင်မြို့တွင်
အခိုင်အမာ တပ်စွဲထားသော မွန်စစ်သူ
ကြီး တလပန်းကို တိုက်ခိုက်ရာ
တလပန်းသည် ပြင်သစ်သင်္ဘောဖြင့်
အိန္ဒိယပြည် ပွန်ဒီချာရီရှိ ပြင်သစ်
စခန်းသို့ ထွက်ပြေးရာ ပင်လယ်မုန်တိုင်း
ကြောင့် မြိတ်မြို့သို့ ဆိုက်ကပ်ရောက်ရှိ
သွားသည်။ ဦးအောင်ဇေယျမှ
ယိုးဒယားဘုရင်ခံအား သူပုန် တလပန်း
အား ဖမ်းဆီးထားရန်နှင့် ပြင်သစ်
သင်္ဘောကိုလည်း ထိန်းထားရန်
အကြောင်းကြားရာ ယိုးဒယားဘုရင်ခံက
ပင်လယ်၌ ဒုက္ခရောက်၍ ခိုလှုံလာသော
ပြင်သစ်သင်္ဘောကို ချုပ်ချယ်ရန်

အကြောင်းမရှိ၊ တလပန်းဆိုတာကို
လည်း သူတို့မသိကြောင်း ပြန်ကြား
သည်။

ထိုပြန်ကြားချက်ကို အလောင်း
မင်းတရားကြီး လုံးဝနှစ်မြို့ခြင်း မရှိ
ရာမှ ချီတက်တိုက်ခိုက်သည်။ ပထမ
တွင် ယိုးဒယားတို့၏ တိုက်ရေးခိုက်
ရေး လွန်စွာပျော့ညံ့သဖြင့် မြန်မာတို့
တစ်မြို့ပြီးတစ်မြို့ သိမ်းသည်။ ဘဝင်
မြင့်ခြင်းဖြစ်လာ၍ ယိုးဒယားမြို့တော်
အယုဒ္ဓယ အထိသိမ်းရန်ရည်ရွယ်လာ
သည်။ သို့သော် ရန်ပူရီမြို့မှစပြီး
ယိုးဒယားတပ်များ၏ ရွပ်ရွပ်ချွံချွံခုခံမှု
ကို ခံကြရသည်။

အယုဒ္ဓယမြို့ကို မသိမ်းပိုက်
နိုင်မီ အလောင်းမင်းတရားကြီး နာ
မကျန်းဖြစ်၍ အဆင့်ဆင့်ပြန်လည်
ဆုတ်ခွာလာရာ မုတ္တမနယ်မြေ ကင်းရွာ
တွင် အလောင်းမင်းတရားကြီး နတ်ရွာ
စံသည်။

သားတော်ဆင်ဖြူရှင်မင်း
လက်ထက်တွင် ယိုးဒယားကို စစ်

ပရိယာယ် ပြောင်းပြီး တိုက်ခိုက်ခဲ့သည်။
ဇင်းမယ်ကို စတင်တိုက်ခိုက်ပြီးမှ
ဗန်ကောက်မြို့ကို တိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက်
သည်။ အယုဒ္ဓယကို တိုက်ရိုက် တိုက်
ခိုက်ခြင်းမပြု။ ဇင်းမယ်ကိုဗဟိုပြုပြီး
ရောက်ရာအရပ်တွင် စည်းရုံး အားဖြည့်
ကာ လယ်ယာသီးနှံများပင် စိုက်ပျိုးကြ
သည်။ ဗန်ကောက်မြို့ကို ဝိုင်းရံစဉ်က
လည်း မြန်မာတို့သည် အခိုင်အမာတပ်
များ တည်ဆောက်ကာ ရေရှည်တိုက်ခွဲ
ဖြင့် အနိုင်ယူခဲ့သည်။

ကျွန်တော်တို့၏ သွေးသောက်
စစ်သူကြီး နေမျိုးသီဟ ကျော်ထင်မှာ
တော့ အလောင်းမင်းတရားကြီး
ဦးအောင်ဇေယျနှင့် ပါလာသူလား။
ဆင်ဖြူရှင်မင်း ယိုးဒယားကို တိုက်
တုန်းကရော ပါလာသေးလား။ ဘယ်
နယ်မှာ သေဆုံးလို့ သောင်ရင်းမြစ်နား
အပိုင်စားရနေတာလဲ။ မေးစရာတွေ
အများကြီးရှိပေမယ့် သွေးသောက်ကြီး
က နောက်တစ်ခေါက်ထပ်မလာလောက်
ပဟေဠိများဖြင့်သာ ချန်ထားခဲ့

တော့သည်။

တပ်သားဝင်းတင်နှင့် နေမျိုး
သီဟကျော်ထင်ကြီးကိစ္စ မေ့မေ့ပျောက်
ပျောက်ပင် ဖြစ်နေပြီ။ သောင်ရင်းမြစ်
ဦးကတော့ ပုံမှန်စီးဆင်းနေဆဲ။
မြစ်ကျိုးအင်းအတွင်း ခံစစ်ယူထားသော
ဇနီးနှင့် ၄င်းတို့ကို ရင်ဆိုင်ထားသော
ဘောင်ကုန်းငယ်များတွင် တပ်စွဲထား
သည့် တပ်မတော်သားများအဖို့ကတော့
အခြားမူမရှိ ပုံမှန်သွားလာ လှုပ်ရှား
နေကြသည်။

ရန်သူဘက်ကကြည့်တော့
အခြေအနေအထားအားသာမှုကြောင့်
အလွယ်တကူ တိုက်ရန်ခက်သောနေရာ
တွင် အပေါ်စီးက ခံစစ်ယူထားသည်။
ရန်သူ ၅၀ ခန့် နေရာယူထားရလောက်
သော ကျယ်ဝန်းသည့် ခံစစ်စရိလာ
အတွင်းမှာ ဂငယ်ပုံစံပစ်ကျင်း၊ ဆက်
သွယ်ရေး မြောင်းများနှင့် ခံစစ်အရှေ့
ဘက်ဝင်ပေါက်မှာ နေရာယူထားသည်။
အောက်ဘက်ကိုတော့ တစ်ဖက်

နိုင်ငံကို အလွယ်တကူ သွားလာနိုင်
အောင် ပြင်ဆင်ထားသည်။ တစ်နည်း
အားဖြင့် ဆုတ်လမ်း ရွေးချယ်ထားခြင်း
ပင်။ စက်လှေများပင် အဆင်သင့်။
ခံစစ်အပေါက်ဝ နေရာကို ကြည့်ပြန်
တော့ လူ ၁၀ ယောက်ခန့်သာ
ရင်ဘောင်တန်း ဖြန့်နိုင်သည်။ ထိုနေရာ
ကို စက်သေနတ်ကြီးများဖြင့် ပုံသေ
ပစ်ခတ်ပြီး ထိန်းထားသည်။ စက်
သေနတ် ၅ လက်ကို ပုံသေပစ်ကြောင်း
တွင် ချည်နှောင်တပ်ဆင်ပြီး သေနတ်
များ၏ မောင်းခလုတ်များတွင် ကြိုး
ချည်ကာ ကင်းသမားတစ်ယောက်တည်း
က ကြိုးကိုဆွဲပြီး ပစ်နေတာလည်း ကြုံ
ဖူးသည်။

တပ်မတော်ဘက်မှလည်း
ရန်သူစခန်းများကို မရရအောင် တိုက်
ရမည်။ သောင်ရင်းမြစ်ကို ဖြတ်ပြီး
အနောက်ကပတ်တိုက်လို့ကလည်း မရ
(တစ်ဖက်နိုင်ငံထဲ ရောက်သွားမည်)။
လက်နက်ကြီးများလည်း ထိရောက်စွာ
သုံးဖို့မလွယ် (တစ်ဖက်နိုင်ငံအတွင်း

ကျနိုင်သည်)။ ရန်သူ၏ ပုံသေပစ်
ကြောင်းအတွင်း တိုးဝင်ပြန်တော့လည်း
အကျအဆုံးက များစွာ။ ရန်သူဘက်က
ကို ခန္ဓာကိုယ်နှင့် အသေခံပိတ်ပြီး
လက်ပစ်ဗုံးပစ်ထည့်ကာ ချေမှုန်းခဲ့လို့
ဘွဲ့ထူးဂုဏ်ထူး ချီးမြှင့်ခံခဲ့ရသူများပင်
ရှိခဲ့သည်။ နောက်ဆုံး ကြံရာမရသဖြင့်
မီးသတ်ပိုက်များဖြင့် ဓာတ်ဆီများကို
ရန်သူ၏ ဆက်သွယ်ရေးမြောင်းအထိ
ရောက်အောင်ပို့ပြီး မီးလောင်တိုက်သွင်း
ဖို့ အထိပင် တွေးမိကြသည်။

ထိုသို့လိပ်ခဲတင်းလင်း အနေ
အထားဖြင့် ရင်ဆိုင်ထားကြသည်မှာ
ကြာလာတော့လည်း လာတိုက်မည်ကို
မစိုးရိမ်တော့။ တပ်သား ဝင်းတင်၏
အဖြစ်အပျက်လေးကို ပြန်တွေးမိနေ
သည်။ ဟုတ်ရော ဟုတ်ရဲ့လား။
ဒါတွေ တကယ်ရောရှိရဲ့လား မြတ်စွာ
ဘုရားဟောကြားခဲ့သည့် ၃၁ ဘုံတွင်
ငရဲ၊ တိရစ္ဆာန်၊ ပြိတ္တာ၊ အသူရကယ်ဘုံ
များထဲမှ ပြိတ္တာဘုံဆိုတာများလား။
ကျွန်တော်တို့ အသက်အရွယ် ဗဟုသုတ

လောက်နှင့် လက်လှမ်းမမီပါ။ ဒါပေမဲ့ အသက်၂၀ ကျော် တပ်သား ဝင်းတင်၏ မျက်နှာမှာ နေမျိုးသီဟကျော်ထင် ဆိုသောပုဂ္ဂိုလ် ဝင်ပူးနေစဉ်မှာတော့ ပီဘီအဘိုးကြီးလို ဖြစ်သွားသည်။ အသံတွေလည်း ပြောင်းသွားသည်။ ဝင်ပူးနေသူ ပြန်ထွက်သွားတော့ တပ်သားဝင်းတင် ဘာမှမမှတ်မီ။ ရေဆိပ်မှာ အဝတ်လျှော်နေတာပဲ နောက်ဆုံးမှတ်မိသည်။ အပိုတွေ ချဲ့ ကား ပြောရအောင်လည်း တပ်သား ဝင်းတင်မှာ အနေအေးပြီး စကား များများပင် ပြောတတ်သူမဟုတ်။ ထူး တာတစ်ခုကတော့ သူ့ဇာတိက ရွှေဘို က ဖြစ်သည်။ တပ်ရင်းတွင် ရွှေဘိုသား များ မည်မျှပါသည်ကိုတော့ မရူးစမ်း မိခဲ့ပါ။

လကုန်ပြီးစအချိန် လစာပေး အဖွဲ့များ ရောက်လာသည့် သတင်း မကြားရသေးဘဲ ခံစစ်နေရာသို့ စက္ကူပုံး

များရောက်လာသည်။ ရှေ့တန်းရောက် တပ်မတော်သားများကို အလှူရှင်တွေက စားစရာများ ပေးပို့တတ်သည်လည်းရှိလို့ စားစရာ ခေါက်ဆွဲခြောက်ပုံးများဟု ထင်မိသည်။ စက္ကူပုံးများကို ဖောက် ကြည့်လိုက်ချိန်မှာတော့ ...

“ဟင် ... ခရာတွေနဲ့ ရုပ်ပန်းနီအစတွေပါလား”

ရှေ့တန်းတပ်မက ပို့လိုက်တာ ဖြစ်မည်။ အရာရှိ စစ်သည် အားလုံး တစ်ယောက်ကို ခရာတစ်လုံး ရုပ်ပန်းနီ အစတစ်စ ပေးပေးလိုက်သည်။

“နေမျိုးသီဟကျော်ထင်ကြီး ရေ ...ခင်ဗျားပြောတဲ့အတိုင်းတော့ လုပ်ရတော့မယ် ထင်တယ်ဗျ။ အစ အဆုံး ကူညီဖို့သာပြင်ထားပေတော့”

ညွှန်ကြားချက် ရောက်လာပြီ။

လ၏ပထမပတ်အတွင်း ရန်သူစခန်းကို ဝင်တိုက်ရန် ဖြစ်သည်။ နေမျိုးသီဟကြီး ပြောသည့် တစ်ပတ်အတွင်း အကောင် အထည်ဖော်ခြင်း ဖြစ်နိုင်သည်။ သထုံ နှင့် ကျိုက်ထိုရှိ အထင်ကရဆရာတော်

ကြီးများ ကူညီလမ်းညွှန်မှုတွေလည်း မည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်ပါစေ သွေးကြွ ပြန်ဆပ်ရမည်ဆိုတော့လည်း လက်တွေ့ က ယားလာကြပြီပေါ့။

ဒီတစ်ခါ တိုက်ခိုက်ရမည့် ချက်က လက်နက်ကြီးပစ်ကူမခံ။ အလစ်အငိုက်ယူပြီး ဝင်တိုက်ရန် ဖြစ် သည်။ အမှောင်ထုစတင်စိုးမိုးလာချိန် တွင် စတင်ရန်စီမံကြသည်။ ကျွန်တော် တို့၏ လက်ရှိခံစစ်နေရာကိုတော့ အမှတ် တပ်ရင်းမှ နေရာလာယူပေးကြတော့ စခန်းမှစတင်ထွက် ရမည့်အချိန် လဆန်းနှစ်ရက်နေ့ ညနေ ၃ နာရီ သတ်မှတ်သည်။ တစ်ပွဲတစ်လမ်းတွေ့ကြပြန်ပြီပေါ့ကွာ။

စစ်ကြောင်း၂ ခုလုံး မြေပြင်ချီတက်ခြင်းများဖြင့် အသံထွက် ရန်သူ၏ ဘူးဝဝင်ပေါက်ဆီသို့ ချီတက် နေကြသည်။ လူတစ်ရပ်ကျော် အကြီး သည့် ကိုင်းတောများ၏ ခြင်္သေ့

ကန့်သတ်ချက်ကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး
ချဉ်းကပ်နေကြခြင်းလည်းဖြစ်သည်။
ကိုင်းတောတွေက ခြောက်နေပြီး
အသားများနှင့် ထိရှိမပါကမသက်သာ။

သောင်ရင်းမြစ်၏ ရေသံများကို
ကြားနေရသည်။ တရွေ့ရွေ့ တိုးလာမှုက
ထင်သလောက် ခရီးမပေါက်။ ဦးတည်
စာဖြစ်သော ရန်သူစခန်းပေါက်ဝကို
သွားနေရာမှာ မိုင်းကိုလည်း ဂရုစိုက်
နေရသည်။ ကိုင်းပင်များမရှည်ခင်
သောင်ထားသော မိုင်းကွင်းများက
ကိုင်းပင်များ ရှည်လာတော့ ရှာဖွေရ
ခက်နေသည်။ ရန်သူဝင်ပေါက်ရောက်
တိုက် ၄၀၀ ခန့်အလိုသို့အရောက်...

“ဂုန်း ...ဂျိမ်း”

သွားပြီး နင်းမိုင်းတစ်လုံး
ထိကွဲလေပြီ။ မကြားချင်သော
ကြားလိုက်ရသည်။

“ပျိုင့်တပ်စိတ်က တပ်သား
ကောင်း နင်းမိုင်း နင်းမိတယ်။
သား ရှေ့တက်ခဲ့”

ရန်သူစခန်းရှေ့တည့်တည့်မှာ

ကွဲတဲ့မိုင်း။ ဒဏ်ရာရစစ်သည်ထံမှ
အသံမထွက်ဖို့တော့လိုမည်။ ရှေ့ပြေး
တပ်စိတ်အထိ အခြေအနေ သွားကြည့်
ပြီး ဒဏ်ရာရစစ်သည်ကို မော်ဖိန်း
ထိုးပေးနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ရန်သူ
စခန်းရှေ့မှာဖြစ်လို့ အသံထွက်ပြီး
မညည်းညူဖို့ သတိပေးတော့ အံကြိတ်
ပြီး ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

အင်တာစက်များ ဖွင့်ပြီး
အခြေအနေကို နားထောင်နေကြသည်။
ရန်သူဌာနချုပ်တစ်ခုက ကျွန်တော်တို့
တိုက်မည့်စခန်းသို့ ...

“မင်းတို့စခန်းရှေ့မှာ မိုင်းကွဲ
သံကြားတယ် ...ဘာထူးလဲ”

ဟု လှမ်းမေးနေသည်။
ကျွန်တော်တို့အားလုံး အသင့်စောင့်နေ
ကြသည်။ အဝေးကပဲ သေနတ်နဲ့
ပစ်ရှာမလား။ လက်နက်ကြီးနဲ့ လှမ်း
ပစ်လေမလား။ စခန်းအပြင်ထွက်ပြီး
ရှင်းမလား။ ရင်တမမနှင့် စောင့်ကြည့်
နေသည်။

“ဘာမှ မထူးပါဘူး...

ကျွန်တော်တို့ စခန်းကမဟုတ်ဘူး”
ဆိုပြီး ပြန်ကြားသံကို စက်
ထဲမှကြားလိုက်ရပြန်တော့ မိုင်းကွဲသံ
ကို လေသင့်လို့များ မကြားတာလားဟု
ထင်မိသည်။

ကျွန်တော်၏ညာဘက်တပ်ခွဲ
မှ တပ်ခွဲမှူး ဗိုလ်မှူးခင် မောင်မြင့်မှ...

“ရှေ့မှာ မိုင်းဘယ်နှလုံး
ထောင်ထားမှန်း မသိဘူး။ ဒို့ရဲဘော်
တွေ အထိမခံနိုင်တော့ဘူး။ ဖြစ်ချင်ရာ
ဖြစ်ကွာ ... ငါ့ကိုင်းတောကို မီးရှို့
လိုက်တော့မယ်”

ပါးစပ်ကလည်းပြော လက်
ကလည်း ကိုင်းတောကို မီးရှို့လိုက်
ပါတော့သည်။ မီးမှာ ကျွန်တော်တို့
နေရာမှ ရန်သူစခန်းဘက်သို့ လောင်
သွားရမည့်အစား လေငြိမ်နေသည့်ကြား
မှ ထူးခြားစွာ ရန်သူ စခန်းနှင့်ဆန့်ကျင်
ဘက် ကျွန်တော်တို့၏ နောက်ကျောသို့
ဝိုက်၍ လောင်လေတော့သည်။
တဖြည်းဖြည်း မီးရှိန်ကောင်းလာပြီး
ကျွန်တော်တို့ နောက်ကျောဘက်မှ

ရန်သူစခန်းရှိရာဘက်သို့ ဝေးပြီး လောင်
လာရာ ကျွန်တော်တို့ကို မီးခိုင်းထား
သလို ဖြစ်ပြီးပြေးဝင်စရာမှာလည်း
ရန်သူစခန်းအတွင်းဆီသို့သာ ရှိတော့
သည်။

ပြင်းထန်သောမီးအရှိန်
ကြောင့် ထောင်ထားသောမိုင်းများ
လည်း ပေါက်ကွဲကုန်သည်။ တိုက်ပွဲဝင်
စစ်သည်အားလုံး ပါးစပ်တွင် ခရာ
ကိုယ်စီတပ်ပြီး မှုတ်ကာ လက်မောင်း
တွင် ပတ်ထားသော ရုပ်ပန်းနီစများ
ဝှေ့ကာဝဲကာဖြင့် ရန်သူစခန်းပေါက်
ညာဘက်မှ အတင်းပစ်တက်တက်ပြီး
တိုးဝင်ကြပါတော့သည်။

တိုက်ပွဲတွင် ရန်သူ၏ ပြန်
လည်ပစ်ခတ်မှုကို အနည်းငယ်သာ
ကြားရပြီး အရင်တစ်ခေါက်လိုမဟုတ်။
စခန်းအဝှမ်း ပုံသေပစ်ကြောင်း နေရာ
တွင်လည်း အရက်မူးနေသူတစ်ယောက်
ကိုသာ တွေ့ရ၍ အသေပစ်ခတ်နိုင်ခဲ့
သည်။ ရန်သူစခန်းအတွင်း ဝင်ရောက်
သွားချိန်မှာတော့ အမူးလွန်ပြီး လျှောက်

ပြေးနေသော ရန်သူလေးယောက်ကို
ထပ်မံရရှိလိုက်သည်။

စစ်သည်မိုင်းထိချိန်၊ ကိုင်း
တောအား မီးရှို့ချိန်၊ ကိုင်းတော မီးက
ပိုက်၍လောင်ပြီး စစ်သည်အားလုံးကို
နောက်မှတွန်းပို့သလို စခန်းတွင်း ဝင်
ရောက်သွားပြီး တိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက်
ချိန်တို့မှာ ရေးပြနေရလို့ အချိန်ကြာသည်
ဟု ထင်ရသော်လည်း အမှန်တကယ်
ဖြစ်ပျက်သွားမှုမှာ မိနစ်ပိုင်းမျှသာ
ကြာလေသည်။

ရန်သူစခန်းတစ်ခုလုံးကို မိမိ
အကျအဆုံးမရှိ သိမ်းပိုက်လိုက်နိုင်ပြီ။
ရရှိထားသည့် သတင်းအရ ရန်သူ
အင်အား ၅၀ ကျော် ရှိသည်ဟု သိရ
သော်လည်း ယခုမျက်မြင် ရန်သူ ၅
ဦးသာ တွေ့ရသည်။ သူတို့၏လက်နက်
တိုက်အတွင်းမှာတော့ လက်နက်မျိုးစုံ
၄၅ လက်နက် ခဲယမ်းမျိုးစုံ သိမ်းဆီး
ရမိသည်။ အလောင်းရ ရန်သူ ၅ ဦး
လက်နက်နှင့်ပါဆိုလျှင် လက်နက်မျိုးစုံ
၅၀ လက်ရသည်။ ရန်သူစခန်း ပုံစံမှာ

အင်အား ၅၀ ခန့်နေနိုင်အောင် ခံစစ်
ဆင်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။
တိုက်ပွဲတစ်ခုတော့ အောင်မြင်သွားချေ
ပြီ။ မြန်မာ့မြေထဲမှ ရန်သူခံစစ်စခန်း
တစ်ခု၏နိဂုံးလည်း မည်ပေသည်။

ဖြစ်စဉ်အကြောင်းအရာများ
ကို ဆက်စပ်ကြည့်မိရာမှ ရပ်လုံး ပေါ်
လာသည်။ ထိုရန်သူစခန်းတွင် မူလက
အင်အား ၈၀ ရှိသည်။ စခန်း မတိုက်ခိုက်
ခင် ၃ ရက်အလိုတွင် အခြားခံစစ်မျက်နှာ
သို့ အင်အား ၃၀ ကို ဗဟိုအမိန့်နှင့်
ပို့လိုက်ရသည်။

စခန်းတစ်ခုလုံး ထိုးထားကြ
သည့် ယိုးဒယားထိ လကုန်တွင် ခွင့်
သောအခါ အားလုံးပေါက်ကြသည်။
မက်လောက်စရာ ငွေကြေးကို
တစ်ဦးစီ ပိုင်ဆိုင်ကြတော့မည်။ ငွေ
တော့ တစ်ဖက်နိုင်ငံတွင် သွားထုတ်
ရမည်။ ကိုယ်တိုင်လည်းသွားထုတ်
ကြသည်။ နောက်ဆုံးတော့ ခွင့်ပြုချက်

တွေ တောင်းမနေတော့ဘဲ စခန်းစောင့်
ငါးယောက်ထားကာ ကျန်လူများ
ငွေသွားထုတ်ကြလေသည်။ တပ်မတော်
မှ လာတိုက်လိမ့်ဦးမည်ဟု မထင်ထား
ခဲ့။ သူများနိုင်ငံထဲ သေနတ်တွေ ယူ
သွားလို့မရတဲ့အတွက် သေနတ်များကို
လက်နက်တိုက်မှာ ထားခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်
သည်။ ထိပေါက်သည့် အပျော်ကူးစက်မှု
ကလည်း ပြင်းထန်လွန်းသည်။ ငွေတွေ
ရလာရင် ဘာတွေလုပ်မလဲဆိုပြီး စိတ်
ကူးတွေ ယဉ်ခဲ့ကြသည်။ စခန်းစောင့်
၅ ယောက်တောင် မနည်းလူရွေးထား
ရသည်။ အားလုံးက ဟိုဘက်ကမ်း
ကူးချင်နေကြသည်။ ရလာတဲ့ ငွေတွေနဲ့
ပျော်စရာတွေအများကြီးကို ပျော်လိုက်
ချင်သေးတာ။

ဒါကြောင့် စခန်းတွင်ကျန်ခဲ့
မည့်သူများအတွက် အစားအသောက်
များ ကြိုတင်စီစဉ်ပေးခဲ့ကြသည်။
တိုက်ပွဲနေ့တွင် နေ့လယ်လောက်ထဲက
စပြီး သောက်ကြသည်။ စခန်းရှေ့မိုင်းကွဲ့
ဘာလည်း မကြား၊ အဝင်ပေါက်

အချက်အချာနေရာကိုလည်း မထိန်းနိုင်။
စခန်းရှေ့ မီးတွေ လောင်နေတာတောင်
ဝိုးတဝါးသာ မြင်ပုံရသည်။ ခရာသံ
တွေ သေနတ်သံတွေကြားမှ သွေးရူး
သွေးတန်း ထပြေးရင်း သေဆုံးကုန်ကြ
ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဒီလိုတွေဖြစ်အောင် ဘယ်သူ
ကူညီသလဲ။ အလောင်းမင်းတရားကြီး
၏သွေးသောက် နေမျိုးသီဟကျော်ထင်
များလား။ ခရာသံတွေ ရဲဘော်တိုင်းမူတ်
ပြီး ချီတက်လို့ ကြားသွားတာလား။
ရှုပ်ပန်းနီတွေ ရဲနေတာကို မြင်သွားရော
သလား။ သူပြောတဲ့အတိုင်း စခန်းညာ
ဘက်ကို ရှင်းပေးထားတာလား ...
တွေ့စရာ။ တစ်စုံတစ်ယောက်သော
သူက ကူညီနေမှာပဲဟူသောအထင်နှင့်
သတ္တိတွေ ရှိလာခဲ့တာလည်း စိတ်ဓာတ်
စစ်ဆင်ရေးတစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။

နေမျိုးသီဟကျော်ထင် စစ်သူ
ကြီးက ကူညီခဲ့တယ်ဆိုရင်ပင် ကျေးဇူး
တင်စကားပြောရအောင် တပ်သား
ဝင်းတင်ထံ သူပြန်မလာတော့။

သက်သေအဖြစ် ကက်ဆက်ခွဲလေးသာ
ကျန်ခဲ့သည်။ ဘာပဲပြောပြော သူ၏
ဆွေတော်မျိုးတော်တွေကို ကူညီခဲ့တာ
မှန်တယ်ဆိုရင်တော့ တာဝန်ကျေတယ်
လို့ပင် ပြောရတော့မှာပေါ့။

လောကတွင် ကိုယ်မသိတာ
တွေ အများကြီးရှိပေမည်။ မမြင်ဘူး
တာတွေလည်း များစွာရှိနိုင်ပါသည်။
ဘယ်လိုပင်ဖြစ်ပါစေ အင်မတန် တိုက်
ခိုက်ရန် ခက်ခဲလှသည့် ရန်သူစခန်း
တစ်ခုကို အကျအဆုံးနည်းစွာဖြင့်
အောင်မြင်စွာ သိမ်းပိုက်နိုင်ခဲ့ခြင်းက
တော့ တိုက်ပွဲဝင်စစ်သည်များ၏ စွန့်
လွှတ်စွန့်စားမှု အသက်ကိုပဓာနမထား
ရဲပုံစွာ တိုက်ပွဲဝင်မှုကြောင့် ဖြစ်သလို
မမြင်နိုင်သော ကူညီမှုများကြောင့်လည်း
ဖြစ်နိုင်ကြောင်း တွေးတောမိပါတော့
သည်။

ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ...
နေမျိုးသီဟကျော်ထင်ရယ်လို့...
နုလုံးစိတ်ဝမ်းအေးချမ်းကြပါစေ

ခွန်သက်တင်ဆန်း

ရက်ရက်စက်စက်

ဆောင်ရွက်ပိုင်

အသက်ပြင်းသော စာရုံးခံ

အတွဲ (၂၀) အမှတ် (၂) ၊ နိုဝင်ဘာလ ၊ ၂၀၁၆ ခုနှစ်

ရာဇဝတ် မှုခင်းတွေကို
လေ့လာမယ်ဆိုရင် ပထမလူတစ်ယောက်
ကို တခြားလူတစ်ယောက်က သေ
အောင် သတ်မယ်။ ဒီအခါ သေတဲ့လူ
ဘယ်သူလဲဆိုတာကို မှုခင်းစုံစမ်းသူ
တွေက ပထမဆုံးသိဖို့ လိုပါတယ်။
သေဆုံးသူရော သေအောင်သတ်သွားသူ
ကိုပါ မသိဘူးဆိုရင်တော့ အတော်ခဲခဲ
ယဉ်းယဉ်း စုံစမ်းကြရပါတယ်။

ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဥပမာ
ပြရမယ်ဆိုရင် “လူသတ်သမား” ဘယ်
လိုလူမျိုးလဲဆိုတာကို စပြီးစဉ်းစားဖို့
အချက်အလက်ရအောင် ရှာဖွေရတာသာ
ဖြစ်ပါတယ်။ အမှုတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်။

လူတစ်ယောက် လူဆိုးတစ်ဦး
လူသတ်သမားတစ်ဦး ဖြစ်လာဖို့
အကြောင်းအရာတွေ ရှိတတ်ပါတယ်။
ဒီအချက်အလက်တွေအတွက် ဒီအမှုက
သာကေပြုလို့ ရတယ်လို့ ပြောပါ တယ်။

သက္ကရာဇ်ကတော့ ၁၉၅၈
ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ ၂၄ ရက်၊

သောကြာနေ့လို့ ပြောရပါမယ်။ ဒီနေ့မှာ
ရာဇဝင်တွင်အောင် ဆိုးသွမ်းခဲ့တဲ့သူတစ်
ယောက် ရှိတယ်လို့ ပြောရပါမယ်။
ရာဇဝင်တွင်အောင် လုပ်ခဲ့တဲ့ သူက
တော့ အသက် ၂၈ နှစ်ပဲ ရှိသေးတဲ့
လယ်သမား ဂျိမ်းတွတ်လို့ ပြောရမှာပါ။
ဂျိမ်းတွတ်ဟာ အရင်က
အရပ်စကားနဲ့ ပြောရရင်တော့ လမ်းသူရဲ
တစ်ယောက်ပေါ့။ ပေပေတေတေ
ဆိုးဆိုးသွမ်းသွမ်းနေကြတယ်။ ဒါကြောင့်
သူနယ်က လူတွေက ကြောက်ကြ
တယ်။

ဂျိမ်းတွတ်ရဲ့ ဆိုးဝါးမှုကြောင့်
သူ့ကို ပေါင်းသင်းဆက်ဆံလိုသူတွေ
နည်းကြတယ်။ တတ်နိုင်သမျှ ရှောင်သွား
ကြတယ်။

ဒါကလည်း အကြောင်းရှိ
တယ်။ ဂျိမ်းတွတ်က လူလူချင်း
စောင့်စည်းလေ မရှိဘူး။ လူတစ်ယောက်
ကို သူဒုက္ခပေးချင်သလို ပေးတတ်
တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း လူတွေက
သူ့ကို ရွံကြ၊ ကြောက်ကြတာပေါ့။

သူဟာ ဘယ်သူမှ ဒုက္ခပေး
ရတာဆိုရင်တောင် သူ့အိမ်က သူ့မယား
ကို ပြန်ပြီးနှိပ်စက်တတ်၊ ဒုက္ခပေးတတ်
လေ့ရှိတယ်။

ဒီလိုနဲ့ သူ့အနှောင့်အယှက်ခံရ
တဲ့ သူတွေက ဂျိမ်းတွတ်ကို ရဲကို
အကြောင်းကြားလို့ သူ့အဖမ်းခံရတယ်။
ဒီလိုတော့လည်း သူဟာ ထောင်ထဲမှာ
မခုတ်တတ်တဲ့ ကြောင်လေးတစ်ကောင်
လို နေသတဲ့။ ဒါကြောင့် ထောင်က
အာဏာပိုင်တွေက ဂျိမ်းတွတ်ဟာ ပုံမှန်
ပြစ်ဒဏ်ရှိတဲ့သူမှ ဟုတ်ရဲ့လားလို့
မသင်္ကာဖြစ်လာကြတယ်။

ဒါကြောင့် သူ့ကို စိတ္တဇဆေးရုံ
ကိုတောင်ပို့ပြီး စစ်ဆေးကြတယ်။
ဒါပေမဲ့ ဂျိမ်းဟာ စိတ္တဇရောဂါဖြစ်တဲ့
အခြေအနေမရှိဘူး။ သူ့ရဲ့ သိမ်မွေ့မှု
ကြောင့်ပဲ သူ့ကို ထောင်က ပြန်လွှတ်
လိုက်ရတယ်။

လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝဆိုတာ
ခန့်မှန်းရခက်တယ်။ သူတို့ဟာ
ဂျိမ်းတွတ် လို လူကောင်းတစ်ဦး

ထင်မြင်ယူဆ တယ်။ ထင်စရာပါပဲ။
ထောင်က လွတ် လာတော့လည်း
သူဟာ တကယ့်ကို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်
နေခဲ့တာပါပဲ။

ဂျိမ်းတွတ်မှာ ဇနီးဖြစ်သူ
ရီချယ်နဲ့ သားဒေးဗစ်တို့ရှိတယ်။ ဒေးဗစ်
က ဒီတုန်းက အသက်နှစ်နှစ်ပဲ ရှိသေး
တာပါ။

ဂျိမ်းနေတဲ့ လယ်တောထဲက
အိမ်ဟာ ဖလေးမြို့နဲ့ ၁၂ မိုင်ကွာတဲ့
နေရာမှာရှိတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံ
သူ့အစ်ကိုများဖြစ်တဲ့ ဝက်(ဘ်)နဲ့ ရီလပ်
တို့အိမ်ကို သွားပြီးလည်တတ်လေ့ရှိ
တယ်။

ဂျိမ်းတွတ် ကောင်းကောင်းမွန်
မွန်နေတာကို သဘောကျတဲ့ သူကတော့
သူ့ယောက္ခမ အမ်ဘရော့(ခ်) ဟိုလီပဲ
ဖြစ်တယ်။

ဒါကြောင့်လည်း ရာဇဝင်တွင်
မယ့် နေဆိုးကြီး ပေါ်ပေါက်လာတယ်လို့
ပြောရမှာပါ။

အဲဒီနေ့မှာ အရှေ့မှီးကောင်း

ကင်ကနေ နေလုံးကြီးက တဖြည်းဖြည်း
တက်လာတယ်။ ဂျုံပင်များကို ဖြတ်သန်း
တိုက်ခိုက်လာတဲ့ လေက ဂျုံပွင့်နဲ့တွေ့
သင်းနေတယ်။ နေရောင်ခြည်က ဂျုံခင်း
လေးကို ဖြတ်သန်းတိုက်ခတ်နေတဲ့နေ့
ပေါ့။

“အောက်... အီး... အီး
အွတ်”

ကြက်တွန်သံလေးကလည်း
ထွက်ပေါ်နေတယ်။ ဒီအချိန်မှာ
ဂျိမ်းတွတ်ဟာ မိသားစုသုံးယောက်နဲ့
အတူ မနက်စာ စားသောက်နေတယ်။
ခဏကြာတော့

“ငါ... လမ်းလျှောက်ရင်း
အစ်ကိုတို့အိမ်ဘက် သွားဦးမယ် မင်းနဲ့
ကလေးလိုက်ခဲ့”

ဂျိမ်းတွတ်ရဲ့ အစ်ကိုဝက်(ဘ်)
က ရီချယ်ရဲ့ ခဲအုံဖြစ်တယ်။ ဝက်(ဘ်)ရဲ့
ဇနီး ဂျင်းနက်ဆီက ရီချယ်ရဲ့ ညီမဆိုပါ
တော့။ ဂျင်းနက်တီက အသက် ၁၈ နှစ်

ပဲ ရှိသေးတယ်။ ဝက်(ဘ်)ကလည်း
လယ်သမားတစ်ဦးပါပဲ။

ဝက်(ဘ်)ရဲ့ အိမ်ကတော့ ၂၇
လမ်းမကြီးရဲ့ လမ်းဝှံဆုံနဲ့ မနီးမဝေးမှာ
ရှိနေတာပါ။

ဂျိမ်းတွတ်ရဲ့ မိသားစုအိမ်က
ထွက်လာတဲ့အချိန်က မနက် ၈ နာရီခွဲ
ပြီးလို့ ဆယ်မိနစ်မှာပေါ့။ ဂျိမ်းတွတ်ရဲ့
ပခုံးမှာ နှစ်လုံးပြူး သေနတ်တစ်လက်
လွယ်ထားတယ်။ အိမ်ထဲမှာလည်း
မောင်းချစားတစ်ချောင်း ထည့်ထား
တယ်။

ဒီလိုနဲ့ မိသားစုသုံးယောက်
လမ်းလျှောက်လာရင်း တစ်နေရာရောက်
တော့ ဂျိမ်းတွတ်က သူ့ဇနီးရဲ့ ပခုံးကို
လှမ်းဆွဲလိုက်တယ်။

“ဘာလဲ”

“ဒီနားမှာ ခဏရပ်ဦး”

ရီချယ်က ဂျိမ်းပြောသလို
ရပ်လိုက်တယ်။ ဒီမှာတင် ဂျိမ်းတွတ်က
ရီချယ်ကို နှစ်လုံးပြူးသေနတ် နဲ့
ချိန်လိုက် တယ်။

လဲ”

“ရှင်... ရှင် လာလုပ်မလို့ အိမ်ရှေ့ကို ထွက်လာတယ်။

“ကျောင်း”

“ခန်း”

“မင်းကို... သတ်မလို့”

ဂျိမ်းတွတ်က မီးဖိုတံခါးကို

“အို... မလုပ်ပါနဲ့”

ကလေးတစ်ယောက်က

ကန်ဖွင့်လိုက်တယ်။ အိပ်ခန်းထဲမှာ

“ဒိုင်”

ဂျင်းနက်တီရဲ့နောက်ကို လိုက်လာတယ်။

ကလေးနှစ်ယောက်က ပြေးဝင်ပြီး

“ဒိုင်”

ဒါပေမဲ့ သေနတ်ကိုင်လာတဲ့ ဂျိမ်းတွတ်

ပုန်းနေကြတယ်။

စကားမဆုံးခင်မှာပဲ စိတ်ရှူး

ကိုတွေ့တော့ ကလေးတွေက ထွက်ပြေး

မီးဖိုထဲဝင်သွားတဲ့ ဓားဒဏ်ရာ

ပေါက်လာတဲ့ ဂျိမ်းတွတ်ဟာ သူ့ဇနီးကို

ကြုံတယ်။ ဒီမှာတင် ဂျိမ်းတွတ်က သူ

ရထားတဲ့ ဂျင်းနက်တီကို သေနတ်နဲ့ချိန်

သေနတ်နဲ့ နှစ်ချက်ဆင့်ပစ်လိုက်တယ်။

လက်ထဲက သေနတ်နဲ့ သူ့ခယ်မကို

ပြီး ပစ်လိုက်တယ်။

“အား”

ချိန်လိုက်တယ်။

“ဒိုင်”

“အီး”

“ဂျိမ်းတွတ်... ရှင်ဘာဖြစ်

“ဒိုင်”

သူ့အမေ လဲကျသွားတာကို

တာလဲဟင်”

“ဒိုင်”

တွေ့ပြီး သူ့အဖေ ဂျိမ်းတွတ်ကို

“အို”

သေနတ်သံသုံးချက်က ကျယ်

မော့ကြည့်တဲ့ သားလေးဒေးဗစ်ဟာ

ဂျိမ်းတွတ်က သူ့ဘောင်းဘီ

ကျယ်လောင်လောင်ပဲ ထွက်ပေါ်သွား

ကြောက်လန့်ပြီး ငိုနေတယ်။ သူက

အိတ်ထဲမှာ ထည့်ထားတဲ့ မောင်းချဇာ

တယ်။ ဂျင်းနက်တီဟာ ဘာမှ မပြော

ဒေးဗစ်ကို ဂရုမစိုက်ဘူး။ သူ့အမေကို

ကိုထုတ်ပြီး ဂျင်းနက်တီရဲ့ ပခုံးကို ထိုးချ

နိုင်တော့ဘဲ လဲကျသွားတယ်။

ကြည့်ပြီး ထိုင်ငိုနေတာ ထားပစ်ခဲ့တယ်။

လိုက်တယ်။

ဂျိမ်းတွတ်ရဲ့ လက်ချက်နဲ့

ပြီးတော့ ဂျိမ်းတွတ်ဟာ သူ့အစ်ကို

“ဒွီ”

ပွဲချင်းပြီးသွားတယ်။

ဝက်(ဘ်)ရဲ့ အိမ်ရှိရာသို့ ထွက်လာခဲ့

“အား”

သေနတ်သံသုံးချက်က ကျယ်

တယ်။

ပခုံးကို ဒဏ်ရာရတဲ့က

ကျယ်လောင်လောင် ထွက်လာတာမို့

ဒီအချိန်မှာ ဝက်(ဘ်)ဇနီး

ဂျင်းနက်တီက အားခနဲအော်ရင်း မီးခို

ဂျင်းနက်တီ အိမ်ဘေးက မိန်းမက

ဂျင်းနက်တီက သေနတ်သံကြားလို့

တံခါးကို လှည့်ပိတ်လိုက်တယ်။

ဂျိမ်းတွတ်သေနတ်နဲ့ ထွက်လာတာမြင်ရ

တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘာမှ မမေးရဲဘူး။

ကျွန်းတွတ်ကတော့ ကျွန်းနက် တို့ကို သေနတ်နဲ့ပစ်သတ်ပြီး သူဟာ လယ်ကွင်းထဲကို ထွက်လာတယ်။ သူထွက်လာတာကတော့ ပြောင်းခင်းထဲ ကို ထွက်လာတာပါ။

ကျွန်းတွတ်က လမ်းပေါ်ကို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် တက်လာပြန်တယ်။ သူလမ်းလျှောက်ပုံက တော်တော်ကို တည်ငြိမ်ပါတယ်။ မိန်းကလေးတစ် ယောက်ကို သတ်လာတဲ့ လူတစ်ယောက် နဲ့ကို မတူဘူး။

သူက လမ်းမကြီးအတိုင်း ကိုက်တစ်ရာအထိလျှောက်ပြီး စတိုးဆိုင် တစ်ခုထဲကို ဝင်လာခဲ့တယ်။

xxx

သူတို့ဆီမှာက သေနတ်ကိုင်လို လွယ်သလို ကျည်ဆန်ကလည်း ဝယ်လို လွယ်တာကိုး စတိုးဆိုင်ထဲကို သူက ဝင်ပြီးတော့

“ကျုပ်ကို ယမ်းတောင့်

တစ်သေတ္တာ ပေးစမ်းပါ” ဆိုပြီး

ယမ်းတောင့်ကိုဝယ်တယ်။ ပြီးတော့ ယမ်းတောင့်တွေ သေနတ်ထဲထည့်ပြီး ပိုတာကို ဘောင်းဘီထဲ ထိုးထည့်လိုက်ပါ တယ်။ ဒီနောက်တော့ သူဟာ လယ်ကွင်းထဲကို ပြန်ဆင်းလာခဲ့တယ်။ လယ်ကွင်းထဲကနေပြီးတော့ ပြောင်းခင်း ထဲ ဝင်လာခဲ့တယ်။

ပြောင်းခင်းထဲမှာတော့ ကျော စမစ်တို့မိသားစု အလုပ်လုပ်နေကြ တယ်။

အသက်ငါးဆယ်ခန့်ရှိတဲ့ မစ္စ

စမစ် ပြောင်းခင်းစပ်မှာနေတယ်။ မစ္စတာစမစ်နဲ့ ပေဒုနစ်ဆယ်ကျော် လောက်မှာ သမီးဖြစ်တဲ့ မာဂျက်ရီစမစ်က ပြောင်းပင်တွေကို စုနေတယ်။ မာဂျက်ရီ စမစ်နဲ့ ကိုက်တစ်ရာကျော်မှာ သူ့အဖေ ကျောစမစ် ရှိနေတယ်။

ကျွန်းတွတ်က ပြောင်းခင်းထဲ ဝင်လာတယ်။ သိပ်မကြာခင်က မာဂျက် ရီစမစ်ဟာ သူ့ဇနီး ရီချယ်နဲ့ စကားနည်း နည်းများဖူးတယ်။

ဒါဟာလည်း သိပ်ကြီးကြီး

ကျယ်ကျယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ တစ်ယောက်တစ်ခွန်းလောက် စကားများ တာပါ။ ကျွန်းတွတ်က ဒါကို အကြောင်း ရှာပြီးတော့ ပြောင်းခင်းထဲလာတယ်။ မာဂျက်ရီစမစ်က စပြီးနှုတ်ဆက်ပါ တယ်။

“ကျွန်း... ရှင်... ဘယ်သွား

မလို့လဲ”

“ငါ... ဘယ်သွားရမှာလဲ။

နင့်ကိုသတ်ဖို့ ငါလာတာ နင်က ငါတို့

အိမ်ထောင်ရေးကို ဖျက်ဆီးတယ်”

“ကျွန်မ . . . ဘယ်မှာ

ဖျက်ဆီးလို့လဲ”

မာဂျက်ရီစမစ်က တစ်ခွန်းသာ

ပြန်ပြောရုံ ရှိသေးတယ်။ ကျွန်းတွတ်က

သူ့လက်ထဲက နှစ်လုံးပြုသေနတ်နဲ့

ထိုးပစ်လိုက်တယ်။

“ဒိုင်း”

“အား”

မာဂျက်ရီစမစ်၏ ပခုံးကို

သေနတ်ထိမှန်ပြီး လဲကျသွားတယ်။

မာရောင်ရှိစမစ်ရဲ့ ပခုံးဒဏ်ရာ

က သွေးတွေ ယိုစီးကျလာတယ်။

သေနတ်သံကြောင့် မစ္စတာစမစ်က

သမီးဖြစ်သူရှိရာ လှည့်ကြည့်တယ်။

“ဟင်”

သမီးဖြစ်သူ သွေးတွေနဲ့

လဲကျနေတာတွေတော့ ပြေးလာတယ်။

“သမီး... သမီး။ ဟင်...”

နင်... နင်... ငါ့သမီးကိုသတ်တယ်။

ငါ့သမီးကို သတ်”

ဒီအထိသာ ပြောနိုင်တော့

တယ်။ သေနတ်နဲ့ ဂျိမ်းတွတ်က မစ္စ

စမစ်ကို သုံးချက်တိတိ ဆင့်ပစ်လိုက်ပြန်

တယ်။

“ဒိုင်း”

“ဒိုင်း”

“ဒိုင်း”

ဂျိမ်းတွတ်က လက်မရွံ့

လူသတ်သမားလို မစ္စက်စမစ်ကို သွေး

အိုင်ထဲမှာ လဲအောင်ပစ်သတ်ပြီးတဲ့

အချိန်မှာ ဂျော့စမစ်က ဇနီးနဲ့ သမီးကို

စိတ်ပူလို့ ရောက်လာတယ်။

“ဟင်”

သူက ဂျိမ်းတွတ်ရဲ့ လက်ထဲ

က သေနတ်ကိုတွေ့တော့ ခြေလှမ်းတုံ့

သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဂျိမ်းတွတ်က

လူသတ်ရတာ အားရပြီမို့ သူ့ကိုတော့

သေနတ်နဲ့ ဆက်မပစ်တော့ဘူး။

xxx

ဂျိမ်းတွတ်ဟာ မစ္စတာစမစ်ကို

ပစ်ပြီး ဂျော့စမစ်ကို ဆက်မပစ်။

လူသတ်ရတာ အားရသလို ကျေနပ်စိတ်

မျိုးနဲ့ ပြောင်းခင်းထဲက ထွက်သွားတယ်။

ဒီတော့မှ ဂျော့စမစ်က သွေးအိုင်ထဲ

လဲနေတဲ့ ဇနီးနဲ့ သမီးရှိရာကို လာပြီးထူ

တယ်။

ဇနီးမစ္စက်စမစ်က အသက်မရှိ

တော့။ သမီးကတော့ ပခုံးဒဏ်ရာနဲ့မို့

ဆေးရုံပို့လိုက်တယ်။ ရဲအရာရှိ ဖရင့်ဟာ

ဗနာဆီ သတင်းရတော့ ၉ နာရီ ၄၀

မိနစ်လောက်မှာပါ။

ဂျိမ်းတွတ်ရဲ့ အိမ်နီးချင်းက

ဖုန်းဆက်ခေါ်လို့ လီးရစ်(ပ) ရောက်လာ

တယ်။ လီးရစ်(ပ)ကား မရပ်ခင်ဘဲ

ဂျိမ်းတွတ်က သေနတ်တစ်လက်နဲ့

တောထဲဝင်သွားတော့တယ်။

ခရိုင်ရဲအရာရှိ ဂျက်စကိုရင်စီ

ရောက်လာတော့ ဂျိမ်းတွတ်ရဲ့သား

ဒေးဗစ်သူ သူ့အမေဘေးမှာ ငိုနေ

တယ်။

“ရီချယ်ကွတ် အသက်မရှိ

တော့ဘူး”

ရစ်(ပ)က ရဲအရာရှိပြော

တယ်။

“ကျွန်တော့်ကို အိမ်နီးချင်းက

ဖုန်းဆက်တဲ့အချိန်မှာ ဂျိမ်းတွတ်ဟာ

သူ့အစ်ကို အိမ်ထဲဝင်ပြီး သေနတ်နဲ့

ပစ်တယ်လို့ပြောတယ်။ ဂျိမ်းတွတ်က

စမစ်ရဲ့သမီးနဲ့ ဇနီးကိုလည်း သေနတ်နဲ့

ပစ်သေးတယ်။ ခု . . . ဂျိမ်းတွတ်

ဘယ်ရောက်သွားတယ်ဆိုတာ မသိ

ဘူး”

ခရိုင်ရဲအရာရှိ ဂျက်က ခီချယ်

အလောင်းနဲ့ ကလေးကို စောင့်ကြည့်ဖို့

မှာတယ်။ ပြီးတော့ ဂျင်းနက်တီရဲ့

အိမ်ဘက်ကို လျှောက်သွားတယ်။
လျင်းနက်တီရဲ့ အလောင်းဘေးမှာ
ကလေးနှစ်ယောက် ငိုနေတာ တွေ့ရ
တယ်။ ကလေးငယ်နှစ်ယောက်ကို
ရစ်(ပ)လက်ထဲကို ရဲအရာရှိကအပ်
တယ်။

လူသတ်သမားက အချိန်တို
အတွင်းမှာ လူသုံးယောက်သတ်ပြီး
ထွက်သွားပြီ။

ဒီတော့... ဂျိမ်းတွတ်ဟာ
သာမန်အနေအထားမျိုး မဟုတ်တော့ဘူး။
ခရိုင်ရဲအရာရှိက စတိုးဆိုင်ထဲဝင်ပြီး
ဖုန်းဆက်တယ်။

“အဲဒီမှာ ရှိသလောက် လူပို့
လိုက်ပါ။ ကလီဗီလင်က ရဲအရာရှိပေး
ဝပ်ကိုလည်း အကြောင်းကြားပေးပါ။
ရှဲလ်အိုင်ကွန်း အကျဉ်းထောင်ကို
တယ်လီဖုန်းဆက်ပြီး ရဲခွေးနဲ့ လူငှားရင်
ကောင်းမယ်”

ရဲအရာရှိဂျက် ဖုန်းဆက်တုန်း
မှာပဲ ဆေးရုံက လူနာတင်ကား ရောက်
လာတယ်။ ဒဏ်ရာရနေတဲ့ မာဂျောရီ

စမစ်နဲ့ မစ္စက်စမစ်ရဲ့ အလောင်းကို
လူနာတင်ကားပေါ် တင်ပေးရတယ်။
မစ္စက်စမစ်ရဲ့ အလောင်းကိုတော့ ရေခဲ
တိုက်ကို ပို့လိုက်တယ်။

သမီးလည်း သေနတ်ပစ်ခံရ
ဇနီးလည်းသေတဲ့ ဂျော့စမစ်က သေနတ်
ယူပြီး ဂျိမ်းတွတ်ကို လက်စားချေ
သတ်ဖြတ်ဖို့ လမ်းပေါ်ထွက်လာတယ်။
ဒီအချိန်မှာ ရဲအရာရှိဂျက်က တွေ့သွား
တယ်။

“ဟေ့လူ... ဒါ... ဘာလုပ်
မှာလဲ”

“ကျုပ်... ဂျိမ်းတွတ်နောက်
ကိုလိုက်မယ်။ ကျုပ်မယားကို သတ်ပြီး
ကျုပ်သမီးကို ဒဏ်ရာရအောင် လုပ်တဲ့
ကောင်၊ ဒီကောင်ကို ကျုပ်တွေ့ချင်
တယ်”

ရဲအရာရှိဂျက်က တားရ
တယ်။

“စိတ်ကို ငြိမ်အောင်ထားပါ။
ကဲ... သေနတ်ကိုပေးပါ။ ခင်ဗျားတစ်
ယောက်ထဲ တောထဲကိုလိုက်လို့ သူ့ကို

ဖမ်းရမယ်တဲ့လားဗျာ။ ကျုပ်တို့ အမှန်
အတိုင်းဖြစ်အောင် လုပ်ပါမယ်”

ရဲအရာရှိဂျက်က တော်တော်
ကြာအောင် ဖျောင်းဖျာတာတောင်
သွေးဆူနေတဲ့ ဂျော့စမစ်ဟာ ဒေါသထွက်
နေတုန်းပဲ။

“ကျုပ်... သူ့ကို လက်စား
မချေရလို့မဖြစ်ဘူး”

ဂျော့စမစ်ဟာ တုန်တုန်ရီရီ
ဖြစ်နေတယ်။

“ကဲပါဗျာ သူ့အပြစ်က ကိုယ့်
အပြစ် ဖြစ်နေပါ့မယ်။ ကျုပ်တို့ သူ့ကို
မိအောင်ဖမ်းမှာပါ။

ရဲအရာရှိက တော်တော်ကြီး
ပြောတော့မှပဲ ဂျော့စမစ်က လက်ထဲက
သေနတ်ကို အပ်လိုက်တယ်။

“ဝေါ”
“ဟော... ပြောရင်း၊ ဆိုရင်း
သူတို့လာကြပြီ”

ရဲအရာရှိ ဟာဗနာနဲ့ ရဲအရာ
ရှိ ခြောက်ယောက်ကားနဲ့ ရောက်လာ
တယ်။

“ဝေါ”

ရမိအောင် အစီအစဉ် ချမှတ်လိုက်

ဂျိမ်းတွတ်ရဲ့ အမေကတော့

ဝါယာလက်ကားကလည်း

တယ်။

“သူ့ကို စိတ်ထိခိုက်အောင်

မြည်လာတယ်။ ကင်းလှည့်ကားပေါ်မှာ
တပ်ကြပ်ဟန်ဖတ်(ဒ်)နဲ့ ရဲဘော်တွေပါ
လာတယ်။ မြောက်ပိုင်းကာရိုလိုင်းနား
လမ်းမပေါ်မှာ ရဲကားတွေရောက်လာ
တယ်။ ချစ်ဘရောင်းတို့လည်း အမဲ
လိုက်ခွေး ဂျူဒီနဲ့အတူ ရောက်လာကြ
တယ်။

ဂျိမ်းတွတ်ရဲ့ အင်္ကျီကို ရဲခွေး
ဂျူဒီကို အနှံ့ခံပြီးတော့ ဂျိမ်းတွတ်နောက်
ကိုလိုက်ဖို့ အနှံ့ခံစေတယ်။
ဂျိမ်းတွတ်ရဲ့ စိတ်ဖောက်ပြန်
သွားမှာကို သူ့မိဘတွေကတောင်
နားမလည်နိုင်ကြတော့ဘူး။ ရဲအရာရှိ
ဂျက်က

မလုပ်ကြံဖို့ ဆရာဝန်က ကျွန်မတို့ကို
မှာထားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မအထင်
သူဟာ လူဆိုးတော့ မဟုတ်ပါဘူး။
လူကောင်းတစ်ယောက်ပါ။ ကျွန်မတို့ကို
တော့ တစ်ခါမှ ဒုက္ခပေးဘူးပါဘူး။
အမြဲတို့အိမ်မှာ နေလေ့ရှိပါတယ်”
မိဘတွေက ဒီလိုပြောပေမယ့်

ဂျင်းနက်တီရဲ့ ယောက်ျား
ဝက်(ဘ်)လည်း သတင်းကြားကြားချင်း
ရောက်လာတယ်။ ရီချယ်နဲ့ ဂျင်း
အလောင်းကို သင်္ဂြိုဟ်ဖို့လည်း ယူသွား
ကြပြီ။

“သူက စိတ်ဖောက်ပြန်လို့ဖြစ်
ရင်ဖြစ် ဒါမှမဟုတ် တော်တော်ခိုင်လုံတဲ့
အကြောင်းရှိလို့သာ ဒီလိုလူသတ်မှုကို
ကျူးလွန်တာ ဖြစ်ရမယ်”
“ဂျိမ်းရဲ့ဖခင် ဂျော့ချ်ကွက်က

အိမ်နီးနားချင်းတွေကတော့
“ကျုပ်တို့တော့ သူ့ကို
ကြောက်နေရတာပါပဲဗျာ”
“သူက သိပ်စရိုက်ကြမ်းတယ်
လေ”လို့ ပြောပြတာ ရဲအရာရှိ ဟာဗနာ

ဂျင်းနက်တီရဲ့ ကလေးနှစ်
ယောက်နဲ့ ဒေးဗစ်တို့ကို အဘိုး အဘွား
အိမ် ပို့လိုက်ကြရတယ်။

တော့
“ဂျိမ်းတွတ်ဟာ အရင်က
ဒီလို မဟုတ်ပါဘူး။ သူဟာ လွန်ခဲ့တဲ့

ကြားခဲ့ရတယ်။
အခြေအနေက အလွန်
ကြောက်စရာ ကောင်းလာတယ်။

“ကဲ... အားလုံး ဂျိမ်းတွတ်
နောက်ကို စနစ်တကျမိအောင် လိုက်ရ
မယ်”

ခြောက်လလောက်ကတော့ ကားမှောက်
လို့ ဒဏ်ရာရခဲ့ဖူးတယ်။ အဲဒီကတည်းက
သူ့စိတ်တွေဟာ မူမှန်စိတ်တော့ သိပ်
မဟုတ်တော့ဘူးလို့ ပြောရမှာပဲ”လို့
ပြောတယ်။

ဂျိမ်းတွတ် တောထဲဝင်သွားတာဟာ
ဘယ် အချိန် ပေါ်လာပြီးတော့
လယ်သမားတွေကို ဒုက္ခပေးမဆိုတာ
ပြောလို့မရဘူး။
သူ့ကို မမိမချင်း ရဲအရာရှိ

ရဲအရာရှိ ဟာဗနာက
လူသတ်တရားခံ ဂျိမ်းတွတ်ကို ဖမ်းဆီး

ဟာဗနာက လယ်သမားအားလုံး အိမ်
တံခါးတွေပိတ်ပြီး သေနတ်တွေ
ကျည်ဆန်ထည့်ပြီး အသင့်နေရာ သတိ
ပေးလိုက်တယ်။

xxx

ရဲခွေးဂျူဒီယာ တော်တော်
အနံ့ခံကောင်းတာပါ။ သူ့ရဲ့ သွားရလမ်း
ကို အနံ့ခံပြီး ရဲခွေးရဲနောက်က ရဲအရာ
ရှိတွေ လိုက်သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့
နေ့လည် ၁၂ နာရီခွဲ ကျော်တဲ့အထိ
ဂျူဒီယာ ဂျိမ်းတွတ်ရဲ့ ခြေရာကို ကောင်း
ကောင်းခံလို့ မရသေးဘူး။

“ကဲကွာ... လာ ဟိုဘက်
သွားကြည့်ရအောင်”

ရဲအရာရှိက ချောင်းတစ်ဖက်
ကိုခေါ်ပြီး ဂျိမ်းတွတ်ရဲ့ ခြေရာဖြစ်မယ်
ထင်တဲ့ နေရာကို အနံ့ခံခိုင်းတော့မှ
ခွေးလေးဂျူဒီယာ

“အိ... အိ... အိ”လို့
သူမုတ်မိပြီလို့ ပြောတဲ့သဘောနဲ့ အော်
ပြီးတော့ ခြေရာလျှောက်နမ်းလိုက်၊ ပြေး

လိုက်လိုက်သွားတယ်။ ရဲအရာရှိတွေ
လည်း သူ့နောက်က အနံ့ခံမိပြီဆိုတာ
သိလို့ လိုက်သွားကြတာပေါ့။

ချစ်ဘရောင်းက သူ့ခွေးနောက်
က ကပ်လိုက်သွားသလို နောက်ကနေ
ထောင်စောင့် ဂျေဒလေ့နဲ့ ဂျိမ်း(စ်)တို့က
သေနတ်ကိုယ်စီနဲ့ ခပ်သွက်သွက် လိုက်
လာကြတယ်။

သူ တို့... နောက် ကတော့
သေနတ်ကိုင်ထားတဲ့ လယ်သမားတွေ
ဟာ ကူညီဖို့ လိုက်လာကြတယ်။ ဒီလိုနဲ့
တော်တော်လာမိတော့ လူတစ်ယောက်
ကိုတွေ့တယ်။

ဒီလိုနဲ့ ရဲအရာရှိနဲ့ ရဲအဖွဲ့ဝင်
တွေဟာ လူစုခွဲပြီး တရားခံဂျိမ်းတွတ်ကို
ဖမ်းဖို့စီစဉ်ကြတယ်။

ချစ်ဘရောင်းနဲ့ ရွာသားတချို့
က ဂျူဒီရဲနောက်ကလိုက်တယ်။ ဒီလိုနဲ့
ရဲအရာရှိတွေဟာ လူစုခွဲပြီး တောထဲဝင်
ရှာကြတယ်။

လူသတ်သမားက လူသုံး
ယောက်ကိုသတ်ပြီး နောက်ထပ်လူသတ်

ဖို့ ဝန်လေးမှာ မဟုတ်လို့ သတိကို
ကောင်းကောင်းထားဖို့ ရဲအရာရှိဟာဗနာ
က လူတွေကိုပြောနေတယ်။ တောအုပ်
လေးဆီကို သူတို့ဟာ သတိနဲ့ ချဉ်းကပ်
လာခဲ့တယ်။

ပထမဆုံး လှုပ်ရှားမှုတစ်ခုကို
တွေ့တဲ့သူကတော့ ရဲအရာရှိ ဟိုင်းပေး
မက်ထရီမင်းဟေးလ်ဆိုတဲ့ သူပဲဖြစ်
တယ်။

“ဒီမှာဗျို... ဒီမှာ”
ဟေးလ်က သူ့လူတွေကို
အော်ပြောတယ်။

“ဝက်သစ်ချပင်တွေရဲနောက်
က တောချုံထဲမှာ လူသတ်သမား
ရှိတယ်ဗျို”

ရဲအရာရှိ နှစ်ယောက်က
သေနတ်ကို အသင့်ကိုင်ပြီး ဝက်သစ်ချ
ပင်တွေရဲ့ နောက်ကချုံကို ချဉ်းကပ်သွား
ကြတယ်။

“ဟေ့... အပြင်ထွက်ခဲ့စမ်း”
မင်းသေနတ်ကို အပြင်ကို လွှင့်ပစ်ပြီးမှ
မင်းလက်တွေကို မြှောက်ပြီးထွက်လာခဲ့။

တို့စကားကို နားမထောင်ရင်တော့
မင်းကို အသေပစ်ဖမ်းရလိမ့်မယ်။ မင်း
ပြေးမလွတ်တော့ဘူး”

အသံက တိတ်နေတယ်။
“ပြောနေတယ်လေ၊ မင်း
သေနတ်ကို အပြင်ကို ထုတ်လွှင့်ပစ်ပြီး
ရင် မင်းလက်မြှောက်ထွက်လာခဲ့”

တရားခံရှိမ်းတွတ်က တွေဝေ
နေပုံပေါ်တယ်။ ခဏကြာတော့။

“ဘုတ်”
“ပြောင်းကို သေနတ်တစ်လက်
အပြင်ကို ပစ်ချလိုက်တာ တွေ့ရ တယ်။

“အေး... ဟုတ်ပြီ မင်းလက်
တွေ့ကိုမြှောက်ပြီး ထွက်လာခဲ့”

ချုံထဲကလူက လက်မြှောက်
ပြီး အပြင်ကို ထွက်လာတယ်။ သူ့ကို
တွေ့တော့ ရဲအရာရှိတွေက အံ့အား
သင့်သွားကြတယ်။

“ဟင်”
“ဟာ”

ချုံထဲက ထွက်လာသည်မှာ
ရှိမ်းတွတ်မဟုတ်၊ လယ်သမားတစ်

ယောက်ဖြစ်နေတာ တွေ့ရတယ်။ သူက
မကျေမနပ်နဲ့

“ခင်ဗျားတို့ ရူးနေကြသလား။
ရှိမ်းတွတ်ကို မဖမ်းဘဲ ကျုပ်ကို မဲနေ
တယ်။ ခင်ဗျားတို့ခွေးရော၊ ခင်ဗျားတို့ရော
ကျုပ်နောက်လိုက်နေတယ်။ ခုဆို
လူသတ်ကောင်ရှိမ်းတွတ်က တောင်ပိုင်း

ကာရိုလိုင်းနားသွားတဲ့ လမ်းတစ်ဝက်
လောက် ရောက်ရောပေါ့။ သူ့နောက်ကို
မြန်မြန်လိုက်ကြ”

“အေးဗျာ... စိတ်မရှိပါနဲ့”
ရဲအရာရှိ ဟာဗနာက အထင်

လွဲကာ သေနတ်လွှင့်ပစ်ပြီး လက်မြှောက်
ထွက်လာသည် လယ်သမားကို
တောင်းပန်လိုက်ရတယ်။

ပြီးတော့မှ ရှိမ်းတွတ် နယ်စပ်
ဖြတ်ပြီး တောင်ပိုင်းကာရိုလိုင်းနား
နယ်ထဲမဝင်အောင် တားမြစ်ဖို့ သတိရ
တယ်။ သေနတ်မျိုးစုံကိုင်တဲ့ လူတစ်ရာ
ကျော်လောက်ရှိတဲ့ ရှာဖွေရေးအဖွဲ့ဝင်တွေ
ကို လာကြည့်တဲ့လူက ငါးရာကျော်
တယ်။

လူတိုင်းလိုလိုရဲ့ လက်ထဲမှာ
ရိုင်ဖယ်သေနတ်၊ ပြောင်းတိုသေနတ်၊
ပစ္စတိုသေနတ်ဆိုတဲ့ သေနတ်မျိုးစုံကို
ကိုင်ဆောင်လာကြတယ်။ တချို့ ရဲစွမ်း
သတ္တိရှိပုံရတဲ့ လူငယ်တွေကတော့
ကောက်ဆွလိုဟာမျိုးတွေပါ ကိုင်လာ
တယ်။

ရှိမ်းတွတ်ရှာဖွေရေး အဖွဲ့ဟာ
တောတစ်တောလုံး ပြန့်နေတယ်။ ရဲခွေး
ဂျူဒီဟာ မကြာခင်မှာ ရှိမ်းတွတ်ရဲခြေရာ
ကို ကောင်းကောင်းခံမိတာမို့ တစ်နေ့လုံး
တစ်ကောက်ကောက် လိုက်နေတယ်။

“တောက် . . . ဒီလောက်
ပျောက်ချက်သားကောင်းတာ ဒီလူသတ်
ကောင် ရှိမ်းတွတ်ဟာ လယ်သမားတစ်
ယောက်ယောက်ဆီက မြင်းများယူပြီး
လစ်ပြေးသလား”

ရှာဖွေရေးအဖွဲ့က ရဲအရာရှိ
တွေဟာ သံသယတစ်မျိုး ဖြစ်လာရ
တယ်။ ဒီလိုနဲ့ သူတို့ဟာ တောင်ပိုင်း
ကာရိုလိုင်းနား အသံလွှင့်ရုံ ကို
အကြောင်းကြားပြီး ရှိမ်းတွတ်ကို

အသေရရ၊ အရှင်ရရဖမ်းဖို့ အပူတပြင်း
လိုက်ကြတယ်။

ဒီလိုနဲ့ နေဝင်လုနီးပါး အချိန်
ရောက်လာတယ်။ မိုးရာသီဥတုမို့လား
မသိ။ ကောင်းကင်မှာလည်း တိမ်တွေ
အလိပ်လိုက် တက်နေတယ်။ ရဲခွေး
ဂျူဒီဟာ ချောင်းတစ်ခုမှာ ရေသောက်ပြီး
တစ်ဖက်ကမ်းကို ရေကူးသွားတယ်။

“အိ... အိ”
ချောင်းတစ်ဖက်ရောက်တာနဲ့
ဂျူဒီဟာ လေထဲကို နှာခေါင်းပွစိပွစိနဲ့
အနံ့ခံပြီး တအိအိအော်ပြီး ပြေးတာတွေ့ရ
တယ်။

“ဂျူဒီ... ခြေသွက်နေပြီ
ဟေ့၊ သူ့နောက်ကို မှီအောင်လိုက်ကြ”

ဂျူဒီရဲ့ အမူအရာကိုသိတဲ့
ချစ်ဘရောင်းက ဂျူဒီဟာ လူသတ်တရား
ခံ ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ သိနေပြီလို့
ပြောရင်း

“ဟေ့... သတိထား”

“ဒိန်း”

“ဒိန်း”

“ဟာ”

ခပ်ဝေးဝေး သစ်ပင်နောက်မှ
လူသတ်သမား ဂျိမ်းတွတ်ကပစ်လို့
ရဲအရာရှိတစ်ယောက် သေနတ်ကိုင်တဲ့
လက်ထိပြီး တစ်ယောက်က ပေါင်ကို
ကျည်ဆန်မှန်တယ်။ လက်ရဲဇက်ရဲ
လူသတ်တရားခံ ဂျိမ်းတွတ်က တောထဲ
ကို ဆက်ပြေးတယ်။

ဒဏ်ရာရတဲ့ ရဲအရာရှိတွေကို
လူနာတင်ကားနဲ့တင်ပြီး ပြန်ပို့ပြီး သူတို့
ထွက်ပြေးတဲ့ တရားခံနောက်ကို လိုက်
ကြရပြန်တယ်။

မကြာခင်မှာပဲ တပ်ကြပ်ဝပ်ဒ်
ထံကို သတင်းပေးတဲ့ လူတစ်ယောက်
ရောက်လာတယ်။

“အင်္ကျီမပါတဲ့ လူတစ်ယောက်
သေနတ်တစ်လက်နဲ့ အိမ်ပျက်တစ်ခုထိ
ဝင်သွားတယ်ဗျို့”

“ဟင်”

“ဟော”

တပ်ကြပ်က ဒီတစ်ခါတော့
မျက်ရည်ယိုဗုံး သေနတ်တွေ မောင်းတင်

ပြီး ကားတစ်စီးကိုငှားတယ်။ အဲဒီကား
ပေါ် တက်ပြီးတော့ပြောတဲ့ အိမ်ပျက်ဆီ
ကိုသွားတယ်။

အိမ်ပျက်နားရောက်တော့
ကားပေါ်ကဆင်းပြီး ကိုက်ငါးဆယ်အကွာ
လောက်က သေနတ်တွေနဲ့ချိန်တယ်။
မျက်ရည်ယိုဗုံး ကျည်ဆန်လေးတောင့်ကို
အိမ်ပျက်ထဲကို ပစ်သွင်းလိုက်တယ်။

“ဖုံး”

“ဘုန်း”

“ဘုန်း”

အငွေတွေ အိမ်ပျက်ထဲမှာ
ဖုံးလွှမ်းသွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ထင်သလို
လူသတ်တရားခံ ဂျိမ်းတွတ်က အိမ်
ပျက်ထဲက ထွက်မလာဘူး။

မီးခိုးလုံးတွေ အငွေတွေ
ဖုံးလွှမ်းနေတယ်။

“တရားခံဂျိမ်းတွတ် အိမ်ပျက်
ထဲကများ ထွက်သွားပြီလား”

သူတို့ သံသယဖြစ်ကြရတယ်။

ငြိမ်ချက်သား ကောင်းနေတယ်။

ခဏနေတော့ သူတို့က

ပတ်ဝန်းကျင်ကို ငေးနေတုန်း ခွေးလေး လိုက်ဖို့သိပ်မယ့်။

“ဒိုင်း”

ဂျူဒီက အိမ်ပျက်ရှိရာကို ပြေးတယ်။ အိမ်ပျက်နားရောက်ဖို့ ၂၅

“ဒိုင်း”

“ဟာ... ဒီကောင် အနံ့ခံ ကိုက်လောက်ပဲ လိုတော့တယ်။ ဂျူဒီက သေနတ်သံနှစ်ချက်က ကျယ်
မှားပြန်ပြီထင်တယ်” ဝမ်းလျှားထိုးပြီး လက်နှစ်ဖက်ကို ရှေ့တိုး ကျယ်လောင်လောင် ထွက်လာပြန်တယ်။

ရဲအရာရှိတစ်ယောက်ကပြော ဝပ်ပြတယ်။ ပစ်လိုက်တဲ့ သူကတော့ တရားခံ
တယ်။ နောက်တစ်နာရီဆိုရင် နေဝင်ပြီး “ဒါ . . . အိမ်ပျက်ထဲမှာ ကျိမ်းတွတ်ပဲပေါ့။

မှောင်တော့မယ်။ မှောင်ရင် လူသတ် လူသတ်သမားရှိတယ်လို့ ဂျူဒီက ပြော ကျည်ဆန်တစ်တောင့်က
တရားခံဖမ်းဖို့က ပိုခက်ခဲလာမယ်။ တာပဲ။ အထဲမှာရှိတာ ကျိန်းသေပဲ” ရဲအရာရှိ ဟာဟနာရဲပုခုံးကို ဖောက်ဝင်

ဒါကြောင့်မို့ ခရိုင်ရဲအရာရှိချုပ်ရော၊ ချစ်ဘရောင်းက သူ့ခွေး၏ ပြီး နောက်ကျည်ဆန်တစ်တောင့်က
ပြည်ထောင်စု ရဲအရာရှိ စပါးရယ်ပါ အမှုအရာကို ဘာသာပြန်ပြတယ်။ ဂျွန်ဝီလျံရဲ့ လက်မောင်းသားထဲ ဖောက်

ရောက်လာကြတယ်။ အိမ်ပျက်ကြီး၏ ဘေးတွင် ဝင်သွားတယ်။
“ခွေးအနံ့ခံတာ မမှားနိုင်ဘူး။ အကိုင်းအခက်ဝေဆာသော ဝက်သစ်ချ “ဒိုင်း”

အိမ်ပျက်ထဲမှာ လူသတ်တရားခံ ရှိနိုင် ပင်ကြီး ရှိနေသည်။ “ဒိုင်း... ဒိုင်း”
တယ်။ ဂျူဒီဟာ သူ့သက်တမ်းတစ် အဲဒီ သစ်ပင်ကြီးနောက်က တစ်ချိန်တည်း လိုမှာပဲ

လျှောက်မှာ တစ်ခါမှ မမှားခဲ့ဖူးဘူး။ လူရိပ်တစ်ရိပ် လှုပ်ရှားတာကို ဖျတ်ခနဲ ဟယ်လင်နဲ့ စပါးရက်တို့ရဲ့ သေနတ်

ချစ်ဘရောင်းက သူ့ခွေးကို မြင်တဲ့ ချစ်ဘရောင်းက သူ့နားရောက်လာ ပြောင်းဝမှ မီးများဖွင့်ကာ သေနတ်သံတွေ
အာမခံ ပြောလိုက်တယ်။ တဲ့ ရဲအရာရှိ ဟယ်လင်ကို ဟိန်းထွက်သွားတယ်။

“ဟုတ်တယ်။ ကျိမ်းတွတ်ဟာ “သူ... အဲဒီသစ်ပင်နောက်မှာ “ဒိုင်း”
ကျွန်တို့ကို တစ်ခါပြေးခဲ့ပြီပဲ။ ခုလည်း ပဲ ဟယ်လင်”လို့ ပြောတယ်။ “ဒိုင်း”

သူမမှားနိုင်ဘူး။ ရဲအရာရှိ ဟယ်လင်နဲ့ စပါး ရဲအရာရှိ စပါးရက်နဲ့
နေရောင်က ပျောက်စပြုလာ ရယ်တို့က ချစ်ဘရောင်းဘေးမှာ ပြေး ဟယ်လင်တို့ ဆက်တိုက်ပစ်တဲ့

တယ်။ ဂျူဒီနောက်ကို ရဲအရာရှိတို့က မှောက်လိုက်ကြတယ်။ ကျည်ဆန်ခြောက်တောင့်က လူသတ်

သမား ဂျိမ်းတွတ်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးဟာ
ဝက်သစ်ချပင်ဘေးက ထိုးကျလာတယ်။
အချိန်က ည ၇ နာရီ မိနစ် ၄၀ ရှိနေ
ပြီ။

“ဟေး”

“ဟိုင်း”

“ဟောင်း”

လူအုပ်က ဂျိမ်းတွတ်ကို ဝိုင်း
လိုက်တယ်။ ဂျိမ်းတွတ်လက်ထဲက
သေနတ်ကို ဘေးကိုကန်ထုတ်ပစ်လိုက်
တယ်။

ခုထိ ဂျိမ်းတွတ်က အသက်
ရှိနေတုန်းပါပဲ။

“ဆေးရုံကို ဆေးရုံကား လူနာ
တင်ယာဉ်တစ်စီးအမြန်လာဖို့ အကြောင်း
ကြားဟေ့”

ခရိုင်ရဲအရာရှိက အော်လိုက်
တယ်။ ဝါယာလက် ကားတစ်စီးက
အမြန်မောင်းထွက်သွားတယ်။

ဆေးရုံကား ရောက်လာတဲ့
အချိန်အထိ ဂျိမ်းတွတ်က အသက်ရှင်
နေဆဲ။

ဂျိမ်းတွတ်ရဲ့ မိဘတွေကတော့
သူတို့သားသမီး စောင့်နေကြတယ်။
အသက် ၆၀ နှစ်ရှိတဲ့ ဂျိမ်းတွတ်ရဲ့ဖခင်
က...

“ကျုပ်သားဟာ ဒီကိစ္စကလွဲ
ပြီးတော့ အလွန်ကောင်းပါတယ်။ သူ
စိတ်ထိခိုက်ပြီးမှ ဒီလိုဖြစ်တာ။ ကျုပ်
သူ့ကို နားမလည်ဘူး” ဟု ဆိုသလို မိခင်
ကလည်း

“သူဟာ... ကျွန်မသားပါ။
ကျွန်မ... သူ့ကို ချစ်တယ်” လို့ ပြောရှာ
ပါတယ်။

တရားခံဂျိမ်းတွတ်ဟာ သူများ
ကို သေနတ်နဲ့ လက်မရွံ့ဘဲ ပစ်သလို
သူဟာလည်း ရဲတို့ရဲ့ ကျည်ဆန်နဲ့ပဲ
အသက်ကုန်ရပါတယ်။

မှတ်မှတ်ရရ ၁၉၅၀ ခု၊
အောက်တိုဘာလ ၂၇ ရက် တနင်္ဂနွေ
နေ့ကတော့ လင်ကွန်းနယ်အတွက်
ကြေကွဲဝမ်းနည်းစရာကောင်းတဲ့ နေ့လို့
ပြောရမှာပါ။

ညနေသုံးနာရီမှာ ရီချယ်နဲ့

ဂျင်းနက်တီတို့ကို သင်္ဂြိုဟ်တယ်။
ဂျိမ်းတွတ်ကိုတော့ အဲဒီနေ့ပြီး နောက်
တစ်နေ့မှာ သင်္ဂြိုဟ်တယ်။ သူ...
အသုဘကလည်း လူစည်ကားတယ်။
ဂျိမ်းတွတ် မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်ပြီး သုံးနာရီ
အကြာမှာ မစ္စက်ဂျော့(ချ)စမစ်ကို
မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်ရတယ်။

အသတ်ခံရသူက သုံးလောင်း။
လူသတ်တရားခံက တစ်လောင်း။
ရာဇဝင်တွင်တဲ့ နေ့တစ်နေ့ကို
လင်ကွန်းနယ်ကလူတွေ မှတ်မိနေကြပါ
တယ်။

THE LONGEST DAY OF
THE YEAR
BY
D,L CHAMPOOAN

အောင်စေပိုင်

အသံနာရီဗာလန်

ကျော်အေးရွှေ မလုပ်ကောင်းသည့် အလုပ်

အတွဲ (၂၀) အမှတ် (၂) ၊ နိုဝင်ဘာလ ၊ ၂၀၁၆ ခုနှစ်

ဝါဝါတစ်ယောက် နဖူးမှစီးကျ
လာသော ချွေးများကို ညာလက်ဖမ်းပြီး
ပွတ်သုတ်ပစ်လိုက်ရင်း ဆိုင်ထဲရှိ ငွေ
သိမ်းကောင်တာနောက်တွင် ထိုင်နေ
သော ယောက်ျားဖြစ်သူ ဇော်သက်ကို
လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ဇော်သက်က
တော့ ဇနီးဖြစ်သူ လှမ်းကြည့်နေသည်
ကိုမသိ ကောင်တာထဲမှာ ပုလင်း
ပြားလေးကို ယူလိုက်ပြီး အသင့်ပြင်ထား
သော ဖန်ခွက်ထဲသို့ နှစ်ပက်ခန့်
လောင်းထည့် လိုက်သည်။ ပြီးတော့
ရေအနည်းငယ် ရောပြီး တစ်ခါတည်း
မော့သောက်လိုက်သည်။ ဝါဝါက
ယောက်ျားဖြစ်သူကို မသက်မသာကြည့်
ရင်း စိတ်ပျက်စွာ ခေါင်းယမ်းလိုက်မိသည်။
မီးသွေးမီးဖိုပေါ်မှ ဒယ်အိုးထဲတွင်
အရက်နှင့်မြည်းရန် အမဲသားများကို
ပြုတ်ကြော်ကြော်နေရာမှ ယောက်ျား
ဖြစ်သူ ဇော်သက်ကိုကြည့်၍ ရင်မော
သွားရခြင်းဖြစ်သည်။

တစ်သက်နှင့် တစ်ကိုယ်

အရက်ဆိုင်ဖွင့်ပြီး စီးပွားရှာစားရမည်ဟု
မည်သည့်အခါကမျှ ထင်မထားမိ။ ဘဝ
အပြောင်းအလဲက အင်မတန်မှကြောက်
စရာ ကောင်းလွန်းလှသည်ဟု ဝါဝါ ထင်
လိုက်မိပါသည်။ တစ်ချိန်က ယောက်ျား
ဖြစ်သူ ဇော်သက်က နိုင်ငံခြားသင်္ဘော
ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှ သင်္ဘောသား ဝင်ငွေ
ကောင်းခဲ့သည်။ သူနှင့် အိမ်ထောင်ကျပြီး
တစ်နှစ်ကျော်ကျော်ခန့်တွင် သင်္ဘော
ကုမ္ပဏီ ပျက်သွားပြီး ဇော်သက်တစ်
ယောက် မြန်မာပြည်သို့ ပြန်ရောက်
လာပါတော့သည်။ သင်္ဘောသားဘဝက
စုမိဆောင်းမိထားသော ငွေကလေးကို
ထိုင်စားရင်း သင်္ဘောသားရုံးသို့ အလုပ်
အကိုင် ရလိုရငြား သွားရောက်စုံစမ်းရာမှ
သူ့လိုဘဝတူ သင်္ဘောသားများနှင့်
တွေ့ဆုံရင်းနှီးသွားပြီး မိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ်
အရက်ဆိုင်သို့ သွားရောက်စားသောက်
ကြရာမှ အရက်သမားဘဝသို့ ရောက်
သွားခြင်း ဖြစ်လေသည်။ နဂိုကလည်း
သောက်တတ်၊ စားတတ်သူပို့ ဝါသနာ
တူသူတွေနှင့် ဆုံမိသွားပြီး သင်္ဘောသား

ရုံး အကြောင်းပြပြီး အရက်ဆိုင်မှာသာ
တစ်နေ့ကုန် နေပါလေတော့သည်။
အလုပ်အကိုင်မရှိသော သားဖြစ်သူ
အတွက် အမေဖြစ်သူက စီးပွားရေး
လုပ်ရန် အရင်းအနှီး ထုတ်ပေးလာသဖြင့်
တောင်ဒဂုံတွင် မြေကွက်ဝယ်ပြီး အရက်
ဆိုင်လေး ဖွင့်ဖြစ်သွားခြင်းပင်။ အရက်
ကြိုက်သူက အရက်ဆိုင်ဖွင့်မှတော့
ဆိုဖွယ်ရာ မရှိပါလေတော့။

“မေမေ... ဖေဖေကိုကြည့်

ပြီး ဘာဖြစ်သွားတာလဲ”

တစ်ဦးတည်းသော သားလေး

ဇွဲထင်မိုးထွဋ်က ဝါဝါအနားသို့ ရောက်
လာပြီး မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သား
လေးငွေမှာ စကားပြော သွက်လက်ပြီး
စာတော်သော သုံးတန်းကျောင်းသားလေး
ဖြစ်သည်။ မိဘအရိပ်အကဲကို သိတတ်
သူလေးဖြစ်သည်။

“သားဖေဖေ အရက်သမားကြီး

ကိုကြည့်ပြီး မေမေ စိတ်ဆင်းရဲနေတာ ပေါ့”

“ပြောလို့မရတာ မေမေရယ်”

သွတ်သာထားလိုက် သားကြီးလာရင်
မေမေ့ကို အခုလိုမျိုး အရက်ရောင်းတဲ့
အလုပ်ကို မလုပ်ခိုင်းဘူး။ သားကိုင်တိုင်
လုပ်ကျွေးမှာ”

သားလေးငွေက သူ့မေမေ စိတ်
ချမ်းသာအောင် ပြောလိုက်သည်။

“သားက... အခုမှ သုံးတန်း
ပဲရှိသေးတာ။ သားကို လူတစ်လုံး၊
သူတစ်လုံးဖြစ်အောင် လုပ်ပေးရမယ်
တာဝန်တွေ အမေမှာ ရှိသေးတယ်ဦးရဲ့။
သားအရွယ်ရောက်လာတဲ့အထိ အရက်
ရောင်းရမယ် အလုပ်မျိုးကို မေမေ
မလုပ်ချင်ဘူး သားရယ်။ ပြီးတော့
အရက်ရောင်းတာ ဘုရားမကြိုက်ဘူးကွဲ့”

“ဒီသားအမိ ဘာတွေပြောနေ
ကြတာလဲ”

ဝါဝါနှင့် ငွေတို့ စကားအချို့အချ
ပြောနေရာသို့ ရောက်လာပြီး မေးလိုက်
သူက ဇော်သက်။

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ ဖေဖေရ။
မေမေက ဖေဖေအရက်သောက်လို့
စိတ်ညစ်တဲ့အကြောင်း ပြောနေတာ”

သားဖြစ်သူ ငွေထင်မိုးထွဋ်က
ဖခင်ဖြစ်သူကို မော့ကြည့်ရင်းပြောလိုက်
သည်။

“သားရယ် . . . ဖေဖေက
အရက်ကြိုက်တယ်ကွဲ့။ ဒီတော့ အရက်
ဆိုင်သွားပြီး အရက်သောက်လို့ အချိန်
တန် အိပ်ပြန်မရောက်ရင် မေမေဝါဝါပဲ
စိတ်ညစ်ရမယ်။ ဒီကြားထဲ မူးလဲနေမယ်
ဆိုရင် ဘယ်သူစိတ်ပူရမလဲ။ ဝါဝါပဲ
စိတ်ပူရမှာ မဟုတ်လား။ အခုလို
အရက်ဆိုင်လေး ဖွင့်လိုက်တော့ ဖေဖေ
လည်း အိုးမကွဲ့၊ အိမ်မကွဲ့။ သားတို့
သားအမိနှစ်ယောက် စောင့်ရှောက်ရင်း
အရက်သောက်ရတယ်လေ။ ဘယ်လောက်
ကောင်းလဲ”

“ဟင်... ဖေဖေ အပြောက
တော့ နှိုင်းလောက်ရှိသည် အံ့ပါရဲ့”
ဇော်သက်က သားဖြစ်သူကို
ရှင်းပြလိုက်သော်လည်း သားလေးငွေက
မဲ့ကာရွဲကာနှင့် မယုံသလို ပြန်ပြောလေ
တော့သည်။ ဝါဝါက ဒယ်အိုးထဲမှ အမဲ
သားများကို နီရဲကြွပ်ရွာလာအောင်

ယောင်းမဖြင့် မွှေပေးနေရာမှ...
“ကိုဇော်သက် ဆေးရုံတက်နေ
တဲ့ ကျွန်မတို့ဖောက်သည် ကိုဘာဘာ
တစ်ယောက်သတင်း ဘာကြားသေး
လဲ”

“အခြေအနေ မကောင်းဘူး။
နေလား။ ညလားပဲတဲ့ စိတ်မကောင်း
စရာပဲကွာ”

“တွေ့ပြီမဟုတ်လား။ အရက်
သမားတွေ ဖြစ်လာပြီဆိုရင် အသဲအသန်
ပဲ။ ရှင်လည်း သတိထားသောက်။
တော်ကြာ ကိုဘာဘာလို ဆေးရုံတက်နေ
ရဦးမယ်”

ဝါဝါက အကွက်ဝင်လာသဖြင့်
လင်တော်မောင်ကို သတိပေးလိုက်သည့်
ဇော်သက်က ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ
ကောင်တာရှိရာသို့ ထွက်သွားသည်။
ကောင်တာပေါ်တွင် ရှိနေသော အရက်
ဖန်ခွက်ကို ကောက်ယူပြီး တစ်ဝိုက်လိုက်
သည်။ နေညိုရင် လေပြိုတဲ့ အချိန်
ရောက်ပြီမို့ ဆိုင်ထဲသို့ တစ်ယောက်စ၊
နှစ်ယောက်စ ဝင်လာကြ ပြီဖြစ်သည်။

“ဟော... ချစ်ကိုကြီးတို့လာ
တယ် ဖေဖေရေ”

ဆိုင်ပေါက်ဝမှ ဝင်လာသော
အရက်သောက်မည် ဧည့်သည်သုံး
ယောက်ကိုကြည့်၍ သားငယ်ငွေထင်မိုး
ထွင့်က သူ့ဖေဖေ ဇော်သက်ကို အော်
ပြောလိုက်သည်။ ဖခင်ဖြစ်သူ ဇော်သက်
က သူမူပိုင်သုံးနေကျ “ချစ်အစ်ကိုကြီး”
ဟူသော စကားလုံးကို သားငယ်ငွေက
ယူသုံးပြီး အော်ပြောလာသဖြင့် သဘော
ကျစွာ ပြုံးလိုက်မိသည်။

“ဇော်သက်ရေ မင်းဆိုင်တော့
ဖောက်သည်တစ်ယောက် လျော့သွားပြီ
ဟေ့”

ဆိုင်ထဲဝင်လာသော ဖောက်
သည်အရက်သမား သုံးယောက်ထဲမှ
တစ်ယောက်က ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါ
လေ၏။

“ဘယ်သူ... ဘာဖြစ်လို့လဲ
ကိုခင်ရွှေ”

“ဘယ်သူဖြစ်ရမှာလဲကွ။ ဘာ
ဘာပေါ့ကွာ။ ဒီမနက် ဆယ်နာရီကျော်

လောက်က ဆုံးသွားပြီတဲ့”
“ဟောဗျာ... အခုပဲ သူ
အကြောင်းကို ကျွန်တော်တို့ လင်မယား
နှစ်ယောက် ပြောနေကြသေးတယ်။
စိတ်မကောင်းဘူးဗျာ”

ဇော်သက်က ဝမ်းနည်းသော
လေသံဖြင့် ပြောလိုက်မိသည်။ တကယ်
တော့ ဇော်သက်နှင့် ဘာဘာမှာ အရက်
ဆိုင် စဖွင့်ကတည်းက ရင်းနှီးလာကြသူ
များဖြစ်သည်။ ကိုဘာဘာကလည်း
ဇော်သက်လို အရက်ကြိုက်သူတစ်
ယောက် ညနေငါးနာရီ ထိုးပြီသည်နှင့်
ရောက်လာတတ်သူ ပိုက်ဆံရှိရှိ၊ မရှိရှိ
ဇော်သက်ဆိုင်ကလွဲပြီး ဘယ်ဆိုင်မှ
မသွား အမြဲတမ်း အားပေးနေသူ ဇော်
သက်ကလည်း သူ့အရက်ဆိုင်သို့ လာ
သောက်သူအားလုံးကို ပိုက်ဆံမပါလျှင်
အကြွေးရောင်းပေးသည်။ သဘော
ကောင်းလွန်းတော့ အကြွေးတွေ မဆပ်
ကြ အကြွေးဆုံးတာများလေတော့သည်။
ထို့ကြောင့် ဇော်သက်အား ကျောင်းတာ
တွင် အထိုင်မခံတော့ဘဲ ဝါဝါကိုယ်တိုင်

ထိုင်လိုက်တော့သည်။ ဇော်သက်
စားပွဲထိုး ဖြစ်သွားတော့သည်။ ကျောင်း
ပိတ်ရက်များတွင် မိဘများ တားထား
သည့်ကြားမှ သားလေးငွေက စားပွဲထိုး
ဝင်လုပ်တတ်ပြန်သည်။ သည်တော့
ကိုဘာဘာနှင့် ငွေထင်မိုးထွင့်တို့ ရင်းနှီး
သွားကြပြန်သည်။ ညနေ ငါးနာရီထိုး
ကိုဘာဘာဆိုင်ထဲ ဝင်လာသည်နှင့်
ငွေထင်မိုးထွင့်က “ဘာဘာ ဘာဘာ...
ဘာဘာဘာ” ဟုအော်ပြီး ပြေးကြိုတတ်
လေသည်။

အခုတော့ သားလေးငွေတစ်
ယောက် ကြိုရမယ့်သူတစ်ယောက်
လျော့သွားလေပြီ။

ကိုဘာဘာတစ်ယောက်
ကွယ်လွန်သွားပြီ။ အရက်ကပေးသော
ဝေဒနာက ကိုဘာဘာကို လူလောကထဲ
က မောင်းထုတ်လိုက်လေပြီ။ ဇော်သက်
က ကိုဘာဘာတစ်ယောက်ထဲထိုင်ပြီး
အရက်သောက်လေ့ရှိသော ဆိုင်ထောင့်
မှ သစ်သားစားပွဲပုလေး ရှိရာသို့ လှမ်း
ကြည့်လိုက်မိသည်။ ကိုဘာဘာက မည်

သည်အပေါင်းအသင်းနှင့်မျှ အတူ သောက်လေ့မရှိ၊ တစ်ကိုယ်တည်းသမား။ ဒါကြောင့် ဇော်သက်က ကိုဘာဘာကို မေးကြည့်ဖူးခဲ့သည်။

“တစ်ယောက်ထဲ သောက်ရတာ မပျင်းဘူးလား ကိုဘာဘာ”

“ဪ... ကိုဇော်သက်ရယ် ကျွန်တော်က အရက်ကို ကြိုက်လို့ သောက်တာ ရီဝေဝေနဲ့ ခံစားရတဲ့ အရက်အရသာကို စွဲလမ်းနေတာ။ အရက်အရသာကို တစ်ယောက်တည်း ဖိမ်ခံပြီး သောက်ချင်တာဗျ။ လူများတော့ စကားများတယ်။ စကြ၊ ပြောင်ကြ၊ နောက်ကြ၊ ဟားတိုက်ရယ်လိုက်ကြ။ အဲဒါတွေအခန့်မသင့်ရင် ရန်ဖြစ်ကြရော အရက် သောက်ထားတော့ မှားမှန်း၊ မှန်မှန်း မစဉ်းစားကြတော့ဘူး။ တုတ်တစ်ပျက်၊ စားတစ်ပျက်နဲ့ လူသတ်တဲ့အထိ ဖြစ်ကုန်ကြရော ကျွန်တော်က အဲဒီလို အဖြစ်မခံနိုင်လို့ တစ်ယောက်ထဲသောက်တာပါ။”

ကွယ်လွန်သွားရှာပြီ ဖြစ်သော

ကိုဘာဘာ ပြောခဲ့သော စကားများကို ပြန်လည်ကြားယောင်လာတော့သည်။ ကိုဘာဘာတစ်ယောက်တည်း ထိုင်သောက်လေ့ရှိသော စားပွဲပုလေးတွင် ထိုင်မည့်သူမရှိ၊ ဘေးစားပွဲပုလေးများမှာ တော့ တစ်ယောက်စ၊ နှစ်ယောက်စဖြင့် ထိုင်ပြီး အရက်သောက်နေကြလေပြီ။

“အင်း . . . ဒီအချိန်ဆို ကိုဘာဘာ ရောက်နေလောက်ပြီ”

ဇော်သက် အတွေးထဲကို ဘာဘာရောက်လာသည်။ ကောင်တာကို လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။ ဝါဝါကို မတွေ့ရ။ သည်တော့ ကောင်တာပေါ်မှာ တန်းစီတင်ထားသော အရက်ပုလင်းတွေထဲမှ ဖောက်လက်စ အရက်ပုလင်းကို လျင်မြန်စွာယူလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဖန်ခွက်လွှတ် တစ်လုံးထဲသို့ သုံးပက်ခန့် လောင်းထည့်ပြီး အရက်ပုလင်းကို နေသားတကျ ပြန်ထားလိုက်သည်။ အခြားဖန်ခွက်တစ်လုံးကို ထပ်ယူလိုက်ပြီး ရေသန့်ဗူးထဲမှရေကို ဖွင့်ထည့်လိုက်သည်။ အရက်ဖန်ခွက်နှင့် ရေထည့်ထား

သော ဖန်ခွက်ကိုယူပြီး ကိုဘာဘာ အမြဲ ထိုင်သောက်နေကြ စားပွဲပေါ်သို့ တင်ပေးလိုက်ရင်း ပါးစပ်မှ အသံထွက်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

“ကိုဘာဘာ ခင်ဗျားရောက်နေပြီလို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်။ အဲဒါ ခင်ဗျားအတွက် ကျွန်တော် ဒကာခံတာပါ။ သောက်လိုက်ပါ ကိုဘာဘာ သောက်လိုက်ပါ”

ဇော်သက်က အသံထွက်ပြီး ပြောလိုက်သဖြင့် ဘေးချင်းကပ်စားပွဲမှ အရက်သောက်နေသော ဦးမြဝင်းဆိုသော အဘိုးကြီးက လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး

“ဟေ့ . . . ဟေ့ကောင် . . . ဘာလုပ်တာလဲ။ မလုပ်ကောင်တဲ့အလုပ်ကွ။ ခက်တဲ့ကောင်ပဲကွ”ဟု အလန့်တကြားပြောရင်း သောက်လက်အရက်ကို မော့သောက်လိုက်ပြီး ထသွားလေတော့သည်။ ဇော်သက်ကတော့ ဦးမြဝင်းစကားကို အလေးအနက်မထား သူလုပ်ချင်သည့် အလုပ်ကို လုပ်လိုက်ရသည့်အတွက် ကျေနပ်နေတာတော့

အမှန်။

“ဘာသာကတော့ သေပြီးတာ
တောင် အရက်တိုက်မယ့်သူ ရှိသေး
တယ်။ တို့လို အရှင်လတ်လတ်ရှိသေးတဲ့
ကောင်ကိုတော့ ဘယ်သူမှ လာမတိုက်
ပါလား။”

“အလကား သောက်ချင်ရင်
အခုလဲသေလိုက်။ အဲဒီအခါကျရင်
ကိုဇော်သက်က ဘာသာလိုမျိုး တိုက်မှာ
ပေါ့ ဟုတ်တယ်နော် ကိုဇော်သက်”

ဘေးစားပွဲမှာ အရက်သမား
နှစ်ယောက်က အော်ကြီးဟစ်ကျယ်
ပြောလာတော့သည်။ ဇော်သက်က
ဘာမျှ ပြန်မပြောတော့ဘဲ စိတ်မကောင်း
စွာဖြင့် စားပွဲပေါ်တွင် တင်ထားခဲ့သော
အရက်ခွက်နှင့် ရေခွက်ကို တစ်ချက်
လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ဇော်သက်၏
အပြုအမူလုပ်ရပ်ကြောင့် အရက်လာ
သောက်ကြကုန်သော အရက်သမား
အချို့က ကြောက်လန့်တကြား မလုပ်
သင့်ကြောင်း အော်ဟစ်ပြောကြသည်။
ဆိုင်ထဲမှ ဆူဆူညံညံ အသံများကြောင့်

ဝါဝါတစ်ယောက် မီးဖိုထဲမှ ပြေးထွက်လာ
သည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ ဘာဖြစ်တာ
လဲ ကိုဇော်သက်”

ယောက်ျားဖြစ်သူကို မေး
လိုက်သည်။

“အလကား ဘော်ဒါစိတ်မရှိတဲ့
လူတွေ။ ဒီအချိန်ဆို ကိုဘာသာ လာနေ
ကျအချိန်လေ။ သူအမြဲတမ်းထိုင်တဲ့
စားပွဲမှာ အရက်တစ်ခွက်နဲ့ ရေတစ်ခွက်
တင်ထားပြီး သေသွားတဲ့ ကိုဘာသာကို
အရက်တိုက်လို့တဲ့ကွာ ဝိုင်းပြောနေကြ
တာ”

ဇော်သက်စကားကြောင့် ဝါဝါ
တစ်ယောက် သေဆုံးသွားရှာပြီဖြစ်သော
ကိုဘာသာတစ်ယောက် မသေခင်က
အရက်လာသောက်တိုင်း ထိုင်နေကျ
စားပွဲလေးကို လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။
ထိုအချိန်မှာပင် ဆိုင်ရှေ့တွင် ဆော့ကစား
နေသော သားလေး ဇွဲထင်မိုးထွဋ်က
ဆိုင်ထဲသို့ ပြေးဝင်လာပြီး မိခင်ဖြစ်သူ
ဝါဝါကြည့်ရာသို့ လိုက်ကြည့်ရင်း ပြော

လိုက်သောစကားကြောင့် အရက်
သောက်သူအားလုံး ကိုဘာသာထိုင်ပြီး
အရက်သောက်နေကျ စားပွဲလေးကို
ဝိုင်းကြည့်လိုက်ကြသည်။

အရက်တစ်ခွက်နှင့် ရေတစ်
ခွက်ကလွဲပြီး ဘာမျှမရှိ။ ကြောက်တတ်
သူ တချို့က “ထ”ပြန်သွားကြသည်။
သားလေးဇွဲထင်မိုးထွဋ် ပြေး
လိုက်တာကတော့...

“ဟာဗျာ... ဖေဖေတို့ကလည်း
ဘာဦးဘာသာ သေပြီဆို ဘယ်မှာသေ
လို့လဲ။ ဟိုမှာ သူထိုင်နေကျ စားပွဲမှာထိုင်
လို့ မမြင်ကြဘူးလား”တဲ့။

ဒါကြောင့်... ဦးမြဝင်းဆိုတဲ့
အဘိုးကြီးက ပြောသွားတာပေါ့။
“မလုပ်ကောင်းတဲ့ အလုပ်”
လို့။

ကျော်အေးဌေ

